

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne
z 100 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 15 i 16 września 2011 r.

SUPLEMENT
Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na zapytania

część 1

Warszawa
2011

TREŚĆ

Suplementu do Sprawozdania Stenograficznego z 100. posiedzenia Sejmu w dniach 15 i 16 września 2011 r.

część 1

str.

str.

Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu
o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz
odpowiedzi na interpelacje i zapytania

Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań
poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje
i zapytania

Interpelacje

Poseł Wojciech Sokółowski	31
Poseł Tadeusz Iwiński	32
Poseł Wojciech Szarama	33
Poseł Zdzisława Janowska	33
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	34
Poseł Tadeusz Motowidło	38
Poseł Jan Kamiński	39
Poseł Tadeusz Tomaszewski	40
Poseł John Abraham Godson	40
Poseł Stanisław Rydzoń	48
Poseł Jarosław Rusiecki	49
Poseł Marek Opioła	49
Poseł Tomasz Smolarz	51
Poseł Stanisław Szwed	51
Poseł Jarosław Pięta oraz grupa posłów	52
Poseł Leszek Cieślik	53
Poseł Marek Zieliński	53
Poseł Tadeusz Sławecki	54
Poseł Monika Wielichowska	55
Poseł Janina Okrągły	57
Poseł Łukasz Borowiak	57
Poseł Tadeusz Tomaszewski	58
Poseł Maria Zuba	58
Poseł Michał Jaros	59
Poseł Zbigniew Dolata	61
Poseł Aleksander Chłopek	62
Poseł Kazimierz Smoliński	62
Poseł Piotr Babinetz	63
Poseł Jacek Bogucki	64
Poseł Ewa Malik	66
Poseł Grażyna Ciemniak	68
Poseł Wiesław Rygiel	69
Poseł Jarosław Rusiecki	70
Poseł Karol Karski	70
Poseł Dariusz Lipiński	71
Poseł Wojciech Szarama	71
Poseł Mariusz Grad	72
Poseł Zbigniew Kozak	74
Poseł Ewa Wolak	74
Poseł Franciszek Jerzy Stefaniuk	75
Poseł Marek Opioła	75

Poseł Stanisław Wziątek	76
Posłowie Lucjan Karasiewicz i Paweł Poncyłjusz	77
Poseł Krzysztof Brejza	77
Poseł Gabriela Masłowska	78
Poseł Krystyna Łybacka	79
Poseł Marek Kwitek	79
Poseł Zbigniew Kozak	80
Poseł Jan Kaźmierczak	89
Poseł Arkady Fiedler	89
Poseł Artur Górski	90
Poseł Ryszard Galla	91
Poseł Cezary Atamańczuk	93
Poseł Wojciech Szarama	93
Poseł Izabela Kloc	95
Poseł Beata Kempa	95
Poseł Izabela Kloc	96
Poseł Łukasz Borowiak	96
Poseł Tadeusz Sławecki	97
Poseł Jarosław Katulski	98
Poseł Wojciech Szczęsny Zarzycki	99
Poseł Beata Małecka-Libera	99
Poseł Ireneusz Raś	101
Poseł Beata Małecka-Libera	102
Poseł Wojciech Szarama	104
Poseł Janusz Krasoń	105

Zapytania

Poseł Stanisław Pięta	106
Poseł Adam Krzyśków	106
Poseł Sławomir Piechota	106
Poseł Czesław Hoc	107
Poseł John Abraham Godson	109
Poseł Ludwik Dorn	109
Poseł Jacek Bogucki	112
Poseł Czesław Hoc	113
Poseł Wiesław Rygiel	114
Poseł Stanisława Prządka	114
Poseł Zbigniew Kozak	115
Poseł Gabriela Masłowska	116
Poseł Stanisław Wziątek	116
Poseł Jan Widacki	117
Poseł Stanisław Pięta	117
Poseł Wojciech Szarama	117
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	118
Poseł Zbigniew Kozak	118
Poseł Beata Kempa	119
Poseł Paweł Arndt	120
Poseł Arkadiusz Mularczyk	120

Poseł Andrzej Czuma	122
Poseł Tadeusz Iwiński	124
Poseł Marek Matuszewski	125
Poseł Gabriela Masłowska	125
Poseł Adam Szejnfeld	126
Poseł Wojciech Szarama	126
Poseł Piotr Polak	127
Poseł Sławomir Neumann	127
Odpowiedzi na zapytania	
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	129
Sekretarz stanu w Kancelarii	
Prezesa Rady Ministrów Jacek Cichocki . . .	129
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	130
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	133
Sekretarz stanu w Kancelarii	
Prezesa Rady Ministrów Jacek Cichocki . . .	137
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński . . .	137
Podsekretarz stanu Marek Bucior	138
Sekretarz stanu w Kancelarii	
Prezesa Rady Ministrów	
Bartosz Arłukowicz	143
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	144
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	146
Sekretarz stanu Jakub Szulc	147
Podsekretarz stanu Marek Haber	148
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska . . .	149
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska . . .	151
Sekretarz stanu Jakub Szulc	152
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz . . .	153
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński . . .	155
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	155
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	157
Sekretarz stanu Jakub Szulc	158
Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	159
Sekretarz stanu Maria Elżbieta Orłowska . .	161
Minister Aleksander Grad	161
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	162
Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	164
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	165
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	165
Podsekretarz stanu Igor Działuk	166
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	167
Sekretarz stanu Maria Elżbieta Orłowska . .	168
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	170
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	170
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	171
Minister Radosław Sikorski	171
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	172
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	178
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	179
Podsekretarz stanu Waldemar Sługocki . . .	179
Podsekretarz stanu Marek Bucior	180
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	181
Podsekretarz stanu Marek Bucior	182
Podsekretarz stanu Igor Działuk	184
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	185
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	186

Podsekretarz stanu Adam Rapacki	187
Podsekretarz stanu Igor Działuk	187
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	189
Podsekretarz stanu Igor Działuk	190
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska . . .	191
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski . . .	192
Minister Ewa Kopacz	193
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	194
Minister Aleksander Grad	196
Sekretarz stanu Jakub Szulc	196
Podsekretarz stanu Monika Smoleń	197
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	197
Podsekretarz stanu	
Henryk Jacek Jezierny	199
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	200
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	202
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	202
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	205
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	206
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	208
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński . . .	208
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	209
Podsekretarz stanu Marek Bucior	210
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	211
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	213
Minister Aleksander Grad	214
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	214
Minister Aleksander Grad	214
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	215
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	216
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	217
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	218
Sekretarz stanu Jakub Szulc	219
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	220
Minister Aleksander Grad	221
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	223
Minister Aleksander Grad	223
Minister Andrzej Kraszewski	225
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki . . .	226
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	226
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	227
Podsekretarz stanu Monika Smoleń	228
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	228
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	229
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	231
Minister Elżbieta Bieńkowska	232
Minister Aleksander Grad	233
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	234
Podsekretarz stanu Marek Haber	234
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	235
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska . . .	237
Sekretarz stanu Jakub Szulc	238
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	239
Minister Aleksander Grad	240
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	240
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	249
Minister Jolanta Fedak	250

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	250
Minister Aleksander Grad	251
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	252
Minister Jolanta Fedak	253
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	254
Sekretarz stanu Jan Borkowski	256
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Bartosz Arłukowicz	256
Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasz Arabski	257
Minister Jolanta Fedak	258
Podsekretarz stanu Grzegorz Wąlejko	259
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	259
Minister Cezary Grabarczyk	261
Podsekretarz stanu Grzegorz Wąlejko	265
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	267

	<i>str.</i>
Minister Aleksander Grad	268
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	269
Minister Aleksander Grad	270
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	271
Minister Bogdan Zdrojewski	272
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk	272
Podsekretarz stanu Joanna Maćkowiak-Pandera	277
Minister Jolanta Fedak	278
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	278
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	279
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	279
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	280
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	280
Sekretarz stanu Jakub Szulc	281
Minister Władysław Kosiniak-Kamysz	283

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posła Wojciecha Sokołowskiego w sprawie obszarów prawnie chronionych utworzonych na gruntach rolnych i leśnych metropolii i miast wojewódzkich – do ministra środowiska – ponowna (23375),

2) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego, na przykładzie Urzędu Marszałkowskiego Województwa Warmińsko-Mazurskiego – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (24209),

3) posła Wojciecha Szaramy w sprawie promocji postaw antychrześcijańskich w TVP – do prezesa Rady Ministrów (24317),

4) poseł Zdzisławy Janowskiej w sprawie zasad wykorzystania funduszy strukturalnych – do ministra rozwoju regionalnego (24318),

5) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wprowadzenia w Polsce waluty euro – do ministra finansów (24319),

6) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie architektów i praktyki budowlanej – do ministra infrastruktury (24320),

7) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zmian w przepisach dotyczących ruchu drogowego – do ministra infrastruktury (24321),

8) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie blokowania inwestycji przez organizacje społeczne, których statutowym celem jest ochrona środowiska – do ministra środowiska (24322),

9) posła Tadeusza Motowidły w sprawie budowy oraz funkcjonowania autostrady A1 na terenie woj. śląskiego w aglomeracji rybnickiej (związek subregionu zachodniego) oraz publicznych zapewnień ministrów finansów i infrastruktury, że mieszkańcy subregionu będą mogli korzystać bezpłatnie z odcinka spełniającego rolę obwodnicy – do prezesa Rady Ministrów (24323),

10) posła Jana Kamińskiego w sprawie finansowania działalności kulturalnej i edukacyjnej mniejszości romskiej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24324),

11) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stosowania przepisów znowelizowanej ustawy o broni i amunicji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24325),

12) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie udzielenia szerszego zakresu praw obywatelskich imigrantom z krajów nienależących do Unii Europejskiej – do prezesa Rady Ministrów (24326),

13) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie niejasności przepisów dotyczących leczenia w szpitalach – do ministra zdrowia (24327),

14) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zakupu sprzętu dla polskiej armii – do ministra obrony narodowej (24328),

15) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przystosowania lokali wyborczych do głosowania do potrzeb osób niepełnosprawnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24329),

16) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie malejącej liczby urodzeń w Polsce – do ministra pracy i polityki społecznej (24330),

17) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie kampanii informacyjnej o odpowiedzialnej opiece nad dziećmi – do ministra pracy i polityki społecznej (24331),

18) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie powszechnego dostępu do Internetu w miejscach użyteczności publicznej – do ministra infrastruktury (24332),

19) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie pomocy dla rodzin wielodzietnych – do ministra pracy i polityki społecznej (24333),

20) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie polskich artystów masowo wyjeżdżających z kraju – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (24334),

21) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie programów leczenia dla ludzi chorych na depresję – do ministra zdrowia (24335),

22) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przepisów regulujących kwestię umieszczania reklam przy drogach – do ministra infrastruktury (24336),

23) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie relacji polsko-litewskich – do ministra spraw zagranicznych (24337),

24) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rosnącego bezrobocia w Polsce – do ministra pracy i polityki społecznej (24338),

25) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie stałych umów sezonowych – do prezesa Rady Ministrów (24339),

26) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przemocy w szkole – do ministra edukacji narodowej (24340),

27) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie braku chętnych do oddawania krwi – do ministra zdrowia (24341),

28) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie tymczasowych umów o pracę – do ministra pracy i polityki społecznej (24342),

29) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie ciężaru plecaków uczniów – do ministra edukacji narodowej (24343),

30) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie bezpieczeństwa podczas meczów Euro 2012 – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24344),

31) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie leczenia chorych na stwardnienie rozsiane – do ministra zdrowia (24345),

32) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wizerunku Polaków w zagranicznych podręcznikach szkolnych – do ministra spraw zagranicznych (24346),

33) posła Stanisława Rydzonia w sprawie podmiotowego zakresu stosowania konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 81 dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle i handlu, przyjętej w Genewie dnia 11 lipca 1947 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (24347),

34) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie tzw. śmieciowych umów o pracę – do ministra pracy i polityki społecznej (24348),

35) posła Marka Opióły w sprawie czynności prowadzonych przez ABW w ramach postępowania Prokuratury Krajowej w Warszawie w śledztwie dotyczącym bezprawnej prowokacji przeciwko Komisji Weryfikacyjnej ds. WSI – do prezesa Rady Ministrów (24349),

36) posła Marka Opióły w sprawie nieprawidłowości w kontrolnych postępowaniach sprawdzających prowadzonych przez SKW na podstawie ustawy o ochronie informacji niejawnych – do prezesa Rady Ministrów (24350),

37) posła Tomasza Smolarza w sprawie sytuacji ekonomicznej powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych – do ministra zdrowia (24351),

38) posła Stanisława Szweda w sprawie nowelizacji art. 130 ustawy Kodeks pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (24352),

39) posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie wysokości dotacji budżetowej na zasiłki stałe oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne – do ministra finansów (24353),

40) posła Leszka Cieślaka w sprawie wymagań weterynaryjnych dotyczących produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24354),

41) posła Leszka Cieślaka w sprawie wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra finansów (24355),

42) posła Marka Zielińskiego w sprawie działalności PLL LOT – do ministra skarbu państwa (24356),

43) posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie zaniechania rządu dotyczącego nazwania europejskiego systemu globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (GMES) imieniem Kopernika z zastosowaniem pisowni niemieckiej „Kopernikus” – do prezesa Rady Ministrów (24357),

44) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie realizacji inwestycji na twierdzy w Kłodzku – do ministra sportu i turystyki (24358),

45) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie likwidacji mogiłników w poszczególnych województwach – do ministra środowiska (24359),

46) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie powstania kolejki linowej na twierdzy w Kłodzku – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (24360),

47) poseł Janiny Okrągły w sprawie zmian przepisów dotyczących możliwości uzyskania prawa jazdy i prowadzenia pojazdów przez osoby z dużą wadą słuchu – do ministra zdrowia (24361),

48) posła Łukasza Borowiaka w sprawie przesunięć środków finansowych w budżetach miejskich i powiatowych komend PSP – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24362),

49) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie działań dotyczących przestrzegania standardów bezpieczeństwa podczas operacji wszczepiania implantów ślimakowych w Polsce – do ministra zdrowia (24363),

50) poseł Marii Zuby w sprawie kryteriów warunkujących możliwość przeniesienia studenta z prywatnej uczelni do uczelni państwowej po zaliczeniu I roku studiów medycznych – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (24364),

51) poseł Marii Zuby w sprawie nieprawidłowości przy wypłacie rekompensat dla producentów warzyw z pow. pińczowskiego, wynikających ze strat spowodowanych przez bakterię E. coli i wprowadzenia przez Rosję embarga na import świeżych warzyw z Unii Europejskiej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24365),

52) posła Michała Jarosa w sprawie dostosowania godzin pracy urzędów do potrzeb interesantów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24366),

53) posła Michała Jarosa w sprawie opodatkowania podatkiem VAT czynności podejmowanych w ramach umowy koprodukcyjnej – do ministra finansów (24367),

54) posła Michała Jarosa w sprawie nieprawidłowości przy powoływaniu biegłych medycyny sądowej podczas śledztwa związanego z nieumyślnym spowodowaniem śmierci kilkudziesięciu pacjentów Kliniki Chirurgii Serca Wrocławskiej Akademii Medycznej – do ministra sprawiedliwości (24368),

55) posła Zbigniewa Dolaty w sprawie problemów osób oczekujących na przyjęcie do domów opieki spo-

lecznej i braku rozwiązań systemowych w zakresie nadzoru administracji państwowej nad realizacją zadań związanych z opieką społeczną realizowaną przez samorządy – do ministra pracy i polityki społecznej (24369),

56) posła Aleksandra Chłopka w sprawie zmiany rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. nadającego okręgowym komisjom egzaminacyjnym prawo wydawania ostatecznych punktacji oraz ocen końcowych egzaminów w szkołach publicznych – do ministra edukacji narodowej (24370),

57) posła Kazimierza Smolińskiego w sprawie likwidacji Przedsiębiorstwa Budownictwa Wodnego SA w Tczewie – do ministra skarbu państwa (24371),

58) posła Piotra Babinetza w sprawie podwyższenia wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra finansów (24372),

59) posła Jacka Boguckiego w sprawie sytuacji Polaków na Litwie – do prezesa Rady Ministrów (24373),

60) posła Jacka Boguckiego w sprawie niejasności dotyczących restrukturyzacji przedsiębiorstwa Ursus sp. z o.o. – do ministra skarbu państwa (24374),

61) posła Jacka Boguckiego w sprawie wprowadzenia ustawy o publicznym transporcie zbiorowym w zakresie organizacji publicznego transportu zbiorowego w przewozach przekraczających granicę państwa – do ministra infrastruktury (24375),

62) posła Jacka Boguckiego w sprawie szkód wyrządzonych przez bobry na terenie woj. podlaskiego – do ministra środowiska (24376),

63) poseł Ewy Malik w sprawie nieuzasadnionych działań Śląskiego Wojewódzkiego Oddziału NFZ wobec Samodzielnego Publicznego Szpitala Miejskiego w Sosnowcu polegających m.in. na corocznym obniżaniu wartości kontraktu na świadczenia zdrowotne – do ministra zdrowia (24377),

64) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie zrównania szans dostępu do środków finansowych na zakup nowości wydawniczych przez biblioteki pedagogiczne – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (24378),

65) posła Wiesława Rygla w sprawie ustanowionego „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych – etap II: „Bezpieczeństwo – Dostępność – Rozwój” i niebezpieczeństwa wykluczenia z programu najsłabszych ekonomicznie samorządów gmin – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24379),

66) posła Wiesława Rygla w sprawie dofinansowania w systemie SODiR dla zakładów aktywności zawodowej, działających w formie zakładów budżetowych – do ministra pracy i polityki społecznej (24380),

67) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie odbudowy urządzeń sterowania ruchem kolejowym oraz dworca kolejowego w Sandomierzu – do ministra infrastruktury (24381),

68) posła Karola Karskiego w sprawie statusu nuncjusza apostolskiego w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (24382),

69) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie działań służb porządkowych i policji na stadionach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24383),

70) posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku rozporządzeń do ustawy o działalności leczniczej – do ministra zdrowia (24384),

71) posła Mariusza Grada w sprawie postępów w budowie Regionalnego Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Dębowcu – do ministra środowiska (24385),

72) posła Mariusza Grada w sprawie zasad finansowania kosztów zatrudnienia nauczycieli wychowania przedszkolnego w projektach realizowanych ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, priorytet IX: Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach, poddziałanie 9.1.1.: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechniania edukacji przedszkolnej – do ministra rozwoju regionalnego (24386),

73) posła Mariusza Grada w sprawie planów zmniejszenia rezerwy oświatowej subwencji ogólnej z poziomu 0,6% do 0,25% – do ministra finansów (24387),

74) posła Mariusza Grada w sprawie maksymalnej ceny metra kwadratowego mieszkania określanej przez wojewodę w ramach programu „Rodzina na swoim” – do ministra infrastruktury (24388),

75) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zagrożeń dla bezpieczeństwa ekonomicznego państwa w związku z ujawnieniem przez agencję Reuters informacji o wysokości polskiego PKB w II kwartale tuż przed ogłoszeniem danych przez GUS – do prezesa Rady Ministrów (24389),

76) poseł Ewy Wolak w sprawie możliwości odsunięcia projektowanego korytarza kolei dużych prędkości od miejscowości Wojnowice – do ministra infrastruktury (24390),

77) posła Franciszka Jerzego Stefaniuka w sprawie rozważenia możliwości zwiększenia środków finansowych w nowym budżecie i poprawy sytuacji płacowej pracowników WIORiN – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (24391),

78) posła Marka Opióły w sprawie dyskryminacji pracowników ARiMR – do prezesa Rady Ministrów (24392),

79) posła Stanisława Wziątka w sprawie ograniczenia weekendowych lotów z Goleniowa do Warszawy – do ministra infrastruktury (24393),

80) posłów Lucjana Karasiewicza i Pawła Poncyjusza w sprawie negatywnych skutków dla Polski na arenie międzynarodowej związanych z wypowiedzią ministra finansów na forum Parlamentu Europejskiego – do prezesa Rady Ministrów (24394),

81) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie podatku akcyzowego na węgiel i koks – do ministra finansów (24395),

82) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie prawdziwości informacji o zawarciu trójstronnej umowy regulującej zasady funkcjonowania gazociągu Nord Stream – do prezesa Rady Ministrów (24396),

83) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie Państwowego Instytutu Wydawniczego – do prezesa Rady Ministrów (24397),

84) posła Marka Kwitka w sprawie prawnej możliwości funkcjonowania w podmiotach leczniczych dwóch kierowników jednocześnie, na gruncie ustawy o działalności leczniczej – do ministra zdrowia (24398),

85) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zagrożeń dla bezpieczeństwa ekonomicznego państwa i sektora niepublicznego w związku z procederem wyłudzenia przez spółki reaktywowane na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych i ich pełnomocników od spółek notowanych na publicznym rynku kapitałowym należności finansowych z tytułu utraty rzekomo posiadanych przed II wojną światową nieruchomości – do prezesa Rady Ministrów (24399),

86) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie prawidłowości sądowych postępowań karnych prowadzonych przez organy wymiaru sprawiedliwości w związku ze sprawą spółki Giesche SA i związanych z nią zagrożeń dla podstawowych interesów ekonomicznych państwa – do prezesa Rady Ministrów (24400),

87) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zmiany struktury organizacyjnej KPRM i utworzenia w niej nowych komórek organizacyjnych, z nowymi wysokopłatnymi stanowiskami dyrektorskimi w kontekście haseł wyborczych rządu o konieczności odbiurokratyzowania administracji rządowej oraz konieczności redukcji kosztów finansowych jej funkcjonowania – do prezesa Rady Ministrów (24401),

88) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie postępowań karnych prowadzonych przez ABW w związku z zagrożeniami dla podstawowych interesów ekonomicznych państwa – do prezesa Rady Ministrów (24402),

89) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie monitorowania stosowania ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, w związku z procederem reaktywowania przedwojennych polskich przedsiębiorstw na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych – do prezesa Rady Ministrów (24403),

90) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie mocy prawnej przedwojennych obligacji w kontekście ochrony interesów ekonomicznych państwa – do ministra gospodarki, ministra finansów, ministra skarbu państwa, ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra sprawiedliwości (24404),

91) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie wykorzystywania Banku Gospodarstwa Krajowego przez ministra finansów do kreatywnej księgowości budżetowej oraz manipulowania wysokością długu publicznego w celach politycznych – do ministra finansów, ministra infrastruktury, ministra gospodarki oraz ministra skarbu państwa (24405),

92) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zagrożeń dotyczących bezpieczeństwa ekonomicznego państwa – do prezesa Rady Ministrów (24406),

93) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie kwalifikowania przez organy państwa procederu reaktywacji przedwojennych akcji i związanych z nim oszustw,

jako działań realizowanych w warunkach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej – do ministra finansów, ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra sprawiedliwości (24407),

94) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zabezpieczenia kontrwywiadowczego najważniejszych spotkań roboczych na najwyższym szczeblu urzędników unijnych podczas polskiej prezydencji w UE – do prezesa Rady Ministrów (24408),

95) posła Jana Kaźmierczaka w sprawie umieszczenia projektu „Przebudowa kompleksu dworcowego Gliwice” na liście rezerwowej projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” – do ministra rozwoju regionalnego (24409),

96) posła Arkadego Fiedlera w sprawie bezkolejowego skrzyżowania linii kolejowej z układem komunikacyjnym dla miasta Puszczykowa – do ministra infrastruktury (24410),

97) posła Artura Górskiego w sprawie zmniejszenia dotacji dla „Kuriera Wileńskiego”, jedyne polskiego dziennika ukazującego się na Litwie – do ministra spraw zagranicznych (24411),

98) posła Ryszarda Galli w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych przychodów funduszy pożyczkowych uzyskiwanych w ramach realizacji regionalnych programów operacyjnych poszczególnych województw na lata 2007–2013 – do ministra finansów (24412),

99) posła Ryszarda Galli w sprawie zadośćuczynienia dla obywateli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej odbywających wydłużoną służbę wojskową podczas stanu wojennego – do ministra obrony narodowej (24413),

100) posła Cezarego Atamańczuka w sprawie odbierania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy osobom, które są blisko spełnienia wszystkich warunków niezbędnych do otrzymania świadczeń przedemerytalnych – do ministra pracy i polityki społecznej (24414),

101) posła Wojciecha Szaramy w sprawie zmiany planu wydatków na leczenie w 2012 r. dokonanej przez prezesa NFZ – do ministra zdrowia (24415),

102) posła Wojciecha Szaramy w sprawie podjęcia działań ograniczających skalę przemytu – do ministra finansów (24416),

103) posła Wojciecha Szaramy w sprawie bezpieczeństwa pracy i problemów finansowych w Katowickim Holdingu Węglowym – do ministra gospodarki (24417),

104) poseł Izabeli Kloc w sprawie odpłatności za paski do mierzenia cukru we krwi związanej z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych – do ministra zdrowia (24418),

105) poseł Beaty Kempy w sprawie połączenia Rejonowego Zakładu Energetycznego Jędrzejów z Rejonowym Zakładem Energetycznym Kielce w ramach

reorganizacji PGE Dystrybucja – do ministra skarbu państwa (24419),

106) poseł Izabeli Kloc w sprawie podziału środków finansowych dla poszczególnych oddziałów NFZ – do ministra zdrowia (24420),

107) posła Łukasza Borowiaka w sprawie wieloletniego planu restrukturyzacji zatrudnienia w banku PKO BP SA – do ministra skarbu państwa (24421),

108) posła Łukasza Borowiaka w sprawie ponownego przeanalizowania decyzji o niewyrażeniu zgody na utworzenie z dniem 1 stycznia 2012 r. nowego, podstawowego zespołu ratownictwa medycznego na terenie pow. kościańskiego – do ministra zdrowia (24422),

109) posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie pilnego powołania specjalnego rządowego Zespołu Roboczego ds. Zmiany Nazwy Systemu GMES oraz bieżącego zarządzania technikami satelitarnymi – do prezesa Rady Ministrów (24423),

110) posła Jarosława Katulskiego w sprawie wyjaśnienia przez prezesa NFZ jego zarządzenia, nr 58/2011/DEF, z dnia 10 października 2011 r. – do ministra zdrowia (24424),

111) posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie odszkodowań dla właścicieli gruntów zajętych pod budowę węzła Walichnowy na trasie drogi ekspresowej S8 w woj. łódzkim – do prezesa Rady Ministrów (24426),

112) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie podziału środków z funduszu zapasowego NFZ – do ministra zdrowia (24427),

113) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie zasad rozliczania zużycia wody przez właścicieli mieszkań niebędących członkami spółdzielni mieszkaniowych – do ministra infrastruktury (24428),

114) posła Ireneusza Rasia w sprawie nowelizacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych – do ministra zdrowia (24429),

115) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie istotnych zastrzeżeń wobec zarządzenia prezesa NFZ w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne – do ministra zdrowia (24430),

116) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie możliwości przekształcenia działalności gospodarczej w spółkę kapitałową w przypadku prowadzenia przez lekarza działalności gospodarczej – do ministra zdrowia (24431),

117) posła Wojciecha Szaramy w sprawie niepokojącej liczby funkcjonariuszy Policji odchodzących ze służby, z uwzględnieniem sytuacji w woj. śląskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24432),

118) posła Wojciecha Szaramy w sprawie systemu leczenia oparzeń u dzieci – do ministra zdrowia (24433),

119) posła Wojciecha Szaramy w sprawie komplikacji dotyczących właścicieli pojazdów, którym skra-

dziono dokumenty – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (24434),

120) posła Janusza Krasonia w sprawie działalności portalu internetowego Redwatch Polska nawołującego do nienawiści rasowej i popularyzującego idee faszystwu – do prezesa Rady Ministrów (24435).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie poprawy organizacji i warunków leczenia chorych na mukowiscydozę w Polsce (20098),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie poprawy organizacji i warunków leczenia chorych na mukowiscydozę w Polsce (20258),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zmiany ustawy Kodeks cywilny, w szczególności rozszerzenia zakresu przedmiotowego art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego (22109),

4) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Marka Opióły w sprawie informacji o problemach technicznych i organizacyjnych w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego im. Obrońców Warszawy (23056),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Gabrieli Masłowskiej w sprawie przeglądu przez Komisję Europejską i państwa członkowskie stosowania dyrektywy 2007/44/WE oraz przyjęcia środków wykonawczych służących dostosowaniu kryteriów oceny (23236),

6) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Wojciecha Sokołowskiego w sprawie obszarów prawnie chronionych utworzonych na gruntach rolnych i leśnych metropolii i miast wojewódzkich (23375),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Jana Szyszki w sprawie wypowiedzi ministra finansów w „Sygnałach dnia” Programu 1 Polskiego Radia w dniu 1 lipca 2011 r., dotyczącej pakietu klimatyczno-energetycznego (23448),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań podejmowanych przez wojskowe i cywilne organy państwa w związku z procederem reakty-

wacji przez osoby fizyczne i prywatne podmioty prawne, na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych, przedwojennych polskich przedsiębiorstw o profilu zbrojeniowo-obronnym (23575),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przestrzegania zasad informowania o podmiotach sponsorujących audycje telewizyjne (23823),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie braku przepisów regulujących kwestie monitoringu (23864),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie ułatwienia płatności elektronicznych w zagranicznych serwisach internetowych (23881),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie realizacji rozdziału III Kodeksu cywilnego (23890),

13) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Stanisława Steca w sprawie zmiany sposobu szacowania szkód rolnych w 2011 r. (23892),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zwiększenia dostępu do opieki długoterminowej (23905),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie poczucia bezpieczeństwa Polaków (23919),

16) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sikory w sprawie zasad realizacji zadań przez prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w kontekście bezpieczeństwa telekomunikacyjnego państwa (23934),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu przedszkoli publicznych, na przykładzie Biskupca w woj. warmińsko-mazurskim (23965),

18) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie zaliczenia wydatków związanych z prowadzonymi przez gminy działaniami w dziedzinie mieszkalnictwa do kosztów kwalifikowanych (23976),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Młynarczyka w spra-

wie wpływu za granicę środków finansowych z dotacji NFOŚiGW na dofinansowanie inwestycji w odnawialne źródła energii oraz braku wsparcia dla polskich spółek opracowujących technologie odnawialne (23988),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie monitorowania celowości wydatkowania środków na świadczenia alimentacyjne wypłacane przez fundusz alimentacyjny (24000),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawiaśłaka w sprawie ignorowania przepisów prawa przyznających ulgi na przejazdy środkami komunikacji publicznej przez uprawnionych emerytów, kombatanów i osoby niepełnosprawne (24021),

22) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Bartosza Arłukowicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie nierównego traktowania bezrobotnych w dostępie do szkoleń finansowanych ze środków unijnych (24047),

23) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie czasu trwania służby wojskowej żołnierzy zawodowych (24050),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlacza w sprawie zwiększenia finansowania badań do celów sanitarno-epidemiologicznych (24074),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Dariusza Bogdana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie pogarszającej się sytuacji w handlu hurtowym i detalicznym (24078),

26) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie obowiązku ewidencjonowania obrotu przy pomocy kas fiskalnych przez komorników sądowych podczas pobierania opłat za czynności egzekucyjne (24081),

27) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie dofinansowania realizacji II etapu projektu „Rozbudowa Muzeum Martyrologii Wsi Polskich” w Michniowie w gm. Suchedniów (24084),

28) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z ubieganiem się o staż przez osoby pobierające rentę rodzinną (24085),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Piotra Pola-

ka w sprawie wprowadzenia w Polsce jednoznacznych przepisów i norm regulujących lokalizację oraz budowę farm i siłowni wiatrowych (24091),

30) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie równych zasad przyznawania oraz wysokości renty rodzinnej po zmarłej osobie (24092),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie oceny obecnej sytuacji i przeciwdziałania lichwiarskim praktykom w zakresie świadczenia usług kredytowych w Polsce przez instytucje niebankowe (24093),

32) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie prognozy wodnego na rzece Rudce w Kuźni Raciborskiej (24098),

33) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie sytuacji pracowników administracyjnych szkół artystycznych (24099),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Łatasę w sprawie ustawy o języku migowym realizującej najważniejsze postulaty środowiska osób głuchych i głuchoniewidomych (24100),

35) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Daniela Chrapkiewicza w sprawie odszkodowań będących następstwem likwidacji Komisji Majątkowej (24101),

36) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Daniela Chrapkiewicza w sprawie eksmisji bez przyznawania lokali socjalnych (24102),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Rynasiewicza w sprawie skomunikowania węzła Ropczyce – Sędziszów Małopolski planowanej autostrady A4 z drogą krajową nr 4 na terenie gm. Sędziszów Małopolski (24103),

38) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Rynasiewicza w sprawie remontu nawierzchni drogi krajowej nr 19 w miejscowości Kamień w pow. rzeszowskim (24104),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie budowy kopalni odkrywkowej i elektrowni na terenie pow. lubińskiego (24105),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie pogarszającej się sytuacji osób pobierających zasiłki stałe (24106),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Chmielewskiego w sprawie wprowadzonych przez Ochotnicze Hufce Pracy zmian w treści umów o refundację pracodawcom wypłaconych wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne za młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego (24107),

42) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Jana Kochanowskiego w sprawie kwalifikacji wydatków związanych z zawarciem umów leasingowych w ramach projektów za rok 2010 i 2011 (24108),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygła w sprawie projektu zmian w ustawie o dostępie do informacji publicznej (24109),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygła w sprawie projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych (24110),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie hazardu internetowego (24112),

46) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie systemu informatycznego odpowiedzialnego za weryfikację pacjentów oczekujących na świadczenia medyczne (24117),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmian w ustawie o finansach publicznych (24118),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie elektronicznych zeznań podatkowych (24119),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie klientów poszkodowanych przez krakowskiego dewelopera Leopard SA (24121),

50) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie antypolskich plakatów, jakie pojawiły się w niemieckich miejscowościach przygranicznych (24122),

51) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości relacji Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław przez teren gmin Błaszki i Wróblew w woj. łódzkim (24123),

52) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Kuchcińskiego w sprawie nieprawidłowości w podziale środków na świadczenia i dotacje związane z usuwaniem skutków klęsk żywiołowych w woj. podkarpackim (24124),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie zagwarantowania źródeł finansowania realizacji inwestycji drogi ekspresowej S5 na odcinku Poznań – Wrocław (24125),

54) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie zagrożeń dla bezpieczeństwa ekonomicznego państwa i sektora niepublicznego w związku z procederem wyludzenia przez spółki reaktywowane na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych i ich pełnomocników od spółek notowanych na publicznym rynku kapitałowym należności finansowych z tytułu utraty rzekomo posiadanych przed II wojną światową nieruchomości (24126),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie raportu spółki PL.2012 na temat stanu przygotowań do organizacji Euro 2012 (24127),

56) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie niektórych zapisów statutów jednostek samorządu terytorialnego (24128),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych osobom niepełnoletnim (24129),

58) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie finansowania leczenia osób nieubezpieczonych (24130),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie dostępności badań specjalistycznych na zlecenie lekarza pierwszego kontaktu (24131),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Szweda w sprawie prawa do wcześniejszej emerytury z tytu-

łu pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (24132),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie trudności przy uzyskiwaniu przez sybiraków statusu osób represjonowanych (24133),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym (24134),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie wprowadzenia zmian w systemie monitoringu suszy rolniczej (24135),

64) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie budowy systemu wsparcia dla polskiego przemysłu w świetle proponowanej przez Komisję Europejską polityki ochrony klimatu (24137),

65) podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Moniki Smoleń – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie istniejących programów wsparcia ze strony państwa odbudowy obiektów sakralnych na Ukrainie (24138),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 z Poznania do Wrocławia (24139),

67) podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Grażyny Bernatowicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie przekazania przez Prokuraturę Generalną danych dotyczących działaczy białoruskiej opozycji demokratycznej tamtejszym służbom bezpieczeństwa (24140),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie pomocy w uzyskaniu środków finansowych na funkcjonowanie pogotowia zarządzanego przez NZOZ Nowy Szpital Powiatu Krośnieńskiego (24141),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Balickiego w sprawie refundacji ze środków publicznych zestawów infuzyjnych do osobistych pomp insuliny (24142),

70) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie wprowadzenia bez podstawy prawnej zmiany sposobu interpretacji przepisów dotyczących wypłaty świadczeń pomocy społecznej w formie zasiłków oraz odprowa-

dzania składek za niektóre świadczenia z pomocy społecznej (24143),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie postulatów wojewódzkich władz samorządowych dotyczących działań zmierzających do ułatwienia realizacji inwestycji z zakresu ochrony przeciwpowodziowej na terenach międzywala objętych siecią Natura 2000 (24144),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie warunków przyznania ulgi zwanej kredytem podatkowym przedsiębiorcom rozpoczynającym prowadzenie działalności gospodarczej (24145),

73) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie osób opiekujących się krewnymi wymagającymi opieki, które pobierały świadczenia pielęgnacyjne i zostały bez prawa do zasiłku (24146),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie umożliwienia podejmowania uchwał przez członków zarządów spółek za pośrednictwem Internetu (24147),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości objęcia osób cierpiących na zaburzenia psychiczne leczeniem uzdrowiskowym (24148),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie odnawialnych źródeł energii (24149),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldy Dzikowskiego w sprawie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (24150),

78) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie problemu zastosowania nowych tłumików (24151),

79) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie zwrotu kosztów poniesionych w związku z aferą kupowania głosów w wyborach prezydenta Wałbrzycha na rzecz kandydata Platformy Obywatelskiej (24156),

80) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa przebywającemu w areszcie tajemnemu współpracownikowi służb specjalnych, u którego znaleziono materiały kompromitujące polskich polityków (24158),

81) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie refundacji zabiegów z użyciem robota da Vinci (24159),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (24160),

83) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie groźby utraty płynności przez Fundusz Ubezpieczeń Społecznych (24161),

84) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie potencjału obronnego Polski oraz likwidacji 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego (24162),

85) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie rządowego planu wprowadzenia programu oszczędnościowego (24163),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Kasprzyka w sprawie limitu połowu dorsza na wędkę (24164),

87) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Józefa Piotra Klima w sprawie wynagrodzenia pracowników Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa (24165),

88) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie bezrobocia w pow. kolneńskim (24166),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Gwiazdowskiego oraz grupy posłów w sprawie zalewania łąk, pastwisk i pól uprawnych w wyniku obfitych opadów deszczu w woj. podlaskim (24167),

90) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie krytycznej sytuacji w zakresie dostępu pacjentów do usług świadczonych przez służbę zdrowia (24169),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Urszuli Augustyn i Bożeny Szydłowskiej w sprawie rozwiązań prawnych umożliwiających rolnikom prowadzącym gospodarstwa agroturystyczne sprzedaż produktów rolno-spożywczych (24170),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie interpretacji przepisów ustawy

o drogach publicznych w zakresie zmian opłat za zajęcie pasa drogowego (24171),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie sposobu opodatkowania terenu elektrowni słonecznej (24172),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowika i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie braku zainteresowania szkoleniami na opiekuna dziennego w świetle ustawy o formach opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 (24173),

95) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie odbierania polskim rodzinom dzieci przez władze Norwegii (24174),

96) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie planów ograniczenia rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej (24175),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Lipca oraz grupy posłów w sprawie nieuzasadnionych działań rządu w zakresie ciągłego przesuwania w czasie realizacji inwestycji rozbudowy drogi krajowej nr 42, będącej „drogą życia” dla północnej części woj. świętokrzyskiego (24176),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wróny oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie prowadzenia i publikowania statystyk dotyczących przeszukiwania pomieszczeń przez Policję (24177),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie czasu pracy lekarzy pracujących na podstawie umów cywilnoprawnych (24178),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie spełnienia wymogów art. 62 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym przez szpitale (24179),

101) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Orłowskiego w sprawie interpretacji przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym (24181),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Adama Abramowicza i Jerzego Rębka w sprawie umożliwie-

nia polskim obywatelom nabywania obligacji nominowanych w euro i innych walutach (24182),

103) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Babinetza w sprawie udostępniania danych zawartych w księgach wieczystych przez Internet (24184),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 74 w miejscowości Łągów (24185),

105) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Hoca w sprawie ponownego podjęcia niezrozumiałej decyzji nieumieszczenia analogów insuliny długo działających pomimo składanych obietnic (24186),

106) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie nowych zasad finansowania świadczeń w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej – diabetologia (24187),

107) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie refundacji leków i wyrobów medycznych (24188),

108) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie szczepień ochronnych (24189),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Latosa oraz grupy posłów w sprawie nowej listy leków refundowanych (24191),

110) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie wizji polsko-ukraińskiego pojednania (24192),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie budowy obwodnicy Grajewa oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 z ulicami: Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową (24193),

112) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie dofinansowania budowy dróg lokalnych (24194),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie projektu nowelizacji ustawy o ochronie przyrody (24195),

114) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie biurowych utrudnień przy wydawaniu pozwoleń na budowę (24196),

115) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie działalności instytutów Konfucjusza w Polsce (24197),

116) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie realizacji ustawy o Karcie Polaka (24198),

117) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie aktualizacji listy projektów kluczowych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (24200),

118) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie dofinansowania unijnego do zakupu nowoczesnych pociągów międzyregionalnych przez samorządy wojewódzkie (24201),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Waldemara Sługockiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie przyjęcia przez Radę Ministrów nowej „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju” (24202),

120) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie stosowania umorzeń zaległości podatkowych (24203),

121) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie przekształceń własnościowych Międzynarodowych Targów Poznańskich (24204),

122) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie ogłoszenia programu wykonawczego na lata 2011–2013 do polsko-syryjskiej umowy o współpracy kulturalnej (24206),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Balickiego w sprawie „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2012–2018” (24207),

124) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie podwyższenia wynagrodzenia za pracę pracownikom zatrudnionym w powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych (24208),

125) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na

interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego, na przykładzie Urzędu Marszałkowskiego Województwa Warmińsko-Mazurskiego (24209),

126) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie naruszania jawności funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych (24210),

127) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Cichonia w sprawie uregulowania kwestii rekompensaty za szkody wyrządzone przez ptactwo (24211),

128) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego na interpelację posła Janusza Cichonia w sprawie uregulowania kwestii rekompensaty za szkody wyrządzone przez bobry (24212),

129) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Cichonia w sprawie dysproporcji związanych z odmiennym naliczaniem emerytur żołnierzy zawodowych (24213),

130) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Mieczysława Golby w sprawie praw autorskich do projektu „Projekt budowlany typowe boisko wielofunkcyjne o wymiarach 30 x 50 m z polem do piłki ręcznej i tenisa” (24214),

131) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zmiany ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników i umożliwienia w ten sposób rolnikom emerytom osiągnięcia dodatkowych przychodów z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego bez zawieszenia części emerytury (24215),

132) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Roberta Tyszkiewicza i Leszka Cieślaka w sprawie projektu umowy o małym ruchu granicznym z Rosją (24216),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie niedoborów krwi w placówkach medycznych (24217),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie stanu dworców PKP (24218),

135) podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska Joanny Maćkowiak-Pandery – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie żywności genetycznie modyfikowanej (24219),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama

Godsona w sprawie inicjatywy połączenia żłobków z przedszkolami i tworzenia centrów opieki nad dziećmi (24220),

137) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przypadków zatrucia grzybami (24221),

138) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przypadków zakażeń pacjentów w szpitalach (24222),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rokowań dotyczących polskiej gospodarki (24223),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przepustek dla pacjentów (24224),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie kar za przeklinanie (24225),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości peronów kolejowych (24226),

143) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie pasów ruchu drogowego dla rowerzystów (24227),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie podatku VAT na książki (24228),

145) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie piłkarskich chuliganów (24229),

146) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie bezrobotnych Polaków (24230),

147) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie liczby godzin, jakie przepracowują lekarze (24231),

148) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie pomocy dla miasta Łodzi (24232),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przechowywania zapasów gazu w Polsce (24233),

150) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Piotra Tomańskiego i Renaty Butryn w sprawie zasad finansowania przez NFZ specjalistycznej gabinetowej rehabilitacji dla dzieci pozostających pod opieką hospicjum domowego dla dzieci (24234),

151) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe (24235),

152) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie odblokowania funduszu wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych (24236),

153) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczenia zasady równości w ulgach podatkowych dla rodzin (24237),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Sławiak w sprawie zachowania dotychczasowego charakteru drogi krajowej nr 3 na odcinku przebiegającym przez gm. Lubiszyn (24238),

155) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Sławiak w sprawie nałożenia na województwa zadania polegającego na organizowaniu publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej (24239),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie dofinansowania budowy lądowiska dla śmigłowców ratunkowych Lotniczego Pogotowia Ratunkowego przy Szpitalu Powiatowym im. Matki Teresy z Kalkuty w Drawsku Pomorskim (24240),

157) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie gruntów należących do Agencji Mienia Wojskowego, dzierżawionych przez emerytów wojskowych, żołnierzy zawodowych i cywilnych pracowników wojska (24241),

158) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie Elektrowni Dolna Odra w Nowym Czarnowie (24242),

159) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie monitoringu podręczników szkolnych (24244),

160) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie problemów w zakresie finansów powiatów (24245),

161) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie barier z zakresu ochrony środowiska (24246),

162) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie mianowania na stopnie policyjne (24247),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie nielegalnego handlu narządami ludzkimi (24248),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Sitarza w sprawie stosowania przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w sposób naruszający konstytucyjną zasadę równości zawartą w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP (24249),

165) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie finansowania realizacji inwestycji przebudowy drogi krajowej nr 12 na odcinku Leszno – Gołuchów (24250),

166) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej oraz podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie ogłoszenia upadłości Zakładu Przetwórstwa Mięsnego Majerowicz w gm. Pakosław i form wsparcia dla zwalnianych pracowników (24251),

167) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Agnieszki Pomaskiej w sprawie legalności poruszania się wrotkarzy po drogach rowerowych (24252),

168) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie opóźnień w remoncie peronu trzeciego wrocławskiego Dworca Głównego, które mogą doprowadzić do niesfinalizowania inwestycji przed Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 (24253),

169) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie sprzedaży alkoholu niskoprocentowego w wagonach WARS (24254),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia mi-

nistra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie podmiotów zobligowanych do ponoszenia kosztów bieżących utrzymania drogi ekspresowej S8 na terenie gm. Oleśnica (24255),

171) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie błędnego zaprojektowania skrzyżowania drogi krajowej nr 8 z autostradową obwodnicą Wrocławia w miejscowości Mirków (24256),

172) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie wejścia w życie ustawy regulującej wykonywanie zawodu fizjoterapeuty oraz niektórych innych zawodów medycznych (24257),

173) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie uprawnień ratowników medycznych działających w jednostkach wspierających system Państwowe Ratownictwo Medyczne (24258),

174) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa oraz grupy posłów w sprawie zawieszenia połączenia kolejowego Bojanowo – Góra (24259),

175) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjo – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Suchowiejko w sprawie stosowania przez sądy powszechne odmiennych praktyk i procedur dotyczących wynagradzania mediatorów za mediacje przeprowadzone na podstawie skierowania przez sąd (24260),

176) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie spowolnienia gospodarczego (24261),

177) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie listy gości na Europejski Kongres Kultury (24262),

178) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie reformy kształcenia zawodowego (24263),

179) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie rozporządzenia pozwalającego zarejestrować nowe pojazdy (24264),

180) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie statystyk policyjnych (24265),

181) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Latosa oraz grupy posłów

w sprawie sprzecznych decyzji wydanych przez prezesa NFZ (24268),

182) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie objęcia opłatą eksploatacyjną zwykłych wód głębinowych i podwyższenia opłaty eksploatacyjnej (24269),

183) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Zdzisławy Janowskiej w sprawie funduszy dla wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności (24270),

184) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Walejko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zenona Durki w sprawie zobowiązania urzędników zatrudnionych w sądach i prokuraturze do podnoszenia kwalifikacji zawodowych poprzez ukończenie studiów pierwszego stopnia i uzyskanie tytułu zawodowego w terminie 10 lat (24271),

185) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Jacka Brzezinki oraz grupy posłów w sprawie proponowanych w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” działań na rzecz obszarów problemowych, za które uznaje się obszary degradacji społecznej, przestrzennej i środowiskowej, takie jak obszar konurbacji górnośląskiej (24272),

186) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Drozd w sprawie zrekomensowania samorządom powiatowym wydatków ponoszonych z tytułu zwrotu różnicy opłaty za wydanie kart pojazdów (24274),

187) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie obwodów rybacko-wędkarskich wystawianych do przetargów przez regionalne zarządy gospodarki wodnej (24275),

188) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie interpretacji rozporządzenia dotyczącego sposobu rozliczania kosztów odbioru od rolników buraków cukrowych (24276),

189) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie postulatu dotyczącego zmian przepisów ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy (24277),

190) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie interpretacji przepisów dotyczących blokowania kont bankowych (24278),

191) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie zasad realizacji działania: Zapewnienie dostępu do Internetu na etapie ostatniej mili w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” (24279),

192) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Asta w sprawie możliwości zlokalizowania siedziby wojskowych oddziałów gospodarczych w Żaganiu oraz przestrzegania przepisów ustawy Kodeks pracy w stosunku do pracowników rozformowanych wojskowych administracji koszar (24280),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Smolińskiego w sprawie prawidłowości zmian w ustawie o transporcie kolejowym oraz podjętych działań systemowych po ostatnich katastrofach kolejowych w Strzelcach Krajeńskich i Babach (24281),

194) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Wenderlicha w sprawie narastających kosztów edukacji dzieci i młodzieży (24282),

195) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Joanny Fabisiak w sprawie umożliwienia pełnej realizacji misji Zamku Królewskiego w Warszawie (24283),

196) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Beaty Kempy oraz grupy posłów w sprawie prywatyzacji PKS z siedzibą w Busku-Zdroju, Jędrzejowie, Końskich, Ostrowcu Świętokrzyskim (24284),

197) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie dofinansowania realizacji II etapu projektu „Rozbudowa Mauzoleum Martyrologii Wsi Polskich w Michniowie gm. Suchedniów” (24285),

198) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Piotra Babineta i Adama Śnieżka w sprawie braku środków na zasiłki stałe i okresowe z pomocy społecznej oraz przenoszenia przez rząd nowych świadczeń na gminy (24286),

199) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie realizacji postanowień wynikających z Konwencji UNESCO z 2003 r. w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego (24287),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Dunina w sprawie decyzji środowiskowej dotyczącej realizacji budowy

kompleksu rekreacyjnego we wsi Sobienie Biskupie (24288),

201) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie zapisów projektu ustawy budżetowej na rok 2012 dotyczących wydatków przeznaczonych na utworzenie instytutu polskiego w Tokio (24289),

202) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej oraz grupy posłów w sprawie braku jednolitych zasad dotyczących interpretacji prawa podatkowego w sprawach indywidualnych po podwyższeniu stawki VAT do 23% (24290),

203) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie podjęcia działań zmierzających do zmiany ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, które przyczynią się do rozwoju górskich regionów, gdzie jedynym ratunkiem dla gmin jest rozwój turystyki (24291),

204) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mroczka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie postępowania administracyjnego dotyczącego os. Lotnictwa Polskiego w Poznaniu (24292),

205) zastępcy głównego inspektora ochrony środowiska Romana Jaworskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie rozwiązania problemu uciążliwych i potencjalnie niebezpiecznych dla mieszkańców Czapur i Lubonia skutków działania zakładów chemicznych Luvena SA (24293),

206) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jana Szyszki i Dariusza Bąka w sprawie sposobu postępowania wobec honorowych krwiodawców, którzy mogą być nosicielami bakterii borrelia (24294),

207) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Latosa w sprawie osób chorych na łuszczycę (24295),

208) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Latosa w sprawie metropolii bydgoskiej (24296),

209) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wizerunku Polski i Polaków przedstawianego w europejskich podręcznikach do nauki historii (24297),

210) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie braku rozporządzeń niezbędnych komitetom wyborczym do zarządzania finansami (24298),

211) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie jednostek geodezyjnych (24300),

212) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie wojewódzkich planów zagospodarowania przestrzennego (24301),

213) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie irracjonalnego traktowania przez organy celne wwozu pojazdów o wartościach historycznych jako nielegalne transgraniczne przemieszczenie odpadów (24302),

214) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie wsparcia rozwoju poszczególnych sektorów OZE (24303),

215) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie weryfikacji oceny wartości pojazdów kolekcjonerskich dokonywanej przez urzędy celne oraz konieczności wprowadzenia szczegółowych, szeroko rozumianych przepisów pozwalających uznać pojazdy za kolekcjonerskie (24304),

216) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie wytycznych środowiskowych ograniczających rozwój sektora energetyki wiatrowej w stosunku do innych OZE (24305),

217) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Iwony Wendel – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie zgodności wojewódzkich planów zagospodarowania przestrzennego z „Koncepcją przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (24306),

218) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie zminimalizowania kosztów, które Polska musi ponieść w efekcie wdrożenia pakietu klimatycznego UE (24307),

219) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie zmniejszania wysokości dotacji budżetu państwa na zabezpieczenie realizacji zadań przekazywanych samorządom jako zadania własne (24308),

220) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bienkowskiej na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie umieszczenia projektu „Budowa zintegrowanego centrum komunikacyjnego w Bydgoszczy – etap I” na liście rezerwowej Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (24309),

221) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie ulgi w składkach ZUS dla osób zakładających działalność gospodarczą (24310),

222) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Damiana Raczkowskiego w sprawie poziomu wynagrodzeń pracowników Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa (24311),

223) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Kempy w sprawie drogi krajowej nr 74 w miejscowości Łągów (24312),

224) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Dunina w sprawie zmian w ustawie Prawo farmaceutyczne (24313),

225) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Lenza w sprawie elektronicznego systemu poboru opłat drogowych (24314),

226) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie budowy instalacji do recyklingu opon oraz innych odpadów gumowych metodą pirolizy w miejscowości Szkarada (24315),

227) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kaźmierczaka w sprawie zagospodarowania przez miasto Radzionków budynku nieczynnego dworca PKP z przeznaczeniem na realizację inwestycji celu publicznego (24316),

228) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie promocji postaw antychrześcijańskich w TVP (24317),

229) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bienkowskiej na interpelację poseł Zdzisławy Janowskiej w sprawie zasad wykorzystania funduszy strukturalnych (24318),

230) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wprowadzenia w Polsce waluty euro (24319),

231) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie architektów i praktyki budowlanej (24320),

232) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zmian w przepisach dotyczących ruchu drogowego (24321),

233) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie blokowania inwestycji przez organizacje społeczne, których statutowym celem jest ochrona środowiska (24322),

234) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Motowidły w sprawie budowy oraz funkcjonowania autostrady A1 na terenie woj. śląskiego w aglomeracji rybnickiej (związek subregionu zachodniego) oraz publicznych zapewnień ministrów finansów i infrastruktury, że mieszkańcy subregionu będą mogli korzystać bezpłatnie z odcinka spełniającego rolę obwodnicy (24323),

235) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie finansowania działalności kulturalnej i edukacyjnej mniejszości romskiej (24324),

236) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stosowania przepisów znowelizowanej ustawy o broni i amunicji (24325),

237) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie udzielenia szerszego zakresu praw obywatelskich imigrantom z krajów nienależących do Unii Europejskiej (24326),

238) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie niejasności przepisów dotyczących leczenia w szpitalach (24327),

239) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zakupu sprzętu dla polskiej armii (24328),

240) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przystosowania lokali wyborczych do głosowania do potrzeb osób niepełnosprawnych (24329),

241) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie malejącej liczby urodzeń w Polsce (24330),

242) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie kampanii informacyjnej o odpowiedzialnej opiece nad dziećmi (24331),

243) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie powszechnego dostępu do Internetu w miejscach użyteczności publicznej (24332),

244) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie pomocy dla rodzin wielodzietnych (24333),

245) podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Moniki Smoleń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie polskich artystów masowo wyjeżdżających z kraju (24334),

246) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie programów leczenia dla ludzi chorych na depresję (24335),

247) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przepisów regulujących kwestię umieszczania reklam przy drogach (24336),

248) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie relacji polsko-litewskich (24337),

249) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rosnącego bezrobocia w Polsce (24338),

250) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie stałych umów sezonowych (24339),

251) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przemocy w szkole (24340),

252) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie braku chętnych do oddawania krwi (24341),

253) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie tymczasowych umów o pracę (24342),

254) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie ciężaru plecaków uczniów (24343),

255) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie bezpieczeństwa podczas meczów Euro 2012 (24344),

256) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie leczenia chorych na stwardnienie rozsiane (24345),

257) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wizerunku Polaków w zagranicznych podręcznikach szkolnych (24346),

258) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Stanisława Rydzonia w sprawie podmiotowego zakresu stosowania konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 81 dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle i handlu, przyjętej w Genewie dnia 11 lipca 1947 r. (24347),

259) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie tzw. śmieciowych umów o pracę (24348),

260) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Smolarza w sprawie sytuacji ekonomicznej powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych (24351),

261) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Stanisława Szweda w sprawie nowelizacji art. 130 ustawy Kodeks pracy (24352),

262) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie wysokości dotacji budżetowej na zasiłki stałe oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne (24353),

263) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Cieślika w sprawie wymagań weterynaryjnych dotyczących produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny (24354),

264) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Cieślika w sprawie wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych (24355),

265) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Marka Zielińskiego w sprawie działalności PLL LOT (24356),

266) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie zaniechania rządu dotyczącego nazwania europejskiego systemu globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (GMES) imieniem Kopernika z zastosowaniem pisowni niemieckiej „Kopernikus” (24357),

267) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie realizacji inwestycji na twierdzy w Kłodzku (24358),

268) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie likwidacji mogiłników w poszczególnych województwach (24359),

269) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie powstania kolejki linowej na twierdzy w Kłodzku (24360),

270) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Janiny Okrągły w sprawie zmian przepisów dotyczących możliwości uzyskania prawa jazdy i prowadzenia pojazdów przez osoby z dużą wadą słuchu (24361),

271) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie przesunięć środków finansowych w budżetach miejskich i powiatowych komend PSP (24362),

272) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie działań dotyczących przestrzegania standardów bezpieczeństwa podczas operacji wszczepiania implantów ślimakowych w Polsce (24363),

273) sekretarz stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie kryteriów warunkujących możliwość przeniesienia studenta z prywatnej uczelni do uczelni państwowej po zaliczeniu I roku studiów medycznych (24364),

274) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie nieprawidłowości przy wypłacie rekompensat dla producentów warzyw z pow. pińczowskiego, wynikających ze strat spowodowanych przez bakterię *E. coli* i wprowadzenia przez Rosję embarga na import świeżych warzyw z Unii Europejskiej (24365),

275) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie dostosowania godzin pracy urzędów do potrzeb interesantów (24366),

276) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie opodatkowania podatkiem VAT czynności podejmowanych w ramach umowy koprodukcyjnej (24367),

277) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie nieprawidłowości przy powoływaniu biegłych medycyny sądowej podczas śledztwa związanego z nieumyślnym spowodowaniem śmierci kilkudziesięciu pacjentów Kliniki Chirurgii Serca Wrocławskiej Akademii Medycznej (24368),

278) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Dolaty w sprawie problemów osób oczekujących na przyjęcie do domów opieki społecznej i braku rozwiązań systemowych w zakresie nadzoru administracji państwowej nad realizacją zadań związanych z opieką społeczną realizowaną przez samorządy (24369),

279) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Aleksandra Chłopka w sprawie zmiany rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. nadającego okręgowym komisjom egzaminacyjnym prawo wydawania ostatecznych punktacji oraz ocen końcowych egzaminów w szkołach publicznych (24370),

280) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Kazimierza Smolińskiego w sprawie likwidacji Przedsiębiorstwa Budownictwa Wodnego SA w Tczewie (24371),

281) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Babinetza w sprawie podwyższenia wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych (24372),

282) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie sytuacji Polaków na Litwie (24373),

283) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie niejasności dotyczących restrukturyzacji przedsiębiorstwa Ursus sp. z o.o. (24374),

284) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie wprowadzenia ustawy o publicznym transporcie zbiorowym w zakresie organizacji publicznego transportu zbiorowego w przewozach przekraczających granicę państwa (24375),

285) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie szkód wyrządzonych przez bobry na terenie woj. podlaskiego (24376),

286) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Malik w sprawie nieuzasadnionych działań Śląskiego Wojewódzkiego Oddziału NFZ wobec Samodzielnego Publicznego Szpitala Miejskiego w Sosnowcu polegających m.in. na corocznym obniżaniu wartości kontraktu na świadczenia zdrowotne (24377),

287) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Grażyny Ciemniak w sprawie zrównania szans dostępu do środków finansowych na zakup nowości wydawniczych przez biblioteki pedagogiczne (24378),

288) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygla w sprawie ustanowionego „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych – etap II: Bezpieczeństwo – Dostępność – Rozwój” i niebezpieczeństwa wykluczenia z programu najsłabszych ekonomicznie samorządów gmin (24379),

289) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Rygla w sprawie dofinansowania w systemie SODiR dla zakładów aktywności zawodowej, działających w formie zakładów budżetowych (24380),

290) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie odbudowy urządzeń sterowania ruchem kolejowym oraz dworca kolejowego w Sandomierzu (24381),

291) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Karola Karskiego w sprawie statusu nuncjusza apostolskiego w Polsce (24382),

292) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie działań służb porządkowych i policji na stadionach (24383),

293) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku rozporządzeń do ustawy o działalności leczniczej (24384),

294) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie postępów w budowie Regionalnego Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Dębowcu (24385),

295) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Iwony Wendel – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie zasad finansowania kosztów zatrudnienia nauczycieli wychowania przedszkolnego w projektach realizowanych ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, priorytet IX: Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach, poddziałanie 9.1.1.: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechniania edukacji przedszkolnej (24386),

296) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie planów zmniejszenia rezerwy oświatowej subwencji ogólnej z poziomu 0,6% do 0,25% (24387),

297) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie maksymalnej ceny metra kwadratowego mieszkania

określonej przez wojewodę w ramach programu „Rodzina na swoim” (24388),

298) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie możliwości odsunięcia projektowanego korytarza kolei dużych prędkości od miejscowości Wojnowice (24390),

299) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Franciszka Jerzego Stefaniuka w sprawie rozważenia możliwości zwiększenia środków finansowych w nowym budżecie i poprawy sytuacji płacowej pracowników WIORiN (24391),

300) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opioly w sprawie dyskryminacji pracowników ARiMR (24392),

301) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie ograniczenia weekendowych lotów z Goleiowa do Warszawy (24393),

302) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Lucjana Karasiewicza i Pawła Poncyłjusza w sprawie negatywnych skutków dla Polski na arenie międzynarodowej związanych z wypowiedzią ministra finansów na forum Parlamentu Europejskiego (24394),

303) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie podatku akcyzowego na węgiel i koks (24395),

304) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie prawdziwości informacji o zawarciu trójstronnej umowy regulującej zasady funkcjonowania gazociągu Nord Stream (24396),

305) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie Państwowego Instytutu Wydawniczego (24397),

306) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Kwitka w sprawie prawnej możliwości funkcjonowania w podmiotach leczniczych dwóch kierowników jednocześnie, na gruncie ustawy o działalności leczniczej (24398),

307) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie prawidłowości sądowych postępowań karnych prowadzonych przez organy wymiaru sprawiedliwości w związku ze sprawą spółki Giesche SA i związanych z nią zagrożeń dla podstawowych interesów ekonomicznych państwa (24400),

308) podsekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Wojciecha Nowickiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zmiany struktury organizacyjnej KPRM i utworzenia w niej nowych komórek organizacyjnych, z nowymi wysokopłatnymi stanowiskami dyrektorskimi w kontekście hasel wyborczych rządu o konieczności odbiurokratyzowania administracji rządowej oraz konieczności redukcji kosztów finansowych jej funkcjonowania (24401),

309) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie monitorowania stosowania ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, w związku z procederem reaktywowania przedwojennych polskich przedsiębiorstw na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych (24403),

310) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra, sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra, podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra, sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie mocy prawnej przedwojennych obligacji w kontekście ochrony interesów ekonomicznych państwa (24404),

311) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra, podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra, sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – oraz ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie wykorzystywania Banku Gospodarstwa Krajowego przez ministra finansów do kreatywnej księgowości budżetowej oraz manipulowania wysokością długu publicznego w celach politycznych (24405),

312) sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zagrożeń dotyczących bezpieczeństwa ekonomicznego państwa (24406),

313) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra, podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wróny – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie kwalifikowania przez organy państwa procederu reaktywacji przedwojennych akcji i związanych z nim oszustw, jako działań realizowa-

nych w warunkach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (24407),

314) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kaźmierczaka w sprawie umieszczenia projektu „Przebudowa kompleksu dworcowego Gliwice” na liście rezerwowej projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (24409),

315) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadego Fiedlera w sprawie bezkolizyjnego skrzyżowania linii kolejowej z układem komunikacyjnym dla miasta Puszczykowa (24410),

316) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie zmniejszenia dotacji dla „Kuriera Wileńskiego”, jedynego polskiego dziennika ukazującego się na Litwie (24411),

317) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Galli w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych przychodów funduszy pożyczkowych uzyskiwanych w ramach realizacji regionalnych programów operacyjnych poszczególnych województw na lata 2007–2013 (24412),

318) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Galli w sprawie zadośćuczynienia dla obywateli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej odbywających wydłużoną służbę wojskową podczas stanu wojennego (24413),

319) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Cezarego Atamańczuka w sprawie odbierania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy osobom, które są blisko spełnienia wszystkich warunków niezbędnych do otrzymania świadczeń przedemerytalnych (24414),

320) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie zmiany planu wydatków na leczenie w 2012 r. dokonanej przez prezesa NFZ (24415),

321) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie podjęcia działań ograniczających skalę przemytu (24416),

322) ministra gospodarki Waldemara Pawlaka na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie bezpieczeństwa pracy i problemów finansowych w Katowickim Holdingu Węglowym (24417),

323) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Kloc w sprawie odpłatności za paski do mierzenia cukru we krwi związanej z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. ustawy o re-

fundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (24418),

324) ministra skarbu państwa Mikołaja Budzanowskiego na interpelację poseł Beaty Kempy w sprawie połączenia Rejonowego Zakładu Energetycznego Jędrzejów z Rejonowym Zakładem Energetycznym Kielce w ramach reorganizacji PGE Dystrybucja (24419),

325) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Kloc w sprawie podziału środków finansowych dla poszczególnych oddziałów NFZ (24420),

326) ministra skarbu państwa Mikołaja Budzanowskiego na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie wieloletniego planu restrukturyzacji zatrudnienia w banku PKO BP SA (24421),

327) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie ponownego przeanalizowania decyzji o niewyrażeniu zgody na utworzenie z dniem 1 stycznia 2012 r. nowego, podstawowego zespołu ratownictwa medycznego na terenie pow. kościańskiego (24422),

328) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie pilnego powołania specjalnego rządowego Zespołu Roboczego ds. Zmiany Nazwy Systemu GMES oraz bieżącego zarządzania technikami satelitarnymi (24423),

329) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie odszkodowań dla właścicieli gruntów zajętych pod budowę węzła Walichnowy na trasie drogi ekspresowej S8 w woj. łódzkim (24426),

330) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie podziału środków z funduszu zapasowego NFZ (24427),

331) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie zasad rozliczania zużycia wody przez właścicieli mieszkań niebędących członkami spółdzielni mieszkaniowych (24428),

332) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ireneusza Rasia w sprawie nowelizacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych (24429),

333) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie istotnych zastrzeżeń wobec zarządzenia prezesa NFZ

w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne (24430),

334) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie możliwości przekształcenia działalności gospodarczej w spółkę kapitałową w przypadku prowadzenia przez lekarza działalności gospodarczej (24431),

335) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie niepokojącej liczby funkcjonariuszy Policji odchodzących ze służby, z uwzględnieniem sytuacji w woj. śląskim (24432),

336) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie systemu leczenia oparzeń u dzieci (24433),

337) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie komplikacji dotyczących właścicieli pojazdów, którym skradziono dokumenty (24434),

338) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Janusza Krasonia w sprawie działalności portalu internetowego Redwatch Polska nawołującego do nienawiści rasowej i popularyzującego idee faszyzmu (24435).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Stanisława Pięty w sprawie prywatyzacji BZO Befado sp. z o.o. – do ministra skarbu państwa (10584),

2) posła Adama Krzyśków w sprawie rozporządzenia wydanego na mocy art. 44 ustawy o odpadach – do ministra środowiska (10585),

3) posła Sławomira Piechoty w sprawie terminu wprowadzenia „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2012–2018” – do ministra zdrowia (10586),

4) posła Czesława Hoca w sprawie niezrozumiałej decyzji powiatowego i wojewódzkiego zespołu ds. orzekania o niepełnosprawności oraz niecelowego postępowania sądu rejonowego dotyczącego dziecka z Kołobrzegu z rozpoznaną klasyczną fenylketonurią – do ministra pracy i polityki społecznej oraz ministra sprawiedliwości (10587),

5) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie koszyka świadczeń refundowanych przez NFZ – do ministra zdrowia (10588),

6) posła Ludwika Dorna w sprawie utajniania jawnych danych lub nielegalnego ujawniania danych

tajnych przez urzędników MON – do ministra obrony narodowej (10589),

7) posła Ludwika Dorna w sprawie wspierania polskiego przemysłu zbrojeniowego przez Wojsko Polskie – do ministra skarbu państwa (10590),

8) posła Ludwika Dorna w sprawie raportu NIK dotyczącego bezpilotowców przeznaczonych dla PKW Afganistan – do ministra obrony narodowej (10591),

9) posła Ludwika Dorna w sprawie nagród i premii wypłacanych personelowi Brygady Lotnictwa Marynarki Wojennej – do ministra obrony narodowej (10592),

10) posła Ludwika Dorna w sprawie kursów zagranicznych odbytych przez oficerów Marynarki Wojennej – do ministra obrony narodowej (10593),

11) posła Ludwika Dorna w sprawie wyszkolenia oficerów naprowadzania fregat OHP – do ministra obrony narodowej (10594),

12) posła Ludwika Dorna w sprawie problemów ze szkoleniem pilotów śmigłowców Mi-14PŁ/R – do ministra obrony narodowej (10595),

13) posła Ludwika Dorna w sprawie szkolenia pilotów Brygady Lotnictwa Marynarki Wojennej – do ministra obrony narodowej (10596),

14) posła Ludwika Dorna w sprawie szkolenia pilotów śmigłowców Kaman SH-2G – do ministra obrony narodowej (10597),

15) posła Ludwika Dorna w sprawie nalotu pilotów oficerów sztabowych w latach 2008–2010 – do ministra obrony narodowej (10598),

16) posła Ludwika Dorna w sprawie statusu decyzji nr 21/Org./P5 MON z dnia 29 marca 2010 r. i decyzji nr 58/PUM z dnia 28 maja 2010 r. dotyczących programów operacyjnych i programów uzbrojenia – do ministra obrony narodowej (10599),

17) posła Ludwika Dorna w sprawie problemów ze śmigłowcami ratownictwa morskiego – do ministra obrony narodowej (10600),

18) posła Jacka Boguckiego w sprawie budowy obwodnicy Grajewa oraz przebudowy skrzyżowania drogi nr 61 z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową – do ministra infrastruktury (10601),

19) posła Czesława Hoca w sprawie niezrozumiałych zasad przeliczania wysokości emerytury, począwszy od 1990 r., na przykładzie 80-letniej emerytki z Białogardu – do ministra pracy i polityki społecznej (10602),

20) posła Wiesława Rygla w sprawie prowadzenia badań profilaktycznych w zakresie chorób nowotworowych na terenie pow. rzeszowskiego i miasta Tarnobrzega przez Fundację SOS Życie – do ministra zdrowia (10603),

21) poseł Stanisławy Prządki w sprawie kształceń własnościowych PKS w Siedlcach SA – do ministra skarbu państwa (10604),

22) poseł Stanisławy Prządki w sprawie podejmowanych przez ministra infrastruktury czynności zmierzających do weryfikacji ceny za przejazd odcinkami autostrady A2 na odcinku Konin – Nowy To-

myśl w świetle przepisów określających stawki maksymalne – do ministra infrastruktury (10605),

23) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie odtworzenia starej ul. Słowackiego po północnej stronie portu lotniczego w Gdańsku – do ministra infrastruktury (10606),

24) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie gwarancji zatrudnienia pracowników wyższych uczelni będących posłami – do ministra pracy i polityki społecznej (10607),

25) posła Stanisława Wziątka w sprawie wypadku drogowego z dnia 15 kwietnia 2008 r. – do ministra sprawiedliwości (10608),

26) posła Jana Widackiego w sprawie kosztów utrzymania telewizji Bielsat – do ministra spraw zagranicznych (10609),

27) posła Stanisława Pięty w sprawie kosztów utrzymania i działań pełnomocnika do spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu – do prezesa Rady Ministrów (10610),

28) posła Wojciecha Szaramy w sprawie udzielenia dofinansowania dla Śląskiego Centrum Wolności i Solidarności oraz obchodów 30. rocznicy pacyfikacji Kopalni Węgla Kamiennego Wujek z rezerwy budżetowej – do prezesa Rady Ministrów (10611),

29) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie ulg podatkowych dla rodziców – do ministra pracy i polityki społecznej (10612),

30) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zwrotu nakładów poniesionych przez obywatela na utrzymanie posiadanej pawilonu handlowego w Gdyni – do ministra infrastruktury oraz ministra sprawiedliwości (10613),

31) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań, jakie podjęły kolejne rady ministrów od 2001 r. do 2011 r. w celu zapewnienia prawidłowego wykonania ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych – do prezesa Rady Ministrów (10614),

32) poseł Beaty Kempy w sprawie odszkodowań wypłaconych przez Skarb Państwa przedsiębiorcom z tytułu niesłusznego skazania na podstawie art. 585 § 1 ustawy Kodeks spółek handlowych – do ministra sprawiedliwości (10615),

33) posła Pawła Arndta w sprawie nieprecyzyjnego interpretowania przez Policję przepisów ustawy o broni i amunicji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10616),

34) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie polityki prywatyzacyjnej rządu na przykładzie planowanej prywatyzacji przedsiębiorstw Polskie Koleje Linowe SA oraz ZEW Niedzica – do prezesa Rady Ministrów (10617),

35) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zwrotu do UE 200 mln euro przeznaczonych na inwestycje kolejowe z powodu braku projektów – do prezesa Rady Ministrów (10618),

36) posła Andrzeja Czумы w sprawie transakcji handlowych prowadzonych przez Centralę Zaopatrzenia Hutnictwa SA – do ministra skarbu państwa (10619),

37) posła Andrzeja Czumy w sprawie działań Policji w zakresie wykrycia sprawców uprowadzenia i zabójstwa mieszkańców Milanówka w 1994 r. i 2006 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10620),

38) posła Andrzeja Czumy w sprawie finansowania filmów o charakterze historycznym z funduszy publicznych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10621),

39) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie świadczeń emerytalnych byłych żołnierzy Wojsk Ochrony Pogranicza – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10622),

40) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie podziału środków w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na przykładzie projektu aglomeracji Giżycko – do ministra środowiska (10623),

41) posła Marka Matuszewskiego w sprawie przyznania dodatkowych środków na aktywne formy zwalczania bezrobocia w pow. pabianickim – do ministra pracy i polityki społecznej (10624),

42) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie propozycji ze strony Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego uczczenia 400. rocznicy hołdu ruskiego – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10625),

43) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie ewidencji przypadków padnięć koni po dokonaniu czipowania – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10626),

44) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie zawarcia w programach nauczania wiedzy o hołdzie ruskim – do ministra edukacji narodowej (10627),

45) posła Adama Szejnfelda w sprawie problemu związanego z brakiem modernizacji linii kolejowej nr 354 – do ministra infrastruktury (10628),

46) posła Wojciecha Szaramy w sprawie zmniejszenia liczby godzin informatyki w szkołach średnich – do ministra edukacji narodowej (10629),

47) posła Wojciecha Szaramy w sprawie analizy leczenia pacjentów ponadlimitowych i regulowania należności za nadwykonania przez NFZ – do ministra zdrowia (10630),

48) posła Piotra Polaka w sprawie zgody na budowę domu mieszkalnego na działce leżącej w sąsiedztwie cmentarza – do ministra zdrowia (10631),

49) posła Sławomira Neumanna w sprawie możliwości uzyskania przez osobę fizyczną niespokrewnioną w I stopniu uprawnienia do świadczenia pielęgnacyjnego – do ministra pracy i polityki społecznej (10632).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Mariusza Błaszczaka i Andrzeja Jaworskiego w sprawie użycia przez Agencję Ochrony Taurus gazu przeciw-

ko mieszkańcom Gdańska w dniu 14 maja 2011 r. (9800),

2) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie łączności rządowej nadzorowanej przez ABW (9906),

3) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW dotyczącego zwalczania przestępczości godzącej w podstawy ekonomiczne państwa polskiego (10058),

4) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w zakresie zabezpieczenia infrastruktury krytycznej państwa (10070),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Gwiżdżowskiego w sprawie ofiar sowieckiego ludobójstwa na Suwalszczyźnie (10126),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Walejko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie legalności zwołania nadzwyczajnego zjazdu komorników w celu odwołania prezesa Krajowej Rady Komorniczej, zasadności działań samorządu komorników w związku z przekazaniem spółce prawa handlowego Currenda uprawnień samorządu komorników oraz prawidłowości sprawowanego nadzoru przez ministra sprawiedliwości (10148),

7) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie witryny internetowej Agencji Wywiadu (10245),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłanek Beaty Mazurek i Elżbiety Kruk w sprawie budowy portu lotniczego w Świdniku (10316),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie odpowiedzi na postulaty NSZZ „Solidarność” zgłoszone 30 czerwca 2011 r. (10388),

10) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Bartosza Arłukowicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie nieskutecznej polityki społecznej w Polsce w odniesieniu do ubogich rodzin, a w konsekwencji braku skuteczności w zapobieganiu i prze-

ciwdziałaniu ich wykluczeniu społecznemu, na przykładzie rodziny z Kołobrzegu (10420),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Bolesława Grzegorza Piechy w sprawie procedur i zasad funkcjonowania Zespołu Koordynacyjnego ds. Chorób Ultrazradkich powołanego przy prezesie Narodowego Funduszu Zdrowia (10424),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie wykorzystania podczas Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 urządzenia do wykrywania broni masowego rażenia Lidar (10441),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie drastycznie wysokiego wskaźnika amputacji kończyn dolnych w woj. śląskim (10458),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie zagrożenia likwidacją ośrodka rehabilitacyjnego dla niepełnosprawnych dzieci w Tymbarku w pow. limanowskim w woj. małopolskim (10473),

15) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Szejnfelda w sprawie refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników w ramach przygotowania do zawodu (10479),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Kwitka w sprawie zasad wydawania studentom Europejskich Kart Ubezpieczenia Zdrowotnego oraz zasad podlegania ubezpieczeniu społecznemu studentów wykonujących na terenie Niemiec usługi w ramach cywilnoprawnej umowy-zlecenia zawartej z polską spółką z o.o. i skierowanych do świadczenia pracy za granicą (10480),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Kwitka w sprawie działań Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, a także zamierzeń rządu dotyczących usuwania skutków nawałnicy, jaka nawiedziła Sandomierz i okoliczne gminy 26 lipca 2011 r. (10481),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie zawarcia nowego kontraktu na usługi ratownictwa medycznego (10482),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie legalizacji obiektu budowlanego (10483),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku środków na zabezpieczenie funkcjonowania Rzeszowskiego Centrum Chirurgii Naczyniowej i Endowaskularnej w zakresie zabiegów chirurgicznych (10485),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie likwidacji kas w zakładach energetycznych i gazowniczych i zastąpienia ich spółkami (10489),

22) sekretarz stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie braku uregulowań prawnych dotyczących korzystania ze zniżek przez studentów w okresie po ukończeniu studiów licencjackich przed rozpoczęciem nauki na studiach II stopnia (10490),

23) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie stanu prawnego lokali mieszkalnych należących do Browarów Lubelskich przed prywatyzacją (10491),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie kredytu z Europejskiego Banku Inwestycyjnego (10492),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Macieja Kaliskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie planowanego nałożenia akcyzy na węgiel (10493),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie wynajmu laptopów przez Policję (10494),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie polityki rybackiej (10495),

28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie ustawy o upadłości konsumenckiej (10496),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie aplikacji komorniczej (10497),

30) sekretarz stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie niedozwolonych klauzul w umowach ze studentami (10498),

31) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszyk – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego w spra-

wie braku środków pieniężnych w Łodzi na działalność komisji lekarskich orzekających o niepełnosprawności (10499),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Polaczka w sprawie uzyskania szczegółowych wyjaśnień dotyczących brutalnego postępowania funkcjonariuszy Policji w nocy z 6 na 7 sierpnia 2011 r. wobec młodego człowieka na podstawie informacji zamieszczonej na portalu wPolityce.pl (10500),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie systemu AGS (10501),

34) ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie gromadzenia przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych danych dotyczących wydobycia gazu łupkowego na świecie (10502),

35) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie procesu planowania zakupów samolotów Bryza (10503),

36) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie okoliczności śmierci polskiego żołnierza w dniu 27 lipca 2011 r. (10504),

37) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie osób odpowiedzialnych za opublikowanie w Internecie planów siedziby jednostki Formoza (10505),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie osób odpowiedzialnych za przygotowanie wstępnych założeń taktyczno-technicznych lekkiego opancerzonego samochodu patrolowego (10506),

39) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie programu modernizacji pojazdów BMP-1 (10507),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie postępu prac nad wstępnymi założeniami taktyczno-technicznymi zdalnie sterowanego systemu wieżowego dla KTO Rosomak (10508),

41) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie remontu fregat OHP w USA (10509),

42) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wątpliwości związanych z przetargiem na samoloty LIFT (10510),

43) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie ustalenia osób odpowiedzialnych za zakup dla wojska 20 luksusowych samochodów (10511),

44) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie ustalenia osób odpowiedzialnych za niezakupienie dla PKW Afganistan karabinów napędowych (10512),

45) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie trudnej sytuacji zrzeszonych w Stowarzyszeniu Poszkodowanych przez Deweloperów „Wierzbowa” (10515),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie realizacji inwestycji infrastrukturalnych w Nagawczynie przez GDDKiA (10516),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Waldemara Sługockiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie inwestycji w ramach Lubuskiego Regionalnego Programu Operacyjnego (10517),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie tzw. ustawy żłobkowej (10518),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Woźniaka w sprawie sytuacji ekonomicznej i możliwych zagrożeń dla dalszego funkcjonowania szpitala w Kutnie (10520),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie kwalifikowania pracy pielęgniarek z pacjentami z rozpoznaniem psychiatrycznym jako pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (10521),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Ołowskiego w sprawie zwiększenia wysokości kwoty podstawowej ryczałtu za przeprowadzenie postępowania mediacyjnego w sprawach karnych niezależnie od uregulowania kwestii opodatkowania tego wynagrodzenia podatkiem od towarów i usług (10522),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie ujęcia specjalności lekarskiej z zakresu rehabilitacji medycznej w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 6 października 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego (10524),

53) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszyk – z upoważnienia ministra –

na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie uwzględnienia propozycji Związku Gmin Lubelszczyzny w planach ograniczenia deficytu finansów publicznych (10525),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Wójcika w sprawie pomieszczeń przystosowanych do przesłuchiwania dzieci (10526),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie dramatycznego zagrożenia nagłymi zwolnieniami kilkunastu pracowników z ponad 20-letnim stażem pracy w Uzdrowisku Kołobrzeg SA wskutek mylnej interpretacji przez zarząd spółki rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami (10527),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Woracha w sprawie przypadków dyskryminacji ze względu na wiek (10528),

57) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie aktualnej sytuacji w powiatowych urzędach pracy (10530),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie odszkodowań dla strażaków ochotników, którzy ponieśli trwałe uszczerbek na zdrowiu (10531),

59) minister zdrowia Ewy Kopacz na zapytanie posła Michała Szczerby w sprawie przygotowań do realizacji inwestycji budowy szpitala pediatrycznego w Warszawie (10532),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Matuszewskiego w sprawie budowy obwodnic miast w woj. łódzkim (10533),

61) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie możliwości uzyskania gwarancji społecznych dla pracowników prywatyzowanego przedsiębiorstwa Elsen SA (10534),

62) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jacka Boguckiego w sprawie przeznaczenia z budżetu państwa środków finansowych na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej (10538),

63) podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Moniki Smoleń – z upo-

ważnienia ministra – na zapytanie posła Jacka Boguckiego w sprawie proponowanych zmian w przyszłorocznej ustawie budżetowej dotyczących podwyżek płac administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego (10539),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie odszkodowań i zadośćuczynienia dla osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego (10540),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie systemu udzielania koncesji na poszukiwanie złóż i wydobycie gazu łupkowego (10541),

66) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie problemów z wytwornicami tlenu OBOGS w samolotach F-16 (10542) – zastrzeżona,

67) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie powodów opóźnienia instalacji w śmigłowcach systemu MASE (10543),

68) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie informacji udzielanych przez szefa Sztabu Generalnego i dowódców rodzajów Sił Zbrojnych o problemach związanych z wyszkoleniem pilotów wojskowych (10544),

69) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majsczyk – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zwrotów w latach 2007–2010 przez MON pieniędzy do budżetu państwa (10545),

70) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie opancerzonych ciągników siodłowych (10546),

71) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie braku odpowiedniego sprzętu saperskiego w wyposażeniu PKW Afganistan (10547),

72) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie powodów dymisji generała Leszka Cwojdzńskiego (10548),

73) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie losu Inspektoratu MON ds. Bezpieczeństwa Lotów (10549),

74) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia mini-

stra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie pism generała Anatola Czabana skierowanych do przełożonych, dotyczących problemów związanych ze szkoleniem pilotów wojskowych (10550),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zwrotu bezprawnie przejętego przez Skarb Państwa młyna motorowego w Czastarach (10551),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie udzielenia zgody na lokalizację tymczasowego zjazdu z drogi krajowej nr 42 w Pajęcznie dla obsługi planowanego budynku handlowo-usługowego (10552),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Tomasza Latosa i Maks Kraczkowskiego w sprawie obwodnicy Inowrocławia (10553),

78) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Włodzimierza Karpińskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie niejednoznacznych zasad klasyfikacji jednostek pomocniczych samorządu terytorialnego (10554),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela na zapytanie posła Łukasza Borowiaka w sprawie modernizacji linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław – Poznań (10555),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marii Zuby w sprawie pomocy dla młodej osoby chorej na schizofrenię paranoidalną w znalezieniu pracy i zagwarantowania jej bezpieczeństwa finansowego na przyszłość (10556),

81) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie aktualnej sytuacji poszkodowanych rolników (10557),

82) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Bartuś w sprawie regulacji potoku Libuszanek w miejscowości Rozdziele (10558),

83) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Roberta Telusa w sprawie odpowiedzi ministra skarbu państwa dotyczącej zakładowej likwidacji Optex SA w Opcznie (10560),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Dunina w sprawie zakazu używania toreb foliowych do pakowania zakupów (10561),

85) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Jacka Boguckiego w sprawie inwestycji Biogazownia Łapy (10562),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jacka Boguckiego w sprawie zmniejszenia liczby etatów w KPP w Sokółce (10563),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie budowy obwodnicy metropolitalnej Trójmiasta (10565),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tomasza Latosa w sprawie tzw. szybkiej kolei (10566),

89) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Śnieżka w sprawie projektu budowy zbiornika retencyjnego na rzece San w miejscowości Niewistka w woj. podkarpackim (10567),

90) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Piotra Babineta i Adama Śnieżka w sprawie braku dostatecznego finansowania z NFZ Podkarpackiego Ośrodka Onkologicznego w Brzozowie (10568),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tomasza Latosa w sprawie obwodnicy Żnina (10569),

92) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jana Szyszki w sprawie prywatyzacji jedynej na Mazowszu Uzdrowiska Konstancin-Zdrój sp. z o.o. (10570),

93) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Henryka Milcarza w sprawie interpretacji niektórych przepisów ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych z późniejszymi zmianami (10571),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Iwony Śledzińskiej-Katarasińskiej w sprawie badań nad bezpieczeństwem wprowadzania gazu łupkowego (10572),

95) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie wydzierżawienia przez Towarzystwo Finansowe Silesia znaczącej części majątku dawnej Stoczni Nowa firmie Kraftport (10573),

96) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie redukcji ilości programów poświęconych tematyce mniejszości narodowych w białostockim oddziale Telewizji Polskiej (10574),

97) ministra środowiska Andrzeja Kraszewskiego na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie budowy zbiornika wielozadaniowego Kąty – Myscowa (10575),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie pomocy gm. Kazimierz Dolny w odbudowaniu budynku szkolnego (10576),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie planów likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kolbuszowej (10577),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie liczby ekspertów z zakresu badań poligraficznych (wariograficznych) oraz liczby takich badań (10578),

101) podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Moniki Smoleń – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie utworzenia instytutu polskiego w Tokio (10579),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Przemysłu (10580),

103) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie programu leczenia pacjentów z chorobą Alzheimer (10581),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krzyśków w sprawie zapisu w art. 38 ust. 2 ustawy Prawo budowlane (10582),

105) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie nieprawidłowości w wykorzystywaniu środków unijnych przeznaczonych na upowszechnianie edukacji przedszkolnej, na przykładzie Biskupca w woj. warmińsko-mazurskim (10583),

106) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Stanisława Pięty w sprawie prywatyzacji BZO Befado sp. z o.o. (10584),

107) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krzyśków w sprawie rozporządzenia wydanego na mocy art. 44 ustawy o odpadach (10585),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Piechoty w sprawie terminu wprowadzenia „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2012–2018” (10586),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Cze-

śława Hoca w sprawie niezrozumiałej decyzji powiatowego i wojewódzkiego zespołu ds. orzekania o niepełnosprawności oraz niecelowego postępowania sądu rejonowego dotyczącego dziecka z Kołobrzegu z rozpoznaną klasyczną fenylketonurią (10587),

110) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Johna Abrahama Godsona w sprawie koszty świadczeń refundowanych przez NFZ (10588),

111) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie utajniania jawnych danych lub nielegalnego ujawniania danych tajnych przez urzędników MON (10589),

112) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wspierania polskiego przemysłu zbrojeniowego przez Wojsko Polskie (10590),

113) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie raportu NIK dotyczącego bezpilotowców przeznaczonych dla PKW Afganistan (10591),

114) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie nagród i premii wypłacanych personelowi Brygady Lotnictwa Marynarki Wojennej (10592),

115) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie kursów zagranicznych odbytych przez oficerów Marynarki Wojennej (10593),

116) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wyszkolenia oficerów naprowadzania fregat OHP (10594),

117) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie problemów ze szkoleniem pilotów śmigłowców Mi-14PŁ/R (10595),

118) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie szkolenia pilotów Brygady Lotnictwa Marynarki Wojennej (10596),

119) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie szkolenia pilotów śmigłowców Kaman SH-2G (10597),

120) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie nalotu pilotów oficerów sztabowych w latach 2008–2010 (10598),

121) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie statusu decyzji nr 21/Org./P5 MON z dnia 29 marca 2010 r. i decyzji nr 58/PUM z dnia 28 maja 2010 r. dotyczących programów operacyjnych i programów uzbrojenia (10599),

122) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Mrocza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie problemów ze śmigłowcami ratownictwa morskiego (10600),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jacka Boguckiego w sprawie budowy obwodnicy Grajewa oraz przebudowy skrzyżowania drogi nr 61 z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową (10601),

124) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie niezrozumiałych zasad przeliczania wysokości emerytury, poczynwszy od 1990 r., na przykładzie 80-letniej emerytki z Białogardu (10602),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie prowadzenia badań profilaktycznych w zakresie chorób nowotworowych na terenie pow. rzeszowskiego i miasta Tarnobrzega przez Fundację SOS Życie (10603),

126) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Stanisławy Prządki w sprawie przekształceń własnościowych PKS SA w Siedlcach (10604),

127) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Stanisławy Prządki w sprawie podejmowanych przez ministra infrastruktury czynności zmierzających do weryfikacji ceny za przejazd odcinkami autostrady A2 na odcinku Konin – Nowy Tomyśl w świetle przepisów określających stawki maksymalne (10605),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie odtworzenia starej ul. Słowackiego po północnej stronie portu lotniczego w Gdańsku (10606),

129) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie gwarancji zatrudnienia pracowników wyższych uczelni będących posłami (10607),

130) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Wziątka w sprawie wypadku drogowego z dnia 15 kwietnia 2008 r. (10608),

131) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie kosztów utrzymania telewizji Bielsat (10609),

132) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Bartosza Arłukowicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Stanisława Pięty w sprawie kosztów utrzymania i działań pełnomocnika do spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu (10610),

133) szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasza Arabskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie udzielenia dofinansowania dla Śląskiego Centrum Wolności i Solidarności oraz obchodów 30. rocznicy pacyfikacji Kopalni Węgla Kamiennego Wujek z rezerwy budżetowej (10611),

134) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie ulg podatkowych dla rodziców (10612),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zwrotu nakładów poniesionych przez obywatela na utrzymanie posiadanego pawilonu handlowego w Gdyni (10613),

136) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań, jakie podjęły kolejne rady ministrów od 2001 r. do 2011 r. w celu zapewnienia prawidłowego wykonania ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (10614),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Kempy w sprawie odszkodowań wypłaconych przez Skarb Państwa przedsiębiorcom z tytułu niesłusznego skazania na podstawie art. 585 § 1 ustawy Kodeks spółek handlowych (10615),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Pawła Arndta w sprawie nieprecyzyjnego interpretowania przez Policję przepisów ustawy o broni i amunicji (10616),

139) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie polityki prywatyzacyjnej rządu na przykładzie planowanej prywatyzacji przedsiębiorstw Polskie Koleje Linowe SA oraz ZEW Niedzica (10617),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zwrotu do UE 200 mln euro przeznaczonych na inwestycje kolejowe z powodu braku projektów (10618),

141) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Andrzeja Czумы w sprawie transakcji handlowych prowadzonych przez Centralę Zopatrzenia Hutnictwa SA (10619),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Czumy w sprawie działań Policji w zakresie wykrycia sprawców uprowadzenia i zabójstwa mieszkańców Milanówka w 1994 r. i 2006 r. (10620),

143) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Andrzeja Czumy w sprawie finansowania filmów o charakterze historycznym z funduszy publicznych (10621),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie świadczeń emerytalnych byłych żołnierzy Wojsk Ochrony Pogranicza (10622),

145) podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska Joanny Maćkowiak-Pandery – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie podziału środków w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na przykładzie projektu aglomeracji Giżycko (10623),

146) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Marka Matuszewskiego w sprawie przyznania dodatkowych środków na aktywne formy zwalczania bezrobocia w pow. pabianickim (10624),

147) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie propozycji ze strony Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego uczczenia 400. rocznicy hołdu ruskiego (10625),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Gabrieli Masłow-

skiej w sprawie ewidencji przypadków padnięć koni po dokonaniu czipowania (10626),

149) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie zawarcia w programach nauczania wiedzy o hołdzie ruskim (10627),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Szejnfelda w sprawie problemu związanego z brakiem modernizacji linii kolejowej nr 354 (10628),

151) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie zmniejszenia liczby godzin informatyki w szkołach średnich (10629),

152) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie analizy leczenia pacjentów ponadlimitowych i regulowania należności za nadwykonania przez NFZ (10630),

153) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie zgody na budowę domu mieszkalnego na działce leżącej w sąsiedztwie cmentarza (10631),

154) ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza na zapytanie posła Sławomira Neumanna w sprawie możliwości uzyskania przez osobę fizyczną niespokrewnioną w I stopniu uprawnienia do świadczenia pielęgnacyjnego (10632).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 23375)

do ministra środowiska

w sprawie obszarów prawnie chronionych utworzonych na gruntach rolnych i leśnych metropolii i miast wojewódzkich – ponowna

Szanowny Panie Ministrze! Moja poprzednia interpelacja, którą kierowałem do ministra środowiska, definiowała rodzaj problemów społecznych, kłopotów ponoszonych przez właścicieli terenów na obszarach prawnie chronionych, wskazywała proponowane sposoby rozwiązań i stawiała pytania o możliwości przyszłych rozwiązań legislacyjnych.

Niestety stwierdzam, że nie jestem usatysfakcjonowany z odpowiedzi udzielonej przez ministerstwo. Pan Minister nie odnosi się ani do istniejących rzeczywistych problemów właścicieli nieruchomości, ani nie dokonuje oceny funkcjonujących rozwiązań na obszarach prawnie chronionych, ani nie odnosi się do propozycji ułatwień procesowych dla właścicieli, zaproponowanych w interpelacji, ani nie odpowiada na pytanie, czy możliwe są zmiany w prawie bardziej kompromisowe uwzględniające z jednej strony racje przyrody, a z drugiej – właścicieli nieruchomości.

We wstępie Pan Minister zaślania się ustawą zasadniczą, która rzeczywiście dopuszcza ograniczenia prawa własności z uwagi na kwestie środowiskowe art. 31 ust. 3 oraz art. 64 ust. 3. Wszelako Pan Minister pomija fakt, że ustawowe ograniczenia prawa własności są owszem możliwe, ale pod warunkiem, że nie naruszają istoty wolności i praw oraz istoty prawa własności.

W wyroku z dnia 12 stycznia 1999 r., sygn. akt P.2/98, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w przypadku ograniczania prawa własności oba ww. przepisy konstytucji należy rozpatrywać łącznie, a art. 64 ust. 3 stanowi niejako dopełnienie art. 31 ust. 3 konstytucji.

Z kolei w wyroku z dnia 12 stycznia 2000 r., sygn. akt P.11/98, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „określenie istoty prawa własności musi nawiązywać do podstawowych składników tego prawa, tak jak

ukształtowały się one w historii rozwoju. Obejmują one w szczególności możliwość korzystania z przedmiotu własności i czerpania pożytków. Jeżeli jednak zakres ograniczeń prawa własności przybierze taki rozmiar, że niwecząc podstawowe składniki prawa własności wydrąży je z rzeczywistej treści i przekształci w pozór tego prawa, to naruszona zostanie podstawowa treść – istota prawa własności, a to jest konstytucyjnie niedopuszczalne. Ocena każdego konkretnego unormowania ingerującego w prawo własności musi być przy tym dokonywana na tle wszystkich ograniczeń już istniejących. Dla ustalenia, czy zachowana została istota własności, konieczna jest bowiem analiza sumy ustanowionych prawem ograniczeń” oraz „na tle art. 140 Kodeksu cywilnego za podstawowe składniki prawa własności uznać należy możliwość korzystania z przedmiotu własności, czerpania pożytków i innych dochodów oraz rozporządzania tym przedmiotem własności”.

I tu jest właśnie główny problem, jeżeli prześledzić zakresy obowiązków różnych poszczególnych urzędników zatrudnionych w organach sejmiku czy gminy, nie znajdziemy tam nikogo, kto w zakresie wykonywanych obowiązków podczas tworzenia obszarów prawnie chronionych musiał zastanowić się nad faktem, czy proponowane ograniczenia prawa własności nie naruszają istoty własności. A w ratu-szu warszawskim nie ma takiej osoby, która ma w zakresie swoich obowiązków wypłatę odszkodowań na podstawie roszczeń z art. 129–134 Prawa ochrony środowiska. Otóż nikt nie ma tego w zakresie obowiązków, żadna dotąd złotówka nie została z tego tytułu wypłacona.

Pan Minister nie wspominał też ani słowem, jakie kwoty i przez kogo zostały też wypłacone choćby przez ministerstwo czy Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska z tytułu wykupu rezerwatów przyrody czy parków narodowych. Skoro zatem przepisy art. 129–134 Prawa ochrony środowiska nie funkcjonują, to może trzeba by je zmienić?

Kto w ministerstwie czy generalnej dyrekcji środowiskowej monitoruje te powstające i istniejące obszary prawnie chronione?

Powszechną regułą jest, że z listy fakultatywnych zakazów, które można wprowadzać w obszarach

prawnie chronionych, samorządy nie wybierają, ale wprowadzają pełną ustawową listę. Dlaczego?

Trzeba też wspomnieć, że nie wszyscy obywatele mają dostęp do BIP i Internetu. Informacje tam zawarte łatwe są do wglądu może tylko dla urzędników, nadto funkcjonują od niedawna, a wiele obszarów prawnie chronionych powstało przed 2000 r.

Co Pan Minister ma do zaproponowania właścicielom użytku ekologicznego Jezioro Kackie w Gdyni, którzy przed wprowadzeniem obszaru prawnie chronionego sprzedawali swoje grunty kilka lat temu po 80 zł za metr, a teraz nie są w stanie sprzedać po 2 zł za metr, zaś miasto Gdynia grunty rolne przeznaczone w m.p.z.p. pod zabudowę sprzedaje po 600 zł za metr.

Co z propozycją zawartą w interpelacji, aby koszty procesowe stron dochodzących swoich roszczeń z tytułu ograniczenia przedmiotowych praw własności obszarów prawnie chronionych każdorazowo zaliczać do kosztów ustanowienia obszarów prawnie chronionych płatnych przez organ wprowadzający obszar prawnie chroniony?

Jakie Pan Minister widzi możliwości liberalizowania przepisów w obrębie tych obszarów poza rezerwatami i parkami narodowymi? Chodzi o to, by ich właściciele mogli naprawdę z nich korzystać. Prosimy o zdecydowane działania legislacyjne.

Panie Ministrze, niektórzy właściciele w wielkich miastach mają kilka ha gruntu i przysłowiowej budki nie mogą tam postawić. Być może ministerstwo i inne urzędy, mając możliwość konsultowania projektów aktów prawnych z wieloma organizacjami, nie czynią tego. Stąd takie niedobre prawo.

Nadchodzący kryzys ma wielu ojców, ale nie możemy oprzeć się wrażeniu, że resorty środowiskowe, które w całej Europie wypaczyły zasadę zrównoważonego rozwoju, należą do najbardziej tu winnych. To jednak temat na osobną interpelację.

Z poważaniem

Poseł Wojciech Sokołowski

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24209)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego, na przykładzie Urzędu Marszałkowskiego Województwa Warmińsko-Mazurskiego – ponowna

Szanowny Panie Premierze! W dniu 24 sierpnia 2011 r. zwróciłem się do Pana z interpelacją w istotnej sprawie, w odniesieniu do której od pewnego cza-

su w różnych częściach Polski rodzą się spore wątpliwości. Chodziło mi o zasadność podejmowania niektórych istotnych decyzji przez jednostki samorządu terytorialnego m.in. przy przyznawaniu dotacji pochodzących z Unii Europejskiej, a także o nadzór nad ich działalnością (zgodnie z art. 171 Konstytucji RP to właśnie prezes Rady Ministrów wymieniony jest na pierwszym miejscu wśród organów tego nadzoru). Przywołałem przykłady kilku urzędów marszałkowskich, a ich szczególną egzemplifikację przedstawiłem na przykładzie Urzędu Marszałkowskiego Województwa Warmińsko-Mazurskiego.

W odpowiedzi udzielonej przez sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji pana Włodzimierza Karpińskiego (dotarła ona do mnie drogą pocztową dopiero na przełomie I i II dekady października br.) znalazły się nader ogólnikowe informacje mające w sporej części charakter rozważań ustrojowych, a w innej – odniesienie do projektu strategii „Sprawne państwo 2011–2020”, a więc dokumentu, który jeszcze nie obowiązuje. Dziwi mnie więc zatem, że – skoro wspomina się o dużym prawdopodobieństwie luk prawnych aktualnie funkcjonującego systemu – nie wspomina się o środkach, które powinny być podjęte, aby owe luki usunąć. Z tych oraz innych względów odpowiedź na cała interpelację muszę uznać za wysoce niezadowolającą. Mało jest ponadto zrozumiałe, że premier, wobec którego odpowiedzialność ponoszą wojewodowie, nie poczuwa się do nadzoru pośredniego nad funkcjonowaniem jednostek samorządu terytorialnego, w tym urzędów marszałkowskich.

Niejasne jest wreszcie, dlaczego – skoro opinię na temat celowości realizowanych na terenie województwa (w tym przypadku Warmii i Mazur) inwestycji oraz prawidłowości wykonywania obowiązków przez instytucję zarządzającą Regionalnym Programem Operacyjnym Warmia i Mazury na lata 2007–2013, także wydatkowania na nie środków, sprawuje minister rozwoju regionalnego – Kancelaria Prezesa Rady Ministrów nie przedstawiła tych opinii? Nie uzyskałem również odpowiedzi na pytanie, czy nieprawidłowo pojmowany patriotyzm lokalny, niebiorący dostatecznie pod uwagę rachunku ekonomicznego (tzw. termy lidzbarskie) oraz szerszego interesu społecznego, może być przesądającym elementem o takiej czy innej inwestycji?

Na koniec, czy wystarczy na wątpliwości etyczne odnoszące się do prowadzenia przez zonę marszałka działalności gospodarczej w luksusowym hotelu oddanym niedawno do użytku przy dużym wsparciu z funduszy europejskich zagwarantowanych przez urząd marszałkowski odpowiedzieć, że na podstawie ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne „tzw. zakazy antykorupcyjne (...) nie są kierowane w stosunku do ich małżonków lub ich członków rodziny”? I nie uzyskałem – last not least – odpowiedzi na pytanie, czy dla ostatecznego wyjaśnie-

nia obu poruszanych casusów prezes Rady Ministrów użyje także Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Z wyrazami poważania

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 20 października 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24317)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie promocji postaw
antychrześcijańskich w TVP**

Telewizja Polska rozpoczęła emisję programu rozrywkowego „The Voice of Poland”. Program ten w swym zamierzeniu, dzięki profesjonalnym trenerom oraz współpracującym z nimi sztabem specjalistów, ma pomóc jego uczestnikom zrobić pierwszy krok w ich karierze zawodowej. Z ogromnym niesmakiem przyjąłem informację, iż jednym z zatrudnionych przez TVP trenerów będzie Adam Darski, wokalista i lider deathmetalowego zespołu Behemoth, znany z nieukrywanych antychrześcijańskich i satanistycznych przekonań. W tekstach tworzonych przez dzisiejszą „gwiazdę” TVP roi się od wulgarnych i prymitywnych sformułowań obrażających chrześcijan, gloryfikacji przemocy i nienawiści czy też nawoływań do zemsty, wojny, ścinania głów. Adam Darski szerokiemu odbiorcy znany jest również z faktu publicznego poniżania i zniszczenia Pisma Świętego, których to czynów dopuścił się na jednym z koncertów swojego zespołu.

Przeciwko tej skandalicznej decyzji władz TVP zaprotestowało już wiele środowisk, organizacji i osób. Swoje oburzenie wyrazili także biskupi: katolicki Wacław Mering oraz luterański Jan Byrt. W liście biskupa Meringa czytamy m.in.: Bluźnierca, satanista, miłośnik wcielonego zła dostanie do dyspozycji ekran publicznej telewizji, by łatwiej mógł głosić swoje trucicielskie nauki. Non possumus! – powiedzieli kiedyś polscy biskupi Cezarowi moszczącemu sobie gniazdo na ołtarzu. Nie wolno udawać, że nic się nie stało, nawet jeśli okrzyczą nas wstecznikami, nietolerancyjnymi katolikami czy jakimiś tam „beretami”! Nie! Jako obywatele mamy prawo ujawniać i głosić swoje zdanie.

Jak czytam w dokumencie będącym uchwałą Zarządu Telewizji Polskiej SA z 1994 r. „Misja Telewizji Polskiej jako nadawcy społecznego”, Telewizja Polska jest instytucją społeczną i narodową, trwałym i niezbędnym elementem polskiego ładu w eterze. Programy TVP pełnić winny rolę kulturotwórczą, kształtować wrażliwość estetyczną, umożliwiać uczestnictwo w kulturze regionalnej, polskiej i światowej oraz służyć realizacji podmiotowego prawa obywateli do kształtowania kultury. Audycje telewizyjne muszą respek-

tować normy obyczajowe dominujące w społeczeństwie polskim, w tym normy obyczajności, przyzwoitości, językowe itp. Telewizja Polska szanuje uczucia religijne odbiorców i respektuje chrześcijański system wartości. Autorzy dokumentu podkreślają także, iż TVP tworzy widzom zawsze dostępną możliwość obcowania z ofertą programową odmienną od komercyjnej, zawierającą m.in. poważniejsze i ambitniejsze treści zrodzone z rodzimej kultury i tradycji.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy nie uważa pan, iż zatrudnianie w TVP osoby jawnie głoszącej poglądy satanistyczne jest sprzeczne z deklaracjami zawartymi w uchwale Zarządu TVP „Misja Telewizji Polskiej jako nadawcy społecznego”?

2. Czy taka decyzja władz TVP jest aprobowana przez Pana Premiera, a jeżeli nie, to jakie kroki poczynią podległe Panu właściwe organy państwa w celu naprawienia istniejącej sytuacji i uniknięcia podobnych skandali w przyszłości?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 5 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24318)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie zasad wykorzystania
funduszy strukturalnych**

Szanowna Pani Minister! Kluczową kwestią dla beneficjentów środków pomocowych jest przejrzystość zasad wykorzystania funduszy strukturalnych oraz pewność działania z uwagi na daleko idące dla nich konsekwencje finansowe w przypadku stwierdzenia naruszenia tych zasad. Taki stan ma również istotny wpływ na ogólną efektywność wykorzystania funduszy Unii Europejskiej.

Jedną z najbardziej wrażliwych kwestii dla beneficjentów w tym zakresie jest stosowanie prawa zamówień publicznych. Wynika to, z jednej strony, ze złożoności i niejednoznaczności obowiązujących przepisów z zakresu Prawa zamówień publicznych. Z drugiej strony w przypadku projektów współfinansowanych z funduszy strukturalnych pojawia się dodatkowy problem nakładania korekt finansowych w przypadku stwierdzenia naruszenia tego prawa. W takich przypadkach instytucje kontrolne opierają się o wytyczne zawarte w dokumencie pt. „Wymierzanie korekt finansowych za naruszenie Prawa zamówień publicznych związane z realizacją projektów współfinansowanych ze środków funduszy europejskich UE”, zwane dalej taryfikatorem.

Istota problemu sprowadza się do często powstających rozbieżności co do sposobu interpretowania i stosowania taryfikatora, jakie wynikają pomiędzy beneficjentami i instytucjami kontrolnymi.

W ocenie beneficjentów instytucje kontrolujące, a w szczególności instytucje zarządzające programami operacyjnymi dokonują arbitralnych wykładni obowiązujących przepisów i nakładają korekty finansowe bez przejrzystego oparcia prawnego, a sposób podejścia znacznie wykracza poza ducha i ramy prawne określone w dyrektywach Unii Europejskiej i wytycznych Komisji Europejskiej regulujących te kwestie. Taka sytuacja nie tylko komplikuje beneficjentom realizację projektów unijnych, ale skutkuje dodatkowymi kosztami związanymi np. z obsługą prawną. Ponadto brakuje jednoznaczności w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2006 r. Nr 227, poz. 1658) co do gwarancji ochrony praw beneficjenta w sytuacji sporu z instytucją zarządzającą.

Mając na uwadze, iż Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, zgodnie z art. 35 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2006 r. Nr 227, poz. 1658), odpowiada za koordynację wykorzystania środków pochodzących z Unii Europejskiej, w tym m.in. określa wytyczne dotyczące spraw związanych z wykorzystywaniem tych środków, zwracam się do Pani Minister o przedstawienie ogólnej wykładni sposobu rozumienia i stosowania przepisów regulujących wymierzanie korekt finansowych za naruszenie Prawa zamówień publicznych, w tym wytycznych ministra rozwoju regionalnego. W szczególności wnoszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy sam fakt formalnego naruszenia przepisów prawa unijnego lub prawa krajowego wdrażającego prawo unijne jest wystarczającą i wyłączną podstawą do nałożenia korekty finansowej?

2. Czy istnieje obowiązek nakładania korekt finansowych za naruszenia ustawy Prawo zamówień publicznych, które mają wyłącznie charakter formalny i nie wywołują żadnych skutków finansowych?

3. Czy nałożenie korekty finansowej może nastąpić bez ustalenia i wykazania faktu wystąpienia szkody dla wydatków pochodzących ze środków Unii Europejskiej?

4. Czy do postępowania kontrolnego, które będzie skutkowało wymierzaniem korekt finansowych za naruszenie Prawa zamówień publicznych, stosuje się przepisy Ordynacji podatkowej, Kodeksu postępowania administracyjnego czy też inne przepisy?

5. Czy do ochrony praw beneficjenta w sytuacji sporu z instytucją zarządzającą właściwe jest postępowanie przed sądem administracyjnym czy też beneficjent może domagać się ochrony przed sądem powszechnym i w jakim trybie?

Z poważaniem

Posel Zdzisława Janowska

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Interpelacja (nr 24319)

do ministra finansów

w sprawie wprowadzenia w Polsce waluty euro

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie wiele mówi się o perspektywach wejścia Polski do strefy euro oraz o potencjalnych zyskach, jakie niesie ze sobą przyjęcie wspólnej waluty. Prezentowane są także różne poglądy na temat daty przystąpienia do strefy euro oraz potencjalnych korzyści i strat.

Euro jest europejską walutą wprowadzoną w miejsce walut krajowych. Jest prawnym środkiem płatniczym w państwach tworzących strefę euro, gdzie Europejski Bank Centralny prowadzi niezależną politykę pieniężną. Wszystkie państwa członkowskie (z wyjątkiem Wielkiej Brytanii i Danii) poprzez wejście do Unii Europejskiej zobowiązały się do wprowadzenia waluty euro. Nim jednak dane państwo ją wprowadzi, musi spełnić odpowiednie warunki. Są to m.in.:

— inflacja nie wyższa niż 1,5% powyżej średniej inflacji w trzech krajach Unii, gdzie inflacja jest najniższa,

— dług publiczny nie może być wyższy niż 60% PKB,

— deficyt budżetowy nie może przekraczać 3% PKB,

— konieczny jest stabilny kurs wymiany waluty narodowej,

— stopy procentowe nie mogą być wyższe niż dwa punkty procentowe powyżej średniej dla trzech krajów UE o najniższej inflacji.

Standardowa droga wejścia do strefy euro powinna być powieleniem tej, którą odbyły inne państwa członkowskie strefy. Etap po uzyskaniu członkostwa to dwuletni udział w Europejskim Mechanizmie Kursowym (EMK). Oznaczać to będzie usztywnienie kursu złotego wobec euro na dwa lata, przy założeniu możliwości wahań kursu rynkowego w granicach +/- 15%.

Wprowadzenie euro niesie za sobą korzyści i straty. Uczestnictwo Polski w Unii Gospodarczej i Walutowej leży w strategicznym interesie naszego kraju. Oznacza bowiem jeszcze pełniejsze włączenie Polski w struktury gospodarcze UE, a tym samym zdrową i stabilną gospodarkę rynkową. Gospodarka polska będzie musiała dostosować się do wymogów UE, tj. przestrzegać surowych wskaźników gospodarczych. Ponadto stabilność gospodarcza będzie musiała zostać utrzymana w długim okresie, co oznacza konieczność prowadzenia odpowiedniej polityki gospodarczej, a w szczególności polityki pieniężnej nastawionej na stabilność cen oraz polityki fiskalnej opartej na dyscyplinie finansów publicznych. Osiągnięcie przez Polskę zdrowej i stabilnej gospodarki oznaczać będzie w praktyce m.in. niską inflację, niskie stopy procentowe, równowagę budżetową pań-

stwa, rozsądne rozmiary długu publicznego. Niska inflacja, a dzięki temu niskie stopy procentowe, to z kolei niezbędne warunki trwałego wzrostu gospodarczego.

Ustanowienie Unii Gospodarczej i Walutowej ma istotne konsekwencje dla polskich podmiotów gospodarczych. Przyjęcie euro będzie bardzo znaczące, zwłaszcza dla tych przedsiębiorstw, dla których handel międzynarodowy oraz międzynarodowe operacje finansowe odgrywają istotną rolę. Główne argumenty przemawiające za wprowadzeniem euro to: redukcja kosztów transakcyjnych i ryzyka walutowego, a przez to intensyfikacja wymiany handlowej, wzrost inwestycji oraz szybszy rozwój rynków finansowych i łatwiejszy dostęp do kapitału dla polskich kredytobiorców. Wejście Polski do strefy euro nie pozostanie także bez znaczenia dla gospodarstw domowych. Wspólna waluta oznacza możliwość poruszania się po znacznej części Europy bez potrzeby wymiany pieniędzy, prowadzi także do przejrzystości cen. W związku z tym każdy obywatel może dokonywać łatwych porównań i robić zakupy tam, gdzie jest najtaniej.

Mimo powyższych zalet, wielu ludzi obawia się wprowadzenia waluty euro. Polscy przedsiębiorcy muszą się liczyć ze zwiększoną konkurencją ze strony firm z obszaru Unii Gospodarczej i Walutowej. Dalsza integracja europejskiego rynku towarów i usług umożliwi wydajnym firmom z krajów strefy euro znaczne poszerzenie ich rynków zbytu. Jednocześnie firmy te są zmuszone do większej innowacyjności. Możliwe jest także, iż te spośród firm z obszaru Unii, które przegrają na swym terenie walkę konkurencyjną, będą częściej szukać szans na rynkach wschodnich, w tym w Polsce.

Nie można także zapomnieć o kosztach czekającej nas operacji przystąpienia do wspólnej waluty – trzeba się liczyć z utratą niezależności polityki monetarnej, stopy procentowe będzie ustalał bowiem Europejski Bank Centralny. Aby wejść w strefę euro, należy zmienić konstytucję, która mówi, że centralnym bankiem państwa polskiego jest Narodowy Bank Polski. Przysługuje mu wyłączne prawo emisji pieniądza oraz ustalania i realizowania polityki pieniężnej. NBP odpowiada za wartość polskiego pieniądza. Tymczasem nad strefą euro pieczę sprawuje Europejski Bank Centralny. Wejście do strefy euro wymaga odpowiedniego przygotowania w sektorze publicznym (rząd, bank centralny, samorządy itd.), jak i w sektorze prywatnym (sektor bankowy, sektor handlu detalicznego i usług itd.).

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie prace mające na celu wprowadzenie w Polsce waluty euro są obecnie prowadzone?
2. W jakim terminie realne będzie wprowadzenie nowej waluty?
3. Czy wprowadzenie w Polsce euro zostanie poprzedzone referendum?

4. Czy i w jaki sposób Polacy odczują wprowadzenie nowej waluty?

5. Czy istnieje realne zagrożenie wystąpienia kryzysu gospodarczego w Polsce po wprowadzeniu waluty euro?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24320)

do ministra infrastruktury

w sprawie architektów i praktyki budowlanej

Szanowny Panie Ministrze! Przyszły architekt musi odbyć praktykę budowlaną, a nikt nie chce zatrudniać osób, które ostatecznie nie do końca znają się na budowaniu. Przez przepisy mamy jeden z najniższych w Europie wskaźników liczby czynnych zawodowo architektów. Korporacja broni swoich interesów pod przykrywką dbałości o architekturę.

Ostatnie kryterium jest dla młodych architektów pragnących wykonywać zawód projektanta w zakresie architektury bardzo trudne, a wręcz niemożliwe do spełnienia. Ustawodawca zmusza obywateli, którzy pragną uzyskać prawo do wykonywania zawodu, aby pracowali w innym zawodzie, do którego nie zostali wykształceni.

Odbycie praktyk na budowie przez architekta graniczy z cudem, ponieważ żaden pracodawca, w tym przypadku firma budowlana, nie zatrudnia osób, które nie są przygotowane merytorycznie do powierzanych zadań. Powyższą sprawę można porównać do lekarzy, od których oczekuje się znajomości lekarstw, lecz nie mają obowiązku odbywania praktyki w aptece. Pragnę podkreślić, iż kierunek architektura i urbanistyka ma inny program studiów niż budownictwo, a także kierunki te często znajdują się na odrębnych wydziałach. Sensowność odbywania praktyki budowlanej podważa również fakt, iż uzyskując uprawnienia projektowe architektoniczne, nie posiada się możliwości kierowania robotami ogólnobudowlanymi.

Jakakolwiek próba liberalizacji przepisów określających dostęp do zawodu jest bardzo mocno krytykowana przez samorząd zawodowy, który pod przykrywką dbania o architekturę skutecznie broni interesów swoich członków. Takie działanie przynosi odwrotny skutek, co uwiadcniają przykłady innych państw europejskich, gdzie dostęp do zawodu jest dużo bardziej zliberalizowany, a poziom architektury jest dużo wyższy.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy przewiduje Pan Minister jakiegokolwiek zmiany w powyższej sprawie? Jeśli tak, to jakie?

2. Czy możliwe jest wprowadzenie refundacji praktyk mające na celu łatwiejszy dostęp do zdobycia zawodu?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie takich zmian, aby uzyskując uprawnienia projektowe architektoniczne, mieć także możliwość kierowania robotami ogólnobudowlanymi?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 2 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24321)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmian w przepisach
dotyczących ruchu drogowego**

Szanowny Panie Ministrze! Od lutego 2012 roku mają wejść nowe przepisy, które nie ułatwią egzaminowanemu otrzymania licencji na prowadzenie pojazdów. Nowa ustawa o kierujących pojazdami ma przynieść wiele zmian.

Zostaną zaostrzone przepisy w odniesieniu do kierowców, którzy uzyskają prawo jazdy kategorii B. Będą oni przez dwa lata na tzw. okresie próbnym, który w przypadku popełnienia wykroczenia drogowego ma zostać przedłużony. Zostaną wprowadzone kursy reedukacyjne. Młody kierowca będzie na nie kierowany w razie popełnienia dwóch wykroczeń bądź po przekroczeniu 24 punktów karnych. Dopiero po ukończeniu takiego kursu zostaną mu anulowane wszystkie punkty karne. Gdy trzykrotnie złamie prawo lub popełni przestępstwo, np. jazda z poziomem alkoholu we krwi powyżej 0,5 promila, straci prawo jazdy bądź, jeżeli w ciągu pięciu lat ponownie przekroczy dopuszczalną liczbę punktów, również pożegna się z dokumentem.

W okresie próbnym kierowca nie będzie mógł przekraczać 50 km/h w obszarze zabudowanym, 80 km/h poza nim oraz 100 km/h na autostradzie i drodze ekspresowej.

Dodatkowo początkujący kierowca przez osiem miesięcy po uzyskaniu prawa jazdy będzie musiał jeździć z zielonym listkiem na przedniej i tylnej szybie.

Kierowcy, który pod wpływem alkoholu lub środków odurzających spowodował wypadek z ofiarami śmiertelnymi lub ciężko rannymi, sąd odbierze im prawo jazdy na całe życie. Zaostrzono kary dla pijanych kierowców recydywistów teraz będzie im groziło od 3 miesięcy do 5 lat więzienia. Wcześniej do 2 lat.

Ustawa przewiduje wprowadzenie nowych kategorii. Osoby, które ukończyły 18 lat przed wejściem

w życie nowej ustawy, będą mogły jeździć motorowarami bez uprawnień, osoby młodsze, od 14. roku życia, będą musiały posiadać prawo jazdy kategorii AM albo dowolną z kolejnych kategorii: A1, A2, A, B1. Ustawa zakłada podniesienie wieku dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii A z 18 do 24 lat.

Zwiększy się nadzór nad instruktorami. Będą musieli brać corocznie udział w warsztatach doskonalenia zawodowego, badaniach lekarskich i psychologicznych. Egzaminatorzy nie będą mogli podejmować dodatkowych zajęć zarobkowych bez zgody dyrektora wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego. Ich działalność gospodarcza będzie ograniczona tak, jak w wypadku osób pełniących funkcje publiczne. Będą musieli składać oświadczenia majątkowe.

Zostanie zlikwidowane dożywotnie prawo jazdy. Kategoria A1 i A, B1 i B, B+E będą obowiązywać do 15 lat. Pozostałe kategorie będą ważne 5 lat albo do upływu terminu wskazanego w badaniach lekarskich czy psychologicznych. Obecne dokumenty mają być ważne do 2033 r.

Na egzaminie teoretycznym pojawią się klipy wideo, kursanci będą reagować z czasem realnym na sytuację na drodze. Zostanie zwiększona baza pytań egzaminacyjnych z 500 do 3 tys. i przestanie być ogólnodostępna.

Ośrodki szkolenia również ucierpią. W myśl nowych przepisów (ustawa Prawo o ruchu drogowym) kursanci nie będą musieli chodzić do szkoły nauki jazdy na wykłady. Kurs teoretyczny będzie można odbyć pod okiem wirtualnego instruktora.

Zdrożeje samo zrobienie prawa jazdy. Zamiast 134 zł za egzamin na kat. B będzie trzeba zapłacić 165 zł. Kurs prawa jazdy, który obecnie kosztuje 1400 zł, po zmianie będzie kosztował 1700 zł. Wszystko przez to, że warunki, jakie będą musiały spełnić szkoły nauki jazdy, by móc zaoferować kursantom wirtualne szkolenia, są bardzo wygórowane. Ustawa faworyzuje duże ośrodki szkolenia kierowców. Wirtualne kursy będą mogły przeprowadzać wyłącznie te szkoły, które działają na rynku co najmniej od pięciu lat i mają uprawnienia do szkolenia we wszystkich kategoriach: A, B, C, D. Firma również musi mieć co najmniej jeden samochód osobowy i motocykl nie starsze niż pięcioletnie oraz ciężarówkę w wieku do 7 lat i autobus nie starszy niż dwunastoletni. Wymogiem do otrzymania specjalnej akredytacji jest posiadanie biura oraz sali wykładowej. Najbardziej ucierpią ośrodki szkolenia, które postawiły na wysoką jakość i które zdecydowanie przekroczą limity ustalone do niepłacenia tego podatku.

W ruchu drogowym nie ma czasu na pomyłki i zastanawianie się. Podczas nowego egzaminu nie będzie można poprawiać odpowiedzi. To tak jak podczas jazdy samochodem, nie można podejmować błędnych decyzji, bo mogą one kosztować nas życie.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy rzeczywiście wszystkie zmiany związane ze szkoleniem i egzaminowaniem przyszłych kierowców są związane ze zwiększeniem bezpieczeństwa na drodze, podniesieniem kwalifikacji kierowców?

2. Czy po wprowadzeniu ustawy zwiększą się szanse na zlikwidowanie korupcji oraz nierzetelnie wykonywanych usług przez ośrodki szkolenia?

3. Dlaczego mają zostać wprowadzone tak radykalne zmiany w związku z egzaminem teoretycznym? Czy do tej pory kursanci uczyli się odpowiedzi na pytania czy przepisów ruchu drogowego?

4. Czy zaostrzone przepisy związane z możliwością uzyskania akredytacji przez ośrodki szkolenia nie doprowadzą do upadku wielu z nich? A drogie kursy nie zniechęcą kursantów?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 5 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24322)

do ministra środowiska

**w sprawie blokowania inwestycji
przez organizacje społeczne, których
statutowym celem jest ochrona środowiska**

Szanowny Panie Ministrze! W obecnym czasie bardzo dużo uwagi poświęca się szeroko pojętej ochronie środowiska. Wiele jest organizacji społecznych, których statutowym celem jest jego ochrona.

W realizowanych inwestycjach różnego rodzaju wielokrotnie mamy do czynienia z protestami organizacji ekologicznych. W większości przypadków są to słuszne akcje protestacyjne. Organizacje ekologiczne, stowarzyszenia, fundacje lub wspólnoty mieszkańców bronią konkretnie sprecyzowanych interesów ochrony środowiska zagrożonych w procesie inwestycyjnym.

Zdarzają się jednak sytuacje wykorzystywania argumentu ochrony środowiska i możliwości blokowania inwestycji przez organizacje ekologiczne do osiągania korzyści materialnych. Często mamy do czynienia z przypadkami, w których ekologia staje się jedynie pretekstem do wyciągania pieniędzy od inwestora bądź kamuflowania nią swoich prawdziwych intencji.

Zjawisko blokowania w złej wierze inwestycji przez organizacje pozarządowe, zwłaszcza proekologiczne, stanowi szkodliwy i niebezpieczny proceder. Jego skutkiem bywa znaczne opóźnianie realizacji przedsięwzięć biznesowych oraz finansowanych ze środków publicznych.

Prawdą jest też fakt, że wstrzymanie inwestycji budowlanej powoduje, że średnio dodatkowe koszty

opóźnienia wynoszą w przybliżeniu ok. 1% wartości kontraktu miesięcznie. Łatwo przeliczyć, że przy kontrakcie wartym 120 mln zł straty wynikające z opóźnienia za 12 miesięcy wynoszą milion złotych. Szkodzi to inwestorom, doprowadzając ich do ponoszenia nieprzewidzianych wydatków oraz zawyżania kosztów procesu inwestycyjnego.

Sygnalizowana praktyka niejednokrotnie dotyczy inwestycji przeprowadzanych tam, gdzie są one faktycznie potrzebne, rodząc negatywne skutki dla rozwoju obszarów zaniedbanych.

Często zdarza się tak, że organizacje ekologiczne blokują inwestycje mogące np. unieszkodliwić wylanie rzek i górskich potoków, jakie podtapiają domy, prywatne grunty, niszczą mienie publiczne: głównie drogi i mosty. Gdyby nie blokowanie inwestycji, możliwe, że w wielu przypadkach można byłoby uchronić się przed powodzią. Polsko-amerykański szpital dziecięcy leczący dzieci z całego województwa nie mógł zostać rozbudowany, ponieważ ekolodzy protestowali przeciwko wycince drzew. Podobnych przykładów jest znacznie więcej.

Zauważyć należy, że organizacjom ekologicznym jako uczestnikom na prawach strony przysługują w postępowaniu bardzo szerokie uprawnienia proceduralne. Organizacji ekologicznej służy prawo wniesienia odwołania od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, a także skarga do sądu administracyjnego od owej decyzji, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji. Co istotne, uprawnienia te przysługują organizacjom ekologicznym także w przypadku, gdy nie brały one udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, a więc również w końcowych, nadzorczych fazach postępowania. W ten sposób organizacje mogą kwestionować rozstrzygnięcia, mimo iż uprzednio nie próbowały wpłynąć na ich kształt na etapie postępowania pierwszej instancji, a także mogą znacznie skomplikować i przedłużyć proces inwestycyjny.

Natomiast w świetle przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego organizacja społeczna nie ma możliwości wniesienia odwołania, jeśli nie zgłosiła udziału w postępowaniu w sprawie wydania decyzji w pierwszej instancji.

Kwestię sposobu oraz etapu, na jakim organizacja społeczna może włączyć się do postępowania administracyjnego na prawach strony, obecnie precyzują art. 44 i 45 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Zgodnie z art. 44 ust. 2 tej ustawy, organizacji ekologicznej służy prawo wniesienia odwołania od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Wniesienie odwołania jest równoznaczne ze zgłoszeniem chęci

uczestniczenia w takim postępowaniu. W postępowaniu odwoławczym organizacja uczestniczy wówczas na prawach strony.

Wielu uważa, że uprawnienia przyznane przez ustawę środowiskową organizacjom ekologicznym są daleko idące. W związku z tym mogą być przedmiotem nadużyć.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak Ministerstwo Środowiska ocenia skalę problemu?

2. Jakie są możliwości skutecznego rozwiązania problemu blokowania inwestycji przez organizacje ekologiczne?

3. Czy możliwe jest zaostrzenie wymogów pozwalających uczestniczyć organizacji ekologicznej na prawach strony?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie takich zmian, aby skutecznie uniemożliwić działalność organizacjom ekologicznym, które są nierzetelne?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 2 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24323)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie budowy oraz funkcjonowania autostrady A1 na terenie woj. śląskiego w aglomeracji rybnickiej (związek subregionu zachodniego) oraz publicznych zapewnień ministrów finansów i infrastruktury, że mieszkańcy subregionu będą mogli korzystać bezpłatnie z odcinka spełniającego rolę obwodnicy

Szanowny Panie Premierze! Jedną z najważniejszych dróg publicznych w naszym kraju jest droga krajowa nr 1. Jest ona częścią szlaku drogowego przecinającego Europę od Skandynawii do basenu Morza Śródziemnego. Przebiega przez całą Polskę. O znaczeniu tej drogi świadczy fakt, że na całej długości będzie ona miała charakter autostrady. W południowej części województwa śląskiego autostrada będzie przebiegać od Sośnicy do Gorzyczek. Z uwagi na swój przebieg będzie pełnić rolę obwodnicy m.in. dla całej aglomeracji rybnickiej. To oznacza, że ok. 750 tys. mieszkańców naszego regionu rybnickiego będzie zmuszonych do korzystania z tego odcinka autostrady A1. Ze zdziwieniem przyjąłem 20 sierpnia 2010 r. odpowiedź na moją interpelację z 21 lipca tegoż roku, w której Ministerstwo Infrastruktury kategorycznie stwierdziło, że około 750 tys. mieszkań-

ców mojego regionu (aglomeracji rybnickiej) będzie musiało płacić za odcinek, który faktycznie będzie pełnił rolę obwodnicy całej aglomeracji. Takiej samej odpowiedzi ministerstwo udzieliło na kilkanaście innych interpelacji parlamentarzystów. Natomiast z wielką radością dowiedziałem się, że minister finansów Jacek Rostowski oświadczył publicznie, że nie widzi przeszkód, by przejazdy odcinkami A1 od Pyrzowic do Gorzyczek były bezpłatne dla mieszkańców aglomeracji. Tak samo publicznie wypowiedział się minister infrastruktury.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jaki sposób rząd zagwarantuje, że nie są to obietnice bez pokrycia, wynikające tylko z toczącej się kampanii wyborczej?

2. W jaki sposób obywatele będą mogli rozliczyć polityków składających te obietnice, w przypadku gdy po wyborach Ministerstwo Infrastruktury powróci do starej koncepcji, która głosiła, że bezpłatny przejazd jest niemożliwy?

3. Kiedy minister infrastruktury przeprosi wszystkich posłów, których ministerstwo informowało, że darmowy przejazd jest niemożliwy? Te informacje były podpierane aktami prawnymi. Czy minister manipulował prawem?

4. Kiedy minister infrastruktury przeprosi wszystkich zainteresowanych, że dopiero przed wyborami przyjrzał się dokładnie problemowi?

5. Czy minister infrastruktury wyda korzystną decyzję przed wyborami parlamentarnymi? Logika nakazuje tak postąpić, bo nie ma żadnych gwarancji, że po wyborach nie nastąpi nie tylko zmiana na stanowisku ministra, ale także zmiana rządzących partii. Przed wyborami nie wiadomo także, kto zostanie premierem rządu RP.

Zakładam, że nie muszę Panu Premierowi szczegółowo wyjaśniać, skąd bierze się mój brak pewności dotyczący składu rządu po wyborach. Przyznaję, że nie wiem także, kto będzie premierem. Dlatego proszę o jak najszybsze podjęcie odpowiednich decyzji spełniających oczekiwania mieszkańców regionu rybnickiego. Te decyzje będą potwierdzeniem publicznych zapewnień, jakie złożyli dwaj ministrowie rządu RP.

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Motowidło

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24324)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie finansowania
działalności kulturalnej i edukacyjnej
mniejszości romskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Jedyna w Polsce szkoła romska w Suwałkach otrzymała w br. z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji tylko 3,5 tys. zł, podczas gdy wcześniej resort przyznał 75 tys. Skutkiem tego będzie rezygnacja z romskich asystentek i nauczyciela wspomagającego, tj. osób, które pomagały w tłumaczeniu w trakcie zajęć lekcyjnych. Co prawda ministerstwo edukacji też daje pieniądze, ale zaledwie 900 zł na ucznia. Szkoła może zabraknąć funduszy nawet na ogrzewanie, prowadzenie dodatkowych zajęć z uczniami. A jest ich ok. 30. W planach placówki było nawet uruchomienie gimnazjum.

W Polsce działa tylko jedna szkoła romska w Suwałkach. Jest też ok. 30 klas romskich w szkołach publicznych oraz trochę klas integracyjnych. Dopiero w 2004 r. wydana została w Polsce pierwsza książka poświęcona nauczaniu dzieci romskich w szkołach podstawowych. Było to możliwe dzięki funkcjonującemu w Suwałkach stowarzyszeniu „Integracja”. W roku 2007 w Gorzowie Wielkopolskim został wydany z kolei podręcznik dla dzieci w wieku wczesnoszkolnym posługujących się dialektem Polska Roma, pt. „Miri szkoła – Romano elementaro” opracowany przez Karola Parno Gierlińskiego, zaś w 2008 r. jego adaptacja dla dzieci używających dialektu Bergitka Roma pt. „Miri szkoła – Romano elementaris”. Polscy Romowie posługują się kilkoma dialektami. Przed kilkoma laty suwalskie stowarzyszenie „Integracja” wydało też pierwsze w kraju przewodniki metodyczne dla nauczycieli pt. „Romowie – bliskie spotkania” oraz „Romowie – co każdy nauczyciel wiedzieć powinien”. Można w nich znaleźć m.in. scenariusze lekcji, informacje o historii Romów, ich poezji, kulturze. I, co ważne, przed wydrukowaniem były recenzowane przez samych Romów. Wydawnictwo sfinansowano głównie ze środków Unii Europejskiej.

W szkołach brakuje jednak tzw. nauczycieli wspomagających i ich asystentów znających problematykę romską i pomagających tym dzieciom wyrównywać ich szanse edukacyjne, choć od 2004 r. szkoły organizujące dla Romów zajęcia uzupełniające mogą otrzymać większą subwencję oświatową, taką jaką przysługuje szkołom mniejszości narodowych. A przykład Szkoły Podstawowej nr 2 w Olsztynie, gdzie jest taki pedagog, świadczy najlepiej, że dzieci romskie, pod właściwą opieką, mogą nie tylko dobrze się uczyć, ale i nie wstydzić się swego pochodzenia. W Suwałkach właśnie zabraknie takich nauczycieli wspomagających.

Tymczasem co piąty uczeń w Polsce pochodzenia romskiego chodzi do szkoły specjalnej. Najprościej jest bowiem go tam posłać, bo słabo zna język polski

i tylko w szkole polskiej obniża średnią klasową. Stereotypy powodują, że dzieciom z rodzin romskich jest niezmiernie trudno uczyć się w powszechnych klasach. Głośno było o oddzielnym wejściu dla Romów w jednej ze szkół w Polsce.

Ocenia się, że nawet 30% dzieci romskich nie wypełnia obowiązku szkolnego, co spowodowane jest zarówno uznawaniem przez rodziców jedynie tradycyjnych wartości kultury romskiej, brakiem znajomości języka polskiego wśród najmłodszych, jak i obawą przed szykanami w szkole. Niektórzy Romowie obawiają się, że spolszczenie dzieci romskich w szkołach spowoduje zanik ich kultury i tradycji.

Przyjęta 5 kwietnia 2011 r. unijna strategia w sprawie Romów zakłada, że kraje UE stworzą i prześlą do Brukseli do końca roku narodowe plany integracji Romów, koncentrując się na 4 obszarach: dostępu do edukacji, pracy, systemu zdrowia i mieszkalnictwa. KE będzie monitorować realizację planów i co roku oceniać kraje.

KE uważa, że lepsza integracja Romów przyniesie korzyść gospodarce UE ze względu na rosnący udział Romów w unijnej populacji w wieku pracowniczym. Średnia wieku Romów to 25 lat, podczas gdy w UE – 40 lat. Według Banku Światowego integracja Romów przyniesie gospodarce rocznie 0,5 mld euro dzięki zwiększeniu produktywności i dochodów z podatków oraz redukcji wydatków socjalnych.

Nowa strategia Komisji Europejskiej w sprawie integracji Romów w UE zakłada, że do 2020 r. wszystkie romskie dzieci powinny chodzić przynajmniej do szkoły podstawowej. Obecnie do uczniów zalicza się zaledwie 42% z nich.

Jak przekonuje Komisja Europejska, Romowie wciąż są obiektem dyskryminacji i wykluczenia. Badania przeprowadzone w Bułgarii, na Węgrzech, na Litwie, Łotwie, w Rumunii i na Słowacji, czyli w krajach, gdzie mieszka najwięcej Romów, wykazały, że obecnie tylko 42% dzieci romskich kończy szkołę podstawową (unijna średnia dla obywateli UE to 97,5%). Do szkoły średniej uczęszcza już tylko 10% Romów.

Nikt dokładnie nie wie, ilu Romów mieszka w Polsce. Według Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji jest ich ok. 20 tys. Sami Romowie szacują, że w Polsce przebywa 30–50 tys. Według Narodowego Spisu Powszechnego z 2002 r. stanowiło ją 12 855 obywateli. Natomiast według „Ethnologue” w Polsce językiem romskim posługuje się ponad 35 tys. osób. W Europie żyje ok. 12 mln Romów i stanowią oni największą mniejszość narodową na kontynencie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie były powody zmniejszenia dofinansowania dla działalności romskiej w Polsce?

2. Czy zamierza Pan w przyszłości podjąć decyzję o wzroście dofinansowania?

Z poważaniem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24325)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie stosowania przepisów
znowelizowanej ustawy o broni i amunicji**

Szanowny Panie Ministrze! Do biura poselskiego podczas dyżuru zgłosiła się osoba z prośbą o wyjaśnienie, czy jest zgodna z obowiązującym prawem interpretacja komendanta głównego Policji w sprawie znaczenia postanowień znowelizowanej ustawy o broni, skierowana 13.06.2011 r. do wszystkich wydziałów postępowań administracyjnych Policji w kraju. W przypadku ubiegania się o pozwolenie na posiadanie broni sportowej Policja żąda przynależności do stowarzyszenia strzeleckiego zarejestrowanego w KRS, natomiast w przypadku ubiegania się o większą liczbę egzemplarzy broni sportowej Policja żąda dyplomów, komunikatów z zawodów oraz wykazu obecności na treningach. Zdaniem Policji co do możliwości zakupu amunicji do broni kolekcjonerskiej lub pamiątkowej przepisy zezwalają na zakup komponentów i samodzielnego wytwarzania amunicji, ale nie na zakup gotowej, tj. fabrycznej, amunicji. Ponadto zdaniem Policji zaświadczenie uprawniające do nabycia broni jest ważne 3 miesiące, powołując się na rozporządzenie MSWiA z 22.12.2003 r.

Szanowny Panie Ministrze! Wobec powyższego uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Który przepis ustawy lub rozporządzenia daje uprawnienia o decydowaniu, czy wnioskodawca może posiadać 5, czy 10 egzemplarzy broni i żądać innych dokumentów niż te zapisane w ustawie, a także narzucać, do jakiego rodzaju stowarzyszenia ma należeć? Są stowarzyszenia zwykle, zarejestrowane u starosty, UKS-y, kluby sportowe nieprowadzące działalności gospodarczej.

2. Jaki jest faktyczny termin ważności zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24326)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie udzielenia szerszego zakresu
praw obywatelskich imigrantom z krajów
nienależących do Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się

sprawą udzielenia szerszego zakresu praw obywatelskich imigrantom z krajów nienależących do Unii Europejskiej. Apeluję o zwrócenie szczególnej uwagi na tę sprawę, gdyż jesteśmy krajem przewodniczącym w Radzie Unii Europejskiej, więc ważne jest, abyśmy przede wszystkim wykazali się otwartością i przychylnością w naszych stosunkach międzynarodowych z krajami nienależącymi do strefy UE.

Następująca sprawa dotyczy się raportu opublikowanego na stronie Indeksu Polityki Integracji Emigracyjnej (MIPEX), który służąc za punkt wyjścia w ocenie stosunków międzynarodowych i standardów europejskich naszego kraju, ujawnia brutalną prawdę o sytuacji imigrantów pozaunijnych żyjących w Polsce. Według danych w raporcie MIPEX, Polska zajmuje jedno z ostatnich miejsc w rankingu krajów europejskich. Nasz kraj, zajmujący 24. miejsce w rankingu 31 państw europejskich (zał. 1a, b^{*)}), jest daleko w tyle za większością swoich sąsiadów, takich jak Czechy, Niemcy, czy Estonia, a także w dalekiej perspektywie takich krajów jak Węgry, Rumunia czy Słowenia.

Wskaźnik strategii integracji narodowości pochodzących spoza Unii Europejskiej jest bardzo niski we wszystkich obszarach polityki wspomnianej w raporcie MIPEX, a dotyczących mobilności na rynku pracy, łączenia rodzin, edukacji, partycypacji politycznej, pobytów długoterminowych, dostępu do obywatelstwa oraz polityki antydyskryminacyjnej.

Polska, niestety, kiepsko wypada na tle innych krajów, które do tej pory sukcesywnie starały się nadgonić zaległości w integracji. Od 2007 r. polskie zaangażowanie w sprawy integracji imigrantów jest bardzo słabe oraz nieefektywne w podejmowaniu próby poprawienia sytuacji. Pomimo jednopunktowego wzrostu Polska spadła o 3 punkty w rankingu MIPEX, i znalazła się m.in. za Austrią, Czechami i Niemcami.

Ustawa o obywatelstwie z 2009 r. oraz projekt ustawy o równym traktowaniu, które nie zostały uchwalone, pozwoliłyby na widoczną poprawę w kwestii ochrony przed dyskryminacją i dostępności do naturalizacji obcokrajowców. Sama droga do polskiego obywatelstwa jest bardzo długa i niepewna, ponieważ decyzja o przyznaniu obywatelstwa całkowicie zależy od prezydenta. Polska jest jedynym krajem, który nie posiada żadnego przedstawiciela państwowego odpowiedzialnego za równość praw i obowiązków imigrantów, a także który przede wszystkim by bronił i chronił ofiary dyskryminacji.

Konkretne zmiany i polepszenie sytuacji imigrantów w Polsce miała dać ustawa o obywatelstwie z 2009, której uchwalenie wyniosłoby Polskę do średniej europejskiej. Jako kraj europejski powinniśmy obrać sobie za cel budowanie standardów ponad przeciętną, tak aby stanowić przykład w swych stosunkach międzynarodowych. Zacznijmy od budowania atmosfery

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

otwartości i wykazania zrozumienia wobec obywateli krajów nieunijnych.

Sprawa dotyczy wielu podstawowych praw, a przede wszystkim brakujących podstawowych praw obywatelskich. Wielu z obcokrajowców pochodzących spoza Unii nie posiada pełnego dostępu do wszystkich sektorów pracy, mimo że mogą otworzyć swoją własną działalność. Również w kwestii edukacji i szkolnictwa widoczne są braki i brak adekwatnej pomocy. Pomimo że dzieci imigrantów mają dostęp do edukacji do 18. roku życia, szkolnictwo nie spełnia ich potrzeb.

Chciałbym jeszcze raz podkreślić, iż Polska jako przewodnicząca Rady Unii Europejskiej nosi na swych barkach wielką odpowiedzialność, ale także możliwość zmiany przyszłości na lepszą. Dlatego apeluję o lepszą przyszłość imigrantów w Polsce, a przede wszystkim tych pochodzących z krajów nieunijnych. Chciałbym, aby Polska świeciła przykładem w swej otwartości wobec innych krajów. Życzę Polsce, aby wykorzystwała swój dotychczasowy potencjał, który drzemie w jej kulturze i społeczeństwie, i tym samym umożliwiła imigrantom z obcych krajów w pełni zaaklimatyzować się, by oni również mieli udział w budowaniu potencjału Polski.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

1. Czy istnieje możliwość powołania rzecznika do spraw imigrantów spoza Unii Europejskiej?
2. Co rząd planuje zrobić w kwestii poszerzenia praw obywatelskich imigrantów?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24327)

do ministra zdrowia

w sprawie niejasności przepisów dotyczących leczenia w szpitalach

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą niejasności przepisów leczenia pacjentów w polskich szpitalach. Niestety, z powodu zawilości niektórych przepisów prawnych i braku jasnych dyrektyw w sprawach opłat i dopłat do zabiegów medycznych wielu pacjentów, a nawet samych dyrektorów szpitali, jest nieświadomych swoich praw i kosztów związanych z świadczeniami medycznymi.

Jak wynika z wniosku Naczelnej Izby Lekarskiej do Trybunału Konstytucyjnego, koszt i jakość leczenia w szpitalach są różne, ponieważ głównie wynikają z niejasności przepisów, a także różnej sytuacji

finansowej szpitali. Niektóre świadczenia medyczne w szpitalach dobrze stojących finansowo są wykonywane w wyższym standardzie, tzn. z wykorzystaniem nowoczesnej technologii i leków, podczas gdy te same świadczenia w zadłużonych szpitalach są oferowane jedynie w leczeniu tradycyjnym. Takie procedury prowadzą do nierównego traktowania pacjentów i stawiają w kłopotliwej sytuacji szpitale o mniejszej zdolności finansowej.

Ważne jest, aby pacjenci mieli pełne zaufanie do placówek leczniczych, które będą gwarantować leczenie z wykorzystaniem najlepszych i najskuteczniejszych metod, jakie oferowane by były w każdym innej placówce w Polsce.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwo prowadzi działania w celu ułatwienia pacjentom zrozumienia procedur medycznych?
2. W jaki sposób ministerstwo ma zamiar wyjaśnić niejasność procedur oraz ustalić jednolity standard zabiegów leczniczych?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24328)

do ministra obrony narodowej

w sprawie zakupu sprzętu dla polskiej armii

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą zakupu sprzętu dla polskiej armii. Powołując się na unijną dyrektywę, która weszła w życie 21 sierpnia 2011 r., o rozszerzeniu wymogu stosowania międzynarodowych przetargów przy zamówieniach sprzętu i uzbrojenia dla sił zbrojnych, poważne wątpliwości może budzić udział polskich spółek w przemyśle zbrojeniowym kraju.

Mając na uwadze, iż 85% uzbrojenia armii jest kupowane w Polsce, a pozostałe 15% za granicą, nowe rozporządzenie unijne stawia pod znakiem zapytania dostęp polskich producentów do zamówień oraz suwerenność polskiego rynku zbrojeniowego. Niestety, polski rynek przemysłu zbrojeniowego nie jest w stanie wyprodukować 100% potrzebnego sprzętu i uzbrojenia, dlatego zrozumiała jest konieczność przetargów międzynarodowych w celu uzupełnienia potrzeb armii. Aczkolwiek ważne jest, by ten znikomy procent przetargów międzynarodowych nie wzrósł na tyle, by stworzyć poważne zagrożenie.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Jaki rodzaj sprzętu zostaje zakupiony w przetargach krajowych i międzynarodowych oraz w jakim stopniu sprzęt zakupiony za granicą podnosi poziom jakości i gotowości zbrojnej armii polskiej?

2. Jak wprowadzenie wymogów europejskich wpłynie na dalszy rozwój i dostępność polskiego przemysłu zbrojeniowego?

3. Jakie dalsze kroki ministerstwo planuje podjąć w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24329)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie przystosowania lokali wyborczych do głosowania do potrzeb osób niepełnosprawnych

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą przystosowania lokali wyborczych do głosowania dla osób niepełnosprawnych. Spełnienie obowiązku wyborczego często staje się dla osób niepełnosprawnych zadaniem niemożliwym.

Część lokali nie ma podjazdu dla wózków inwalidzkich. Urny są źle oznakowane, a wrzucenie do nich głosu dla osób niedowidzących jest nie lada wyzwaniem. Dodatkowo lokale nie są wyciszzone. W niektórych z nich jest okropny pogłos, co może być znacznym utrudnieniem dla osób niewidomych.

Najnowsza ustawa, która zezwala na głosowanie przez pełnomocnika, nie wystarcza. Większość niepełnosprawnych chciałaby osobiście stawić się w lokalu i oddać swój głos.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwo ma zamiar przystosować wszystkie lokale wyborcze do potrzeb osób niepełnosprawnych?

2. Jeżeli tak, to w jakim terminie nastąpiłby ich całkowite oddanie do użytku na potrzeby głosowań?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24330)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie malejącej liczby urodzeń w Polsce

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą malejącej liczby urodzeń w Polsce. Polacy coraz rzadziej decydują się zakładać rodziny w młodym wieku. Argumentują to bardzo prosto – nie stać ich na posiadanie dziecka. Jak podają największe portale inwestycyjne, średnio utrzymanie i wychowanie dziecka w Polsce kosztuje ok. pół miliona złotych.

W dzisiejszych czasach bardzo ciężko o dobrą pracę, a jeżeli doliczyć do tego comiesięczny wydatek w postaci dziecka, kwota, która zostaje na opłacenie rachunków i zwykłe życie, bardzo się zmniejsza. Pomóc mógłby rządowy program pomocy rodzinie, który zakładałby dofinansowanie lub ulgi dla rodzin wielodzietnych oraz dodatki do każdego dziecka. Zachęciłoby to Polaków do powiększania swoich rodzin.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

1. Jakie kampanie informacyjne prowadzi ministerstwo w tej sprawie?

2. Czy jest planowane zwiększenie dodatków dla rodzin wielodzietnych?

3. Jakie ulgi są planowane dla rodzin wielodzietnych?

4. Jakie ministerstwo ma plany na rzecz zachęcenia Polaków do posiadania dzieci?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24331)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie kampanii informacyjnej o odpowiedzialnej opiece nad dziećmi

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą kampanii informacyjnej o odpowiedzialnej opiece nad dziećmi. Jest to sprawa, która wymaga szczególnej uwagi, ponieważ dotyczy kwestii dzieci.

Niestety, zbyt wiele razy słyszymy o wypadkach z udziałem dzieci wynikających z braku odpowiedzialności i świadomości rodziców bądź opiekunów. Zwłaszcza w okresie letnim wzrasta liczba wypadków związanych z zaniedbaniem lub niedosta-

tecznie poświęconej uwadze dziecku. Wiele takich przypadków ma miejsce na wsi, gdzie z powodu odpowiedzialności rodziców zbliżają się do urzędów rolniczych, doznając poważnych urazów i tracąc palce i dłonie.

Innym, niestety coraz częstszym, przykładem zaniedbania dzieci jest pozostawianie ich w samochodach w letnie upalne dni. Jednym z takich przykładów jest incydent, o którego zajściu informowały lokalne gazety łódzkie, 37-letniej matki, która pozostawiła swoje dziecko w samochodzie na parkingu łódzkiego centrum handlowego i udała się na zakupy. Nieszczęściu zapobiegli czujni ochroniarze i wydobyli dziecko z samochodu. Podobne przypadki mają miejsce w całej Polsce i zdarzają się również na wyjazdach Polaków za granicą.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania: Czy ministerstwo prowadzi kampanię informacyjną w sprawie zwiększenia świadomości rodziców o opiece nad dziećmi?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24332)

do ministra infrastruktury

**w sprawie powszechnego dostępu
do Internetu w miejscach
użyteczności publicznej**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą powszechnego dostępu do Internetu w miejscach użyteczności publicznej. Powszechny dostęp do Internetu powinien być podstawą, którą obywatelom zapewnia państwo.

Internet w dzisiejszych czasach jest podstawowym źródłem komunikacji i narzędziem pracy. Obecnie prawie każdy posiada urządzenie mobilne z dostępem do Internetu. Niestety, za mobilny Internet trzeba płacić firmom telekomunikacyjnym. W krajach Europy Zachodniej darmowy Internet, chociażby w miejscach użyteczności publicznej, jest standardem, a nie tak jak u nas luksusem.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwo planuje wprowadzenie bezprzewodowego, darmowego dostępu do Internetu w miejscach użyteczności publicznej?

2. Kiedy będzie możliwe wprowadzenie darmowego, bezprzewodowego Internetu w miejscach użyteczności publicznej?

3. Ile, szacunkowo, będzie to kosztowało budżet państwa?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24333)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie pomocy dla rodzin wielodzietnych

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą pomocy dla rodzin wielodzietnych. Obecnie w Polsce bardzo dużo rodzin wielodzietnych żyje na skraju ubóstwa. Nie są w stanie zapewnić należytego standardu swojej licznej rodzinie.

Utrzymanie dziecka w Polsce jest bardzo drogie w porównaniu do zarobków rodziców. Ludzie zamożni decydują się na stosunkowo małą rodzinę (3- do 4-osobowej), podczas gdy większość osób biednych posiada większą liczbę domowników. Nie powinni oni być karani za to, że posiadają wiele dzieci.

Spółceństwo w Polsce starzeje się, a jest to wynikiem bardzo małej liczby urodzeń. Obecnie koszty posłania dziecka do przedszkola, szkoły, kupno książek i przyborów szkolnych, wyżywienie czy też ubranie pochłaniają olbrzymią część budżetu domowego przeciętnej rodziny. Obecne ulgi wcale nie zachęcają Polaków do zdecydowania się na posiadanie większej rodziny.

Dlatego zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Jakie plany ma ministerstwo, aby odwrócić tę sytuację?

2. Jak przedstawia się sprawa ulg dla rodzin wielodzietnych?

3. Czy jest przewidziane zwiększenie ulg dla osób posiadających liczną rodzinę, jeżeli tak, to w jaki sposób?

4. Czy są prowadzone przez ministerstwo kampanie mówiące o tym, że dziecko jest najlepszą inwestycją rodzica?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24334)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie polskich artystów
masowo wyjeżdżających z kraju**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą polskich artystów, a konkretnie ich masowymi wyjazdami z kraju. Większość krytyków jest zdania, że jeżeli chce się zrobić karierę, należy wyjechać z kraju.

Powołując się na artykuł zamieszczony na łamach „Gazety Wyborczej” z dnia 12 września br., pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na artykuł mówiący o niewystarczającej infrastrukturze kulturalnej w naszym kraju. Mało jest centrów kultury propagujących ją wśród społeczeństwa i docierających do szerokiej rzeszy odbiorców. Polscy artyści niejednokrotnie zyskują uznanie dopiero wtedy, kiedy wyjadą za granicę.

Wynika to również z nierespektowania przez Polkę i Polaków przepisów odnośnie do praw autorskich. Są one nagminnie naruszane, i tak, zamiast kupować płyty, wolą je nielegalnie ściągać z Internetu. Przez to przychody państwa oraz artyści są dużo mniejsze.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Co ministerstwo planuje zrobić, aby zatrzymać znane osoby życia kulturalnego w kraju?
2. Jaki jest plan poprawy obecnego respektowania praw autorskich przez społeczeństwo?
3. Jakie kampanie informacyjne realizuje ministerstwo w zakresie ochrony praw autorskich?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24335)

do ministra zdrowia

**w sprawie programów leczenia
dla ludzi chorych na depresję**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą programów leczenia dla ludzi chorych na depresję. Często są to ludzie bardzo ciężko pracujący, posiadający rodzinę, lecz zmagający się z wieloma problemami.

Depresja to bardzo groźna choroba, choć często bagatelizowana przez społeczeństwo. Ludzie chorzy na nią często ciężko pracują, mają liczne rodziny i ciężko im się odnaleźć w życiu, właśnie z powodu natłoku obowiązków lub z powodu życiowej tragedii.

Pozostawienie ich bez specjalistycznego leczenia może prowadzić do tragedii, jak chociażby przykłady tragedii rodzinnych z ostatnich tygodni, kiedy to ludzie chorzy na depresję zabijali swoje całe rodziny. Media upatrują w nich tylko skutek, czyli zabójstwo, ale rzadko mówi się o przyczynie, czyli depresji. Gdyby te osoby były poddane fachowemu leczeniu, może nie doszłoby do tego typu tragedii. Szczególnie narażone na depresję są osoby mieszkające w dużych miastach, np. takich jak Łódź. W większych miastach osoby chore na tę chorobę są bardziej anonimowe, a ich problemy prawie w ogóle niedostrzegane przez otoczenie.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

1. Jak obecnie przedstawia się kampania informacyjna ministerstwa na temat depresji?
2. Jakie programy obecnie na rzecz osób chorych na depresję wspiera ministerstwo?
3. Jak przedstawia się sytuacja placówek, gdzie osoby chore na depresję mogą się udać po fachową pomoc?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24336)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przepisów regulujących kwestię
umieszczania reklam przy drogach**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą dostrzegalnego chaosu reklamowego, jaki panuje w otoczeniu dróg i w ich najbliższej przestrzeni. Wjeżdżając na teren naszego kraju, od razu dostrzeżę się natłok reklam w bliskim sąsiedztwie dróg, co stwarza nieestetyczny i nieuporządkowany obraz Polski.

Jestem świadom tego, że w Polsce obowiązują odpowiednie przepisy regulujące to zagadnienie, wynikające m.in. z umowy europejskiej o głównych drogach ruchu międzynarodowego (AGR) sporządzonej w Genewie dnia 15 listopada 1975 r., ratyfikowanej przez Polskę 14 września 1984 r. (Dz. U. z 1985 r. Nr 10, poz. 35), z ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 1997 r. Nr 98,

poz. 602), z ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 718) czy też z ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2086) oraz rozporządzenia ministra infrastruktury w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania z dnia 23 grudnia 2003 r. (Dz. U. Nr 220, poz. 2181).

Pomimo obowiązywania norm wynikających z powyżej wymienionych aktów prawnych rzeczywistość jest przerażająca. Podróżując po drogach zachodniej, północnej i południowej Europy, pasy przydrożne są niemal wolne od reklam. Panuje porządek przestrzenny, ład estetyczny. Kierowca nie posiada uczucia podróży w otoczeniu śmietnika przydrożnego. Wjeżdżając do Polski, pierwsza rzucającą się w oczy impresja dotyczy właśnie atakujących kierowców zewsząd reklam. Większość z nich jest zlokalizowana jak najbliżej drogi, by być jak najbardziej widocznymi. Można odnieść wrażenie, że większość reklam stoi bezprawnie i jest samowolą budowlaną. Duża część z nich to przerdzewiałe okazy, reklamujące od wielu lat usługi czy produkty, które nie występują już na rynku. Reklamy rywalizują ze znakami drogowymi. W gruncie rzeczy to trudno dostrzec te drugie na tle rozgardiaszu reklamowego, który zapanował na pasach przylegających do dróg. Polscy kierowcy nie mogą narzekać na nudę podczas jazdy – ich uwaga jest bardzo skutecznie rozpraszana. Reklamy stwarzają realne zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego w Polsce.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania: Jak ministerstwo ustosunkowuje się do możliwości zmiany przepisów w ten sposób, by bardziej rygorystycznie podchodziły do sprawy umieszczania jakichkolwiek tablic informacyjno-reklamowych poza znakami drogowymi, np. poprzez wydłużenie stref buforowych wolnych od reklam?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24337)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie relacji polsko-litewskich

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą relacji polsko-litewskich. W ostatnich dniach słyszy się o coraz to innych przejawach niechęci Li-

twinów wobec Polaków i Polaków wobec Litwinów w przygranicznych miejscowościach.

Konflikt osiągnął swoje apogeum w chwili, kiedy to litewski rząd ogłosił ustawę, w której zabrania uczyć się na terenie Litwy w innym języku niż litewski jako język wykładowy. Stanowiło to bardzo bolesne doznanie dla Polaków, którzy na Litwie są najliczniejszą mniejszością narodową.

Wspólna historia obydwu krajów pokazuje, że wspólne tworzenie polityki europejskiej, mocna pozycja w kontaktach z sąsiadami czy bardzo dobre relacje gospodarcze były możliwe dzięki wzajemnej współpracy.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Jak ministerstwo reaguje na doniesienia o antypolskich wystąpieniach na Litwie?
2. Jakie kroki podjęło ministerstwo w celu poprawy stosunków polsko-litewskich?
3. Czy ministerstwo będzie zabiegało o cofnięcie zarządzenia rządu litewskiego w sprawie języka wykładowego w litewskich szkołach?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24338)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie rosnącego bezrobocia w Polsce

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą rosnącego bezrobocia w Polsce. W świetle nieprzewidywalnych rynków światowych Polska i jej obywatele po raz kolejny od wybuchu światowego kryzysu gospodarczego w 2009 r. została postawiona w trudnej sytuacji.

Według prognoz zakładano, iż stopa bezrobocia w Polsce pod koniec tego roku będzie niższa i wyniesie 11%. Aczkolwiek, według oceny ekspertów, jest to nierealne i najprawdopodobniej wyniesie 12% bądź nawet 12,1%. Wzrastające bezrobocie daje mniejsze nadzieje na zatrudnienie, szczególnie dla młodych wkraczających na rynek pracy, ale również w daleko idącej konsekwencji może mieć wpływ na spowolnienie gospodarki. W tym wypadku można by zastanowić się nad poprawą efektywności pracy urzędów pracy, tak aby nie tylko oferowały więcej stanowisk, ale również, aby dopasowywały umiejętności i potrzeby bezrobotnych do danych ofert pracy.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

W jaki sposób ministerstwo zamierza zapobiec dalszemu wzrostowi stopy bezrobocia?

W jaki sposób możliwe byłoby poprawienie efektywności urzędów pracy?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24339)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie stałych umów sezonowych

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się pomysłem rządu w sprawie stałych umów sezonowych. Umowy takie miałyby być zawierane wyłącznie na okres sezonowy przez kilka lat.

Pomysł taki budzi sporo wątpliwości. Przede wszystkim w dobrym sezonie można sobie pozwolić na zatrudnienie większej liczby pracowników. Jeżeli jednak funkcjonowałyby stałe umowy sezonowe, nawet podczas na przykład klęski nieurodzaju należałoby utrzymać stałą liczbę pracowników. Dodatkowo istnieje obawa, że takie rozwiązanie zniechęciłoby pracodawców do zatrudniania nowych pracowników.

Dlatego zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy proponowane rozwiązanie nie będzie niekorzystne dla pracodawców?
2. Czy proponowane rozwiązanie nie zniechęci pracodawców do zatrudniania nowych osób?
3. Jak Pan Premier ustosunkowuje się do wyżej przedstawionego problemu?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24340)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie przemocy w szkole

Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą przemocy w szkole. Co raz częściej dochodzi do niej w naszych szkołach. Dzieci nie umieją sobie z nią radzić, a nauczyciele są bezradni.

Niejednokrotnie bywa tak, że uczniowie załatwiają swoje porachunki po lekcjach lub na przerwach. Dochodzi albo do bijatyk, albo – co gorsza – do psychicznego znęcania się nad ofiarą. W niektórych przypadkach sytuacje takie są rejestrowane za pomocą telefonów komórkowych i umieszczane w Internecie.

Z reguły interwencja szkolnego psychologa nie jest wystarczająca, a interwencja nauczycieli na niewiele się zdaje. Co chwila słyszymy o nowych nagraniach uczniów, jak znęcają się nad rówieśnikiem albo dopuszczają się chuligańskich wybryków.

Dlatego zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

Czy są prowadzone przez ministerstwo kampanie informacyjne dla uczniów odnośnie do przemocy szkolnej?

Jak ministerstwo planuje walczyć z takimi zachowaniami?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24341)

do ministra zdrowia

w sprawie braku chętnych do oddawania krwi

Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się brakiem chętnych do oddawania krwi. Polska wypada bardzo słabo na tle innych państw Unii Europejskiej, jeżeli chodzi o dobrowolne oddawanie krwi.

W Polsce co roku brakuje bardzo dużej ilości krwi. Wolontariuszy gotowych oddawać krew jest jednak wciąż bardzo mało. Często zniechęcają ich pogłoski o zakażeniach pacjentów w szpitalach podczas pobierania krwi. Chociaż są to tylko przypadki incydentalne, działają one bardzo odstraszańco. Wolontariusze decydują się ewentualnie na oddanie krwi, kiedy ich bliska osoba jest w szpitalu i potrzebuje transfuzji krwi. W mojej ocenie społeczeństwu brakuje świadomości realnej potrzeby zapasu krwi w centrach krwiodawstwa.

Dlatego zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania: Jak ministerstwo ma zamiar zachęcić Polaków do oddawania krwi?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24342)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie tymczasowych umów o pracę

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą wzrastającej liczby umów o pracę tymczasową wśród absolwentów szkół wyższych i osób młodych. Z danych opublikowanych w raporcie ministra Michała Boniego wynika, iż 60% osób, które wchodzi na rynek pracy, otrzymuje umowy tymczasowe. Młodzi ludzie, ponieważ to głównie ich ten problem dotyczy, mimo wykształcenia wyższego mają małe nadzieje na stałą pracę. Dodatkowo pracodawcy kierowani chęcią zysku i możliwie jak największymi oszczędnościami wydatków coraz chętniej oferują umowy cywilnoprawne, zastępując nimi etaty. Jest to szkodliwe nie tylko dla samych pracowników, ale również dla samego państwa.

Co najważniejsze, pracujący na umowę cywilnoprawną nie są chronieni przez Kodeks pracy, żyjąc w niepewności nadchodzącego dnia. Nie przysługują im prawo do urlopu, zwolnienia lekarskiego, płatnych nadgodzin lub ochrony w czasie ciąży. Taka sytuacja życiowa nie pozwala młodemu człowiekowi na stabilne życie, dalsze poszerzanie umiejętności i doświadczeń. Taka perspektywa również zamyka drzwi do przyszłych inwestycji czy też oszczędności, co w rezultacie może zaszkodzić samemu rozwojowi państwa. Ponieważ brakuje dokładnych danych, które mogłyby oszacować dokładną liczbę osób pracujących w ten sposób, trudno wtedy o zbudowanie konkretnej i efektywnej strategii mogącej poprawić sytuację. Z tego względu apeluję o zwrócenie szczególnej uwagi na tę sprawę, ponieważ w dużej mierze dotyczy młodego pokolenia, które stanowi podwaliny przyszłej Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

Czy ministerstwo planuje podjąć konkretne kroki w celu oszacowania dokładnej liczby osób pracujących na umowę tymczasową?

Jakie kroki planuje ministerstwo podjąć w celu poprawienia sytuacji zatrudnienia młodych osób wkraczających na rynek pracy?

Czy możliwe byłoby wprowadzenie pewnych regulacji lub zmian w Kodeksie pracy, tak aby chronić pracowników z podpisaną umową tymczasową?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24343)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie ciężaru plecaków uczniów

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą ciężaru plecaków uczniów. Są one nieproporcjonalnie ciężkie do masy ciała oraz wieku uczniów.

Ciężkie tornistry powodują, że olbrzymi odsetek uczniów ma problemy z prawidłową postawą i kręgosłupem. Stanowią często ogromne obciążenie dla najmłodszych. Uczniowie, chociaż korzystają z kilkusetstronicowego podręcznika tylko przez kilka minut lekcji, i tak muszą go nosić razem z innymi książkami.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

1. Jak ministerstwo ustosunkowuje się do tego problemu?

2. Jak ministerstwo planuje rozwiązać problem ciężkich tornistrów uczniów?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24344)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie bezpieczeństwa podczas meczów Euro 2012

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą bezpieczeństwa podczas meczów Euro 2012. Ze względu na kiepską renomę polskich kibiców, słynących z awantur stadionowych i braku tolerancji wobec innych narodowości, pojawiają się pytania, czy polska Policja będzie w stanie zapewnić porządek i spokojny przebieg meczów podczas Euro 2012. U naszych zachodnich sąsiadów media już apelują i ostrzegają swoich obywateli przed wyjazdem do Polski na rozgrywki w piłce nożnej, właśnie z powodu agresywnych i wulgarnych kibiców oraz bezsilnej pracy Policji w tępieniu takich zachowań.

Dbając o jak najlepszy wizerunek Polski, nie tylko podczas samych meczów Euro 2012, ale także przed i po samych rozgrywkach, jest to bardzo ważny aspekt organizacyjny. Należy go starannie przeanalizować, by pokazać Europie i reszcie świata atuty naszej kultury i społeczeństwa polskiego oraz wykorzystać do zachęcenia turystów do przyjazdu do naszego kraju.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Jakie kroki zostały podjęte przez ministerstwo w celu zapewnienia bezpieczeństwa kibicom podczas meczów Euro 2012?

2. Czy i jakie przygotowania przechodzą policjanci, aby być przygotowanymi na ewentualne zakłócenia meczów wszczynane przez kibiców?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24345)

do ministra zdrowia

**w sprawie leczenia chorych
na stwardnienie rozsiane**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą leczenia chorych na stwardnienie rozsiane. W Polsce dopłaty do leków dla osób chorych na SM można otrzymać tylko w przypadku kolejnego rzutu choroby lub też tylko do pewnego wieku, podczas gdy chorzy wymagają leczenia do końca życia.

W Polsce jest leczonych tzw. preparatami immunomodulacyjnymi ok. 7–8% chorych, podczas gdy w Unii Europejskiej jest to aż 30%. Poza tym chory nie otrzyma kolejnej refundacji na leki, jeżeli nie wystąpi kolejny rzut choroby, tj. jego stan zdrowia się nie pogorszy. W przypadku tej choroby jest to związane już nawet z kalectwem. Choć będzie to na pewno znaczne obciążenie dla budżetu państwa, to uważam, że każdy chory na tę chorobę zasługuje na to, by jak najdłużej cieszyć się zdrowiem.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

1. Czy jest możliwe dofinansowywanie przez cały okres życia chorego na SM leków na tę chorobę?

2. Ile by kosztowało budżet państwa takie przedsięwzięcie?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24346)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wizerunku Polaków
w zagranicznych podręcznikach szkolnych**

Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą wizerunku Polaków

w podręcznikach szkolnych za granicą. Powołując się na artykuł zamieszczony na łamach „Gazety Wyborczej” z dnia 18 sierpnia br., Polaków przedstawia się jako naród zacofany, uprawiający średniowiecznymi metodami rolnictwo i ofiary wszystkich wojen. Brak jest natomiast wzmianek o sukcesach Polaków na arenie międzynarodowej.

W podręcznikach brytyjskich, francuskich czy też niemieckich Polacy są przedstawiani jako chłopci z widłami przerzucający siano lub też ofiary wojen i nieudanych powstań narodowych. Nie ma nic o polskich sukcesach, jak chociażby odsiecz wiedeńska, kiedy to na czele wojsk zjednoczonej Europy stał król Jan III Sobieski. Nie pierwszy raz przedstawia się Polaków w niekorzystnym świetle i utrwała zły stereotyp ludzi zacofanych. Najgorsze jest to, że podręczniki tak traktujące o Polakach są wciąż w użyciu, a z nich wciąż uczą się dziesiątki milionów Europejczyków, wyrabiając sobie już w szkole negatywny pogląd o Polsce i Polakach.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Jak ministerstwo ustosunkowuje się do sytuacji przedstawiania Polaków w niekorzystnym świetle przez zagraniczne podręczniki?

2. Czy będzie powołana specjalna rada, która będzie się zajmować prostowaniem tego typu przeinaczeń rzeczywistości w zagranicznych podręcznikach szkolnych?

3. Jaka interwencję planuje ministerstwo w tej sprawie?

4. Co należałoby zrobić, by tego typu sytuacja nie miała ponownie miejsca?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 12 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24347)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie podmiotowego zakresu stosowania
konwencji Międzynarodowej Organizacji
Pracy nr 81 dotyczącej inspekcji pracy
w przemyśle i handlu, przyjętej w Genewie
dnia 11 lipca 1947 r.**

Szanowna Pani Minister! Niniejsze pismo stanowi nawiązanie do mojej interpelacji nr 22670 z daty 19 maja 2011 r. oraz odpowiedzi ministra pracy i polityki społecznej, znak: DPR-IV-0700-41/MK/11, z daty 15 czerwca 2011 r. Serdecznie dziękuję za przekazane wyjaśnienia i proszę o odpowiedź uzupełniającą w następujących kwestiach.

1. Kogo należy rozumieć przez zwrot „właściwa władza” występujący w art. 26 konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 81 dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle i handlu, przyjętej w Genewie dnia 11 lipca 1947 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 72, poz. 450), a także w jakiej formie powinno nastąpić rozstrzygnięcie, o którym mowa w tym przepisie?

2. Czy w aktualnym stanie prawnym postanowienia ww. konwencji MOP nr 81 dotyczą także inspekcji pracy wykonywanej u przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w sektorze usług poza-handlowych i czy postanowienia tej konwencji mogą nie obejmować inspekcji pracy prowadzonej u tych przedsiębiorców?

3. Czy wobec przyjętego w Polsce powszechnego stosowania kontroli i nadzoru inspekcji pracy w stosunku do wszystkich podmiotów, na rzecz których jest świadczona praca przez osoby fizyczne, po dokonanej ratyfikacji ww. konwencji MOP nr 81 zachodzi jeszcze konieczność ratyfikacji protokołu z 1995 r. dotyczącego inspekcji pracy w sektorze usług poza-handlowych, by w praktyce obowiązywały jednakowe procedury kontroli wszystkich przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą?

Z wyrazami szacunku

Posel Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 2 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24348)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie tzw. śmieciowych umów o pracę

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpływają apele w sprawie tzw. śmieciowych umów o pracę. Obecnie tego typu umowy stanowią palący problem społeczny, który wymaga szybkiego rozwiązania.

Sprawa ta dotyczy nie tylko młodych ludzi dopiero wchodzących na rynek pracy, ale też i starszych, doświadczonych już pracowników. Z punktu widzenia potencjalnego pracodawcy jest to korzystna sytuacja, ponieważ niemal w każdej chwili może się pozbyć „niewygodnego” pracownika, a tego z kolei nie chronią żadne mechanizmy prawne. Ponadto ogranicza to zdecydowanie rozwój człowieka, ponieważ nie jest on w stanie m.in. uzyskać kredytu, często na zakup mieszkania. Brak stabilizacji życiowej doprowadza do konfliktów w rodzinie i poczucia bezsilności. Warto zwrócić uwagę na fakt, iż do rozwiązania tego problemu niezbędne są regulacje, które z jednej strony będą chronić pracownika, a z drugiej strony zapewnią pracodawcom mechanizmy pozwalające na rozwój.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pani Minister: Czy istnieje możliwość zmiany stanu prawnego dotyczącego terminowych umów o pracę poprzez zapewnienie pracownikom większej ochrony prawnej?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 9 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24349)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie czynności prowadzonych przez ABW w ramach postępowania Prokuratury Krajowej w Warszawie w śledztwie dotyczącym bezprawnej prowokacji przeciwko Komisji Weryfikacyjnej ds. WSI

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu szef ABW jest centralnym organem administracji rządowej działającym przy pomocy ABW będącego urzędem administracji rządowej. Kompetencje ABW są enumeratywnie określone w art. 5 ustawy o ABW oraz AW. Wśród nich – w art. 5 ust. 1 pkt 2 – wskazany jest zamknięty katalog przestępstw. Ich rozpoznawanie i wykrywanie, zapobieganie im oraz ściganie ich sprawców leży w kompetencji ABW. W listopadzie 2007 r. nie było wśród nich przestępstw korupcyjnych.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy o ABW oraz AW, wyłącznie w granicach zadań, o których mowa powyżej, funkcjonariusze ABW wykonują czynności operacyjno-rozpoznawcze i dochodzeniowo-śledcze w celu rozpoznawania i wykrywania przestępstw, zapobiegania im oraz ścigania ich sprawców. Na mocy kolejnego ustępu ABW wykonuje również czynności na polecenie sądu lub prokuratora w zakresie określonym w Kodeksie postępowania karnego oraz Kodeksie karnym wykonawczym, z zastrzeżeniem, że funkcjonariusze ABW wykonują czynności tylko w zakresie właściwości tej agencji (art. 21 ust. 3). Oznacza to, że ABW nie miało kompetencji do prowadzenia jakichkolwiek czynności w sprawie o sygnaturze akt PR-IV-X-Ds.26/07, czyli tzw. prowokacji przeciwko Komisji Weryfikacyjnej ds. WSI, czy to z własnej inicjatywy, czy też na polecenie prokuratury.

Mając powyższe na względzie oraz w związku z pełnieniem przez Pana Premiera ustawowego nadzoru nad działaniem ABW, zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania dotyczące dzia-

łań funkcjonariuszy ABW w ramach postępowania Prokuratury Krajowej w Warszawie o sygn. akt PR-IV-X-Ds.26/07:

1. Kto w okresie od 16 listopada 2007 r. do lipca 2008 r. sprawował z ramienia prezesa Rady Ministrów bezpośredni nadzór nad szefem ABW? Jakie akty prawne sankcjonowały ten stan rzeczy?

2. Kiedy Pan Premier dowiedział się, że jest prowadzone wspomniane powyżej śledztwo w sprawie rzekomej korupcji w komisji weryfikacyjnej? Kto poinformował Pana Premiera i w jakiej to się odbyło formie (pisemnie czy ustnie)?

3. Czy marszałek Sejmu RP Bronisław Komorowski lub Paweł Graś, późniejszy rzecznik rządu, informowali Pana Premiera o swoich spotkaniach w tej sprawie z grudnia 2007 r. i uzyskanych sygnałach o rzekomej korupcji w komisji weryfikacyjnej? Jeśli tak, to kiedy, w jakiej to się odbyło formie (pisemnie czy ustnie)?

4. Która ze służb specjalnych pierwsza poinformowała Pana Premiera o podjęciu w powyższej sprawie czynności służbowych (kto i w jakiej formie)?

5. Kto w listopadzie i w grudniu 2007 r. podjął w ABW decyzję o podjęciu czynności, bez ustawowej delegacji do prowadzenia spraw korupcyjnych, we wspomnianym śledztwie i kontynuowaniu ich w następnych miesiącach?

6. Czy Pan Premier był informowany, że ABW nie jest właściwa do prowadzenia czynności w tym śledztwie?

7. Jakie były przyczyny nowelizacji ustawy o ABW i AW z 20 grudnia 2007 r.? Kto imiennie był inicjatorem tej zmiany?

8. Czy Pan Premier był informowany przez przedstawicieli ABW o wynikach śledztwa w powyższej sprawie? Jeśli nie, to który przedstawiciel Kancelarii Prezesa RM był informowany? Jeśli tak, to kiedy, w jakiej to się odbyło formie (pisemnie czy ustnie)?

9. Dlaczego Pan Premier w związku z informacjami uzyskanymi przez ABW, że członek komisji weryfikacyjnej P. B. miał rzekomo sprzedać ściśle tajny tzw. aneks z weryfikacji WSI spółce Agora, nie zlecił przeprowadzenia jakichkolwiek czynności procesowych wobec tej spółki?

10. Czy Pan Premier wiedział, że w przedmiotowej sprawie główny świadek ABW w czasie przesłuchania z 29 kwietnia 2008 r. w Prokuraturze Krajowej odwołał swoje zeznania z 23 listopada 2007 r., w których obciążał członków komisji weryfikacyjnej, i zeznał, że był to jedynie „blef” z jego strony?

11. Czy w związku z faktem, że członkowie komisji weryfikacyjnej nie sprzedawali tzw. aneksu z weryfikacji WSI i prokuratura uznała, że były to informacje nieprawdziwe, Pan Premier – jako bezpośrednio nadzorujący służby specjalne – wnioskuje o wyciągnięcie konsekwencji służbowych wobec funkcjonariuszy ABW realizujących czynności

w tym śledztwie? Czy Pan Premier podjął jakieś analogiczne konsekwencje służbowe wobec szefostwa ABW?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 12 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24350)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie nieprawidłowości w kontrolnych postępowaniach sprawdzających prowadzonych przez SKW na podstawie ustawy o ochronie informacji niejawnych

Szanowny Panie Premierze! Służba Kontrwywiadu Wojskowego przez 25 miesięcy prowadziła wobec członka Komisji ds. Weryfikacji WSI P. B. kontrolne postępowanie sprawdzające, uniemożliwiając mu w tym okresie zajmowanie stanowisk związanych z dostępem do materiałów niejawnych. W toku tego postępowania funkcjonariusze i żołnierze SKW nie zapoznali się z jakimkolwiek bezpośrednim dowodem świadczącym o naruszeniu przez P. B. przepisów normujących ochronę informacji niejawnych, a więc przez ponad dwa lata prowadzili je całkowicie bezpodstawnie, a więc bezprawnie.

Mając powyższe na względzie oraz w związku z pełnieniem przez Pana Premiera ustawowego nadzoru nad działaniem SKW, uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy 25-miesięczny okres trwania powyższego kontrolnego postępowania sprawdzającego był uzasadniony zebraniem w sprawie materiałem dowodowym?

2. Czy Pan Premier – jako organ nadzorujący przebieg postępowań sprawdzających – badał, czy w tym konkretnym przypadku (p. P. B.) żołnierze i funkcjonariusze SKW dopełnili obowiązku weryfikacji informacji z prokuratury w czasie trwania kontrolnego postępowania sprawdzającego?

3. Ile kontrolnych postępowań sprawdzających prowadzonych w okresie 2008–2011 r. zakończyło się uchYLENIEM decyzji szefa SKW przez organ wyższego szczebla bądź przez wojewódzki sąd administracyjny? Ile z nich było prowadzonych bądź nadzorowanych przez te same osoby? Czy te fakty nie budziły wątpliwości Pana Premiera co do profesjonalizmu zespołu osób prowadzących te postępowania?

4. Jakie skutki finansowe wywołało uchYLENIEM przez wojewódzkie sądy administracyjne szeregu decyzji szefa SKW o cofnięciu poświadczeń bezpieczeństwa (czy SKW musiało wypłacić odszkodowania, zaległe świadczenia, pokryć koszty przegranych spraw etc.)?

5. Czy wobec funkcjonariuszy i żołnierzy SKW realizujących te czynności zostały wyciągnięte konsekwencje służbowe (jeśli tak, to jakie)?

6. Czy prezes Rady Ministrów w ramach ustawowego nadzoru nad działaniem SKW kontroluje sposób prowadzenia kontrolnych postępowań sprawdzających przez SKW (jeśli tak, to w jaki sposób, jakie zalecenia zostały wydane etc.)?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 12 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24351)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji ekonomicznej
powiatowych stacji
sanitarно-epidemiologicznych**

Szanowna Pani Minister! Budżet inspekcji sanitarnej jest od lat niedoszacowany i uwzględniwszy inflację czy wzrost podatku VAT, przy równoczesnym nakładaniu nowych zadań, ulega drastycznemu, realnemu zmniejszeniu. Udział wynagrodzeń (bardzo niskich) w budżecie inspekcji powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych wynosi 80–90%, więc nakłady na inwestycje, remonty budynków, termomodernizację, zakup aparatury kontrolno-pomiarowej czy sprzętu komputerowego są znikome. Do 31 grudnia 2010 r., oprócz środków otrzymywanych z budżetu państwa, stacje prowadziły działalność usługową, z której dochody stanowiły uzupełnienie ich budżetu, często umożliwiające wyłącznie opłacenie mediów, zakup odczynników, opału itp. Od 1 stycznia 2011 r. uzyskane przychody są przekazywane do budżetu państwa i choć na podstawie udokumentowanych wydatków „wracają” do budżetu stacji, w realizację zleceń konieczne jest zainwestowanie środków własnych, bez pewności, że zleceniodawca zapłaci w terminie i dotacja powróci bez zagrożenia dla płynności finansowej. Wpływa to na ograniczenie liczby wykonywanych badań, a tym samym ograniczanie informacji dotyczącej zdrowia publicznego. Znane mi są przypadki stacji, w których inspektorzy poczynili oszczędności, zatrudniając stażystów do prac biurowych, doręczania korespondencji, obsługi informatycznej oraz więźniów do obsługi technicznej stacji, co było konieczne, by opłacić media, zakup opału, paliwa i elementarne materiały biurowe. Jednakże zejście poniżej pewnej granicy kosztów nie jest możliwe.

Dramatyczna sytuacja finansowa stacji sanitarно-epidemiologicznych związana jest również z bardzo niskimi wynagrodzeniami pracowników, które

w stosunku do lat 90. ubiegłego stulecia zmniejszyły się z poziomu średniej krajowej do połowy średniej krajowej i znajdują się na poziomie dolnych progów kategorii szaszeregowania. Należy podkreślić, że większość kadry posiada wyższe wykształcenie i jest specjalistami z ogromną wiedzą teoretyczną i praktyczną, zdobywaną na własny koszt podczas studiów podyplomowych i specjalizacji. Pracownicy korzystają w swej pracy z ponad 250 przepisów prawnych, jednak praca w inspekcji, uwzględniając następujące w naszym kraju zmiany gospodarcze, technologiczne i prawne oraz członkostwo w Unii Europejskiej, wymaga ustawicznego kształcenia. Niestety, ze względu na problemy finansowe pracownicy od lat nie uczestniczą w większości szkoleń, konferencji (za wyjątkiem bezpłatnych), a wiedzę zdobywają głównie poprzez samokształcenie.

Tymczasem wielu pracowników, oprócz obowiązków zawartych w umowie o pracę, pełni w powiatowych stacjach (bez wynagrodzenia) dodatkowe obowiązki: zastępcy PPIS, inspektorów bhp i ppoż., społecznego inspektora pracy, obsługi BIP, audytora wewnętrznego, OC czy pełnomocnika ds. informacji niejawnych. Obok tego systematycznie następuje wzrost wąskiej specjalizacji na poszczególnych stanowiskach merytorycznych. Ilość i konieczność znajomości różnorodnych przepisów prawnych, specyficznych dla danego obszaru kontroli, skutkuje trudnością, a wręcz brakiem możliwości ustalenia zastępstw, zwłaszcza na jednoosobowych stanowiskach pracy.

Mając powyższe na względzie, proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Jakie zmiany w systemie finansowania inspekcji sanitarnej planuje ministerstwo, by odwrócić dramatyczną sytuację w powiatowych stacjach, która skutkować może w niedalekiej przyszłości niewykonywaniem zadań i odpływem wysokospecjalistycznej kadry?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Smolarz

Warszawa, dnia 12 lipca 2011 r.

Interpelacja
(nr 24352)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie nowelizacji art. 130
ustawy Kodeks pracy**

Od 1 stycznia 2011 r. obowiązuje znowelizowany art. 130 Kodeksu pracy, a wraz z nim nowe zasady liczenia wymiaru czasu pracy, które mogą wywołać u pracowników poczucie nierównego traktowania.

W świetle nowelizacji jeśli zgodnie z przyjętym rozkładem czasu pracy święto przypada w dniu wol-

nym od pracy, wynikającym z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, to nie obniża ono wymiaru czasu pracy – art. 130 § 21 Kodeksu pracy. Sformułowanie „święta”, które zgodnie z rozkładem wypadają w dniu wolnym z tytułu przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy, daje możliwość celowej kumulacji dni wolnych od pracy w jednym dniu kalendarzowym. Oznacza to, że grafik czasu pracy można ułożyć tak, by w tygodniu, w którym święto przypada w innym dniu niż niedziela, wolne z tytułu pięciodniowego tygodnia pracy przypadało zawsze w święto. Taka sytuacja budzi uzasadnione wątpliwości w świetle art. 66 ust. 2 Konstytucji RP, który stanowi, że pracownik ma prawo do określonych w ustawie dni wolnych od pracy. Mając powyższe na względzie, wydaje się, że przepisy Kodeksu pracy są ze sobą wewnętrznie niespójne i sprzeczne z duchem ich wprowadzenia. Z jednej strony gwarantują pracownikowi prawo do wypoczynku z tytułu dodatkowego święta, z drugiej zaś legalizują sytuację, w której pracownik tak naprawdę skorzysta z mniejszej ilości dni wolnych od pracy, gdyż może być zmuszony odpracowywać wszystkie święta nieprzypadające w niedziele. Poza tym należy dodatkowo wskazać, że pracownicy, którzy otrzymują wynagrodzenie określone stawką miesięczną w stałej wysokości, mimo iż będą pracować dłużej, nie otrzymają z tego tytułu wynagrodzenia w wyższej wysokości.

Nowe zasady obliczania wymiaru czasu pracy mogą wywołać u pracowników poczucie nierównego traktowania, zwłaszcza jeżeli chodzi o liczbę dni wolnych od pracy i wysokość wynagrodzenia. Stosowanie znowelizowanego przepisu może ograniczać funkcję ochronną przepisów o czasie pracy, uzależniając wymiar czasu pracy pracowników od uznania pracodawcy, oraz może różnicować sytuację pracowników zmianowych i niezmiennych.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz problemy zgłaszane do mnie przez przedstawicieli wielu zakładów, pragnę zadać pytanie: Czy przewiduje pani minister zmianę art. 130 Kodeksu pracy, która pozwoliłaby wyeliminować dowolność interpretacji i działania pracodawców skierowane na niekorzyść pracowników?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 14 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24353)

do ministra finansów

**w sprawie wysokości dotacji budżetowej
na zasiłki stałe oraz składki
na ubezpieczenie zdrowotne**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w zwią-

ku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie przyznawanie i wypłata zasiłków stałych oraz składek zdrowotnych stały się zadaniami własnymi gmin. Art. 38 ww. ustawy gwarantuje, że gminy otrzymają z budżetu państwa dotacje na realizację tych zadań i że w odniesieniu do nich nie będzie stosowany art. 115 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, zgodnie z którym dofinansowanie zadań własnych samorządów z zakresu opieki społecznej nie może przekroczyć 80% kosztów realizacji zadania.

Ministerstwo Finansów w swojej interpretacji z dnia 11 października 2010 r. stwierdziło, że do wysokości dotacji na zasiłki stałe i opłacanie składek zdrowotnych nie ma także zastosowania ograniczenie dopuszczalnej kwoty dotacji na dofinansowanie zadań własnych bieżących do wysokości 80% kosztów realizacji zadania, zawarte w art. 128 ust. 2 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, ponieważ kwestię wysokości wspomnianych dotacji regulują odrębne ustawy.

W kolejnej interpretacji, z dnia 17 stycznia 2011 r. Ministerstwo Finansów zajęło jednak odmienne stanowisko, a w interpretacji z 21 kwietnia 2011 r. potwierdziło, że obie wcześniejsze interpretacje są właściwe, bowiem pierwsza dotyczy planowania wydatków na kolejny rok budżetowy, a druga wykonania budżetu w danym roku budżetowym.

W związku z tym gminy mają otrzymać na wypłatę zasiłków stałych oraz składek zdrowotnych dofinansowanie w wysokości 80%, a nie 100% jak w latach poprzednich, mimo że zgodnie z uzasadnieniem do rządowego projektu ustawy z 23 sierpnia 2009 r. celem Rady Ministrów było zapewnienie jednostkom samorządu terytorialnego środków finansowych na realizację przejmowanych zadań w takiej samej wysokości, jaką otrzymywałyby one, gdyby zadania te pozostawały w gestii administracji rządowej.

Wobec faktu, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie zgadza się w tej sprawie ze stanowiskiem Ministerstwa Finansów, zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Jaka wysokość dofinansowania w przedmiotowej sprawie jest dla gmin wiążąca?

2. Jakie działania zamierza podjąć resort, by uregulować istniejącą sytuację i zapewnić realizację celu wyrażonego w uzasadnieniu do rządowego projektu ustawy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Pięta
oraz grupa posłów

Sosnowiec, dnia 14 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24354)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wymagań weterynaryjnych
dotyczących produkcji mięsa
przeznaczonego na użytek własny**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa na użytek własny, w celu pozyskania mięsa ze zwierząt hodowanych we własnym gospodarstwie posiadacz zwierzęcia ma obowiązek co najmniej na 24 godziny przed dokonaniem uboju powiadomić powiatowego lekarza weterynarii, właściwego ze względu na miejsce dokonania uboju. Nie ma obowiązku zgłaszania drobiu lub zajęczaków. Natomiast w przypadku uboju cieląt do szóstego miesiąca życia, owiec lub kóz, informacja jest przekazywana w formie pisemnego powiadomienia zawierającego dodatkowo oświadczenie o zagospodarowaniu na własny koszt materiału szczególnego ryzyka. Biorąc pod uwagę specyfikę zawodu rolnika, zgłaszanie pisemne może wiązać się z dodatkowymi trudnościami w postaci wyjazdów w celu dostarczenia tegoż powiadomienia. W przypadku uboju świń i innych gatunków zwierząt informację można przekazać telefonicznie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy jest niezbędne powiadomienie w formie pisemnej o zamiarze dokonania uboju owiec, kóz i cieląt do szóstego miesiąca życia?
2. Czy jest niezbędne zgłoszenie zamiaru uboju zwierzęcia co najmniej dobowo wcześniej?
3. Czy niezbędne są tak szczegółowe informacje przy zgłaszaniu zamiaru dokonania uboju zwierzęcia?

Z poważaniem

Poseł Leszek Cieślak

Augustów, dnia 13 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24355)

do ministra finansów

**w sprawie wynagrodzeń pracowników
administracji i obsługi szkół artystycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego wystąpili z apelem dotyczącym wynagrodzeń tej grupy za-

wodowej. W budżecie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego jest przygotowane, kosztem wydatków rzeczowych, 15 mln zł, które pozwoliłyby na podwyżki płac pracowników wspomnianej grupy zawodowej. Od ponad 4 lat poziom płac pozostaje na tym samym poziomie. Przy ustawowym podwyższeniu płacy minimalnej, od stycznia 2011 r. zdarza się, że uposażenie w tej grupie zawodowej jest poniżej tego minimum, co doprowadza do dodatkowych zobowiązań. Aktualnie, z powodu braku środków, nie są wypłacane premie, nagrody jubileuszowe ani odprawy emerytalne.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy jest możliwe wpłacenie do przeszłorocznego budżetu 15 mln zł w ramach przeznaczonego limitu wydatków na podwyższenie wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych?

Z poważaniem

Poseł Leszek Cieślak

Augustów, dnia 13 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24356)

do ministra skarbu państwa

w sprawie działalności PLL LOT

Szanowny Panie Ministrze! PLL LOT SA, spółka z większościowym udziałem Skarbu Państwa, wybrała prywatnego agenta handlingowego firmę Impel Airport Service w porcie lotniczym w Poznaniu. Spółka twierdzi, że podstawą wyboru były negocjacje, w wyniku których oferta Impela była korzystniejsza od warunków oferowanych przez POZ AS – dotychczasowego agenta handlingowego. Argument ekonomiczny jest bardzo ważny, ale niejasne są wszystkie okoliczności dokonania takiego wyboru, w szczególności przejrzystość procedur wyłaniania agenta.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy informacje LOT-u o zamiarze wyłonienia nowej firmy handlingowej były ogólnie dostępne, a jeśli tak, to gdzie były publikowane?
2. Czy prowadzono negocjacje z dotychczasowym podmiotem wykonującym usługi handlingowe lub innymi firmami? Jeśli tak, to z jakimi?
3. Dlaczego przy wyborze agenta zrezygnowano z gwarancji wymaganej międzynarodowymi standardami poziomu jakości i bezpieczeństwa obsługi naziemnej? Jakie zostały ustanowione standardy obsługi w stosunku do dotychczasowych?

4. Jaka była rola w procesie podejmowania decyzji nowego członka Zarządu LOT-u, pracującego uprzednio u przewoźnika bezpośrednio zaangażowanego

w obecność spółki Impel na poznańskim lotnisku (Enter Air)?

5. Czy w procesie dokonywania wyboru nowego agenta obsługi naziemnej wzięto pod uwagę konieczne koszty nadzoru, szkoleń, wdrożeń i innych przygotowań pracowników spółki Impel przez pracowników LOT-u (w tym delegacje, hotele itp.)?

6. Dlaczego przy wyborze agenta handlingowego wybrano negocjacje, a nie otwarty przetarg, co byłoby bardziej uzasadnione z uwagi na przejrzystość działania spółki Skarbu Państwa?

7. Czy Zarząd LOT-u, podejmując decyzje o mało przejrzystym sposobie wyboru podmiotu do naziemnej obsługi samolotów, miał świadomość możliwości pojawienia się zarzutów o charakterze korupcyjnym?

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24357)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zaniechania rządu dotyczącego
nazwania europejskiego systemu globalnego
monitoringu środowiska i bezpieczeństwa
(GMES) imieniem Kopernika
z zastosowaniem pisowni niemieckiej
„Kopernikus”**

Szanowny Panie Premierze! W nawiązaniu do mojej interpelacji nr 5474 z dnia 3 października 2008 r. w sprawie nazwy systemu GMES oraz dezyderatu nr 11/5 Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży oraz Komisji Gospodarki w sprawie m.in. koordynacji polskiej działalności kosmicznej prosimy Pana o wyjaśnienie, dlaczego od jesieni 2008 r., w tak ważnej sprawie, jak nazwanie systemu GMES od imienia Kopernika w pisowni niemieckiej, zaniechano jakichkolwiek, nawet elementarnych, działań. Prosimy również o wyjaśnienie, co rząd zamierza w tej sprawie zrobić, szczególnie w czasie polskiej prezydencji UE. Pragnę przypomnieć następujące fakty:

1. Wiceszef Komisji Europejskiej i unijny komisarz ds. przemysłu i przedsiębiorczości Günter Verheugen ochrzcił unijny program globalnego monitoringu nazwiskiem polskiego astronoma po niemiecku. W dniu 15 września 2008 r. w trakcie europejskiej konferencji w Lille ogłosił tę nazwę dla nowego programu globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (GMES). Jest to drugi po Galileo wielki projekt w ramach europejskiej polityki kosmicznej, którego celem jest zapewnienie stałej informacji o zagrożeniach żywiołowych. Prestiżowy program ma nosić

nazwę „Kopernikus”. Tak brzmi nazwisko słynnego polskiego astronoma po niemiecku. Według Verheugena Kopernik był obywatelem Europy, urodził się zaś w 1473 r. z niemieckich rodziców w Toruniu na terenie Prus. Nazwa „Kopernikus”, nawet przed jej oficjalnym ogłoszeniem, została wprowadzona do licznych publikacji i oficjalnych dokumentów.

2. Nowa nazwa nie została omówiona na żadnym z zebrań GMES Advisory Council ani konsultowana ze stroną polską. Ówczesny polski delegat minister Andrzej Jagusiewicz, główny inspektor ochrony środowiska, nie miał żadnej możliwości wypowiedzenia się w tej sprawie. Komisja Europejska twierdziła, że nazwa łacińska „Copernicus” (wyłoniona z konkursu na nową nazwę GMES) jest komercyjnie zarezerwowana przez prywatną firmę, dlatego nie została przyjęta. Jest to argument niepoważny i nie do przyjęcia, bo jeśli nawet tak jest, to się prawa do nazwy negocjuje, a komisja takie sprawy już negocjowała. Ponadto łatwo taką przeszkodę obejść, nadając nazwę złożoną, jak np. „GMES Copernicus”. A co z innymi licznymi firmami mającymi nazwę „Copernicus”? Śledząc logikę komisji, należałoby im tej nazwy zabronić. A w końcu, jeśli według komisji nie można użyć pisowni łacińskiej, to przede wszystkim powinna być użyta pisownia polska „Kopernik”.

3. Pisownia łacińska „Copernicus” przez „c” byłaby do zaakceptowania przez Polaków. Pisownia niemiecka jest nie do przyjęcia i jeśli zostanie utrzymana, w powszechnej świadomości powstanie przekonanie, że Kopernik był Niemcem. Polacy po raz kolejny zostali postawieni przed faktami dokonanymi. Chodzi w końcu o wielkiego polskiego uczonego i minimum przyzwoitości wymagało skonsultowanie tej sprawy ze stroną polską.

4. Polski rząd i polscy naukowcy w październiku 2008 r. zdecydowanie zaprotestowali. Powoli nazwę „Kopernikus” wycofano z użytku, wracając do nazwy GMES, jak się okazuje, tylko tymczasowo, o czym poniżej.

5. Na szczegółowe pytanie cytowanej interpelacji poselskiej z dnia 3 października 2008 r.: Jakiego kroki zamierza podjąć rząd w celu wyjaśnienia tej sprawy?, wiceminister nauki i szkolnictwa wyższego w swej odpowiedzi z dnia 3 listopada 2008 r., po wymienieniu działań polskiego rządu, napisał: zmiana nowej nazwy programu na łacińską pisownię pozostaje kwestią szczególnego zainteresowania.

Otóż, według naszej wiedzy, rząd od tamtej pory nie podjął żadnych szczegółowych działań, ani nawet nie wykazał żadnego szczególnego zainteresowania tą sprawą. Przeciwnie, twierdził, że po polskich protestach z jesieni 2008 r. zmiana nazwy GMES na „Kopernikus” została zaniechana, a nazwa GMES pozostanie na zawsze, więc nie należy już nic robić.

6. Następnie mimo próśb naszego zespołu parlamentarnego i środowiska eksperckiego rząd rozwiązał w marcu 2009 r. dynamicznie działający przy MNiSW Zespół doradczy ds. Wykorzystania Przestrzeni Kosmicznej, złożony z najlepszych krajowych

ekspertów, który zbierał się co miesiąc i sprawą GMES szczególnie się interesował, więc mógłby wspierać rząd. Podawany wtedy argument, że istniejący już przy Ministerstwie Gospodarki Zespół ds. Kosmosu nie jest właściwy, bo zespół w MG został powołany tylko do pisania projektu „Planu działań na rzecz rozwoju technologii kosmicznych i wykorzystywania systemów satelitarnych w Polsce” a nie do koordynacji bieżących spraw. Dodatkowo zespół ten praktycznie się nie spotyka. Innym podawanym wtedy argumentem za rozwiązaniem było twierdzenie, że nie można mieć zespołu w tej dziedzinie, skoro inne dziedziny nie mają podobnych zespołów. Taki argument jest trudny do zaakceptowania. W ten sposób jedyną polską strukturą koordynującą na bieżąco sprawy technik satelitarnych (przy ciągłym braku agencji kosmicznej) i mogącą ekspercko śledzić sprawę nazwy GMES, została zlikwidowana.

7. W dodatku w 2010 r. decyzją prezesa Rady Ministrów odpowiedzialność za GMES została przeniesiona z inspektoratu ochrony środowiska, instytucji kompetentnej w tej dziedzinie, do MNiSW, które ma w tej sprawie kompetencji nie więcej niż 5%. Wyznaczenie przez MNiSW jednego zewnętrznego eksperta jako swojego delegata w sprawie GMES nie wystarczy. Konieczne jest wsparcie kompetentnej instytucji i eksperckiego zespołu doradczego oraz koordynacja.

8. Tymczasem, wbrew opinii polskiego rządu, Komisja Europejska jest zdecydowana zmienić nazwę GMES i umieścić tę sprawę w styczniu 2011 r. na liście proponowanych tematów dla polskiej prezydencji. W szczególności komisja zapytała wtedy polskie przedstawicielstwo przy UE, czy Polska akceptuje nazwę „Kopernikus”, bo komisja planuje powrót do tej nazwy z uwagi m.in. na koszty, które poniosła przy rejestracji znaku firmowego Kopernikus oraz czy Polska zajmie się sprawą zmiany nazwy GMES w czasie polskiej prezydencji. Istnieje na ten temat notatka polskiego przedstawicielstwa przy UE do rządu.

9. Według wiedzy zdobytej przez nasz zespół w godnych zaufania źródłach wystarczy nawet nieduża akcja ze strony polskiego rządu w Komisji Europejskiej w czasie polskiej prezydencji, aby komisja nadała systemowi GMES nazwę odpowiadającą Polsce.

Szanowny Panie Premierze, w przyszłości terminale systemu GMES będą równie powszechne i miniaturowe, jak te GPS czy Galileo, i będą miały setki milionów użytkowników na całym świecie. Nie ma polskiej zgody, aby poprzez nazwę systemu o tak globalnym znaczeniu i podawanie przy tej okazji historycznych nieścisłości arbitralnie zdecydowano o narodowości Kopernika. W dodatku nie jest to zgodne ze standardami i duchem Unii Europejskiej. Tymczasem polski rząd nie podjął w tej sprawie od listopada 2008 r. żadnych działań.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie konkretne kroki zamierza podjąć rząd w czasie polskiej prezydencji, aby nazwać system

GMES imieniem Kopernika w pisowni odpowiadającej Polsce?

2. Jakie konkretne doraźne kroki zamierza podjąć rząd w sprawie zarządzania technikami satelitarnymi, aby skończyć z obecnie panującym chaosem zilustrowanym niniejszą interpelacją?

Pisanie projektu „Planu działań na rzecz rozwoju technologii kosmicznych i wykorzystywania systemów satelitarnych w Polsce” przez Ministerstwo Gospodarki i wyrażenie zgody na rozpoczęcie negocjacji w sprawie przystąpienia Polski do Europejskiej Agencji Kosmicznej nie wystarczy.

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Sławewski

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Interpelacja (nr 24358)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie realizacji inwestycji na twierdzy w Kłodzku

Szanowny Panie Ministrze! Miasto Kłodzko ze względu na swoje bogactwo kulturowe, atrakcyjne położenie oraz rozliczne atrakcje ziemi kłodzkiej i czeskiego pogranicza stanowi nieodzowny punkt zwiedzania wielu turystów odwiedzających Dolny Śląsk. Niezwykła historia miasta, pełna tajemnic i dramatycznych wydarzeń, odcisnęła swój ślad widoczny do dziś w miejskiej architekturze, ilości zabytków i stanowi o wielkim potencjale turystycznym miasta i okolic.

Dokonujące się obecnie proturystyczne inwestycje, mające na celu poprawę oblicza miasta, jego rewitalizację i będące odpowiedzią na faktyczne zapotrzebowanie dzisiejszego turysty, sprawiają, że oferta turystyczna miasta i regionu cieszy się zainteresowaniem turystów krajowych i zagranicznych. Multimediaalne przewodniki miejskie, inwestycje na Twierdzy Kłodzkiej, nocne zwiedzanie miasta – to wszystko sprawia, że liczba turystów odwiedzających ziemię kłodzką nieustannie się powiększa.

Lokalne władze, by sprostać wymogom nowoczesnego ruchu turystycznego, od 3 lat realizują projekt będący pierwszym tego rodzaju przedsięwzięciem w Polsce. Odważny pomysł wykorzystania położenia dwóch elementów najlepiej w Polsce zachowanej twierdzy i połączenia ich szybką i efektywną koleją linową stanowi ważny krok do wzbogacenia oferty turystycznej Dolnego Śląska. Jest to pionierskie przedsięwzięcie w kraju, planowane w ścisłej, zabytkowej architekturze miejskiej i militarnej. Przygotowanie dokumentacji i projektów wykonawczych oraz wszelkich opinii i uzgodnień było zajęciem niezwykle trudnym i wy-

magającym wielu badań i symulacji. Obecnie Gmina Miejska Kłodzko jest w posiadaniu wszystkich niezbędnych opinii, pozwoleń, uzgodnień i projektów, a co najważniejsze – posiada już pełnoprawne pozwolenie na budowę i pełny biznesplan inwestycji, której łączne koszty zawierają się w ok. 10 mln zł.

W dobie narastającej konkurencji i rywalizacji o turystów pomiędzy regionami, a także ośrodkami turystycznymi ulokowanymi po obu stronach pogranicza polsko-czeskiego uważamy, że inwestycja ta pozwoli wzmocnić i utrwalić rosnące trendy zainteresowania ofertą turystyczną Dolnego Śląska. Wpisuje się ona również w strategię rozwoju kraju, województwa dolnośląskiego oraz jest zgodna z „Programem rozwoju turystyki dla województwa dolnośląskiego” – zwłaszcza pod kątem budowania oferty powiązanej z przyszłorocznymi Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej czy uzyskaniem przez miasto Wrocław (odległe o 70 km) tytułu Europejskiej Stolicy Kultury w 2016 r.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, iż dostępne źródła finansowania takich projektów są niewystarczające, zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy możliwe jest rozważenie partycypowania w przedstawionych wyżej kosztach tej niezwyklej inwestycji i uzyskania statusu jej partnera lub patrona Pana Ministra?

Z wyrazami szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24359)

do ministra środowiska

**w sprawie likwidacji mogilników
w poszczególnych województwach**

Szanowny Panie Ministrze! Według stanu z 31 grudnia 2008 r. łącznie na terenie kraju znajdowało się 109 mogilników, w tym 88 przeznaczonych do likwidacji. Po weryfikacji stwierdzony został brak 4 mogilników (3 z województwa łódzkiego oraz 1 z województwa dolnośląskiego) oraz 1 mogilnika, który nie zawiera przeterminowanych środków ochrony roślin (województwo pomorskie).

Liczba mogilników w poszczególnych województwach likwidowanych z udziałem środków NFOŚ i GW w latach 2008–2010 wynosi 76 (6 – dolnośląskie, 16 – kujawsko-pomorskie, 14 – łódzkie, 1 – opolskie, 2 – pomorskie, 3 – wielkopolskie, 25 – zachodniopomorskie, 9 – mazowieckie).

Panie Ministrze, do zlikwidowania są nadal mogilniki, które nie mają zapewnionego finansowania

ze środków NFOŚ i GW ze względu na ograniczenie, jakim jest pomoc publiczna.

W województwie dolnośląskim do likwidacji znajdują się 2 mogilniki (w Julianowie i na terenie Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej Wołów), których szacunkowa ilość odpadów wynosi 4,5 Mg, w województwie podlaskim do likwidacji znajdują się 3 mogilniki, których szacunkowa ilość odpadów wynosi 2,42 Mg, w województwie śląskim do likwidacji są 4 mogilniki, których szacunkowa ilość odpadów wynosi 10 Mg. Razem zlikwidować należy 9 mogilników o łącznej szacunkowej ilości odpadów wynoszącej 16,92 Mg.

Szanowny Panie Ministrze, Polska była zobowiązana zlikwidować wszystkie mogilniki do 2010 r., zgodnie z konwencją sztokholmską, w przeciwnym razie będziemy ponosić kary finansowe. Zatem pojawia się pytanie: Co resort środowiska zamierza uczynić, aby efektywnie rozwiązać problem jeszcze istniejących mogilników? Czy zostało ustalone, czyją własnością są odpady pozostające w mogilnikach, które istnieją? Czy jest rozważane rozwiązanie problemu mogilników np. poprzez otrzymanie na ich likwidację dotacji czy nałożenie obowiązku likwidacji mogilników bądź też wdrożenie działań zastępczych w imieniu właścicieli?

Z wyrazami szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24360)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie powstania kolejki linowej
na twierdzy w Kłodzku**

Szanowny Panie Ministrze! Miasto Kłodzko ze względu na swoje bogactwo kulturowe, atrakcyjne położenie oraz rozliczne atrakcje ziemi kłodzkiej i czeskiego pogranicza stanowi nieodzowny punkt zwiedzania wielu turystów odwiedzających Dolny Śląsk. Niezwykła historia miasta, pełna tajemnic i dramatycznych wydarzeń, odcisnęła swój ślad widoczny do dziś w miejskiej architekturze, ilości zabytków i stanowi o wielkim potencjale turystycznym miasta i okolic.

Dokonujące się obecnie proturystyczne inwestycje, mające na celu poprawę oblicza miasta, jego rewalizację i będące odpowiedzią na faktyczne zapotrzebowanie dzisiejszego turysty, sprawiają, że oferta turystyczna miasta i regionu cieszy się zainteresowaniem turystów krajowych i zagranicznych. Multi-medialne przewodniki miejskie, inwestycje na Twierdzy Kłodzkiej, nocne zwiedzanie miasta – to wszystko sprawia, że liczba turystów odwiedzających ziemię kłodzką nieustannie się powiększa.

Lokalne władze, by sprostać wymogom nowoczesnego ruchu turystycznego, od 3 lat realizują projekt będący pierwszym tego rodzaju przedsięwzięciem w Polsce. Odważny pomysł wykorzystania położenia dwóch elementów najlepiej w Polsce zachowanej twierdzy i połączenia ich szybką i efektywną koleją linową stanowi ważny krok do wzbogacenia oferty turystycznej Dolnego Śląska. Jest to pionierskie przedsięwzięcie w kraju planowane w ścisłej, zabytkowej architekturze miejskiej i militarnej. Przygotowanie dokumentacji i projektów wykonawczych oraz wszelkich opinii i uzgodnień było zajęciem niezwykle trudnym i wymagającym wielu badań i symulacji. Obecnie gmina miejska Kłodzko jest w posiadaniu wszystkich niezbędnych opinii, pozwoleń, uzgodnień i projektów, a co najważniejsze – posiada już pełnoprawne pozwolenie na budowę i pełny biznesplan inwestycji, której łączne koszty zawierają się w ok. 10 mln zł.

W dobie narastającej konkurencji i rywalizacji o turystów pomiędzy regionami, a także ośrodkami turystycznymi ulokowanymi po obu stronach pogranicza polsko-czeskiego uważamy, że inwestycja ta pozwoli wzmocnić i utrwalić rosnące trendy zainteresowania ofertą turystyczną Dolnego Śląska. Wpisuje się ona również w strategię rozwoju kraju, województwa dolnośląskiego oraz jest zgodna z „Programem rozwoju turystyki województwa dolnośląskiego” – zwłaszcza pod kątem budowania oferty powiązanej z przyszłorocznymi Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej czy uzyskaniem przez miasto Wrocław (odległe o 70 km) tytułu Europejskiej Stolicy Kultury w 2016 r.

Panie ministrze, mając na uwadze powyższe oraz fakt, iż dostępne źródła finansowania takich projektów są niewystarczające, szukając różnych źródeł finansowania tej niezwyklej inwestycji, zapytuję, czy może ona uzyskać status partnera lub patrona Pana Ministra, co z pewnością pomoże w realizacji tego tematu.

Z wyrazami szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24361)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmian przepisów
dotyczących możliwości uzyskania
prawa jazdy i prowadzenia pojazdów
przez osoby z dużą wadą słuchu**

Szanowna Pani Minister! W środowisku osób niedosłyszących duże zaniepokojenie wzbudziło rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 15.04.2011 r. (Dz. U.

Nr 2, poz. 15) zmieniające dotychczasowe przepisy dotyczące orzeczeń lekarskich uprawniających do wydawania prawa jazdy.

Został zmieniony dotychczasowy załącznik nr 4: Sposób oceny stanu narządu słuchu i równowagi osób badanych w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami. Wprowadzona zmiana wykluczyła z kierowania pojazdami osoby z dużą wadą słuchu, głuche, głuchonieme. Dotychczas te osoby miały prawo ubiegać się o prawo jazdy i powadzić pojazdy kategorii A, A1, B, B1, B+E, T.

Możliwość prowadzenia pojazdów przez osoby z dużą wadą słuchu zwiększa możliwość uczestnictwa tej grupy osób w życiu społecznym oraz zwiększa szansę na rynku pracy (umożliwia dojazd do pracy).

Zwracam się więc do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego została wprowadzona zmiana przepisów wykluczająca osoby z dużą wadą słuchu z możliwości uzyskania prawa jazdy i kierowania pojazdami kategorii A, A1, B, B1, B+E, T? Czy istnieją statystyki mówiące o zwiększeniu zagrożenia w ruchu drogowym przez osoby z dużą wadą słuchu?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia będzie proponowało zmianę przepisów przywracającą możliwość uzyskania prawa jazdy i kierowania pojazdami kategorii A, A1, B, B1, B+E, T przez osoby z dużą wadą słuchu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Janina Okrągły

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24362)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przesunięć środków finansowych
w budżetach miejskich i powiatowych
komend PSP**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócili się przedstawiciele organizacji międzyzakładowej NSZZ „Solidarność” Pożarnictwa Wielkopolski, zwracając uwagę na sytuację panującą w Państwowej Straży Pożarnej w Wielkopolsce związaną z przesunięciami środków finansowych z paragrafów płacowych na inne cele.

Do sprawy należy dodać, iż w powyższej kwestii komendant główny Państwowej Straży Pożarnej wydał stosowne zalecenia, wskazując na potrzebę uzgadniania rozdziału ww. środków z organizacjami związkowymi działającymi w danej jednostce organizacyjnej, zgodnie z art. 28 w związku z art. 26 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854, z późn. zm).

Ponadto nadmienić należy, że powyższa sytuacja bezpośrednio prowadzi do sytuacji, iż do chwili obecnej komendant, dokonując przesunięć środków finansowych z paragrafów płacowych, nadal nie dokonują uzgodnień z przedstawicielami organizacji związkowych, co zalecił komendant Państwowej Straży Pożarnej.

Niewątpliwie dobra współpraca komendantów z organizacjami związkowymi w zakresie wykorzystania budżetów przyczyni się do wyeliminowania sytuacji braku nadzoru finansowego komend Państwowej Straży Pożarnej.

Wobec powyższego kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jaka jest skala przesunięć ww. środków w roku 2011 we wszystkich komendach na terenie kraju?

2. Czy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji ponownie zainteresuje się tą sprawą?

3. Na podstawie jakich przesłanek dokonano przesunięć ww. środków?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24363)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań dotyczących
przestrzegania standardów bezpieczeństwa
podczas operacji wszczepiania implantów
ślimakowych w Polsce**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od Stowarzyszenia Rodziców i Przyjaciół Dzieci z Wadą Słuchu, w którym wskazują konieczność podjęcia działań w celu wprowadzenia i przestrzegania jednolitych i skutecznych procedur przy operacjach wszczepiania implantów ślimakowych dzieciom z wadą słuchu w polskich klinikach otolaryngologicznych.

Członkowie stowarzyszenia postulują o wprowadzenie i ścisłe monitorowanie przestrzegania procedury przy wszczepianiu implantów ślimakowych zawierającej jako minimalne elementy:

— wykonywanie zdjęć przedoperacyjnych TK,

— pisemne opiniowanie zdjęć TK przez lekarza operującego, pod kątem możliwości prawidłowego wszczepiania implantu ślimakowego,

— obowiązek stosowania systemu monitoringu nerwu twarzowego podczas operacji,

— obowiązek prowadzenia pomiarów śródoperacyjnych podczas operacji,

— obowiązek wykonywania zdjęcia rentgenowskiego głowy pacjenta po operacji,

— obowiązek uzyskania pisemnej zgody pacjenta na wszczepienie określonego typu implantu,

— obowiązek przekazywania pacjentom pełnej dokumentacji związanej z operacją wszczepienia implantu,

— wprowadzenie systemu rozliczania przez NFZ przeprowadzonych zabiegów na podstawie kontroli poprawności wszczepiania implantu.

Szanowna Pani Minister, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak obecnie wygląda procedura wszczepiania implantów ślimakowych w Polsce?

2. Czy ww. procedury postulowane przez stowarzyszenie są przestrzegane przy operacjach wszczepiania implantów ślimakowych dzieciom?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24364)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie kryteriów warunkujących
możliwość przeniesienia studenta
z prywatnej uczelni do uczelni państwowej
po zaliczeniu I roku studiów medycznych**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.), uprzejmie proszę Panią Minister o wyjaśnienie, dlaczego student po zaliczeniu I roku studiów medycznych w systemie prywatnym nie może być w tej samej uczelni przeniesiony na II rok studiów w systemie państwowym. Szanowna Pani Minister w swoich licznych wypowiedziach podkreśla równość uczelni publicznych i prywatnych. Taka jest teoria, a rzeczywistość? Ten podział nie jest do końca przejrzysty, gdyż na tej samej uczelni jedni korzystają ze studiów bezpłatnych, inni zaś muszą płacić, przy czym zarówno ludzie młodzi, jak i ich rodzice są zapewniani, że w obu systemach dostęp do wiedzy jest na tym samym poziomie.

Jeżeli tak, to:

1. Na podstawie jakich obowiązujących w polskim prawie przepisów uczelnia odmawia studentowi możliwości przejścia po I roku ze studiów prywatnych na studia finansowane ze środków publicznych, mimo że poprawił maturę?

2. Dlaczego takiej osobie uczelnia warunkuje możliwość przejścia na system studiów publicznych rozpoczęciem studiów od nowa?

3. Czy na studiach prywatnych egzamin zaliczony jest studentowi na podstawie niższego poziomu wie-

dzy niż studentowi studiującemu w systemie studiów publicznych?

4. Jakie i przez kogo ustanowione przepisy regulują zasady takich przeniesień?

5. Czy we wszystkich uczelniach medycznych obowiązują takie same prawa w tym zakresie?

6. Jak wytłumaczyć fakt, że w sytuacji kiedy student po I roku studiów prywatnych wyraża chęć przejścia na studia finansowane ze środków publicznych, uczelnia podważa, a właściwe unieważnia wystawione mu podczas egzaminów oceny?

Liczna grupa polskiej młodzieży podejmuje studia medyczne we Lwowie.

1. Czy osoby te mają możliwość przeniesienia się na polskie uczelnie publiczne bez straty roku?

2. Jeżeli tak, to na jakich warunkach?

3. Jakie przepisy i przez kogo wydane regulują zasady obowiązujące w takiej sytuacji?

Wobec pojawiających się tak wielu zastrzeżeń proszę Panią Minister o odpowiedź na powyższe pytania.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24365)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie nieprawidłowości przy wypłacie rekompensat dla producentów warzyw z pow. pińczowskiego, wynikających ze strat spowodowanych przez bakterię E. coli i wprowadzenia przez Rosję embarga na import świeżych warzyw z Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, z 2005 Nr 48, poz. 446 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Pana Ministra o wyjaśnienie przyczyn zaistniałych nieprawidłowości przy wypłacie rekompensat dla producentów warzyw z powiatu pińczowskiego, wynikających ze strat spowodowanych przez bakterię E. coli i wprowadzenie przez Rosję embarga na import świeżych warzyw z Unii Europejskiej, oraz objęcie wypłatą odszkodowań plantatorów ogórków w powiecie pińczowskim.

Uzasadnienie: Sołtys wsi Stara Zagość w powiecie pińczowskim około 20 czerwca 2011 r. po uzyskaniu informacji z mediów, że plantatorzy ogórków, którzy ponieśli straty z uwagi na wprowadzenie przez Rosję embarga na import świeżych warzyw z Unii Europejskiej w obawie przed zatruciem bakterią E. coli, będą

mieli wypłacane rekompensaty, telefonicznie zwrócił się w imieniu plantatorów do Oddziału Terenowego Agencji Rynku Rolnego w Kielcach o bliższe informacje w tej sprawie. Jak twierdzą rolnicy, takiej pomocy nie uzyskali. Pracownicy ARR nie potrafili udzielić fachowej informacji.

Z tym pytaniem i informacją na temat poniesionych strat rolnicy zwracali się również do urzędników miasta i gminy oraz urzędu powiatowego w Pińczowie. Ich działania były bezskuteczne, gdyż osoby, do których zwracali się, lekcewały ich problem. Urzędnicy nie umieli powiedzieć, jakie obowiązują zasady przyznawania odszkodowań i według jakich kryteriów, przy czym rolnicy podkreślają, że na terenie powiatu były wypłacane odszkodowania. Nie wiedzą, według jakich zasad i kto podejmował w tych sprawach decyzję. Są rozżaleni i twierdzą, że cały proces wypłat przeprowadzony był uznaniowo. Czują się opuszczeni i oszukani.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ilu plantatorów w powiecie pińczowskim i na jaką łączną kwotę miało wypłacone odszkodowanie z tytułu wprowadzonego przez Rosję embarga na import świeżych warzyw z Unii Europejskiej w obawie przed zatruciem bakterią E. coli?

2. Kto zaniedbał obowiązek dotarcia do rolników i poinformowania ich o przysługującym im prawie?

3. Czy po wyjaśnieniu przyczyn zaistniałych nieprawidłowości przy wypłacie rekompensat dla producentów warzyw z powiatu pińczowskiego, wynikających ze strat spowodowanych przez bakterię E. coli i wprowadzenia przez Rosję embarga na import świeżych warzyw z Unii Europejskiej, podejmie Pan Minister decyzję o objęciu wypłatą odszkodowań plantatorów ogórków w powiecie pińczowskim?

Wnoszę również o poinformowanie mnie o decyzjach o podjętych przez Pana Ministra w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24366)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie dostosowania godzin pracy urzędów do potrzeb interesantów

Szanowny Panie Ministrze! Organy administracji publicznej, takie jak urzędy wojewódzkie, urzędy marszałkowskie czy urzędy miejskie, to podmioty, które mają służyć przede wszystkim zaspokajaniu potrzeb obywateli wynikających z ich funkcjonowa-

nia w społeczeństwie. Dlatego też chcę zwrócić uwagę Pana Ministra na istotny problem, który powoduje, że organy administracji publicznej przestają dobrze pełnić swoją rolę – przestają być przyjazne dla obywateli.

Sprawa, którą chcę naświetlić, to godziny otwarcia urzędów – zarówno tych na poziomie gminy i powiatu, jak i urzędów centralnych. Większość urzędów otwarta jest w godzinach 7.30–8.00 do 15.00–15.30 z jednym dniem w tygodniu (zwyczajowo jest to środa), kiedy urzędy są otwarte dłużej. Dłuższe funkcjonowanie urzędu oznacza, że jest on zamykany w przedziale czasowym 16.30–18.00. Jeśli teraz nałożymy godziny pracy urzędów (nawet te przedłużone) z godzinami pracy reszty obywateli, zauważymy, że godziny te się pokrywają. Większość osób pracujących wykonuje swoje służbowe obowiązki w blokach: 7.00–15.00; 8.00–16.00; 9.00–17.00.

Powyższa sytuacja oznacza, że jeśli obywatel planuje załatwić sprawę w urzędzie, musi wziąć przynajmniej pół dnia wolnego. Jest to wolne, które nie zostanie wykorzystane na okres choroby lub urlopu pracownika. Zgłasza się do mnie wiele osób, które postulują o dodatkowe przedłużenie prac urzędów – do godziny 20.00–21.00. Dzięki temu obywatele będą mogli załatwić swoje sprawy urzędowe po pracy. Wymaga to oczywiście wdrożenia poważnych zmian w pracy urzędników. Dlatego też taki wydłużony dzień pracy mógłby się odbywać nie co tydzień, ale np. dwa razy w miesiącu lub tylko w tygodniach nieparzystych.

Mam wrażenie, że ta modyfikacja mogłaby znacznie podnieść dostępność urzędów, szczególnie dla osób aktywnych zawodowo. Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy Pan Minister również widzi społeczną potrzebę znacznego wydłużenia pracy urzędów, na czym skorzystałyby osoby aktywne zawodowo?

2. Czy ministerstwo planuje wdrożyć program, którego założenia opisałem powyżej, lub program podobny?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Warszawa, dnia 2 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24367)

do ministra finansów

**w sprawie opodatkowania podatkiem VAT
czynności podejmowanych w ramach
umowy koprodukcyjnej**

Szanowny Panie Ministrze! Kwestią podlegającą rozważeniu jest istnienie ewentualnego obowiązku

po stronie podmiotów współpracujących dokonujących czynności w ramach realizacji umowy koprodukcyjnej. Definicję koproducenta zawiera przepis art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2005 r. Nr 132, poz. 1111, ze zm.), zgodnie z którym koproducentem filmu jest podmiot, który wspólnie z producentami organizuje, prowadzi i ponosi odpowiedzialność za produkcję filmu lub który współfinansuje produkcję filmu oraz nabywa współudział w autorskich prawach majątkowych. W związku z tym wniesienie wkładu finansowego i rzeczowego nie jest odpłatnym nabyciem praw, a stanowi warunek sine qua non uznania podmiotu za koproducenta danego filmu.

Wspólna realizacja filmu w wyniku realizacji umowy koprodukcyjnej nie jest świadczeniem odpłatnych usług na rzecz innego podmiotu, podlegającym opodatkowaniu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy o VAT. Wnoszone przez strony umowy wkłady finansowe i rzeczowe nie stanowią wynagrodzenia za wykonane świadczenie (usługę) przez odpowiednio drugą ze stron, ale są środkiem niezbędnym do realizacji wspólnego projektu i, w jej wyniku, do nabycia przez każdą ze stron praw autorskich do eksploatacji utworu na określonych w umowie polach.

Należy wskazać, że świadczenie usług podlegających opodatkowaniu ma miejsce w przypadku, gdy dochodzi do świadczenia na rzecz innego podmiotu, istnieje odbiorca tego świadczenia, świadczenie to jest odpłatne, a między spełnionym świadczeniem a otrzymanym wynagrodzeniem zachodzi związek przyczynowo skutkowy. W powyżej opisanej sytuacji następuje realizacja wspólnego przedsięwzięcia koprodukcji utworu audiowizualnego, co jednocześnie oznacza, że nie dochodzi do wzajemnego świadczenia usług przez każdą ze stron.

W związku z tym, że organy podatkowe prezentują rozbieżne stanowiska w tej kwestii, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakie jest Pana stanowisko w tej sprawie?

2. Czy istnieją jakieś dodatkowe przepisy, które jasno sugerowałyby, że czynności podejmowane w ramach umowy koprodukcyjnej nie podlegają podatkowi od towarów i usług?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Warszawa, dnia 2 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24368)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie nieprawidłowości
przy powoływaniu biegłych medycyny
sądowej podczas śledztwa związanego
z nieumyślnym spowodowaniem śmierci
kilkudziesięciu pacjentów Kliniki Chirurgii
Serca Wrocławskiej Akademii Medycznej**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z prośbą o analizę bardzo ważnego problemu, który wchodzi w zakres działania Ministerstw Zdrowia, Sprawiedliwości i MSWiA, a mianowicie problemu niesprawnego działania biegłych z zakresu medycyny sądowej. Przyczyna problemu tkwi przede wszystkim w zbyt małej ilości specjalistów medycyny sądowej (obecnie w całym kraju jest ich 120) oraz w przestarzałych przepisach. Działają oni w oparciu o dekret z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym. Obecnie stawki za przygotowanie opinii, która często wymaga zatrudnienia wielu specjalistów z różnych dziedzin medycyny, są zbyt małe. Ponadto najczęściej biegłymi są pracownicy uczelni, dla których praca biegłego jest zajęciem dodatkowym, gdyż muszą oni jeszcze zajmować się studentami i pracą naukową. W konsekwencji na otrzymanie ekspertyzy czeka się nawet do 2 lat. Natomiast śledztw oraz procesów karnych i cywilnych dotyczących błędów lekarskich jest bardzo dużo.

Opisany powyżej problem chcę przedstawić na przykładzie śledztwa w sprawie nieumyślnego spowodowania śmierci kilkudziesięciu pacjentów Kliniki Chirurgii Serca wrocławskiej Akademii Medycznej. Po 10 latach Prokuratura Wrocław-Śródmieście umorzyła śledztwo z powodu braku specjalistów, którzy mogliby zbadać historie niewyjaśnionych zgonów. W postanowieniu o umorzeniu śledztwa z dnia 7 marca 2011 r. (Ds 2695/01) czytamy, iż przyczyną umorzenia jest „brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa”. Sprawa rozpoczęła się w marcu 2001 r. anonimowym donosem skierowanym do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Sprawa ma charakter złożony. Władze kliniki odpierają zarzuty, podkreślając, że na liście w ww. donosie znaleźli się pacjenci, którzy zmarli z powodu bardzo zaawansowanego stopnia choroby, jak i osoby, które w dobrym stanie zostały wypisane do domu. Uważam jednak, że umorzenie śledztwa z powodu braku biegłych właściwej specjalności godzi w powszechne poczucie sprawiedliwości społecznej.

W związku z opisaną sprawą uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy możliwe jest wznowienie postępowania w opisanym sprawie?
2. Czy planowana jest nowelizacja przepisów dotyczących biegłych, której treść zapobiegłaby

występowaniu podobnych sytuacji w przyszłości oraz usprawniła pracę biegłych?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24369)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie problemów osób oczekujących
na przyjęcie do domów opieki społecznej
i braku rozwiązań systemowych w zakresie
nadzoru administracji państwowej
nad realizacją zadań związanych z opieką
społeczną realizowaną przez samorządy**

Szanowna Pani Minister! Stosownie do art. 54 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) osobie wymagającej całodobowej opieki z powodu wieku, choroby lub niepełnosprawności, niemogącej samodzielnie funkcjonować w codziennym życiu, której nie można zapewnić niezbędnej pomocy w formie usług opiekuńczych, przysługuje prawo do umieszczenia w domu pomocy społecznej. Osobę, o której mowa, kieruje się do domu pomocy społecznej odpowiedniego typu, zlokalizowanego jak najbliżej jej miejsca zamieszkania. W przypadku gdy przewidziany termin oczekiwania na umieszczenie w domu pomocy społecznej danego typu zlokalizowanym najbliżej miejsca zamieszkania osoby kierowanej wynosi ponad 3 miesiące, osobę zainteresowaną kieruje się, na jej wniosek, do domu pomocy społecznej tego samego typu zlokalizowanego jak najbliżej miejsca zamieszkania osoby kierowanej, w którym przewidziany termin oczekiwania na umieszczenie jest krótszy niż 3 miesiące.

W praktyce dochodzi jednak do sytuacji, w których jest bardzo dużo osób oczekujących na umieszczenie w domach pomocy społecznej zlokalizowanych na przykład w dużych miastach, natomiast w domach pomocy społecznej zlokalizowanych w mniejszych miejscowościach są wolne miejsca. Niejednokrotnie dochodzi do paradoksów związanych z faktem, iż w kolejce oczekujących są osoby bezwzględnie wymagające całodobowej opieki, wobec których wydano decyzje o skierowaniu z tzw. rygorem natychmiastowej wykonalności (art. 108 K.p.a. dotyczący sytuacji, gdy wykonanie decyzji jest konieczne z uwagi na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego). Domy pomocy społecznej – jako ostatnie ogniwo na szczeblu lokalnym – bardzo często odbierają sygnały od osób i rodzin potrzebujących pomocy w formie całodobowych usług opiekuńczych, nie są jednak w stanie – mimo wolnych miejsc – pomóc potrzebującym, bowiem nie są orga-

nem właściwym do wydawania decyzji administracyjnych w sprawach pomocy społecznej.

Decyzje o skierowaniu i umieszczeniu w domu pomocy wydawane są odpowiednio przez organy gminy i powiatu (decyzję o skierowaniu do domu pomocy społecznej i decyzję ustalającą opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej wydaje organ gminy właściwej dla tej osoby w dniu jej kierowania do domu pomocy społecznej; decyzję o umieszczeniu w domu pomocy społecznej wydaje organ gminy prowadzącej dom pomocy społecznej lub starosta powiatu prowadzącego dom pomocy społecznej). Długie listy osób oczekujących na umieszczenie w placówkach pomocy oraz wolne, nieobsadzone miejsca w innych domach, a także informacje płynące ze środowiska lokalnego świadczą o niedoinformowaniu osób będących w potrzebie i, co się z tym wiąże, niewystarczającym zaangażowaniu służb społecznych w pracę socjalną.

Dlatego pytam Panią Minister:

1. Czy kierownictwo resortu zna opisane powyżej problemy?

2. Czy wystarczająco sprawnie działa system nadzoru nad realizacją zadań samorządu gminnego i powiatowego, w tym nad jakością działalności jednostek organizacyjnych pomocy społecznej – art. 22 pkt 8 ustawy o pomocy społecznej, za który odpowiedzialni są wojewodowie? Czy Pani Minister kontroluje działalność wojewodów w tym zakresie? Jakie wnioski i działania podejmuje ministerstwo w oparciu o wyniki ewentualnych kontroli?

3. Jakie rozwiązania legislacyjne zamierza podjąć Pani Minister w celu usprawnienia procedur przyjmowania osób do domów pomocy społecznej, aby zlikwidować kolejki oczekujących?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Dolata

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24370)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zmiany rozporządzenia
ministra edukacji narodowej
z dnia 20 sierpnia 2010 r. nadającego
okręgowym komisjom egzaminacyjnym
prawo wydawania ostatecznych punktacji
oraz ocen końcowych egzaminów
w szkołach publicznych**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 156, poz. 1046) wprowadzone zostały

zmiany do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.). Zmiany te dotyczą między innymi § 48 ust. 1 i 5 (zmienionych) oraz ust. 5a i 5b (dodanych). Nie obejmują one natomiast ust. 6, który mówi, iż wynik sprawdzianu ustalony przez komisję okręgową jest ostateczny.

Pragnę zwrócić uwagę Ministerstwu Edukacji Narodowej w osobie Pani Minister na absolutnie niewłaściwe prerogatywy, w jakie zostały wyposażone okręgowe komisje egzaminacyjne. Mam na myśli przede wszystkim niepodważalność i ostateczność ocen wystawianych przez okręgowe komisje egzaminacyjne i związane z tym faktem możliwe krzywdzące decyzje, decyzje mogące zasadniczo wpłynąć na dalsze losy młodego człowieka. Jest to szczególnie istotne w przypadku decydujących egzaminów i w sytuacji dużej różnicy zdań w ocenie rozwiązań określonych zadań pomiędzy egzaminatorem a uczniem, rodzicem, wspartymi opinią innego egzaminatora.

W całym cywilizowanym świecie nawet osoba skazana w większości sytuacji ma prawo odwołania się do wyższej instancji od wyroku. Tym bardziej może budzić zdziwienie fakt braku możliwości takiego odwołania się przez ucznia, rodzica czy opiekuna prawnego od punktacji i tym samym od oceny OKE do wyższej instancji, w szczególności w sytuacji gdy istnieje uzasadnione naruszenie reguł oceniania. Dlatego też apeluję do Pani Minister o korektę struktury oceniania polegającej dotychczas na jednoinstancyjności oceniania egzaminów decydujących o losie młodego człowieka.

Proszę, aby Pani Minister ustosunkowała się do kwestii poruszonych w niniejszej interpelacji:

Po pierwsze, czy pozostawi Pani niezmienny stan prawny w zakresie omawianego § 48 ust. 6?

Po drugie, czy prace nad powyższym ust. 6 są kontynuowane?

Proszę Panią Minister o zapoznanie opinii publicznej ze stanowiskiem resortu w powyższej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24371)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie likwidacji Przedsiębiorstwa
Budownictwa Wodnego SA w Tczewie**

W związku z doniesieniami prasowymi, według których podległe Panu ministerstwo zamierza zli-

kwidować powyższą firmę, składam do Pana Ministra wnioski o zatrzymanie procesu likwidacji tak ważnej dla bezpieczeństwa Żuław, Pomorza oraz miasta Tczewa firmy, zajmującej się szeroko pojętą hydrotechniką. PBW SA powstało w roku 1920, kiedy to rząd II Rzeczypospolitej zauważył, jak ważne jest posiadanie specjalistycznej firmy hydrotechnicznej, która siedzibę cały czas ma w tym samym budynku położonym tuż nad Wisłą. PBW zajmuje się m.in. budową infrastruktury wodnej – portów, przystani oraz pogłębianiem wodnych szlaków komunikacyjnych. Szczególnym i najważniejszym zadaniem tej firmy było utrzymywanie m.in. floty lodołamaczy rzecznych służących rozbijaniu zatorów lodowych na Wiśle. Pozwalało to na zabezpieczanie przeciwpowodziowym dolnej Wisły w zakresie oblodzenia i zatorów lodowych.

Wiemy, że natura ze swej strony jest nieobliczalna, co pokazały ostatnie tragiczne powodzie oraz liczne trąby powietrzne. Czy ktoś 10 lat temu przypuszczał, iż będą szalały z taką siłą? Pewnie trudno to było sobie wyobrazić i przewidzieć. Ale można przewidzieć fakt wystąpienia na Wiśle zatorów lodowych i powodzi zatorowej. Skutki wystąpienia takiego zdarzenia nawet sobie trudno wyobrazić. Z jednej strony może dojść do zalania Żuław, zaś z drugiej strony do zatopienia m.in. Gdańska i wszystkich miejscowości znajdujących się po drodze. Straty materialne mogą sięgać setek miliardów złotych, nie licząc strat ludzkich i społecznych.

Panie Ministrze! W tych okolicznościach likwidacja tak ważnej z punktu widzenia bezpieczeństwa setek tysięcy mieszkańców Pomorza firmy z powodu straty sięgającej zaledwie 2,5 mln zł, i to wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, co najmniej zasługuje na miano lekkomyślności.

Zjawisk lodowych występujących na rzekach oraz zagrożeń nie można zaplanować ani przewidzieć, jak chciałby tego człowiek. Natura jest nieprzewidywalna, a zjawiska lodowe na dolnej Wiśle mogą wystąpić już pod koniec października i trwać do początku kwietnia. Zima 2010/2011 jest tego przykładem. Dziś dodatkowym problemem są zaniedbania śródlądowych dróg wodnych, potęgujące utrudnienia lodołamania w rejonach dolnej Wisły.

Już w roku 1998 w „Kompleksowym regionalnym programie ochrony przeciwpowodziowej doliny rzeki Wisły (Żuławy Gdańskie i Żuławy Wielkie) od Ujścia do km 845 ze szczególnym uwzględnieniem miasta Gdańsk”, opracowanym pod kierownictwem dr. inż. Kazimierza Cebulaka na zlecenie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku, w rozdziale o znaczeniu lodołamania w likwidacji zagrożeń inż. Tadeusz Wrycza pisze m.in.: „Groźba całkowitej likwidacji systemu lodołamania i PBW Tczew sp. z o.o. oraz utrata przez państwo ustawowej kontroli nad skutecznym zapobieganiem i likwidacją zagrożeń od zatorów lodowych oraz przebiegiem zdarzeń stała się faktem. Skutkować to będzie w perspektywie czasu nieobliczalnymi stratami materialnymi, moralnymi

i ekologicznymi, z zatopieniem Żuław i miasta Gdańsk włącznie!”.

Pragnę poinformować pana, iż został właśnie zlikwidowany w Tczewie 16. Batalion Saperów, który wraz z kompanią inżynieryjną wspomagał do tej pory rozbijanie zatorów lodowych na Wiśle za pomocą ładunków wybuchowych. Można powiedzieć, iż żołnierze tej jednostki byli jednym z ważnych elementów systemu zimowego zabezpieczania przeciwpowodziowego. Drugim ważnym elementem było właśnie Przedsiębiorstwo Budownictwa Wodnego w Tczewie. Oba elementy systemu bezpieczeństwa zostają zdemontowane przez państwo polskie, które pozbawia w ten sposób swoich obywateli ochrony przeciwpowodziowej i wystawia ich na niebezpieczeństwo powodzi. W załączeniu przedkładam raport inż. Tadeusza Wryczy dotyczący znaczenia PBW w Tczewie dla istnienia systemu przeciwpowodziowego dolnej Wisły*).

Rolą państwa jest chronić swoich obywateli, ich życie i mienie, państwo polskie przedkłada zaś własny krótkowzroczny interes ekonomiczny nad bezpieczeństwo własnych obywateli. Bo cóż to jest kwota 2,5 mln zł dla państwa polskiego wobec możliwych setek miliardów strat materialnych i innych straszliwych skutków powodzi? Rolą państwa jest przewidywanie zagrożeń i im zapobieganie. Likwidacja PBW w Tczewie jest wbrew interesom państwa i ich obywateli, dlatego wnoszę o natychmiastowe zaprzestanie likwidacji Przedsiębiorstwa Budownictwa Wodnego w Tczewie i użycie wszelkich środków do przywrócenia mu możliwości wypełniania zadań, do których wykonywania zostało powołane.

Przeciwna decyzja obciąży Pana skutkami kataklizmu, jaki w przeszłości już się wydarzył, czemu miało zapobiec PBW w Tczewie, i który po tej decyzji może się powtórzyć.

Poseł Kazimierz Smoliński

Tczew, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24372)

do ministra finansów

**w sprawie podwyższenia wynagrodzeń
dla pracowników administracji
i obsługi szkół artystycznych**

Szanowny Panie Ministrze! W każdej szkole obok dobrze wykształconych i zaangażowanych nauczycieli, ogromną rolę odgrywa sprawnie działająca administracja i obsługa. W szkołach artystycznych co roku zwiększa się zakres zadań wykonywanych przez tych pracowników. Wzrasta nie tylko ilość wykonywanych zadań, ale również skala odpowiedzialności, która

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

spoczywa na administracji szkolnej (skomplikowana księgowość, sprawy związane z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, Systemem Informacji Oświatowej i inne). W wyniku remontów powiększane są budynki, przybywa pomieszczeń, rozbudowuje się baza dydaktyczna, co zwiększa również zadania pracowników obsługi szkół.

Od ponad czterech lat poziom płac administracji i obsługi szkół artystycznych pozostaje na tym samym poziomie. Pracownicy obsługi szkół artystycznych mają uposażenie często na granicy najniższej płacy w Polsce. Aktualnie nie są im wypłacane premie, nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne, gdyż brakuje na to środków, co prowadzi do powstania zobowiązań Skarbu Państwa względem tej grupy pracowników.

W powyższej sprawie zwrócili się do mnie (jak również do innych parlamentarzystów) pracownicy administracji i obsługi z kilkunastu szkół artystycznych z obszaru całego woj. podkarpackiego z prośbą o wsparcie podjętej przez nich akcji. Uważam, że słusznie czują się oni pokrzywdzeni pomijaniem ich w podwyżkach przez wiele lat, gdyż są niesłusznie zaliczani do administracji „rządowej”, która ma zamrożone płace z powodu ich wysokiego poziomu. Ale przecież nie może to dotyczyć wysokości płac pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, którzy taktowani są niezwykle niesprawiedliwie.

Rozwiązaniem tego problemu byłoby wpisanie przez Pana Ministra do przyszłorocznego budżetu 15 mln zł z przeznaczeniem na podwyżki płac, w ramach przewidzianego na ten cel w budżecie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego limitu wydatków. Podjęcie przez Pana Ministra takiej decyzji umożliwiłoby, tak bardzo oczekiwane, podwyższenie wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych prowadzonych przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego.

W związku z powyższą sytuacją zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Czy w Ministerstwie Finansów zauważany jest problem wieloletniego degradowania pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych?

2. Czy Pan Minister podejmie decyzję o wpisaniu do przyszłorocznego budżetu państwa 15 mln zł z przeznaczeniem na podwyżki dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Krosno, dnia 12 września 2011 r.

Interpelacja (nr 24373)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie sytuacji Polaków na Litwie

Szanowny Panie Premierze! Realizując prośbę Polaków mieszkających na Litwie, chciałbym zapoznać Pana Premiera z niektórymi problemami, z którymi przychodzi mierzyć się im na co dzień. Sejmik Województwa Podlaskiego, wyraża obawę o przestrzeganie praw Polaków mieszkających na Litwie w sytuacji wejścia w życie nowej ustawy o oświacie. Mając na względzie wielowiekową polską spuściznę na Litwie oraz tradycje wspólnego dziedzictwa, zwłaszcza dziedzictwa Jagiellonów oraz Rzeczypospolitej Obojga Narodów, Sejmik Województwa Podlaskiego zwraca się do władz Rzeczypospolitej Polskiej o podjęcie działań dyplomatycznych wobec Republiki Litewskiej dotyczących nauczania języka polskiego w szkołach.

Głównym nośnikiem kultury polskiej jest język. Posługuje się nim ok. 85% Polaków mieszkających na Litwie. Dbałością o jego rozwój zajmuje się m.in. Związek Polaków na Litwie oraz Stowarzyszenie Nauczycieli Szkół Polskich na Litwie Macierz Szkolna. Obecnie w 120 polskich szkołach na Litwie kształcą się ok. 17 tys. polskich dzieci.

Od jakości kształcenia w polskich szkołach zależą szanse młodzieży na dostanie się na studia. Wyższe wykształcenie daje możliwość aktywnego konkurencyjnego wyścigu z młodzieżą litewską na rynku pracy. Państwo polskie wspiera szkolnictwo poprzez pomoc w dokształcaniu nauczycieli (także w Polsce), środki na pomoce poglądowe, środki techniczne, książki. Z przedstawionych mi informacji wynika jednak, że na dokształcanie do Polski jeżdżą często osoby przypadkowe, niezwiązane z polskością, a nikt nie prowadzi analizy przydatności i wykorzystania zdobytych na kursach umiejętności. Zwrócono także uwagę na brak kontroli wykorzystania wspomnianej pomocy rzeczowej, na którą przeznaczają się spore finanse.

Sejmik Województwa Podlaskiego apeluje o pilne podjęcie działań prowadzących do przywrócenia Polakom – obywatelom litewskim – prawa do nauczania języka polskiego w szkołach, analogicznie do prawa Litwinów w Polsce.

Wierzę, że dobre relacje polsko-litewskie są wartością niezwykle cenną i warto dla ich podtrzymania rozwiązywać bieżące spory kompromisowo.

Biorąc pod uwagę powyższe, proszę Pana Premiera o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zdaniem Pana Premiera pomoc przeznaczana na wsparcie polskich szkół na Litwie jest wystarczająca i czy wykorzystywana jest optymalnie? Co Pana rząd zamierza zrobić, aby zoptymalizować jej wykorzystanie?

2. Czy rząd zamierza przeciwdziałać zapowiadanej przez litewskie ministerstwo oświaty reformie szkolnictwa mniejszości narodowych?

Z poważaniem

Posel Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24374)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie niejasności dotyczących
restrukturyzacji przedsiębiorstwa
Ursus sp. z o.o.**

Otrzymałem pismo podpisane przez przedstawicieli Organizacji Międz Zakładowej nr 1 KF NSZZ „Solidarność” oraz pracowników przedsiębiorstwa Ursus spółki z o.o. dotyczące trwającej restrukturyzacji spółki, która – zdaniem autorów pisma – będzie niekorzystna zarówno dla Skarbu Państwa, jak i samych pracowników. Uważają oni, że nieudolna polityka ekonomiczna zarządu PKZ Bumar spółki z o.o. odpowiedzialnej na mocy porozumienia z 2003 r. za spółkę Ursus doprowadziła 26 kwietnia 2011 r. do sprzedaży 100% udziałów Ursus spółka z o.o. i znaku towarowego Ursus firmie Pol-Mot Warfama za 1 zł, co ewidentnie nastąpiło ze szkodą dla Skarbu Państwa.

Zdaniem związkowców, prezes zarządu przedsiębiorstwa Ursus spółki z o.o., który podczas sprzedaży spółki rozpoczął procedurę zwolnień grupowych, nie wziął pod uwagę spraw pracowniczych i planu produkcji. Pracownicy skarżą się na brak informacji ze strony kierownictwa spółki w sprawie podpisania paktu socjalnego. Uważają, iż jest to niezgodne z obowiązującymi w Unii Europejskiej normami prawa pracy, a także podejrzewają, że mogą być oszukiwani. Pracownicy mają nadzieję, że zostanie zawarte porozumienie gwarantujące poprawienie warunków pracy, oraz domagają się zaprzestania działania na szkodę firmy Ursus. Żądają także negocjacji paktu socjalnego oraz ujawnienia kontraktu sprzedaży Ursusa w zakresie spraw pracowniczych.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy może Pan Minister zlecić kontrolę restrukturyzacji firmy Ursus spółka z o.o. pod kątem zachowania interesu Skarbu Państwa i praw pracowniczych?

2. Jak wygląda analiza korzyści wynikających ze sprzedaży firmy Ursus spółki z o.o. za 1 zł?

3. Czy pracownicy Ursusa mogą mieć pełną wiedzę w sprawie restrukturyzacji spółki i zagwarantowanych dla nich praw pracowniczych, a zatem wgląd

w dokumenty spółki związane z jej przekształceniem i sprzedażą?

Z poważaniem

Posel Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 21 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24375)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wprowadzenia ustawy
o publicznym transporcie zbiorowym
w zakresie organizacji publicznego
transportu zbiorowego w przewozach
przekraczających granicę państwa**

Szanowny Panie Ministrze! Dokonanie zmian w regulacji prawnej dotyczącej transportu zbiorowego w przewozach przekraczających granicę państwa spowodowało nałożenie na samorzady województw kolejne zadania z zakresu zaspokajania potrzeb ludności. Wprowadzone zmiany dotyczą przede wszystkim wprowadzenia pojęcia strefy transgranicznej, przez którą ustawa rozumie: obszar co najmniej jednej gminy, powiatu lub województwa, na którym operator publicznego transportu zbiorowego świadczy usługi w zakresie publicznego transportu zbiorowego, położony bezpośrednio przy granicy Rzeczypospolitej Polskiej, i obszar odpowiedniej jednostki administracyjnej położonej poza granicą Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium sąsiedniego państwa. Organizatorem publicznego transportu zbiorowego w danej strefie są jednostki samorządu terytorialnego, w tym też samorząd województwa.

Zadanie nałożone ww. ustawą jak najbardziej można rozumieć jako zadanie zlecone, w związku z czym na Radzie Ministrów, a w szczególności na Panu, Panie Ministrze, ciąży obowiązek wpłynięcia na kształt ustawy budżetowej w taki sposób, aby jednostki samorządu terytorialnego posiadały wystarczające środki do realizacji przedmiotowego działania. Pomimo uchwalenia powyższej ustawy, która stanowiła projekt rządowy, nie dokonano koniecznych zmian w projekcie ustawy budżetowej. Zachowanie takie jest niedopuszczalne i wkłada na barki samorządu terytorialnego zadania, których ten nie może zrealizować w sposób odpowiedni bez przeznaczonych na ten cel funduszy.

Podnieść nadto trzeba, że wprowadzona regulacja prawna w stopniu niewystarczającym różnicuje pojęcie strefy transgranicznej ze względu na charakter państwa sąsiedniego. Wydaje się konieczne wprowadzenie rozróżnienia w ruchu pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a pozostałymi państwami. Tak też jest w sytuacji woj. podlaskiego, któ-

re graniczy z Republiką Białoruś. W takim wypadku organizowanie i dofinansowywanie transportu publicznego powinno odbywać się na szczeblu ministerialnym, a nie samorządowym.

Dlatego też pragnę skierować następujące pytanie: W jaki sposób samorząd województwa ma w sposób odpowiedni zapewnić organizację i dofinansowanie publicznego transportu zbiorowego w okresie 2011/2012 w strefie transgranicznej, w przypadku gdy nie zabezpieczono na ten cel żadnych funduszy w ustawie budżetowej, a także czy nie jest zasadne organizowanie, koordynowanie i finansowanie ruchu operatorów transportu publicznego na szczeblu ministerialnym, gdy państwem sąsiadującym jest państwo niebędące członkiem Unii Europejskiej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 13 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24376)

do ministra środowiska

**w sprawie szkód wyrządzonych
przez bobry na terenie woj. podlaskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego napływają niepokojące sygnały od rolników. Zgłaszają oni szkody wyrządzone przez bobry, jak również trudności w uzyskaniu odszkodowań z poniesionych strat.

Bobry, które objęte są zgodnie z obowiązującym prawem ochroną, weszły na tereny rolnicze, zwiększając poważnie szkody wynikające z podtopień łąk, pastwisk i lasów prywatnych oraz niszcząc urządzenia melioracji szczegółowych. Ogromny wzrost populacji bobrów na terenie woj. podlaskiego przysparza wiele problemów w utrzymaniu w należytej kulturze rolnej znacznych arealów koszonych łąk, z których duża część musiała zostać wyłączona z produkcji rolnej. Podtopienia uniemożliwiają koszenie łąk, co stanowi podstawę do ograniczenia dopłat bezpośrednich i w konsekwencji powoduje nakładanie kar na rolników za niezawinione przez nich działania. Żeremia i tamy bobrowe budowane na rzekach, ciekach podstawowych oraz urządzeniach melioracji szczegółowej prowadzą do niszczenia urządzeń, a także podtopień innych upraw rolnych. Budowane podziemne korytarze utrudniają prowadzenie wszelkich prac polowych i powodują uszkodzenia sprzętu rolniczego. Bobry powodują zniszczenia również na terenach wpisanych do rejestru zabytków poprzez niszczenie wielu drzew pomników przyrody, ścinają drzewa, które następnie uszkadzają linie energetyczne i budynki. Należy zauważyć, że statystyki dotyczące li-

czebności tych zwierząt na terenie woj. podlaskiego nie są prowadzone.

Dodatkowo utrudnieniem dla rolników chcących zgłosić poniesione straty stał się komplet załączników wymaganych do wniosku o odszkodowanie za szkody wyrządzone przez bobry, m.in. fragmenty mapy ewidencyjnej z działką, na której wystąpiła szkoda, czy aktualny wypis z rejestru gruntów (lub aktualny wypis z ksiąg wieczystych). Rolnik, aby zdobyć wszystkie wymagane dokumenty, jest obowiązany udać się do miasta powiatowego lub wojewódzkiego oraz uiścić opłaty za dane dokumenty. Niekorzystne oddziaływanie wzrastającej systematycznie populacji bobrów na produkcję rolną powoduje poważne straty gospodarcze. Pomimo uregulowań prawnych uzyskanie satysfakcjonujących odszkodowań wymaga skomplikowanych dochodzeń merytoryczno-prawnych. Aktualny stan w tym zakresie jest niezadowolający, a środki przeznaczone na wypłatę odszkodowań nie pokrywają poniesionych strat.

Zwracam się z prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy istnieje możliwość redukcji populacji bobra europejskiego w woj. podlaskim oraz odstąpienia od wymaganych aktualnie załączników do wniosku o odszkodowanie za szkody wyrządzone przez bobry?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 2 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24377)

do ministra zdrowia

**w sprawie nieuzasadnionych działań
Śląskiego Wojewódzkiego Oddziału NFZ
wobec Samodzielnego Publicznego Szpitala
Miejskiego w Sosnowcu polegających
m.in. na corocznym obniżaniu wartości
kontraktu na świadczenia zdrowotne**

Szanowna Pani Minister! Kontrakt Samodzielnego Publicznego Szpitala Miejskiego w Sosnowcu z Narodowym Funduszem Zdrowia z roku na rok jest zmniejszany.

W roku 2009 wartość kontraktu wg stanu na dzień 1 stycznia 2009 r. wynosiła 54 025 054,78 zł. W roku 2010 kontrakt został obniżony o 741 301,91 zł do wartości 53 283 746,87 zł, pomimo że szpital w roku 2009 wykonał świadczenia zdrowotne o wartości 59 170 056,76 zł. W roku 2011 kontrakt został obniżony o kolejne 1 118 186,67 zł do wartości 52 165 560,20 zł, pomimo że w roku 2010 szpital wykonał świadczenia zdrowotne o wartości 58 280 825,48 zł.

Proszę o wyjaśnienie powodów takiej polityki Śląskiego Wojewódzkiego Oddziału NFZ wobec sosnowieckiego szpitala.

Nie znajduje to bowiem żadnego uzasadnienia merytorycznego. Szpital miejski w Sosnowcu od roku 2008 nieprzerwanie prowadzi proces restrukturyzacyjny, który obok zmian organizacyjnych związany jest przebudową oddziałów szpitala i infrastruktury, co skutkuje systematyczną poprawą warunków pobytu pacjentów w szpitalu, jak również zwiększeniem poziomu udzielanych świadczeń zdrowotnych.

W latach 2008–2010 na remonty i inwestycje wydatkowano kwotę 35 840 715 zł, w tym zakupiono sprzęt i aparaturę medyczną za kwotę 6 075 948 zł. Przedsięwzięcia te zostały zrealizowane dzięki środkom finansowym otrzymanym z dotacji z budżetu miasta Sosnowca, Norweskiego Mechanizmu Finansowego oraz wojewódzkiego funduszu środowiska.

Samorząd Sosnowca dołożył wszelkich starań, aby szpital miejski posiadał wyposażenie spełniające wszystkie wymogi Narodowego Funduszu Zdrowia.

Przyjęto strategiczny plan rozwoju szpitala na lata 2008–2014, w ramach którego szpital prowadzi konsekwentną politykę kadrową, mającą na celu podniesienie jakości personelu, w szczególności medycznego. Szpital ciągle doskonali organizację działalności medycznej, dostosowując ją w coraz większym stopniu do standardów akredytacyjnych.

Wysiłki samorządu Sosnowca i dyrektora szpitala są działaniem zgodnym z potrzebami zdrowotnymi mieszkańców, w szczególności mieszkańców Sosnowca, tylko Narodowy Fundusz Zdrowia zdaje się tego nie dostrzegać.

W latach 2008–2010 leczono w szpitalu miejskim w Sosnowcu 22 tys. chorych rocznie. W pierwszym półroczu 2011 r. liczba leczonych wyniosła 11 525. Wartości te są porównywalne z liczbą leczonych w sosnowieckim szpitalu wojewódzkim, którego kontrakt z NFZ jest ponad dwa razy wyższy.

Wprawdzie Narodowy Fundusz Zdrowia po ostatecznym rozliczeniu roku w formie ugody płaci za część wykonanych ponad kontrakt świadczeń w roku poprzednim, należy jednak zwrócić uwagę, że szpital nie ma podstaw do ujmowania tej wartości w planie finansowym, a realizując świadczenia, których nie może odmówić pacjentowi, kredytuje Narodowy Fundusz Zdrowia niejednokrotnie blisko rok, ponosząc z tego tytułu określone koszty finansowe. Dla jednostki posiadającej zobowiązania wymagalne sytuacja taka jest tym bardziej dotkliwa, że nie są to tylko utracone korzyści, ale straty ponoszone z tytułu nakazów komorniczych lub koszty odsetek i prolongat w celu uniknięcia zajęć komorniczych i utrzymania współpracy z dotychczasowymi kontrahentami, z którymi współpracę podjęto w trybie wyłonienia najkorzystniejszej oferty.

Jednym z najistotniejszych warunków, na których opiera się prawidłowe zarządzanie szpitalem, jest konieczność zapewnienia właściwej dostępności i jako-

ści udzielanych świadczeń zdrowotnych. Jest on podkreślany wielokrotnie w treści ustawy o działalności leczniczej. Regulamin organizacyjny podmiotu wykonującego działalność leczniczą określa przebieg udzielania świadczeń zdrowotnych z zapewnieniem właściwej dostępności i jakości tych świadczeń (art. 24 ust. 1 pkt 6). Określenie minimalnych norm zatrudnienia pielęgniarek w podmiotach wykonujących działalność leczniczą ma na celu zapewnienie właściwej dostępności i jakości tych świadczeń (art. 50 ust. 2). Podmioty wykonujące działalność leczniczą podlegają kontroli w zakresie zapewnienia dostępności i jakości udzielanych świadczeń zdrowotnych (art. 111 ust. 3 pkt 2, art. 118 ust. 2 pkt 5).

Można zauważyć, że wartość wykonywanych świadczeń zdrowotnych każdego roku przewyższa wartość kontraktu szpitala miejskiego w Sosnowcu. Sytuacja taka powtarza się cyklicznie, a więc stanowi zjawisko trwałe, które nie stanowi zaskoczenia dla NFZ, a jedynie w takim przypadku mogłoby to tłumaczyć konieczność korekty wartości kontraktu po zakończeniu roku. Zawierając kolejnego roku obniżony kontrakt należy nie tylko spodziewać się, ale wręcz mieć pewność, że wartość świadczeń udzielonych w tym roku będzie wyższa od wartości kontraktu o co najmniej 6 mln zł. Wskazują na to dane epidemiologiczne – liczba udzielanych co roku świadczeń medycznych.

Czy prawdziwe jest przypuszczenie, że podmiot finansujący udzielanie świadczeń zdrowotnych, który posiadając wiedzę, że zawierany kontrakt pokryje jedynie ok. 90% wartości udzielonych w danym roku świadczeń zdrowotnych, zwolniony jest z obowiązku prowadzenia polityki pozwalającej na zapewnienie właściwej dostępności i jakości tych świadczeń? Szpital wszak ma obowiązek wypłacać wynagrodzenie przez okres całego roku, podobnie jak kupować leki. Tak z pracownikami, jak i z firmami farmaceutycznymi nie można rozliczać się w formie ugody po zakończeniu roku. Skutkiem jest więc konieczność ograniczenia wydatków w tym zakresie, a co za tym idzie – ograniczenie dostępności i jakości świadczeń zdrowotnych.

Taktyka Narodowego Funduszu Zdrowia polegająca na wypłacaniu środków w ramach zawartych uгод stawia również szpital w sytuacji konieczności zrzeczenia się części środków należnych za leczenie ubezpieczonych pacjentów. Za lata 2009–2010 stanowi to kwotę ponad 8,5 mln zł.

Kolejne negatywne zjawisko, które daje trwały skutek dla kondycji finansowej jednostek ochrony zdrowia i szpitala miejskiego w Sosnowcu, w szczególności wynika z przepisu art. 59a ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, który określa, że w przypadku wzrostu kwoty zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia, o której mowa w art. 136 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, w stosunku do kwo-

ty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jest obowiązany do przeznaczenia nie mniej niż 40% kwoty, o którą wzrosło zobowiązanie, na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie. Nowelizacja ustawy o zakładach opieki zdrowotnej z dnia 20 października 2010 r. utrzymuje ww. przepis w mocy do 31 grudnia 2012 r.

Konstrukcja przepisu daje doskonale narzędzie Narodowemu Funduszowi Zdrowia do prowadzenia polityki kroczącego wzrostu płac w jednostkach ochrony zdrowia, również w tych, których na to nie stać, i dodatkowo wyboru jednostek, wobec których taka polityka jest prowadzona. Należy bowiem zwrócić uwagę, że wskazywany w ustawie wzrost odnosi się do zakresów i rodzajów udzielanych świadczeń, nie zaś ogólnej wartości kontraktu. Skutkiem czego możliwe jest takie skonstruowanie przez NFZ wartości kontraktu w poszczególnych pozycjach, że rodzi to skutki w postaci konieczności przeznaczenia określonej kwoty na wzrost wynagrodzeń bez zwiększenia ogólnej sumy zobowiązania. Narodowy Fundusz Zdrowia różnicuje warunki umów z poszczególnymi podmiotami w każdym aspekcie.

Dlaczego szpital miejski w Sosnowcu otrzymuje rocznie 8 mln zł na 100 łóżek, podczas gdy ościennym szpitalom powiatowym, czyli o tej samej strukturze pacjentów i realizowanych procedur, przypada 10 mln na 100 łóżek? W skali całego szpitala miejskiego jest to kwota blisko 14 mln rocznie.

Pomimo trudnej współpracy szpitala miejskiego w Sosnowcu z Narodowym Funduszem Zdrowia dyrektor szpitala podejmuje szereg inicjatyw mających na celu poprawę sytuacji szpitala również poprzez zmianę struktury jego przychodów w sposób korzystny dla całości funkcjonowania systemu ochrony zdrowia na obszarze Sosnowca, a co za tym idzie, również dla NFZ.

Podjęte zostały rozmowy z dyrektorem sosnowieckiego szpitala wojewódzkiego dotyczące uporządkowania działalności rodzajowej w obydwu szpitalach w taki sposób, aby z jednej strony zabezpieczyć potrzeby zdrowotne mieszkańców i zwiększyć efektywność działania z drugiej. Na tej podstawie zaplanowano przedsięwzięcie przejęcia przez Szpital miejski zadań geriatrycznych ze szpitala wojewódzkiego wraz z odpowiednią częścią przychodu.

Szpital miejski uruchomił pododdział geriatryczny, zatrudnił lekarzy geriatrów i przejął zadania szpitala wojewódzkiego.

Dlaczego Narodowy Fundusz Zdrowia odmówił ogłoszenia konkursu na świadczenia z zakresu geriatrycznych na terenie miasta Sosnowca, ograniczając tym samym mieszkańcom dostęp do tych świadczeń?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Malik

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja (nr 24378)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie zrównania szans dostępu do środków finansowych na zakup nowości wydawniczych przez biblioteki pedagogiczne

Szanowny Panie Ministrze! Pedagogiczna Biblioteka Wojewódzka w Bydgoszczy zwróciła się do mnie z problemem dotyczącym wykluczenia publicznych bibliotek pedagogicznych z dostępu do środków finansowych na zakup nowości wydawniczych (w ramach wspierania polskiego rynku wydawniczego).

Biblioteka Narodowa jako zadanie zlecone przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego dysponuje środkami finansowymi na zakup nowości dla bibliotek publicznych.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 29 kwietnia 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad działania publicznych bibliotek pedagogicznych, placówki te mają status bibliotek publicznych. Ze zbiorów bibliotek pedagogicznych może korzystać każda zainteresowana osoba. Jednakże, pomimo tego statusu, publiczne biblioteki pedagogiczne ze wspomnianych środków korzystać nie mogą. Pierwszą barierą jest ograniczenie listy instytucji kultury tylko do placówek podlegających ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego. Spowodowało to sytuację, w której biblioteki pedagogiczne nie mogą złożyć wniosku o środki na nowości do Biblioteki Narodowej.

W ten sposób publiczne biblioteki pedagogiczne nie mogą konkurować z bibliotekami publicznymi. Są wykluczone w zakresie równego dostępu do zakupu nowości książkowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Dlaczego publiczne biblioteki pedagogiczne nie są traktowane na równi z bibliotekami publicznymi?
2. Czy można rozszerzyć listę i umożliwić wpisanie na nią publicznych bibliotek pedagogicznych?
3. Dlaczego publiczne biblioteki pedagogiczne nie mogą składać wniosków na środki finansowe na zakup nowości bezpośrednio do Biblioteki Narodowej?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 13 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24379)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie ustanowionego „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych – etap II: Bezpieczeństwo – Dostępność – Rozwój” i niebezpieczeństwa wykluczenia z programu najsłabszych ekonomicznie samorządów gmin

Panie Ministrze! W nawiązaniu do uchwały Rady Ministrów z dnia 6 września 2011 r. w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych – etap II: Bezpieczeństwo – Dostępność – Rozwój” pragnę zwrócić uwagę na niebezpieczeństwo wykluczenia z programu najsłabszych ekonomicznie samorządów gmin. Oczywiście jest, że w przypadku zmienionych zasad, tj. z uwagi na obowiązek wyasygnowania udziału własnego w wysokości aż 70% (dotąd – 50%), tylko silniejsze finansowo gminy będą w stanie korzystać z przedmiotowego programu. Skorzystają z niego również silniejsze finansowo powiaty, dodatkowo korzystające z partycypacji gmin, na których terenie realizowane będą inwestycje drogowe, jak dowodzi tego zresztą dotychczasowa praktyka. Tym samym pogłębią się dodatkowo dysproporcje w stanie technicznym dróg na niekorzyść dróg lokalnych gmin słabszych ekonomicznie i położonych peryferyjnie.

Z uwagi na to istnieje realne zagrożenie, że założenia programu dotyczące bezpieczeństwa, dostępności oraz rozwoju nie zostaną zrealizowane równomiernie na terenie poszczególnych regionów i może dojść na przestrzeni kilku kolejnych lat do znacznej degradacji sieci dróg w wielu gminach. Warto przypomnieć, że niedawny raport NIK wskazał na zły stan techniczny polskich dróg i konieczność kontynuacji programów pomocowych w tym obszarze.

W związku z powyższym kieruję pytania:

1. Czy ministerstwo nie obawia się wykluczenia niezamożnych gmin z programu i nieodwracalnego uszkodzenia sieci dróg na ich terenie w ciągu kilku najbliższych lat?

2. Czy w celu stworzenia lepszych warunków dofinansowania przewiduje się możliwość udzielania dotacji do 50% kosztów inwestycji lub nawet w wyższej wysokości w przypadku samorządów o najsłabszej kondycji finansowej?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24380)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie dofinansowania w systemie SODiR dla zakładów aktywności zawodowej, działających w formie zakładów budżetowych

Pani Minister! Proszę o wyjaśnienie sprawy dotyczącej otrzymywania dofinansowania z Systemu Obsługi Dofinansowań i Refundacji do wynagrodzeń niepełnosprawnych pracowników zakładów aktywności zawodowej. Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych wstrzymuje refundacje części wynagrodzeń zatrudnionym osobom niepełnosprawnym, uzasadniając swoją decyzję tym, że zakłady aktywności zawodowej są jednostkami sektora finansów publicznych i w związku z tym nie przysługują im taka refundacja. Taka sytuacja dotyczy 20 zakładów aktywności zawodowej w kraju, które działają w formie zakładów budżetowych.

Rozporządzenie w sprawie ZAZ określa źródło pochodzenia środków finansowych i cele, na jakie można te środki przeznaczać. Środki otrzymywane z PFRON przeznaczone są na administrację, rehabilitację i obsługę zakładów aktywności zawodowej. Przychody z działalności usługowo-wytwórczej zakładów pozostają wyodrębnione i nie stanowią środków publicznych. Tym samym PFRON nie może uznać, że wynagrodzenie pracowników niepełnosprawnych pochodzić będzie z działalności gospodarczej zakładów. Nadwyżki z działalności gospodarczej zakładów aktywności zawodowej przeznaczone są na osobny rachunek zakładowego funduszu aktywności, co pozbawia je cech środków publicznych.

Faktem jest, że pozbawienie możliwości korzystania z tej formy wsparcia doprowadzi do regresu w zakresie rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych. Tym samym przyniesie wymierne straty społeczne i ekonomiczne, a w skrajnych przypadkach może doprowadzić do likwidacji zakładów i utraty przez osoby niepełnosprawne możliwości rehabilitacji zawodowej i społecznej.

W związku z tym pytam: Czy ministerstwo podejmie działania, które umożliwią zakładom aktywności zawodowej, działającym w formie samorządowych zakładów budżetowych, dalsze korzystanie z dofinansowania w systemie SODiR?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24381)

do ministra infrastruktury

**w sprawie odbudowy urządzeń sterowania
ruchem kolejowym oraz dworca kolejowego
w Sandomierzu**

Szanowny Panie Ministrze! Do naszych biur poselskich wpłynął apel dotyczący odbudowy urządzeń sterowania ruchem kolejowym oraz dworca kolejowego w Sandomierzu, zniszczonych przez ubiegłoroczną powódź.

Z informacji przekazywanych w 2010 r. wynikało, iż kolej zainwestuje w infrastrukturę kolejową w Sandomierzu 70 mln zł. Jeszcze przed klęską żywiołową obiecywano modernizację. Obecnie zniszczenia obejmują infrastrukturę elektryczną, torowisko stacji, a także stację w Sandomierzu. Sterowanie ruchem pociągów jest prowizoryczne i nie zapewnia niezbędnego bezpieczeństwa. Ponadto remont zniszczonych urządzeń byłby niewystarczający; należy więc wszystko wybudować od nowa. Jednakże do tej pory zapowiadana modernizacja nie ruszyła i nie można uzyskać informacji, kiedy to nastąpi.

W związku z powyższym, zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Czy istnieje możliwość rozpoczęcia odbudowy urządzeń sterowania ruchem kolejowym oraz dworca kolejowego w Sandomierzu jeszcze w tym roku lub w 2012 r.?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 16 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24382)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie statusu nuncjusza apostolskiego
w Polsce**

Szanowny Panie Premierze! Nuncjusz apostolski w RP jest przedstawicielem dyplomatycznym Stolicy Apostolskiej w Polsce oraz legatem papieskim wobec Kościoła Katolickiego w Polsce. Jego status wynika zasadniczo z przepisów Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 37, poz. 232) oraz z przepisów Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską, podpisanego w Warszawie dnia 28 lipca 1993 r. (Dz. U. z 1998 r. Nr 51, poz. 318), a także z międzynarodowego prawa zwyczajowego.

Jego status, biorąc pod uwagę naturę pełnionego urzędu, jest szczególny. W wielu państwach nuncjusz apostolski jest automatycznie dziekanem korpusu dyplomatycznego. Ma to miejsce niezależnie od czasu pełnienia przez niego swojej misji. Jest jednocześnie pierwszym dyplomatą w ramach przyjętej w tych państwach precedencji. Decyzja w tym zakresie należy do państwa przyjmującego. Jest to niezwykle istotny urząd dla stosunków dwustronnych. Jednocześnie chcę podkreślić, iż bardzo wysoko oceniam pracę i pozytywny wkład do tych stosunków, tak poprzedniego nuncjusza apostolskiego w RP abp. Józefa Kowalczyka, jak i obecnego – abp. Celestino Migliore.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy do nuncjusza apostolskiego ma zastosowanie wymóg uzyskania przez Stolicę Apostolską agrément, czyli wymóg otrzymania wstępnej zgody państwa przyjmującego na przyjęcie określonej osoby w charakterze szefa misji dyplomatycznej? Jak ta kwestia jest rozwiązywana w praktyce polskiej?

2. Jaki polski akt prawny lub jakiej rangi i przez kogo wydana decyzja stanowi, iż nuncjusz apostolski w Polsce zajmuje w myśl reguł procedencji pierwsze miejsce wśród akredytowanych w Polsce dyplomatów?

3. Jaki polski akt prawny lub jakiej rangi i przez kogo wydana decyzja stanowi, iż nuncjusz apostolski w Polsce jest dziekanem korpusu dyplomatycznego w Polsce?

4. Jaki jest zakres praw i obowiązków dziekana korpusu dyplomatycznego w Polsce?

5. Jaki jest wewnętrzny tryb wyboru kandydata na nuncjusza apostolskiego oraz jego mianowania w Kościele katolickim, którego władzą zwierzchnią jest Stolica Apostolska? Jak z formalnego i praktycznego punktu widzenia wygląda przebieg tego procesu zwieńczonego wydaniem przez papieża nominacji, która z punktu widzenia Kodeksu prawa kanonicznego jest aktem administracyjnym kompetentnej władzy kościelnej?

6. Czy do nuncjusza apostolskiego w Polsce jako legata papieskiego ma zastosowanie art. 6 ust. 5 oraz art. 7 ust. 2 i 3 konkordatu?

Uprzejmie proszę o odpowiedź na wszystkie postawione pytania.

Z wyrazami szacunku

Poseł Karol Karski

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24383)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działań służb porządkowych
i policji na stadionach**

Szanowny Panie Ministrze! Wprowadzenie obowiązujących od niedawna zaostrzonych przepisów dotyczących bezpieczeństwa na stadionach zostało niewątpliwie spowodowane koniecznością zmniejszenia ewentualnych zagrożeń dla uczestników imprez masowych. Konieczny wydaje się jednak monitoring stosowania nowych rozwiązań prawnych, a także praktyki działania służb porządkowych i policji na stadionach. Ostatnimi czasy doszło do kilku incydentów, które budzą pewne wątpliwości co do postępowania wobec kibiców i surowości postawionych im zarzutów, a także grożących im kar.

W Poznaniu grzywna od 2 do 6 tys. zł oraz zakaz stadionowy od 2 do 6 lat grozi kibicowi, który od lat prowadził doping na meczach Lecha. Zarzuty postawiono mu za to, że wszedł na płot, zamiast na podest, który zdemontowano przed inną odbywającą się na stadionie imprezą, po której już go z powrotem nie ustawiono. Usłyszał zarzut przebywania w miejscu do tego nieprzeznaczonym oraz niestosowanie się do poleceń ochrony.

Po meczu Ruchu Chorzów z Polonią Warszawa doszło do kontrowersyjnego zatrzymania kibica Ruchu. Mężczyzna podczas spotkania stał na schodach pomiędzy sektorami, co nie spodobało się służbom porządkowym. Kibica chciała zatrzymać firma ochroniarska, ale w jego obronie stanęli pozostali fani. Dopiero po meczu został on zatrzymany przez policję. Zatrzymanemu kibicowi Ruchu grozi grzywna nie niższa niż 2000 zł oraz zakaz stadionowy.

Po meczu Korony Kielce ze Śląskiem Wrocław policja zatrzymała 11 kibiców za używanie wulgarnych słów i niestosowanie się do poleceń służb porządkowych. Sześciu z nich zostało osądzonych w przyspieszonym trybie i ukaranych grzywną po 2 tys. zł oraz 2-letnimi zakazami stadionowymi.

Z kolei Jagiellonia Białystok broni kibica prowadzącego doping podczas meczu z Lechią Gdańsk. Zarząd Jagiellonii wydał oświadczenie, w którym twierdzi, że interwencja policji była nieuzasadniona, a używanie wulgaryzmów – za co został zatrzymany kibic – nie stanowi realnego zagrożenia bezpieczeństwa uczestników meczu. Klub uważa też, że próba wylegitymowania jednego z kibiców (tzw. gniazdowego, czyli prowadzącego doping) była „niezrozumiałym działaniem”. Ocenia też, że zachowanie policji było „nieproporcjonalne do sytuacji i mogło spowodować realne zagrożenie bezpieczeństwa, doprowadzając do aktów przemocy i agresji”.

Z chuligaństwem i zagrożeniem bezpieczeństwa na stadionach należy bezwzględnie walczyć, jednak bardzo ważna jest proporcjonalność poszczególnych

działań. Stąd też pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Ile interwencji w ciągu ostatniego roku zostało podjętych przez policję na stadionach i czy liczba ta istotnie wzrosła w stosunku do poprzednich okresów?

2. Ile osób w wyniku tych interwencji zostało zatrzymanych i skazanych przez sądy? Jakiego rodzaju kary zostały na nich nałożone?

3. Czy Pan Minister dostrzega, iż ostatnimi czasy niektóre działania policji w sprawie bezpieczeństwa na stadionach charakteryzują się pewnym stopniem nadgorliwości? Czy obowiązują w tym zakresie jakiegokolwiek instrukcje wewnętrzne?

4. Czy prowadzony jest monitoring w zakresie skutków, jakie spowodowało wejście w życie znowelizowanych przepisów o bezpieczeństwie imprez masowych? Jeśli tak, to jakie wnioski z niego wypływają?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24384)

do ministra zdrowia

**w sprawie braku rozporządzeń do ustawy
o działalności leczniczej**

Kiedy w październiku 2010 r. kończyły się konsultacje społeczne dotyczące proponowanych przez Ministerstwo Zdrowia zmian, m.in. projektu ustawy o działalności leczniczej, zainteresowane środowiska wyrażały szereg zastrzeżeń. Ministerstwo Zdrowia uspokajało, twierdząc, że dołoży wszelkich starań, aby ostateczny kształt procesowanych norm prawnych odpowiadał istniejącym potrzebom społecznym i ekonomicznym oraz postulatом wszystkich środowisk. Tymczasem brak rozporządzeń do ww. ustawy powoduje chaos i dezorientację oraz uniemożliwia sprawne funkcjonowanie lekarzy i pielęgniarek.

Ustawa o działalności leczniczej weszła w życie 1 lipca br., zastępując ustawę o zakładach opieki zdrowotnej. Minęło już 2,5 miesiąca, a niezbędnych rozporządzeń nie wydano. Brakuje tym samym wzorów nowych dokumentów niezbędnych do zarejestrowania nowych lecznic oraz praktyk lekarskich i pielęgniarskich. Z kolei brak drugiego rozporządzenia uniemożliwia nadanie nowych kodów identyfikacyjnych nadawanych lecznicom i praktykom. Lekarze i pielęgniarki bez zarejestrowanej indywidualnej praktyki nie mogą pracować na kontraktach. Dezorientację pogłębiła informacja, że rejestracja według starych zasad nie jest możliwa. Do tej interpretacji Departamentu Prawnego Ministerstwa Zdrowia dostosowała się m.in. Okręgowa Izba Pielęgniarek i Po-

łożnych w Katowicach i Wielkopolska Izba Lekarska. Z kolei Okręgowa Izba Lekarska w Opolu nowe praktyki rejestruje, wychodząc z założenia, że z powodu braku rozporządzeń nie można komplikować życia pracownikom.

Niepokoją informacje, że brak rozporządzeń spowodowany jest brakiem wiedzy dotyczącej precyzji zapisów ustawy. Do tej pory istniały publiczne i niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej. W nowej ustawie wyszczególnione są podmioty lecznicze, podmioty prowadzące działalność leczniczą oraz przedsiębiorstwa podmiotu leczniczego. Ekspertki pracujące nad rozporządzeniami zwracają np. uwagę, że nie jest oczywiste, do której kategorii zaliczyć obecne zakłady opieki zdrowotnej.

Co gorsza, Ministerstwo Zdrowia wydaje sprzeczne komunikaty; z jednej strony ww. Departament Prawny twierdzi, że brak rozporządzeń uniemożliwia rejestrację, a z drugiej Biuro Prasy i Promocji resortu utrzymuje, że „brak rozporządzenia w sprawach dokonywania wpisów w rejestrze nie może być przyczyną odmowy rejestracji”.

Niedopuszczalne jest, że po czterech latach prac nad tzw. ustawami zdrowotnymi brakuje rozporządzeń, a samo ministerstwo nie jest w stanie wypracować jednolitego stanowiska.

Mając na uwadze konieczność uregulowania spraw związanych z bezproblemową rejestracją praktyk oraz informacje przedstawione powyżej, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego Departament Prawny i Biuro Prasy i Promocji wydają sprzeczne interpretacje dotyczące możliwości rejestrowania praktyk w świetle braku rozporządzeń do ustawy o działalności leczniczej?

2. Jaka jest przyczyna 2,5-miesięcznego opóźnienia w wydaniu rozporządzeń do ustawy?

3. Jaki jest ostateczny termin zakończenia prac nad rozporządzeniami?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 9 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24385)

do ministra środowiska

w sprawie postępów w budowie Regionalnego Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Dębowcu

Szanowny Panie Ministrze! Konieczność realizacji przepisów związanych z dyrektywami UE nakazującymi określone poziomy recyklingu i odzysku surowców wtórnych, ograniczenia ilości biofrakcji kierowanej na składowiska i obowiązku przetwarzania

odpadów przed ich składowaniem zmusza samorządy do budowy nowoczesnych zakładów zagospodarowania odpadów.

Budowa najnowocześniejszego Regionalnego Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Dębowcu będzie inwestycją porządkującą sprawy gospodarki odpadami miasta Zamość oraz 13 gmin z powiatu zamojskiego.

W maju 2010 r. Marcin Zamoyski, prezydent miasta Zamość, otrzymał decyzję o dofinansowaniu budowy Regionalnego Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Dębowcu.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy realizacja budowy Regionalnego Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Dębowcu postępuje zgodnie z harmonogramem prac i na jakim jest etapie?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 6 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24386)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie zasad finansowania kosztów zatrudnienia nauczycieli wychowania przedszkolnego w projektach realizowanych ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, priorytet IX: Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach, poddziałanie 9.1.1.: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechniania edukacji przedszkolnej

Szanowna Pani Minister! Samorządowcy są zaniepokojeni konsekwencjami finansowymi w związku z zatrudnieniem nauczycieli nauczania przedszkolnego w projektach realizowanych ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego.

Różnice powstały między stanowiskiem ministra edukacji narodowej z dnia 7 marca 2011 r. a Ministerstwem Rozwoju Regionalnego w kwestii całkowitych kosztów wynagrodzenia nauczycieli zatrudnionych w ramach projektu. W stanowisku ministerstwa nie zostały uwzględnione wszystkie elementy wynagrodzenia nauczyciela – odpisy na zakładowy fundusz socjalny, doksztalcanie i doskonalenie nauczycieli oraz dodatek mieszkaniowy i wiejski. Wymienione składniki w istocie stanowią część wynagrodzenia nauczyciela, ale nie zostały uwzględnione przy obliczaniu średniego wynagrodzenia rocznego.

W chwili obecnej samorządy z własnych środków zmuszone są do dofinansowywania realizacji bieżących

zadań oświatowych, gdyż subwencje oświatowe przekazywane z budżetu państwa są niewystarczające.

Korzystanie ze środków unijnych w ramach programów jest ogromną szansą dla samorządów na upowszechnianie opieki przedszkolnej, jednak konieczność znalezienia dodatkowych środków w budżecie gmin na zadania nieobowiązkowe, szczególnie w obliczu rosnącego deficytu finansów gmin, powoduje, iż samorzady nie będą po te środki sięgać.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy istnieje możliwość, by do kosztów kwalifikowanych w ramach realizacji projektów w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, priorytet IX, poddziałanie 9.1.1.: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechniania edukacji przedszkolnej, zaliczane były całkowite koszty zatrudnienia nauczycieli przedszkolnych?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 31 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24387)

do ministra finansów

w sprawie planów zmniejszenia rezerwy oświatowej subwencji ogólnej z poziomu 0,6% do 0,25%

Szanowny Panie Ministrze! Środki subwencji oświatowej wspomagają samorzady terytorialne w realizacji działań potrzebnych w obiektach szkolnych, realizuje się z nich bieżące działania naprawcze, remontowe. Jednostki samorządu terytorialnego mają obowiązek zapewnić bazę edukacyjną w związku z przyszłorocznym obowiązkiem szkolnym sześciolatków.

Fundusze wielu gmin są znaczącym źródłem wspomagającym realizację zadań z zakresu edukacji publicznej. Zmniejszenie rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej z poziomu 0,6% do 0,25% w ogromnym stopniu uszczupli środki finansowe potrzebne na sprawne wykonanie prac w przypadku nieprzewidzianych sytuacji losowych.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy istnieje możliwość pozostawienia rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na poziomie 0,6%?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 24388)

do ministra infrastruktury

w sprawie maksymalnej ceny metra kwadratowego mieszkania określanej przez wojewodę w ramach programu „Rodzina na swoim”

Szanowny Panie Ministrze! Pomoc państwa w posiadaniu własnego mieszkania jest dla wielu młodych ludzi krokiem w samodzielność, to niewątpliwie możliwość realizowania się zarówno w sferze rodzinnej, jak i zawodowej. Własne mieszkanie to stabilizacja, która młodym ludziom wchodzącym w nowy etap życia jest tak bardzo potrzebna.

Wojewodowie w okresach półrocznych określają maksymalną cenę metra kwadratowego lokalu, która jest podstawą do wartości mnożnika określającego limit ceny mieszkania, do której można dostać dopłatę na rynku pierwotnym i wtórnym. Mnożniki te odnoszą się do maksymalnej wartości metra kwadratowego lokalu, na który zaciągany jest preferencyjny kredyt. Im wyższy mnożnik, tym droższe może być mieszkanie objęte programem.

7 lipca 2011 r. Senat poparł nowelizację ustawy przewidującą wygaszenie programu „Rodzina na swoim” z końcem 2012 r. Zmniejszona zostanie z 1,4 do 1,0 wartość mnożnika określającego limit ceny mieszkania, do której można dostać dopłatę na rynku pierwotnym oraz z 1,4 do 0,8 wartość mnożnika dotyczącego mieszkań na rynku wtórnym.

Maksymalne ceny metra kwadratowego lokalu, które podają wojewodowie, są bardzo zaniżone w stosunku do cen, które funkcjonują na rynku deweloperów. Zaniżone ceny metra kwadratowego czy zmniejszenie mnożnika spowoduje, iż limit otrzymanego kredytu będzie zbyt niski na jego kupno.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy istnieje możliwość urealnienia ceny jednego metra kwadratowego podawanego przez wojewodę w stosunku do cen u deweloperów w danym regionie?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 1 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24389)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagrożeń dla bezpieczeństwa
ekonomicznego państwa w związku
z ujawnieniem przez agencję Reuters
informacji o wysokości polskiego PKB
w II kwartale tuż przed ogłoszeniem
danych przez GUS**

Szanowny Panie Premierze! Ostatnimi czasy media wskazały na istnienie poważnych zagrożeń dla bezpieczeństwa ekonomicznego państwa w związku z ujawnieniem przez agencję Reuters informacji o wysokości polskiego PKB w II kwartale pół godziny przed ogłoszeniem danych przez GUS.

Zgodnie z informacjami medialnymi: „Agencja Reutersa podała informację o wysokości polskiego PKB w II kwartale pół godziny przed ogłoszeniem danych przez GUS. Mogli na tym skorzystać inwestorzy grający na rynku walutowym i spółkach z indeksu WIG20 – stwierdza »Dziennik Gazeta Prawna«.

Gdy we wtorek o godz. 10 Główny Urząd Statystyczny (GUS) ogłaszał, że polski PKB wyniósł 4,3%, informacja była już znana. Ogłosiła ją brytyjska agencja Reuters, powołując się na rządowe źródła. – Jesteśmy w trakcie przygotowywania pisma do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów odnośnie do wyjaśnienia tej sprawy – mówi rzecznik prezesa GUS Artur Satora.

Ekspert nie mają wątpliwości, kto mógł zarobić na przecieku. – Na pewno inwestorzy grający na rynku walutowym. Natychmiast po przekazaniu danych złoty umocnił się do euro o blisko 0,2%, czyli o 0,3–0,4 gr”.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania i wątpliwości, zwracam się z prośbą o udzielenie nam następujących informacji i wyjaśnień – z upoważnienia Pana Premiera – przez sekretarza stanu, pełnomocnika rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych, po zasięgnięciu opinii:

- ministra gospodarki,
- Komisji Nadzoru Finansowego,
- ministra spraw wewnętrznych i administracji (komendanta głównego Policji),
- ministra finansów,
- ministra skarbu państwa,
- szefa ABW.

1. Jakież, w związku z powyżej wskazanymi zdaniem, konkretnie działania prowadzi w odniesieniu do organów administracji publicznej winnych „przecieku” pełnomocnik rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych? Jakież są ich wyniki?

2. Jeżeli pełnomocnik rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytu-

cjach publicznych nie prowadzi lub nie prowadził postępowań, o których mowa w pkt 1, to dlaczego?

3. Jakież jest stanowisko ministra finansów, ministra gospodarki, ministra spraw wewnętrznych i administracji (w tym komendanta głównego Policji), ministra gospodarki, ministra skarbu państwa, Komisji Nadzoru Finansowego oraz szefa ABW co do tego, czy w wyniku ujawnienia przez zagraniczną agencję prasową informacji jeszcze wówczas sensytywnych i jeszcze wówczas powszechnie niedostępnych z GUS naruszone zostały przepisy prawa lub bezpieczeństwo ekonomiczne państwa oraz czy doszło do nieuprawnionego uprzywilejowania inwestorów grających na rynku walutowym i spółkach z indeksu WIG20?

4. Czy pełnomocnik rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych nie uważa, iż właściwa miejscowo jednostka prokuratury powinna podjąć stosowne postępowanie w sprawie ewentualnego wycieku informacji z GUS i ujawnienia jej przez Reutersa, co wykorzystaly jedynie uprzywilejowane osoby grających na rynku walutowym i spółkach z indeksu WIG20? Czy pełnomocnik rządu zamierza podjąć takie działania zawiadamiające?

4. Czy w związku z pkt 3 minister finansów, minister gospodarki, minister spraw wewnętrznych i administracji (w tym komendant główny Policji), minister gospodarki, minister skarbu państwa, Komisja Nadzoru Finansowego oraz szef ABW prowadzą w tym zakresie postępowania analityczne lub postępowania wyjaśniające? Jakież są ich wyniki?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 15 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24390)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwości odsunięcia
projektowanego korytarza kolei dużych
prędkości od miejscowości Wojnowice**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego skierowano pismo z gminy Czernica, w której mieszkańcy domagają się odsunięcia projektowanego korytarza kolei dużych prędkości od miejscowości Wojnowice na Dolnym Śląsku. Wieś Wojnowice zamieszkała jest przez blisko 600 mieszkańców. Miejscowość położona jest z dala od dróg tranzytowych. Spokojna okolica utrzymuje zabudowę o wiejskim charakterze, z dostępem do kilkusethektarowego lasu. Korytarz przebiegu KDP ujęty w najaktualniejszej wersji studium wykonalności, z września br.,

przecina Wojnowice od południowej strony przy powstałym niespełna 8 lat temu osiedlu domków jednorodzinnych. Ostateczny termin trasowania tzw. linii Y (Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław) zapada 17 października 2011 r. Mieszkańcy postulują odsunięcie trasy o 750 m na południe. Zaproponowany wariant wykorzystuje obecną infrastrukturę kolejową (LK 277). Jak wskazują mieszkańcy i Rada Gminy Czernica, pozwoli to na zachowanie bezpiecznej odległości od niedawno powstałych osiedli mieszkaniowych, nie spowoduje konieczności wyburzania nowo powstałych domów, zminimalizuje ingerencję w tereny leśne dające obecnie mieszkańcom możliwość wypoczynku. Skarb Państwa uniknie odszkodowań za zajęcie terenów uzbrojonych pod zabudowę mieszkaniową.

Czy Ministerstwo Infrastruktury może zaprojektować przebieg trasy, który uwzględni stanowisko mieszkańców gminy Czernica?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Wolak

Wrocław, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24391)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie rozważenia możliwości
zwiększenia środków finansowych
w nowym budżecie i poprawy sytuacji
płacowej pracowników WIORiN**

W związku z podpisaniem traktatu akcesyjnego oraz wymaganiami krajowych aktów prawnych, wynikających z dyrektyw UE, znacznie wzrosła ilość i ważność zadań nakładanych na służby WIORiN. Inspekcja wykonuje dodatkowo 1845 kontroli wymogów wzajemnej zgodności na rzecz ARiMR. Zadania nakładane przez ustawodawcę i Unię Europejską wymagają wysokich kwalifikacji i stałego ich podnoszenia przez pracowników WIORiN.

Stawianie wysokich wymagań dotyczących kwalifikacji pracowników oraz wykonywanie ważnych i trudnych zadań związanych z nadzorem bezpieczeństwa żywności oraz odpowiedniej ilości i jakości materiału rozmnożeniowego powinno być rekompensowane przez godziwe wynagrodzenie. A tak niestety nie jest. Związek Zawodowy Pracowników Rolnictwa w RP przy WIORiN w Lublinie informuje o dramatycznej sytuacji finansowej pracowników Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Roślin i Nasiennictwa w Lublinie.

Pracownicy inspektoratu ochrony roślin i nasiennictwa w Lublinie mają jedne z najniższych wynagrodzeń spośród wszystkich inspekcji wchodzących

w skład rządowej administracji zespolonej w województwie.

Praca w inspekcji jest tak samo ważna jak pracowników urzędu skarbowego, Inspekcji Weterynaryjnej, Inspekcji Transportu Drogowego, urzędu celnego, sanepidu, a pracownicy wymienionych jednostek są niekiedy dwukrotnie lepiej opłacani niż pracownicy inspekcji ochrony roślin i nasiennictwa.

W związku powyższym proszę o rozważenie:

1. Czy istnieje możliwość zwiększenia w przyszłym budżecie środków wydatkowanych na WIORiN?

2. Czy i w jakim czasie planowane są regulacje wynagrodzeń pracowników inspekcji minimum do poziomu średniej krajowej?

Mając na uwadze ważność przedstawianych zagadnień, proszę Pana Ministra o stosunkowanie się do powyższej kwestii i stosowną odpowiedź w trybie regulowanym ustawą o wykonywaniu mandatu posła i senatora.

Z poważaniem

Poseł Franciszek Jerzy Stefaniuk

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24392)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie dyskryminacji
pracowników ARiMR**

Szanowny Panie Premierze! Cztery lata temu, już jako premier, zapowiedział pan realizację programu taniego państwa. Ten postulat programowy, który popierany jest powszechnie przez Polaków, nie znajduje jednak swojego odzwierciedlenia w przekształceniach, które miały miejsce przez ostatnie lata w największej agencji płatniczej w Polsce, jaką jest Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Okazuje się bowiem, że wysokość zatrudnienia w tej instytucji stale wzrasta! Co więcej, przyjęte przez ARiMR kryteria mające na celu redukcję ilości etatów wydają się nieracjonalne, a przede wszystkim – mają charakter jawnie dyskryminujący. W zarządzeniu prezesa ARiMR nr 38/2011 z dnia 27 kwietnia 2011 r. przedstawiony jest system punktacji pracowników służący do wytypowania osób, które powinny być przeniesione do innej placówki lub zwolnione z pracy (gdy w innej placówce nie ma już wolnych etatów). System ten pozwala zdobyć różną liczbę punktów w zależności od sprawowanego stanowiska. I tak, o ile wzorowy pracownik liniowy może zdobyć maksymalnie 40 punktów, osoba na stanowisku kierowniczym może ich otrzymać 85. Skoro ilość punktów decyduje o pozostaniu w pracy bądź o jej utracie, to staje się jasne, że pracownicy nie są równo traktowani, choć gwarantują to im przepisy Kodeksu pracy.

Jeżeli pracownicy posiadają równą ilość punktów, a jeden z nich powinien zostać zwolniony, to zarządzenie wprowadza dwa równorzędne kryteria rozstrzygające: karalność pracownika (art. 108 Kodeksu pracy) lub staż pracy. Wybór kryterium należy do dyrektora. Gdy zastosuje on kryterium drugie, to preferowaną do zwolnienia jest osoba o dłuższym stażu pracy (§ 4 pkt 4 zarządzenia)!

Z przytoczonych przepisów wynika, że najbardziej spokojne o pracę w ARiMR mogą być osoby młode na kierowniczych stanowiskach, zaś osoby z wieloletnim stażem, wielokrotnie przeszkolone (za publiczne pieniądze), posiadające duże doświadczenie i będące blisko wieku emerytalnego powinny jak najszybciej znaleźć sobie inne zajęcie.

Zatem zapisy te mają charakter jawnie dyskryminacyjny (sprzeczny z art. 11 Kodeksu pracy)!

Regulacje ujęte w zarządzeniu prezesa ARiMR budzą więcej wątpliwości. W § 2 pkt 2 nie podaje się pełnej liczby etatów, lecz z wyłączeniem pracowników przebywających na urloпах macierzyńskich, urloпах wychowawczych, urloпах bezpłatnych lub zwolnieniach lekarskich dłuższych niż 30 dni oraz pracowników zwolnionych z obowiązku świadczenia pracy. Taka regulacja implikuje konieczność wprowadzenia zapisu przewidującego sytuację, w której pracownik po urlopie zdrowotnym wraca do placówki, w której po zarządzonej restrukturyzacji wszystkie etaty są zajęte. W § 5 czytamy: Jeżeli powrót do pracy pracownika, o którym mowa w § 2 ust. 2 (grupa prawnie chroniona, w szczególności kobiety na urlopie macierzyńskim) nn. zarządzenia, spowoduje przerost liczby pracowników zatrudnionych w danej komórce organizacyjnej, w stosunku do liczby przyznanych etatów, dyrektor departamentu po upływie 3 miesięcy jego pracy dokonuje oceny okresowej tego pracownika, a następnie uwzględniając kryteria określone w § 3 i § 4, typuje pracowników tego departamentu do przeniesienia do innej komórki organizacyjnej centrali lub do rozwiązania umowy o pracę.

Powyższa grupa pracowników opisana w § 2, gdy wróci do pracy (w przypadku przerostu zatrudnienia), może zostać oceniona i zwolniona zgodnie z § 4 i punktacją w § 3. Trudno bowiem im stawać w szranki z pracownikami, którzy już zdobyli punkty i pracowali. Zauważyć należy, że pracownik powracający z choroby, z urlopu macierzyńskiego ma tylko 3 miesiące na uzyskanie odpowiedniej ilości punktów, zaś czasu na ocenę pozostałych pracowników powyższe zarządzenie nie określa!

Na uwagę zasługuje też wysokość zatrudnienia w ARiMR. O ile w 2009 r. limit etatów w oddziałach regionalnych wynosił 10 186,25, w 2010 r. pozostał bez zmian, to w roku obecnym wzrósł do 10 207. Z kolei limit zatrudnienia w centrali w 2009 r. wynosił 1149,75 etatów, w 2010 r. wzrósł do 1152, zaś w roku bieżącym jest równy 1131 etatom. Należy jednak zauważyć, że w roku bieżącym do limitów po raz pierwszy nie wliczono osób przebywających na urloпах zdrowotnych, macierzyńskich itp. (§ 2 pkt 2 zarządzenia), dlatego liczba realnie zatrudnionych osób może być znacznie większa!

Niejasne kryteria zwalniania osób w przypadku niedoboru etatów otwierają drogę do decyzji arbitralnych, a nie merytorycznych. Sytuacja osób powracających do pracy, choćby z urloпов macierzyńskich, wydaje się przesądzona. Osoby o długim stażu pracy są mniej preferowane niż nowo zatrudnione. A w dodatku ARiMR wcale nie redukuje swojego personelu, lecz go powiększa. Takie wnioski można wyciągnąć po lekturze zarządzeń prezesa ARiMR. Dlatego zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Ile osób zostało zatrudnionych w ARiMR w roku 2008, 2009, 2010 i 2011? Ile osób zwolniono z pracy w tych latach?

2. Czy ARiMR zmieni wyżej opisane dyskryminujące regulacje zwalniania swoich pracowników?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opióła

Płońsk, dnia 15 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24393)

do ministra infrastruktury

w sprawie ograniczenia weekendowych lotów z Goleniowa do Warszawy

Szanowny Panie Ministrze! Z wielkim zdumieniem i niepokojem, a nawet oburzeniem mieszkańcy województwa zachodniopomorskiego dowiadują się, iż Zarząd PLL LOT SA podjął decyzję w sprawie ograniczenia weekendowych rejsów Goleniów – Warszawa, Warszawa – Goleniów. Ta decyzja poważnie ogranicza dostęp mieszkańców naszego regionu do tego rodzaju środka transportu. Jednocześnie prowadzi do lekceważenia potrzeb naszych mieszkańców i licznie przebywających tutaj turystów, tym bardziej iż zawieszane loty cieszyły się bardzo dużym zainteresowaniem. Były wielce korzystnymi połączeniami także dla parlamentarzystów tego regionu. Szczególnie podkreślić należy, iż transport lotniczy z powodu fatalnych i nieracjonalnych połączeń kolejowych Pomorza Środkowego (Kołobrzeg, Koszalin) z Warszawą stanowi obecnie jedyne atrakcyjne połączenie ze stolicą Polski, w tym także w aspekcie połączeń międzynarodowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Zarząd PLL LOT SA zmieni swą decyzję i przywróci poprzedni rozkład lotów z Portu Lotniczego Szczecin-Goleniów im. NSZZ „Solidarność” do Warszawy?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 19 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24394)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie negatywnych skutków dla Polski
na arenie międzynarodowej związanych
z wypowiedzią ministra finansów
na forum Parlamentu Europejskiego**

W chwili obecnej wiele państw członkowskich UE dotkniętych jest sytuacją kryzysu finansowego. Duże obawy niesie za sobą pogląd, czy jego skutki dotknąć mogą również Polski oraz społeczeństwa polskiego.

W dniu 14 września 2011 r., przemawiając w imieniu rządu polskiego, pan Jacek Rostowski, minister finansów, nt. sytuacji finansowej państw członkowskich UE, powołał się na prywatną rozmowę z prezesem jednego z największych banków działających w Polsce, z którym pracował przy transformacji ustrojowej w Ministerstwie Finansów kierowanym przez ówczesnego wiceprezesa Rady Ministrów, ministra finansów prof. Leszka Balcerowicza.

Prezes jednego z największych banków działających obecnie w Polsce wskazał panu Jackowi Rostowskiemu, ministrowi finansów, iż „po takich wstrząsach, jakie teraz dotyczą Europę, rzadko zdarza się, aby po 10 latach nie było także katastrofy wojennej”. Minister Jacek Rostowski wskazał ponadto, iż ów prezes banku działającego w Polsce „poważnie zastanawia się nad uzyskaniem dla swoich dzieci zielonej karty w USA”.

Na podstawie analizy informacji zawartych na stronie internetowej Ministerstwa Finansów oraz danych prasowych wynika, kto mógłby być tą osobą, którą cytował minister Rostowski.

W związku z tym stawiamy pytanie: Czy minister Rostowski mówił o prezesie Zarządu Citi Handlowego SA (należącego do grupy Citibanku SA) oraz b. członku Zarządu Związku Banków Polskich (ZBP), a obecnie członku Rady ZBP, który w okresie pełnienia przez pana Jacka Rostowskiego funkcji doradcy ministra finansów prof. Leszka Balcerowicza również pełnił funkcję doradcy ministra finansów, a następnie w latach 1990–1994 dyrektora Departamentu Systemu Bankowego i Instytucji Finansowych w Ministerstwie Finansów, odpowiadającego m.in. za prywatyzację Banku Śląskiego SA?

Wypowiedź pana Jacka Rostowskiego, ministra finansów, przyniosła Rzeczypospolitej Polskiej wiele negatywnych skutków, m.in. wizerunkowych, z punktu widzenia mediów światowych, europarlamentarzystów Parlamentu Europejskiego, państw członkowskich UE oraz społeczeństwa zamieszkującego w państwach członkowskich UE, dotkniętych obecnie kryzysem finansowym.

Jeżeli z ust tak ważnej osoby dla polskiego systemu bankowego padają słowa o zagrożeniu wojną oraz

koniecznością emigracji, zwracamy się do pana premiera o udzielenie informacji i wyjaśnień na następujące pytania:

1. Jak sytuacja związana z symptomami kryzysu finansowego w Polsce odczuwana jest w obszarze właściwości: ministra gospodarki, ministra finansów, ministra spraw zagranicznych, ministra skarbu państwa, ministra infrastruktury, Narodowego Banku Polskiego oraz Komisji Nadzoru Finansowego?

2. Czy Rada Ministrów lub Ministerstwo Finansów mają wiedzę nt. ewentualnego posiadania przez Citigroup, Bank Handlowy SA lub Związek Banków Polskich stosownych analiz potwierdzających cytowaną szeroko przez media ww. wypowiedź pana Jacka Rostowskiego, ministra finansów?

3. Czy prezes Rady Ministrów nie obawia się, że tego typu wystąpienie reprezentanta polskiego rządu ma na celu wywołanie destabilizacji oraz chaosu w polskim systemie bankowym oraz finansowym?

Celem uzyskania obiektywnej i rzetelnej informacji uprzejmie proszę o nieupoważnienie Ministerstwa Finansów do udzielenia w imieniu prezesa Rady Ministrów odpowiedzi na niniejszą interpelację poselską.

Poślowie Lucjan Karasiewicz
i Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24395)

do ministra finansów

**w sprawie podatku akcyzowego
na węgiel i koks**

Szanowny Panie Ministrze! Od pewnego czasu w Ministerstwie Finansów trwają prace dotyczące wprowadzenia podatku akcyzowego na węgiel i koks, mające na celu dostosowanie polskiego prawodawstwa do dyrektyw Unii Europejskiej. Według założeń podatek akcyzowy na ww. towary wynieść ma 8%. Według informacji, jakie posiadam, przewidywany jest jednak szeroki katalog zwolnień podatkowych dla różnego rodzaju przedsiębiorstw i instytucji. Tymczasem niektóre ciepłownie w moim regionie podwyższyły już znacznie ceny energii cieplnej, tłumacząc to wprowadzeniem akcyzy, co z uwagi na projektowane zwolnienia jest w mojej ocenie nieuzasadnione. Dotyczy to zwłaszcza ciepłowni, które wykorzystują węgiel do wytwarzania i zaopatrywania w ciepło mieszkańców osiedli mieszkaniowych. Podwyżki ciepła sięgają nawet ponad 20%.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ciepłownie ogrzewające osiedla mieszkaniowe będą podlegały zwolnieniom od podatku akcyzowego za węgiel i koks?

2. Na jakim etapie są prace legislacyjne związane z dostosowaniem polskiego prawa do dyrektyw unijnych w zakresie akcyzy od węgla i koksu?

3. Jaki jest przewidywany termin wprowadzenia zmian?

4. Jakie instytucje i przedsiębiorstwa będą podlegały zwolnieniom?

Z poważaniem

Posel Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 21 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24396)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie prawdziwości informacji
o zawarciu trójstronnej umowy regulującej
zasady funkcjonowania gazociągu
Nord Stream**

Panie Premierze! Jak podaje „Nasz Dziennik” z dnia 13 września 2011 r.: „Po raz pierwszy w sobotę o godz. 5 w Lubminie (Meklemburgia-Pomorze Przednie) zmierzono ciśnienie gazu, co oznacza, że dopłynął w to miejsce rosyjski gaz z Wyborga. Rodzicami chrzestnymi gazociągu Nord Stream będą kanclerz Angela Merkel z prezydentem Dmitrijem Miedwiediewem. Potrzeba było trzech dni, aby po otwarciu przez premiera Rosji Władimira Putina kurka ukończony w sierpniu pierwszej nitki gazociągu gaz dotarł do Niemiec. Jest to na razie gaz techniczny, niezbędny do zapewnienia odpowiedniego ciśnienia w rurach gazociągu.” (źródło: <http://www.naszdziennik.pl/index.php?tvps=sw&dat=20110913&id=main>).

W tym kontekście pytam Pana Premiera: W jaki sposób został zabezpieczony dalszy rozwój polskich portów w Świnoujściu i Szczecinie?

W dniu 6 grudnia 2010 r. był Pan w Berlinie. Cytuję ze strony internetowej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów: „Donald Tusk odniósł się także do problemu dogodnego dostępu do portu w Świnoujściu dla polskich statków. – To, co dotychczas osiągnęliśmy, to są duże rzeczy. Chciałbym, żeby polska opinia publiczna wiedziała, że jeśli chodzi o główny szlak, a więc od strony zachodniej, dla portu w Świnoujściu nie dostrzegamy żadnych zagrożeń – zaznaczył. Jak podkreślił, do rozwiązania pozostaje jeszcze kwestia

ewentualnego dostępu do portu na szlaku północnym. – Cieszę się z deklaracji Angeli Merkel, że Niemcy przyjrzą się, jakie są możliwe jeszcze zapisy lub deklaracje, które uspokoją Polskę w stu procentach – podkreślił Donald Tusk” (źródło: http://www.premier.gov.pl/centrum_prasowe/wydarzenia/polsko_niemieckie_konsultacje,57747).

W lutym tego roku mecenas Stefan Hamburga na konferencji poświęconej gazociągowi w Szczecinie powiedział, że Polska i Niemcy powinny zawrzeć umowę międzynarodową, która by regulowała zasady funkcjonowania gazociągu Nord Stream. Cytuję dalej: „Mecenas dodał, że deklaracje szefów rządów obu krajów, iż są one skłonne do współpracy, to za mało. Problem należy rozwiązać, a nie uspokajać się deklaracjami. Powinna być zawarta umowa między rządami, w której znajdują się zapisy, które można by w przyszłości przedstawić przed sądami w razie wątpliwości – powiedział. Hamburga dodał, że znając prawo niemieckie i tamtejsze realia, wie, iż nic tak dobrze nie robi jak zebranie wszystkich ustaleń w jednym konkretnym dokumencie. Rządy się zmieniają, a dokument pozostaje, a w kwestii gazociągu jest dla obu krajów konieczny – podkreślił.” (źródło: <http://biznes.onet.pl/hamburga-nord-stream-powinna-regulowac-miedzynarodo,18494,4191241,1,news-detajl>).

W dniu 24 czerwca 2011 r. przewodniczący Komisji Spraw Zagranicznych Andrzej Halicki w TVP Info powiedział, że została zawarta trójstronna umowa. Kto jest stroną tej umowy i przez kogo personalnie została ona podpisana? Proszę o przesłanie całego tekstu tej umowy. Jeżeli nie ma tekstu tej umowy, czy jest to zatem przyjęta przez Pana Premiera praktyka zastosowana po katastrofie w Smoleńsku, którą ekspert komisji ministra Jerzego Millera prof. Marek Żylicz tak opisuje: „Rząd rosyjski zaproponował, a rząd polski zgodził się na zastosowanie w tym celu przepisów załącznika 13 konwencji chicagowskiej, dotyczącego badania wypadków i incydentów lotniczych. Porozumienie było nieformalne, przyjęte w trybie roboczym. Jednak prawo międzynarodowe nie jest nadmiernie formalistyczne i porozumienie, które obie strony niezwłocznie wprowadziły w życie, jest dla obu państw wiążące. Być może – gdyby był dłuższy czas do namysłu – można było próbować uzgodnić tryb załatwiania spraw spornych, widocznie jednak liczone na realizację porozumienia przez strony w dobrej wierze – bez zakłóceń.”? (źródło: <http://lex.pl/czasopisma/paipr/pip42011.pdf>).

Czy podobnie postąpiono z Republiką Federalną Niemiec i Nord Streamem?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 21 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24397)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie Państwowego Instytutu Wydawniczego

Szanowny Panie Premierze! W odpowiedzi na moją interpelację poselską skierowaną do ministra kultury i dziedzictwa narodowego udzielającą jej pan wiceminister Jacek Weksler zapewniał mnie o prowadzonych konsultacjach pomiędzy resortami kultury i skarbu zmierzających do wypracowania najkorzystniejszej formy organizacyjnoprawnej przejęcia i zagospodarowania w przyszłości zasobów materialnych i niematerialnych Państwowego Instytutu Wydawniczego. Pomimo tych stwierdzeń do dnia dzisiejszego nie pojawiły się żadne rozstrzygnięcia mogące wskazywać na gotowość do podjęcia zapowiadanych działań. Należy również podkreślić, że utrzymujący się stan niepewności wpływa bardzo niekorzystnie na pozycję rynkową wydawnictwa, którego partnerzy i kontrahenci z niepokojem obserwują zachodzące zmiany, a właściwie ich brak.

Bardzo proszę Pana Premiera o odpowiedź, czy intencją rządu i poszczególnych ministerstw jest wydłużanie procesu podejmowania decyzji w sprawie PIW, którego efektem może stać się zniszczenie jednego z największych i najbardziej renomowanych polskich wydawnictw, a także czy wobec ewentualnego pogorszenia się sytuacji rynkowej wydawnictwa podejmie Pan Premier zdecydowane decyzje personalne wobec odpowiedzialnych przedstawicieli poszczególnych ministerstw.

Z poważaniem

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 21 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24398)

do ministra zdrowia

w sprawie prawnej możliwości funkcjonowania w podmiotach leczniczych dwóch kierowników jednocześnie, na gruncie ustawy o działalności leczniczej

Szanowna Pani Minister! W ostatnich tygodniach pojawiło się wiele publikacji w lokalnej prasie podkarpackiej dotyczących sytuacji prawnej dyrektora Wojewódzkiego Szpitala im. Zofii z Zamoyskich Tarnowskiej w Tarnobrzegu – pana W. W. Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że dotychczasowy dyrektor szpitala został odwołany uchwałą Zarządu Województwa Podkarpackiego i wręczono mu wy-

wiedzenie umowy o pracę z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Tym samym umowa o pracę dyrektora wygasa dopiero z dniem 31 grudnia 2011 r. Jednocześnie kolejną uchwałą Zarządu Województwa Podkarpackiego powołano na funkcję dyrektora szpitala wojewódzkiego w Tarnobrzegu nową osobę – pana Z. M. Doszło zatem do sytuacji, w której pomiędzy wrześniem 2011 r. a grudniem 2011 r. formalnie w szpitalu funkcjonuje jednocześnie 2 dyrektorów. Wprawdzie dotychczasowy dyrektor został zwolniony z obowiązku świadczenia pracy, ale nie spowodowało to bynajmniej rozwiązania jego umowy o pracę (stosunek pracy trwa nadal do końca 2011 r.). Podkreślam, że dotychczasowy dyrektor szpitala zatrudniony był nie na podstawie powołania, lecz na podstawie umowy o pracę, tym samym samo odwołanie z funkcji dyrektorskiej nie pozbawiło go pracy, gdyż skutek ten nastąpi dopiero z końcem okresu wypowiedzenia, i to w dodatku tylko wtedy, gdyby sąd nie uznał tego wypowiedzenia za bezskuteczne.

W mojej ocenie opisana powyżej sytuacja dualizmu zarządzania szpitalem jest niezgodna z prawem, gdyż ani poprzednia ustawa o ZOZ, ani obecna ustawa o działalności leczniczej nie przewidują możliwości jednoczesnego funkcjonowania w szpitalu 2 dyrektorów (kierowników). Co więcej, powołanie na stanowisko nowego dyrektora szpitala na gruncie obecnej ustawy o działalności leczniczej jest bezskuteczne, gdyż w świetle przepisów tej ustawy kierownik podmiotu leczniczego musi być wybrany w trybie konkursu, a tak w tym wypadku nie było, co stanowi ewidentne naruszenie nowo uchwalonego prawa. Okoliczność powołania nowego dyrektora szpitala wojewódzkiego w sytuacji, gdy nadal nie rozwiązał się stosunek pracy dotychczasowego dyrektora, jest bardzo niebezpieczna dla szpitala w Tarnobrzegu, nowy dyrektor jako powołany z naruszeniem prawa nie ma bowiem umocowania do reprezentowania szpitala, a tym samym do podpisywania umów, w tym kontraktu z NFZ, ani składania jakichkolwiek innych oświadczeń woli w imieniu szpitala. Zawarcie takich umów w tym stanie prawnym rodzić więc może poważne konsekwencje dla szpitala w przyszłości, a wręcz sparaliżować jego działalność.

Wobec powyższego uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w świetle obecnie obowiązujących przepisów ustawy o działalności leczniczej możliwa jest sytuacja, w której zarząd województwa powołuje nowego dyrektora szpitala wojewódzkiego w czasie, gdy nie upłynął jeszcze okres wypowiedzenia umowy o pracę dotychczasowemu dyrektorowi tego szpitala, zatrudnionemu na podstawie umowy o pracę?

2. Czy możliwe jest powołanie dyrektora na czas zastępstwa wbrew treści statutu szpitala, który wyraźnie określa sposób zastępowania dyrektora w czasie jego usprawiedliwionej nieobecności w pracy?

3. Czy osoba powołana na stanowisko dyrektora szpitala we wrześniu 2011 r. bez konkursu może zgodnie z prawem pełnić tę funkcję na gruncie usta-

wy o działalności leczniczej, czy też może konkurs w świetle przepisów ustawy był niezbędny?

4. Jakie konsekwencje dla szpitala będzie miało funkcjonowanie w nim niezgodnie z prawem powołanego dyrektora, w szczególności w zakresie kontraktu podpisywanego corocznie z NFZ, a także zawieranych umów z kontrahentami?

Uprzejmie proszę Panią Minister o pilną odpowiedź na te pytania, gdyż uzyskanie wiedzy na temat rzeczywistej sytuacji prawnej szpitala w Tarnobrzegu leży w interesie wszystkich mieszkańców regionu korzystających z usług tego szpitala.

Z poważaniem

Poseł Marek Kwitek

Sandomierz, dnia 21 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24399)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagrożeń dla bezpieczeństwa
ekonomicznego państwa i sektora
niepublicznego w związku z procederem
wyłudzenia przez spółki reaktywowane
na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych
i ich pełnomocników od spółek notowanych
na publicznym rynku kapitałowym
należności finansowych z tytułu
utruty rzekomo posiadanych
przed II wojną światową nieruchomości**

Szanowny Panie Premierze! W dzienniku „Puls Biznesu” z dnia 16 sierpnia 2011 r. na str. 6 w publikacji pt. „Przedwojenni dostają, co chcą” opisany został proceder wyłudzenia przez spółkę reaktywowaną na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych – Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst – i jej pełnomocników od spółki J.W. Construction SA, której akcje w znacznych ilościach notowane są na publicznym regulowanym rynku GPW w Warszawie SA, znacznych kwotowo (ok. 5 mln zł) należności finansowych z tytułu utruty rzekomo posiadanych przez reaktywowaną spółkę nieruchomości w dzielnicy Warszawa-Wola. Publikacja wskazuje, iż ten wątpliwy prawnie proceder wyłudzeń środków finansowych od dużych spółek notowanych na publicznym rynku regulowanym dokonywany jest na szkodę akcjonariuszy spółki, którzy zakupili na GPW SA jej akcje.

Wydaje się zasadne, iż środki finansowe w wysokości ok. 5 mln zł, które zostały wypłacone reaktywowanemu na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedwojennemu przedsiębiorstwu Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst i jej pełnomocnikom, powinny być raczej wypłacone w formie

dywidendy posiadaczom akcji tej spółki. Informacja o takiej znacznej kwotowo wypłacie środków finansowych powinna być również najpierw opublikowana przez zarząd spółki w raportach bieżących Komisji Nadzoru Finansowego, a dopiero potem powinna być przedmiotem denuncjacji prasowych, co budzi wątpliwość z punktu widzenia potencjalnego naruszenia rygorów wynikających z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi dotyczących nadużycia informacji poufnej z art. 154 i innych ww. ustawy oraz naruszenia art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych. Transakcja wskazana w publikacji „Puls Biznesu” budzi również wątpliwość z punktu widzenia fiskalno-podatkowych podstaw prawnych tej transakcji finansowej pomiędzy reaktywowanym na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedwojennym przedsiębiorstwem a spółką, której akcje notowane są na publicznym rynku papierów wartościowych i tym samym są w posiadaniu wielotysięcznej rzeszy drobnych inwestorów w coraz bardziej ubożającym polskim społeczeństwie.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania i wątpliwości prawnoregulacyjno-fiskalne, zwracam się do Pana Premiera z prośbą o udzielenie następujących informacji i wyjaśnień po zasięgnięciu opinii i stanowisk:

- Komisji Nadzoru Finansowego,
- ministra spraw wewnętrznych i administracji (komendanta głównego Policji),
- ministra finansów (generalnego inspektora kontroli skarbowej),
- ministra gospodarki,
- ministra skarbu państwa,
- ministra sprawiedliwości,
- szefa CBA oraz
- szefa ABW.

1. Jakie jest stanowisko, zgodnie z właściwością rzeczową:

- ministra finansów (generalnego inspektora kontroli skarbowej),
- ministra gospodarki,
- ministra spraw wewnętrznych i administracji (w tym komendanta głównego Policji),
- szefa ABW,
- szefa CBA,
- Komisji Nadzoru Finansowego

– w sprawie opublikowanego w dzienniku „Puls Biznesu” z dnia 16 sierpnia 2011 r. na str. 6 tekstu pt. „Przedwojenni dostają, co chcą”, w której opisany został proceder wyłudzenia przez spółkę reaktywowaną na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych – Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst – i jej powojennych „spadkobierców” i ich pełnomocników od spółki J.W. Construction SA, której akcje w znacznych ilościach notowane są na publicznym regulowanym rynku GPW w Warszawie SA, znacznych kwotowo należności finansowych (ok. 5 mln zł)

z tytułu utraty rzekomo posiadanych przez reaktywowaną spółkę nieruchomości w dzielnicy Warszawa-Wola?

2. Czy transakcja wskazana w publikacji „Puls Biznesu” budzi również wątpliwość ministra finansów (generalnego inspektora kontroli skarbowej) oraz szefa CBA i szefa ABW z punktu widzenia wątpliwych fiskalno-podatkowych podstaw prawnych i okoliczności tej transakcji finansowej pomiędzy reaktywowanym na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedwojennym przedsiębiorstwem a spółką, której akcje notowane są na publicznym rynku papierów wartościowych i tym samym są w posiadaniu wielotysięcznej rzeszy drobnych inwestorów w coraz bardziej ubożającym polskim społeczeństwie?

3. Czy Pan Premier zamierza powierzyć Komisji Nadzoru Finansowego we współpracy z komendantem głównym Policji (CBS) oraz z szefem ABW i szefem CBA podjęcie czynności wyjaśniająco-procesowych dotyczących tego, czy zasadne było dokonywanie przez spółkę publiczną wypłaty środków finansowych w wysokości ok. 5 mln zł, które zostały wypłacone reaktywowanemu na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedwojennemu przedsiębiorstwu Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst i jego pełnomocnikom, a które powinny być raczej wypłacone w formie dywidendy posiadaczom akcji tej spółki?

4. Czy minister finansów (generalny inspektor informacji finansowej) oraz Komisja Nadzoru Finansowego we współpracy z komendantem głównym Policji (CBS) oraz szefem ABW i szefem CBA ustalili, czy wskazana w publikacji „Pulsu Biznesu” transakcja mogła sprzyjać dokonaniu procederu prania pieniędzy oraz innemu naruszeniu interesów ekonomiczno-podatkowych państwa?

5. Czy Pan Premier zamierza zlecić Komisji Nadzoru Finansowego we współpracy z szefem ABW, szefem CBA i komendantem głównym Policji (CBS) zbadanie, czy taka znaczna kwotowo wypłata środków finansowych reaktywowanemu na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedsiębiorstwu i jego pełnomocnikom sprzyjała przygotowywaniu dokonania lub dokonaniu na publicznym rynku papierów wartościowych nieuczciwej manipulacji giełdowej akcjami spółki J.W. Construction SA kosztem innych posiadaczy walorów spółki?

6. Czy Pan Premier zamierza zlecić Komisji Nadzoru Finansowego we współpracy z szefem ABW, szefem CBA lub komendantem głównym Policji (CBS) zbadanie, czy informacja o wskazanej powyżej transakcji nie powinna być również najpierw opublikowana przez zarząd spółki w tzw. raportach bieżących Komisji Nadzoru Finansowego, a dopiero potem być przedmiotem denuncjacji prasowych, co budzi wątpliwość z punktu widzenia konieczności wszczęcia postępowania wyjaśniająco-administracyjnego przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz postępowania karnego przez prokuraturę z zawiadomienia szefa

ABW lub komendanta głównego Policji dotyczącego naruszenia rygorów, skutkujących odpowiedzialnością karną oraz administracyjno-finansową, wynikających z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, dotyczących nadużycia informacji poufnej z art. 154 i innych ww. ustawy oraz naruszenia art. 56 i innych ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych?

7. Czy minister sprawiedliwości, minister gospodarki i szef ABW są w posiadaniu informacji o tym, jakie imiennie osoby lub ich pełnomocnicy podejmowali działania w jakich właściwych miejscowo i rzeczowo sądach celem dokonania reaktywacji przedwojennej spółki i wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego przedsiębiorstwa Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst?

8. Czy wskazany w pkt 7 podmiot występował do ministra gospodarki, ministra skarbu państwa lub ministra finansów o unieważnienie decyzji nacjonalizacyjnej, o dokonanie zwrotu rzekomo posiadanego przez jej obecnych „spadkobierców” mienia lub wypłacenie nienależnego i znacznego kwotowo odszkodowania?

9. Czy minister finansów, minister gospodarki oraz komendant główny Policji, szef ABW, szef CBA są w posiadaniu informacji, czy spółka Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst została reaktywowana na podstawie akcji, które znajdowały się – na podstawie listów przewozowych i umów indemnizacyjnych z lat 60. XX w. – w posiadaniu Ministerstwa Finansów i zostały stamtąd ukradzione?

10. Czy według wiedzy posiadanej przez ministra spraw wewnętrznych i administracji (komendanta głównego Policji), szefa CBA i szefa ABW za procederem opisanym w publikacji „Pulsu Biznesu” z dnia 16 sierpnia 2011 r. pt. „Przedwojenni dostają, co chcą” stoją osoby mające w swojej działalności związki z procederem masowej reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych celem późniejszego dokonywania: poświadczania nieprawdy/oszustw/wyłudzeń najpierw od Skarbu Państwa, a teraz od spółek, których akcje są notowane na publicznym rynku papierów wartościowych, oraz prania pieniędzy?

11. Czy za tym procederem stoi grupa osób mająca w swoim działaniu cechy zorganizowanej grupy przestępczej i powiązana z byłymi tajnymi współpracownikami wojskowymi lub cywilnymi organów bezpieczeństwa PRL?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24400)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie prawidłowości sądowych postępowań karnych prowadzonych przez organy wymiaru sprawiedliwości w związku ze sprawą spółki Giesche SA i związanych z nią zagrożeń dla podstawowych interesów ekonomicznych państwa

Szanowny Panie Premierze! W publikacji „Forbes” nr 09/2011 pt. „Akcja reaktywacja” opisany został wątpliwy prawnie proceder reaktywacji przedwojennych polskich przedsiębiorstw na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych oraz związanych z nim oszustw i poświadczeń nieprawdy w dokumentach. Wskazane zostały w ww. publikacji wątpliwości związane z nieprawidłowym prowadzeniem przez sądy postępowań karnych w związku ze sprawą spółki Giesche SA i związane z nią zagrożenia dla podstawowych interesów ekonomicznych państwa. Informacje prasowe, w tym m.in. zawarte w publikacji „Forbes”, wskazują na nieudolność czynności podejmowanych przez organy wymiaru sprawiedliwości.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania i wątpliwości prawne, zwracam się z prośbą o udzielenie nam przez Pana Premiera wyjaśnień w następującym zakresie:

1. Czy i kiedy zamierza Pan Premier oraz minister sprawiedliwości zająć się nieprawidłowościami wskazanymi w publikacji „Forbes” związanymi z nieudolnym prowadzeniem przez sądy postępowań karnych w związku ze sprawą spółki Giesche SA i związanymi z tym zagrożeniami dla podstawowych interesów ekonomicznych państwa?

2. Czy kiedykolwiek Pan Premier lub minister sprawiedliwości zainteresowali się tym, czy rozpoczęło się postępowanie sądowe w sprawie wyłudzeń i oszustw w znacznych rozmiarach i w jaki sposób jest ono prowadzone?

3. Czy w związku z nieudolnością organów wymiaru sprawiedliwości nie zachodzi obawa, iż zgromadzony przez ABW i Prokuraturę Okręgową w Tarnobrzegu materiał dowodowy dotyczący wyłudzeń i oszustw dokonywanych w związku z roszczeniami reaktywowanej na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych spółki Giesche SA nie ulegnie „przytłaczonemu zagubieniu” lub „przypadkowemu zniszczeniu”?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24401)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zmiany struktury organizacyjnej KPRM i utworzenia w niej nowych komórek organizacyjnych z nowymi, wysokopłatnymi stanowiskami dyrektorskimi w kontekście haseł wyborczych rządu o konieczności odbiurokratyzowania administracji rządowej oraz konieczności redukcji kosztów finansowych jej funkcjonowania

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z danymi zawartymi w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w ostatnim czasie dokonana została zmiana struktury organizacyjnej KPRM skutkująca utworzeniem w niej nowych komórek organizacyjnych i nowych stanowisk dyrektorskich. Powyższe budzi u licznej rzeszy obywateli oraz u nas szczególne zaniepokojenie w kontekście haseł wyborczych Platformy Obywatelskiej o rzekomej konieczności odbiurokratyzowania administracji rządowej oraz o konieczności znacznej redukcji kosztów jej funkcjonowania. W KPRM – przy jednoczesnym wmawianiu milionom Polaków przez pana premiera, pana Michała Boniego, sekretarza stanu w KPRM oraz pana Jacka Rostowskiego, ministra finansów, iż konieczne jest oszczędzanie środków publicznych na wydatkach infrastrukturalnych, zdrowotnych, socjalnych i edukacyjnych – nie wiadomo dlaczego teraz, pod koniec funkcjonowania 4-letniej kadencji rządu PO–PSL, kosztem podatników, emerytów i rencistów, utworzone zostały:

- Biuro Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Dialogu Międzynarodowego,
- Biuro Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu,
- Biuro Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Traktowania,
- Biuro Rady Gospodarczej,
- Biuro Pełnomocnika Rządu do spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych.

Nie wiadomo po co pod koniec 4-letniej kadencji rządu PO utworzonych zostało w KPRM 5 nowych – dla nas całkowicie zbędnych – komórek organizacyjnych z wysokopłatnymi etatami dyrektorskimi, etatami sekretarskimi oraz nowymi etatami pracowniczymi. Dotychczas, przez 4 lata, pełnomocnicy rządu oraz Rada Gospodarcza funkcjonowali bez konieczności tworzenia przy nich kosztownych specjalnych komórek organizacyjnych z liczną obsadą pracowniczą, stanowiskiem sekretarskim oraz etatem dyrektorskim. Tworzenie na kilkanaście tygodni przed odejściem rządu PO w KPRM nowych komórek organizacyjnych z etatami dyrektorskimi świadczy wręcz o niegospodarności w rozporządzaniu środkami publicznymi oraz o populizmie głoszonych przez

członków rządu PO i polityków PO deklaracji i teorii, gdy tymczasem rośnie dług publiczny, rośnie deficyt budżetowy.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania i wątpliwości, zwracam się z prośbą o udzielenie nam następujących informacji i wyjaśnień, z upoważnienia pana premiera, przez sekretarza stanu, pełnomocnika rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych:

1. Jakie środki finansowe (związane z wynagrodzeniami, kosztami materiałowymi i telekomunikacyjnymi) w II półroczu 2011 r. zaplanowała KPRM na pokrycie wydatków związanych z utrzymaniem Biura Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Dialogu Międzynarodowego? Czy osoby w nim zatrudnione od kilku tygodni otrzymają nagrody finansowe w związku z zakończeniem pracy rządu PO?

2. Ile osób, z wyszczególnieniem stanowisk służbowych, oraz z jakim wykształceniem i z jakim konkretnie doświadczeniem zawodowym w administracji rządowej pracuje w Biurze Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Dialogu Międzynarodowego?

3. Jakie do czasu utworzenia Biura Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Dialogu Międzynarodowego zostały poniesione wydatki finansowe na obsługę pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw dialogu międzynarodowego?

4. Ile osób do czasu utworzenia Biura Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Dialogu Międzynarodowego zapewniało obsługę zadań realizowanych przez pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw dialogu międzynarodowego?

5. Jakie były przyczyny utworzenia Biura Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Dialogu Międzynarodowego oraz jakie są jego szczegółowy zakres zadaniowy i plany działania?

6. Jakie środki finansowe (związane z wynagrodzeniami, kosztami materiałowymi i telekomunikacyjnymi) w II półroczu 2011 r. zaplanowała KPRM na pokrycie wydatków związanych z utrzymaniem Biura Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu? Czy osoby w nim zatrudnione od kilku tygodni otrzymają nagrody finansowe w związku z zakończeniem pracy rządu PO?

7. Ile osób, z wyszczególnieniem stanowisk służbowych, oraz z jakim wykształceniem i z jakim konkretnie doświadczeniem zawodowym w administracji rządowej pracuje w Biurze Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu?

8. Jakie do czasu utworzenia Biura Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu zostały poniesione wydatki finansowe na obsługę pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu?

9. Ile osób do czasu utworzenia Biura Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu zapewniało obsługę

zadań realizowanych przez pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu?

10. Jakie były przyczyny utworzenia Biura Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu oraz jakie są jego szczegółowy zakres zadaniowy i plany działania?

11. Jakie koszty finansowe (związane z wynagrodzeniami, kosztami materiałowymi i telekomunikacyjnymi) w II półroczu 2011 r. zaplanowała KPRM na pokrycie wydatków związanych z utrzymaniem Biura Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Traktowania? Czy osoby w nim zatrudnione od kilku tygodni otrzymają nagrody finansowe w związku z zakończeniem pracy rządu PO?

12. Ile osób, z wyszczególnieniem stanowisk służbowych, oraz z jakim wykształceniem i z jakim konkretnie doświadczeniem zawodowym w administracji rządowej pracuje w Biurze Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Traktowania?

13. Jakie do czasu utworzenia Biura Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Traktowania zostały poniesione wydatki finansowe na obsługę pełnomocnika rządu do spraw równego traktowania?

14. Ile osób do czasu utworzenia Biura Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Traktowania zapewniało obsługę zadań realizowanych przez pełnomocnika rządu do spraw równego traktowania?

15. Jakie były przyczyny utworzenia Biura Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Traktowania oraz jakie są jego szczegółowy zakres zadaniowy i plany działania?

16. Jakie środki finansowe (związane z wynagrodzeniami, kosztami materiałowymi i telekomunikacyjnymi) w II półroczu 2011 r. zaplanowała KPRM na pokrycie wydatków związanych z utrzymaniem Biura Rady Gospodarczej? Czy osoby w nim zatrudnione od kilku tygodni otrzymają nagrody finansowe w związku z zakończeniem pracy rządu PO?

17. Ile osób, z wyszczególnieniem stanowisk służbowych, oraz z jakim wykształceniem i z jakim konkretnie doświadczeniem zawodowym w administracji rządowej pracuje w Biurze Rady Gospodarczej?

18. Jakie do czasu utworzenia Biura Rady Gospodarczej zostały poniesione wydatki finansowe na obsługę Rady Gospodarczej?

19. Ile osób do czasu utworzenia Biura Rady Gospodarczej zapewniało obsługę zadań realizowanych przez Radę Gospodarczą?

20. Jakie były przyczyny utworzenia Biura Rady Gospodarczej oraz jakie są jego szczegółowy zakres zadaniowy i plany działania?

21. Jakie środki finansowe (związane z wynagrodzeniami, kosztami materiałowymi i telekomunikacyjnymi) w II półroczu 2011 r. zaplanowała KPRM na pokrycie wydatków związanych z utrzymaniem Biura Pełnomocnika Rządu do spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych? Czy osoby w nim zatrudnio-

ne od kilku tygodni otrzymają nagrody finansowe w związku z zakończeniem pracy rządu PO?

22. Ile osób, z wyszczególnieniem stanowisk służbowych, oraz z jakim wykształceniem i z jakim konkretnie doświadczeniem zawodowym w administracji rządowej pracuje w Biurze Pełnomocnika Rządu do spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych?

23. Jakże do czasu utworzenia Biura Pełnomocnika Rządu do spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych zostały poniesione wydatki finansowe na obsługę pełnomocnika rządu do spraw opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych?

24. Ile osób do czasu utworzenia Biura Pełnomocnika Rządu do spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych zapewniało obsługę zadań realizowanych przez pełnomocnika rządu do spraw opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych?

25. Jakże były przyczyny utworzenia Biura Pełnomocnika Rządu do spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych oraz jakie są szczegółowy zakres zadaniowy i plany działania?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24402)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie postępowań karnych
prowadzonych przez ABW w związku
z zagrożeniami dla podstawowych interesów
ekonomicznych państwa**

Szanowny Panie Premierze! W publikacji „Forbes” nr 09/2011 pt. „Akcja reaktywacja” opisany został wątpliwy prawnie proceder reaktywacji przedwojennych polskich przedsiębiorstw na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych oraz związanych z nim oszustw i poświadczeń nieprawdy w dokumentach. Wskazane zostały w publikacji informacje, iż śledztwa prowadzone przez Departament Postępowań Karnych ABW w sprawach powyższych nadzoruje od ok. 2 lat pan płk Paweł Białek, zastępca szefa ABW.

Informacje prasowe, w tym m.in. zawarte w publikacji „Forbes” wskazują na nieudolność podejmowanych czynności procesowych. Organy procesowe, np. w sprawie spółki Giesche SA w sprawie dot. pró-

by wyłudzenia odszkodowania za znaczne tereny obejmujące miasto Katowice, zwolniły osoby podejrzane za kaucjami wynoszącymi jedynie... kilkanaście tysięcy złotych.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania i wątpliwości prawne, zwracam się z prośbą o udzielenie nam przez Pana Premiera wyjaśnień w następującym zakresie:

1. Od kiedy ABW prowadzi śledztwa w związku z procederem reaktywacji przedwojennych spółek i dokonywanych w następstwie tego oszustw na dużą skalę na szkodę Skarbu Państwa?

2. W jakich sprawach oprócz sprawy Giesche SA ABW prowadzi postępowania karne związane z zagadnieniami, o których mowa w pkt 1?

3. Jakże jednostki terenowe prokuratur nadzorują prowadzone przez ABW postępowania karne, o których mowa w pkt 1 i 2?

4. Jakże ABW odniosła sukcesy w związku z pkt 1?

5. Z jakimi organami i instytucjami państwa oraz w jakim zakresie tematycznym współpracuje ABW, prowadząc postępowania karne, o których mowa w pkt 1?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24403)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie monitorowania stosowania ustawy
Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym
Rejestrze Sądowym, w związku z procederem
reaktywowania przedwojennych polskich
przedsiębiorstw na podstawie akcji
kolekcjonersko-historycznych**

Szanowny Panie Premierze! Media prasowe wielokrotnie opisywały wątpliwy prawnie proceder reaktywacji przedwojennych polskich przedsiębiorstw na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych oraz związanych z nim oszustw i poświadczeń nieprawdy w dokumentach.

Wskazane zostały w tym zakresie wątpliwości, związane z nieprawidłowym prowadzeniem przez organy państwa działań związanych eliminacją zagrożeń dla podstawowych interesów ekonomicznych państwa oraz ze stosowaniem ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, zapobiegające procederowi reaktywacji przedwojennych spółek, na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę o następujące informacje:

1. Czy prawdą jest, iż mimo dokonania w ostatnim czasie zmiany ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, mającej na celu eliminację zagrożeń wynikających z procedury reaktywacji przedwojennych spółek na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych Ministerstwo Gospodarki proceduje nad 195 wnioskami dot. uchylecia decyzji nacjonalizacyjnych?

2. Od jakich podmiotów, jakich spraw, jakich decyzji nacjonalizacyjnych oraz o jakiej wartości finansowej procedowanych jest w Ministerstwie Gospodarki 195 wniosków?

3. Czy w związku z procedowaniem powyżej wskazanych spraw Ministerstwo Gospodarki zasięgało pomocy prawnej innych organów administracji rządowej lub samorządowej oraz ABW, CBA i Komendy Głównej Policji? Jakich spraw dotyczyła ta współpraca informacyjna?

4. Czy KPRM, Ministerstwo Gospodarki, Ministerstwo Finansów, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministerstwo Skarbu Państwa oraz Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji są w posiadaniu analiz dot. zagrożeń związanych z reaktywacją przedwojennych spółek i wynikającymi z nich implikacjami, opracowywanych m.in. na posiedzenia Rady Ministrów? Jakich konkretnie zagrożeń te analizy dotyczyły?

Prośba o dołączenie kopii powyżej wskazanych analiz w załączeniu do odpowiedzi na niniejszą interpelację.

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24404)

do ministra gospodarki
ministra finansów
ministra skarbu państwa
ministra spraw wewnętrznych i administracji
oraz
ministra sprawiedliwości

w sprawie mocy prawnej przedwojennych obligacji w kontekście ochrony interesów ekonomicznych państwa

Szanowni Panowie Ministrowie! W „Dzienniku Gazecie Prawnej” nr 160 z 19–21 sierpnia 2011 r. w publikacji „Przedwojenne obligacje są już nic niewarte” napisano:

„Osoby, które mają nieprzedawnione obligacje przedwojenne, nie mogą liczyć na jakiegokolwiek rekompensaty. Nie pomoże im w tym nawet wyrok Trybunału Konstytucyjnego, który orzekł o niekonsty-

tucyjności przepisu blokującego im waloryzację sądowną i dał nadzieję na dochodzenie swych praw (SK 49/05). Wszystko dlatego, że trybunał, orzekając o niekonstytucyjności przepisu, jednocześnie odroczył utratę jego mocy. To oznacza, że niekonstytucyjny przepis aż do momentu utraty mocy musi być traktowany jako zgodny z konstytucją. A w takim przypadku nie można wznawiać zakończonych przed tym wyrokiem spraw. Taki wniosek wynika z wczorajszego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie (I ACa 1212/10). Sąd oddalił apelację T. G., prezesa Stowarzyszenia Przedwojennych Obligacji, który domagał się od Skarbu Państwa zapłaty 192 tys. zł wraz z ustawowymi odsetkami. Obligacje przedwojenne były formą pożyczki społeczeństwa dla państwa, które przygotowywało się do ewentualnej wojny. Potem okazały się bezwartościowe. T. G. dostał je od ojca, żołnierza armii Andersa, który po wojnie wrócił do kraju z Anglii i przywiózł je ze sobą. – To oznacza, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma tylko symboliczne znaczenie. Nic nie daje. Jest tylko łagodną wskazówką dla rządu, że powinien uregulować ustawowo problem roszczeń właścicieli przedwojennych obligacji – wskazuje T. G. Czuje się oszukany i zapowiada wniesienie skargi kasacyjnej, choć także w tym przypadku liczy się z negatywnym rozstrzygnięciem. Jego celem jest jednak trybunał w Strasburgu. – Tylko tam na przedwojenne obligacje mogą spojrzeć niezależnie – dodaje rozgorzyczony. Sąd Najwyższy uznał, że sądy nie mają prawa wznawiać zakończonych spraw, gdy trybunał odroczył utratę mocy przepisu, chyba że w sentencji wyroku trybunał przyznał wyraźnie stronie taką możliwość – przywilej indywidualnej korzyści (sygn. akt I CSK 410/10). Sąd Najwyższy uchylił korzystne dla T. G. orzeczenia dwóch instancji. Do kosza trafił więc wyrok sądu okręgowego przyznający T. G. niemal pół miliona według przecielicznika złota. Uchylony został też wyrok sądu apelacyjnego, który zmniejszył kwotę dla T. G. do ok. 200 tys., powołując się na ograniczenia wysokości rekompensat przy zwrocie mienia zabużańskiego” (wyrok SA w Warszawie z 18 sierpnia 2011, sygn. akt I ACa 1212/10).

W powyższym zakresie wątpliwość budzi kwestia związana z ewentualnymi próbami dokonywania wyłudzeń i oszustw przez osoby, które weszły w posiadanie w wątpliwy prawnie sposób przedwojennych obligacji. Mając na uwadze powyższe uwarunkowania i wątpliwości, zwracam się z prośbą o udzielenie następujących informacji i wyjaśnień:

1. Jakie jest stanowisko ministra finansów, ministra gospodarki, ministra sprawiedliwości, ministra skarbu państwa, ministra spraw wewnętrznych i administracji w sprawie poruszonych w publikacji „Dziennika Gazeta Prawna” zagadnień dotyczących próby wyłudzenia m.in. przez osobę, która była inicjatorem działań odszkodowawczych spółki Giesche SA – na podstawie wątpliwie prawnie pozyskanych przedwojennych obligacji – nienależnego odszkodowania?

2. Czy minister finansów, minister gospodarki, minister sprawiedliwości, minister skarbu państwa, minister spraw wewnętrznych i administracji, komendant główny Policji we współpracy z szefem ABW i szefem CBA w okresie ostatnich 10 lat spotkali się z ewentualnymi próbami dokonywania wyłudzeń i oszustw przez osoby, które weszły w posiadanie w wątpliwy prawnie sposób przedwojennych obligacji? Jakich kwot dotyczyły te próby oszustw lub wyłudzeń? Czy dokonywane były one w warunkach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej?

3. W posiadaniu jakiej ilości przedwojennych obligacji jest minister finansów, minister gospodarki, minister sprawiedliwości oraz minister skarbu państwa? Czy wskazane powyżej przedwojenne obligacje zostały opisane i skatalogowane? Jest prośba o przekazanie na nośniku CD powyżej wskazanych katalogów.

4. Czy w związku ewentualnymi próbami dokonywania wyłudzeń i oszustw przez osoby, które weszły w posiadanie w wątpliwy prawnie sposób przedwojennych obligacji, podejmowane były przez ministra finansów, ministra gospodarki, ministra sprawiedliwości, ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra skarbu państwa działania związane ze skierowaniem stosownych zawiadomień również o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstw do organów i służb bezpieczeństwa państwa, np. CBA i ABW lub CBS KGP albo do Prokuratury? Na jakim etapie prowadzone są przez CBA, ABW, CBS KGP lub prokuraturę działania procesowe lub analityczne?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24405)

do ministra finansów
ministra infrastruktury
ministra gospodarki
oraz
ministra skarbu państwa

**w sprawie wykorzystywania
Banku Gospodarstwa Krajowego
przez ministra finansów do kreatywnej
księgowości budżetowej oraz manipulowania
wysokością długu publicznego
w celach politycznych**

Szanowni Panowie Ministrowie! Jedynym w chwili obecnej bankiem państwowym jest Bank Gospodarstwa Krajowego (BGK). Na mocy art. 5 ust. 1 ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego do zadań BGK należy:

1) wykonywanie czynności określonych ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe;

2) obsługa funduszy utworzonych, powierzonych lub przekazanych BGK na podstawie odrębnych ustaw;

3) obsługa transakcji eksportowych z zastosowaniem instrumentów wspierania eksportu, zgodnie z odrębnymi przepisami;

4) wykonywanie czynności dotyczących instytucji kredytowych zlikwidowanych lub uznanych za zlikwidowane na podstawie:

— dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz. U. Nr 52, poz. 410, z 1949 r. Nr 35, poz. 256 oraz z 1951 r. Nr 31, poz. 240),

— dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych instytucji kredytu długoterminowego (Dz. U. Nr 52, poz. 411 oraz z 1951 r. Nr 31, poz. 241),

— dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. z 1951 r. Nr 36, poz. 279 oraz z 1957 r. Nr 31, poz. 136).

Na podstawie art. 12 ustawy o BGK w uzasadnionych przypadkach minister właściwy do spraw instytucji finansowych może udzielać radzie nadzorczej wiążących zaleceń w zakresie realizacji zadań z wykorzystaniem środków publicznych, o których mowa w art. 4–6, zgodnie z aktualną polityką społeczno-gospodarczą państwa. Dotychczasowa praktyka pokazuje niestety, iż wbrew postanowieniom ustawy o BGK to pan Jacek Rostowski, minister finansów, de facto sprawuje tzw. prosty zarząd w banku, wykorzystując go do prowadzenia kreatywnej księgowości budżetowej oraz manipulowania – w celach czysto politycznych i populistycznych – wysokością długu publicznego oraz wpływania w sposób sztuczny na siłę nabywczą złotego w stosunku do walut obcych zamiast do wzmacniania rozwoju gospodarczego państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego. Zakres zadaniowy wspierający finansowo działalność właściwych rzeczowo resortów mieści się w zakresie działania również ministra gospodarki oraz ministra infrastruktury.

Wątpliwość budzi w tym zakresie celowość ustalania strategii banku na najbliższe lata oraz długookresowych i krótkookresowych planów działalności. Wydaje się również, iż osoba obecnie nie wiadomo dłaczego jedynie pełniąca obowiązki prezesa zarządu nie jest zainteresowana jakimkolwiek długoterminowym lub nawet średniookresowym rozwojem banku, państwa lub jednostek samorządu terytorialnego poza dyspozycyjnym wykonywaniem poleceń ministra finansów w ww. zakresie, co moim zdaniem dyskwalifikuje go całkowicie jako menedżera dużej instytucji finansowej.

Wątpliwość budzi również działalność korporacyjna BGK, a właściwie ministra finansów, związana z posiadaniem lub okresowym zbywaniem określonego pakietu akcji PKO BP SA. Udział procentowy Skarbu Państwa i Banku Gospodarstwa Krajowego

w kapitale zakładowym PKO Banku Polskiego SA wynosi odpowiednio 40,99% i 10,25%.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Panów Ministrów o następujące szczegółowe informacje:

1. Czy minister skarbu państwa, minister gospodarki oraz minister infrastruktury są w posiadaniu informacji, czy Zarząd BGK posiada długoterminową, średnioterminową lub krótkoterminową strategię funkcjonowania na rynku usług bankowych? Na jakim etapie jest ona wdrażana i czy jest ona kierunkowo zgodna z działaniami gospodarczymi podejmowanymi przez ministra gospodarki oraz ministra infrastruktury?

2. Jak długo jeszcze minister finansów w rządzie Platformy Obywatelskiej sprawować będzie de facto tzw. prosty zarząd w BGK, wykorzystując go do prowadzenia kreatywnej księgowości budżetowej oraz manipulowania – w celach czysto politycznych i populistycznych – wysokością długu publicznego oraz wpływania w sposób sztuczny na siłę nabywczą złotego w stosunku do walut obcych zamiast do wzmacniania rozwoju gospodarczego państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego?

3. Jak długo jeszcze minister finansów w rządzie Platformy Obywatelskiej będzie osobiście wpływał w sposób sztuczny na siłę nabywczą złotego w stosunku do walut obcych, polecając BGK dokonywanie określonych operacji na rynku walutowym?

4. Jakie jest stanowisko Panów Ministrów w kontekście tego, iż BGK prowadzi komercyjną działalność depozytowo-kredytową, zaś w stanowisku negocjacyjnym RP z UE związanym z obszarem „swoboda świadczenia usług” oraz w załączniku do Traktatu Akcesyjnego RP z UE ustanowione zostało, iż zarówno spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, jak i BGK zostały zwolnione od stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady, tzw. dyrektywy bankowej UE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, co stawia go w pozycji uprzywilejowanej z innymi instytucjami kredytowymi, również posiadającymi sieć oddziałów prowadzących komercyjną działalność operacyjno-kredytową?

5. Jakie są plany ministra finansów związane z dalszym posiadaniem lub okresowym dalszym zbywaniem przez BGK określonego pakietu akcji PKO BP SA? Czy zdaniem ministra gospodarki i ministra infrastruktury uzyskane w ten sposób środki finansowe nie powinny zostać spożytkowane na realizację również zadań ministra gospodarki oraz ministra infrastruktury (np. budowa dróg, modernizacja linii kolejowych i taboru kolejowego)?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24406)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagrożeń dotyczących
bezpieczeństwa ekonomicznego państwa**

Szanowny Panie Premierze! W publikacji „Forbes” nr 09/2011 pt. „Akcja reaktywacja” opisany został wątpliwy prawnie proceder reaktywacji przedwojennych polskich przedsiębiorstw na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych oraz związanych z nim oszustw i poświadczeń nieprawdy w dokumentach.

Jak wskazał w publikacji jeden z funkcjonariuszy operacyjnych służb specjalnych „mamy do czynienia z alternatywnym dla GPW rynkiem papierów wartościowych, pozostającym poza kontrolą państwa”.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania i wątpliwości, zwracam się z prośbą o udzielenie przez Pana Premiera następujących informacji i wyjaśnień, po zasięgnięciu opinii:

- szefa ABW;
- szefa CBA;
- ministra spraw wewnętrznych i administracji (komendanta głównego Policji);
- Komisji Nadzoru Finansowego;
- ministra skarbu państwa, nadzorującego GPW SA;
- ministra finansów
- ministra gospodarki.

1. Jakie jest stanowisko:

- prezesa Rady Ministrów oraz Kancelarii Prezesa Rady Ministrów;
- szefa ABW;
- szefa CBA;
- ministra spraw wewnętrznych i administracji (komendanta głównego Policji);
- Komisji Nadzoru Finansowego;
- ministra skarbu państwa nadzorującego GPW SA;

- ministra finansów
- ministra gospodarki;

co do kwestii związanej z tym, iż w związku z procederem reaktywacji przedwojennych spółek na mamy do czynienia z alternatywnym dla GPW rynkiem papierów wartościowych, opanowanym przez zorganizowane grupy przestępcze, pozostającym poza kontrolą państwa?

2. Działania prawnoochronne należy podjąć celem eliminacji tego ww. alternatywnego dla GPW SA rynku papierów wartościowych, pozostającego poza kontrolą państwa?

3. Jakie podmioty reaktywowane na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych, przez jakie osoby zarządzane i nadzorowane, na jakiej podstawie prawnej oraz w jakim celu podejmowały próby, aby ich akcje były notowane na rynku papierów wartościowych NewConnect lub na publicznym rynku papierów wartościowych GPW SA?

4. Jakie organy państwa np. GPW SA, ABW, CBA lub CBS KGP w związku z pkt 3 podjęły działania zmierzające do ochrony rynku NewConnect lub rynku GPW SA przed wykorzystywaniem go do podejmowania działań na szkodę rynku kapitałowego i jego uczestników?

5. Czy i w jaki sposób ABW, CBS KGP i CBA we współpracy z prokuraturą zamierzają procesowo wykorzystać informacje i wątpliwości wskazane przez nas w publikacji „Miliardy kradzione Polakom” oraz w „Białej księdze reaktywacji przedwojennych spółek” opublikowanej na stronie www.zbigniewkozak.pl dot. wątpliwych prawnie działań i postępowania pracowników Ministerstwa Finansów w związku z kradzieżami znajdujących się piwnicach resortu blankietów przedwojennych papierów wartościowych?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24407)

do ministra finansów
ministra spraw wewnętrznych i administracji
oraz
ministra sprawiedliwości

**w sprawie kwalifikowania
przez organy państwa procederu reaktywacji
przedwojennych akcji i związanych z nim
oszustw, jako działań realizowanych
w warunkach udziału w zorganizowanej
grupie przestępczej**

Szanowny Panowie Ministrowie! Na stronie internetowej MSWiA opublikowany został projekt dokumentu „Krajowy program zwalczania przestępczości zorganizowanej na lata 2012–2016”. Zawarte w nim zostały informacje i zagadnienia dot. m.in. reaktywacji przedwojennych spółek na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych.

Propozycja ministra spraw wewnętrznych i administracji dot. uznania ww. procederu reaktywacji przedwojennych spółek na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych oraz związanych z nim oszustw i poświadczeń nieprawdy w dokumentach, jako zagrożenia związanego z działalnością zorganizowanych grup przestępczych o charakterze ekonomicznym jest naszym zdaniem decyzją jak najbardziej słuszną i zadowalającą.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania i wątpliwości, zwracam się z prośbą o udzielenie nam przez Panów Ministrów następujących informacji i wyjaśnień:

1. Jakie jest stanowisko ministra finansów i ministra sprawiedliwości co do uznania procederu reaktywacji przedwojennych spółek na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych oraz związanych z nim oszustw i poświadczeń nieprawdy w dokumentach, za zagrożenie dla Skarbu Państwa i budżetu państwa związane z działalnością zorganizowanych grup przestępczych o charakterze ekonomicznym?

2. Jakie aspekty prawno-procesowe wynikają, zdaniem ministra sprawiedliwości oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji, dla organów i służb bezpieczeństwa państwa, tj. ABW, CBA, CBS KGP oraz dla organów prokuratury w związku z tym, iż proceder reaktywacji przedwojennych spółek na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych oraz związane z nim oszustwa i poświadczenie nieprawdy w dokumentach został uznany za zagrożenie związane z działalnością zorganizowanych grup przestępczych o charakterze ekonomicznym?

3. Jakie przyczyny, konkretne sprawy lub informacje, stały u podstawy podjęcia przez ministra spraw wewnętrznych i administracji decyzji o uznaniu procederu reaktywacji przedwojennych spółek na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych za zagrożenie związane z działalnością zorganizowanych grup przestępczych o charakterze ekonomicznym?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24408)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zabezpieczenia
kontrwywiadowczego najważniejszych
spotkań roboczych na najwyższym szczeblu
urzędników unijnych podczas polskiej
prezydencji w UE**

Szanowny Panie Premierze! Przed rozpoczęciem polskiej prezydencji w UE szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego gen. Krzysztof Bondaryk jawnym zarządzeniem szefa służby powołał zespół ds. polskiej prezydencji w UE złożony z funkcjonariuszy ABW oddelegowanych między innymi z następujących jednostek organizacyjnych ABW: Departamentu Przeciwdziałania Terroryzmowi, Departamentu Ochrony Ekonomicznych Interesów Państwa i Zwalczania Przestępczości Zorganizowanej i Departamentu Zabezpieczenia Technicznego. Polska jako kraj z grona tzw. młodych członków UE będący po raz pierwszy gospodarzem prezydencji UE jest szczególnie podatny na zainteresowanie ze strony obcych służb specjalnych. Można wręcz wnioskować, że ta-

kie zagrożenie ze strony zwiększonej aktywności obcych służb specjalnych w Polsce może być większe od zagrożenia tradycyjnym zamachem terrorystycznym. Choć może mieć miejsce również dyskretna aktywność ze strony wywiadów państw niosących tzw. ryzyko niestabilności, jak: Syria, Iran, Korea Północna, które pośrednio mogą nieść również zagrożenie zamachem terrorystycznym. W ostatnim czasie Stany Zjednoczone oskarżają publicznie Iran o sponsorowanie terrorystów z Al-Kaidy, którzy z terytorium Iranu są przetrzucani na tereny Afganistanu objęte działaniami zbrojnymi.

Zważywszy na fakt, iż Polska, będąc dawniej w sowieckim bloku wschodnim, leżała w strefie wpływów Rosji, dlatego też należy szczególną uwagę zwrócić na wzmożoną aktywność rosyjskich służb specjalnych w okresie polskiej prezydencji w UE. Stąd niezrozumiałą pozostaje fakt braku zaangażowania funkcjonariuszy Departamentu Kontrwywiadu w zespole ABW ds. prezydencji w UE.

W związku z zapytaniem w sprawie zabezpieczenia kontrwywiadowczego najważniejszych spotkań roboczych na najwyższym szczeblu urzędników unijnych podczas polskiej prezydencji proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Dlaczego do zespołu powołanego zarządzeniem szefa ABW nie wszedł żaden funkcjonariusz z Departamentu Kontrwywiadu?

2. Czy Departament Kontrwywiadu ABW ma ustalone zadania priorytetowe na czas polskiej prezydencji w UE w celu zabezpieczania najważniejszych spotkań na szczytach państw UE i mocarstw światowych?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24409)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie umieszczenia projektu „Przebudowa kompleksu dworcowego Gliwice” na liście rezerwowej projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”

Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. (M.P. z 2009 r. nr 5, poz. 47), zwracam się z prośbą o wyjaśnienie w sprawie przesunięcia projektu „Przebudowa kompleksu dworcowego Gliwice” z listy projektów kluczowych PO „Infrastruktura i środowisko” i umieszczenie go na liście rezerwowej projektów indywidualnych tego programu. Celem projektu „Przebudowa

kompleksu dworcowego Gliwice” jest poprawa bezpieczeństwa pasażerów przez polepszenie stanu technicznego budynku oraz infrastruktury dworcowo-peronowej. Całość inwestycji jest częścią koncepcji wykreowania nowego centrum Gliwic skupiającego się w sąsiedztwie dworca. Stanowi spójną propozycję zagospodarowania terenów miejskich, należących do PKP oraz podmiotów prywatnych. Kluczowym elementem inwestycji ma być utworzenie centralnego węzła przesiadkowego skupiającego różne środki komunikacji zbiorowej. Z obecnie istniejących mało atrakcyjnych terenów położonych wokół dworca (w więc w centralnej części miasta) ma zostać wykreowane nowe śródmieście uzupełniające ofertę miejską położonej w pobliżu starówki. Poprawa bezpieczeństwa ma zostać osiągnięta również dzięki instalacji nowoczesnego systemu monitoringu. Władze miasta w maju bieżącego roku wynegocjowały porozumienie z PKP SA i PKP PLK SA w sprawie wspólnych działań dla zagospodarowania obszarów zlokalizowanych w sąsiedztwie dworca kolejowego. Osiągnięte porozumienie oraz stan zaawansowania prac nad projektem gwarantują jego powodzenie.

Wobec powyższego uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Co spowodowało umieszczenie projektu na liście rezerwowej PO „Infrastruktura i środowisko”?

2. Jakie warunki muszą zostać spełnione w celu umieszczenia projektu „Przebudowa kompleksu dworcowego Gliwice” na liście podstawowej programu PO „Infrastruktura i środowisko”?

Z poważaniem

Poseł Jan Kaźmierczak

Gliwice, dnia 29 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24410)

do ministra infrastruktury

w sprawie bezkolizyjnego skrzyżowania linii kolejowej z układem komunikacyjnym dla miasta Puszczykowa

W okresie ostatnich kilku lat trwają prace projektowe i przygotowawcze do realizacji inwestycji PKP Polskie Linie Kolejowe SA w Warszawie polegającej na modernizacji linii kolejowej E59 na odcinku od granicy województwa dolnośląskiego do Poznania. Większość tych działań prowadzona była przez inwestora oraz reprezentującą go jednostkę projektową – firmę Systra SA Oddział w Polsce w Warszawie w okresie minionej w ubiegłym roku kadencji samorządów gminnych.

Wtedy też, z uwagi na zmiany w przepisach, przystąpiono do prac w trybie ustawy z dnia 28 marca

2003 r. o transporcie kolejowym (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, ze zm.) – tzw. specustawy kolejowej.

Decydujący etap przygotowania projektu i użycia wymaganych opinii przypadł na 2010 r. Prowadzono wówczas rozmowy konsultacyjne z władzami gmin zainteresowanych modernizacją linii kolejowej.

Uzyskano pozytywną opinię również od poprzednich władz miasta Puszczykowa. Jednak zdaniem obecnych władz miasta skutki realizacji inwestycji w uzgodnionej wcześniej wersji, dla Puszczykowa i jego mieszkańców będą miały negatywny wydzźwięk społeczny i przestrzenny. W efekcie modernizacji linii PKP planuje całkowitą likwidację jednego z trzech obecnie funkcjonujących na terenie Puszczykowa przejazdów kolejowych, pozostawienie tylko dwóch przejazdów, przy czym żaden z nich nie jest i nie będzie mógł być przejazdem bezkolizyjnym.

Dlatego na etapie prowadzonego przez wojewodę wielkopolskiego na wniosek osób reprezentujących Zarząd PKP Polskie Linie Kolejowe SA postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej dla inwestycji polegającej na modernizacji linii kolejowej E59 Wrocław–Poznań na odcinku Czempin–Poznań od km 131,080 do km 163,400, burmistrz miasta Puszczykowa skierował do wojewody prośbę o uwzględnienie w projektowanej lokalizacji linii kolejowej na odcinku przebiegającym przez miasto Puszczykowo bezkolizyjnych rozwiązań związanych z budową wiaduktu lub tunelu drogowego we wskazanych wariantowo miejscach.

Dla uzasadnienia stanowiska obecnego burmistrza podkreślono, że przedstawiona propozycja modernizacji linii kolejowej nie rozwiązuje problemu bezkolizyjnego połączenia dwóch części miasta – wschodniej i zachodniej – rozdzielonych na całej długości linią kolejową. Uwzględnienie jednego z proponowanych bezkolizyjnych rozwiązań umożliwi połączenie drogowych terenów zurbanizowanych miasta Puszczykowa położonych po wschodniej i zachodniej stronie linii kolejowej Poznań–Wrocław.

Podkreślono, że obecnie brak bezkolizyjnego skrzyżowania ruchu kołowego, pieszego i rowerowego z linią kolejową w obrębie granic Puszczykowa stanowi najpoważniejszą barierę przestrzenną i komunikacyjną na terenie miasta.

Podobne stanowisko w sprawie zakresu modernizacji linii kolejowej zajęła obecna rada miasta Puszczykowa, jednogłośnie podejmując apel skierowany do PKP Polskie Linie Kolejowe SA o ponowne przeanalizowanie projektu modernizacji linii kolejowej, mającym na celu pozostawienie przejazdu kolejowego w km 148,963 linii E59 lub wykonanie w tym miejscu przejścia dla pieszych i rowerzystów.

Zgłaszane przez burmistrza Puszczykowa uwagi nie zostały uwzględnione z uwagi na ustalenia z wcześniejszą burmistrz miasta i w konsekwencji tego, w dniu 18 lipca 2011 r. wojewoda wielkopolski wydał decyzję o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej znaczeniu państwowym polegającej na rozbudowie i przebudowie

linii kolejowej E59 Wrocław–Poznań zgodnie z wnioskowanym przez PKP zakresem prac.

Z uwagi na przewidywane negatywne skutki społeczne oraz stanowisko władz miasta Puszczykowa w tej sprawie, burmistrz Miasta Puszczykowa wniósł odwołanie od decyzji Wojewody, skierowane do Pana Ministra.

W treści odwołania ponownie podniesiono potrzebę znalezienia bezkolizyjnego skrzyżowania linii kolejowej z układem komunikacyjnym miasta Puszczykowa, poprzez:

- 1) budowę wiaduktu lub tunelu drogowego z oddzielnym przejściem dla pieszych – w km 148,970;
- 2) budowę przejścia dla pieszych i ruchu rowerowego jako tunelu prostego w miejsce projektowanego przejścia podziemnego składającego się z części przelotowej zlokalizowanej pod układem torowym oraz wejść schodowych i pochylni dla niepełnosprawnych – w km 150,283.

Podkreślono, że przyjęte w decyzji rozwiązania prowadzą do pogorszenia możliwości swobodnego poruszania się na terenie miasta, pogorszenia bezpieczeństwa mieszkańców i dostępu komunikacyjnego do położonego na terenie miasta szpitala obsługującego gminy na terenie całego powiatu poznańskiego, a także utrudniają prowadzenie spójnej polityki rozwoju gminy.

Zdając sobie sprawę z trudności i komplikacji dla inwestora, jakie spowodować może wprowadzenie zmian, mając jednak na uwadze słuszny interes całej społeczności Puszczykowa, zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem:

Czy na obecnym etapie postępowania istnieje możliwość przeprojektowania inwestycji i znalezienia środków na jej realizację zgodnie z oczekiwaniami władz oraz mieszkańców Puszczykowa?

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dn. 9 V 1996 r. (t.j. Dz. U. Nr 221 z 2003 r., poz. 2199) i realizując uprawnienia posła RP, uprzejmie proszę o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z poważaniem

Poseł Arkady Fiedler

Poznań, dnia 28 września 2011 r.

Interpelacja
(nr 24411)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie zmniejszenia dotacji dla „Kuriera Wileńskiego”, jedyne polskiego dziennika ukazującego się na Litwie

Redakcja „Kuriera Wileńskiego” wydała komunikat, w którym stwierdza: W związku ze znacznymi

cięciami dotacyjnymi Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” dla „Kuriera Wileńskiego”, redakcja zmuszona jest zredukować dotychczasową działalność. Jednym z takich cięć jest rezygnacja z koloru w wydaniu magazynowym. Czytelników „Kuriera Wileńskiego” za ten krok bardzo przepraszamy.

Pragnę zauważyć, że premier Donald Tusk i Pan Minister zobowiązaliście się wobec przedstawicieli polskiej mniejszości na Wileńszczyźnie do znaczącego zwiększenia pomocy Polakom zamieszkałym na terytorium Republiki Litewskiej. Tymczasem Fundacja „Pomoc Polakom na Wschodzie”, która dysponuje pieniędzmi publicznymi i realizuje politykę rządu w zakresie wspierania polskiej kultury i polskich mediów na Kresach, zmniejsza dotację dla jedyne go polskiego dziennika na Litwie, gazety o strategicznym znaczeniu dla polskiej mniejszości żyjącej w tym kraju. Przywołując słowa Napoleona Bonaparte, „to więcej niż zbrodnia, to błąd”, to błąd, który osłabia siłę polskiej prasy na Litwie, podkopuje jeden z filarów polskości w tym kraju.

Jest rzeczą oczywistą, że wobec pogarszającej się sytuacji Polaków mieszkających na Wileńszczyźnie polski rząd powinien podjąć wysiłek w celu znaczącego zwiększenia dotacji dla polskich mediów, gdy tymczasem środki przekazywane przez polską stronę zmniejszają się, powodując osłabienie atrakcyjności polskich mediów.

W związku z powyższym mam następujące pytania:

— Czy decyzja władz Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” o zmniejszeniu dotacji dla „Kuriera Wileńskiego” jest znana Panu Ministrowi?

— Czy polityka wobec polskich mediów na Wileńszczyźnie, jaką prowadzi Fundacja „Pomoc Polakom na Wschodzie”, jest zbieżna z założeniami polityki rządowej, a także deklaracjami premiera Tuska i Pana Ministra?

— Czy Pan Minister zamierza podjąć działania, aby zmienić tę fatalną decyzję i przywrócić dotychczasowy poziom dofinansowania „Kuriera Wileńskiego”?

— Czy jest szansa, że w przyszłym roku zostaną zwiększone środki, które stanowią istotne wsparcie dla polskich mediów na Wileńszczyźnie?

Z poważaniem

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24412)

do ministra finansów

w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych przychodów funduszy pożyczkowych uzyskiwanych w ramach realizacji regionalnych programów operacyjnych poszczególnych województw na lata 2007–2013

Do mojego biura poselskiego trafiają zapytania od funduszy pożyczkowych z województwa opolskiego, w tym Fundacji Rozwoju Śląska oraz Wspierania Inicjatyw Lokalnych w Opolu, dotyczące opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych przychodów funduszy pożyczkowych uzyskiwanych w ramach realizacji Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Opolskiego na lata 2007–2013. Problem dotyczy oczywiście wszystkich województw, a RPO województwa opolskiego służyć ma jedynie jako przykład zagadnienia ogólnopolskiego.

Niektóre fundusze pożyczkowe z województwa opolskiego, w tym m.in. Fundacja Rozwoju Śląska oraz Wspierania Inicjatyw Lokalnych w Opolu, otrzymały dofinansowania pochodzące ze środków unijnych – Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Celem otrzymanego dofinansowania było utworzenie lub wniesienie wkładu do funduszu pożyczkowego lub funduszu gwarancyjnego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Opolskiego na lata 2007–2013 w ramach osi priorytetowej 1: Wzmocnienie atrakcyjności gospodarczej regionu działanie 1.2: Zapewnienie dostępu do finansowania przedsiębiorczości.

Środki na dofinansowanie funduszy pożyczkowych pochodzą z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

Kwota dofinansowania może być przeznaczona jedynie na wsparcie przedsiębiorstw poprzez udzielanie niskoprocentowanych pożyczek lub poręczeń kredytowych lub pożyczkowych.

Fundusze pożyczkowe z tytułu wsparcia nie osiąają dochodu. Wszelkie przychody związane z udzielanymi pożyczkami, w tym w szczególności odsetki umowne i karne, prowizje, opłaty, odsetki od lokat bankowych, w związku z udzielanymi pożyczkami zwiększają kapitał funduszu pożyczkowego i przeznaczone są na dalszą pomoc przedsiębiorcom. Z przychodów tych pokrywane są również koszty działalności samych funduszy pożyczkowych.

W interpretacjach organów podatkowych pojawia się stanowisko, że przychody uzyskiwane przez fundusze pożyczkowe (odsetki umowne i karne, prowizje, opłaty) w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Opolskiego na lata 2007–2013 i wsparcia przedsiębiorców podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych.

Opodatkowanie tych przychodów skutkuje tym, że w efekcie mniejsza kwota może być przeznaczona na wsparcie dla przedsiębiorców, albowiem nie wszystkie przychody funduszy pożyczkowych, tj. odsetki umowne i karne, prowizje, opłaty, odsetki od lokat bankowych, powiększają kapitał. Kwoty te muszą być pomniejszone o podatek dochodowy.

Niektóre fundusze pożyczkowe prezentowały stanowisko, że dofinansowania na utworzenie funduszy pożyczkowych lub poręczeniowych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Opolskiego na lata 2007–2013 są zwolnione od podatku dochodowego, albowiem środki finansowe związane z dofinansowaniem pochodzą z funduszy Unii Europejskiej i finansują działania w ramach programów Unii Europejskiej. Zgodnie z przepisem art. 17 ust. 1 pkt. 23 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych wolne od podatku są „dochody uzyskane przez podatników od rządów państw obcych, organizacji międzynarodowych lub międzynarodowych instytucji finansowych, pochodzące ze środków bezzwrotnej pomocy, w tym także ze środków z programów ramowych badań, rozwoju technicznego i prezentacji Unii Europejskiej i z programów NATO, przyznanych na podstawie jednostronnej deklaracji lub umów zawartych z tymi państwami, organizacjami lub instytucjami przez Radę Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej, właściwego ministra, agencje rządowe lub agencje wykonawcze; w tym również w przypadkach, gdy przekazanie tych środków jest dokonywane za pośrednictwem podmiotu upoważnionego do rozdzielania środków bezzwrotnej pomocy zagranicznej na rzecz podmiotów, którym służyć ma ta pomoc”.

Podstawą wprowadzenia powyższego przepisu jest zasada, że wszelkie fundusze i programy pomocowe finansowane przez Unię Europejską są wyłączone z opodatkowania podatkiem dochodowym. Środki pochodzące z bezzwrotnej pomocy w założeniu mają za zadanie finansowanie działań popieranych przez Unię Europejską w ramach programów pomocowych, a nie budżetów poszczególnych państw za pośrednictwem podatków. Ta sama zasada dotyczy również i pozostałych środków pomocowych, finansowanych przez inne instytucje pozarządowe lub gminy.

Skoro zatem kwoty dofinansowania pochodzące z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego korzystają z przedmiotowego zwolnienia w podatku dochodowym, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt. 23 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, to przychody od tych środków, tj. odsetki umowne i karne, prowizje, opłaty, odsetki od lokat bankowych, powinny również korzystać ze zwolnienia od podatku dochodowego od osób prawnych.

Wniosek taki można by wysunąć na podstawie wykładni przepisów art. 17 ust. 1 pkt 23 i 24 oraz pkt 48 i 53 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Założeniem jest, że wszelkie fundusze i programy pomocowe finansowane przez Unię Europejską są wyłączone z opodatkowania podatkiem dochodowym. W ra-

mach realizacji projektu fundusze pożyczkowe nie mogą przeznaczać uzyskanych środków na inne cele aniżeli powiększenie funduszu pożyczkowego. Wszelkie przychody związane z udzielanymi pożyczkami, w tym w szczególności prowizje, odsetki od udzielonych pożyczek, odsetki karne od udzielonych pożyczek powiększają kapitał funduszu i przeznaczone są na realizację projektu. Skoro zatem kwoty te mogą być przeznaczone tylko i wyłącznie na realizację programu unijnego, to należy uznać, że stanowią one również część bezzwrotnej pomocy finansowanej przez Unię Europejską i powinny być zwolnione od podatku dochodowego od osób prawnych.

Inne jest jednak stanowisko prezentowane przez organy podatkowe. Sprawa jest o tyle istotna, że dofinansowania sięgają niejednokrotnie kilkudziesięciu milionów złotych, a przychody, które mogłyby być przeznaczone na pomoc przedsiębiorcom, sięgają kilku milionów złotych.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy środki finansowe otrzymywane przez fundusze pożyczkowe w formie dofinansowania projektu w ramach Regionalnych Programów Operacyjnych na lata 2007–2013 poszczególnych województw korzystają ze zwolnienia od podatku dochodowego od osób prawnych?

2. Czy przychody funduszy pożyczkowych z tytułu udzielonych pożyczek, w tym odsetki umowne i karne, prowizje, opłaty, które zwiększają kapitał funduszy pożyczkowych, stanowią przychód podatkowy do opodatkowania podatkiem dochodowym w momencie ich otrzymania?

3. Czy przychody funduszy pożyczkowych z tytułu odsetek od lokat i środków na rachunku bankowym od środków finansowych otrzymanych w formie dofinansowania w ramach Regionalnych Programów Operacyjnych na lata 2007–2013 stanowią przychód podatkowy do opodatkowania podatkiem dochodowym?

4. Jeżeli ww. przychody stanowią przychód podlegający podatkowi dochodowemu, czy nie warto podjąć działań celem zmiany takiego stanu rzeczy w celu zwiększenia pomocy przedsiębiorcom?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Galla

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24413)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zadośćuczynienia dla obywateli
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
odbywających wydłużoną służbę wojskową
podczas stanu wojennego**

Stan wojenny wprowadzony przez generała Wojciecha Jaruzelskiego dnia 13 grudnia 1981 r. odcisnął wielkie piętno na obywatelach Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Doprowadził on do ograniczenia zaufania obywateli względem państwa oraz zachwiał systemem gospodarczym i społecznym. Do dnia dzisiejszego wiele zagadnień związanych z tym wydarzeniem nie zostało do końca wyjaśnionych. W tym okresie państwo szykanowało i represjonowało dużą część społeczeństwa polskiego.

Wielu mężczyzn w wieku poborowym po wprowadzeniu stanu wojennego zmuszonych było do odbycia wydłużonej służby wojskowej. Sytuacja ta jest krzywdząca dla nich z racji dłuższej służby wojskowej względem innych obywateli kraju odbywających służbę przed wprowadzeniem stanu wojennego.

Czy obywatele PRL odbywający wydłużoną służbę wojskową podczas stanu wojennego mają prawo ubiegać się o rekompensatę ze strony państwa polskiego?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Galla

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24414)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie odbierania prawa do renty
z tytułu niezdolności do pracy osobom,
które są blisko spełnienia wszystkich
warunków niezbędnych do otrzymania
świadczeń przedemerytalnych**

Szanowna Pani Minister! W ramach interwencji poselskiej pragnę poruszyć problem, który został mi przedstawiony przez środowisko emerytów i rencistów z naszego regionu. Sprawa dotyczy odbierania prawa do renty osobom, które są blisko spełnienia wymogów niezbędnych do uzyskania świadczeń emerytalnych.

Według art. 2 pkt 1 ppkt 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 120 z 2004, poz. 1252, z późn. zm.) prawa do otrzymania świadczenia emerytalnego nabywa osoba, która nieprzerwanie pobierała rentę

z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej pięciu lat, ukończyła co najmniej 55 lat – kobieta oraz 60 lat mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Jednak z niepokojem obserwuję, że wiele osób, osiągając przewidziany przez ustawę wiek, bądź też czas pobierania renty, zostało nagle pozbawionych prawa do jej pobierania, co jednocześnie zamknęło im drogę do ubiegania się o świadczenia emerytalne.

W związku z powyższym pragnę zapytać: Czy jest Pani Minister wiadomo, ilu osobom, w trakcie kadencji obecnego rządu, które były blisko spełnienia zawartych w ustawie wymogów, odebrano prawo do pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, tym samym uniemożliwiając ubieganie się o świadczenia przedemerytalne?

Z poważaniem

Poseł Cezary Atamańczuk

Szczecin, dnia 20 września 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24415)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmiany planu wydatków
na leczenie w 2012 r. dokonanej
przez prezesa NFZ**

Z niepokojem przyjąłem informację o podjętej niezwykle szybko, w dzień po wyborach parlamentarnych, decyzji Jacka Paszkiewicza, prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, dotyczącej przyznania dodatkowych środków niektórym oddziałom wojewódzkim funduszu. Pośpiech, brak konsultacji i chęć uniknięcia dyskusji dotyczącej zasadności zmian nie są dobrym przykładem i rodzą podejrzenia o dokonanie niesprawiedliwego podziału pieniędzy. Choć nie wszystkie zmiany w planie finansowym muszą akceptować Ministerstwo Zdrowia i Ministerstwo Finansów, to dobrym obyczajem jest zwyczaj konsultacji i zasięgnięcie opinii zainteresowanych.

Dobrą informacją jest fakt dysponowania przez centralę kwotą prawie 600 mln zł; złą – budzący kontrowersje jej podział. Mazowiecki OW NFZ, posiadający ponad 5 mln ubezpieczonych otrzyma dodatkowo 535 mln zł; Śląski OW posiadający 4,5 mln ubezpieczonych – zaledwie 15 mln zł. Wynika z tego jasno, że w roku 2012 Śląsk będzie dysponował kwotą ponad 7 mld zł, a Mazowsze – ponad 9 mld zł. Różnice są rażące, biorąc pod uwagę porównywalną ilość mieszkańców oraz ilość specjalistycznych placówek. Zarzut dyskryminującego traktowania Śląska jest w świetle przedstawionych danych zasadny. Kolejny przykład to regulowanie Mazowieckiemu OW płat-

ności za tzw. nadwykonania szpitalom i poradniom. Śląsk nie otrzymywał natomiast nawet środków za leczenie pacjentów ponadlimitowych, którym udzielono świadczeń ratujących życie.

Tłumaczenia, że dodatkowe środki pochodzące z tzw. funduszu zapasowego, są przeznaczone na leczenie w oddziałach z najniższą dynamiką wzrostu, nie są satysfakcjonujące. Zmieniony algorytm podziału pieniędzy mający poprawić finansowanie m.in. oddziałów w województwach podkarpackim, świętokrzyskim i podlaskim miał spowodować, że budżet Mazowieckiego OW w roku 2012 miał się po raz pierwszy nieco zmniejszyć. Trudno zatem uznać posunięcie prezesa za krok przypadkowy i niemający związku z wprowadzeniem nowego algorytmu.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje oraz kontynuację niesprawiedliwej i krzywdzącej mieszkańców województwa śląskiego polityki prowadzonej przez NFZ, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o podjęcie interwencji, przeanalizowanie samodzielnie podjętej decyzji prezesa NFZ i jej skutków oraz o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w opinii ministerstwa decyzja prezesa NFZ jest zasadna, sprawiedliwa i uwzględnia w jednakowym stopniu interesy ubezpieczonych w województwie mazowieckim i w województwie śląskim?

2. W jaki sposób uzasadnić można dysproporcje pomiędzy budżetem oddziałów wojewódzkich NFZ na Mazowszu i na Śląsku?

3. Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zmiany decyzji prezesa NFZ skutkującej wyrównaniem drastycznych różnic i dostosowaniem kwoty dodatkowych środków do liczby ludności i liczby specjalistycznych placówek?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 17 października 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24416)

do ministra finansów

w sprawie podjęcia działań ograniczających skalę przemytu

Powstała w 1989 r., skupiająca dzisiaj ponad 7000 polskich firm, organizacja Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej opracowała we wrześniu br. raport „Szara strefa w sektorze wyrobów akcyzowych”. Z dokumentu tego wynika, iż na przemyśle alkoholu, tytoniu i paliwa budżet naszego państwa stracił w 2010 r. niemal 6 mld zł. Całość szarej strefy w gospodarce narodowej, według ostrożnych szacunków Głównego Urzędu Statystycznego, wynosi ok. 11–14% PKB, co stanowi równowartość ok. 140 mld zł.

Odpowiadając na te dane, Pracodawcy RP zainicjowali akcję „Zatrzymać przemyt”, której celem jest zmniejszenie skali tego procederu oraz pokazanie Polakom, jak ogromne straty każdego roku generowane są przez przemyt. Jednym z głównych elementów kampanii jest „Koalicja na rzecz walki z przemytem”. Do udziału w koalicji zaproszeni zostali przedsiębiorcy, plantatorzy, politycy, przedstawiciele administracji rządowej i samorządowej, dziennikarze, naukowcy, działacze społeczni oraz obywatele, którzy chcą doprowadzić do zmniejszenia i w konsekwencji likwidacji zjawiska przemytu.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza Pan podjąć w celu znacznego ograniczenia szkodzącego polskim przedsiębiorcom przemytu?

2. Jak ocenia Pan zgłaszane przez Pracodawców RP propozycje rozsądnych zmian w polityce akcyzowej prowadzonej przez Ministerstwo Finansów?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 14 października 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24417)

do ministra skarbu państwa

w sprawie bezpieczeństwa pracy i problemów finansowych w Katowickim Holdingu Węglowym

Katowicki Holding Węglowy grupuje cztery nowoczesne kopalnie węgla kamiennego: Mysłowice-Wesoła, Murcki-Staszic, Wieczorek, Wujek oraz kopalnię zależną Kazimierz-Juliusz. Jak informują członkowie NSZZ „Solidarność” kopalń skupionych w Katowickim Holdingu Węglowym, w ostatnim czasie znacznie pogorszyły się warunki bezpieczeństwa pracy w spółce. W ich ocenie głównym powodem takiego stanu rzeczy jest brak pieniędzy i ludzi do pracy, szczególnie fachowców: ślusarzy i elektryków, oraz dążenie za wszelką cenę do wykonania zadań przyjętych w planie techniczno-ekonomicznym. Związkowcy podnoszą także, iż w KHW poważny problem stanowi brak środków na budowę centralnej stacji klimatycznej. Przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w KWK Śląsk alarmuje, że w kopalniach KHW istnieją już rejony, gdzie ze względu na panującą temperaturę bez stacji klimatycznej nie sposób przepracować nawet 6 godzin.

W ocenie władz holdingu środkiem na wydobycie się z finansowych problemów może być uruchomienie pierwszej transzy obligacji spółki o wartości 300 mln zł, których przygotowanie programu emisji już zostało zaakceptowane przez rząd. Do dnia dzi-

siejszego jednak nie wiadomo, co będzie ich zabezpieczeniem. Jak zapewnia prezes KHW, na pewno nie będą to koncesje na wydobycie węgla. Związkowcy obawiają się, iż zabezpieczeniem obligacji mogą być akcje holdingu. Wtedy, w przypadku gdy KHW nie posiadałby środków na terminowy wykup obligacji, mogłoby dojść do obejścia procesu prywatyzacyjnego i w konsekwencji przejęcia spółki przez posiadaczy niewykupionych obligacji. Łączna wartość obligacji, które zamierza uruchomić Katowicki Holding Węglowy, to 1 mld zł.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy zapadnie zgoda na uruchomienie obligacji i co będzie ich zabezpieczeniem?
2. Czy w kierowanym przez Pana ministerstwie trwają prace mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa pracy w spółce?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 24 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24418)

do ministra zdrowia

w sprawie odpłatności za paski do mierzenia poziomu cukru we krwi związanej z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych

Szanowna Pani Minister! 1 stycznia 2012 r. wchodzi w życie nowa ustawa refundacyjna (ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, Dz. U. Nr 122, poz. 696).

Jej efektem będzie m.in. to, że paski do pomiaru poziomu glukozy nie będą wydawane za opłatą ryczałtową, wprowadzona zostaje bowiem 30-procentowa odpłatność. Eksperci szacują, że od początku nowego roku pacjenci będą płacić za opakowanie pasków 12–15 zł. Dotychczas paski do pomiaru cukru były dostępne za opłatą ryczałtową ponad 3 zł. Opisana powyżej wykładnia nowej ustawy refundacyjnej została przedstawiona przez dyrektora z Departamentu Polityki Lekowej i Farmacji Ministerstwa Zdrowia oraz jego współpracowników na szkoleniu zorganizowanym przez Ministerstwo Zdrowia, które odbyło się w dniu 21 czerwca 2011 r. O zmianie zasad zmieniających odpłatności za paski służące do mierzenia poziomu cukru we krwi poinformowano również podczas konferencji prasowej zorganizowanej przez Koalicję na rzecz Walki z Cukrzycą w dniu 25 października 2011.

Według prezesa Polskiego Towarzystwa Diabetologicznego, który wystąpił na wyżej wymienionej konferencji, ta sytuacja spowoduje, że część chorych nie będzie mierzyła poziomu cukru. Pan prezes wskazywał, że bez pomiaru poziomu cukru we krwi nie ma możliwości właściwego doboru insuliny. W przypadku gdy chory nie będzie wykonywał pomiaru, będzie dobierał insulinę orientacyjnie, czego efektem mogą być skoki poziomu cukru, co skutkować może częstszymi powikłaniami cukrzycy.

Wobec powyższego pragnę zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Czy ministerstwo – mając na względzie dobro, jak wynika z danych, ok. 2,5 mln osób chorujących na cukrzycę, fakt, iż oszczędności wypracowane poprzez likwidację opłaty ryczałtowej na paski do pomiaru poziomu cukru skutkować mogą tym, że pacjenci rzadziej, ze względu na cenę, dokonywać będą pomiaru cukru, co w efekcie prowadzić może do powikłań, których koszt jest dla leczenia, a więc dla NFZ, nieporównywalnie większy niż koszt refundacji pasków – nie nosi się z zamiarem zachowania ryczałtowanej ceny na paski do pomiaru poziomu cukru we krwi?

2. Czy w planach ministerstwa jest zmiana traktowania pasków jako leków i zakwalifikowania ich do wyrobów medycznych, co spowoduje, że ich cena dodatkowo pójdzie w górę, bo doliczona do niej zostanie jeszcze marża apteczna?

Z poważaniem

Poseł Izabela Kloc

Warszawa, dnia 26 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24419)

do ministra skarbu państwa

w sprawie połączenia Rejonowego Zakładu Energetycznego Jędrzejów z Rejonowym Zakładem Energetycznym Kielce w ramach reorganizacji PGE Dystrybucja

Z informacji, które docierają do mojego biura poselskiego, wynika, że PGE Dystrybucja planuje połączenie Rejonu Energetycznego w Jędrzejowie do jednostki w Kielcach.

Połączenie Rejonowego Zakładu Energetycznego Jędrzejów z Rejonowym Zakładem Energetycznym Kielce w mojej ocenie będzie wiązało się z utratą autonomii gospodarczej przez RZE Jędrzejów, a w nie-dalekiej przyszłości utratą miejsc pracy osób tam zatrudnionych.

Połączenie tych dwóch zakładów w znacznym stopniu pogorszy również dostępność do usług świadczonych przez te zakłady oraz wydłuży czas rozpa-

trywania spraw zgłaszanych przez odbiorców energii elektrycznej.

Mając na uwadze powyższe, pragnę zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy rozważana jest możliwość połączenia tych dwóch zakładów energetycznych?

2. Czy ministerstwo posiada wyliczenia ekonomiczne wskazujące na zasadność podejmowanych decyzji?

3. Czy z wyliczeń wynika, ile osób w związku z reorganizacją starci swoje miejsca pracy?

4. Gdzie mieszkańcy po reorganizacji będą załatwiali swoje sprawy dotyczące dostaw prądu do ich gospodarstw domowych?

Z poważaniem

Poseł Beata Kempa

Syców, dnia 21 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24420)

do ministra zdrowia

w sprawie podziału środków finansowych dla poszczególnych NFZ

Szanowna Pani Minister! Prezes NFZ podjął decyzję o podziale 594 278 tys. zł dodatkowych pieniędzy pochodzących z tzw. funduszu zapasowego. Beneficjentami tej sumy zostały: oddział mazowiecki, oddział pomorski i oddział śląski NFZ – pozostałe oddziały nie otrzymały żadnych środków finansowych z puli dodatkowej. W ramach tego podziału aż 535 mln zł przypadło woj. mazowieckiemu, woj. pomorskie otrzymało 41 mln zł, a śląskie – 15 mln zł. Jeszcze dwa miesiące temu pan prezes deklarował, że w momencie kiedy zostanie uruchomiona rezerwa, w pierwszej kolejności zostaną uregulowane należności wynikające z migracji za rok 2009, czyli pieniądze za leczenie pacjentów spoza województwa, a dopiero pozostałe środki zostaną podzielone pomiędzy województwa. Ta deklaracja nie została zrealizowana.

Jako poseł ziemi śląskiej wielokrotnie zwracałam się do Pani Minister z apelami, interpelacjami dotyczącymi rokrocznie powtarzającego się niedofinansowania śląskiej służby zdrowia. Decyzja prezesa dotycząca rozdziału dodatkowych środków w kontekście śląskiego oddziału NFZ budzi zdumienie tym większe, że jak wynika z raportu NFZ za rok 2010, Śląsk zajmuje pierwsze miejsce pod względem liczby spraw sądowych z tytułu niezapłaconych świadczeń ponadlimitowych.

Art. 68 Konstytucji RP stanowi, iż „Obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, władze publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opie-

ki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych”, tymczasem według obliczeń na statystycznego mieszkańca Mazowsza NFZ wyda o ponad 16% więcej środków niż na mieszkańca Śląska.

Pragnę również przypomnieć Pani Minister, że premier Donald Tusk wielokrotnie mówił o tym, że pieniądze na służbę zdrowia będą rozdzielane sprawiedliwie.

Z poważaniem

Poseł Izabela Kloc

Warszawa, dnia 26 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24421)

do ministra skarbu państwa

w sprawie wieloletniego planu restrukturyzacji zatrudnienia w banku PKO BP SA

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z ogólnodostępnymi źródłami, w tym również komunikatami prasowymi banku, PKO BP od kilku lat realizuje program zwolnień grupowych. Zwalniani w jego ramach pracownicy są objęci programem wsparcia, na który składają się m.in. odprawy finansowe oraz pomoc w przekwalifikowaniu i znalezieniu nowej pracy. Według mojej wiedzy zwolnienia grupowe dotyczą pracowników back office oraz tzw. samodzielnych jednostek specjalistycznych. W ostatnim czasie docierają jednak do mnie niepokojące sygnały o rosnącej fali zwolnień pracowników sprzedaży bezpośredniej. Są oni obejmowani tzw. programem naprawczym, w drodze którego następuje zwykle negatywna weryfikacja przydatności do pracy. Z dostępnych mi informacji wynika, że wypowiedzenia umowy są wręczane szczególnie często osobom z dużym stażem pracy, przy jednoczesnym braku weryfikacji ich indywidualnej sytuacji materialnej oraz często trudnej sytuacji na lokalnym rynku pracy. Szczególnie bulwersuje fakt, że pracownicy ci nie mogą skorzystać z jakiegokolwiek programu wsparcia.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytanie: Czy Panu Ministrowi jest znana realizowana przez PKO BP procedura zwolnień, w tym w szczególności opisane powyżej zwolnienia pracowników sprzedaży bezpośredniej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 26 października 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24422)

do ministra zdrowia

**w sprawie ponownego przeanalizowania
decyzji o niewyrażeniu zgody na utworzenie
z dniem 1 stycznia 2012 r. nowego
podstawowego zespołu ratownictwa
medycznego na terenie
powiatu kościańskiego**

Szanowna Pani Minister! Pragnę poinformować, że do mojego biura poselskiego wpłynął dokument od starosty kościańskiego w sprawie niewyrażenia zgody przez ministra zdrowia na utworzenie od 1 stycznia 2012 r. nowego podstawowego zespołu ratownictwa medycznego z miejscem stacjonowania w Krzywiniu.

Starosta kościański uważa tę decyzję za bezasadną oraz naruszającą w poważnym stopniu bezpieczeństwo zdrowotne mieszkańców powiatu kościańskiego. Jednocześnie nie zgadza się z przytaczanymi przez Ministerstwo Zdrowia argumentami informującymi, że liczba wyjazdów zespołów ratownictwa medycznego z powiatu kościańskiego do nagłych zdarzeń zagrażających zdrowiu jest zbyt mała, aby była konieczność tworzenia dodatkowego zespołu stacjonującego w Krzywiniu. Średnia wyjazdów na dobę w Kościanie i okolicach wynosi 2, gdzie ogólnokrajowa średnia w 2010 r. wynosiła 4,68. Warto dodać, że miasto Krzywiń od 1 lipca br. zostało przyłączone do rejonu operacyjnego powiatu leszczyńskiego.

Ważnym argumentem w powyższej sprawie jest kwestia czasu dotarcia karetki do mieszkańca gminy Krzywiń, który to czas aktualnie znacznie się wydłużył. Oznacza to, że ewentualne ryzyko śmierci w tym przypadku drastycznie wzrasta. Potrzebujący, który mógłby mieć znacznie szybciej udzieloną pomoc poprzez bliżej stacjonującą karetkę, musi dłużej czekać na jej przyjazd.

Warto dodać, że zgodnie z programem „Zintegrowane ratownictwo medyczne” liczba mieszkańców w powiecie leszczyńskim i kościańskim nie powinna przekraczać 33 tys. ludzi. Niestety jednak fakt ten nie ma potwierdzenia w rzeczywistości. Na jedną karetkę w rejonie operacyjnym dla powiatu kościańskiego (bez Krzywina) przypada 34 575 osób. W powiecie leszczyńskim natomiast na jedną karetkę przypada 31 547 osób. Ponadto rozmieszczenie karetek na terenie powiatu leszczyńskiego pokazuje duże dysproporcje pomiędzy dostępem do nich. Pierwszy obszar, w którego skład wchodzi gminy: Lipno, Święciechowa, Wijewo i Włoszakowice, liczy ogółem 26 517 osób. W obszarze tym do zadysponowania są dwie karetki typu S i P. Wynik ten oznacza, że na jeden zespół ratownictwa medycznego przypada 13 258 osób. Natomiast na drugi obszar składają się gminy: Krzemieniewo, Leszno, Osieczna i Rydzyna. Liczba mieszkańców tego obszaru wynosi łącznie 99 671. Na

tym terenie stacjonują dwie karetki zintegrowanego ratownictwa medycznego typu S i P. Jednak na jedną karetkę przypada 49 835 tys. osób. Nadmieniam, że w okresie letnim, m.in. w miejscowości Osieczna, która jest miejscem, gdzie w ciągu weekendu przebywa kilka tysięcy ludzi, liczba osób, na które przypada jedna karetkę, znacznie wzrasta, nawet powyżej 50 tys. osób.

Mając na względzie troskę o jak najlepszy dostęp mieszkańców powiatu kościańskiego do usług medycznych, zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia może dokonać ponownej, wnikliwej analizy systemu PRM dla powiatu kościańskiego, z jednoczesnym uwzględnieniem rzeczywistych potrzeb i realiów?

2. Czy istnieje realna szansa na weryfikację podjętej przez Ministerstwo Zdrowia decyzji na utworzenie z dniem 1 stycznia 2012 r. nowego podstawowego zespołu ratownictwa medycznego (ZRM) z miejscem stacjonowania w Krzywiniu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 27 października 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 24423)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie pilnego powołania specjalnego
rządowego zespołu roboczego ds. zmiany
nazwy systemu GMES oraz bieżącego
zarządzania technikami satelitarnymi**

Szanowny Panie Premierze! Uprzejmie informuję, że odpowiedź ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 21 października 2011 r. na moją interpelację nr 24357 z dnia 16 września 2011 r. jest niezadawalająca i niestety potwierdza, że ws. zmiany nazwy systemu GMES rząd nie podjął skutecznych działań. Ponadto MNiSW prezentuje interpretację zaistniałej sytuacji oraz swoje zamierzenia, z którymi zespół sejmowy ds. wykorzystania przestrzeni kosmicznej nie może się zgodzić.

Odpowiedź MNiSW potwierdza, że między październikiem 2008 r. a sierpniem 2011 r. rząd nie podjął działań w sprawie zmiany nazwy GMES, mimo wcześniejszych zapewnień i mimo sugestii ze strony Komisji Europejskiej w styczniu 2011 r. w sprawie podjęcia tego tematu w czasie polskiej prezydencji.

Dopiero w sierpniu 2011 r. po przekazaniu informacji przez nasz zespół sejmowy MNiSW zadeklarowało, że podejmie rekomendowane przez nas działania wobec Komisji Europejskiej i że niezależnie od tego wykona potrzebne ekspertyzy prawne. Jednakże według naszej wiedzy i według omawianej tu od-

powiedzi na interpelację w końcu października 2011 r. MNiSW nadal nic konkretnego nie zrobiło w tej kwestii.

W swojej odpowiedzi MNiSW twierdzi, że podjęcie tego tematu przez Polskę w czasie polskiej prezydencji może narazić ją na oskarżenia o wykorzystanie prezydencji do załatwiania swoich narodowych interesów. Po pierwsze, skoro MNiSW tak się tego obawia, to dlaczego nie zajęło się tą sprawą przed polską prezydencją? Było na to bardzo dużo czasu. Po drugie, Polska nie podejmuje tego tematu samodzielnie, tylko została o to poproszona przez Komisję Europejską. Po trzecie, Polsce nie można zarzucić, że załatwia swoje narodowe interesy, bo nie postuluje nazwy w pisowni polskiej, tylko w neutralnej międzynarodowej pisowni łacińskiej. Przeciwnie, taki zarzut można było postawić komisarzowi Verheugenowi.

Ponadto MNiSW proponuje, aby polską prezydencję wykorzystała tylko do sporządzenia odpowiednich analiz i ekspertyz. Nie rozumiemy tego postulatu. Ekspertyzy powinny być wykonane już dawno temu przed prezydencją, co MNiSW kompletnie zaniedbało, wręcz przeszkodziło, rozwiązując zespół doradczy ds. wykorzystania przestrzeni kosmicznej, który sprawą ekspertyz bardzo aktywnie się zajmował. Teraz ekspertyzy mają tyle wspólnego z prezydencją, że należy je wykonać natychmiast, aby móc je wykorzystać jeszcze w czasie prezydencji w celu załatwienia omawianej tu sprawy.

MNiSW proponuje również w swojej odpowiedzi podjęcie tematu alternatywnej dla Kopernika nazwy dla systemu GMES. Dziwimy się tej propozycji, bo sugerowana alternatywna nazwa jest niekorzystna dla Polski.

Szanowny Panie Premierze! Zespół sejmowy ds. wykorzystania przestrzeni kosmicznej poprzez swoje kontakty z Komisją Europejską, Europejskim Instytutem Polityki Kosmicznej i wybitnymi osobistościami europejskimi oraz poprzez swoją działalność w europejskiej Międzyparlamentarnej Konferencji ds. Wykorzystania Przestrzeni Kosmicznej zgromadził duży zasób wiedzy w sprawie zmiany nazwy systemu GMES. Zewsząd płyną do nas sygnały i rady, również ze strony niemieckich osobistości, aby mądrze wykorzystać okres polskiej prezydencji do zakończenia zmiany nazwy systemu GMES po naszej myśli. Wszyscy uważają, że jest to najważniejszy moment dla niedużej, dyskretnej polskiej akcji. Potem może być trudniej, jeśli w ogóle będzie to możliwe.

Szanowny Panie Premierze! Opiswane tutaj zaniechania i opóźnianie zakończenia sprawy zmiany nazwy systemu GMES przynoszą szkody nam, polityce europejskiej i samemu systemowi GMES. W Polsce zaczynają one bulwersować opinię publiczną i stać się przedmiotem publikacji prasowych.

W związku z tym zespół sejmowy ds. wykorzystania przestrzeni kosmicznej postuluje powołanie w trybie pilnym specjalnego rządowego zespołu roboczego ds. zmiany nazwy GMES, złożonego z przedstawicieli Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, przedstawi-

cieli zaangażowanych resortów, przede wszystkim Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Środowiska, Ministerstwa Infrastruktury, Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, przedstawicieli Biura Bezpieczeństwa Narodowego oraz przedstawicieli zespołu sejmowego ds. wykorzystania przestrzeni kosmicznej i ekspertów. Zespół powinien być powołany natychmiast, aby jeszcze w czasie polskiej prezydencji podjąć właściwe kroki. Będziemy bardzo zobowiązani za szybkie poinformowanie nas o podjętych decyzjach.

Ponadto nasz zespół będzie postulował w nowo wybranym Sejmie zebranie w trybie pilnym odpowiednich komisji sejmowych w celu omówienia stanu realizacji zmiany nazwy systemu GMES.

W nawiązaniu do mojego drugiego pytania dotyczącego konkretnych doraźnych kroków rządu w sprawie bieżącego zarządzania technikami satelitarnymi też nie otrzymaliśmy adekwatnej odpowiedzi. MNiSW informuje w swojej odpowiedzi o planach rządu. Te plany nasz zespół dokładnie zna i uważa je za daleko niewystarczające, ale to wykracza poza temat tej interpelacji. Chodzi nam o to, że wobec ciągłego braku profesjonalnej struktury rządowej zarządzającej kosmosem, wobec rozwiązania zespołu specjalistycznego przy MNiSW, nieadekwatności istniejącego zespołu przy Ministerstwie Gospodarki oraz rozproszenia odpowiedzialności po różnych resortach, panuje chaos w bieżącym zarządzaniu technikami satelitarnymi, nie mówiąc o definiowaniu i realizowaniu celów strategicznych. A potrzeby są natychmiastowe i ogromne, szczególnie ws. GMES i Galileo.

Proszę o udzielenie odpowiedzi: Jakie konkretne kroki zamierza podjąć rząd, aby usprawnić koordynację technik satelitarnych w najbliższych miesiącach, czekając na powstanie planowanej struktury? Jest to szczególnie ważne w kontekście przygotowań do przystąpienia Polski do Europejskiej Agencji Kosmicznej.

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Sławewski

Warszawa, dnia 2 listopada 2011 r.

Interpelacja
(nr 24424)

do ministra zdrowia

**w sprawie wyjaśnienia przez prezesa NFZ
jego zarządzenia, nr 58/2011/DEF,
z dnia 10 października 2011 r.**

Proszę o udzielenie mi odpowiedzi, co spowodowało wzrost wydatków na świadczenia zdrowotne o 594 278 tys. zł (z jakiego funduszu pochodzi ta kwota).

Proszę też o szczegółowe wyjaśnienie, dlaczego ze zwiększonej kwoty na leczenie szpitalne wynoszącej 466 723 tys. zł aż 461 114 tys. zł przeznaczono na Mazowiecki Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, skoro poziom wykonywania świadczeń zdrowotnych w tym oddziale bilansuje się praktycznie z zawartymi umowami, a w innych oddziałach wojewódzkich niezapłacone są również procedury ratujące życie.

Proszę także o wyjaśnienie, dlaczego ze wszystkich oddziałów wojewódzkich jedynie jeszcze tylko Pomorski Oddział Wojewódzki NFZ otrzymał 5609 tys. zł oraz Śląski Oddział Wojewódzki NFZ – 15 184 tys. zł (na pokrycie kosztów świadczeń zdrowotnych z lat ubiegłych)? Według jakiego klucza w tym zarządzeniu zwiększającym wydatki na leczenie szpitalne pominięte zostały wszystkie pozostałe wojewódzkie oddziały NFZ?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Katulski

Tuchola, dnia 14 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24426)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie odszkodowań dla właścicieli
gruntów zajętych pod budowę węzła
Walichnowy na trasie drogi ekspresowej S8
w woj. łódzkim**

Informuję Pana Premiera o wystąpieniu wielu nieprawidłowości związanych z wyceną nieruchomości zajętych pod budowę węzła Walichnowy na trasie drogi ekspresowej S8 w woj. łódzkim. Dotyczy to wyceny działek w powiecie wierszowskim, na przykładzie gminy Sokolniki.

Nie zostały dotrzymane ustawowe zapisy związane z terminem szacowania wywłaszczanych gruntów wynikające z ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych z późniejszymi zmianami, które określiły organ i termin do wydania decyzji ustalającej odszkodowanie.

Mimo że w miesiącu kwietniu 2011 r. wojewoda łódzki wydał decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności, nie oszacowano przejętych gruntów. Po kilku miesiącach zmienione zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego. Rolnicy wobec niewykonania operatów szacunkowych w terminie, zgodnie z ustawą z 2003 r., stracą znaczne kwoty odszkodowań za przyjęte grunty.

W trakcie realizacji inwestycji drogowych następują bardzo często procesy podziału przestrzennego gospodarstw, w tym podziału działek, utrudnienia i zwiększone koszty w dojazdach do pól, utraty dochodu, co nie jest odpowiednio uwzględnione w odszkodowaniach za wywłaszczane grunty. Ma to zatem znaczący wpływ w dalszym funkcjonowaniu gospodarstw i rodzin właścicieli. Takie sytuacje występują przy budowie drogi ekspresowej S8 w powiecie wierszowskim, wieluńskim i w innych powiatach województwa łódzkiego.

Zapis w konstytucji w art. 21 pkt 2 stanowi, że „Wywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem”.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z pytaniami:

1. Jak rząd zamierza rozwiązać problem różnych podstaw odszkodowań wynikających ze zmiany rozporządzenia Rady Ministrów w sytuacji niedotrzymania ustawowych terminów szacowania i wypłaty odszkodowań zgodnie z obowiązującą ustawą w gminach powiatu wierszowskiego?

2. Czy rząd uważa, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r., które zostało zmienione w dniu 14 lipca 2011 r., spełnia zapis konstytucji o słusznym odszkodowaniu za wywłaszczone grunty?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szczęsny Zarzycki

Wieluń, dnia 3 listopada 2011 r.

Interpelacja
(nr 24427)

do ministra zdrowia

**w sprawie podziału środków
z funduszu zapasowego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z zarządzeniem nr 58/2011/DEF z dnia 10 października, wydanym przez prezesa NFZ Jacka Paszkiewicza, z blisko 600 mln zł rezerwy prawie 0,5 mln zł ma przypaść województwu mazowieckiemu, pozostałe środki otrzymają województwa pomorskie i śląskie. Z informacji, jakie posiadam, wynika, iż przy podziale środków z tzw. rezerwy kierowano się wskaźnikiem dynamiki wzrostu nakładów na świadczenia zdrowotne w poszczególnych oddziałach wojewódzkich NFZ. W efekcie analizy środki otrzymały trzy województwa o najniższej dynamice nakładów finansowych w projekcie planu finansowego na rok 2012.

Zgodnie z art. 124 ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r.

Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) do ww. podziału środków nie stosuje się tzw. algorytmu podziału środków. Nie ma zatem podstaw do podważenia zgodności z prawem decyzji w sprawie podziału środków z rezerwy. Bez względu jednak przy ustalaniu zasad i sposobu zapłaty za realizowane przez zakłady opieki zdrowotnej świadczenia medyczne, których płatnikiem jest Narodowy Fundusz Zdrowia, określaniu limitów na poszczególne świadczenia, a także przy podziale środków z funduszu zapasowego NFZ należy uwzględnić rzeczywiste potrzeby danego województwa oraz faktyczne wykonania. Województwo śląskie jest regionem o dużej koncentracji wyspecjalizowanych jednostek ochrony zdrowia. Podstawowym problemem regionu jest brak pokrycia finansowego kosztów wykonywanych usług. Nie pozwala to na realizację zagwarantowanego prawnie równego, nieograniczonego dostępu pacjentów do usług medycznych ratujących zdrowie i życie. Tymczasem poziom wykonywania świadczeń zdrowotnych w Mazowieckim Oddziale Wojewódzkim NFZ bilansuje się z zawartymi umowami.

Jako przedstawiciel mieszkańców tego regionu jestem mocno zaniepokojona tą dyskryminującą nasz region sytuacją.

W związku z powyższym zapytuję: Proszę o szczegółowe wyjaśnienie powodów przyznania Mazowieckiemu Oddziałowi Wojewódzkiemu NFZ przeważającej części środków finansowych ze zwiększonej kwoty na leczenie szpitalne?

Z wyrazami szacunku

Posel Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 26 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24428)

do ministra infrastruktury

w sprawie zasad rozliczania zużycia wody przez właścicieli mieszkań niebędących członkami spółdzielni mieszkaniowych

Szanowny Panie Ministrze! Obserwacja obrotu gospodarczego w zakresie wewnętrznych rozliczeń za wodę pomiędzy spółdzielnią mieszkaniową a właścicielami mieszkań niebędących jej członkami prowadzi do uzasadnionej troski o transparentność oraz sprawiedliwość norm prawnych obecnie obowiązujących.

Zgodnie z przepisami prawa, ściślej, z art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2001 r. Nr 72, poz. 747), spółdzielnia mieszkaniowa jako właściciel budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania kosztów różni-

cy wskazań wodomierza głównego a sumy wskazań wodomierzy indywidualnych zainstalowanych przy punktach czerpalnych wody.

W praktyce nigdy nie jest tak, aby wskazania wodomierza głównego odpowiadały wskazaniom wszystkich wodomierzy indywidualnych zainstalowanych w danym budynku. Wynika to z różnych przyczyn, np. z niskiej klasy metrologicznej liczników, nieposiadania przez wszystkich lokatorów liczników indywidualnych etc.

Tak powstała różnicą obciążani są wszyscy mieszkańcy budynku lokalowego w sposób przyjęty w regulaminie spółdzielni. Najczęściej odbywa się to tak, że suma wskazań wodomierzy indywidualnych powiększana jest przez spółdzielnię o tzw. sumę ryczałtów, przez którą powinno się rozumieć – zgodnie z rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 14 stycznia 2002 r. w sprawie określenia przeciętnych norm zużycia wody – przeciętne zużycie wody na mieszkańca gospodarstwa domowego, a następnie różnica pomiędzy tak powstałą wartością a wskazaniem wodomierza głównego stanowi dodatkowy koszt rozłożony proporcjonalnie na lokatorów.

Zgodnie z art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 27) właściciele lokali niebędący członkami spółdzielni są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych. Są oni również obowiązani uczestniczyć w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, przy czym obowiązki te wykonują przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni.

Niestety, jeśli chodzi o uprawnienia właścicieli lokali niebędących członkami spółdzielni, to są one daleko bardziej ograniczone w stosunku do członków tejże oraz rażąco niewspółmierne w stosunku do obywateli, jakie ustawa na nich nakłada. Ustawodawca, obciążając wszystkich lokatorów jednakowym obowiązkiem ponoszenia kosztów za dostarczanie wody, nie pozwala jednocześnie tym niebędącym członkami spółdzielni na wgląd do dokumentacji dotyczącej faktycznego zużycia wody w budynku. Jedynym i zdecydowanie niewystarczającym prawem, jakie przysługuje w tej mierze zainteresowanym, jest prawo do zaskarżenia przepisów wewnętrznych, np. uchwały do sądu.

W pełni uzasadnione są obawy wypowiedane przez obywateli, że za sumę ryczałtów mogą zostać przyjęte wartości, które odbiegają od tych, które powinny być ustalone zgodnie z cytowanym rozporządzeniem. Skoro bowiem nie ma przejrzystości w tym zakresie, np. nie można uzyskać od spółdzielni informacji o ilości mieszkańców nieposiadających wodomierzy indywidualnych, powstaje dosyć poważne ryzyko nadużyć ze strony właściciela budynku.

W moim przekonaniu nie ma żadnych przeszkód ku temu, aby wprowadzić zmianę przepisów, mocą

której właścicielom mieszkań niebędących członkami spółdzielni zostaną przyznane takie same prawa, jak jej członkom. Co więcej, wydaje się, że z punktu widzenia konstytucyjnej zasady równości praw obywateli takie rozwiązanie jest ze wszech miar konieczne i uzasadnione. Dodatkowo taka zmiana wpłynie zdecydowanie korzystnie na transparentność gospodarki finansowej spółdzielni mieszkaniowych.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę o przedstawienie, jakie jest stanowisko ministra w tej materii.

Z wyrazami szacunku

Posel Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 27 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24429)

do ministra zdrowia

**w sprawie nowelizacji dyrektywy
Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/
WE z dnia 5 czerwca 2011 r.
w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych**

Szanowna Pani Minister! Niniejsza interpelacja dotyczy projektowanej przez Komisję Europejską nowelizacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie dostosowania ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących produkcji, prezentacji i sprzedaży wyrobów tytoniowych. Projektowana rewizja dyrektywy zakłada w szczególności:

— ujednoczenie wyglądu (kolor, kształt, wielkość itd.) opakowań wyrobów tytoniowych, w tym również poprzez zwiększenie rozmiaru etykiet ostrzegających przed skutkami konsumpcji tytoniu; celem tych rozwiązań jest uniemożliwienie umieszczania na opakowaniach charakterystycznych znaków towarowych (tzw. logo marek), które służą odróżnianiu produktów od siebie i stanowią podstawę konkurencji;

— zwiększenie rozmiaru etykiet zawierających ostrzeżenie, umieszczanych na opakowaniach, do ponad 50% powierzchni obu stron opakowania;

— zakaz wystawiania na sklepowych półkach wyrobów tytoniowych;

— ograniczenia w produkcji wyrobów tytoniowych polegające na ingerencji w skład produkowanych w Polsce papierosów, tzw. dodatków, w oparciu o uznaniowe kryterium atrakcyjności.

W lipcu 2011 r. Komisja Europejska wydała raport, który był wynikiem konsultacji społecznych prowadzonych w okresie od 24 września do 17 grudnia 2010 r., w których również polscy obywatele brali czynny udział. Z Polski w wyniku prowadzonych konsultacji wpłynęło do Komisji Europejskiej blisko

24 tys. stanowisk dotyczących nowelizowanego aktu prawnego wobec 85 tys. wszystkich, jakie zostały zarejestrowane przez komisje. Należy zauważyć, że Polska była w czołówce krajów, które w sposób aktywny uczestniczyły w konsultacjach, w wyniku których wpłynęło tak wiele opinii, co istotne odsetek zdublowanych stanowisk wynosił zaledwie 0,3%. Powyższe świadczy, iż problematyka związana z nowelizacją dyrektywy jest szczególnie istotna dla polskich obywateli.

Nowelizacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie dostosowania ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących produkcji, prezentacji i sprzedaży wyrobów tytoniowych zakłada wprowadzenie do krajowych porządków prawnych uregulowań, które de facto mogą spowodować znaczne ograniczenie wpływów do budżetu państwa, w szczególności z akcyzy, a także są potencjalnym zagrożeniem nie tylko dla plantatorów tytoniu, ale także dla osób pracujących w szeroko rozumianym przemyśle tytoniowym. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż w świetle obecnych wskaźników ekonomicznych wprowadzenie wskazanych w projekcie zmian w sposób negatywny odbije się na budżecie, w którym obecnie dochody z akcyzy od wyrobów tytoniowych stanowią 8% sumy rocznych wpływów.

Należy zauważyć, że Komisja Europejska pomimo wcześniejszych deklaracji do dnia dzisiejszego nie przedstawiła stosownej analizy prawnej, która wskazywałaby, czy projektowane zmiany są zgodne z unijnym porządkiem prawnym. W szczególności dotyczy to propozycji ujednoczenia opakowań, jak również znacznego zwiększenia rozmiaru etykiet ostrzegawczych.

Charakteryzując planowane przez Komisję Europejską zmiany, należy zauważyć, że pierwsza z zasadniczych zmian zakładanych w projekcie dyrektywy, a wskazana powyżej, to wprowadzenie jednolitych opakowań, tzw. plain packaging. Powołana zmiana wprowadza de facto zakaz umieszczania na paczkach papierosów znaków towarowych producenta – taki zakaz niesie ze sobą bardzo wysokie ryzyko naruszenia Konstytucji RP, obowiązujących przepisów z zakresu ochrony własności przemysłowej oraz innych wiążących Polskę umów międzynarodowych zarówno bilateralnych, jak i wielostronnych (te negatywne prawne konsekwencje zostały wskazane m.in. przez Urząd Patentowy RP). Podobny efekt może odnieść zwiększenie wielkości etykiet ostrzegawczych, tj. tak daleka ingerencja w opakowanie (zajęcie przez etykietę ponad 50% opakowania) w praktyce może uniemożliwić widoczne i czytelne umieszczanie na opakowaniu chronionego prawnie znaku towarowego.

Szczególnie kontrowersyjne wydają się zaproponowane przez Komisję zmiany dotyczące zakazu ekspozycji opakowań papierosów w placówkach handlowych – istnieje poważne ryzyko, że niniejsza zmiana stanowiłaby poważną ingerencję w wolność działalności gospodarczej nieusprawiedliwioną innymi war-

tościami i zasadami konstytucyjnymi. Ponadto projektowana zmiana może doprowadzić do nieproporcjonalnego naruszenia dóbr majątkowych właścicieli znaków towarowych.

Mając na uwadze powyższe, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zakaz umieszczania na paczkach papierosów znaków towarowych producenta jest zgodny z Konstytucją RP?

2. Czy koncepcja wprowadzenia tzw. plain packing nie stoi w sprzeczności z polskim porządkiem prawnym, w szczególności z ustawą z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej?

3. Czy projektowane zmiany dotyczące ujednoczenia opakowań nie stoją w sprzeczności z wiążącymi Polskę umowami międzynarodowymi, w szczególności z postanowieniami Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej, a także porozumienia z dnia 15 kwietnia 1994 r. w sprawie aspektów prawa własności intelektualnej (tzw. konwencja TRIPS)?

4. Czy zwiększenie rozmiaru etykiet ostrzegawczych na obu stronach opakowania do ponad 50% będzie stanowiło naruszenie prawa do znaku towarowego?

5. Czy zakaz ekspozycji wyrobów tytoniowych, jaki niesie ze sobą nowelizacja dyrektywy, jest zgodny z konstytucyjną zasadą wolności działalności gospodarczej oraz ochroną własności i innych praw majątkowych określoną w art. 20, a tym samym czy jest zgodny z Konstytucją RP?

6. Czy zakaz ekspozycji nie stoi w sprzeczności z krajowym porządkiem prawnym, a w szczególności z ustawą z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej, a także umowami międzynarodowymi, których Polska jest stroną?

7. Czy display ban (zakaz ekspozycji) nie narusza gwarantowanych przez przepisy europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r., a w szczególności swobody wypowiedzi komercyjnej oraz ochrony własności?

8. Czy zakaz ekspozycji może być regulowany przez znowelizowaną dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie dostosowania ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących produkcji, prezentacji i sprzedaży wyrobów tytoniowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ireneusz Raś

Warszawa, dnia 17 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24430)

do ministra zdrowia

**w sprawie istotnych zastrzeżeń wobec
zarządzenia prezesa NFZ w sprawie
określenia warunków zawierania i realizacji
umów w rodzaju: leczenie szpitalne**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z art. 87 ust. 4 Prawa farmaceutycznego „W szpitalach i innych przedsiębiorstwach podmiotów leczniczych, w których nie utworzono apteki szpitalnej, tworzy się dział farmacji szpitalnej, do którego należy wykonywanie zadań określonych w art. 86 ust. 2 pkt 1 i 4, ust. 3 pkt 5, 7, 9 i 10 oraz ust. 4, który pełni funkcję apteki szpitalnej”. Tymczasem w zarządzeniu nr 72/2011/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 20 października 2011 r. (załącznik nr 3) dla warunków wspólnych wobec świadczeniodawców (nie dotyczy SOR i IP), hospitalizacja, warunki dodatkowo oceniane, poz. 1.3.2: Wymagania formalne pkt c znajduje się 4920: Apteka szpitalna/zakładowa. Taki zapis wydaje się być sprzeczny z zapisem wyżej zacytowanej ustawy, albowiem wyklucza on możliwość utworzenia przez podmiot leczniczy w miejsce apteki działu farmacji szpitalnej, który zgodnie z ustawą dla takich podmiotów jest traktowany równoważnie.

Ponadto wprowadzono wiele zmian dotyczących wymogów kadrowych i sprzętu medycznego, jak np. zarządzenie nr 72/2011/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 20 października 2011 r. (załącznik nr 3) dla warunków 24: Kardiologia, 24.3: Warunki dodatkowo oceniane. W przypadku realizacji grup: E11, E12, E13, E14, E21, E22, E23, E24, E25, E26, E27 wprowadzono pozostałe warunki – co najmniej 20 łóżek w oddziale kardiologii, wpisy w rejestrze. Wydaje się, iż może to działać dyskryminująco wobec wysoko wyspecjalizowanych podmiotów, które do tej pory świadczyły i będą świadczyć bez zagrożenia dla życia i zdrowia pacjentów świadczenia opieki zdrowotnej, o których mowa wyżej. Ponadto mimo treści obowiązującego rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego oraz regulacji ustawy o świadczeniach zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych wprowadzono na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach warunki wymagane dla realizacji świadczeń z grup: E11, E12, E13, E14, E21, E22, E23, E24, E25, E26, E27 – rozszerzono wymóg posiadania przez świadczeniodawcę lekarza specjalisty w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii.

Wszystkie wymienione w przedmiotowej interpelacji kwestie mają istotne znaczenie dla ubezpieczonych, którym w efekcie wprowadzonych zmian może grozić ograniczenie dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej. Rozumiem, że jakość usług medycznych jest kryterium nadrzędnym, jednakże w chwili obec-

nej wzrost wymogów w zakresie kwalifikacji lekarzy powoduje, w obliczu braku specjalistów w danych dziedzinach, duże trudności w kontraktowaniu. Niewątpliwie w tej sytuacji należy wprowadzić okres przejściowy.

Podobnie zbyt wygórowane wymogi dotyczące sprzętu skutkują nieuzasadnionym wzrostem kosztów. W trakcie prac nad ustawą o działalności leczniczej braliśmy pod uwagę potrzebę jakości, ale także elastyczność w podejmowaniu decyzji zarządczych. Przy tak restrykcyjnych, jednoznacznych zapisach w zarządzeniu zakładane cele zostają złamane.

Wobec powyższego zwracam się z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie przyczyn podniesienia wymogów dla kontraktowania działalności medycznej w wyżej opisanych zakresach.

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 26 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24431)

do ministra zdrowia

**w sprawie możliwości przekształcenia
działalności gospodarczej w spółkę
kapitałową w przypadku prowadzenia
przez lekarza działalności gospodarczej**

Szanowna Pani Minister! Przepisem art. 26 ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. z 2011 r. Nr 106, poz. 622) prawodawca dodał do art. 551 Kodeksu spółek handlowych § 5, a do działu III tytułu IV Kodeksu spółek handlowych dodał rozdział 6 pod tytułem „Przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową”. Na mocy dodanych przepisów z możliwości przekształcenia formy swej działalności w jednoosobową spółkę kapitałową może skorzystać przedsiębiorca będący osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Należy tutaj podkreślić, że z możliwości przekształcenia, na podstawie dodanych do Kodeksu spółek handlowych przepisów, mogą skorzystać wszyscy przedsiębiorcy bez względu na to, jaką działalność wykonują. Z przekształcenia może więc skorzystać także osoba prowadząca gabinet lekarski.

Pewne wątpliwości co do ograniczenia tej możliwości należy jednak adresować do przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654, z późn. zm.). Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 5 tej ustawy podmiotami wykonującymi działalność leczniczą mogą być podmioty lecznicze oraz praktyki zawodowe określone w art. 4

i 5. Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 podmiotami leczniczymi są między innymi przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Z przepisu tego można wnioskować, że lekarz może prowadzić praktykę czy gabinet lekarski w formie indywidualnej działalności gospodarczej na podstawie zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej.

Drugą kategorią podmiotów leczniczych są praktyki zawodowe, o których mowa w art. 5 ustawy o działalności leczniczej. Zgodnie z zapisami tego artykułu działalność lecznicza lekarzy może być wykonywana w formie jednoosobowej działalności gospodarczej albo w formie spółki cywilnej, spółki jawnej i spółki partnerskiej. Z takiego ujęcia wynika, że lekarz wykonujący praktykę zawodową w formie jednoosobowej działalności gospodarczej nie jest przedsiębiorcą. Jeśli natomiast nim nie jest, to nie mają do niego zastosowania przepisy dodane do Kodeksu spółek handlowych regulujące przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową. Okazuje się zatem, że działalność prowadzona na podstawie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej skutkuje uzyskaniem statusu przedsiębiorcy, a prowadzona na podstawie przepisu art. 5 ustawy o działalności leczniczej nie skutkuje uzyskaniem takiego statusu. Co więcej, jeśli spółka jawna czy partnerska lekarzy założy szpital, to zarządzanie tym szpitalem w myśl art. 5 ust. 3 nie będzie prowadzeniem podmiotu leczniczego, a w efekcie podmiot zarządzający szpitalem nie będzie przedsiębiorcą. Natomiast lekarz prowadzący gabinet na podstawie art. 4 ustawy o działalności leczniczej będzie nim. Widać zatem niejasną relację pomiędzy art. 4 ust. 1 pkt 1 a art. 5 ust. 2 pkt 1.

Zgodnie z przepisem przejściowym, z art. 208 ust. 2 ustawy o działalności leczniczej osoby wykonujące zawód medyczny muszą dostosować swoją działalność do jej przepisów w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia jej w życie. Do tego dnia lekarz prowadzący indywidualną działalność gospodarczą zgłoszoną do ewidencji może skorzystać z procedury przekształcenia w spółkę kapitałową. Spółka ta będzie podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej. Natomiast lekarz, który po dniu wejścia w życie ustawy rozpocznie jednoosobową działalność gospodarczą jako indywidualną praktykę lekarską na podstawie art. 5 ust 2 pkt 1 lit. a tej ustawy, nie będzie przedsiębiorcą i wobec tego nie będzie mógł przekształcić formy swej działalności.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o analizę przedstawionych informacji, wydanie opinii oraz odpowiedź na pytanie: Czy nie ma wątpliwości i kolizji prawnych w sprawie rejestracji wyżej wymienionej działalności?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 3 listopada 2011 r.

Interpelacja
(nr 24432)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie niepokojącej liczby
funkcjonariuszy Policji odchodzących
ze służby, z uwzględnieniem sytuacji
w woj. śląskim**

Niepokojące dane dotyczące bardzo dużej liczby funkcjonariuszy Policji odchodzących ze służby w 2011 r. zmuszają do podjęcia stanowczych działań zmierzających do rzetelnej analizy tego zjawiska. Statystyka jest bowiem alarmująca: do września br. w całym kraju odeszło prawie 4,5 tys. policjantów. Warto podkreślić, że jest to fakt, iż rezygnację ze służby składają funkcjonariusze z 20-letnim stażem, posiadający cenne doświadczenie. Związkowcy mówią nawet o groźbie powstania gigantycznej luki pokoleniowej. Zabraknie osób, od których młodzi policjanci mogliby się uczyć. Kolejną złą informacją jest skala odejść głównie z wydziałów kryminalnych i prewencji, na których spoczywa najwięcej pracy. Województwami najbardziej dotkniętymi skalą tego zjawiska są: dolnośląskie, mazowieckie, wielkopolskie i śląskie.

Tylko na Śląsku od stycznia br. odeszło prawie 600 funkcjonariuszy (dwa razy więcej niż w 2010 r. o tej samej porze). Efektem tego jest 1,3 tys. wakatów, co spowodowało zmniejszenie liczby policjantów w komendach o ok. 10%. Najtrudniejsza sytuacja występuje w stolicy województwa (brakuje 131 funkcjonariuszy). Zatem codziennie na ulicach brakuje 75 patroli. Liczba wakatów w innych miastach wygląda następująco:

- Bielsko-Biała – 46,
- Gliwice – 65,
- Sosnowiec – 77,
- Piekary Śląskie – 20.

Braki kadrowe powodują konieczność wykonywania większej ilości zadań, niemożność wykorzystania wolnych dni za nadgodziny itp. Nawet bardzo duża pomoc samorządów w postaci nowego sprzętu czy środków na dodatkowe patrole nie spełnia swojej roli. Deklarowaną przyczyną odejść jest niepewność związana z nową ustawą wydłużającą okres nabycia praw emerytalnych oraz brak zawarcia porozumienia pomiędzy rządem a związkami zawodowymi w sprawie waloryzacji płac i zwiększenia nakładów na Policję. To wszystko budzi uzasadniony niepokój i obliguje do podjęcia stanowczych i natychmiastowych kroków w celu unormowania sytuacji.

Zwracam się zatem do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w przedmiotowej sprawie?
2. Na jakim etapie jest projekt porozumienia pomiędzy stroną rządową a przedstawicielami związków zawodowych?

3. Jakie jest stanowisko w sprawie waloryzacji płac funkcjonariuszy i zwiększenia nakładów na Policję?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 27 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24433)

do ministra zdrowia

w sprawie systemu leczenia oparzeń u dzieci

Obowiązujące od kwietnia br. rozporządzenie Ministerstwa Zdrowia ma w założeniu zapewnić skuteczną i szybką pomoc m.in. ofiarom ciężkich poparzeń. Określa kryteria dla placówek, które mogą udzielać najwyższej jakości świadczeń. Problemem jest jednak zmiana klasyfikacji stopnia oparzeń komplikująca sytuację poszkodowanych dzieci. Zgodnie z wymogami szpitale miejskie i powiatowe mogą hospitalizować tylko tzw. lekkie przypadki; średnie i ciężkie kwalifikują się tylko do wysokospecjalistycznych ośrodków. Tymczasem na Śląsku istnieją placówki doskonale radzące sobie z poparzonymi pacjentami, posiadające oddziały chirurgii dziecięcej. Przykładem może być Szpital Miejski w Gliwicach, z sukcesami leczący dzieci z oparzeniami kwalifikującymi się nawet do przeszczepów skóry.

Kliniki, które spełniają wysokie wymagania (ilość lekarzy specjalistów, w tym dziecięcego psychiatry, czy lądowisko dla helikopterów), znajdują się w Krakowie i Łodzi. Konieczność przetransportowania małego pacjenta związana jest z niepotrzebnym stresem, wydłużeniem czasu udzielenia pomocy i niebezpieczeństwem wystąpienia u dziecka tzw. wstrząsu bólowego. Praktyką jest, że Narodowy Fundusz Zdrowia nie kwestionuje fachowości i skuteczności udzielanej pomocy przez miejskie i powiatowe szpitale, jednak płaci za świadczenia według stawek za lekkie przypadki. Efektem tego jest otrzymywanie kwoty maksymalnie w wysokości 4,3 tys. zł, niezależnie od udzielonych świadczeń i ich faktycznego kosztu, który może osiągać nawet kilkadziesiąt tysięcy złotych. Szpitale akceptują ten stan rzeczy, stawiając wyżej interes i dobro pacjenta niż ekonomię. Ta sytuacja wymaga jednak zmian i korekty rozporządzenia.

Mając na uwadze dobro małych pacjentów i informacje przedstawione powyżej, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wprowadzone w ww. rozporządzeniu Ministerstwa Zdrowia zmiany były konsultowane z konsultantem w zakresie chirurgii dziecięcej?
2. Czy i kiedy ministerstwo zamierza wprowadzić zmiany w rozporządzeniach, które umożliwią rozli-

czanie w pełnej wysokości świadczeń udzielanych przez szpitale miejskie i powiatowe?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 27 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24434)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie komplikacji
dotykających właścicieli pojazdów,
którym skradziono dokumenty**

Pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na absurdalny przepis, który niezwykle komplikuje życie właścicieli samochodów, którym skradziono dokumenty. Prawo stanowi, iż kierowca poruszający się pojazdem obowiązkowo powinien mieć przy sobie prawo jazdy, dowód rejestracyjny i aktualną polisę OC. W przypadku kradzieży dokumentów powinien jak najszybciej powiadomić Policję. Poszkodowany otrzymuje stosowne zaświadczenie. Niestety do czasu otrzymania nowych dokumentów nie może prowadzić samochodu. W razie kontroli zapłaci mandat w wysokości 50 zł za każdy z brakujących dokumentów.

W dobie komputerów i nowoczesnych narzędzi komunikacji taki przepis jest bezsensowny i trudno znaleźć uzasadnienie dla jego stosowania. Wszystkie niezbędne dane kierowcy widnieją w komputerowych bazach danych wraz z informacją czy zgłoszono kradzież np. prawa jazdy. W sytuacji kiedy samochód jest niezbędnym narzędziem pracy, pozbawienie właściciela możliwości korzystania z niego przez okres kilku tygodni przynosi wymierne straty finansowe.

Mając na uwadze pilną konieczność zmiany opisanych powyżej przepisów, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielną odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w przedmiotowej sprawie?

2. Czy i kiedy ministerstwo podejmie działania mające na celu zmianę niekorzystnych dla poszkodowanych przepisów dotyczących zakazu poruszania

się samochodem przez kierowcę posiadającego jedynie zaświadczenie Policji o kradzieży dokumentów?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 27 października 2011 r.

Interpelacja
(nr 24435)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działalności portalu
internetowego Redwatch Polska
nawołującego do nienawiści rasowej
i popularyzującego idee faszyzmu**

Od pewnego czasu funkcjonuje w polskim Internecie portal Redwatch, na stronach którego zamieszczone są informacje propagujące faszyzm oraz nawołujące do nienawiści rasowej.

Jedną z form działalności strony jest publikowanie wizerunków oraz danych osobowych i adresów osób publicznych związanych m.in. ze środowiskiem polskiej lewicy. Ostatnio zamieszczono na portalu osobę P. W., członka SLD i przewodniczącego Federacji Młodych Socjaldemokratów na Dolnym Śląsku. P. W. został nazwany „zdrajcą białej rasy”. Praktyki stosowane przez autorów portalu adresowane są do zwolenników idei faszystowskich, którym jednoznacznie wskazuje się wrogów. Mając powyższe na uwadze, P. W. oraz inne osoby określane mianem „zdrajców białej rasy” mogą odczuwać zagrożenie bezpieczeństwa osobistego.

Działając w swoim imieniu, ale także na prośbę P. W. zwracam się do Pana Premiera z pytaniami:

Jakie działania podejmuje rząd RP w sprawie skutecznego ścigania autorów Redwatch?

Jakie działania podejmie rząd RP w celu zapewnienia bezpieczeństwa osób umieszczanych w portalu z określeniem „zdrajcy białej rasy”?

Poseł Janusz Krasoń

Warszawa, dnia 4 listopada 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 10584)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prywatyzacji BZO Befado sp. z o.o.

Szanowny Panie Ministrze! Załoga, jak i związki zawodowe działające przy BZO Befado sp. z o.o. zwróciły się do mnie, wyrażając niepokój związany z prywatyzacją ich przedsiębiorstwa. Przedmiot ich troski stanowi fakt, iż jedyny inwestor wytypowany przez Ministerstwo Skarbu Państwa to spółka Protektor SA. Pracownicy, jak i związkowcy prywatyzowanej firmy stwierdzają, iż Protektor SA nie jest odpowiednim do tego celu przedsiębiorstwem.

Na potwierdzenie tej tezy przytaczają oni sposób postępowania Protektora wobec LZPS w Lublinie. W wyniku działań tego inwestora w spółce z Lublina ograniczono świadczenia pracownicze, zredukowano zatrudnienie załogi, jak również przeniesiono część produkcji do podległych Protektorowi zakładów na terenie Republiki Mołdawii. W efekcie tych działań LZPS gwałtownie ograniczył swoją działalność oraz został wystawiony na sprzedaż.

Załoga BZO Befado wyraża obawę, że podzieli los lubelskiego przedsiębiorstwa. W chwili obecnej spółka osiąga bardzo dobre wyniki finansowe i posiada ugruntowaną pozycję na rodzimych i światowych rynkach, pomimo globalnego kryzysu. Wskaźniki, którymi poszczycić się może bielska fabryka, są lepsze niż te, które posiada spółka Protektor. Pracownicy Befado mają zagwarantowane godne warunki pracy oraz świadczenia socjalne, a pensje wypłacane są zgodnie z harmonogramem.

W związku z opisaną wyżej sytuacją w bielskim przedsiębiorstwie związkowcy i pracownicy słusznie nie widzą korzyści z prywatyzacji firmy przez spółkę Protektor SA. Godnym podkreślenia jest fakt, iż jednocześnie nie mają oni nic przeciwko samej prywatyzacji przedsiębiorstwa i zdają sobie sprawę, że jest to proces nieunikniony. Oczekują od Ministerstwa Skarbu Państwa, że proces ten przyczyni się do dalszego rozwoju spółki, który nie odbije się w negatywny sposób na zatrudnieniu i produkcji w bielskim zakładzie. Co więcej, zapewniają oni, że nie zawahają się przeciwstawić próbom sprzedaży przedsiębiorstwa na niekorzystnych warunkach.

Uprzejmie pytam Pana Ministra: Czy w związku z przedstawionymi powyżej argumentami MSP ponownie rozpatrzy przypadek BZO Befado? Czy nieuzasadnione byłoby odstąpienie od negocjacji ze spółką Protektor?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 8 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10585)

do ministra środowiska

w sprawie rozporządzenia wydanego na mocy art. 44 ustawy o odpadach

Szanowny Panie Ministrze! Rozporządzenie wydane na mocy art. 44 ustawy o odpadach z dnia 27 kwietnia 2001 r. (Dz. U. z 2001 r. Nr 62, poz. 628) daje możliwość uzyskania „zielonych certyfikatów” w przypadku przekształcenia termicznego zmieszanych odpadów komunalnych (vide § 4.1.1).

W związku z powyższym pragnę zadać następujące zapytania:

1. Czy uzyskanie „zielonych certyfikatów” jest możliwe w przypadku odpadów komunalnych poddanych wcześniej procesowi sortowania lub przetworzenia w procesie MBS?

2. Czy certyfikaty mogą być udzielane przy używaniu paliw zastępczych (alternatywnych), zwanych również RDF?

Należy zauważyć, że system certyfikatów ma znaczący wpływ na rozwój komunalnych instalacji wykorzystujących OZE, w tym paliwa pochodzące z odpadów komunalnych. Wydaje się racjonalne, by katalog paliw korzystających ze wsparcia rozszerzyć o produkty instalacji MBS przewidziane do wykorzystania energetycznego.

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Krzyśków

Szczytno, dnia 24 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10586)

do ministra zdrowia

w sprawie terminu wprowadzenia „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2012–2018”

Szanowna Pani Minister! W związku wystąpieniem środowiska osób chorych na hemofilię zaniepokojonych informacją, iż prace nad nowym „Narodowym programem leczenia hemofilii na lata 2012–2018” zostały przedłużone, zwracam się do Pani Minister z zapytaniem: Kiedy zostanie przyjęty i wprowadzony „Narodowy program leczenia hemofilii na lata 2012–2018”?

Hemofilia to grupa trzech uwarunkowanych genetycznie skaz krwotocznych, których objawy wyni-

kają z niedoborów czynników krzepnięcia: VIII (hemofilia A), IX (hemofilia B) lub XI (hemofilia C). Podstawą leczenia tej choroby jest podawanie pacjentom leków wspomagających krzepliwość krwi. W celu koordynowania działań dotyczących leczenia pacjentów chorych na hemofilię prowadzone są prace przygotowujące „Narodowy program leczenia hemofilii”. Program ma ułatwić zakup niezbędnych do życia leków, tym samym obniżając koszt ich doraźnych nieplanowanych zakupów.

Brak terminowego wprowadzenia „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2012–2018” może doprowadzić do sytuacji, w której osoby chore na hemofilię pozostaną bez koniecznej do życia pomocy.

Dlatego też zwracam się do Pani Minister z zapytaniem: „kiedy zostanie przyjęty i wprowadzony „Narodowy program leczenia hemofilii na lata 2012–2018”?”

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Sławomir Piechota

Wrocław, dnia 8 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10587)

do ministra pracy i polityki społecznej
oraz
ministra sprawiedliwości

**w sprawie niezrozumiałej decyzji
powiatowego i wojewódzkiego zespołu
ds. orzekania o niepełnosprawności
oraz niecelowego postępowania sądu
rejonowego dotyczącego dziecka
z Kołobrzegu z rozpoznąną klasyczną
fenyloketonurią**

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze! Ustawa zasadnicza nakłada na władze publiczne obowiązek zapewnienia szczególnej opieki zdrowotnej osobom niepełnosprawnym (art. 68 ust. 3), a także obowiązek pomocy tym osobom w zabezpieczeniu egzystencji, przysposobieniu do pracy oraz komunikacji społecznej (art. 69). Sejm uchwalił 1 sierpnia 1997 r. Kartę Praw Osób Niepełnosprawnych. Dokument podkreśla, że osoby niepełnosprawne mają prawo do niezależnego, samodzielnego i aktywnego życia oraz nie mogą podlegać dyskryminacji.

Rodzice wychowujący dziecko niepełnosprawne (tj. z orzeczoną niepełnosprawnością) mają prawo do ubiegania się o świadczenia rodzinne (zasilek pielęgnacyjny, zasiłek rodzinny wraz z dodatkami, świadczenie pielęgnacyjne). Świadczenia te mają na celu pokrycie, choćby częściowe, wydatków związanych z wychowaniem dziecka niepełnosprawnego.

Dobre prawo stanowione może i powinno pomagać rodzicom i opiekunom w rozwoju dziecka, a już szczególnie dziecka niepełnosprawnego. Konstytucja RP, Konwencja o prawach dziecka oraz ustawa o rzeczniku praw dziecka stanowią najważniejsze odnoszące się do dziecka stanowione akty prawne w Polsce.

Z tego wynika, że państwo polskie szczególnie troszczy się o losy dziecka niepełnosprawnego. Nikogo to też nie powinno dziwić, wszak o poziomie cywilizacyjnym kraju świadczy w głównej mierze właśnie skuteczność w kompleksowej pomocy temu słabszemu, niepełnosprawnemu.

W ew. kwestiach spornych mamy władzę sądowniczą, która dokonując swobodnej oceny dowodów, orzeka w ramach nakreślonych wymagań prawa procesowego, a także w oparciu o regułę logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz o zasady współżycia społecznego.

A zatem w oparciu o powyższe wydawać by się mogło, że w Polsce dziecko, które urodziło się z chorobą fenyloketonurią klasyczną, tj. najcięższą jej postacią, do końca życia zostanie otoczone wszechstronną i troskliwą oraz skuteczną pomocą ze strony państwa. Gwarantują to stosowne ww. akty prawne i wymiar etyczny oraz ludzka wrażliwość, a także nawet wymiar ekonomiczny, albowiem należyta opieka i troska w wychowaniu takiego dziecka zapewnia prawidłowy rozwój dziecka chorego na fenyloketonurię, nie prowadząc do inwalidyzacji chorego. Tym bardziej że obecnie będzie możliwość pełnej refundacji wszystkich preparatów w leczeniu fenyloketonurii, które były dotychczas na liście leków refundowanych, albowiem gwarantuje to ustawa tzw. refundacyjna, która wchodzi w życie od 1 stycznia 2012 r.

Co więcej, obowiązkowo u każdego noworodka w Polsce i wielu innych krajach w trzecim dniu po urodzeniu wykonuje się screeningowe badanie krwi (test przesiewowy), które umożliwi wczesne rozpoznanie fenyloketonurii, schorzenia uwarunkowanego genetycznie, choroby nieuleczalnej, ale jeśli jest rozpoznana w pierwszym tygodniu życia i zostanie wprowadzona restrykcyjna i dość skomplikowana dieta z ograniczoną ilością aminokwasu fenyloalaniny prowadzona stale (do końca życia), to nie dojdzie do uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Wówczas te dzieci rozwijają się prawidłowo, wykorzystując w pełni swój potencjał intelektualny, z sukcesem zdobywają kolejne stopnie edukacji, kończą szkoły zawodowe, licea i uczelnie wyższe, realizują się w wieku dorosłym w wielu zawodach, zakładają szczęśliwe rodziny.

A zatem nawet gdyby tak się zdarzyło, że oto powiatowy czy wojewódzki zespół ds. orzekania o niepełnosprawności nie oceni w sposób należyty terminu ważności orzeczenia albo nieodpowiednio zakwalifikuje wskazania dotyczące konieczności stałej bądź długotrwałej opieki lub pomocy choremu dziecku, to sporne kwestie rozstrzyga sąd. W ramach prawa procesowego, zdrowego rozsądku, doświadczenia życiowego, reguły logicznego myślenia oraz zasady ochro-

ny zaufania obywateli do demokratycznego państwa prawa.

Otóż owe mechanizmy, wydawać by się mogło, gwarantujące pełne zabezpieczenie dziecka chorującego na klasyczną fenylketonurię, w praktyce niestety zawodzą.

Oto dziecko z Kołobrzegu, ur. w kwietniu 2010 r. (w załączeniu pełna dokumentacja^{*)}), z rozpoznaną ciężką postacią fenylketonurii (klasyczną), otrzymuje orzeczenie o niepełnosprawności od powiatowego zespołu ds. orzekania o niepełnosprawności, utrzymanego następnie przez wojewódzki zespół w Szczecinie, z terminem ważności tylko do 15 września 2012 r., choć zgodnie z § 1 pkt 1 oraz § 1 pkt 3 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. przewidywany okres trwania choroby przekracza 12 miesięcy (na obecnym etapie wiedzy medycznej defekt enzymatyczny jest niemożliwy do usunięcia), a zaburzenia funkcjonowania organizmu wymagają systematycznych i częstych zabiegów leczniczych w domu i poza domem.

Ponadto oba zespoły ds. orzeczeń o niepełnosprawności także odmawiają wskazania konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, tym samym pozbawiając rodziców możliwości uzyskania świadczenia pielęgnacyjnego, o które mogą ubiegać się osoby rezygnujące z zatrudnienia w celu podjęcia opieki nad poważnie niepełnosprawnym członkiem rodziny.

Mając na uwadze, iż dziecko w podziale klinicznym ciężkości fenylketonurii w zależności od stężenia fenylalaniny we krwi (co koreluje z aktywnością enzymu hydroksylazy fenylalaninowej w biopłatach wątroby) ma postać klasyczną fenylketonurii, czyli postać najcięższą (aktywność tego enzymu <1%, a stężenie fenylalaniny we krwi na zwykłej diecie >1200 μmol/l), co skutkuje dodatkowymi zaostrzeniami restrykcyjności diety i monitorowania stężenia fenylalaniny we krwi (w odstępach 1–4 tygodni, w zależności od wieku pacjenta) i ścisłą oraz stałą współpracą rodzica z lekarzem i dietetykiem poradni metabolicznej, tym bardziej uzasadniona jest konieczność stałej i długotrwałej opieki i pomocy rodzica dla tego dziecka. Te dzieci nie mogą uczęszczać do żłobka, a w późniejszym wieku do przedszkola. Przebywanie dziecka w grupie rówieśników (np. na placu zabaw) wymaga stałego nadzoru rodzica, w celu zapobieżenia przypadkowemu spożyciu zabronionego produktu (np. poczęstunku słodyczami).

Wszak tylko i jedynie (tym bardziej w ciężkiej postaci fenylketonurii) zdecydowany i stały rygor zachowywania diety zadecyduje, że dziecko będzie rozwijać się prawidłowo, natomiast niemożność zapewnienia tego ścisłego reżimu dietetycznego pozbawi dziecko na stałe tej szansy i dojdzie do nieodwracalnego uszkodzenia mózgu.

Należy pamiętać, że w Polsce fenylketonuria występuje z częstością 1 x 7000–8000 żywych urodzeń, co oznacza, że rocznie rodzi się w naszym kraju 60–70 chorych dzieci.

Wobec powyższego oczywiste jest, że dziecko z najcięższą postacią fenylketonurii powinno mieć orzeczone: niepełnosprawność do 16. roku życia (potem dalsze orzeczenie) oraz uznanie konieczności stałej i długotrwałej opieki i pomocy rodzica, dającej możliwość otrzymania świadczenia pielęgnacyjnego i rezygnacji z pracy, by swoim szczerem zaangażowaniem i stałą troską i nadzorem rodzicielskim nie dopuścić do nawet najmniejszego i niestety nieodwracalnego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Przecież to tak oczywiste pod względem prawnym i czysto ludzkim.

A zatem pytanie do pani minister pracy i polityki społecznej:

1. Dlaczego zarówno powiatowy zespół w Kołobrzegu, jak i Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Szczecinie nie przyznał niepełnosprawności dziecku z najcięższą postacią fenylketonurii do 16. roku życia ani nie uznał konieczności stałej i długotrwałej opieki i pomocy rodzica, pozbawiając jednocześnie rodziców możliwości uzyskania świadczenia pielęgnacyjnego, skoro zarówno rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej, jak i inne akty prawne, a także wymiar etyczny, a nawet ekonomiczny, wskazują na ich przyznanie?

Odrębnym problemem jest zachowanie wymiaru sprawiedliwości.

Oto rodzice dziecka w grudniu 2010 r. odwołują się od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzeczeń o Niepełnosprawności w Szczecinie, zgodnie z pouczeniem, do Sądu Rejonowego w Koszalinie Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Sąd postanawia dopuścić dowód z opinii Kliniki Pediatrii Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie na okoliczność ustalenia okresu oraz wskazania konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby.

W marcu 2011 r. sąd rejonowy otrzymuje jednoznaczny opinię kierownika Kliniki Pediatrii Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie z naukowym i prawnym uzasadnieniem, że należy orzec niepełnosprawność do 16. roku życia oraz należy uznać konieczność stałej i długotrwałej opieki i pomocy innej osoby. Wojewódzki zespół z tą opinią się nie zgadza.

Wobec powyższego sąd rejonowy postanawia dopuścić kolejny dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty pediatrii w Słupsku i w dniu 15 maja 2011 r. rodzice z rocznym dzieckiem ponownie udają się na badania, tym razem do Słupska.

Opinia biegłego sądowego jest następująca: „wymaga stałej opieki osoby drugiej, ponieważ dziecko jest na ścisłej diecie i rozwija się prawidłowo”.

Wojewódzki zespół również z tą opinią się nie zgodził. Wobec powyższego sąd rejonowy ponownie wystąpił do biegłego sądowego o wyjaśnienie swojego stanowiska. Jest zatem wrzesień 2011 r. Postępowanie sądu wydaje się nie mieć końca.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

A zatem pytanie do ministra sprawiedliwości:

2. Czy postępowanie Sądu Rejonowego w Koszalinie w powyższej sprawie jest postępowaniem celowym w sytuacji, gdy obie opinie są spójne i nie pozostawiają wątpliwości, oraz czy postępowanie sądu jest zgodne z przepisami K.p.c. o dowodzie opinii biegłego w sytuacji, gdy zarówno opinie Instytutu Pediatrii w Warszawie, jak i biegłego sądowego w Słupsku są zgodne, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek przeciwstawnych opinii innych biegłych, a mimo to Sąd Rejonowy w Koszalinie nie kończy postępowania dowodowego? Powyższe działania sądu narażają tym samym dziecko na kolejne niedogodności wiążące się z poddawaniem się dalszym badaniom na potrzeby postępowania sądowego oraz pozbawiają rodzica wsparcia finansowego, które jest przecież uzależnione od wyniku tego postępowania.

I pytanie do rzecznika praw dziecka:

3. Na stronie internetowej pana ministra w części dotyczącej misji rzecznika jest napisane: „Najważniejszym, naturalnym prawem człowieka jest prawo do życia. Z niego płynie prawo do pełnego – na miarę człowieka – rozwoju. Ale prawa natury należy dobrze rozpoznać i zabezpieczyć. Takim właśnie zabezpieczeniem jest prawo stanowione, stworzone przez ludzi, ogłoszone i zobowiązujące do jego przestrzegania. O dobrym prawie mówimy wówczas, gdy dobrze służy człowiekowi, a więc dobrze służy jego aktualizacji. Dzieci posiadają szczególne prawa. (...) Dobrze prawo stanowione może i powinno pomagać rodzicom i opiekunom w rozwoju dziecka”. Wobec powyższego czy wg Pana Ministra nie zostały naruszone te szczególne prawa dla niepełnosprawnego dziecka i jakie podejmie Pan działania, by wspomóc rodziców w prawidłowym rozwoju dziecka?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg, dnia 7 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10588)

do ministra zdrowia

**w sprawie koszyka świadczeń
refundowanych przez NFZ**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o przybliżenie koszyka świadczeń refundowanych przez NFZ. W związku z częstymi pytaniami, które są mi zadawane podczas dyżurów poselskich odnośnie do koszyka świadczeń i miejsc, gdzie można mieć wgląd w takie świadczenia, zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie świadczenia są gwarantowane przez NFZ?

2. Gdzie obywatele mogą znaleźć spis świadczeń gwarantowanych przez NFZ?

3. Czy spis taki jest dostępny również dla osób, które nie posiadają dostępu do Internetu?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 14 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10589)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie utajniania jawnych danych
lub nielegalnego ujawniania danych tajnych
przez urzędników MON**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z uporczywym zastrzeganiem informacji, które, jak się okazuje, są powszechnie dostępne, zwracam się z prośbą o wyjaśnienie następującego przypadku. Kto jest w MON odpowiedzialny za zastrzeżenie zapytania nr 6539 do ministra obrony narodowej w sprawie planowanego nalotu dla pilotów samolotów F-16 i MiG-29? Dlaczego informacje zastrzeżono, skoro 10 lutego 2010 r. płk Sylwester Michalski, prostując informację „Rzeczpospolitej” dotyczące nalotu pilotów, podał następujące dane:

Informuję, iż zgodnie z informacjami uzyskanymi w Dowództwie Sił Powietrznych nalot ogólny Sił Powietrznych planowany na rok bieżący wynosi ponad 39 000 godzin i jest większy o ponad 2000 godzin niż nalot w roku 2008 i o ponad 1700 godzin od nalotu z roku 2009. Średni nalot planowany dla każdego pilota w 2010 r. będzie kształtował się na następujących poziomach:

- dla pilotów F-16 przygotowywanych do działań jako Deployable Forces ok. 160 godzin,
- dla pozostałych pilotów F-16 – ok. 100 godzin,
- dla pilotów MiG-29 – ok. 80 godzin,
- dla pilotów samolotów CASA C-295 – ok. 240 godzin,
- dla pilotów Su-22 – ok. 70 godzin,
- dla pilotów szkolonych na pozostałych typach statków – po ok. 100 godzin,
- dla pilotów będących w treningu ciągłym – 40 godzin. Źródło: <http://www.sgwp.wp.mil.pl/pl/1405.html>.

Jeśli te dane są tajne, to dlaczego zostały ujawnione? Czy poinformowano o tym SKW?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10590)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie wspierania polskiego
przemysłu zbrojeniowego
przez Wojsko Polskie**

Szanowny Panie Ministrze! MON deklaruje, że w kwestiach finansowych równo traktuje wszystkich kontrahentów, niezależnie od kraju ich pochodzenia. Jednocześnie powszechnie wiadomo o preferencyjnym traktowaniu przez resort koncernów zagranicznych. Uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie: Ile w 2010 r. otrzymał od MON zaliczek i przedpłat Bumar?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10591)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie raportu NIK dotyczącego
bezpilotowców przeznaczonych
dla PKW Afganistan**

Szanowny Panie Ministrze! W raporcie NIK pojawiły się wątpliwości dotyczące profesjonalizmu osób odpowiedzialnych za WZTT dla bezpilotowców dla PKW Afganistan. W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź: Kto personalnie był odpowiedzialny w BARU za WZTT dla bezpilotowców (imię, nazwisko, stopień, funkcja)?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10592)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie nagród i premii wypłacanych
personelowi Brygady Lotnictwa
Marynarki Wojennej**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wieloletnią zapaścią finansową Marynarki Wojennej należy wyjaśnić, czy oszczędności nie były czynione kosztem personelu. Takie praktyki mogły doprowadzić do

odejścia ze służby doświadczonych oficerów. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka była pula przyznanych nagród i premii w BLMW w latach 2002–2003?

2. Jaka była pula przyznanych nagród i premii w BLMW w latach 2008–2010?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10593)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie kursów zagranicznych odbytych
przez oficerów Marynarki Wojennej**

Szanowny Panie Ministrze! Kursy zagraniczne są cenną formą podnoszenia kwalifikacji oficerów. Uprzejmie proszę o informację o kursach odbywanych przez oficerów Marynarki Wojennej. Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ilu oficerów MW brało udział w kursach zagranicznych w latach 2007–2011?

2. Jakie to były kursy i kto je organizował?

3. Ilu oficerów z Dowództwa Marynarki Wojennej wzięło udział w tych szkoleniach?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10594)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie wyszkolenia oficerów
naprowadzania fregat OHP**

Szanowny Panie Ministrze! Zabezpieczenie działań lotnictwa pokładowego wymaga ścisłej współpracy z załogami okrętów. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ilu certyfikowanych oficerów naprowadzania znajduje się wśród załóg fregat OHP?

2. Czy certyfikaty, licencje i uprawnienia zostały uzyskane zgodnie ze standardami NATO?

3. W jakim ośrodku uzyskano wspomniane certyfikaty?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10595)

do ministra obrony narodowej

w sprawie problemów ze szkoleniem pilotów śmigłowców Mi-14PŁ/R

Szanowny Panie Ministrze! W związku z alarmującymi informacjami dotyczącymi stanu technicznego Mi-14, których możliwości ratownicze uległy drastycznemu ograniczeniu, polski morski system ratowniczy może ulec dezintegracji. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są rezerwy śmigłowców Mi-14?
2. Ile razy w roku 2010 piloci śmigłowców Mi-14PŁ/R trenowali lądowania i starty z wody?
3. Ile maszyn tego typu jest gotowych do akcji ratowniczych na Bałtyku?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10596)

do ministra obrony narodowej

w sprawie szkolenia pilotów Brygady Lotnictwa Marynarki Wojennej

Szanowny Panie Ministrze! Poziom wyszkolenia pilotów lotnictwa MW powinien być objęty specjalnym monitoringiem MON. Wynika to z trudnej specyfiki lotów nad morzem oraz z wieloletnich zaniedbań dowództwa MW. Troska ta winna przekładać się na odpowiednią ilość wylatanych godzin przez personel lotniczy MW.

1. Jaki był przeciętny nalot pilota śmigłowców Kaman SH-2G w roku 2010?
2. Ile startów i lądowań na pokładzie okrętu na morzu przeciętnie odbył pilot śmigłowców Kaman SH-2G w latach 2008–2010? Poproszę o rozbięcie na kolejne lata.
3. Jaki był przeciętny nalot pilota PZL M28 Bryza i An-28 w roku 2010?
4. Jaki był przeciętny nalot pilota Mi-14 w roku 2010?
5. Jaki był przeciętny nalot pilota W-3RM Anakonda w roku 2010?
6. Ile przeciętnie godzin w 2010 r. szkolił się przy użyciu symulatora pilot śmigłowców Kaman SH-2G, Mi-14, W-3RM Anakonda? Gdzie odbywały się te szkolenia?
7. Ilu pilotów lotnictwa MW przekroczyło nalot w wysokości 160 h w 2010 r.?

8. Ilu pilotów lotnictwa MW przekroczyło nalot w wysokości 100 h w 2010 r.?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10597)

do ministra obrony narodowej

w sprawie szkolenia pilotów śmigłowców Kaman SH-2G

Szanowny Panie Ministrze! Piloci lotnictwa pokładowego Marynarki Wojennej powinni mieć zapewnione szczególnie dobre warunki szkolenia. Z informacji pojawiających się w mediach można wnioskować, że jest inaczej. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy program szkolenia na śmigłowce Kaman SH-2G ma wciąż charakter tymczasowy?
2. Dlaczego nie przetłumaczono gotowego, amerykańskiego programu szkolenia z języka angielskiego?
3. Czy wszystkie załogi Kaman SH-2G znają angielski w stopniu wystarczającym, by uczyć się z materiałów amerykańskich?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10598)

do ministra obrony narodowej

w sprawie nalotu pilotów oficerów sztabowych w latach 2008–2010

Szanowny Panie Ministrze! Raport komisji Millera potwierdził szereg nieprawidłowości w funkcjonowaniu lotnictwa wojskowego. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ilu pilotów oficerów sztabowych z lotnictwa poszczególnych rodzajów wojsk wykonało w roku 2009 i w roku 2010 (w rozbięciu na lata) nalot ponad 40 godzin?
2. Ilu pilotów oficerów sztabowych w latach 2008–2010 przeszło przeszkolenie na nowy typ statku powietrznego, innego niż tenże oficer był wyszkolony?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10599)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie statusu decyzji nr 21/Org./P5 MON
z dnia 29 marca 2010 r. i decyzji nr 58/PUM
z dnia 28 maja 2010 r. dotyczących programów
operacyjnych i programów uzbrojenia**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z niejasnym statusem decyzji nr 21/Org./P5 MON z 29 marca 2010 r. i decyzji nr 58/PUM z 28 maja 2010 r. dotyczących programów operacyjnych i programów uzbrojenia uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie: Jaki status, jawny czy niejawni, mają ww. decyzje? Uprzejmie proszę o ujawnienie imion, nazwisk, stopni dyrektorów programów operacyjnych, kierowników projektów operacyjnych i kierowników programów uzbrojenia.

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10600)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie problemów ze śmigłowcami
ratownictwa morskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Trudna sytuacja lotnictwa Marynarki Wojennej może spowodować brak możliwości prowadzenia ratownictwa morskiego z użyciem śmigłowców, co grozi kompromitacją Polski na arenie międzynarodowej. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaką liczbę śmigłowców Mi-14 przystosowanych do ratownictwa morskiego oraz śmigłowców W-3RM Anakonda posiadało w poszczególnych latach okresu 2008–2010 lotnictwo morskie?

2. Kiedy kończą się rezerwy śmigłowców ratowniczych Mi-14? Ile śmigłowców ratowniczych Mi-14 PS i PŁ/R jest obecnie sprawnych?

3. Czy przy sile wiatru 7–8 stopni w skali Beauforta śmigłowiec Anakonda może podjąć skuteczną akcję ratunkową na Bałtyku?

4. Dlaczego 19 grudnia 2010 r. w akcji ratunkowej na Bałtyku, związanej z zatonięciem polskiego kutra rybackiego, nie wziął udziału żaden śmigłowiec ratownictwa morskiego?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10601)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy Grajewa
oraz przebudowy skrzyżowania drogi nr 61
z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską
i linią kolejową**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z apelem Rady Miasta Grajewa oraz burmistrza miasta Grajewa, z dezaprobatą przyjmujących doniesienia medialne oraz stanowisko Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Białymstoku, wyrażone w piśmie nr O/BI-ZP-P2/4110/6/126/08, zwracam się prośbą o podjęcie skutecznych działań w zakresie realizacji niezwykle potrzebnych w Grajewie inwestycji, tj. budowy obwodnicy miasta w ciągu drogi krajowej nr 61 oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 (ul. Piłsudskiego) z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową.

Ruch drogowy na trasie Warszawa – Suwałki stale nasila się. Codziennie przez Grajewa przejeżdża kilka tysięcy ciężarówek TIR oraz niezliczona liczba mniejszych pojazdów. Powoduje to poważne utrudnienia w ruchu, jest przyczyną szybkiej degradacji dróg, znacząco obniża poziom bezpieczeństwa mieszkańców Grajewa, a także istotnie wpływa na dewastację budynków położonych wzdłuż tych dróg. Ograniczona płynność ruchu na skrzyżowaniu dróg krajowych nr 61 i nr 65 sprawia, że Grajewa jest zakorkowane, a mieszkańcy mają problem z przemieszczaniem się po mieście. Rośnie też liczba wypadków i kolizji. Ponad 20 razy na dobę, gdy zapory zamykają przejazd kolejowy, kolejki pojazdów oczekujących na przejazd drogą krajową nr 61 sięgają wręcz poza granice miasta.

Działania zaradcze w postaci zmiany organizacji sygnalizacji świetlnej nie przyniosły spodziewanych rezultatów. Grajewa przeżywa komunikacyjny koszmar. Odległa perspektywa budowy drogi Via Baltica, która przejęłaby tranzytowy ruch ciężarowy, nie zadowala i nie rozwiązuje bieżących problemów lokalnej społeczności. Szybkie wybudowanie obwodnicy, której prace projektowe były już zaawansowane, a budowa miała być rozpoczęta w 2012 r., odciążałoby ruch w mieście, uniezależniłoby ruch tranzytowy od linii kolejowej i poprawiłoby poziom życia mieszkańców. Wyrażam protest wobec działań zmierzających do oddalenia realizacji tej inwestycji w czasie lub jej całkowitego zaniechania. Jako działanie doraźne można byłoby wprowadzić ograniczenie ruchu ciężarowego w ciągu drogi krajowej nr 61 na odcinku obejmującym Grajewa.

Grajewscy samorządowcy jako równie pilną i ważną traktują przebudowę skrzyżowania drogi krajowej nr 61 (ul. Piłsudskiego) z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową. Od dwóch lat inwestor, czyli Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Auto-

strad Oddział w Białymstoku, opóźnia w czasie realizację tej inwestycji, mimo wcześniejszych zapewnień o jej wykonaniu w latach 2009–2010. Najnowsze informacje o odstąpieniu od umowy w sprawie opracowań projektowych i o podjęciu decyzji o powtórzeniu procedury przygotowania dokumentacji należy uznać za skandaliczne i świadczące o faktycznej niechęci inwestora wobec przedmiotowej inwestycji.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy planuje się wykonanie obwodnicy miasta Grajewa i kiedy zostanie ona zrealizowana?

2. Kiedy zostanie wykonana przebudowa skrzyżowania drogi krajowej nr 61 (ul. Piłsudskiego) z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską i linią kolejową w Grajewie i jakie są przyczyny ciągłego odkładania wykonania dokumentacji projektowej tej przebudowy?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 10602)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie niezrozumiałych zasad
przeliczenia wysokości emerytury,
począwszy od 1990 r., na przykładzie
80-letniej emerytki z Białogardu**

Uzasadnienie:

80-letnia emerytka z Białogardu (dokumentacja w załączeniu^{*)}), po wielu nieskutecznych interwencjach w różnych instytucjach, przedstawiła w moim biurze poselskim problem przeliczania jej emerytury w jej opinii wybitnie ją krzywdzący i dokonany w sposób niesprawiedliwy i całkowicie niezrozumiały.

Oceniając dokumentację, należy się zgodzić, że pani S., emerytce z Białogardu, dotąd nie wytłumaczono zasad przeliczenia kwoty emerytury, a z kolejnych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Koszalinie przyznającej emeryturę rzeczywiście trudno o jednoznaczną ocenę zasad przeliczenia wysokości emerytury w związku z przeprowadzoną w 1995 r. przez Narodowy Bank Polski denominacją złotego (choćby z powodu braku podania kwoty słownie i innego znaku emerytury).

Oto po decyzji ZUS Oddział w Koszalinie z dnia 25 stycznia 1990 r. przyznającej emeryturę pani S. (znak: 218055/5/E) łącznie ze wzrostami i dodatkami emerytura wynosi 223 197 zł (zał. 1^{*)}). Następna informacja, na str. 2: „po zwaloryzowaniu podstawy

wymiaru wymiaru (pisownia dosł.) wynosi 552 460 zł, a kwota emerytury $552\,460 \times 71,43\% = 394\,623$, czyli emerytura od 1.1.90 wynosi 394 630 zł”.

Następna decyzja ZUS Oddział w Koszalinie z dnia 5 marca 1992 r. (zał. 2^{*)}) o podwyższeniu emerytury dla pani S. (znak: 02180556/05/E – inny znak?) określiła wysokość emerytury w kwocie 1 215 300 zł miesięcznie (pisownia dosł.), po czym w pkt 9 jest podana kwota wypłacana od marca w łącznej kwocie 1 216 900 zł (?!).

Natomiast w decyzji ZUS Oddział w Koszalinie z dnia 25 maja 1999 r. (zał. 3^{*)}) o waloryzacji emerytury (znak: E 02180556/05) w pkt 9 jest wysokość świadczenia do wypłaty miesięcznie 650,71 zł.

Po kolejnych decyzjach aktualna wysokość emerytury w 2011 r. dla 80-letniej pani S. wraz z zasiłkiem opiekuńczym wynosi 1302,43 zł.

Wobec powyższego pani S. czuje się pokrzywdzona oraz wielce poirytowana faktem, że po uczciwym przepracowaniu bardzo wielu lat i satysfakcjonującej ją wysokości emerytury w latach 90. obecnie nie tylko dysponuje niską emeryturą, co miesiąc poważnie uszczuplaną obowiązkowym wykupem stałych drogiej leków, czynszem i innymi opłatami, ale także jest lekceważona oraz w niesprawiedliwy i krzywdzący sposób przeliczono wysokość jej emerytury. Tym bardziej że pani S. twierdzi, że inne znane jej osoby o podobnym stażu i charakterze pracy, w podobnym wieku mają wyższe emerytury.

Pytania:

1. Czy wysokości kolejnych kwot emerytury pani S. były przeliczane w sposób prawidłowy i czy istnieje możliwość zrozumiałego przedstawienia zasad tego przeliczenia?

2. Czy wobec pani S. zastosowano niekorzystny wariant przeliczenia wysokości emerytury w odróżnieniu od innych osób o podobnych: charakterystyce stażu pracy, wieku i wysokości zarobków (choćby, jak twierdzi emerytka, nie ustalono podstawy wymiaru emerytury w oparciu o najlepszy okres zarobków)?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Zapytanie
(nr 10603)

do ministra zdrowia

w sprawie prowadzenia badań profilaktycznych w zakresie chorób nowotworowych na terenie pow. rzeszowskiego i miasta Tarnobrzega przez Fundację „SOS Życie”

Szanowna Pani Minister! W nawiązaniu do interwencji pani Ł. B. z Fundacji „SOS Życie” w Mielcu, która zwróciła się do mnie w sprawie odmowy przez Podkarpacki Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia możliwości wykonania badań mammograficznych przez fundację na terenie powiatu rzeszowskiego i miasta Tarnobrzeg, proszę o zainteresowanie się przedstawioną sprawą.

Fundacja „SOS Życie” prężnie działa w zakresie programów profilaktycznych chorób nowotworowych. Zajmuje się m.in. wykonywaniem badań diagnostycznych, w tym raka piersi i raka szyjki macicy, dysponuje własnym cytomammobusem. Mimo to, dyrekcja Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ od 3 lat odmawia możliwości wykonania badań mammograficznych fundacji na przedmiotowym obszarze, uzasadniając swoją decyzję tym, że na wymienionym terenie działa już czterech świadczeniodawców, co wpływa na ilość i jakość przebadanych kobiet.

Według danych z Systemu Informatycznego Monitorowania Profilaktyki wynika, że od 5 lat niespełna 25% populacji kobiet z terenu powiatu rzeszowskiego objętych było programami profilaktycznymi. W niektórych gminach powiatu wskaźnik ten spada nawet do 10%. Pożądana jest więc większa liczba jednostek świadczących badania diagnostyczne, jak Fundacja „SOS Życie”.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź:

1. Dlaczego Podkarpacki Oddział Wojewódzki NFZ uniemożliwia podjęcie działań profilaktycznych przez Fundację „SOS Życie” na terenie powiatu rzeszowskiego i miasta Tarnobrzeg?

2. Dlaczego Podkarpacki Oddział Wojewódzki NFZ nie popiera działań mających na celu podniesienie wskaźnika populacji kobiet, które mają dostęp do badań profilaktycznych w zakresie chorób nowotworowych?

3. Czy w kontekście zaistniałej sytuacji ministerstwo przewiduje nowe regulacje, które umożliwią jednostkom diagnostycznym wykonywanie badań mammograficznych i tym samym ułatwią dostęp do przedmiotowych badań większej liczbie kobiet z terenów wiejskich?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10604)

do ministra skarbu państwa

w sprawie przekształceń własnościowych PKS w Siedlcach SA

Szanowny Panie Ministrze! Prezydent miasta Siedlce w odpowiedzi na moje pismo z dnia 19 sierpnia 2011 r. informuje, że władze miasta Siedlce czyniły starania odnośnie do komunalizacji Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Siedlcach SA. Rada miasta podjęła stosowną uchwałę w dniu 26 września 2008 r., a prezydent miasta Siedlce skierował do Pana Ministra wnioski (pismo z 30 września nr SO.REG. 7011-1/2008) o nieodpłatne przekazanie 100% akcji przedsiębiorstwa na rzecz miasta. Powołując się na art. 4a ust. 3 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, Ministerstwo Skarbu Państwa nie uznało argumentów władz miasta. Od 2008 r. prowadzone działania przekształcające nie przyniosły rozstrzygnięcia. Sytuacja ekonomiczno-finansowa firmy na przestrzeni tego okresu pogarsza się i związki zawodowe działające w PKS Siedlce z niepokojem obserwują dotychczasowe działania dotyczące przekształceń własnościowych spółki i wyrażają poparcie dla komunalizacji spółki.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Na jakim aktualnie etapie znajduje się proces przekształceń własnościowych i czy brana jest również pod uwagę możliwość komunalizacji PKS w Siedlcach SA?

Z poważaniem

Poseł Stanisława Prządka

Garwolin, dnia 7 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10605)

do ministra infrastruktury

w sprawie podejmowanych przez ministra infrastruktury czynności zmierzających do weryfikacji ceny za przejazd odcinkami autostrady A2 na odcinku Konin – Nowy Tomyśl w świetle przepisów określających stawki maksymalne

Począwszy od 1 lipca 2011 r. istotnej zmianie uległ system pobierania opłaty za przejazd po odcinku autostrady A2 zarządzanym przez Autostradę Wielkopolską SA (Konin – Nowy Tomyśl). Opłatę drogową, uiszczaną wcześniej w formie kart opłaty drogowej (winiet), zastąpiła opłata elektroniczna, uiszczana w systemie viaToll. Wysokość opłaty za przejazd dla

odbiorcy końcowego (użytkownika drogi) podniosła się wielokrotnie. Jest to skutkiem przerwania na użytkowników autostrady obowiązku ponoszenia pełnej ceny ustalonej z zarządzającą autostradą A2 na tym odcinku Autostradą Wielkopolską SA.

Do dnia 30 czerwca 2011 r. kierowca mógł przebyć odcinek autostrady A2 Konin – Nowy Tomyśl po uiszczeniu opłaty drogowej w formie dziennej karty opłaty drogowej (winiety dobowej) w wysokości 43 zł (czterdzieści trzy złote), która pozwalała również na przebycie tego samego dnia innych dróg, w tym dokonanie pełnego tranzytu przez Polskę. Od dnia 1 lipca 2011 r. opłata za przebycie samego tylko odcinka autostrady A2 Konin – Nowy Tomyśl wynosi brutto 183 zł (sto osiemdziesiąt trzy złote).

Stawki maksymalne ceny za przejazd autostradą A2 (Konin – Nowy Tomyśl) określają normy dyrektywy 2006/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. zmieniającej dyrektywę 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe – art. 13ha ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, ze zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie obliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej, które znajdują zastosowanie do ceny za przejazd tymi odcinkami autostrady A2 na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2008 r. Nr 218, poz. 1391) w związku z art. 37d ust. 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, ze zm.).

Przepisy powyższe stanowią, że limity cen za przejazd autostradą (stawki maksymalne) obliczone wedle przyjętego wzoru mają zastosowanie również do systemów pobierania opłat za przejazd autostradą ustalonych dawniej z koncesjonariuszem odcinków autostrady A2 Konin – Nowy Tomyśl, jeżeli dojdzie do istotnej zmiany systemu pobierania opłaty. Taką istotną zmianą było przejście z systemu opłaty drogowej (winiety) na system opłaty elektronicznej (via-Toll) oraz wielokrotna podwyżka ceny za przejazd dla użytkowników dróg.

Szanowny Panie Ministrze!

1. Czy istotna zmiana w ustalonym dotychczas systemie pobierania opłaty za przejazd odcinkiem autostrady A2 zarządzanym przez Autostradę Wielkopolską SA (Konin – Nowy Tomyśl) spowodowała wszczęcie przez ministra infrastruktury procedury weryfikacji stawek ceny za przejazd odcinkami autostrady A2 zarządzanymi przez Autostradę Wielkopolską w świetle przepisów określających stawki maksymalne?

2. Ile wynosi stawka maksymalna opłaty (ceny) za przejazd autostradą A2 na odcinku Konin – Nowy Tomyśl, liczona zgodnie z ww. przepisami, w tym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r.

w sprawie obliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej?

3. Jakie czynności podejmie minister infrastruktury, jeżeli zostanie stwierdzone, że Autostrada Wielkopolska SA pobiera za przejazd cenę wyższą niż maksymalna?

4. Czy minister infrastruktury podejmuje inne czynności w celu ograniczenia ceny za przejazd odcinkiem autostrady A2 zarządzanym przez Autostradę Wielkopolską SA (Konin – Nowy Tomyśl) dla pojazdów ciężarowych?

5. Czy niezależnie od powyższego minister infrastruktury podejmuje kroki w celu wyjaśnienia, czy wysokość ceny pobieranej za przejazd odcinkiem autostrady A2 zarządzanym przez Autostradę Wielkopolską SA (Konin – Nowy Tomyśl) nie stanowi przejawu stosowania przez Autostradę Wielkopolską SA praktyki ograniczającej konkurencję określonej w art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 333, ze zm.)?

Z poważaniem

Poseł Stanisława Prządka

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10606)

do ministra infrastruktury

w sprawie odtworzenia starej ul. Słowackiego po północnej stronie portu lotniczego w Gdańsku

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 7 września br. miał miejsce protest mieszkańców Banina, Miszewa oraz Rębichowa w sprawie odtworzenia starej ul. Słowackiego po północnej stronie portu lotniczego w Gdańsku o długości ok. 1 km, umożliwiającej mieszkańcom Kaszub szybki i swobodny dojazd do lotniska i aglomeracji, a mieszkańcom Gdańska szybsze dostarcie na Pojezierze Kaszubskie.

Mieszkańcy tych okolic Kaszub walczą już 3 lata o przywrócenie zamkniętego połączenia drogowego między Rębichowem a Gdańskiem-Wrzeszczem. Czują się bardzo oszukani i manipulowani, bowiem wierząc w składane przez gdańskie władze i instytucje wcześniejsze deklaracje, nie widzą jednak zamiarów ich realizacji.

Jak donosi „Dziennik Bałtycki”, w 2008 r. wojnę o drogową rekompensatę rozpoczął ówczesny radny z Banina. Podczas przygotowań do rozbudowy portu lotniczego mieszkańcy leżących w sąsiedztwie terenów wypełnili blisko 200 ankiet, w których wyrazili swoje opinie i obawy dotyczące wpływu inwestycji na środowisko i warunki życia ludzi. Głównie domagano

się w nich budowy alternatywnej ulicy w zamian za zamykany odcinek ul. Słowackiego, zastosowania urządzeń przeciwhałasowych i zaniechania lotów nocnych.

W odpowiedziach na listy prezydent Gdańska informował, że ruch samochodowy poprowadzony zostanie ulicami Nowatorów i Budowlanych, a także że istnieje możliwość odtworzenia, w ramach inwestycji portu lotniczego, likwidowanego odcinka ul. Słowackiego po nowej trasie, wzdłuż północnej granicy lotniska.

Mimo że raport o oddziaływaniu na środowisko rozbudowy portu lotniczego ujawniał, że spowoduje ona duże utrudnienia dla okolicznych mieszkańców, i zalecono rozpatrzenie budowy nowego przebiegu ul. Słowackiego, od lotniska do drogi nr 20 z Chwaszczyna do Żukowa, władze Gdańska zupełnie zignorowały uwagi zgłaszane przez przedstawicieli gminy Żukowo i uparcie forsowały pomysł zamknięcia odcinka ul. Słowackiego i skierowania całego ruchu przez ul. Nowatorów i ul. Budowlanych. Wobec takiej postawy banińczycy zaplanowali czynny protest. 14 listopada 2008 r. przez dwie godziny maszerowali po chodnikach i przejściach dla pieszych na ul. Słowackiego. Trzymali transparenty ze swymi żądaniami, kierowcom rozdawali ulotki z informacją o przyczynach protestu.

Zostali zauważeni. Z inicjatywy ówczesnego wice-marszałka pomorskiego doszło do spotkania mediacyjnego przedstawicieli Gdańska, portu lotniczego i gminy Żukowo. Niewiele ono dało. Gdy w wydanych na początku stycznia 2009 r. środowiskowych warunkowaniach dla inwestycji pn. „Rozbudowa Portu Lotniczego im. Lecha Wałęsy” nie znalazł się zapis o budowie alternatywnego połączenia drogowego, 13 marca 2009 r. protestujący ponownie wyszli na ul. Słowackiego.

Szansą na uratowanie drogowego połączenia lokalnego po północnej stronie lotniska stała się budowa Pomorskiej Kolei Metropolitalnej. Kolejarze proponowali wydłużenie swojej drogi serwisowej, by dać szansę na nowe połączenie z ul. Spadochroniarzy. Jednak w decyzji Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Gdańsku w sprawie PKM nie ujęto nowej drogi do Wrzeszcza.

Jeszcze w czerwcu 2011 r. Krzysztof Rudziński, prezes PKM uspokajał, że nową drogę projektuje Biuro Rozwoju Gdańska. Ostatnie spotkanie burmistrza z wiceprezydentem Gdańska rozwiały te nadzieje, bowiem reprezentant stolicy województwa stwierdził, że o żadnej takiej drodze nie ma mowy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo monitoruje sprawę odtworzenia starej ul. Słowackiego w nowym przebiegu?
2. Kto i kiedy odtworzy zabrany odcinek ul. Słowackiego?
3. W jakim czasie zostanie dobudowana druga nitka ul. Budowlanych na odcinku od ronda turbinowego do ul. Słowackiego?

4. Dlaczego mimo deklaracji władz Gdańska oraz zapewnień przedstawicieli Pomorska Kolej Metropolitalna SA o odtworzeniu w ramach inwestycji portu lotniczego i Pomorska Kolej Metropolitalna SA likwidowanego odcinka ul. Słowackiego po nowej trasie, wzdłuż północnej granicy lotniska, obietnica jest zagrożona? Dlaczego lokalne władze nie wywiązują się z zaleceń badań środowiskowych?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 13 września 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10607)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie gwarancji zatrudnienia
pracowników wyższych uczelni
będących posłami**

Panie Ministrze! Uprzejmie proszę o wyjaśnienie w następującej sprawie.

Pracownicy naukowcy wyższych uczelni pełniący funkcję posła mieli gwarancję zatrudnienia po zakończeniu kadencji przez okres 2 lat na uczelni, na której byli zatrudnieni.

1. Czy takie przepisy obowiązują obecnie?

2. Jeżeli w trakcie trwania kadencji, np. w październiku 2010 r., poseł, a zarazem pracownik naukowy będący na urlopie bezpłatnym na uczelni uzyskał emeryturę, czyli pobiera uposażenie i emeryturę, to musi rozwiązać umowę o pracę zgodnie z obecnie obowiązującą ustawą? Jeżeli tak, to czy będzie mógł ją na nowo zawrzeć?

3. Czy w tej sytuacji ma nadal gwarancję zatrudnienia przez okres 2 lat na uczelni, jeśli w nowej kadencji nie będzie posłem?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 8 września 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10608)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wypadku drogowego
z dnia 15 kwietnia 2008 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócił się do mnie pan R. D., zamieszkały w Czaplunku przy ul. Chrobrego 9, z prośbą o interwencję w sprawie wypadku

drogowego, który wydarzył się 15 kwietnia 2008 r. z jego udziałem. Pan D. uważa, że został niesłusznie oskarżony o spowodowanie wypadku drogowego, i od 3 lat próbuje udowodnić, że jako uczestnik zdarzenia nie przyczynił się swoim zachowaniem do zaistnienia zdarzenia z dnia 15 kwietnia 2008 r.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Pan Minister na podstawie załączonych dokumentów*) podejmie działania zmierzające do wyjaśnienia okoliczności wypadku drogowego, którego uczestnikiem był pan R. D.?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 19 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10609)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie kosztów utrzymania
televizji Bielsat**

Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z pytaniem: Ile Polskę kosztuje utrzymywanie telewizji Bielsat i jaką zdaniem MSZ telewizja ta ma oglądalność na Białorusi? W jaki sposób MSZ tę oglądalność bada (ewentualnie szacuje)?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 5 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10610)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie kosztów utrzymania i działań
pełnomocnika do spraw przeciwdziałania
wykluczeniu społecznemu**

Szanowny Panie Premierze! W maju br. został powołany pełnomocnik do spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu. Towarzyszyły temu podejrzania mediów, jakoby powołanie pana Bartosza Arłukowicza na tę funkcję było próbą przeciwności do Platformy Obywatelskiej. Dla rozwiania tych wątpliwości proszę o informację: Jakie działania podejmuje minister Bartosz Arłukowicz, sekretarz stanu w KPRM, oraz jakie koszty generuje działalność peł-

nomocnika Pana Premiera do spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 16 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10611)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie udzielenia dofinansowania
dla Śląskiego Centrum Wolności
i Solidarności oraz obchodów 30. rocznicy
pacyfikacji Kopalni Węgla Kamiennego
Wujek z rezerwy budżetowej**

Minister kultury i dziedzictwa narodowego Bogdan Zdrojewski w odpowiedzi na moje zapytanie poselskie poinformował, że aktualnie w budżecie resortu nie ma środków na dofinansowanie Śląskiego Centrum Wolności i Solidarności oraz obchodów 30. rocznicy pacyfikacji KWK Wujek.

Wiadomość tę przyjąłem z ogromnym smutkiem i żalem. Centrum powstało bowiem nie tylko w celu upamiętnienia 9 górników zamordowanych podczas pacyfikacji 16 grudnia 1981 r. Powstało także po to, aby uświadomić kolejnym pokoleniom, czym był miniony ustrój, jakie dramatyczne wydarzenia miały tu miejsce i jak wysoką cenę przyszło zapłacić za wolność tym, którzy przeciwstawili się reżimowi komunistycznemu. Placówka oprócz działalności muzealnej będzie prowadzić działania edukacyjne i naukowo-badawcze, skupiając się nad okresem od powstania NSZZ „Solidarność” do 1989 r. Uroczystość otwarcia będzie mieć miejsce w 30. rocznicę pacyfikacji, tj. 16 grudnia br.

Rezygnacja ze wsparcia tego przedsięwzięcia oraz obchodów kolejnej rocznicy tej tragedii mocno dotknęła mieszkańców Śląska. Jestem świadomy faktu, iż Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego wspiera wiele placówek kulturalnych oraz przyznaje dotacje wielu projektom. Są jednak takie, którym odmawiać się nie powinno ze względu na pamięć zamordowanych, ich rodziny i świadectwo, jakie po zamordowanych pozostało.

Mieszkańcy regionu czują przede wszystkim żal, że po raz kolejny władza centralna lekceważy ich oczekiwania. Poczucie niezadowolona może stać się pożywką dla ruchów dążących do zantagonizowania mieszkańców Śląska z resztą kraju. Będzie to kolejny argument, aby udowodnić tezę, że ta część Polski dla władz się nie liczy.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Czy Pan Premier dofinansuje ww. przedsięwzięcia z rezerwy budżetowej w sytuacji, gdy w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego brakuje środków na ten szczytny cel?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 22 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10612)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ulg podatkowych dla rodziców

Szanowna Pani Minister! Tysiące studentów, uczniów w okresie wakacyjnym chce dorobić, najczęściej w gastronomii, przy obsłudze imprez, roznosząc ulotki. Z badań CBOS wynika, że ok. 60% uczniów corocznie pracuje w sezonie wakacyjnym, z czego ok. 30% z nich robi to dorywczo.

Ulga podatkowa dla rodziców wychowujących dzieci wynosi 1112,04 zł na dziecko. Praca dziecka starszego (powyżej 18. roku życia) ma wpływ na możliwość korzystania z ulg przez rodzica z uwagi na to, że w ustawie PIT wskazano limit rocznych dochodów dziecka, którego przekroczenie spowoduje utratę prawa do ulgi. Jeżeli dziecko ma dochód przekraczający 3089 zł, ulga przepada.

Dyskryminuje to np. rodziny biedniejsze, utrzymujące studiujących, którzy w wakacje muszą pracować (często są to studenci uczelni niepublicznych). Zamożnym, których dzieci pracować nie muszą, ulga nie przepada.

Zaistniały problem skłania mnie do zadania Pani Minister pytań z prośbą o udzielenie na nie odpowiedzi:

1. Czy istnieje możliwość zwiększenia limitu kwoty, powyżej której następuje utrata ulgi podatkowej dla rodziców?

2. Czy częściowym rozwiązaniem problemu mógłby być podział pracy, którą dziecko ma wykonać, na mniejsze elementy i opisanie ich w różnych umowach? Jeżeli wynagrodzenie z pojedynczej umowy nie przekroczyłoby 200 zł brutto, czy łączna korzyść dziecka i rodzica będzie wtedy większa?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 6 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10613)

do ministra infrastruktury
oraz
ministra sprawiedliwości

w sprawie zwrotu nakładów poniesionych przez obywatela na utrzymanie posiadanego pawilonu handlowego w Gdyni

Szanowni Panowie Ministrowie! Na mocy umowy kupna-sprzedaży nakładów poniesionych na zbudowanie lokalu użytkowego o pow. 33 m² w Gdyni pani A. S. nabyła od pana L. N. prawo własnościowe do lokalu użytkowego. Przedmiotowa umowa została zawarta w dniu 4 czerwca 1985 r. przed notariuszem z Państwowego Biura Notarialnego w Gdyni (Rep. A Nr 2697). Pan L. N. zbudował pawilon wówczas, kiedy użytkownikiem wieczystym gruntu był Miejski Handel Detaliczny Artykułami Spożywczymi (pozwolenie na budowę wydał Urząd Miejski w Gdyni pismem z dnia 23 lutego 1978 r., znak: GT-I-BN/8381/70/78). Zgodnie z zaświadczeniem Urzędu Miejskiego w Gdyni z dnia 25 lipca 1991 r., znak: PIA-III-8320/97/1021/1, pawilon handlowy przy ul. Widnej 1 przeznaczony jest do adaptacji trwałej.

Na podstawie umowy notarialnej zawartej w dniu 23 lutego 1995 r. Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Społem” z siedzibą w Gdyni, jako następcą prawnym Miejskiego Handlu Detalicznego Artykułami Spożywczymi, stała się użytkownikiem wieczystym gruntu, na którym posadowiony jest pawilon z wyżej opisanym lokalem użytkowym, w którym pani S. prowadzi działalność gospodarczą (kwaciarnię). Przeniesienie na rzecz PSS „Społem” własności pawilonu handlowego nastąpiło odpłatnie według ceny ustalonej przez rzeczoznawcę majątkowego. W tym miejscu należy podkreślić, że do 2007 r. pani A. S. nie była o powyższym informowana, natomiast zawarta przez nią umowa dzierżawy z dnia 17 lutego 1984 r. z Przedsiębiorstwem Gospodarki Mieszkaniowej nie została wypowiedziana.

Z uwagi na to, że aktualny (przynajmniej formalnie) dzierżawca terenu od PSS „Społem”, tj. spółka „Zatoka” SA, wzywa panią S. do opróżnienia i wydania lokalu, co do którego pani S. ma prawo posiadania na mocy ww. umowy kupna-sprzedaży z 4 czerwca 1985 r., zapytuję Panów Ministrów: Czy w sytuacji braku podpisanej z nowym użytkownikiem wieczystym umowy nakłady i roszczenie o ich zwrot przechodzą na dotychczasowego ich właściciela, tj. panią A. S., zgodnie z zasadą sukcesji prawnej i bezpieczeństwa obrotu gospodarczego?

Poza tym istnieją sprzeczności w zapisach księgi wieczystej GD1Y/00014912/5 prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości. I tak w dziale III „Ciężary i ograniczenia” tej księgi według stanu:

a) na dzień 23 czerwca 2010 r. jako użytkownik wieczysty gruntu i właściciel budynku – pawilonu

handlowo-usługowego stanowiącego odrębną nieruchomości – wpisana była firma „Społem” z siedzibą w Gdyni (na podstawie umowy ustanowienia prawa użytkownika i przeniesienia własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu użytkowego z dnia 17 lipca 1995 r.).

Dowód: ekspertyza dotycząca określenia wartości nakładów stanowiących lokal użytkowy kwaciarnia Magnolia, położony w Gdyni, na potrzeby indywidualnego inwestora, s. 5,

b) na dzień 14 czerwca 2011 r. jako użytkownik wieczysty gruntu i właściciel budynku – pawilonu handlowo-usługowego stanowiącego odrębną nieruchomości – wpisana była „Zatoka” sp. z o.o. z siedzibą w Gdańsku (na podstawie umowy ustanowienia prawa użytkownika i przeniesienia własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu użytkowego z dnia 17 lipca 1995 r.).

Dowód: wyciąg z ekspertyzy dotyczącej określenia wartości nakładów stanowiących lokal użytkowy kwaciarnia Magnolia, położony w Gdyni, na potrzeby indywidualnego inwestora.

Wobec powyższego zapytuję Panów Ministrów:

1. Skąd ww. niezgodność we wpisach do księgi wieczystej sporządzonych na podstawie tego samego aktu notarialnego i czym ta niezgodność została spowodowana oraz jaki jest rzeczywisty stan prawny?

2. Dlaczego zabudowania na działkach nr 258/162 i nr 259/164 były przedmiotem umowy ustanowienia prawa użytkownika i przeniesienia własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu użytkowego z dnia 17 lipca 1995 r. na rzecz firm „Społem” bądź „Zatoki” od gminy miasta Gdyni razem z lokalem będącym własnością pani A. S.?

Wyżej opisane umowy dzierżawy z 1984 r. i kupna-sprzedaży z 1985 r. na rzecz pani A. S. są ważne i wciąż wiążące, stąd moje zapytania i prośby o wyjaśnienia.

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 16 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10614)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie działań, jakie podjęły kolejne rady ministrów od 2001 r. do 2011 r. w celu zapewnienia prawidłowego wykonania ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych

Szanowny Panie Premierze! Od uchwalenia ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych minęło już ponad 10 lat. Wykonanie jej w tym okresie wymaga

rzetelnej oceny. Tym bardziej że dochodzące do mnie głosy świadczą o niebywalej czasem skali kłopotów, jakie mieli spółdzielcy, a nawet nadal mają, z tytułu wyegzekwowania należnych im praw.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Jakie kroki podjęły kolejne rady ministrów od roku 2001 r. do 2011 r. w celu zapewnienia prawidłowego wykonania ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w świetle obowiązku, jaki Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej nakłada na Radę Ministrów w myśl art. 146 ust. 4 pkt 1?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10615)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie odszkodowań wypłaconych przez Skarb Państwa przedsiębiorcom z tytułu niesłusznego skazania na podstawie art. 585 § 1 ustawy Kodeks spółek handlowych

W dniu 30 czerwca 2011 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która m.in. uchyliła obowiązywanie art. 585 Kodeksu spółek handlowych (dalej: K.s.h.). Znowelizowała ona tym samym nowelizację art. 585 K.s.h. przewidzianą w ustawie o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, która miała wejść w życie w dniu 1 lipca 2011 r.

W trakcie prac w Sejmie RP nad rządowym projektem ustawy o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców w zakresie nowelizacji art. 585 K.s.h. wielokrotnie podnoszony był argument, iż Skarb Państwa musi wypłacać „bardzo wysokie odszkodowania”.

I tak przykładowo: w trakcie prac Nadzwyczajnej Komisji „Przyjazne Państwo” w dniu 2 lutego 2011 r. poseł Krzysztof Borkowski stwierdził: „Na dzień dzisiejszy przepis jest bardzo kosztowny dla Skarbu Państwa, ponieważ wypłacano z tego tytułu bardzo wysokie odszkodowania. Stąd moja propozycja proponowała zmianę treści na ściganie z oskarżenia prywatnego”.

W trakcie prac Sejmu RP w dniu 23 lutego 2011 r. poseł Krzysztof Borkowski stwierdził: „(...) w tej chwili Prokuratura Generalna Skarbu Państwa musi płacić ogromne odszkodowania i ten przepis jest bardzo trudny dla przedsiębiorców, szczególnie dla menedżerów. Nie był on nowelizowany od 1934 r.,

czyli pochodzi jeszcze z okresu przedwojennego. Tak więc stosowne poprawki przedłożę”.

W trakcie prac Sejmu RP w dniu 25 lutego 2011 r. poseł Krzysztof Borkowski stwierdził: „Pojawiają się liczne paradoksy i Skarb Państwa narażony jest na różnego rodzaju kłopoty, perturbacje, a przede wszystkim koszty”.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy Skarb Państwa w okresie 2000–2011 wypłacał przedsiębiorcom odszkodowania z tytułu niesłusznego skazania związanego z oskarżeniem o popełnienie przestępstwa z art. 585 § 1 K.s.h.?

2. Czy Skarb Państwa w okresie 2000–2011 wypłacał przedsiębiorcom odszkodowania z tytułu niesłusznego zatrzymania lub tymczasowego aresztowania związanego z popełnieniem przestępstwa z art. 585 § 1 K.s.h.?

3. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytania z pkt 1 i 2 proszę o wskazanie:

— łącznej liczby spraw prowadzonych w ww. okresie przeciwko Skarbowi Państwa w związku z roszczeniami odszkodowawczymi,

— łącznej sumy odszkodowań wypłaconych przedsiębiorcom w ww. okresie,

— liczby spraw, w których zastępstwo procesowe sprawowała Prokuratura Generalna Skarbu Państwa.

Poseł Beata Kempa

Warszawa, dnia 23 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10616)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie nieprecyzyjnego interpretowania przez Policję przepisów ustawy o broni i amunicji

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosił się petent, który jest kolekcjonerem broni. Zastanawia go fakt, dlaczego wytyczne Komendy Głównej Policji, które miały wyjaśnić wydziałom postępowań administracyjnych komend wojewódzkich znaczenie postanowień znowelizowanej ustawy o broni, przewidują zakup poszczególnych elementów składowych amunicji i dopiero z nich wytworzenie ładunków, a nie uwzględniają nabycia gotowych naboju, oraz dają wolną rękę funkcjonariuszom Policji podczas wydawania pozwolenia na broń. Pragnę zauważyć, że ustawa ściśle określa definicję osoby mogącej takie pozwolenie uzyskać.

Art. 10.3. Pozwolenie na broń może być wydane w szczególności w następujących celach:

1) ochrony osobistej lub ochrony bezpieczeństwa innych osób oraz mienia,

- 2) łowieckich,
- 3) sportowych,
- 4) kolekcjonerskich,
- 5) pamiątkowych,
- 6) szkoleniowych.

Żądanie od osoby, która chce posiadać broń do ochrony mienia, wykazania, dlaczego nie korzysta z innych środków ochrony, jest działaniem bezpodstawnym.

Art. 10.1. Właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli okoliczności, na które powołuje się osoba ubiegająca się o pozwolenie, uzasadniają jego wydanie. Z takiej konstrukcji przepisu wynika, że Policja ma obowiązek wydania pozwolenia na broń, gdy są spełnione wymienione w ustawie kryteria.

Naczelnik Wydziału Nadzoru nad SUFO Biura Prewencji Komendy Głównej Policji skierowała do WPA pismo, ENS-1992/11/MB, w którym wyjaśnia szereg zagadnień dotyczących stosowania ustawy o broni i amunicji. Budzą one szereg kontrowersji, ich wydźwięk jest niejednoznaczny.

Kieruję zapytanie do Pana Ministra, uprzejmie prosząc o wyjaśnienie następujących kwestii:

1. Czy przytoczona powyżej interpretacja ustawy jest prawidłowa?

2. Czy zasadne jest, że funkcjonariusze Policji przedkładają wytyczne przełożonego nad zapisy ww. ustawy?

Z poważaniem

Poseł Paweł Arndt

Gniezno, dnia 20 września 2011 r.

Zapytanie
(nr 10617)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie polityki prywatyzacyjnej rządu na przykładzie planowanej prywatyzacji przedsiębiorstw Polskie Koleje Linowe SA oraz ZEW Niedzica

Szanowny Panie Premierze! Od początku kadencji Pana rządu pod prywatyzacyjny młotek poszło ponad 460 polskich firm, a plan prywatyzacji na lata 2008–2012 przewiduje sprzedaż ponad 800 podmiotów, począwszy od małych przedsiębiorstw po giganty takie jak PGE czy pakiet akcji KGHM. Bezpośrednim celem takiej polityki jest wyprzedaż walorów narodowych, by zasilić budżet państwa za wszelką cenę. Taka polityka rządu Pana Premiera w ocenie znacznej części polskiego społeczeństwa wpycha Polskę do kategorii krajów „neokolonialnych”, gdzie większość pracowników prywatyzowanych przedsiębiorstw trafi na bruk, a nieliczni będą pracowali na

podstawie krótkotrwałych umów zlecenia na usługach zagranicznego kapitału.

Spółeczność Podhala i Pienin z dużym niepokojem przyjęła także informacje o planowanej prywatyzacji Polskich Kolei Linowych SA oraz sposobie prywatyzacji ZEW Niedzica. W sprawie prywatyzacji Polskich Kolei Linowych SA swój zdecydowany sprzeciw wyrazili Rada Miasta Zakopane, Państwowa Rada Ochrony Przyrody, ludzie nauki z dziedzin przyrodniczych oraz organizacja społeczna, jaką jest Klub im. Władysława Zamoyskiego, wystosowując odpowiednie rezolucje i uchwały.

Prowadzony przez PKP SA oraz Pana rząd proces prywatyzacyjny najprawdopodobniej po wyborach ma zakończyć się ogłoszeniem informacji o zamiarze zbycia spółki PKL. Podkreślić należy, że prywatyzacja Polskich Kolei Linowych SA obejmująca całą sieć kolei linowych od Góry Żar w Żywcu przez Zakopane, Szczawnicę do Krynicy Górskiej nie znajduje żadnego racjonalnego i ekonomicznego uzasadnienia. Skoro PKL ma doskonale wyniki finansowe, wypracowuje miliony złotych zysku, a państwo do niego nie dopłaca, to dlaczego Pan Premier chce sprzedawać firmę, która ma ogromną wartość historyczną i ekonomiczną? PKL jest spółką przynoszącą stały zysk, dobrze zorganizowaną, stale inwestującą w poprawę i unowocześnienie obsługi wielomilionowego ruchu turystycznego.

Należy zwrócić także uwagę na zasadne argumenty, które przedstawia Klub im. Władysława Zamoyskiego w swoim apelu, a mianowicie, że „istnieje obawa, iż sprzedaż przez państwo akcji PKL SA może oznaczać także początek prywatyzacji Tatrzańskiego Parku Narodowego, zespół kolei linowych Kasprowy Wierch znajduje się bowiem na terenie Tatrzańskiego Parku Narodowego. Skarb Państwa nabył tytuły do gruntów w drodze wyłączeń osób prywatnych i w trybie dekretów nacjonalizacyjnych PKWN. Uzasadnieniem wyłączeń i nacjonalizacji były dobro wyższe i cele publiczne, jakim miały służyć kolej linowa i utworzony w 1954 r. Tatrzański Park Narodowy. Prywatyzacja kolei linowych na Kasprowym Wierchu byłaby odwróceniem dotychczasowej polityki państwa prowadzonej od kilkudziesięciu lat w stosunku do własności prywatnej na obszarach parków narodowych i może spowodować lawinę roszczeń reprivatyzacyjnych i wniosków o zwrot wyłączonej nieruchomości. Sprywatyzowanie Polskich Kolei Linowych SA byłoby wyrazem zlekceważenia wieloletnich wysiłków społeczeństwa na rzecz ochrony naszego narodowego dziedzictwa. Dla milionów Polaków Tatrzański Park Narodowy z kolejką na Kasprowy Wierch ma znaczenie symboliczne i – podobnie jak Wzgórze Wańskie lub Kopalnia Soli Wieliczka – nie powinien podlegać prywatyzacji”.

Również w związku z planowaną prywatyzacją Zespołu Elektrowni Wodnych w Niedzicy Ministerstwo Skarbu Państwa podało informację, że wyłącz-

ność w negocjacjach będzie miała czeska firma Energo-Pro, która zaoferowała najwyższą stawkę za zakup Zespołu Elektrowni Wodnych. Społeczność Pienin wyraża szereg obaw w sprawie sposobu planowanej prywatyzacji. Obawy budzi nie tylko wybór prywatnego inwestora z Czech, ale też możliwy wpływ tego inwestora na redukcję zatrudnienia załogi. Czeska firma, która uzyskała wyłączność na rozmowy, znana jest także z tego, że wprowadza automatyzację w swoich zakładach, a załoga traci pracę. O dochody martwią się też flisacy, którzy wyrażają obawy o współpracę z zagranicznym inwestorem, który nie będzie musiał być zainteresowany oglądaniem się na ich potrzeby.

Panie Premierze, funkcjonowanie obu spółek nie stanowiło źródła jakichkolwiek problemów dla ministra skarbu państwa, nie ma zatem jakichkolwiek ekonomicznych i gospodarczych przesłanek pośpiesznych działań prywatyzacyjnych. Dlatego zwracam się do Pana Premiera o przeprowadzenie rzetelnej dyskusji z wszystkimi zainteresowanymi środowiskami, z udziałem ekspertów oraz opinii publicznej, ponieważ w tych przypadkach Pana zamiary prywatyzacyjne budzą olbrzymie wątpliwości oraz emocje opinii publicznej. Dlatego w tej sytuacji jako poseł tej ziemi wyrażam zdecydowany sprzeciw wobec prywatyzacji Polskich Kolei Linowych SA oraz sposobu prowadzenia prywatyzacji ZEW Niedzica.

Jednocześnie proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie są aktualnie prace przygotowawcze do prywatyzacji PKL SA oraz ZEW Niedzica?
2. Jakie argumenty przemawiają za prywatyzacją PKL SA oraz sposobem prywatyzacji ZEW Niedzica?
3. Jakich wymiernych korzyści spodziewa się rząd RP po sprywatyzowaniu PKL SA oraz ZEW Niedzica?
4. Z jakimi podmiotami społecznymi, samorządowymi czy gospodarczymi Pan Premier konsultował racjonalność i potrzebę procesu prywatyzacji PKL SA oraz sposobu prywatyzacji ZEW Niedzica?
5. Jakie gwarancje zatrudnienia przewiduje Pan Premier dla pracowników obu prywatyzowanych spółek?
6. Czy nie obawia się Pan Premier, że sprzedaż przez państwo akcji PKL SA może oznaczać także początek roszczeń reprivatyzacyjnych oraz wniosków o zwrot wyłączonej nieruchomości dawnych właścicieli oraz ich spadkobierców, których grunty zostały wyłączone pod państwową kolej linową i utworzone w 1954 r. Tatrzański Park Narodowy?

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Nowy Sącz, dnia 28 września 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10618)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zwrotu do UE 200 mln euro
przeznaczonych na inwestycje kolejowe
z powodu braku projektów**

Szanowny Panie Premierze! Powziąłem niepokojącą wiadomość na temat konieczności zwrotu przez Rzeczpospolitą Polską do unijnej kasy ponad 200 mln euro (ponad 5 mld zł). Środki przekazane przez UE były przeznaczone na inwestycje kolejowe, a konieczność ich zwrotu spowodowana jest brakiem przygotowania i przedstawienia przez rząd RP odpowiednich projektów, które zapewniłyby ich właściwe wykorzystanie. Powyższe niepokojące informacje w radio RMF FM przekazał opinii publicznej eurodeputowany Bogusław Liberadzki. Panie Premierze, proszę o weryfikację tej niezwykle niepokojącej informacji, wiele wskazuje bowiem na to, że tak wielka strata dla rozwoju naszej infrastruktury kolejowej, jeśli jest prawdziwa, spowodowana jest wynikiem braku umiejętności efektywnego wykorzystywania środków unijnych przez Pana rząd, ministra infrastruktury, a także podległe Panu zarządy spółek Skarbu Państwa. Naszego kraju w kontekście obecnie odczuwanej przez miliony Polaków sytuacji na kolei nie stać na takie marnotrawstwo.

Jestem tą sytuacją szczególnie zbulwersowany, gdyż taka polityka prowadzona przez rząd Pana Premiera zaprzepaszcza szanse różnych regionów kraju, takich jak np. Małopolska. Otóż od wielu lat oczekiwana jest przez Małopolan inwestycja kolejowa polegająca na budowie odcinka linii kolejowej Podłęże – Piekiełko, mająca na celu skrócenie czasu dojazdu pociągami z Krakowa do Limanowej i Nowego Sącza. O inwestycji tej obecnie, w toku kampanii wyborczej, wiele mówią czołowi posłowie reprezentujący Pana partię, PO. Tymczasem brak efektywnego wykorzystywania środków unijnych być może uniemożliwi wykonanie właśnie tej wymienionej inwestycji. Jakby tego było mało, wiele wskazuje na to, że zwrot kwoty 200 mln euro będzie odbywać się według aktualnego, niekorzystnego i dużo wyższego kursu tej waluty w stosunku do złotówki niż ten obowiązujący w momencie przekazywania ich Polsce. Wpędzi to budżet RP w kolejne kłopoty i jest przejawem niegospodarności i obarczania Polaków długami spowodowanymi niekompetencją rządu.

Miliony Polaków, nie tylko w świetle wyżej opisanej sytuacji, odnoszą wrażenie, że są nieustannie oszukiwani PR-em rządu, kształtującym nieprawdziwy obraz „Polski w budowie”, skutecznego i efektywnego wykorzystywania środków unijnych, wzmaganych reklamówkami i innymi materiałami kampanijnymi, a tymczasem na światło dzienne wydobywane są fakty świadczące o możliwości zwykłego marnotrawstwa i niegospodarności. Środki, które być może

mogłyby być wykorzystane na budowę tak oczekiwanego odcinka linii kolejowej Podłęże – Piekiełko, zostaną zwrócone do budżetu UE. Panie Premierze, te 200 mln euro będzie wykorzystane przez inne kraje Unii Europejskiej, które na tego typu „wpadki” nigdy by sobie nie pozwoliły.

W związku z tym proszę o udzielenie konkretnej informacji na niżej postawione pytania:

1. Czy prawdziwa jest informacja przekazana przez eurodeputowanego Bogusława Liberadzkiego o konieczności zwrotu do UE 200 mln euro przeznaczonych na inwestycje kolejowe z powodu braku projektów kolejowych?

2. W przypadku pozytywnej odpowiedzi na powyższe pytanie: Kto jest odpowiedzialny za marnotrawstwo i niegospodarność 200 mln euro, które na skutek braku przygotowania odpowiednich projektów zaprzepaściły szansę na zainwestowanie ich w infrastrukturę kolejową RP?

3. W jaki sposób Pana rząd zamierza zrekompenzować Polakom utracone z tego powodu korzyści?

4. Czy Pan Premier zamierza przeprosić Polaków za zaistniałą sytuację?

Mając na uwadze wyżej opisany stan, zwracam się do Pana Premiera z prośbą o udzielenie odpowiedzi na wyżej przytoczone zapytanie poselskie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Nowy Sącz, dnia 28 września 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10619)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie transakcji handlowych
prowadzonych przez Centralę Zaopatrzenia
Hutnictwa SA**

Szanowny Panie Ministrze! Skarb Państwa jest właścicielem wszystkich akcji Agencji Rozwoju Przemysłu SA, do której należy 76% akcji Centrali Zaopatrzenia Hutnictwa SA. Jak wynika z uzyskanych przeze mnie informacji, pomiędzy Centralą Zaopatrzenia Hutnictwa SA a Urzędowski sp. z o.o. oraz Galux sp. z o.o. miały mieć miejsce wątpliwe stosunki handlowe, zakończone trwającymi procesami sądowymi, w tym postępowaniem upadłościowym. Ponieważ Centrala Zaopatrzenia Hutnictwa SA obraca majątkiem publicznym, uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie mi następujących informacji:

1. Dlaczego podmiot zajmujący się zaopatrzeniem hutnictwa prowadził działalność w sektorze produkcji i handlu oknami?

2. Czy i jakie straty poniosła Centrala Zaopatrzenia Hutnictwa SA w wyniku transakcji z Urzędowski sp. z o.o.?

3. Czy prawdą jest, że część transakcji pomiędzy Centralą Zaopatrzenia Hutnictwa SA a Urzędowski sp. z o.o. oraz Galux sp. z o.o. miała charakter fikcyjny, w szczególności czy prawdą jest, że przedsiębiorstwa te sprzedawały sobie nieistniejące drewno?

4. Czy prawdą jest, że Centrala Zaopatrzenia Hutnictwa SA zapłaciła Galux sp. z o.o. ponad 4 mln zł na podstawie faktury VAT nr 01/02/2010 z 9 lutego 2010 r., mimo że nie otrzymała za tę zapłatę żadnego towaru ani usługi?

Dołączam wyrazy szacunku

Poseł Andrzej Czuma

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10620)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działań Policji
w zakresie wykrycia sprawców uprowadzenia
i zabójstwa mieszkańców Milanówka w 1994 r.
i 2006 r.**

Szanowny Panie Ministrze! We wrześniu 1994 r. w Milanówku nieustalony sprawca zamordował małżeństwo K. i A. K. W październiku 2006 r. w Milanówku nieustaleni sprawcy uprowadzili E. D., a w październiku 2007 r. również w Milanówku nieustalony sprawca uprowadził W. D. Mimo prowadzonych poszukiwań do dziś nie udało się całkowicie wyjaśnić losu małżeństwa D., jednakże znane okoliczności prowadzą do konkluzji, że zostali oni zamordowani bezpośrednio po uprowadzeniu.

Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, że wszystkie ww. ofiary przestępstw przed śmiercią informowały Komisariat Policji w Milanówku, że są ofiarami rozmaitych naruszeń prawa i że te zgłoszenia były ignorowane. Moje wątpliwości budzi także szereg zaniechań ze strony funkcjonariuszy Policji, które miały miejsce bezpośrednio po zgłoszeniu porwania małżonków D., w szczególności polegających na zignorowaniu zgłoszenia porwania kobiety na ul. Dębowej w Milanówku, niezabezpieczeniu nagrań monitoringu miejskiego i kolejowego po uprowadzeniu W. i E. D. oraz nieprzeszukaniu wszystkich nieruchomości należących do osób, które rodziny ofiar wskazywały jako potencjalnych sprawców uprowadzenia.

W związku z tym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w ocenie Pana Ministra Policja wykonała wszystkie uzasadnione czynności w celu ustalenia sprawców zabójstwa K. i A. K.?

2. Czy wyciągnięte zostały konsekwencje dyscyplinarne wobec funkcjonariuszy Policji, którzy zignorowali zgłoszenia uprowadzenia kobiety na ul. Dębowej w Milanówku w dniu 8 października 2006 r. oraz nie zabezpieczyli nagrań monitoringu miejskiego i kolejowego po uprowadzeniu E. i W. D.?

3. Czy prawdą jest, że osoby rozważane jako potencjalni sprawcy wszystkich ww. przestępstw dysponowały i nadal dysponują pozwoleniem na broń i czemu należy zawdzięczać nadzwyczajną życzliwość Policji przy rozpatrywaniu wniosków tych osób o uzyskanie takiego zezwolenia?

Dołączam wyrazy szacunku

Poseł Andrzej Czuma

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10621)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie finansowania filmów
o charakterze historycznym
z funduszy publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Polski Instytut Sztuki Filmowej wsparł pieniędzmi publicznymi produkcję filmu Rafała Lewandowskiego pt. „Kret” opowiadającego wzruszającą historię byłego donosiciela Służby Bezpieczeństwa zmagającego się z ciężarami życia w wolnym państwie polskim.

Ze znanych mi faktów, w tym z archiwów Instytutu Pamięci Narodowej, jednoznacznie wynika, że opisana sytuacja jest wysoce nietypowa, ponieważ wszyscy zidentyfikowani na mój wniosek konfidenti SB werbowani byli po 1956 r. na zasadach dobrowolności, tzn. za obietnicę uzyskania korzyści, a nie pod wpływem groźby lub szantażu. Także sytuacja finansowa wszystkich znanych mi agentów SB w Rzeczypospolitej Polskiej wydaje się być ponadprzeciętnie dobra w stosunku do sytuacji średniego obywatela Polski. W związku z tym proszę Pana Ministra o udzielenie mi następującej informacji:

1. Jakie kwoty z funduszy publicznych i z jakiego tytułu otrzymywał producent filmu „Kret”?

2. Czy przed podjęciem decyzji finansowania tego filmu Polski Instytut Sztuki Filmowej zwrócił się do Instytutu Pamięci Narodowej z wnioskiem o zaopiniowanie scenariusza pod kątem jego zgodności z faktami historycznymi?

3. Czy zdaniem Pana Ministra film „Kret” przedstawia typową postać i sytuację donosiciela SB?

4. Jeśli nie, dlaczego przy pomocy środków publicznych finansuje się produkcje filmowe tworzące

w świadomości odbiorców fałszywy obraz rzeczywistości?

5. Jakie środki publiczne zostały w ciągu ostatnich 5 lat przekazane na produkcję filmów, których bohater był typowym konfidentem Służby Bezpieczeństwa, tzn. dzięki współpracy z SB odnosił różne korzyści i następnie po odzyskaniu suwerenności przez Polskę znalazł się w sytuacji znacznie lepszej niż przeciętny obywatel byłej PRL, a zwłaszcza w sytuacji lepszej niż ofiary donosów?

Dołączam wyrazy szacunku

Poseł Andrzej Czuma

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10622)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie świadczeń emerytalnych
byłych żołnierzy Wojsk Ochrony Pogranicza**

Szanowny Panie Ministrze! Powszechnie znane są negatywne skutki procesu lustracyjnego i tzw. ustawy deubekizacyjnej w dużej części zakwestionowanej przez Trybunał Konstytucyjny. Różne chaotyczne i niespójne decyzje w tej materii objęły m.in. ważną, a zarazem delikatną kwestię obniżenia świadczeń emerytalnych między innymi w odniesieniu do ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy służb mundurowych.

Szczególne wątpliwości budzi sprawa obniżenia odnośnych świadczeń w stosunku do byłych żołnierzy Wojsk Ochrony Pogranicza, w tym służących w zwiadzie WOP. Brakuje m.in. jasnych kryteriów stosowanych przez Instytut Pamięi Narodowej oraz Zakład Emerytalno-Rentowy MSWiA dotyczących ustalania komu i o jaki procent ma zostać obniżona emerytura, a także zaliczania okresów służby w zwiadzie WOP. Nagminnie stosowane są własne interpretacje obowiązujących przepisów prawa, przy naruszaniu elementarnych zasad konstytucyjnych, w tym równości wszystkich obywateli wobec prawa. Skutkuje to między innymi licznymi pozwami sądowymi. Wątpliwości budzi przy tym fakt, że na kilka tysięcy osób służących w zwiadzie WOP w latach 1944–1990 emerytury obniżono relatywnie nielicznej grupie.

Pomijam już kwestie generalną, a więc pytanie, czy zwiad WOP można traktować jako organ bezpieczeństwa państwa, skoro nie był on organem samodzielnym, jak np. Służba Bezpieczeństwa, a stanowił nierozdzielny element Wojsk Ochrony Pogranicza? Przecież struktury WOP zostały rozformowane 16 maja 1991 r. na podstawie ustawy z 12 X 1990 r. o Strazy Granicznej.

Nie wchodząc w inne szczegóły, mam do Pana Ministra zasadnicze pytanie: Czy i kiedy zostanie upo-

rządkowana ta materia? Tym bardziej, że skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu są już przygotowywane.

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10623)

do ministra środowiska

**w sprawie podziału środków
w ramach Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko”
na przykładzie projektu aglomeracji Giżycko**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie pojawiły się spore wątpliwości co do kryteriów podziału wspomnianych środków na projekty pochodzące z różnych województw. Przykładem niech będzie projekt spółki celowej Wodociągi i Kanalizacja Aglomeracja Giżycko powołanej do realizacji ważnego zadania „Mazurski masterplan – regulacja gospodarki wodno-ściekowej w gminach regionu Wielkich Jezior Mazurskich”. Oceniony pozytywnie (chodzi o kwotę ok. 88,5 mln zł) znalazł się na 23. miejscu listy rankingowej i posiada status rezerwowego (przy 17 projektach o statusie podstawowym). Instytucja wdrażająca nie może zawrzeć z beneficjentem umowy o dofinansowanie do czasu uwolnienia dodatkowej alokacji na konkurs 6/PO IiŚ/1.1/11/2009.

Przy rozciągniętym zakresie inwestycji oraz małym zaludnieniu terenu taki region, jak Warmia i Mazury (łączna wartość złożonych projektów – ok. 173 mln zł) nie jest w stanie konkurować np. ze Śląskiem (odnośna wartość ok. 814 mln zł) czy Mazowszem (ok. 330 mln zł). Ubogie społeczeństwo tego województwa nieposiadającego przemysłu (stąd niski dochód gmin) nie może być porównywane z województwami o dużej populacji, uprzemysłowionymi, gdzie dochody gmin są duże. Z uroków jezior mazurskich korzysta cała Polska, a nie są przeznaczane żadne środki na stworzenie kompleksowej infrastruktury wodno-ściekowej.

Dlatego też pytam Pana Ministra: Czy nie należy zmienić aktualnych kryteriów podziału środków i jak można pozytywnie rozwiązać sprawę projektu aglomeracji Giżycko?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10624)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie przyznania dodatkowych środków
na aktywne formy zwalczania bezrobocia
w pow. pabianickim**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani o przydział dodatkowych środków w kwocie 1 mln zł na aktywne formy zwalczania bezrobocia dla pow. pabianickiego. Wniosek mój wynika z nagłej zmiany na rynku pracy w mieście Pabianice w związku z likwidacją wydziału produkcji świetlówek kompaktowych przez Philips Lighting Poland SA Oddział w Pabianicach. Produkcja ta, decyzją zarządu spółki, zostaje przeniesiona do Chin. W wyniku tej decyzji w Pabianicach od dnia 1 października 2011 r. przybyło ok. 500 bezrobotnych, tj. ponad 10% w stosunku do zarejestrowanych w PUP Pabianice na dzień 31 sierpnia 2011 r. – 4673 osób bezrobotnych z Pabianic. Wg informacji dyrekcji PUP Pabianice środki na aktywne formy zwalczania bezrobocia dla pow. pabianickiego w bieżącym roku wynoszą zaledwie ok. 7 mln zł w stosunku do 23 mln zł w roku ubiegłym. Przy tak okrojonych środkach w sytuacji nagłych grupowych zwolnień PUP Pabianice ma bardzo ograniczone formy i możliwości działania. Pragnę zauważyć, że pow. pabianicki ma stale utrzymujący się wyższy poziom bezrobocia, tj. 14,7% w stosunku do średniej krajowej 12,3% i woj. łódzkiego 12,1% (powyższe dane dotyczą 31 grudnia 2010 r.), a firma Philips jest obecnie największym pracodawcą w Pabianicach. Dramatyczna sytuacja zwolnionych z dniem 30 września 2011 r. pracowników Philipsa i ich rodzin tuż przed nadchodzącą zimą i anonsowanymi w Pabianicach podwyżkami czynszów w zasobach komunalnych o 25%, ogrzewania, biletów komunikacji miejskiej itp. wymaga wszelkich form wsparcia i pomocy. Przedstawiając powyższą sytuację oraz licząc na Pani wrażliwość społeczną, wnoszę o niezwłoczne i pozytywne rozpatrzenie mojego wniosku.

Jednocześnie proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy w związku z powyżej opisaną trudną sytuacją na rynku pracy w Pabianicach podległy Pani resort zamierza przeznaczyć dodatkowe środki na aktywizację zawodową bezrobotnych dla Powiatowego Urzędu Pracy w Pabianicach?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Zgierz, dnia 13 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10625)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie propozycji ze strony Ministerstwa
Kultury i Dziedzictwa Narodowego uczczenia
400. rocznicy hołdu ruskiego**

Panie Ministrze! 29 października 2011 r. przypada 400. rocznica hołdu ruskiego. W 1611 r. w tym dniu na Zamku Królewskim w Warszawie miał miejsce hołd ruski – największy triumf w dziejach Polski. Wydarzenie to cenzura carska w XIX w. wymazała z naszej historii, potem podtrzymała to komunistyczna cenzura PRL, a dziś historycy poprawni politycznie.

W jaki sposób Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego zamierza uczcić to wyjątkowe wydarzenie w naszej historii ze względu na okrągłą 400. rocznicę?

Czy też ta biała plama w naszej historii będzie nadal utrzymywana?

Gdzie można obejrzeć obraz Jana Matejki „Hołd ruski”?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 21 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10626)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie ewidencji przypadków
padnięć koni po dokonaniu czipowania**

Panie Ministrze! W związku z ustawą nakładającą na hodowców obowiązek czipowania koni zgłaszane są przypadki padnięć zwierząt.

1. Czy organy Inspekcji Weterynaryjnej sprawujące nadzór w zakresie identyfikacji i rejestracji zwierząt prowadzą ewidencję sztuk padłych po dokonaniu czipowania?

2. Czy prowadzone są badania bezpośrednich przyczyn śmierci zwierząt?

3. Jak częste są przypadki śmierci zwierząt i w jakim czasie od zacypowania?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 21 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10627)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zawarcia w programach
nauczania wiedzy o hołdzie ruskim**

Pani Minister! W związku ze zbliżającą się okragłą, 400-setną rocznicą hołdu ruskiego proszę o informację, czy programy szkolne dla dzieci i młodzieży zawierają wiedzę o tym absolutnie wyjątkowym triumfie w naszej historii i wydarzeniach historycznych z tym związanych.

29 października 1611 r. wielki wódz i mąż stanu hetman Stanisław Żółkiewski, zdobywca Moskwy, przywiózł do Warszawy wziętych do niewoli wrogów Polski – cara Rosji Wasyla IV, dowódcę armii rosyjskiej wielkiego kniazia Dymitra oraz następcę moskiewskiego tronu wielkiego księcia Iwana. Na Zamku Królewskim odbyła się ceremonia hołdu i złożenia przysięgi w obecności posłów i senatorów, polityków i dowódców wojskowych, większości biskupów i wojewodów. Przed majestatem Rzeczypospolitej uznali się za pokonanych i obiecali, że Rosja nigdy więcej na Polskę nie napadnie.

Epokowe wydarzenie zostało całkowicie wymazane z naszej historii przez cenzurę carską i PRL-owską. A jak jest obecnie? Czy ta biała plama jest wymazana z podręczników historii, czy nadal utrzymywana ze względu na poprawność polityczną?

Z poważaniem

Posel Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 21 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10628)

do ministra infrastruktury

**w sprawie problemu związanego z brakiem
modernizacji linii kolejowej nr 354**

W dzisiejszych czasach nie miejsce zamieszkania jest ważne w zakresie realizacji swojej aktywności zawodowej, ale łatwość przemieszczania się i bezpieczna komunikacja. Od lat mieszkańcy miejscowości położonych wzdłuż linii kolejowej Poznań – Piła korzystający z przewoźników kolejowych zmuszani są na jeden z najwolniejszych przejazdów pociągami w Polsce. Problemem jest również to, że wspomniany odcinek to również ważna trasa kolejowa na linii Poznań – Kołobrzeg oraz Poznań – Koszalin, którym w okresie wakacji poruszają się rzesze mieszkańców nie tylko Wielkopolski, ale również południowej Polski. Powodem takiej sytuacji jest

fakt, że na większości odcinków tej trasy jest ograniczenie prędkości do 20 km/h. Problemem jest także i to, że między Obornikami i Dziembówkiem (56 km) jest tylko jeden tor. Taki stan rzeczy powoduje pilną konieczność remontu i modernizacji omawianej linii kolejowej.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra: Kiedy i w jakim harmonogramie planuje się podjąć oraz przeprowadzić prace remontowo-modernizacyjne linii kolejowej nr 354?

Z poważaniem

Posel Adam Szejnfeld

Piła, dnia 27 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10629)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zmniejszenia liczby godzin
informatyki w szkołach średnich**

Według informacji medialnych Ministerstwo Edukacji Narodowej zamierza od września 2012 r. znacząco zmniejszyć liczbę godzin informatyki w szkołach średnich. Nowe propozycje zakładają, iż w liceum lub technikum w pierwszej klasie odbywać się będzie tylko jedna godzina informatyki w tygodniu. Jeżeli uczniowie nie zdecydują się na wymiar rozszerzony tego przedmiotu, ich przygoda z tym przedmiotem po roku się skończy. Komputery wykorzystuje się jako narzędzie do rozwiązywania problemów i to jest idea nauczania informatyki. 30 godzin to jednak według ekspertów zbyt mało. W czasach globalnej cyfryzacji resort edukacji decyduje się kształcić informatyczne kaleki – powiedział „Dziennikowi Gazecie Prawnej” prezes Stowarzyszenia Nauczycieli Technologii Informacyjnej. Olbrzymim problemem jest także brak komputerów oraz stałych sieci komputerowych w polskich szkołach. Sytuacja taka dotyka 20% liceów i ponad 25% techników.

Jak podnoszą analitycy rynku pracy, w Polsce panuje ogromne zapotrzebowanie na pracę informatyków. Alarmują, że za 5 lat w Polsce rynek pracy w tej branży będzie niezaspokojony w 30%.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na pytanie: Jakimi przesłankami kieruje się zarządzany przez Panią resort, zamierzając ograniczać liczbę godzin informatyki w polskich szkołach?

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 24 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10630)

do ministra zdrowia

**w sprawie analizy leczenia pacjentów
ponadlimitowych i regulowania należności
za nadwykonania przez NFZ**

Co roku Narodowy Fundusz Zdrowia dokonuje analizy tzw. nadwykonań, tj. leczenia pacjentów, którzy nie zmieścili się w limicie przyznanym każdemu oddziałowi wojewódzkiemu NFZ. Nie jest możliwe bowiem dokładne wyliczenie i zaplanowanie leczenia pacjentów, szczególnie na oddziałach intensywnej terapii, kardiologicznych czy ginekologiczno-położniczych. Rok 2010 powinien się zamknąć kwotą 22,8 mld zł. NFZ zapłacił jednak ok. pół miliarda więcej. Nie oznacza to jednak, że uregulował należności za wszystkie nadwykonania. Wtedy kwota ta osiągnęłaby poziom ponad miliarda złotych. Fundusz uznał, że większość nadwykonań nie spełnia warunków uznania przypadków za nagłe, tj. ratujące zdrowie i życie. Dotyczy to nawet pacjentów neurochirurgii oczekujących na poważne operacje mózgu i kręgosłupa.

W przypadku województwa śląskiego suma niezapłaconych nadwykonań stanowi 4,4% wydatków. Szpitale często jednak akceptują wypłacenie części należnej kwoty, aby choć w niewielkim stopniu podreperować finanse placówki.

Wszyscy zdają sobie sprawę z ograniczonych możliwości finansowania świadczeń z budżetu państwa. Są jednak granice, których przekroczenie spowoduje nie oszczędności, ale konieczność wydatkowania w późniejszym okresie większych sum. Analiza bazy danych, ilość chorych, rozpoznania nie dają pełnego obrazu sytuacji. Odsyłanie ciężko chorych ludzi do tzw. kolejki z okresem oczekiwania kilkumiesięcznym lub rocznym i dłuższym (w przypadku np. endoprotez) powoduje, że nie doczekawszy tego okresu, pacjenci stają się chorymi kwalifikującymi się do natychmiastowych zabiegów i operacji. W ten sposób błędne koło się zamyka, a sytuacja finansowa pozostaje nadal trudna i nierozwiązana.

Mając na uwadze dobro pacjentów i przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w opinii ministerstwa świadczenia zdrowotne są we właściwy sposób punktowane i wyceniane?

2. Czy kwota niezapłaconych nadwykonań wynosząca 4,4% sumy wydatków na hospitalizację – zdaniem ministerstwa – nie jest zbyt wysoka w kontekście specyfiki regionu, tj. ilości ubezpieczonych i placówek, z uwzględnieniem tych specjalistycznych?

3. Czy wnioski z analizy leczenia pacjentów ponadlimitowych nie powinny być wstępem do szerokiej dyskusji na temat nowych wycen świadczeń zdrowotnych?

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 20 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10631)

do ministra zdrowia

**w sprawie zgody na budowę
domu mieszkalnego na działce leżącej
w sąsiedztwie cmentarza**

Szanowna Pani Minister! W związku z interwencją w biurze poselskim zainteresowanych osób proszę o ustosunkowanie się do następującego problemu.

Młode małżeństwo przejęło od rodziców gospodarstwo rolne wraz z zabudową całego siedliska: stodoła z oborą, budynek gospodarczy, budynek mieszkalny. Niestety budynek mieszkalny jest już bardzo stary, prawie stuletni, nie spełnia standardów obecnych czasów i oczekiwań właścicieli. Dlatego podjęli decyzję o budowie nowego domu. Niestety z powodu bliskiej odległości od istniejącego cmentarza (mniej niż 50 m) nie mogą uzyskać pozytywnej decyzji o warunkach zabudowy.

W jaki sposób można pomóc zainteresowanym osobom w budowie wymarzonego domu?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Poddębice, dnia 28 października 2011 r.

Zapytanie
(nr 10632)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie możliwości uzyskania przez osobę
fizyczną niespokrewnioną w I stopniu
uprawnienia do świadczenia pielęgnacyjnego**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zwróciła się pani B. N., prawny opiekun 17-letniej niepełnosprawnej dziewczynki. Dziecko ma orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności przyznane na stałe. Pani B. N. nie pracuje. Musiała zrezygnować z zatrudnienia ze względu na koniecz-

ność sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem. Razem z mężem pełni funkcję rodziny zastępczej. Niestety, pomimo wielu starań o przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego, ośrodek pomocy społecznej nie przyznał im prawa do uzyskania takiej pomocy.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy osobom niespokrewnionym w I stopniu, na których ciąży obowiązek opieki nad

osobą niepełnosprawną, przysługuje świadczenie pielęgnacyjne?

Pragnę nadmienić, że w tym przypadku osobom spokrewnionym w I stopniu odebrano prawa rodzicielskie.

Poseł Sławomir Neumann

Warszawa, dnia 21 października 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Mariusza Błaszczaka
i Andrzeja Jaworskiego**

**w sprawie użycia
przez Agencję Ochrony Taurus
gazu przeciwko mieszkańcom Gdańska
w dniu 14 maja 2011 r. (9800)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9800/11) dotyczącego zapytania posłów na Sejm RP pana Mariusza Błaszczaka i pana Andrzeja Jaworskiego w sprawie użycia przez agencję ochrony gazu przeciwko mieszkańcom Gdańska w dniu 14 maja 2011 r. oraz w uzupełnieniu pisma z dnia 21 czerwca 2011 r. (sygn. BMP-0714-6-6/11/AR) stanowiącego odpowiedź ministra spraw wewnętrznych i administracji na przedmiotowe wystąpienie uprzejmie informuję, iż w wyniku przeprowadzonego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji postępowania wyjaśniającego, w tym na podstawie uzyskanych od komendanta wojewódzkiego Policji w Gdańsku oraz prezesa zarządu agencji ochrony mienia informacji i dokumentacji ustalono, iż nie doszło do naruszenia przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.), które uzasadniałyby podjęcie działań administracyjno-prawnych wobec spółki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r.
w zakresie łączności rządowej
nadzorowanej przez ABW (9906)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, nr SPS-024-9906/11, z dnia 8 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję, że:

1. Na operatora zapewniającego usługi telekomunikacyjne został wybrany Polkomtel SA, jednakże system tak został skonstruowany przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, że jest niezależny od usług świadczonych przez operatora. Zaawansowane rozwiązania bezpieczeństwa i szyfrowania są realizowane w warstwie obsługiwanej przez ABW, tak więc na kolejne lata po zakończeniu obecnej umowy będzie możliwe wybranie najkorzystniejszej oferty operatorskiej, bez ujawniania konstrukcji systemu.

2. ABW realizuje jedynie część niejawną systemu łączności rządowej. Jawny system łączności rządowej leży w kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Projekt CATEL jest projektem ciągłym i ABW przewiduje dalszy rozwój systemu poprzez wzbogacanie go o kolejne usługi.

3. System CATEL został zaplanowany jako projekt długofalowy, który będzie integrował w sobie wszystkie niezbędne usługi telekomunikacyjne i informatyczne ważne dla osób istotnych dla bezpieczeństwa i funkcjonowania państwa. Tak więc docelowo CATEL umożliwi w ramach łączności rządowej korzystanie z usług na poziomie „ściśle tajne”.

4. Aktualizacje systemu, w tym zabezpieczeń, są jednym z najistotniejszych elementów w funkcjonowaniu systemów klasy CATEL. Z uwagi na ich znaczenie dla integralności, niezawodności i bezpieczeństwa systemu, procedury aktualizacji są objęte niejawnością i znane tylko wąskiej grupie osób, którym ta wiedza jest niezbędna.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie raportu z działalności ABW
dotyczącego zwalczania przestępczości
godzącej w podstawy ekonomiczne
państwa polskiego (10058)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, nr SPS-024-10058/11, z dnia 20 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję, że:

1. Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego prowadzi w ramach programu tarczy antykorupcyjnej monitoring kluczowych realizowanych w Polsce postępowań prywatyzacyjnych oraz zamówień publicznych. Jednym z przedmiotów zainteresowania agencji jest rozpoznanie potencjalnych zagrożeń prywatyzacji Grupy Lotos SA. Według ABW kwestią kluczową w procesie sprzedaży akcji gdańskiej spółki jest zagwarantowanie sobie przez Skarb Państwa realizacji przez nabywcę szeregu zobowiązań prywatyzacyjnych, w tym usankcjonowanie w umowie warunków ewentualnej odsprzedaży przez nabywcę akcji tego koncernu innemu podmiotowi. W ramach prowadzonych dotychczas działań związanych z prywatyzacją Grupy Lotos ABW dokonała m.in. sprawdzeń inwestorów, którzy złożyli wstępne oferty na zakup akcji firmy.

2. W przypadku przestępstwa paliwowego takim przykładem może być śledztwo nadzorowane przez Prokuraturę Apelacyjną w Szczecinie (AP V ds. 6/11), m.in. w sprawie uchylania się, w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 30 lipca 2009 r. w Szczecinie i innych miejscach, od opodatkowania podatkiem VAT oraz podatkiem akcyzowym w związku z nielegalnym wytwarzaniem oleju napędowego oraz funkcjonowaniem zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw skarbowych. W przypadku przestępstwa wyłudzenia zwrotu podatku VAT w obrocie złomem przykładem może być śledztwo prowadzone na zlecenie Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy (VI ds. 10/10) w sprawie uszczuplenia należności publiczno-prawnych w podatku od towarów i usług w Inowrocławiu i innych miejscowościach na terenie kraju w latach 2008–2009 w związku z wystawieniem stwierdzających nieprawdę faktur VAT, które dokumentowały obrót złomem pochodzącym z nieustalonych źródeł, oraz składania deklaracji podatkowych, które poświadczały nieprawdę co do wysokości obrotów złomem.

3. ABW nie monitoruje działań podmiotów gospodarczych – w tym rosyjskich – funkcjonujących na terytorium RP, jeżeli nie stanowi to zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego państwa i jego porządku konstytucyjnego.

4. Wzrost wartości zabezpieczonego przez ABW mienia w 2010 r. w stosunku do roku wcześniejszego wynika z intensyfikacji działań związanych z przeciwdziałaniem przestępczości zorganizowanej (głównie wyłudzenia VAT i nielegalny obrót paliwem).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie raportu z działalności ABW
w zakresie zabezpieczenia infrastruktury
krytycznej państwa (10070)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, nr SPS-024-10070/11, z dnia 20 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję, że:

1. Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, realizując zapisy ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym oraz rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie pełnomocnika do spraw ochrony infrastruktury krytycznej, współpracuje ze wszystkimi kompetentnymi w tym zakresie podmiotami – w tym oczywiście z Rządowym Centrum Bezpieczeństwa.

2. W ramach ABW jednostkami organizacyjnymi odpowiedzialnymi za zabezpieczenie antyterrorystyczne infrastruktury krytycznej państwa są Departament Przeciwdziałania Terroryzmowi oraz Centrum Antyterrorystyczne.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła
Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie ofiar sowieckiego ludobójstwa
na Suwalszczyźnie (10126)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w odpowiedzi na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego, przesłane w piśmie o syg. SPS-024-10126/11, w sprawie ofiar sowieckiego ludobójstwa na Suwalszczyźnie, uprzejmie informuję, że art. II Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z dnia 9 grudnia 1948 r. definiuje ludobójstwo jako następujące czyny popełnione w zamiarze

zniszczenia, w całości lub części, grupy narodowej, etnicznej, rasowej albo religijnej jako takiej:

- a) zabójstwo członków grupy;
- b) spowodowanie poważnego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia psychicznego członków grupy;
- c) rozmyślne stworzenie dla członków grupy warunków życia obliczonych na spowodowanie ich całkowitego lub częściowego zniszczenia fizycznego;
- d) stosowanie środków, które mają na celu wstrzymanie urodzin w obrębie grupy;
- e) przymusowe przekazywanie dzieci członków grupy do innej grupy.

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie widzi przeszkód, by terminu „ludobójstwo” używać na określenie zbrodni sowieckich na obywatelach państwa polskiego dokonanych w latach 1939–1945 i później, o ile dana zbrodnia spełnia zacytowaną definicję. Ministerstwo zwraca zarazem uwagę, że w konkretnym przypadku tzw. obławy augustowskiej właściwy w tej sprawie organ śledczy, Instytut Pamięci Narodowej – Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, od dwóch lat w swoich wystąpieniach kwalifikuje ten czyn jako zbrodnię przeciwko ludzkości. Jednocześnie informuję, że dyrektor Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, zastępca prokuratora generalnego pan Dariusz Gabrel przekazał w piśmie GK-07370-8(2)/11 (dot. DWM II 071-7/11/2) poniższe sprawozdanie z dotychczas wykonanych w ramach śledztwa czynności:

„Oddziałowa Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Białymstoku prowadzi śledztwo S 69/0 1/Zk w sprawie zbrodni komunistycznych będących nadto zbrodniami przeciwko ludzkości w postaci zabójstw w lipcu 1945 r., w nieustalonym miejscu, około 600 osób zatrzymanych na terenie powiatów augustowskiego, suwalskiego, sokólskiego, województwa podlaskiego podczas tzw. obławy augustowskiej dokonanej przez wojska NKWD, przy współudziale funkcjonariuszy UB, MO oraz żołnierzy LWP, tj. o czyny określone w art. 118 § 1 K.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Odnośnie do powyżej opisanej kwalifikacji prawnej należy zauważyć, iż w przedmiotowym postępowaniu przygotowawczym przyjęto, że komunistyczne zbrodnie zabójstw osób zatrzymanych są także zbrodniami przeciwko ludzkości, gdyż pokrzywdzeni zostali pozbawieni życia z powodu ich przynależności do polskich organizacji niepodległościowych zgrupowanych w ramach Armii Krajowej, a sprawcy tych zabójstw mieli świadomość, iż działają w strukturach państwa totalitarnego, posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, a probowali taki sposób realizacji polityki władz ZSRR, co powodowało, że brali świadomy udział w przesładowaniach ze względów politycznych.

Zatem są to czyny, które zgodnie z dyrektywami art. 105 § 1 K.k., tak samo jak zbrodnie ludobójstwa, nie ulegają przedawnieniu karalności.

Przyjęta przez prokuratora w toku śledztwa kwalifikacja prawna nie jest ostateczna, gdyż może ulec zmianie w zależności od dalszych ustaleń postępowania. Jej finalne brzmienie zostanie wyrażone w decyzji merytorycznej prokuratora kończącej niniejsze śledztwo.

W ramach czynności prowadzonych w śledztwie S 69/01/Zk do chwili obecnej przesłuchano około 700 świadków. Ponadto przeprowadzono szereg kwerend w polskich archiwach, mających na celu pozyskanie wszelkiej dokumentacji przydatnej jako materiał dowodowy dla potrzeb niniejszego śledztwa.

Oprócz tego w toku śledztwa prokuratorzy oddziałowej komisji w Białymstoku zwracali się o pomoc prawną do Rosji – w tym w dniach 24 lipca 2003 r. i 10 marca 2006 r. Strona rosyjska w swoich odpowiedziach na ww. wnioski stwierdziła, że nie dysponuje żadnymi materiałami związanymi z losami osób zaginionych podczas obławy i nie udostępniła żądanych dokumentów.

W dalszej części postępowania w dniu 17 lipca 2009 r. wystąpiono za pośrednictwem Biura Obrót Prawny z Zagranicą Prokuratury Krajowej z kolejnym wnioskiem o pomoc prawną do Rosji.

Zawierał on prośbę o przeprowadzenie przez stronę rosyjską kwerend w Centralnym Archiwum Ministerstwa Obrony Federacji Rosyjskiej w Podolsku, Rosyjskim Archiwum Wojskowym w Moskwie, Państwowym Archiwum Federacji Rosyjskiej w Moskwie oraz Ośrodku Przechowywania Zbiorów Historyczno-Dokumentacyjnych Federacji Rosyjskiej w Moskwie. Wskazany wniosek był ukierunkowany na odnalezienie wszelkiej dokumentacji związanej z przedmiotową operacją wojskową. Dodatkowo w przedmiotowym wniosku podano jak najpełniejsze dane personalne 593 osób zatrzymanych podczas zdarzenia. Założeniem wnioskodawcy było też poznanie pełnej liczby obywateli polskich zaginionych w trakcie tejże operacji i ich danych osobowych, okoliczności aresztowania i wyników przeprowadzonych przeciwko nim śledztw oraz miejsc pochówku tychże osób.

W szczególności zwrócono się o odnalezienie dzienników bojowych 81. korpusu oraz pozostałych korpusów 50. Armii Czerwonej, obejmujących okres od 1 czerwca do 30 sierpnia 1945 r., rozkazów dowództwa 50. armii, kierowanych do tychże jednostek we wskazanym okresie, a także analogicznych dokumentów wytworzonych przez jednostki wojskowe NKWD w zakresach przeprowadzonych przez nie działań na terenie powiatów sokólskiego, suwalskiego i augustowskiego, oraz o odnalezienie materiałów śledztw przeprowadzonych przez organy radzieckie przeciwko obywatelom polskim aresztowanym i zaginionym w czasie tejże operacji.

Strona rosyjska do chwili obecnej nie odpowiedziała na przedmiotowy wniosek, mimo wielokrotnych ponagleń kierowanych do Prokuratury Gene-

ralnej Federacji Rosyjskiej przez Departament Współpracy Międzynarodowej Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w dniach 4 stycznia 2010 r., 13 maja 2010 r., 29 listopada 2010 r., 2 marca 2011 r., 6 czerwca 2011 r.

Ponadto w dniu 14 czerwca 2011 r. oddziałowa komisja w Białymstoku, na podstawie między innymi danych zawartych w publikacji rosyjskiego historyka Nikity Pietrowa wysłała następny wniosek o udzielenie przez Prokuraturę Generalną Federacji Rosyjskiej pomocy prawnej w postaci między innymi przesłania do śledztwa S 69/01/Zk uwierzytelnionych kopii dokumentów przechowywanych w Centralnym Archiwum Federalnej Służby Bezpieczeństwa w Moskwie usytuowanym przy ulicy Bolszaja Łubianka 2, w zespole specjalnym 4, opis 3, teczka 24, karta 179-181, w postaci szyfrotelegramu naczelnika Głównego Wydziału Kontrywiadu „Śmiersz” Wiktora Abakumowa, datowanego na dzień 21 lipca 1945 r., w którym informuje on Ławrentija Berię o planowanej likwidacji 592 osób zatrzymanych w rejonie Puszczy Augustowskiej przez wydzieloną grupę operacyjną wojsk Wydziału „Śmiersz” 3. Frontu Białoruskiego Robotniczo-Chłopskiej Armii Czerwonej.

Przedmiotowy wniosek został w dniu 24 czerwca 2011 r. przesłany przez Prokuraturę Generalną Rzeczypospolitej Polskiej do Prokuratury Generalnej Federacji Rosyjskiej. Prokuratura Generalna Rzeczypospolitej Polskiej, przesyłając przedmiotowy wniosek, zwróciła się także do Prokuratury Generalnej z prośbą o wskazanie, jaki jest stan wykonania wniosku o pomoc prawną skierowanego w dniu 17 lipca 2009 r. do strony rosyjskiej.

W dniu 29 kwietnia 2009 r. za pośrednictwem Biura Obrotu Prawnego z Zagranicą Prokuratury Krajowej przekazano stronie litewskiej wniosek o udzielenie pomocy prawnej poprzez dokonanie szczegółowych kwerend w Litewskim Centralnym Archiwum Państwowym w Wilnie, Litewskim Archiwum Specjalnym w Wilnie, Archiwum Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Republiki Litewskiej oraz innych litewskich zbiorach archiwalnych w celu odnalezienia wszelkich dokumentów związanych z obławą augustowską oraz losami ofiar tejże operacji wojskowej, w tym wymienionymi personalnie we wniosku o pomoc prawną. Odpowiedź na przedmiotowy wniosek strona polska otrzymała 1 października 2009 r.

Ponadto opracowano i skierowano do Biura Obrotu Prawnego z Zagranicą Prokuratora Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o pomoc prawną do Białorusi, w którym zwrócono się o przeprowadzenie kwerend w Narodowym Archiwum Republiki Białorusi w Mińsku, Archiwum Państwowym Publicznych Organizacji z rejonu Białorusi oraz Państwowym Archiwum Obwodu Grodzieńskiego, a także w innych białoruskich zbiorach archiwalnych, w celu odnalezienia dokumentacji związanych z przedmiotem śledztwa S 69/01/Zk. Chodziło także o ustalenie (w związku z weryfikacją jednej z wersji śledczych), czy w tym samym okresie czasu, to jest

w lipcu–sierpniu 1945 r., na terytorium Białorusi, w szczególności zaś na terenach przygranicznych z Polską, funkcjonariusze Armii Radzieckiej i NKWD przeprowadzili podobną operację wojskowo-policyjną w stosunku do zamieszkujących lub przebywających tam obywateli polskiej narodowości, a w przypadku potwierdzenia tej informacji – o ustalenie ich danych osobowych. Wnioskowano również o ustalenie, czy na obszarze twierdzy Grodno i sąsiadujących wsi odnotowano w lipcu lub na początku sierpnia 1945 r. fakt stacjonowania wojsk Armii Czerwonej, w szczególności jednostek NKWD, i czy wprowadzono w związku z ich pobytom zarządzenia o ograniczeniu swobody poruszania się mieszkańców tychże wsi po okolicznym terenie, zwłaszcza w godzinach nocnych, a także czy odnotowano tam fakt przeprowadzenia jakichkolwiek działań świadczących o możliwości dokonania tam wówczas likwidacji i pochówku grupy ludzi.

Wniosek dotyczył też uzyskania informacji odnośnie do zachowania dokumentacji kartograficznej, fotograficznej, historycznej, administracyjnej dotyczącej obszaru fortów grodzieńskich i terenów do nich przyległych, wskazującej na obecność zbiorowych grobów powstałych w lipcu lub sierpniu 1945 r.

W odpowiedzi Generalna Prokuratura Republiki Białorusi wskazała, iż wyżej wymieniona pomoc prawna nie może zostać udzielona z uwagi na fakt, że byłoby to sprzeczne z podstawowymi zasadami prawnymi obowiązującymi na ich terytorium, jako że do przestępstw popełnionych na terenie Białorusi działa tamtejsze prawo karne i ich jurysdykcja.

Obecnie kontynuowane są czynności śledcze w sprawie. Nie jest możliwe na aktualnym etapie określenie terminu zakończenia postępowania przygotowawczego S 69/01/Zk. Przede wszystkim z uwagi na niezrealizowanie przez stronę rosyjską wniosków o udzielenie pomocy prawnej, a także w dalszym ciągu przesłuchiwane są w charakterze świadków osoby posiadające wiedzę w tej sprawie. W tym również w najbliższym czasie planowane jest przesłuchanie wspomnianego powyższej historyka rosyjskiego Nikity Pietrowa”.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych deklaruje, iż problematyka dotycząca bolesnych i tragicznych wydarzeń historycznych, wynikających z relacji z naszymi sąsiadami, jest przedmiotem szczególnej uwagi resortu. Ujawnienie prawdy historycznej Ministerstwo Spraw Zagranicznych traktuje jako jeden z zasadniczych warunków budowania dobrosąsiedzkich stosunków, opartych na zaufaniu i wzajemnym poszanowaniu. Kwestie wynikające ze złożonej historii stosunków polsko-rosyjskich stanowią w tym kontekście ważny aspekt kontaktów z Rosjanami. Sprawa wyjaśnienia okoliczności obławy augustowskiej była przedmiotem obrad Polsko-Rosyjskiej Grupy do Spraw Trudnych (w tym na ostatnim posiedzeniu grupy w dniu 4 października 2010 r.), natomiast obecnie tematem tym zajmować się będzie Centrum Polsko-Rosyjskiego Dialogu

i Porozumienia. Ze strony polskiej pełnomocnikiem ds. centrum mianowanym przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego jest dr Sławomir Dębski, zaś ze strony rosyjskiej szef Federalnej Agencji Archiwów Federacji Rosyjskiej Andriej Artizow. Sprawa obławy augustowskiej, w tym możliwość dostępu do archiwów rosyjskich w celu poszukiwania dokumentów źródłowych, będzie jednym z priorytetowych zagadnień, którymi zajmie się w najbliższym czasie centrum.

Na zakończenie informuję, że w opinii prof. dra hab. Adama Daniela Rotfelda, współprzewodniczącego Polsko-Rosyjskiej Grupy do spraw Trudnych, pomimo przeszkód nadal stwarzanych przez rosyjską administrację, oświadczenia premiera Władimira Putina złożone publicznie na konferencjach prasowych w Sopocie (1 września 2009 r.) oraz w Katyniu i Smoleńsku (7 kwietnia 2010 r.), jak również wielokrotne zapewnienia prezydenta Dmitrija Miedwiediewa o pełnym i nieograniczonym dostępie do wszystkich archiwalnych materiałów dotyczących zbrodni okresu stalinowskiego są podstawą do podejmowania rozmów w trybie roboczym z właściwymi instytucjami Federacji Rosyjskiej. Warunkiem sukcesu jest, jego zdaniem, dalszy nacisk polityczny oficjalnych instytucji i organizacji pozarządowych. Wśród tych ostatnich na szczególne podkreślenie zasługuje działalność Stowarzyszenia Memoriał.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie legalności zwołania nadzwyczajnego
zjazdu komorników w celu odwołania
prezesa Krajowej Rady Komorniczej,
zasadności działań samorządu komorników
w związku z przekazaniem spółce prawa
handlowego Currenda uprawnień samorządu
komorników oraz prawidłowości
sprawowanego nadzoru
przez ministra sprawiedliwości (10148)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Arkadiusza Mularczyka (SPS-024-10148/11) w sprawie legalności zwołania nadzwyczajnego zjazdu komorników celem odwołania prezesa Krajowej Rady Komorniczej, zasadności

działań samorządu komorników w związku z przekazaniem do spółki prawa handlowego Currenda uprawnień samorządu komorników oraz prawidłowości sprawowanego nadzoru przez ministra sprawiedliwości uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W dniu 25 maja 2011 r. odbył się Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Komorników, na którym doszło do odwołania dotychczasowego prezesa Krajowej Rady Komorniczej pana dr. J. Ś. i powołania nowego prezesa pana R. F.

W ocenie pana posła Arkadiusza Mularczyka istnieją uzasadnione wątpliwości co do legalności zwołania zjazdu oraz możliwości skrócenia ustawowej, 4-letniej kadencji prezesa Krajowej Rady Komorniczej.

Ustosunkowując się do tych wątpliwości, wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.) najwyższą władzą samorządu komorniczego jest Krajowy Zjazd Komorników.

Krajowy Zjazd Komorników wybiera prezesa Krajowej Rady Komorników, Krajową Komisję Rewizyjną oraz określa siedzibę władz samorządu komorniczego.

Zwyczajny Krajowy Zjazd Komorników jest zwoływany co 2 lata. Ustawa przewiduje również możliwość zwołania w każdym czasie Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Komorników na żądanie ministra sprawiedliwości, na żądanie co najmniej trzech izb komorniczych albo na mocy uchwały Krajowej Rady Komorniczej.

Z żądaniem zwołania Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Komorników wystąpiły rady izb komorniczych w Poznaniu, Katowicach i Białymstoku.

Krajowa Rada Komornicza, działając w oparciu o art. 81 ust. 2 oraz art. 85 ust. 1 pkt 9 ustawy, była więc zobligowana do zwołania Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Komorników.

W tej sytuacji uchwała nr 776/IV Krajowej Rady Komorniczej z dnia 13 kwietnia 2011 r. zwołująca Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Komorników podjęta została zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Użyte w ustawie sformułowanie: „Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Komorników może być zwołany” nie oznacza dowolności zwołania zjazdu. Przeciwnie, sformułowanie to oznacza, że zjazd musi zostać zwołany, jeżeli z takim żądaniem wystąpi uprawniony podmiot (podmioty). Słowo „może” odnosi się do czasu, a nie do uprawnienia. Krajowy Zjazd Komorników jest zwoływany co 2 lata, ale może być zwołany częściej. Jest wówczas nazywany nadzwyczajnym zjazdem.

Ponadto dodać należy, że skoro najwyższą władzą samorządu komorniczego jest Krajowy Zjazd Komorników, to, jeżeli w okresie 2 lat pomiędzy zjazdami zajdzie potrzeba omówienia istotnych spraw samorządowych, konieczne jest zwołanie nadzwyczajnego zjazdu. Nawet zatem gdyby przyjąć, iż zwołanie nadzwyczajnego zjazdu zależy od uznania Krajowej Rady

Komorniczej, uznanie to nie mogłoby polegać na całkowitej dowolności.

Innym zagadnieniem jest możliwość odwołania prezesa Krajowej Rady Komorniczej przed upływem 4-letniej kadencji.

Uchwała w tym przedmiocie została podjęta przez IX Nadzwyczajny Zjazd Komorników Sądowych w dniu 25 maja 2011 r. i doręczona ministrowi sprawiedliwości w dniu 3 czerwca 2011 r.

Zgodnie z art. 68 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji minister sprawiedliwości może zwrócić się do Sądu Najwyższego o uchylenie uchwały samorządu komorniczego w terminie 6 miesięcy od dnia jej otrzymania. W niniejszej sprawie termin ten mija 3 grudnia 2011 r.

Wskazać nadto należy, iż zgodnie ze wskazanym wyżej przepisem minister sprawiedliwości może wnieść o uchylenie tylko uchwały sprzecznej z prawem.

Z uwagi na wagę przedmiotowej sprawy niezbędna jest wszechstronna analiza podjętej uchwały w aspekcie obowiązujących przepisów prawa. W tej mierze z pewnością pomocne będą opinie prawne przedłożone ministrowi sprawiedliwości przez Krajową Radę Komorniczą.

Opinie te można podzielić na dwie grupy – jedna negująca możliwość skrócenia kadencji prezesa Krajowej Rady Komorniczej i druga przyznająca pełne prawo odwołania prezesa Krajowej Rady Komorniczej przez Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Komorników.

Pierwszy pogląd potwierdzają opinie prof. dr. hab. Henryka Ciocha, prof. dr. hab. Andrzeja Bałabana, prof. dr. hab. Dariusza Dudka, dr. hab. Karola Kiczki, dr. hab. Tomasza Bąkowskiego oraz wspólna opinia dr. Maksymiliana Cherki, dr. Filipa Elżanowskiego, dr. Patrycji Antoniak.

W opiniach tych wyrażono między innymi następujące poglądy:

— ustawa o komornikach sądowych i egzekucji nie przewiduje możliwości odwołania prezesa Krajowej Rady Komorniczej przed upływem kadencji,

— prezes Krajowej Rady Komorniczej jest organem wybranym na określoną kadencję, który może być odwołany wyłącznie w sytuacji utraty kwalifikacji komorniczych, np. w razie skazania za przestępstwo, ukarania określoną karą dyscyplinarną lub odwołania ze stanowiska komornika,

— prezes Krajowej Rady Komorniczej nie jest jej członkiem, chociaż jego kadencja winna trwać tyle, ile kadencja rady,

— w odniesieniu do samorządu komorniczego nie obowiązuje generalna zasada odwoływalności organów pochodzących z wyborów, wprost przeciwnie, kadencja jako czasokres udzielonych pełnomocnictw do działania w charakterze organu wiąże w określonym czasie.

Pogląd przeciwny wynika z opinii: prof. dr. hab. Pawła Sarneckiego, prof. nadzw. dr. hab. Bogumiła Szmulika, prof. dr. hab. Marka Chmaja oraz dr. hab.

Krzysztofa Skotnickiego. Autorzy tych opinii prezentują pogląd, iż:

— prezes Krajowej Rady Komorniczej nie jest organem samorządu komorniczego na szczeblu krajowym,

— prezes Krajowej Rady Komorniczej nie posiada statusu samodzielnego organu samorządu komorniczego, jest jedynie organem wewnętrznym i swoistym „delegatem” zjazdu komorników do Krajowej Rady Komorniczej, co upoważnia zjazd do odwołania prezesa w sytuacji utraty do niego zaufania,

— kompetencja zjazdu, zarówno zwyczajnego, jak i nadzwyczajnego, do odwołania prezesa Krajowej Rady Komorniczej wynika z charakteru kompetencji przyznanych organowi powołującemu,

— żaden przepis ustawy o komornikach sądowych i egzekucji nie stanowi, iż kadencja poszczególnych osób w Krajowej Radzie Komorniczej wynosi 4 lata, co przesądza o możliwości odwołania tych osób przez organy powołujące.

W chwili obecnej w Ministerstwie Sprawiedliwości prowadzone są wnikliwe analizy stanu prawnego i treści posiadanych ekspertyz. Od wyniku tych prac minister sprawiedliwości uzależnia zwrócenie się do Sądu Najwyższego z wnioskiem, w trybie art. 68 ustawy, o uchylenie uchwały samorządu komorniczego o odwołaniu prezesa Krajowej Rady Komorniczej.

Ustosunkowując się do wątpliwości pana pośła Arkadiusza Mularczyka dotyczących przekazania do spółki prawa handlowego Currenda uprawnień samorządu komorników, uprzejmie informuję, co następuje.

Na podstawie art. 85 ust. 1 pkt 14 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji do zakresu działań Krajowej Rady Komorniczej należy między innymi prowadzenie działalności gospodarczej. Krajowa Rada Komornicza prowadzi działalność gospodarczą poprzez powołaną specjalnie w tym celu spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Currenda z siedzibą w Sopocie. Krajowa Rada Komornicza jest jedynym udziałowcem tej spółki.

Currenda sp. z o.o. powstała w miejsce Wydawnictwa Stowarzyszenia Komorników Sądowych istniejącego od 1993 r. Wydawnictwo Stowarzyszenia Komorników Sądowych Currenda prowadziło działalność gospodarczą na potrzeby środowiska komorniczego np. poprzez wydawanie czasopisma samorządu zawodowego komorników sądowych „Nowa Currenda”. Wydawało także zbiory przepisów, kodeksy i inne materiały, które były niezbędne w pracy komornika sądowego.

Po wejściu w życie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji powstał samorząd komorniczy w nowej formie organizacyjno-prawnej. Stowarzyszenie Komorników Sądowych i wydawnictwo Currenda zakończyły swą działalność. W miejsce wydawnictwa powołano do życia spółkę z o.o. Currenda.

Spółka z o.o. Currenda prowadzi bogatą działalność wydawniczą, wydaje m.in. czasopisma „Nowa

Currenda”, „Przegląd Prawa Egzekucyjnego” oraz wiele komentarzy i monografii poświęconych tematyce postępowania cywilnego, z naciskiem na postępowanie egzekucyjne. Spółka oferuje również programy informatyczne adresowane do wymiaru sprawiedliwości oraz innych podmiotów, usługi szkoleniowe i usługi związane z archiwizacją dokumentów komorniczych.

Minister sprawiedliwości nie posiada ustawowej kompetencji do ingerowania w zakres oraz formę działania spółki Currenda, która jest spółką prawa handlowego.

Zgodnie z art. 67 ust. 2 ustawy Krajowa Rada Komornicza obowiązana jest przedkładać ministrowi sprawiedliwości sprawozdania roczne ze swojej działalności wraz z bilansem. Analiza tych dokumentów nie dawała podstaw do podejmowania działań nadzorczych wobec samorządu komorniczego.

Do ministra sprawiedliwości nie docierały również żadne sygnały, zwłaszcza od Krajowej Komisji Rewizyjnej, na podstawie których minister powinien był podjąć ingerencję w sprawy tego samorządu.

Podobnie przedstawia się kwestia dotycząca stanu faktycznego i prawnego dyrektora Archiwum Komorniczego. Archiwum Komornicze jest prowadzone przez Krajową Radę Komorniczną na podstawie art. 37b i 85 ust. 1 pkt 16 ustawy. W zakresie prowadzenia przez Krajową Radę Komorniczną swojej działalności oświadczenia woli w jej imieniu składa prezes lub wiceprezes oraz jeden z jej członków. Do złożenia jednak oświadczenia w sprawach majątkowych wymagana jest uchwała Krajowej Rady Komorniczej.

Uregulowania prawne dotyczące osób uprawnionych do składania oświadczeń w imieniu osoby prawnej nie stanowią przeszkody do dokonywania czynności prawnych przez przedstawiciela (art. 95 K.c.). Osoby umocowane do reprezentowania Krajowej Rady Komorniczej posiadały zatem uprawnienie do ustanowienia pełnomocnika działającego w imieniu KRK. Zakres udzielonego pełnomocnictwa zależny jest od woli samorządu komorniczego i minister sprawiedliwości nie miał podstaw, aby w samorządność tę ingerować.

Odpowiadając na pytanie czwarte dotyczące odpłatnego uczestniczenia w egzaminie na aplikację pracowników Departamentu Nadzoru nad Aplikacjami Prawniczymi, uprzejmie informuję, że w żadnym spośród przeprowadzonych dotychczas przez ministra sprawiedliwości państwowych egzaminów na aplikację komorniczą – biorąc pod uwagę wszystkie komisje egzaminacyjne powołane na terenie całego kraju – nigdy nie uczestniczył jakkolwiek z pracowników tego departamentu. Departament ten realizuje zadania związane z przeprowadzeniem powyższego egzaminu nałożone na ministra sprawiedliwości ustawą o komornikach sądowych, a ponadto do jego zadań należy rozpatrywanie odwołań od uchwał komisji egzaminacyjnych do spraw aplikacji komorniczej. Ocena ministra sprawiedliwości co do jakości wykonywania tych zadań jest wysoka. Każdy z egza-

minów przygotowany został zgodnie z obowiązującymi przepisami, w sposób profesjonalny i z najwyższą starannością. Nigdy minister sprawiedliwości nie zlecał spółce Currenda przygotowania pytań egzaminacyjnych na egzamin komorniczy lub na aplikację – zawsze zadanie to wykonywały zespoły powołane na podstawie art. 29 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. W skład żadnego z tych zespołów nigdy nie był powołany pracownik Departamentu Nadzoru nad Aplikacjami Prawniczymi.

Odnosząc się do sprawy wynagrodzeń komisji egzaminacyjnej oraz udziału w komisji przedstawicieli Departamentu Nadzoru nad Aplikacjami Prawniczymi, opierając się na opisanych w zapytaniu danych, należy ocenić, że nie odnoszą się one do egzaminów organizowanych i przeprowadzanych przez ministra sprawiedliwości, lecz do egzaminów samorządowych. Wymaga wyjaśnienia, że z dniem 1 stycznia 2008 r. weszły w życie nowe regulacje dotyczące egzaminów na aplikację komorniczą, aplikacji komorniczej oraz egzaminu komorniczego, wprowadzone ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz innych ustaw (Dz. U. Nr 112, poz. 769).

Ustawą tą m.in. wprowadzono państwowe egzaminy na aplikację komorniczą oraz zmieniono kompetencje organów co do przygotowania i przeprowadzenia egzaminu komorniczego. Wcześniej egzaminy te przeprowadzała Krajowa Rada Komornicza, natomiast od 1 stycznia 2008 r. przygotowanie i przeprowadzenie ich powierzono ministrowi sprawiedliwości. Wówczas w stosunku do komisji egzaminacyjnych przeprowadzających egzaminy według nowych zasad minister sprawiedliwości stał się organem wyższego stopnia.

Jednocześnie art. 12 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy stanowił, że do aplikacji komorniczej rozpoczętej przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. W konsekwencji do aplikacji rozpoczętej przed dniem 28 grudnia 2007 r. zastosowanie miały przepisy zawarte w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji w brzmieniu przed wyżej wymienioną nowelizacją (w szczególności art. 31), rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 5 sierpnia 1999 r. w sprawie zakresu egzaminu komorniczego, trybu postępowania komisji egzaminacyjnej i wysokości wynagrodzenia jej członków (Dz. U. Nr 69, poz. 770) oraz uchwała Krajowej Rady Komorniczej nr 85 z dnia 19 kwietnia 2001 r. zmieniona uchwałą nr 138/11 z dnia 21 czerwca 2002 r. „Regulamin organizacji egzaminów komorniczych”.

Stosowane na mocy przepisu przejściowego regulacje ustawowe do egzaminu komorniczego były jednoznaczne: organizatorem egzaminu komorniczego jest Krajowa Rada Komornicza, na ministrze sprawiedliwości spoczywa ustawowy obowiązek powołania komisji egzaminacyjnej, którą kieruje jego przedstawiciel, koszty przeprowadzenia egzaminu komorniczego ponosi Krajowa Rada Komornicza i egzaminowany.

W zakresie zadań komisji egzaminacyjnej przeprowadzającej samorządowy egzamin komorniczy mieściły się wyłącznie czynności dotyczące jego przeprowadzenia, to jest oceny 3 zadań pisemnych sporządzanych przez każdego aplikanta oraz sprawdzenia podczas egzaminu ustnego wiedzy dotyczącej 10 zagadnień z zakresu prawa o ustroju sądów powszechnych i innych organów ochrony prawnej z zarysem prawa konstytucyjnego, a także z zakresu przepisów o egzekucji sądowej oraz innych przepisów, których stosowanie związane jest z czynnościami czynności komornika. Poza zakresem kompetencji komisji i ministra sprawiedliwości pozostawały natomiast wszelkiego rodzaju czynności natury organizacyjnej, w tym m.in. sposób wyliczenia przez Krajową Radę Komorniczą wynagrodzeń członków komisji egzaminacyjnej. Minister sprawiedliwości nie posiadał też kompetencji organu nadzoru czy też organu wyższego stopnia w stosunku do komisji przeprowadzającej samorządowy egzamin komorniczy, co potwierdzone zostało również przez orzecznictwo sądowe (np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie VI SA/Wa 315/11).

Odnosząc się do pytania trzeciego, informuję, że zasady wynagradzania komisji egzaminacyjnej przeprowadzającej egzamin komorniczy organizowany przez samorząd komorniczy określone zostały w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 5 sierpnia 1999 r. w sprawie zakresu egzaminu komorniczego, trybu postępowania komisji egzaminacyjnej i wysokości wynagrodzenia jej członków (Dz. U. Nr 69, poz. 770), mylnie przytoczonym w zapytaniu pisał Arkadiusz Mularczyka jako rozporządzenie z dnia 5 sierpnia 1990 r. Rozporządzenie to pomimo upływu niemal 12 lat od jego wejścia w życie nigdy nie zostało zmienione. Tymczasem w ocenie ministra sprawiedliwości od momentu, w którym pojęcie „prognozowanego wynagrodzenia miesięcznego w państwowej sferze budżetowej” przyjęte jako miernik wynagrodzeń przestało być normatywnie zdefiniowane, rozporządzenie winno być zmienione. Należy podkreślić, że żaden spośród kolejnych wielu ministrów sprawiedliwości potrzeby takiej nowelizacji nie dostrzegł. Próbę nowelizacji podjął minister sprawiedliwości Krzysztof Kwiatkowski, jednak nowelizacja po 28 grudnia 2007 r. okazała się niedopuszczalna z uwagi na wyeliminowanie z systemu prawa przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia zmieniającego, co nastąpiło w art. 1 pkt 27 cytowanej wyżej ustawy z dnia 24 maja 2007 r.

W sprawie zasad ustalania przez Krajową Radę Komorniczą wynagrodzeń komisji przeprowadzających egzamin komorniczy organizowane przez samorząd komorniczy minister sprawiedliwości zwrócił się o informację do tego organu – nie budzi bowiem wątpliwości, że sprawa ta pozostawała w kompetencji Krajowej Rady Komorniczej. Prezes Krajowej Rady Komorniczej wskazał, że Krajowa Rada Komornicza uzyskała nieprawdziwą informację co do podstawy

wyliczenia wynagrodzeń od doradcy podatkowego, który świadczył usługi na rzecz Krajowej Rady Komorniczej.

Odnosząc się do podniesionej w zapytaniu kwestii adekwatności wynagrodzeń członków komisji do nakładu pracy, opierając się na informacji udzielonej przez prezesa Krajowej Rady Komorniczej, wskazuję, że wynagrodzenie wypłacone członkom komisji w 2010 r. obejmowało zarówno 2 egzaminy przeprowadzone w 2010 r., jak i egzamin przeprowadzony w 2009 r., do których przystąpiło 320 osób. Łącznie egzaminy powyższe trwały 306 godzin, co odpowiada niemal 40 ósmiogodzinnym dniom pracy, nakład pracy komisji był zatem znaczny. Natomiast opłata egzaminacyjna ustalona przez Krajową Radę Komorniczą w 2010 r., która pobierana była na rzecz tego organu od aplikantów przystępujących do egzaminu, wynosiła 2359,50 zł. Z tytułu wniesionych opłat na rzecz Krajowej Rady Komorniczej wpłynęło zatem ok. 750 000 zł, co przewyższało koszty wynagrodzeń wypłaconych komisjom egzaminacyjnym. Wynagrodzenia wypłacone w 2009 r. dotyczyły 1 egzaminu przeprowadzonego w 2008 r. oraz 1 egzaminu przeprowadzonego w 2009 r., do których przystąpiło łącznie ok. 280 osób. Za egzaminy te – z tytułu opłat egzaminacyjnych aplikantów – na rzecz Krajowej Rady Komorniczej wpłynęło ok. 650 000 zł.

Wymaga podkreślenia, że powołanie komisji egzaminacyjnej w celu przeprowadzenia egzaminu komorniczego organizowanego przez samorząd komorniczy było ustawowym obowiązkiem ministra sprawiedliwości wynikającym z art. 31 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Z dostępnej w Ministerstwie Sprawiedliwości dokumentacji wynika, że poczynając od 25 września 2000 r., kiedy ówczesny minister sprawiedliwości powołał komisję egzaminacyjną i wyznaczył na swojego przedstawiciela wicedyrektora Departamentu Sądów i Notariatu (który sprawował wówczas nadzór nad działalnością komorników sądowych i samorządem komorniczym), kolejni ministrowie sprawiedliwości na wniosek Krajowej Rady Komorniczej dwukrotnie w każdym roku powoływali komisje egzaminacyjne. Łącznie powołanych zostało 20 komisji. Do wszystkich komisji zastosowanie miało rozporządzenie ministra sprawiedliwości z 5 sierpnia 1999 r., także w zakresie wynagrodzeń. Mimo potrzeby znówelizowania rozporządzenia w celu wprowadzenia wskaźnika zdefiniowanego normatywnie żaden z ministrów sprawiedliwości poprzednich rządów takiej decyzji nie podjął. Ministrowie sprawiedliwości obecnego rządu de facto pozbawieni zostali takiej możliwości z uwagi na uchylene z dniem 28 grudnia 2007 r. przepisu upoważniającego do wydania aktu zmieniającego. Dodatkowo należy podkreślić, że część regulacji (np. nakładająca na aplikantów obowiązek uiszczenia opłaty egzaminacyjnej w wysokości 75% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej oraz przyznania wynagrodzenia sekretarzowi komisji) zawarta została w akcie samo-

rządowym, to jest w uchwale Krajowej Rady Komorniczej podjętej 19 kwietnia 2001 r. Uchwały tej urzędujący wówczas minister sprawiedliwości nie zarzucił sprzeczności z prawem i nie zaskarżył do Sądu Najwyższego.

Kończąc, pragnę wyrazić nadzieję, iż przekazane informacje będą satysfakcjonujące dla pana posła Arkadiusza Mularczyka i ułatwią dalsze wykonywanie zadań poselskich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 7 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie witryny internetowej
Agencji Wywiadu (10245)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, nr SPS-024-10245/11, z dnia 7 lipca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję, że:

1. Strona internetowa Agencji Wywiadu (AW) zawiera podstawowe i niezbędne informacje dotyczące funkcjonowania służby. Pomimo ubogiej szaty graficznej – ze względu na ograniczony budżet AW – zawiera treści w sposób wyczerpujący odpowiadające na potencjalne pytania kandydatów zainteresowanych służbą w agencji. Ponadto spełnia ona określone wymogi bezpieczeństwa przewidziane dla tego typu dokumentu hipertekstowego. Mając powyższe na uwadze, można stwierdzić, że forma graficzna strony internetowej winna być kwestią drugorzędą w ocenie jej przydatności.

2. W AW pełni służbę osoba odpowiedzialna za prowadzenie witryny internetowej.

3. Na etapie tworzenia struktury Agencji Wywiadu zostało przyjęte założenie, iż w tego typu instytucjach, jak AW, powołanie rzecznika prasowego nie jest obligatoryjne, a fakultatywne. Szef Agencji Wywiadu – podlegający bezpośrednio prezesowi Rady Ministrów – jest centralnym organem administracji rządowej działającym przy pomocy Agencji Wywiadu jako urzędu administracji rządowej. Przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 2002 r. w sprawie organizacji i zadań rzeczników prasowych w urzędach organów administracji rządowej stanowi, że „w uzasadnionych przypadkach prezes Rady Ministrów albo minister nadzorujący działal-

ność kierownika urzędu centralnego może nakazać albo wyrazić zgodę na powołanie rzecznika prasowego kierownika urzędu centralnego”. W przypadku AW – m.in. z uwagi na specyfikę jej zadań – nie skorzystano z takiej możliwości. W efekcie w Agencji Wywiadu nie pełni służby osoba zajmująca stanowisko rzecznika prasowego. Odpowiedzi na kierowane do AW pytania udziela szef Agencji Wywiadu za pośrednictwem właściwej jednostki organizacyjnej. Do chwili obecnej w AW nie odnotowano przypadku nieudzielenia wyjaśnień na kierowane (stosunkowo sporadycznie) do Agencji Wywiadu zapytania.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichocki

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłanek Beaty Mazurek
i Elżbiety Kruk**

**w sprawie budowy portu lotniczego
w Świdniku (10316)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-024-10316/11) dotyczącego zapytania posłów na Sejm RP, pani Beaty Mazurek i pani Elżbiety Kruk, w sprawie budowy portu lotniczego w Świdniku, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z ministrem infrastruktury, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Przedmiotowa inwestycja realizowana jest przez spółkę Port Lotniczy Lublin SA, którą tworzą, poza podmiotami prywatnymi, władze samorządowe miast Lublina i Świdnika oraz Starostwo Powiatowe w Świdniku.

Fundusze na realizację inwestycji były przekazywane w latach 2006–2008 na realizację zadania w ramach kontraktu wojewódzkiego na lata 2005–2006 i 2007–2008 dla województwa lubelskiego pn. „Rozbudowa regionalnego portu lotniczego: Port Lotniczy Lublin SA (Świdnik)”. Z budżetu państwa w latach 2006–2008 przekazano łącznie na ten cel środki w wysokości 30 868 929,56 zł. Środki te otrzymały: w 2006 r. – miasto Lublin, a w latach 2007–2008 – samorząd województwa lubelskiego. Zostały one rozliczone i wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem na wykup gruntów pod lokalizację lotniska i na dokumentację techniczną dotyczącą budowy lotniska.

Zgodnie z informacją przedstawioną przez wojewodę lubelskiego, w dniu 26 maja 2011 r. Port Lotniczy Lublin SA złożył wniosek o zmianę decyzji wojewody z dnia 18 października 2010 r. w części obejmującej zmianę projektu budowlanego. Postępowanie zostało zakończone decyzją wojewody lubelskiego z dnia 11 sierpnia 2011 r. o zmianie decyzji wojewody lubelskiego z dnia 18 października 2010 r. w zakresie zatwierdzonego projektu budowlanego.

W wyniku wniesionego odwołania od przedmiotowej decyzji całość akt sprawy w dniu 12 września 2011 r. została przekazana do organu drugiej instancji, tj. ministra infrastruktury.

Z informacji przekazanych przez ministra infrastruktury, otrzymanych od Portu Lotniczego Lublin SA, wynika, że zmiany parametrów projektu dotyczące terminalu pasażerskiego, budynku lotniskowej straży pożarnej, budynku bazy paliw oraz układu dróg i parkingów miały na celu zmniejszenie kosztów realizacji inwestycji i dostosowanie ich do prognoz ruchu lotniczego. Zmiany parametrów projektu w odniesieniu do terminalu pasażerskiego, budynków lotniskowej straży pożarnej, bazy paliw oraz układu dróg i parkingów, w ocenie Portu Lotniczego Lublin SA, pozwoliły na obniżenie kosztów inwestycji w zakresie ww. zadań o ok. 30%.

Jednocześnie z informacji przedstawionych przez Port Lotniczy Lublin SA wynika, że zakres zmian nie oznaczał przygotowania nowego projektu budowlanego. Projekt budowlany został zaktualizowany przez jego autora w ramach obowiązującego wyngrodzenia.

W zakresie przewidywanych wyników finansowych, w opinii Portu Lotniczego Lublin SA, w okresie pierwszych pięciu lat od dnia uruchomienia lotniska wynik finansowy spółki będzie ujemny i będzie wahał się od 700 tys. zł do 2295 tys. zł. W pierwszym roku funkcjonowania operacyjnego lotniska przewidywane jest uzyskanie przychodów na poziomie 11 131 tys. zł i osiągnięcie w piątym roku poziomu 29 000 tys. zł. Wysoki poziom amortyzacji pozwoli jednak spółce na wygenerowanie środków z działalności operacyjnej, w pełni pokrywających obsługę zadłużenia (odsetki, plus wykup obligacji).

W ramach realizowanego przedsięwzięcia planowane są następujące inwestycje lotniskowe:

- budowa terminalu pasażerskiego,
- budowa drogi startowej,
- budowa drogi kołowania,
- budowa płyty postojowej,
- budowa oświetlenia nawigacyjnego,
- budowa budynku lotniskowej straży pożarnej,
- budowa obiektów stacji paliw,
- zakup sprzętu i wyposażenia,
- budowa parkingu.

Według informacji przekazanych przez ministra infrastruktury, otrzymanych od Portu Lotniczego Lublin SA, koszt budowy Portu Lotniczego Lublin wraz z zakupem sprzętu i wyposażenia szacuje się na ok. 410 mln zł netto (z tego: dofinansowanie

z funduszy UE około 144,4 mln zł, emisja obligacji o wartości 150 mln zł). Pozostałe źródła finansowania to środki własne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 10 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

**w sprawie odpowiedzi na postulaty NSZZ
„Solidarność” zgłoszone 30 czerwca 2011 r.
(10388)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 29 lipca br., znak: SPS-024-10388/11, dotyczącym zapytania pana posła Stanisława Szweda w sprawie odpowiedzi na postulaty NSZZ „Solidarność” zgłoszone 30 czerwca 2011 r., z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, po zasięgnięciu opinii ministra finansów, ministra środowiska i ministra gospodarki, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ad 1. W trakcie obowiązywania ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z późn. zm.) dwukrotnie doszło do uzgodnienia wysokości minimalnego wynagrodzenia na forum Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych. W 2008 r. uzgodniono wysokość minimalnego wynagrodzenia na 2009 r. w kwocie 1276 zł oraz w 2009 r. wysokość tego wynagrodzenia na 2010 r. w kwocie 1317 zł.

Poczynając od 2009 r. relacja minimalnego wynagrodzenia do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej wynosi ponad 40%; wcześniej relacja ta była niższa (ok. 36–38%).

Obywatelski projekt ustawy o zmianie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (druk nr 4614) przewiduje zmiany w dotychczasowych zasadach ustalania wysokości minimalnego wynagrodzenia mające na celu stopniowe podwyższanie tego wynagrodzenia do wysokości 50% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, w tym szybszy wzrost, gdy wskaźnik produktu krajowego brutto (PKB) będzie wynosił co najmniej 3%.

Propozycja uzależnienia zmiany wysokości minimalnego wynagrodzenia w zależności od sytuacji gospodarczej kraju zasługuje, w mojej ocenie, na poparcie, dlatego też uważam, że prace nad projektowaną ustawą powinny być kontynuowane.

Ad 2. Odnosząc się do postulatu dotyczącego środków pozostających w dyspozycji Funduszu Pracy, in-

formuje, że plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł (projekt planu na rok 2012 przewiduje kwotę o 200 mln zł wyższą).

Minister pracy i polityki społecznej, uznając zasadnym wsparcie działań urzędów pracy dodatkowymi środkami na aktywizację bezrobocia, wystąpił w dniu 25 lutego br. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7 marca br. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia br. ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i Sejmowej Komisji Finansów Publicznych w celu dokonania zwiększenia wydatków na powyższy cel, tym razem o kwotę 1500 mln zł. Do resortu nadal nie wpłynęła zgoda ministra finansów na zwiększenie wnioskowanych wydatków. Na kolejny, z dnia 29 lipca br., wniosek ministra pracy i polityki społecznej w tej sprawie opiewający na 173,1 mln zł – minister finansów w dniu 10 sierpnia br. odpowiedział negatywnie.

W latach 2009–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (wykonanie 2009 r. – 6204,8 mln zł, wykonanie 2010 r. – 6227,4 mln zł) w stosunku do lat ubiegłych (wykonanie 2006–2008 odpowiednio: 2133,9 mln zł; 2225,7 mln zł; 3362,5 mln zł). Istotny przyrost wydatków był uzasadniony spowolnieniem gospodarczym, który skutkowało ograniczonym popytem na pracę. Dobre wyniki gospodarcze 2010 r. oraz ograniczenia wynikające z procedur oszczędnościowych, o których mowa powyżej, nie uzasadniały utrzymania wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na tak wysokim poziomie.

Aktualnie dostępnym instrumentem dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy jest rezerwa ministra naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011.

W ramach rezerwy rozdysponowane zostały środki na finansowanie programów specjalnych. Rozdysponowano także środki na finansowanie programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus. Uruchamiane są na bieżąco środki na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe oraz na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Pozostałe programy przewidziane w „Zasadach przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrud-

nienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r.” będą uruchamiane w ramach pozyskiwanych ponadplanowych przychodów Funduszu Pracy i uzyskaniu zgody ministra finansów.

Minister pracy i polityki społecznej poza środkami Funduszu Pracy nie dysponuje innymi środkami umożliwiającymi wspieranie osób bezrobotnych, dlatego podjęte zostało działanie umożliwiające przenieście na aktywne formy części środków z limitów przyznanych na pozostałe zadania fakultatywne. W efekcie środki na aktywne formy w 159 powiatowych urzędach pracy zwiększają się łącznie o 25,9 mln zł.

Ad 3. W zakresie problematyki korzystania ze świadczeń z pomocy społecznej uprzejmie informuję, że w obecnym stanie prawnym wynikającym z ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) obowiązują następujące kryteria dochodowe uprawniające do świadczeń z pomocy społecznej: dla osoby samotnie gospodarującej – kwota nieprzekraczająca 477 zł, dla osoby w rodzinie – kwota nieprzekraczająca 351 zł na osobę, kwota dochodu z 1 ha przeliczeniowego do 207 zł. Wysokość kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej ustala rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2009 r. w sprawie zweryfikowanych kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej (Dz. U. Nr 127, poz. 1055).

Kwestia możliwości podniesienia kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej oraz wysokości tych świadczeń oraz obecnie prowadzone prace w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej w tym zakresie przedstawiają się następująco. W systemie pomocy społecznej przyjęto inicjowany z urzędu tryb weryfikacji kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych. Procedura ich weryfikacji, zgodnie z zapisami art. 9 ustawy o pomocy społecznej, uruchamiana jest co trzy lata. Pierwsza taka weryfikacja z uwzględnieniem wyników badań prognozy interwencji socjalnej nastąpiła w 2006 r., kolejna przypadająca na rok 2009 zakończyła się podjęciem decyzji o niepodwyższeniu dotychczas obowiązujących kwot przede wszystkim z powodu trudnej sytuacji budżetu państwa, ale również konieczności zapewnienia środków na wydatki obowiązkowe wynikające z obowiązujących przepisów prawa, na które składają się między innymi wypłacanie zasiłków stałych i okresowych. Zabiegano zwłaszcza o zabezpieczenie utrzymania przynajmniej na niezmińszonym poziomie finansowania podstawowych świadczeń z pomocy społecznej. Kolejna ustawowa weryfikacja przypada na rok 2012. Jednakże z przedłożonej w tym roku informacji Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych o poziomie minimum egzystencji wynika, że w przypadku osób w rodzinie poziom minimum egzystencji znalazł się powyżej kryterium dochodowego. Wobec stwierdzonej sytuacji w ministerstwie rozpoczęły się prace zmierzające do podwyższenia kryteriów docho-

dowych oraz świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej. Ze względu na obecne warunki życia ludności będące konsekwencją sytuacji na rynku cen towarów i usług w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej dokłada się najwyższej możliwej staranności w działania zmierzające do jak najbardziej adekwatnego do kosztów utrzymania – zweryfikowania kryteriów dochodowych. W związku z ostatnim wzrostem cen towarów i usług odczuwalnym najbardziej przez osoby najuboższe przygotowywane są propozycje zmierzające ku zapewnieniu stałej weryfikacji kryteriów dochodowych, przynajmniej o poziom inflacji. Minister pracy i polityki społecznej proponuje wprowadzenie do dotychczasowych zasad przeprowadzania weryfikacji kwot kryterium dochodowego, uprawniającego do świadczeń z pomocy społecznej oraz kwot świadczeń, dodatkowej zasady gwarantującej minimalny poziom waloryzacji tych wielkości. Przygotowany wraz z oceną skutków finansowych projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej byłby odpowiedzią na niektóre z ostatnio rozpoznanych zagrożeń socjalnych. Projekt ten obecnie został poddany konsultacjom międzyresortowym oraz konsultacjom społecznym. Sukces tych prac jest jednakże ściśle uzależniony od dostępu do odpowiednich zasobów finansowych. Wobec obecnie trwającego kryzysu światowego należy spodziewać się, że decyzje w sprawie nowych rozstrzygnięć mogą zostać przesunięte w czasie.

Trzeba jednak pamiętać, że rząd pozostaje w sytuacji konieczności podejmowania niezwykle trudnych decyzji w ramach konkurencyjnych celów z zakresu nieskładkowego zabezpieczenia społecznego, tak aby w ramach istniejących środków finansowych zarazem w warunkach ciągle trwającego ogólnoswiatowego kryzysu finansowego oraz wyjątkowo dotkliwych zdarzeń losowych latem ubiegłego i obecnego roku w Polsce – a więc w sytuacji gwałtownego wzrostu spełnienia się ryzyk socjalnych – zapewnić osobom najbardziej potrzebującym przynajmniej minimalne poczucie bezpieczeństwa socjalnego.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż ustawa o pomocy społecznej umożliwia pomoc osobom lub rodzinom w uzasadnionych przypadkach również w przypadku przekroczenia kryterium dochodowego. Czyni to poprzez wybór określonych form pomocy przyznawanych bez względu na posiadany dochód lub poprzez umożliwienie radom gminy podwyższania kwot stanowiących kryteria dochodowe w przypadku ubiegania się o prawo do zasiłków okresowego i celowego.

Ad 4. W zakresie postulatu dotyczącego prowadzenia aktywnej polityki prorodzinnej informuje, iż Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej rozpoczęło prace nad nowelizacją ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) w zakresie zmian zasad waloryzacji kryterium dochodowego uprawniającego do zasiłku rodzinnego i wysokości poszczególnych świadczeń rodzinnych.

W przyjętym w dniu 15 lutego br. programie prac rządu na 2011 r. jest – jako priorytetowe działanie – nowelizacja ustawy o świadczeniach rodzinnych w zakresie wysokości kryterium dochodowego uprawniającego do zasiłku rodzinnego i dodatków oraz zmiany zasad waloryzacji świadczeń rodzinnych.

Proponuje się m.in. wprowadzenie do dotychczasowych zasad przeprowadzania weryfikacji kwot kryterium dochodowego, uprawniającego do zasiłku rodzinnego oraz kwot świadczeń rodzinnych, gwarancji minimalnego poziomu waloryzacji tych wielkości. Kwoty kryterium dochodowego (ogólna i dla rodzin z dzieckiem niepełnosprawnym) oraz kwoty świadczeń rodzinnych podwyższane byłyby co najmniej o wskaźnik wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych (inflacji) za okres od ostatnio przeprowadzonej do bieżąco dokonywanej weryfikacji, tj. łącznie za okres ostatnich 3 lat.

Jednocześnie w myśl dotychczasowych zasad możliwe będzie dodatkowe korygowanie kwot kryterium dochodowego oraz kwot świadczeń rodzinnych, zgodnie z analizą wyników badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin. Zakres i wysokość tej weryfikacji, tak jak dotychczas, byłaby przedmiotem uzgodnień z Trójstronną Komisją do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

Oznaczałoby to, że od dnia 1 listopada roku, w którym przeprowadzana jest weryfikacja wysokości progów dochodowych uprawniających do zasiłku rodzinnego oraz wysokości świadczeń rodzinnych (najbliższa weryfikacja przypada na 1 listopada 2012 r.), wzrastałyby o co najmniej wskaźnik wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych za 3 lata poprzedzające rok, w którym przeprowadzana jest weryfikacja. Jednocześnie zgodnie z art. 19 ust. 3 ustawy o świadczeniach rodzinnych wysokość zasiłku rodzinnego nie będzie mogła być niższa niż 40% wartości koszyka żywnościowego dla danej grupy wieku ustalonej w badaniach prognozy wsparcia dochodowego rodzin. Powyższy projekt został przekazany do konsultacji społecznych i konsultacji międzyresortowych.

Ad 5. Odnośnie do postulatu dotyczącego czasowego obniżenia akcyzy na paliwa opinię wyraził minister finansów. Na rosnące w ostatnich miesiącach ceny paliw silnikowych mają wpływ przede wszystkim czynniki zewnętrzne, czyli znaczny wzrost cen podstawowego surowca – ropy naftowej – na rynkach światowych oraz kurs złotówki do dolara, a nie polityka rządu.

Wysokość cen detalicznych paliw silnikowych oprócz kosztów surowców, produkcji, marż nakładanych przez producentów i podmioty dokonujące obrotu tymi paliwami kształtują także podatek VAT, opłata paliwowa oraz podatek akcyzowy według stawki określonej dla danego rodzaju paliwa. Podkreślenia wymaga fakt, że stawka akcyzy od paliw silnikowych jest stawką kwotową, a nie procentową, nie zależy więc od ceny sprzedaży tych paliw.

Chociaż podatek akcyzowy ma charakter cenotwórczy, jest tylko jednym z wielu elementów wpły-

wającym na ruchy cenowe. Ceny detaliczne paliw silnikowych należą do kategorii cen umownych, tj. ustalanych przez producentów w oparciu o mechanizmy rynkowe, a to oznacza, że minister finansów nie ma bezpośredniego wpływu na kształtowanie ich poziomu.

W obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626 i Nr 120, poz. 690), stawka akcyzy na benzynę silnikową wynosi 1565,00 zł/1000 litrów, natomiast na olej napędowy 1048,00 zł/1000 litrów. Nie uległy one zmianie na przestrzeni kilku ostatnich lat (2007–2011), a więc ich poziom nie miał jakiegokolwiek wpływu na wahania cen paliw w tym okresie.

Należy również podkreślić, iż wysokość stawek akcyzy i opłaty paliwowej na olej napędowy i benzynę silnikową w Polsce należą do najniższych w Unii Europejskiej i kształtują się na poziomie zbliżonym do minimum unijnych. Krajowe ceny paliw silnikowych należą także do najniższych spośród naszych unijnych sąsiadów.

Dla przykładu ceny benzyny silnikowej i oleju napędowego w porównaniu z cenami w Polsce (5,19 zł/l benzyny i 5,04 zł/l oleju napędowego), w przeliczeniu na walutę polską, wynoszą odpowiednio: w Niemczech ok. 5,97 zł/l i 5,47 zł/l, w Czechach 5,46 zł/l i 5,35 zł/l, na Słowacji 5,77 zł/l i 5,31 zł/l, na Litwie 5,67 zł/l i 5,27 zł/l, a w Szwecji 6,37 zł/l i 6,35 zł (dane wg portalu e-petrol.pl z dnia 19 sierpnia 2011 r.).

Minister finansów, realizując politykę w zakresie podatku akcyzowego, poza czynnikami wynikającymi z akcesji Polski do Unii Europejskiej, m.in. poziomem minimalnych stawek podatku akcyzowego określonych w przepisach prawa wspólnotowego, musi brać także pod uwagę realizację wpływów do budżetu z akcyzy od paliw silnikowych, jak i czynniki zewnętrzne.

W wyniku światowego kryzysu i spowolnienia wzrostu gospodarczego Komisja Europejska w stosunku do niektórych państw członkowskich, w tym Polski, wszczęła procedurę nadmiernego deficytu. Wskutek takiego działania Polska została zobowiązana do ograniczenia deficytu, co pociąga za sobą brak możliwości obniżenia podatków.

Obniżka akcyzy na paliwa silnikowe mogłaby spowodować ubytek dochodów budżetu państwa wynikających z ustawy budżetowej na 2011 r. Taka sytuacja mogłaby doprowadzić do niewykonania budżetu i pogłębienia deficytu budżetowego.

Dlatego też, chociaż w przypadku benzyny silnikowej minimum unijne jest osiągnięte (stawka podatku akcyzowego wraz z opłatą paliwową wynoszą ok. 421 EUR/1.000 l), to ze względu na procedurę nadmiernego deficytu stawka akcyzy również nie powinna być obniżana.

Należy ponadto wyraźnie podkreślić, iż ewentualne obniżenie akcyzy na paliwa silnikowe nie jest wcale jednoznaczne z obniżeniem cen detalicznych paliw, bowiem obniżka akcyzy może być przechwy-

cona przez producentów i dystrybutorów paliw silnikowych. W praktyce obniżka taka mogłaby być niezauważona przez konsumentów.

Z podobną sytuacją mieliśmy do czynienia we wrześniu 2005 r., kiedy z powodu gwałtownego wzrostu cen ropy, a zwłaszcza cen benzyny Pb 95 na rynkach światowych, minister finansów obniżył stawkę akcyzy na benzynę silnikową z 1565,00 zł/1000 litrów do poziomu 1315,00 zł/1000 litrów, czyli o 25 gr/l. Obniżka ta jednak nie miała wtedy wymiernego odzwierciedlenia w cenach detalicznych płaconych na stacjach paliw, które obniżyły ceny zaledwie o kilka groszy lub w ogóle. Zatem wprowadzenie podobnego mechanizmu w chwili obecnej jest niecelowe.

Niewątpliwie mamy zauważalny i znaczny wzrost ceny oleju napędowego wynikający przede wszystkim z czynników zewnętrznych, tj. ceny baryłki ropy naftowej i wzrastającego popytu, ale w tym przypadku nie mamy możliwości obniżenia stawek akcyzy poniżej poziomu minimum unijnego.

Natomiast w przypadku benzyny nie mamy do czynienia z drastycznym wzrostem cen, tylko z wahaniami ceny przekraczającym psychologiczną barierę 5 zł/l. Z uwagi na procedurę nadmiernego deficytu, jak i wahający się kurs złotówki w stosunku do dolara, minister finansów nie widzi możliwości obniżenia stawki podatku akcyzowego na benzynę silnikową i olej napędowy.

Ad 6. W zakresie postulatu dotyczącego zablokowania wprowadzania pakietu klimatyczno-energetycznego opinię wyraził minister środowiska i minister gospodarki.

Pakiet energetyczno-klimatyczny wprowadza kompleksowe podejście do zarządzania emisjami gazów cieplarnianych, mając na celu doprowadzenie do osiągnięcia przez Unię Europejską celów związanych z przeciwdziałaniem zmianom klimatu, potocznie zwanych 3 x 20, które zostały przyjęte podczas posiedzenia Rady Europejskiej w marcu 2007 r., i dotyczą:

- 1) zwiększenia do 2020 r. efektywności energetycznej o 20%;
- 2) zwiększenia do 2020 r. udziału energii ze źródeł odnawialnych do 20% całkowitego zużycia energii finalnej w UE;
- 3) zmniejszenia do 2020 r. emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 20% w porównaniu do 1990 r., z możliwością wzrostu tej wielkości nawet do 30% pod warunkiem, że inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnej redukcji emisji, a wybrane kraje rozwijające się wniosą odpowiedni wkład na miarę swoich możliwości redukcyjnych.

Rada Europejska postanowiła, że określając udział państw członkowskich w całkowitej redukcji emisji, zastosowane zostanie podejście zróżnicowane, sprawiedliwe i przejrzyste, uwzględniające okoliczności krajowe oraz odpowiednie lata bazowe pierwszego okresu zobowiązań określonego w protokole z Kioto.

W skład pakietu energetyczno-klimatycznego wchodzi następujące akty prawne:

1) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (tzw. dyrektywa EU ETS);

2) decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (tzw. decyzja non-ETS);

3) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (tzw. dyrektywa CCS);

4) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (tzw. dyrektywa OZE).

Powyższe akty prawne zostały przyjęte i opublikowane, a stan wdrażania ich przepisów do porządku prawnego państw członkowskich UE jest zaawansowany, w związku z czym na tym etapie za bezzasadne uznać należy rozpoczęcie dyskusji w przedmiocie ewentualnego zaprzestania prac nad wdrażaniem założeń pakietu energetyczno-klimatycznego do polskiego prawa. Ponadto zmiany w pakiecie wymagałyby zmian szeregu aktów normatywnych zarówno krajowych, jak i unijnych, które zostały już przyjęte jako akty wykonawcze. Należy zaznaczyć również, iż brak wypełnienia zobowiązań prawnych wynikających z aktów prawnych UE skutkuje wszczęciem postępowania przeciwko danemu państwu członkowskiemu przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej i wymierzeniem przez sąd dotkliwej kary pieniężnej.

Warto zaznaczyć, iż walka ze zmianami klimatu wymaga globalnego podejścia i każde państwo, w tym także Polska, powinno mieć w tym swój adekwatny udział. Niezależnie od faktu, iż pakiet energetyczno-klimatyczny narzuca sztywne zobowiązania, to jednocześnie niesie ze sobą pewne złagodzenia w szczególności dla polskiego sektora elektroenergetycznego przez wprowadzenie specjalnego rozwiązania w postaci art. 10c dyrektywy EU ETS (tzw. derogacje dla energetyki). Derogacje to sukces, który udało się osiągnąć Polsce podczas negocjacji pakietu. Zasadniczo przepisy dyrektywy EU ETS stanowią, iż nie przyznaje się żadnych darmowych uprawnień dla wytwórców energii elektrycznej. Jednakże w związku z faktem, iż takie podejście doprowadziłoby do drastycznego wzrostu cen energii elektrycznej w na-

szym kraju, w dyrektywie wprowadzono, przepisem art. 10c, możliwość przyznania darmowych uprawnień dla podmiotów energetycznych w latach 2013–2020 w systemie spadkowym od 70% do 0 w 2020 r. Główną zasadą derogacji jest warunek podjęcia działań modernizacyjnych instalacji w zamian za otrzymane bezpłatne uprawnienia do emisji. Tym samym przedsiębiorcy, którzy chcą otrzymać darmowe uprawnienia do emisji dla instalacji, są obowiązani do podjęcia inwestycji mających na celu unowocześnienie sektora energetycznego. Zatem jeżeli Komisja Europejska przyjmie wniosek derogacyjny, polski sektor energetyczny będzie miał jeszcze większą szansę na odnowienie zaplecza technicznego, a tym samym na produkcję energii elektrycznej bez zwiększenia jej cen i nieobarczania odbiorców końcowych koniecznością zakupu energii w zwiększonej cenie.

Należy również zauważyć, iż Rada Ministrów podjęła decyzję o przeprowadzeniu krajowej aukcji uprawnień do emisji, w związku z czym wpływy do budżetu państwa ze sprzedaży uprawnień wynosić mogą w granicach 15–35 mld euro. Państwa członkowskie decydują, na jaki cel przeznaczą dochody z aukcji, jednak dyrektywa EU ETS zaleca, żeby przynajmniej 50% dochodów przeznaczona była na realizację działań związanych z polityką klimatyczną, zgodnie z listą podaną w dyrektywie, która obejmuje w szczególności redukcję emisji gazów cieplarnianych, rozwój energii ze źródeł odnawialnych, pochłanianie dwutlenku węgla przez lasy, finansowanie badań i rozwoju w zakresie efektywności energetycznej oraz czystych technologii węglowych.

Pakiet energetyczno-klimatyczny odzwierciedla możliwości oraz dotychczasowe wysiłki redukcyjne państw członkowskich, czego wyrazem jest w szczególności sposób rozdziału uprawnień do emisji na aukcje dla poszczególnych państw członkowskich oraz podział zobowiązań w zakresie non-ETS, w ramach którego Polska może zwiększyć emisję w sektorach nieobjętych ETS (tj. rolnictwo, budownictwo, transport) o 14%.

Powyżej przedstawione argumenty przemawiają za brakiem zasadności zaprzestania wdrażania postanowień pakietu energetyczno-klimatycznego. Jednocześnie pragnę zauważyć, iż to Komisja Europejska posiada inicjatywę legislacyjną w zakresie ewentualnej zmiany postanowień pakietu.

Ministerstwo Środowiska stale prowadzi działania hamujące zbyt restrykcyjną politykę klimatyczną, co znajduje swoje odzwierciedlenie w szczególności w sprzeciwie, jaki wyraziła Polska podczas Rady UE ds. Środowiska w dniu 21 czerwca 2011 r. wobec zaostrzenia celu redukcyjnego. Opierał się on w głównej mierze na założeniu, iż obowiązujący obecnie cel redukcyjny wyznaczony przez pakiet energetyczno-klimatyczny jest wystarczająco ambitny, równoważąc jednocześnie cele ekonomiczne i środowiskowe. Polityka klimatyczna wiąże się z wieloma aspektami gospodarczymi i społecznymi. Debata nad długoterminowymi celami dopiero się rozpoczyna i ewentu-

alne decyzje powinny zostać podjęte przede wszystkim w kontekście środowiskowym, ale oczywiście jest, że nie mogą zostać pominięte inne sektory, na które te decyzje będą miały kluczowe oddziaływanie.

Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, iż Polska bierze czynny udział w pracach Komisji Europejskiej nad aktami wykonawczymi do dyrektyw wchodzących w skład pakietu, wnosząc uwagi i komentarze do poszczególnych przepisów. Jednocześnie gdy akt wykonawczy przyjęty przez Komisję Europejską jest niekorzystny z punktu widzenia interesu kraju, tak jak w przypadku decyzji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Polska może skorzystać z uprawnienia do zaskarżenia danego aktu normatywnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie nieskutecznej polityki społecznej
w Polsce w odniesieniu do ubogich rodzin,
a w konsekwencji braku skuteczności
w zapobieganiu i przeciwdziałaniu
ich wykluczeniu społecznemu, na przykładzie
rodziny z Kołobrzegu (10420)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma skierowanego do prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska w dniu 4 sierpnia br. (SPS-024-10420/11) przekazującego zapytanie posła RP Czesława Hoca w sprawie nieskutecznej polityki społecznej w Polsce w odniesieniu do ubogich rodzin, a w konsekwencji braku skuteczności w zapobieganiu i przeciwdziałaniu ich wykluczeniu społecznemu, na przykładzie rodziny z Kołobrzegu, uprzejmie informuję.

Polityka społeczna w Polsce jest realizowana przede wszystkim w oparciu o ustawę z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.). Ustawa ta ma na celu zabezpieczenie socjalne i bytowe między innymi osób lub rodzin o niskich dochodach. Zgodnie z ustawą pomocy społecznej udziela się osobom i rodzinom w szczególności z powodu ubóstwa, bezrobocia, niepełnosprawności, długotrwałej lub ciężkiej choroby. Ważną przesłanką do udzielenia pomocy w ramach ustawy

jest także potrzeba ochrony macierzyństwa lub wielodzietności, a również bezradność w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, zwłaszcza w rodzinach niepełnych lub wielodzietnych.

W związku z powyższym należy zauważyć, że ubogie rodziny nie pozostają bez wsparcia, mogą występować do ośrodków pomocy społecznej w gminach właściwych ze względu na miejsce zamieszkania o przyznanie świadczeń w różnych formach finansowych i pozafinansowych.

Świadczenia pieniężne z pomocy społecznej przyznawane są w uzależnieniu od kryterium dochodowego osób i rodzin ubiegających się o pomoc. Kryterium dochodowe dla osób żyjących w gospodarstwach wieloosobowych wynosi 351 zł, a dla osób samotnie gospodarujących – 477 zł. Kwota dochodu dla osób i rodzin utrzymujących się z gospodarstwa rolnego przyjęta została na poziomie 207 zł z ha przeliczeniowego.

Także rodziny przekraczające kryterium dochodowe, przykładem jest tu opisana rodzina z Kołobrzegu, mogą liczyć na pomoc z systemu pomocy społecznej. W uzasadnionych przypadkach nieprzewidzianych literą ustawy rodzinie o dochodach przekraczających kryteria dochodowe może być przyznany specjalny zasiłek celowy, który nie podlega zwrotowi. Na tej samej podstawie może też być przyznany zasiłek okresowy, zasiłek celowy lub pomoc rzeczowa pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową. Rodzina może otrzymać również pomoc w formie zasiłku lub pożyczki na ekonomiczne usamodzielnienie. Jest to pomoc przyznawana w formie jednorazowego zasiłku celowego lub nieoprocentowanej pożyczki, która może być umorzona w całości lub w części. Wszystkie wymienione świadczenia finansowane są z budżetu gmin. Nie są one jednak świadczeniami obligatoryjnymi, co oznacza, że gminy realizują je w miarę posiadania środków finansowych na ten cel.

W ramach pomocy społecznej oferowany jest także szereg świadczeń niepieniężnych, do których zalicza się m.in. pracę socjalną, rozumianą jako działalność zawodową mającą na celu pomoc osobom i rodzinom we wzmacnianiu lub odzyskiwaniu zdolności do funkcjonowania w społeczeństwie poprzez pełnienie odpowiednich ról społecznych oraz tworzenie warunków sprzyjających temu celowi. Jest to jedna z najważniejszych, najskuteczniejszych metod wspierania osób i rodzin wymagających pomocy. Praca socjalna świadczona jest na rzecz poprawy funkcjonowania osób i rodzin w ich środowisku społecznym. Może być prowadzona w oparciu o kontrakt socjalny – pisemną umowę zawartą z osobą ubiegającą się o pomoc, określającą uprawnienia i zobowiązania stron umowy w ramach wspólnie podejmowanych przez tę osobę i pracownika socjalnego działań zmierzających do przezwyciężenia trudnej sytuacji życiowej osoby lub rodziny. Pomocy w tej formie udziela się bez względu na dochód rodziny.

Bez względu na posiadany dochód prowadzone jest również poradnictwo specjalistyczne, w szczególności prawne, psychologiczne i rodzinne dla osób i rodzin, które mają trudności w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych lub potrzebują wsparcia.

Ponadto należy zaznaczyć, że sposób prowadzenia pracy z klientami, tryby postępowania, dobór metod i narzędzi należą do wyłącznej kompetencji kierownictwa ośrodków pomocy społecznej. Wydaje się, że w przypadku rodziny z Kołobrzegu zawiódł nie system pomocy społecznej, lecz jego realizacja na poziomie ośrodka pomocy społecznej. Zabrakło nie tyle przyznania środków finansowych, które rodzina mogłaby przeznaczyć na uregulowanie zaległych opłat, ile pracy socjalnej, podpisania kontraktu socjalnego z rodziną, skutecznego motywowania jej do regularnego spłacania zadłużenia, przewyciężania jej bezradności w sprawach ekonomicznych i życiowych (np. poprzez naukę gospodarowania środkami finansowymi, ustalania budżetu rodzinnego, treningu ekonomicznego polegającego na nauce tworzenia budżetu rodzinnego).

Wydaje się, że w przypadku rodziny z Kołobrzegu opisane wyżej rozwiązania w sferze pomocy społecznej dawały szansę na przewyciężenie trudnej sytuacji, jakiej rodzina nie była w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Skorzystanie z rozwiązań systemowych wymagało jednak woli i chęci podejmowania działań przede wszystkim na poziomie ośrodka pomocy społecznej.

W tym miejscu należy podkreślić, że polityka społeczna w zakresie pomocy społecznej na szczeblu lokalnym jest zadaniem gminy. Zatem jej kreowanie oraz wyznaczanie celów i priorytetów należy do obowiązków władz gminnych. To władze gminne odpowiadają za jej jakość, a tym samym za jakość życia mieszkańców. Także organizacja funkcjonowania ośrodków pomocy społecznej oraz postępowanie w sprawach udzielania pomocy społecznej (w ramach zadań własnych) jest kompetencją gminy. Obecnie obowiązująca ustawa o pomocy społecznej daje gminie ogromne możliwości w zakresie kreowania polityki społecznej służącej zapobieganiu wykluczeniu społecznemu, tworzenia różnego rodzaju ofert pomocy kierowanej do mieszkańców czy też programów społecznych. Ponadto istnieje wiele możliwości oraz źródeł unijnych, z których gminy mogą starać się o finansowanie swoich autorskich programów społecznych.

Jakość życia mieszkańców, także tych zagrożonych ubóstwem, zależy więc nie tylko od systemowych rozwiązań, lecz przede wszystkim od umiejętności ich wykorzystywania na poziomie lokalnym.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Bartosz Arłukowicz

Warszawa, dnia 13 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Bolesława Grzegorza Piechy**

**w sprawie procedur i zasad funkcjonowania
Zespołu Koordynacyjnego
ds. Chorób Ultrarazadkich powołanego
przy prezesie Narodowego Funduszu Zdrowia
(10424)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na zapytanie pana posła Bolesława Piechy dotyczącą działań Zespołu Koordynacyjnego do spraw Chorób Ultrarazadkich oraz działań podejmowanych w dziedzinie chorób rzadkich przez Ministerstwo Zdrowia.

Zespół Koordynacyjny ds. Chorób Ultrarazadkich został powołany przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w celu wykonania dyspozycji przepisów rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. Nr 140, poz. 1148, z późn. zm.) dla zapewnienia stosowania jedynie metod naukowych dla włączania oraz wyłączenia pacjentów z programu terapeutycznego przy uzyskaniu pełnej niezależności decyzji od organów finansujących świadczenia opieki zdrowotnej ze środków publicznych. W tym celu w skład zespołu wchodzi przede wszystkim wszyscy praktycy, profesorowie medycyny, posiadający odpowiednią wiedzę i doświadczenie, by móc podejmować decyzję o kwalifikacji do programu czy wyłączeniu z niego. Mając powyższe na uwadze, ani Narodowy Fundusz Zdrowia ani Ministerstwo Zdrowia nie mają wpływu, ani też nie powinny mieć wpływu na decyzje podejmowane w sprawach dotyczących indywidualnych pacjentów. Kryteria włączenia i wyłączenia z programu zdrowotnego określają przepisy prawa we wspomnianym wyżej rozporządzeniu ministra zdrowia. Nie stanowią one wyrazu uznaniowości członków Zespołu Koordynacyjnego ds. Chorób Ultrarazadkich.

Mając na uwadze trudną sytuację pacjentów cierpiących na choroby rzadkie, minister zdrowia podjął działania mające na celu pomoc chorym w różnych aspektach ich życia. Do działań tych należą:

1. Finansowanie terapii ze środków publicznych.

Minister zdrowia dysponuje różnorodnymi środkami polityki lekowej, które wykorzystywane są do finansowania leków, z których korzystają pacjenci cierpiący na choroby rzadkie. Najbardziej widocznym działaniami w tym zakresie jest finansowanie terapii chorób ultrarazadkich w ramach programów zdrowotnych. W 2008 r. Narodowy Fundusz Zdrowia przeznaczył na programy zdrowotne leczenia 2 chorób ultrarazadkich (Hurlera oraz Gauchera) łącznie 60 756 857,44 zł. Dzięki przeprowadzonym w 2008 r. przez Ministerstwo Zdrowia negocjacjom z firmami farmaceutycznymi w trakcie 2009 r. udało się uruchomić 3 kolejne programy leczenia chorób ultrarazadkich (choroby Pom-

pego oraz mukopolisacharydoz typu II oraz typu VI). Wartość kontraktów na 5 programów terapeutycznych na 2009 r. wyniosła 54 122 902,50 zł. Łącznie w 2009 r. wydane zostało 46 668 379,22 zł. Kwota ta stanowi ok. 5% całkowitych wydatków Narodowego Funduszu Zdrowia na programy zdrowotne w 2009 r. Ze względu na fakt, że w 2009 r. nowe programy terapeutyczne były uruchomiane w trakcie trwania roku, kwota zakontraktowana na 2010 r. jest znacząco wyższa i wynosi 137 827 912,14 zł (ponad 10% wydatków zakontraktowanych na programy zdrowotne). W ramach programów terapeutycznych leczenia 5 wspomnianych chorób ultrarazadkich zakwalifikowanych było 123 pacjentów.

Jednocześnie należy wskazać, że w ramach programów zdrowotnych finansowe są również terapie wielu innych chorób rzadkich, takich jak:

- choroba Leśniewskiego-Crohna,
- guzy podścieliskowe przewodu pokarmowego (GIST),
- nadpłytkowość samoistna,
- przedwczesna dojrzałość,
- mukowiscydoza,
- szpiczak mnogi,
- choroba Pradera-Willy'ego.

Jednocześnie w wykazie chorób przewlekłych określanych rozporządzeniem ministra zdrowia znajdują się kolejne choroby rzadkie. Leki uwzględnione w tym wykazie dostępne są dla pacjentów cierpiących na te choroby za darmo lub za częściową odpłatnością, często ryczałtową. Do chorób tych należą:

- akromegalia,
- choroba Leśniewskiego-Crohna,
- epidermolysis bullosa,
- fenyloketonuria,
- miastenia,
- moczówka przysadkowa prosta,
- mukowiscydoza,
- pierwotna dyskineza rzęsek,
- stwardnienie zanikowe boczne.

Należy wskazać, że na wykazie tym i w ramach programu terapeutycznego finansowane są również terapie innych chorób rzadko występujących, które jednak nie spełniają kryterium populacyjnego przyjętego w Unii Europejskiej (zachorowalność na poziomie nie większym niż 5:10000 osób). Należą do nich m.in. stwardnienie rozsiane czy niektóre choroby nowotworowe.

2. Zespół ds. Chorób Rzadkich.

Jednym z pierwszych działań podjętych przez ministra zdrowia było powołanie zarządzeniem z dnia 21 lipca 2008 r. Zespołu ds. Chorób Rzadkich, który ma charakter opiniodawczo-doradczy. W 2011 r. uległ istotnym zmianom skład zespołu. Celem tych zmian jest zapewnienie udziału w pracach zespołu osób, które w najwyższym stopniu przyczynią się do sprawnego przygotowywania narodowego planu działań w dziedzinie chorób rzadkich. Nowo powołanym przewodniczącym zespołu został pan J. G., zastępca

dyrektora ds. klinicznych Instytutu „Pomnik – Centrum Zdrowia Dziecka”.

Działania ministra zdrowia zgodne są z ogólnoeuropejskimi kierunkami działań. Podjęto starania w celu opracowania w najbliższych latach narodowego planu działań dla chorób rzadkich. Mając na uwadze zalecenia Rady Unii Europejskiej oraz inne działania podejmowane na szczeblu wspólnotowym, Zespół ds. Chorób Rzadkich został wyznaczony do opracowania projektu narodowego planu działań w dziedzinie chorób rzadkich, który obejmie swym zakresem nie tylko wskazane wyżej działania, ale również takie zagadnienia, jak: zwiększanie poziomu opieki zdrowotnej i społecznej nad cierpiącymi na choroby rzadkie, poszerzanie wiedzy w zakresie chorób rzadkich czy współpraca międzynarodowa.

Dla zapewnienia jak najwyższego poziomu merytorycznego oraz umożliwienia jak najbardziej efektywnej pomocy osobom cierpiącym na choroby rzadkie Ministerstwo Zdrowia bierze również czynny udział w ogólnoeuropejskim projekcie Europlan, którego celem jest rekomendowanie krajom najlepszych rozwiązań w tej dziedzinie.

3. Orphanet.

Od kwietnia 2011 r. Ministerstwo Zdrowia będzie współfinansowało projekt Orphanet, zapoczątkowany przez francuskie Ministerstwo Zdrowia, którego celem jest zwiększanie dostępu chorych oraz zainteresowanych profesjonalistów do informacji na temat chorób rzadkich. Będzie to również ważny element przyszłego narodowego planu działań. Informacje dostępne w ramach Orphanet obejmują:

- 1) choroby rzadkie – odpowiedzialne geny, dane epidemiologiczne, podsumowanie choroby, jej etiologię, dostępne świadczenia, informacje na temat ICD-10, odniesienia do OMIM, PubMed oraz MeSH;
- 2) katalog świadczeniodawców, ekspertów oraz laboratoriów pracujących nad poszczególnymi chorobami;
- 3) działalność badawczą oraz badania kliniczne prowadzone nad chorobami rzadkimi w poszczególnych krajach (obejmują informacje na temat możliwości udziału, protokołów badań, sponsorów);
- 4) leki sieroce;
- 5) organizacje pacjenckie;
- 6) pozycje książkowe dotyczące chorób rzadkich;
- 7) regularne raporty oraz newsletter.

Współfinansowanie projektu ma na celu nie tylko zapewnienie w ramach platformy Orphanet dostępu do informacji o możliwościach leczenia i działaniach w Polsce, ale również tłumaczenie obszernej, już istniejącej bazy wiedzy nt. chorób rzadkich na język polski.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie wykorzystania podczas
Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012
urządzenia do wykrywania broni
masowego rażenia Lidar (10441)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-024-10441/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie wykorzystania podczas Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 urządzenia do wykrywania broni masowego rażenia Lidar, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416, z późn. zm.) wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 października 2006 r. w sprawie systemów wykrywania skażeń i powiadamiania oraz właściwości organów w tych sprawach (Dz. U. Nr 191, poz. 1415). Rozporządzenie określa organizację i warunki przygotowania oraz sposób funkcjonowania systemów obserwacji, pomiarów, analiz, prognozowania i powiadamiania o skażeniach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz właściwość organów w tych sprawach. Zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia, w ramach jednolitego krajowego systemu wykrywania skażeń i alarmowania, uruchamianego m.in. w przypadku wprowadzenia stanu nadzwyczajnego, w szczególności stanu klęski żywiołowej, w celu zapobieżenia skutkom katastrofy naturalnej, awarii technicznej lub działań terrorystycznych, mogących spowodować wystąpienie skażeń chemicznych, biologicznych lub promieniotwórczych, działają:

— system wykrywania skażeń Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej – nadzorowany przez ministra obrony narodowej;

— sieci i systemy nadzoru epidemiologicznego i kontroli chorób zakaźnych w kraju oraz krajowe punkty kontaktowe dla międzynarodowych systemów nadzoru nad zagrożeniami zdrowia lub życia dużych grup ludności – nadzorowane przez ministra właściwego do spraw zdrowia;

— system stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych i placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych, których działania koordynuje prezes Państwowej Agencji Atomistyki;

— nadzorowane przez wojewodów wojewódzkie systemy wykrywania i alarmowania oraz wojewódzkie systemy wczesnego ostrzegania o zagrożeniach;

— system wykrywania i alarmowania określony w „Krajowym planie zwalczania zagrożeń i zanieczyszczeń środowiska morskiego.

Powyższe systemy zapewniają:

— monitorowanie, wykrywanie i rozpoznanie skażeń, umożliwiające natychmiastowe stwierdzenie wzrostu poziomu skażeń w oparciu o standardy i normy krajowe;

— ostrzeganie i alarmowanie ludności lub Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej o skażeniach;

— opracowywanie ocen eksperckich stanu zagrożenia skażeniami i przygotowywanie zaleceń postępowania ochronnego;

— doradztwo specjalistyczne w zakresie metodyki ograniczania zasięgu i skutków oddziaływania skażeń;

— uruchamianie systemów wykrywania i alarmowania o skażeniach ludności lub Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz uruchamianie działań interwencyjnych.

W celu realizacji przepisów rozporządzenia stworzony został przez resort obrony narodowej „Plan współdziałania jednostek organizacyjnych wchodzących w skład jednolitego krajowego systemu wykrywania skażeń i alarmowania”, który uzgadniany jest z resortami: spraw wewnętrznych, zdrowia, infrastruktury, środowiska, a także wojewodami. Celem istnienia planu jest zapewnienie współdziałania systemów realizujących zadania w zakresie monitorowania, wykrywania i alarmowania o skażeniach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz prowadzenia działań interwencyjnych poprzez osiągnięcie jednolitości funkcjonowania oraz wzajemnej interoperacyjności.

Jednocześnie krajowe systemy wykrywania skażeń i alarmowania dostarczają informacji podmiotom odpowiedzialnym za reagowanie w sytuacjach kryzysowych oraz są komplementarne w stosunku do systemu zarządzania kryzysowego. Procedury zawarte zarówno w krajowym, jak i w wojewódzkich planach zarządzania kryzysowego (uprzednio: reagowania kryzysowego) zawierają opis działań na wypadek wystąpienia zagrożeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i nuklearnych – CBRN (w którym to pojęciu zawarte są zagrożenia związane z bronią masowego rażenia – BMR). Plany zarządzania kryzysowego zawierają również szczególne procedury na wypadek zdarzenia terrorystycznego z użyciem wyżej wymienionych czynników.

Ponadto w ramach zapobiegania i przeciwdziałania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia Rzeczypospolita Polska jest także stroną i uczestnikiem międzynarodowych konwencji i inicjatyw tworzonych w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych, Unii Europejskiej oraz umów dwu- i wielostronnych, m.in.:

— Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej;

— Traktatu o całkowitym zakazie prób z bronią jądrową;

— Konwencji o zakazie broni biologicznej i toksynowej;

— Konwencji o zakazie prowadzenia badań, produkcji, składowania i użycia broni chemicznej oraz o zniszczeniu jej zapasów;

— inicjatywy przeciwko proliferacji;

— Globalnej Inicjatywy Zwalczenia Terroryzmu Nuklearnego;

— „Strategii dotyczącej zwalczania proliferacji Unii Europejskiej”.

Przy Centralnym Ośrodku Analizy Skażeń (COAS) Szefostwa Obrony przed Bronią Masowego Rażenia działa Międzyresortowy Zespół ds. funkcjonowania i doskonalenia krajowego systemu wykrywania skażeń i alarmowania – KSWSiA, którego zadaniem jest cykliczna aktualizacja ww. planu oraz przedkładanie planu ministrowi obrony narodowej do akceptacji. Ostatnia aktualizacja planu opracowana i przyjęta została w 2011 r. Zespół przy COAS przygotowuje również aktualizację rozporządzenia w sprawie systemów wykrywania skażeń i powiadamiania oraz właściwości organów w tych sprawach.

Elementy przeciwdziałania zagrożeniom CBRN zawiera także projekt „Narodowego programu antyterrorystycznego na lata 2011–2016”, będącego dokumentem wykonawczym do „Strategii” „Sprawne państwo»” 2011–2020, przygotowanego w ramach prac Międzyresortowego Zespołu ds. zagrożeń terrorystycznych, działającego przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji. Zespół monitoruje również na bieżąco zagrożenia terrorystyczne (w tym CBRN) i wydaje rekomendacje w tym zakresie – obecnie poziom zagrożenia znajduje się na najniższym, pierwszym poziomie.

W związku z organizacją turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012, z inicjatywy Rządowego Centrum Bezpieczeństwa, przygotowywane są aktualizacje planów zarządzania kryzysowego, w tym procedur reagowania na zagrożenia CBRN. Koncepcję zabezpieczenia turnieju finałowego przygotowują resorty odpowiedzialne za przeciwdziałanie i reagowanie na zagrożenia CBRN w ramach prac Zespołu do spraw zagrożeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i nuklearnych – Zespołu CBRN, powołanego w ramach Komitetu do spraw Bezpieczeństwa Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012. Koncepcja będzie miała formę rekomendacji technicznego zabezpieczenia stadionów i stref kibica.

Rząd RP nawiązał także współpracę z partnerami zagranicznymi w zakresie wsparcia eksperckiego i wymiany doświadczeń w zakresie zabezpieczenia ważnych imprez masowych, jak również z Międzynarodową Agencją Energii Atomowej (MAEA) w zakresie wsparcia eksperckiego, szkolenia i wypożyczenia sprzętu do zabezpieczenia radiologicznego turnieju finałowego UEFA EURO 2012. MAEA, realizując uzgodniony ze stroną polską „Wspólny plan działania w sprawie bezpieczeństwa jądowego UEFA EURO 2012”, zobowiązała się przesyłać stronie polskiej ra-

porty dotyczące trendów związanych z nielegalnym obrotem materiałami promieniotwórczymi i zagrożeniami terrorystycznymi związanymi z materiałami promieniotwórczymi.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż wspomniane w wystąpieniu urządzenie Lidar prezentowane było przedstawicielom administracji rządowej uczestniczącym w posiedzeniach Zespołu do spraw zagrożeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i nuklearnych – Zespołu CBRN. Ostateczną decyzję dotyczącą zakupu i użycia ww. urządzenia do zabezpieczenia UEFA EURO 2012 podejmować będą kierownicy służb odpowiedzialnych za zabezpieczenie turnieju, biorąc pod uwagę ilość posiadanych środków pieniężnych oraz zasadność użycia tego typu urządzenia do zabezpieczenia rozgrywek. Obecnie Państwowa Straż Pożarna zdecydowała się na wykorzystanie do zabezpieczenia turnieju analogicznych urządzeń do wykrywania substancji chemicznych, które są w produkcji seryjnej.

Z informacji przekazanych przez ministra obrony narodowej wynika, iż opracowane przez Wojskową Akademię Techniczną urządzenia odpowiadają najnowszym osiągnięciom na świecie, dlatego też wzbudziły zainteresowanie ze strony Izraela i Ukrainy. Minister obrony narodowej wskazał przy tym, iż prace nad systemami zdalnej detekcji skażeń biologicznych prowadzone są nie tylko w Polsce, a urządzenia do zdalnej detekcji skażeń oferują m.in. Czechy (urządzenie Dalka), Francja (urządzenie Second Sight MS), Niemcy (urządzenie RAPID), jak również Stany Zjednoczone Ameryki i Wielka Brytania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie drastycznie wysokiego wskaźnika
amputacji kończyn dolnych w woj. śląskim
(10458)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm RP, z dnia 14 lipca 2011 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 11 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-024-10458/11), w sprawie wysokiego wskaźnika amputacji kończyn dolnych w województwie śląskim, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii zawartych w treści zapytania, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Narodowego Funduszu Zdrowia oraz do konsultanta krajowego w dziedzinie chirurgii naczyniowej o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami płatnika świadczeń opieki zdrowotnej Śląski OW NFZ zakontraktował w 2010 r. najwyższą na terenie kraju liczbę świadczeń w zakresie chorób naczyni, diabetologii oraz w ramach kompleksowej ambulatoryjnej opieki specjalistycznej nad pacjentem z cukrzycą. Wobec powyższego, dostęp pacjentów do omawianego zakresu świadczeń opieki zdrowotnej jest zabezpieczony na odpowiednim poziomie. Poniżej przedstawiam tabelę z wysokością nakładów na omawiane zakresy świadczeń w 2010 r.

OW NFZ	świadczenia w zakresie chorób naczyni	świadczenia w zakresie diabetologii	KAOS (kompleksowa ambulatoryjna opieka specjalistyczna nad pacjentem z cukrzycą)
01 DOLNOŚLĄSKI	1 927 000 zł	3 708 604 zł	1 117 687 zł
02 KUJAWSKO-POMORSKI	1 087 977 zł	3 713 648 zł	1 977 872 zł
03 LUBELSKI	1 124 179 zł	2 826 222 zł	617 382 zł
04 LUBUSKI	464 952 zł	1 338 037 zł	
05 ŁÓDZKI	1 142 493 zł	4 506 063 zł	850 500 zł
06 MAŁOPOLSKI	1 751 853 zł	7 308 871 zł	286 272 zł
07 MAZOWIECKI	4 070 914 zł	11 622 297 zł	487 440 zł
08 OPOLSKI	556 993 zł	1 505 405 zł	1 285 075 zł
09 PODKARPACKI	123 682 zł	3 337 701 zł	
10 PODLASKI	655 746 zł	3 066 867 zł	1 075 828 zł
11 POMORSKI	988 351 zł	5 213 169 zł	838 450 zł
12 ŚLĄSKI	4 099 821 zł	12 908 250 zł	2 861 664 zł
13 ŚWIĘTOKRZYSKI	445 622 zł	1 913 867 zł	439 557 zł
14 WARMIŃSKO-MAZURSKI	583 696 zł	1 494 253 zł	1 310 600 zł
15 WIELKOPOLSKI	2 715 232 zł	6 265 511 zł	
16 ZACHODNIOPOMORSKI	689 606 zł	2 479 986 zł	
Suma	22 428 115 zł	73 208 751 zł	13 148 326 zł

Odpowiadając na zagadnienie dotyczące wysokiego poziomu amputacji kończyn w województwie śląskim, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż zgodnie ze stanowiskiem konsultanta krajowego w dziedzinie chirurgii naczyniowej ośrodki chirurgii naczyniowej w województwie śląskim należą do najlepszych w Polsce. Wykonuje się w nich wszystkie rodzaje operacji klasycznych i zabiegów wewnątrznaczyniowych, jakie można zaproponować chorym z miażdżycowym niedokrwieniem kończyn dolnych i cukrzycą. Ośrodki te zapewniają jednocześnie możliwość leczenia zachowawczego oraz wszechstronną opiekę ambulatoryjną. Uzyskiwane dobre wyniki leczenia, a co za tym idzie, dobra opinia chorych o tych ośrodkach sprawiają, że zgłasza się do nich wielu chorych spoza województwa śląskiego. Według danych uzyskanych od konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie chirurgii naczyniowej dla województwa śląskiego odsetek tych chorych może sięgać nawet 20%. Dobra opinia o śląskich ośrodkach chirurgii naczyniowej sprawia także, że trafiają do nich chorzy w bardzo zaawansowanych stadiach choroby, u których nawet najlepiej wykonane operacje klasyczne lub zabiegi wewnątrznaczyniowe mogą nie zapewnić uratowania kończyny przed amputacją. Dobra opinia o śląskich ośrodkach chirurgii naczyniowej powoduje także, że do tych ośrodków trafiają chorzy z powikłaniami po operacjach wykonywanych w innych ośrodkach chirurgii naczyniowej. Leczenie powikłań związane z wykonywaniem kolejnych operacji u tego samego chorego wiąże się z bardzo wysokim ryzykiem niepowodzenia, a w chirurgii naczyniowej niepowodzenie to najczęściej amputacja. Z podobnymi problemami spotykają się inne duże ośrodki chirurgii naczyniowej w Polsce. Dlatego drugie miejsce pod względem amputacji u chorych z miażdżycą tętnic obwodowych i cukrzycą zajmuje województwo mazowieckie, w którym znajduje się również wiele wiodących, referencyjnych ośrodków chirurgii naczyniowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie zagrożenia likwidacją
ośrodka rehabilitacyjnego
dla niepełnosprawnych dzieci w Tymbarku
w pow. limanowskim w woj. małopolskim
(10473)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Wiesława Janczyka, przekazane przy piśmie o znaku: SPS-024-10473/11, dotyczące sytu-

acji ośrodka rehabilitacji dla dzieci, prowadzonego przez Stowarzyszenie na Rzecz Osób Niepełnosprawnych w Tymbarku, przedstawiam poniżej następujące stanowisko.

W opisanym w zapytaniu przypadku ewentualną pomoc na modernizację budynku stowarzyszenie prowadzące ośrodek rehabilitacyjny może uzyskać ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, będących w dyspozycji samorządu województwa.

Zgodnie z § 2 rozporządzenia ministra polityki społecznej z dnia 6 sierpnia 2004 r. w sprawie określenia zadań samorządu województwa, które mogą być dofinansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 187, poz. 1940, z późn. zm.), do zadań samorządu województwa, które mogą być dofinansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, należą roboty budowlane w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.), dotyczące obiektów służących rehabilitacji, w związku z potrzebami osób niepełnosprawnych, z wyjątkiem rozbiórki tych obiektów. W związku z powyższym przepisem poprzez roboty budowlane należy rozumieć budowę, a także prace polegające na przebudowie, montażu lub remoncie obiektu budowlanego.

Zgodnie z przepisem § 5 ww. rozporządzenia dofinansowanie robót budowlanych może być przyznane przedsiębiorcom albo podmiotom niebędącym przedsiębiorcami, prowadzącym działalność w zakresie rehabilitacji osób niepełnosprawnych przez okres co najmniej dwóch lat przed dniem złożenia wniosku o dofinansowanie robót, jeżeli m.in. są właścicielami nieruchomości lub użytkownikami wieczystymi nieruchomości albo byli przez okres co najmniej jednego roku przed dniem złożenia wniosku o dofinansowanie robót i są nadal posiadaczami części lub całości nieruchomości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 18 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Szejnfelda**

**w sprawie refundacji wynagrodzeń
młodych pracowników w ramach
przygotowania do zawodu (10479)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Adama Szejnfelda w sprawie refundacji wynagrodzeń młodych pracowników

w ramach przygotowania do zawodu, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 18 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10479/11, przedstawiam poniższe informacje.

Ad 1. Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodych na dwa sposoby:

Po pierwsze, zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest udzielana fakultatywna pomoc pracodawcom polegająca na możliwości refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy). Zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio do wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rządu 137 zł, 171 zł i 206 zł. Przy formie przyuczenia do pracy refunduje się do 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł). Dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy, które mogą dokonywać refundacji w oparciu o złożone przez pracodawców wnioski do wysokości ww. najniższych stawek określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie przygotowania zawodowego młodych i ich wynagrodzenia (Dz. U. Nr 60, poz. 278, z późn. zm.).

Samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodych. Zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodzi kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych.

Po drugie, od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodych po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu): przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7 645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia. Kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W wyniku działań podjętych przez ministra pracy i polityki społecznej w dyspozycji OHP jest kwota

250 mln zł na cel refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł. Zatem państwo nie zmniejszyło, a zwiększyło środki na wspieranie kształcenia rzemieślniczego.

W projekcie budżetu na rok 2012 została zapisana na ten cel kwota 270 mln zł. Jednak ustawa budżetowa zostanie najprawdopodobniej przyjęta przez Sejm kolejnej kadencji, dlatego nie można zagwarantować, że właśnie taka kwota będzie w dyspozycji Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń młodocianych pracowników w roku 2012. Posłowie zadecydują o podziale środków budżetowych i oni mają szansę zabezpieczyć na ten cel odpowiednią kwotę.

Dane statystyczne nt. podejmowania przez młodych ludzi rzemieślniczej nauki zawodu gromadzone są przez Związek Rzemiosła Polskiego. Z danych tych wynika, że w ostatnich latach generalnie zwiększała się liczba młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego w rzemieślniczych zakładach pracy, tylko w ostatnim roku nieznacznie spadła. Liczba uczniów w ostatnich latach przedstawiała się następująco:

- 2007 r. – 88 929 uczniów,
- 2008 r. – 92 652 uczniów,
- 2009 r. – 93 814 uczniów,
- 2010 r. – 92 994 uczniów.

Jednocześnie wyjaśniam, że statystyka publiczna nie daje możliwości pozyskania pełnych danych na temat liczby młodocianych pracowników w całym kraju, gdyż statystyczne badania oświatowe umożliwiają jedynie pozyskanie danych dotyczących liczby pracowników młodocianych odbywających doksztalcenie teoretyczne w szkołach. Brak jest danych na temat liczby młodocianych pracowników odbywających doksztalcenie teoretyczne u pracodawcy lub w formach pozaszkolnych. Ze statystycznych badań oświatowych wynika, że około 50% uczniów zasadniczych szkół zawodowych realizuje program praktycznej nauki zawodu w ramach przygotowania zawodowego młodocianych. Zatem znaczący ciężar kosztów kształcenia zawodowego ponoszony jest przez resort pracy w ramach środków Funduszu Pracy.

Ad 2. Aktualnie w Ministerstwie Edukacji Narodowej przygotowana jest reforma kształcenia zawodowego, która ma na celu odbudowanie tego kształcenia. Edukacja w szkole ponadgimnazjalnej prowadzącej kształcenie zawodowe, w tym również w trzyletniej zasadniczej szkole zawodowej, będzie polegała na integracji kształcenia ogólnego i kształcenia zawodowego przez rozpoczęcie – od klasy pierwszej zasadniczej szkoły zawodowej – kształcenia praktycznego u pracodawców. Zgodnie z założeniami kształcenie praktyczne w zasadniczej szkole zawodowej będzie wynosić nie mniej niż 60% godzin przewidzianych na kształcenie zawodowe.

Z informacji otrzymanej z Ministerstwa Edukacji Narodowej wynika, że przygotowana modernizacja kształcenia zawodowego sprawi, że stanie się ono

w Polsce znacznie atrakcyjniejsze, niż ma to miejsce obecnie. Istotną nowością będzie zdefiniowanie zawodu jako zbioru kwalifikacji zawodowych. Każda z kwalifikacji umożliwiająca samodzielne wykonywanie określonych zadań zawodowych będzie oddzielnie potwierdzana w procesie kształcenia w systemie egzaminów zewnętrznych. Podział zawodów na kwalifikacje umożliwi także udrożnienie systemu zdobywania kwalifikacji zawodowych w taki sposób, że absolwenci zasadniczych szkół zawodowych, którzy zechcą podwyższyć posiadane kwalifikacje zawodowe do poziomu technika, będą mieli możliwość uzupełnienia brakujących kwalifikacji bez konieczności powtarzania całego zakresu kształcenia odbytego w zasadniczej szkole zawodowej. Umożliwienie odrębnego potwierdzania każdej z kwalifikacji wyodrębnionych w danym zawodzie w trakcie nauki w szkole ułatwi uczniom osiąganie efektów określonych w podstawach programowych. Tym samym przyczyni się do podniesienia skuteczności kształcenia oraz poprawy zdawalności egzaminów zawodowych. Uelastyczniony będzie także system zewnętrznych egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe. Obecnie odbywają się one w trybie sesyjnym. Absolwenci młodzieżowych szkół prowadzących kształcenie zawodowe mogą zdawać egzaminy raz w roku, a sesja egzaminacyjna trwa od końca czerwca do początku sierpnia. Wyodrębnienie kwalifikacji w zawodach z klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego i fakt, że każda z kwalifikacji potwierdzana będzie z osobna, sprawi, że instytucje przeprowadzające egzaminy zawodowe będą pracowały w trybie całorocznym, a egzaminy będą organizowane w miarę napływania zgłoszeń ze szkół. Ułatwi to uczniom, którzy nie zdadzą egzaminu, ponowne jego zdawanie, bez konieczności oczekiwania rok na następną sesję egzaminacyjną. Co istotne – obecnie absolwent szkoły prowadzącej kształcenie zawodowe przystępuje do egzaminu z całego zawodu. W przypadku jego niezdania rozpoczyna życie zawodowe bez pełnych kwalifikacji. W nowym systemie będzie miał możliwość ponownego przystąpienia do egzaminu jeszcze w trakcie nauki, a tym samym kończąc szkołę, będzie mógł wejść na rynek pracy posiadając pełne kwalifikacje zawodowe.

Podział zawodów na kwalifikacje ma również kluczowe znaczenie dla podniesienia jakości kształcenia w szkolnictwie zawodowym oraz zbliżenia go do rynku pracy, ponieważ stwarza podstawy do uelastycznienia procesu kształcenia zawodowego i dostosowania go do indywidualnych potrzeb i możliwości uczących się, a także ułatwi reagowanie szkolnictwa zawodowego na zmieniające się potrzeby rynku pracy. W przypadku pojawienia się na rynku pracy popytu na określoną kwalifikację, możliwe będzie szybkie zorganizowanie kształcenia w odpowiednim zakresie na zawodowym kursie kwalifikacyjnym, trwającym znacznie krócej aniżeli cykl nauczania w szkole.

Ważne jest również, że nowa szkoła zawodowa będzie szkołą, która wyposaża absolwenta w solidne

podstawy wykształcenia ogólnego i kompetencje personalne i społeczne. Z jednej strony, umożliwi mu to dalsze kształcenie i podnoszenie kwalifikacji zawodowych. Z drugiej – sprawi, że łatwiej będzie mu się odnaleźć na dynamicznie zmieniającym się rynku pracy i w razie konieczności szybko przystosować do nowych warunków czy nawet całkowicie zmienić dotychczas wykonywany zawód.

Przygotowywane obecnie przez resort edukacji zmiany legislacyjne sprawią, że objęte systemem oświaty kształcenie i szkolenie zawodowe szybciej i elastyczniej będzie reagowało na zachodzące na rynku pracy zmiany, m.in. na pojawianie się nowych zawodów. Organizacje pracodawców i przedsiębiorców oraz stowarzyszenia zawodowe uzyskają prawo zgłaszania nowych, potrzebnych gospodarce zawodów do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego, co znacząco przyspieszy wprowadzanie ich do kształcenia. Ta zmiana jest jedną z wielu, które mają na celu jak najbliższe powiązanie kształcenia i szkolenia zawodowego ze środowiskiem pracodawców i przedsiębiorców, a tym samym umożliwienie uczniom kontaktu z nowoczesnymi technologiami i urządzeniami. Natomiast pracodawcy zyskają możliwość realnego wpływu na przygotowanie zawodowe przyszłych pracowników. W ten sposób szkoły prowadzące kształcenie zawodowe staną się nie tylko atrakcyjnym miejscem edukacji, ale zaczną też pełnić funkcję swoistej giełdy pracy.

Jednocześnie warto przypomnieć, iż minister właściwy do spraw pracy pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, w tym za kształcenie zawodowe, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego kompetencji należy wprowadzenie zmian w szkolnictwie zawodowym. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspiera reformę szkolnictwa zawodowego, dostarczając m.in. informacji o sytuacji w obszarze zatrudnienia i bezrobocia na rynku pracy, a także prowadząc badania na temat oczekiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych.

Ponadto informuję, że obecnie nie planuje się zmian w przepisach regulujących refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników. Informuję również, że obecne rozporządzenie obowiązuje do końca 2013 r., czyli tak długo jak europejskie przepisy dotyczące udzielania pomocy publicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 8 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Szejnfelda**

**w sprawie refundacji wynagrodzeń
młodocianych pracowników w ramach
przygotowania do zawodu (10479)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Adama Szejnfelda, przekazane pismem z dnia 18 sierpnia 2011 r., znak SPS-024-10479/11, w sprawie refundacji z Funduszu Pracy wynagrodzeń młodocianych pracowników poniżej przedstawiam stanowisko w sprawie.

Aktywizacja pracodawców na rzecz włączenia się w organizację edukacji formalnej i nieformalnej oraz na rzecz zatrudniania absolwentów jest jednym z głównych zadań ministra gospodarki w ramach realizacji strategii „Perspektywa uczenia się przez całe życie”. Ministerstwo Gospodarki będzie opracowywać system zachęt dla przedsiębiorców do angażowania się w organizację zajęć praktycznych w szkołach, praktyk i staży dla młodzieży przygotowującej się do zawodu. System zachęt będzie tworzony w ramach programów wspierania przedsiębiorczości i innowacyjności finansowanych ze środków funduszy strukturalnych w nowej perspektywie finansowej 2014–2020.

Ministerstwo Gospodarki będzie uczestniczyć w realizacji celów operacyjnych Strategii Rozwoju Kapitału Ludzkiego dotyczących bezpośrednio systemu edukacji zawodowej i polegających na stworzeniu efektywnego systemu przejścia z edukacji do zatrudnienia oraz stworzeniu nowego modelu kształcenia zawodowego, tak aby odpowiadała na potrzeby pracodawców i gwarantowała przebieg części procesu szkoleniowego u pracodawców. Realizacja wyżej wymienionych zadań będzie następować w ramach wspierania rozwój kadr dla nowoczesnej gospodarki, zgodnie z projektowaną Strategią Innowacyjności i Efektywności Gospodarki, która przewiduje:

- promocję odpowiedzialności środowiska biznesu za edukację,
- wykształcenie w środowisku przedsiębiorców struktur odpowiedzialnych za współpracę z instytucjami szkoleniowymi, szkołami i uczelniami wyższymi,
- angażowanie się pracodawców w umożliwianie pracownikom nabywania kwalifikacji drogą nieformalną i potwierdzanie tych kwalifikacji w odpowiednich instytucjach.

Obecność zapisów dotyczących zaangażowania pracodawców w kształcenie przyszłych pracowników daje podstawę do konkretnych działań zwiększających skalę szkolenia zawodowego i dostosowanie go do potrzeb pracodawców. Niezbędnym elementem realizacji tego procesu jest zwiększenie zaangażowania

pracodawców w organizację systemu edukacji, w szczególności szkolnictwa zawodowego. W tym kontekście wskazane jest kontynuowanie wsparcia dla pracodawców w postaci refundacji z Funduszu Pracy wynagrodzeń młodocianych pracowników. Wsparcie finansowe na ten cel jest dużą zachętą do zatrudniania absolwentów, ponieważ niweluje ryzyko strat związanych z brakiem doświadczenia zawodowego młodych. Ponadto działanie to przyczynia się do zwiększania spójności systemu edukacji i rynku pracy, gdyż ułatwia znalezienie pierwszego zatrudnienia i zdobycie doświadczenia w wyuczonym zawodzie. Ministerstwo Gospodarki będzie zabiegać o przeznaczenie jak największych środków z Funduszu Pracy na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kwitka**

**w sprawie zasad wydawania studentom
Europejskich Kart Ubezpieczenia Zdrowotnego
oraz zasad podlegania ubezpieczeniu
społecznemu studentów wykonujących na
terenie Niemiec usługi w ramach
cywilnoprawnej umowy-zlecenia zawartej
z polską spółką z o.o. i skierowanych
do świadczenia pracy za granicą (10480)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Marka Kwitka z dnia 5 sierpnia br., przesłanym przy piśmie nr SPS-024-10480/11, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Z informacji przekazanej przez pana posła wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmawia wydania formularza A1 osobom studiującym, które nie ukończyły 26 lat, delegowanym do pracy w innych państwach UE na rzecz polskich przedsiębiorców, zatrudniających je na podstawie umów zlecenia, uzasadniając to tym, że osoby te nie podlegają na podstawie polskich przepisów ubezpieczeniu społecznemu ani zdrowotnemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy cywilnoprawnej. Powyższą informację potwierdził również Narodowy Fundusz Zdrowia.

Minister zdrowia, po przeanalizowaniu przestawionego zagadnienia, powziął wątpliwość co do słuszności interpretacji przyjętej przez ZUS, z punktu widzenia prawidłowego stosowania przepisów wspólnotowych, w szczególności art. 12 ust. 1 rozporządze-

nia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

W myśl ww. przepisu osoby zwykle wykonujące pracę na terytorium jednego państwa członkowskiego, w przypadku delegowania przez dotychczasowego pracodawcę (w szerokim rozumieniu tego pojęcia) na terytorium innego państwa członkowskiego, w celu wykonywania pracy na jego rzecz, nadal podlegają ustawodawstwu z zakresu zabezpieczenia społecznego pierwszego z państw. Zgodnie z rozumowaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przypadku omawianej kategorii zleceniobiorców nie jest możliwe potwierdzenie okoliczności wskazanej w art. 12 ust. 1 ww. rozporządzenia (czemu służy właśnie formularz A1), ze względu na to iż nie podlegają oni z tytułu swojego zatrudnienia ubezpieczeniu społecznemu ani zdrowotnemu. Tym samym stawia się znak równości pomiędzy pojęciem podlegania ubezpieczeniu a pojęciem podlegania ustawodawstwu w dziedzinie zabezpieczenia społecznego.

Minister zdrowia kwestionuje prawidłowość takiego rozumowania. Wydaje się bowiem, że fakt iż studenci do ukończenia 26. roku życia, zatrudnieni na podstawie umów cywilnoprawnych – z mocy art. 6 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 66 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych – nie podlegają ubezpieczeniu społecznemu ani zdrowotnemu, nie jest wystarczający do stwierdzenia, że osoby te nie podlegają w ogóle polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego. Po pierwsze, już samo zwolnienie tej kategorii zatrudnionych ze składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne stanowi w istocie rzeczy konsekwencję tego właśnie ustawodawstwa. Po drugie, osoby takie zostały objęte obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym – bądź jako członkowie rodziny osób ubezpieczonych bądź też ze względu na posiadany status studenta, stanowiący odrębny tytuł ubezpieczenia.

Powyższe rozumowanie znalazło potwierdzenie również w otrzymanym piśmie Departamentu Prawa Unii Europejskiej MSZ, do którego zwrócono się o opinię w przedmiotowej sprawie.

W związku z powyższym minister zdrowia skierował pismo do prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o rozważenie zmiany stanowiska zakładu przy rozpatrywaniu wniosków o wydanie formularzy A1 osobom studiującym, do ukończenia 26. roku życia, zatrudnionym przez polskie podmioty gospodarcze na podstawie umów zlecenia, które zostają oddelegowane w celu świadczenia pracy na rzecz tych samych podmiotów na terytorium innych państw członkowskich UE. Należy jednak zaznaczyć, że ostateczne stanowisko w tej sprawie zależy od ZUS, który pełni funkcję tzw. władzy właściwej w rozumieniu wspólnotowych przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, w zakresie ustalania właściwego ustawodawstwa.

Jednocześnie należy wyjaśnić, że stanowisko ZUS jest kluczowe również z punktu widzenia prawa oma-

wianej grupy osób do uzyskania karty EKUZ w związku z wyjazdem do innego państwa UE w celu wykonywania pracy. Jedyne bowiem w sytuacji, gdy właściwa instytucja (tj. ZUS) potwierdzi podleganie tych osób polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego jako pracowników delegowanych, mogą one zachować prawo do korzystania ze świadczeń zdrowotnych na rachunek NFZ, pomimo zatrudnienia na terytorium innego państwa członkowskiego. Natomiast brak takiego potwierdzenia oznacza, iż z momentem podjęcia zatrudnienia na terytorium innego państwa członkowskiego – zgodnie z ogólną zasadą sformułowaną w art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego – osoby te powinny podlegać odpowiednim przepisom prawnym w zakresie zabezpieczenia społecznego (w tym ubezpieczenia zdrowotnego) tego państwa.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 23 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kwitka**

**w sprawie działań
Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi
oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji, a także zamierzeń rządu
dotyczących usuwania skutków nawałnicy,
jaka nawiedziła Sandomierz i okoliczne gminy
26 lipca 2011 r. (10481)**

W związku z przesłanym przy piśmie z dnia 18 sierpnia 2011 r., znak SPS-024-10481/11, zapytaniem posła Marka Kwitka w sprawie działań Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz zamierzeń rządu dotyczących usuwania skutków nawałnicy, jaka nawiedziła Sandomierz i okoliczne gminy 26 lipca 2011 r., uprzejmie Pana Marszałka informuję, że w związku z tegorocznymi niekorzystnymi zjawiskami atmosferycznymi Rada Ministrów, na wniosek ministra rolnictwa i rozwoju wsi, w dniu 26 lipca br. przyjęła uchwałę nr 133/2011 w sprawie uruchomienia programu pomocy dla rolników, producentów rolnych, rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody spowodowane wystąpieniem w 2011 r. huraganu, deszczu nawałnego lub przymrozków wiosennych (w przypadku przymrozków tylko w drzewach i krzewach owocowych). W ramach tego programu poszkodowani rolnicy mogą ubiegać się o:

1) pomoc społeczną dla rodzin rolniczych w formie jednorazowego zasiłku celowego w wysokości do 5000 zł. Przy przyznawaniu tego zasiłku nie jest przeprowadzany wywiad środowiskowy i nie ma zastosowania kryterium dochodowe. Zasiłki wypłacane będą przez gminne ośrodki pomocy społecznej na wniosek osoby zainteresowanej. Szczegółowe zasady i tryb udzielania zasiłków rodzinom rolniczym zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków realizacji programu pomocy dla rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody spowodowane wystąpieniem w 2011 r. huraganu, deszczu nawałnego lub przymrozków wiosennych (Dz. U. Nr 167, poz. 996). Na te zasiłki zostanie przeznaczona kwota 30 mln zł;

2) kredyty preferencyjne zarówno inwestycyjne, jak i obrotowe na wznowienie produkcji w poszkodowanych gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej. Kredyty te oprocentowane są dla kredytobiorcy w wysokości 0,1% w skali roku, jeżeli producent rolny przed dniem wystąpienia huraganu, deszczu nawałnego lub przymrozków wiosennych (w drzewach i krzewach owocowych) posiadał umowę ubezpieczenia obejmującą ochroną ubezpieczeniową co najmniej 50% powierzchni upraw lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich. Jeśli producent rolny takiej umowy nie posiada, oprocentowanie to wynosi 3,85% w skali roku. Ponadto rolnicy mogą ubiegać się o poręczenie lub gwarancję spłaty tych kredytów w ARiMR. W planie finansowym ARiMR na 2011 r. na dopłaty do oprocentowania kredytów klęskowych została zaplanowana kwota 122 469 tys. zł. W roku bieżącym przewiduje się uruchomienie dla poszkodowanych rolników akcji kredytowej na poziomie 1 mld zł;

3) pomoc w opłacaniu należności KRUS w formie odraczania terminu płatności składek i rozkładania ich na dogodne raty. Rolnicy mogą także ubiegać się o umorzenie bieżących składek. Pomoc ta udzielana jest na indywidualny wniosek poszkodowanego rolnika złożony do prezesa KRUS;

4) odraczanie, rozkładanie na raty, umarżanie w części lub w całości należności Agencji Nieruchomości Rolnych;

5) ulgi w podatku rolnym za 2011 r. udzielane przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast na wniosek rolnika na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1987 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Ponadto uprzejmie informuję, że w przypadku preferencyjnych kredytów inwestycyjnych, udzielanych na podstawie ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r., w okresie objętym umową kredytu bank może:

a) stosować prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek, o ile określony w umowie kredytu termin ich spłaty jeszcze nie minął,

b) wydłużyć okres kredytowania poza przewidziany w umowie kredytu, o ile określony w umowie kredytu okres kredytowania jeszcze nie minął i pod warunkiem poinformowania o tym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

W przypadku wystąpienia nieprzewidzianych, losowych i niezawinionych przez kredytobiorcę okoliczności uniemożliwiających terminową spłatę kredytów preferencyjnych (np. długotrwała niezdolność do pracy, udokumentowany brak zapłaty za dostarczone produkty rolne, poniesienie szkód w wyniku choroby zwierząt lub złych warunków atmosferycznych), udzielonych z dopłatami do oprocentowania Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, okres spłaty kredytu może zostać wydłużony do 3 lat.

Natomiast w przypadku kredytów obrotowych na wznowienie produkcji w związku z wystąpieniem niekorzystnych zjawisk atmosferycznych w okresie objętym umową kredytu bank może stosować karencję lub prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek, przy czym okres stosowania przez agencję dopłat nie może przekroczyć 4 lat.

W dniu 14 czerwca 2011 r. podpisane zostało przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi rozporządzenie zmieniające rozporządzenie z dnia 13 września 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, w którym rozszerzono katalog zdarzeń powodujących straty w gospodarstwie rolnym, w przypadku zaistnienia których możliwe jest ubieganie się o pomoc w ramach tego działania, o suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, huragan, piorun i lawinę.

W ramach ww. działania udzielana jest pomoc na inwestycje związane z przywracaniem potencjału produkcji rolnej w gospodarstwach rolnych, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun obsunięcie się ziemi lub lawinę, poprzez dofinansowanie:

a) budowy, remontu lub modernizacji budynków lub budowli służących do prowadzenia produkcji rolnej;

b) zakupu stada podstawowego zwierząt gospodarskich w rozumieniu ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt;

c) zakupu, instalacji lub budowy elementów infrastruktury technicznej wpływających na warunki prowadzenia działalności rolniczej, w tym drogi wewnętrzne, ujęcia wody, instalacje elektryczne;

d) odtwarzania sadów lub plantacji wieloletnich;

e) zakupu, instalacji lub budowy wyposażania sadów, plantacji wieloletnich oraz trwałych użytków zielonych;

f) zakupu lub instalacji maszyn i urządzeń do produkcji rolnej.

O pomoc może ubiegać się osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która jest posiadaczem samodzielnym lub zależnym gospodarstwa rolnego w rozumieniu Kodeksu cywilnego o powierzchni użytków rolnych co najmniej 1 ha lub nieruchomości rolnej służącej do prowadzenia produkcji w zakresie działów specjalnych produkcji rolnej w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników, w którym wystąpiły szkody:

a) w uprawach rolnych, zwierzętach gospodarskich lub rybach średnio powyżej 30% średniej rocznej produkcji rolnej z 3 lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły szkody, albo z 3 lat w okresie 5-letnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej produkcji w gospodarstwie rolnym, oraz

b) w budynkach, budowlach, maszynach lub urządzeniach służących do produkcji rolnej, sadach lub plantacjach wieloletnich, lub stadach podstawowych zwierząt gospodarskich, nie mniej niż 10 000 zł.

Warunkiem ubiegania się o pomoc jest oszacowanie szkód przez komisję powoływaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce ich wystąpienia i odpowiednie ich udokumentowanie. Pomoc ma formę refundacji do 90% kosztów kwalifikowalnych inwestycji i wynosi maksymalnie 130% wartości szkód w środkach trwałych służących do produkcji rolnej, przy czym nie może być większa niż 300 tys. zł na gospodarstwo w okresie realizacji programu. Wniosek o przyznanie pomocy, wraz z wymaganymi załącznikami, należy złożyć w oddziale regionalnym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR), właściwym ze względu na miejsce realizacji operacji, osobiście albo przez upoważnioną osobę, albo przesyłką rejestrowaną nadaną w placówce pocztowej operatora publicznego. Wniosek można złożyć również za pośrednictwem biura powiatowego ARiMR znajdującego się na obszarze właściwości miejscowej oddziału regionalnego ARiMR właściwego ze względu na miejsce realizacji operacji (osobiście albo przez upoważnioną osobę).

Budżet działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW na lata 2007–2013) został określony na poziomie 100 ml euro. Według danych na dzień 7 września 2011 r., w ramach dotychczas przeprowadzonych naborów wniosków o przyznanie pomocy (dwa nabory w 2010 r. oraz dwa nabory w 2011 r.), do ARiMR wpłynęło 4417 wniosków na łączną kwotę ponad 339 806 tys. zł. Wykorzystano ok. 69% ww. limitu dostępnych środków.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kwitka**

**w sprawie działań
Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi
oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji, a także zamierzeń rządu
dotyczących usuwania skutków nawałnicy,
jaka nawiedziła Sandomierz i okoliczne gminy
26 lipca 2011 r. (10481)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-024-10481/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Marka Kwitka w sprawie działań Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz zamierzeń rządu dotyczących usuwania skutków nawałnicy, jaka nawiedziła Sandomierz i okoliczne gminy 26 lipca 2011 r., uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż dotychczas wojewoda świętokrzyski nie wystąpił z wnioskiem o przyznanie środków finansowych dla rodzin z Sandomierza i okolicznych gmin, które poniosły szkodę w budynkach mieszkalnych w wyniku nawałnicy w dniu 26 lipca 2011 r. Z informacji uzyskanej w Świętokrzyskim Urzędzie Wojewódzkim wynika, że do urzędu nie wpłynęły wnioski w przedmiotowej sprawie, zarówno od burmistrza Sandomierza, jak i innych jednostek samorządu terytorialnego. Należy przypuszczać, że pomoc została udzielona w ramach budżetu własnego jednostek samorządu terytorialnego.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż w lutym 2011 r. 55 jednostek samorządu terytorialnego z terenu województwa świętokrzyskiego otrzymało łącznie 31,2 mln zł dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, w tym 6 mln zł dla gminy Sandomierz realizującej zadania w ramach programu odbudowy zniszczonej infrastruktury komunalnej w 18 gminach najbardziej poszkodowanych w wyniku powodzi mającej miejsce w 2010 r. Kolejną pomoc finansową w łącznej wysokości 25,6 mln zł otrzymały w lipcu 2011 r. 52 jednostki samorządu terytorialnego, w tym powiat sandomierski kwotę w wysokości 1200 tys. zł na remont dróg powiatowych i budynków biurowo-administracyjnych oraz garażowych i gmina Sandomierz kwotę w wysokości 700 tys. zł na remont ul. Kotwicznej, Wałodroga i Ostrówek.

Powyższe środki powinny być wykorzystane na zadania określone w promesie dotacyjnej. W uzasadnionych przypadkach jednostki samorządu terytorialnego mogą wystąpić z wnioskiem do ministra spraw wewnętrznych i administracji o wyrażenie zgody na zmianę zadania w ramach środków finansowych przyznanych promesą dotacyjną. O przyzna-

nej pomocy finansowej jednostki samorządu terytorialnego z terenu województwa świętokrzyskiego zostały poinformowane w dniu 21 lipca 2011 r.

Ponadto informuję, iż istnieje możliwość ubiegania się o środki finansowe z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych na zabezpieczenie infrastruktury komunalnej zagrożonej osuwiskami oraz na ratowanie wawozów lessowych.

Przedstawiając powyższe, jednocześnie uprzejmie informuję, iż poruszona w wystąpieniu problematyka ewentualnego wsparcia przedsiębiorców pozostaje w zakresie właściwości ministra gospodarki, natomiast kwestia pomocy w odbudowie budynków gospodarczych – w zakresie właściwości ministra rolnictwa i rozwoju wsi.

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie zawarcia nowego kontraktu
na usługi ratownictwa medycznego (10482)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Rafalskiej przesłaną przy piśmie z dnia 18 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10482/11, w sprawie zawarcia nowego kontraktu na usługi ratownictwa medycznego, w oparciu o informacje uzyskane z centrali NFZ, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, iż w myśl art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie zatwierdzany przez ministra zdrowia, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy.

Plan, zgodnie z art. 22 ww. ustawy, jest podstawą do zawierania przez dyrektorów oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia umów na wykonywanie medycznych czynności ratunkowych. Na podstawie art. 49 ust. 1 wojewoda powierza przeprowadzenie postępowania o zawarcie umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego (ZRM) na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa me-

dycznego, zawieranie, rozliczanie i kontrolę wykonywania tych umów dyrektorowi właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu. Natomiast określenie kryteriów wyboru świadczeniodawcy – dysponenta zespołów ratownictwa medycznego zabezpieczającego dany rejon operacyjny należy do kompetencji prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia. Do postępowania w sprawie zawarcia powyższych umów, ich zawierania, rozliczania i kontroli stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) – zwanej dalej ustawą o świadczeniach.

W odniesieniu do konkursów ogłoszonych przez Lubuski Oddział Wojewódzki NFZ na działalność zespołów ratownictwa medycznego w powiecie krośnieńskim i żagańskim informuje, co następuje:

I. Rejon żagański. W dniu 19 maja 2011 r. dyrektor Lubuskiego OW NFZ ogłosił postępowanie nr 04-11-001597/RTM/16/1/08/12/1 prowadzone w trybie konkursu ofert w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne, w zakresie: świadczenia udzielane przez podstawowe zespoły ratownictwa medycznego, świadczenia udzielane przez specjalistyczne zespoły ratownictwa medycznego na obszarze: 08/12: rejon żagański wraz z dyspozytornią. W dniu 22 czerwca 2011 r. nastąpiło rozstrzygnięcie ww. postępowania. W powyższym postępowaniu jako korzystniejsza wybrana została oferta złożona przez 105. Szpital Wojskowy z Przychodnią Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Żarach. Od rozstrzygnięcia postępowania nr 04-11-001597/RTM/16/1/08/12/1 Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Szpital im. dr. n. med. R. Śmigielskiego w Skwierzynie złożył do dyrektora lubuskiego oddziału wojewódzkiego funduszu odwołanie. Dyrektor lubuskiego oddziału wojewódzkiego funduszu w dniu 30 czerwca 2011 r. wydał decyzję nr 105/2011, w której nie uwzględnił powyższego odwołania. Pismem z dnia 6 lipca 2011 r. Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Szpital im. dr. n. med. R. Śmigielskiego w Skwierzynie złożył do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia odwołanie od decyzji nr 105/2011 z dnia 30 czerwca 2011 r. dyrektora Lubuskiego OW NFZ.

II. Rejon krośnieński. W dniu 19 maja 2011 r. dyrektor Lubuskiego OW NFZ ogłosił postępowanie nr 04-11-001587/RTM/16/1/08/03/1 prowadzone w trybie konkursu ofert w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne, w zakresie: świadczenia udzielane przez podstawowe zespoły ratownictwa medycznego, świadczenia udzielane przez specjalistyczne zespoły ratownictwa medycznego, na obszarze: 08/03: rejon krośnieński wraz z dyspozytornią. W dniu 22 czerwca 2011 r. nastąpiło rozstrzygnięcie ww. postępowania. W powyższym postępowaniu jako korzystniejsza wybrana została oferta złożona przez Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Pogotowie Żarskie. Od rozstrzygnięcia postępowania nr 04-11-001587/RTM/

16/1/08/03/1 Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Nowy Szpital Powiatu Krośnieńskiego złożył do dyrektora lubuskiego oddziału wojewódzkiego funduszu odwołanie. Dyrektor lubuskiego oddziału wojewódzkiego funduszu w dniu 30 czerwca 2011 r. wydał decyzję nr 104/2011, w której uwzględnił powyższe odwołanie.

Pismem z dnia 7 lipca 2011 r. Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Pogotowie Żarskie złożył do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia odwołanie od decyzji nr 104/2011 z dnia 30 czerwca 2011 r. dyrektora Lubuskiego OW NFZ.

Konsekwencją wydania przez dyrektora Lubuskiego OW NFZ decyzji nr 104/2011 uwzględniającej odwołanie złożone przez Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Nowy Szpital Powiatu Krośnieńskiego było unieważnienie postępowania nr 04-11-001587/RTM/16/1/08/03/1. W związku z powyższym w celu zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne w rejonie operacyjnym nr 08/03: rejon krośnieński wraz z dyspozytornią dyrektor Lubuskiego OW NFZ w dniu 30 czerwca 2011 r. ogłosił postępowanie nr 04-11-001605/RTM/16/1/08/03/3 prowadzone w trybie rokowań. W dniu 20 czerwca 2011 r. w wyniku rozstrzygnięcia ww. postępowania wybrana została oferta złożona przez Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Pogotowie Żarskie. Od rozstrzygnięcia postępowania nr 04-11-001605/RTM/16/1/08/03/3 Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Nowy Szpital Powiatu Krośnieńskiego złożył do dyrektora lubuskiego oddziału wojewódzkiego funduszu odwołanie. Dyrektor lubuskiego oddziału wojewódzkiego funduszu w dniu 29 lipca 2011 r. wydał decyzję nr 118/2011, w której nie uwzględnił powyższego odwołania. Pismem z dnia 4 sierpnia 2011 r. Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Nowy Szpital Powiatu Krośnieńskiego złożył do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia odwołanie od decyzji nr 118/2011 z dnia 29 lipca 2011 r. dyrektora Lubuskiego OW NFZ.

W tym miejscu należy wskazać, iż art. 152 ust. 1 ustawy o świadczeniach stwierdza, iż świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przysługują środki odwoławcze i skarga. Art. 154 ust. 1–3 ustawy o świadczeniach stwierdza, że świadczeniodawca biorący udział w postępowaniu może wnieść do dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia o rozstrzygnięciu postępowania, odwołanie dotyczące rozstrzygnięcia postępowania. Odwołanie wniesione po terminie nie podlega rozpatrzeniu. Po rozpatrzeniu odwołania dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu wydaje decyzję administracyjną uwzględniającą lub oddalającą odwołanie. Decyzja jest zamieszczana w terminie 2 dni od dnia jej wydania na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu. Natomiast

zgodnie z art. 154 ust. 4–8 ustawy o świadczeniach od decyzji dyrektora oddziału wojewódzkiego Funduszu przysługuje odwołanie do prezesa funduszu. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem dyrektora właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu. Świadczeniodawca wnosi odwołanie w terminie 7 dni od dnia otrzymania decyzji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu. Prezes funduszu rozpatruje odwołanie w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania i wydaje decyzję administracyjną w sprawie. Decyzja prezesa funduszu podlega natychmiastowemu wykonaniu. W przypadku uwzględnienia odwołania przeprowadza się ponownie postępowanie w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Od decyzji prezesa funduszu świadczeniodawcy przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

Jednocześnie informuję, iż w Narodowym Funduszu Zdrowia trwa obecnie kontrola prawidłowości przeprowadzenia przez lubuski oddział wojewódzki funduszu ww. postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne w związku z odwołaniami wniesionymi do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia od decyzji dyrektora Lubuskiego OW NFZ.

W związku z powyższym należy zauważyć, iż zajęcie stanowiska w kwestii prawidłowości przeprowadzenia przez Lubuski OW NFZ postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia na obecnym etapie sprawy spowodowałoby naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, ponieważ prezes Narodowego Funduszu Zdrowia jest organem II instancji, który ma za zadanie ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę administracyjną oraz skontrolować prawidłowość decyzji wydanej w I instancji przez dyrektora OW NFZ.

Niezależnie od powyższego informuję, iż art. 134 ust. 1 ustawy o świadczeniach nakłada na fundusz obowiązek równego traktowania wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzenie postępowania w sprawie zawarcia umów w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji – niezależnie od statusu świadczeniodawców (publiczne lub niepubliczne) oraz od faktu, czy dany oferent był dotychczas związany umową z NFZ. Ocenie podlegają warunki realizacji świadczeń przedstawione przez poszczególnych oferentów oraz proponowana cena. W tej sytuacji nie ma prawnych możliwości oddziaływania na wyniki konkursu i preferowania jakichkolwiek podmiotów niż te, które najlepiej spełniają kryteria wyboru.

Jakkolwiek minister zdrowia na bieżąco monitoruje postępowania konkursowe prowadzone przez fundusz, zwłaszcza pod kątem zapewnienia należytego dostępu do świadczeń, to jednak art. 163 ust. 5 ustawy o świadczeniach nie daje ministrowi zdrowia uprawnień do stwierdzenia nieważności decyzji wy-

danych przez NFZ w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie legalizacji obiektu budowlanego
(10483)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Polaka, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10483/11, w sprawie konieczności wykazania prawa do dysponowania nieruchomością przy legalizacji obiektu budowlanego wybudowanego przed 1 stycznia 1995 r., uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Na mocy art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.) do obiektów, których budowa została zakończona przed dniem 1 stycznia 1995 r. lub przed tym dniem zostało wszczęte postępowanie administracyjne, stosuje się przepisy dotychczasowe, czyli przepisy ustawy z dnia 24 października 1974 r. Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229, z późn. zm.).

Zgodnie z ustawą Prawo budowlane z 1974 r. w przypadku obiektu budowlanego wybudowanego bez wymaganego pozwolenia na budowę, którego budowa została zakończona do dnia 31 grudnia 1994 r. lub do tego dnia wszczęto w stosunku do niego postępowanie administracyjne, w zależności od wyników przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego właściwy organ nadzoru budowlanego może nakazać wykonanie określonych czynności niezbędnych do doprowadzenia obiektu do stanu zgodnego z przepisami (art. 40 ustawy Prawo budowlane z 1974 r.) lub wydać decyzję o rozbiórce danego obiektu (art. 37 ustawy Prawo budowlane z 1974 r.).

Jeśli w wyniku przeprowadzonego w sprawie przez właściwy organ nadzoru budowlanego postępowania ustalone zostanie, że dany obiekt wybudowany został niezgodnie z przepisami obowiązującymi w okresie jego budowy oraz znajduje się na terenie, który zgodnie z przepisami o planowaniu przestrzennym nie jest przeznaczony pod zabudowę albo przeznaczony jest pod innego rodzaju zabudowę, lub po-

woduje niebezpieczeństwo dla ludzi lub mienia albo niedopuszczalne pogorszenie warunków zdrowotnych lub użytkowych dla otoczenia, wydaje się decyzję o nakazie rozbiórki.

Jeżeli zaś wydana zostanie decyzja na podstawie art. 40 ustawy Prawo budowlane z 1974 r., a następnie nałożone nią obowiązki zostaną wykonane i zostanie to potwierdzone przez organ nadzoru budowlanego, wówczas należy wystąpić do organu nadzoru budowlanego z wnioskiem o wydanie pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego.

Do udzielenia pozwolenia na użytkowanie w przypadku legalizacji samowoli budowlanej powstałej przed 1995 r. należy stosować art. 42 ustawy Prawo budowlane z 1974 r. – zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 30 stycznia 2009 r., sygn. akt II OSK 29/08, w którym Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że samowola powstała pod rządami przepisów ustawy Prawo budowlane z 1974 r. przesądza o konieczności zastosowania do legalizacji samowoli przepisów tej właśnie ustawy, a nakaz wykonania określonych czynności w celu uzyskania pozwolenia na użytkowanie wydany w oparciu o art. 42 ustawy Prawo budowlane z 1974 r. winien skutkować zastosowaniem trybu i przesłanek ujętych w tym przepisie.

Jednocześnie należy zauważyć, że zgodnie z art. 29 ust. 5 ustawy Prawo budowlane z 1974 r. pozwolenie na budowę może być wydane temu, kto wykaże prawo do dysponowania nieruchomością. Dlatego dla legalizacji samowoli budowlanej konieczne jest wykazanie się prawem do dysponowania nieruchomością, co potwierdzone zostało w orzecznictwie sądowym: „Rozpoczęcie budowy na takiej nieruchomości (w stosunku do której inwestor nie posiadał prawa własności ani żadnego innego tytułu prawnego upoważniającego go do dysponowania działką na cele budowlane – przyp. sądu) należy uznać za samowolne jej zajęcie, powodujące również skutki określone w przepisach ustawy z dnia 24 października 1974 r. Prawo budowlane (...), które to przepisy obligują organy administracji państwowej do zastosowania w takim przypadku art. 37 tego prawa” – wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 lutego 1989 r. (sygn. IV SA 1181/88, Baza Orzeczeń LexPolonica nr 299403) oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 czerwca 1998 r., sygn. IV SA 1305/96, Baza Orzeczeń LEX nr 43243, w którym NSA stwierdził, iż „samowolne wybudowanie (...) wiaty w granicy działki, bez zgody sąsiada, w sposób ewidentny uzasadnia nakazanie rozbiórki w trybie art. 37 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego z 1974 r.”.

„Zdaniem sądu nie powinno budzić żadnych wątpliwości stwierdzenie, iż własność należy do wartości szczególnie chronionych prawem. Znajduje ona ochronę zarówno w przepisach Konstytucji RP, jak i w przepisach prawa cywilnego. Jest również chroniona przepisami Prawa budowlanego, gdyż jej przepisy dopuszczają możliwość zabudowy określonej nieruchomości jedynie w przypadku wykazania się przez inwestora prawem do dysponowania nieruchomością,

dlatego rozpoczęcie budowy na nieruchomości, w stosunku do której inwestor nie posiadał prawa własności ani żadnego innego tytułu prawnego upoważniającego go do dysponowania działką na cele budowlane, należy uznać za samowolne jej zajęcie, powodujące skutki określone w przepisach ustawy z 1974 r. Prawo budowlane, które to przepisy obligują organy administracji państwowej do zastosowania w takim przypadku art. 37 tego prawa” – wyrok WSA w Gdańsku z dnia 10 czerwca 2008 r., II SA/Gd 217/08, lex 509892.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Burego s. Antoniego**

**w sprawie braku środków na zabezpieczenie
funkcjonowania Rzeszowskiego Centrum
Chirurgii Naczyniowej i Endowaskularnej
w zakresie zabiegów chirurgicznych (10485)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Jana Burego – posła na Sejm RP, z dnia 12 sierpnia 2011 r., doręczone przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego – wicemarszałka Sejmu, z dnia 18 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-024-10485/11), w sprawie braku środków na zabezpieczenie funkcjonowania Rzeszowskiego Centrum Chirurgii Naczyniowej i Endowaskularnej w zakresie zabiegów chirurgicznych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (dalej ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej – t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz aktach wykonawczych do ww. ustawy. Zgodnie z art. 107 ust. 5 pkt 10 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. Ponadto oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia zobowiązane są do zachowania dyscypliny budżetowej i konieczności równoważenia planu finansowego w zakresie przychodów i kosztów.

W związku z powyższym Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Podkarpackiego Oddziału Wojewódz-

kiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcia stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Z informacji przekazanej przez dyrektora Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, iż Rzeszowskie Centrum Chirurgii Naczyniowej i Endowaskularnej jest nowo powstałym podmiotem leczniczym funkcjonującym w strukturze Polsko-Amerykańskich Klinik Serca V Oddziału Kardiologii Inwazyjnej i Angiologii American Heart of Poland od dnia 1 stycznia 2011 r. Wartość kontraktu na realizację świadczeń z zakresu chirurgii naczyniowej i endowaskularnej wykonywanych w Rzeszowskim Centrum Chirurgii Naczyniowej i Endowaskularnej w bieżącym roku uwzględnia wstępny potencjał nowego świadczeniodawcy oraz realizację analogicznego zakresu świadczeń u pozostałych świadczeniodawców. Po analizie pierwszego półrocza poziomu realizacji umów w założeniach oddziału wojewódzkiego miały być one aneksowane. Powyższe działanie oddziału wojewódzkiego było świadczeniodawcy znane. Ponadto wartość aneksu uzależniona była od posiadanych przez oddział wojewódzki wolnych środków. Aktualnie aneks zwiększający umowę o kwotę 1,1 mln zł został przekazany Rzeszowskiemu Centrum Chirurgii Naczyniowej i Endowaskularnej. Jednocześnie należy wskazać, iż na terenie województwa podkarpackiego funkcjonuje drugi ośrodek chirurgii naczyniowej i endowaskularnej, którego wartość kontraktu na 2011 r. wynosi 2,4 mln zł, również w przypadku i tego świadczeniodawcy planuje się aneksowanie umowy. Dodatkowo w celu zabezpieczeń świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu chirurgii naczyniowej i endowaskularnej przeznaczono 2 mln zł na procedury naczyniowe realizowane w ramach oddziału chirurgii ogólnej w SPZOZ Nr 1 w Rzeszowie – placówki, w której do końca 2010 r. funkcjonował oddział chirurgii naczyniowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie likwidacji kas w zakładach
energetycznych i gazowniczych
i zastąpienia ich spółkami (10489)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Gabrieli Masłowskiej przesłane

przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10489/11, w sprawie likwidacji kas w przedsiębiorstwach energetycznych i gazowych prowadzących działalność na terenie Lublina, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Likwidacja przez przedsiębiorstwa energetyczne oraz gazowe prowadzonych przez nie gotówkowych punktów obsługi klienta ma na celu obniżenie kosztów funkcjonowania spółek, jak również standaryzację działań w zakresie szeroko rozumianej obsługi klienta.

W przypadku dostarczania energii elektrycznej, zgodnie z wyjaśnieniami przedsiębiorstwa obrotu PGE Obrót SA, z którego usług korzysta największa liczba odbiorców w gospodarstwach domowych na terenie Lublina, prowadzenie obsługi płatności gotówkowych w punktach obsługi klienta wbrew pozorom wiąże się z koniecznością ponoszenia przez PGE Obrót SA dużych kosztów funkcjonowania obrotu gotówkowego (koszty konwojowania gotówki, koszty ochrony, koszty osobowe, koszty najmu itd.).

Zgodnie z wyjaśnieniami uzyskanymi od ww. przedsiębiorstwa obrotu, podejmując decyzję o rezygnacji z prowadzenia własnej obsługi kasowej płatności, uwzględniono również czynniki pozaekonomiczne. Paradoksalnie utrzymywanie własnych kas umożliwiających klientom bezprowizyjne wpłaty za energię elektryczną, zamiast tworzyć wizerunek solidnego, dbającego o klienta przedsiębiorstwa obrotu energią, powodowało niezadowolenia klientów z poziomu realizacji tych usług. Wymienione wyżej przedsiębiorstwo twierdzi, że klienci oczekiwali jakości usług na poziomie przekraczającym możliwości organizacyjne i finansowe firmy (skrócenie czasu oczekiwania na realizację płatności poprzez zwiększenie ilości okienek kasowych, możliwości dokonywania płatności bezgotówkowej kartami płatniczymi, oczekiwaniami instalowania bankomatów itp.). Zgodnie z wyjaśnieniami przedsiębiorstwa, uwolnione w wyniku likwidacji obsługi kasowej zasoby służyć będą podniesieniu jakości obsługi klienta oraz realizacji dodatkowych czynności związanych z procesem pozyskiwania nowych klientów (aktywnym ofertowaniem, obsługą procesu zmiany sprzedawcy).

Należy zauważyć, że w związku z tzw. uwolnieniem rynku energii elektrycznej od dnia 1 lipca 2007 r. każdy odbiorca energii ma możliwość zmiany przedsiębiorstwa obrotu na takie, które zaoferuje mu lepsze warunki, w tym zapewni najbardziej dogodny sposób pobierania opłat za energię elektryczną. Mając powyższe na uwadze, to właśnie w interesie przedsiębiorstwa powinno leżeć zapewnienie takiego modelu obsługi, który będzie satysfakcjonował korzystających z jego usług odbiorców.

Odnosząc się natomiast do kwestii likwidacji punktów kasowych, w których można było dokonywać opłat za gaz, to takie posunięcie wynikało z potrzeby ograniczania przez spółki dystrybucyjne ich uzasadnionych kosztów działalności (w tym wypadku ograniczenia kosztów operacyjnych), które w efek-

cie wpływają na taryfę gazu ziemnego. Obecnie można dokonać opłat w wielu sklepach, na poczcie lub za pośrednictwem banku, przy czym w niektórych oddziałach banków przekazy dokonywane są bez dodatkowych opłat.

Nawiązując do charakteru naliczanych przez przedsiębiorstwa energetyczne opłat za energię elektryczną oraz gaz ziemny, uprzejmie proszę przyjąć następujące wyjaśnienia. Zasady, na podstawie których przedsiębiorstwa energetyczne kalkulują ceny i stawki opłat dla energii elektrycznej oraz gazu ziemnego, określone zostały w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) oraz w sposób szczegółowy dla energii elektrycznej – w rozporządzeniu ministra gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz. U. z 2011 r. Nr 189, poz. 1126) oraz dla gazu – w rozporządzeniu ministra gospodarki z dnia 6 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi (Dz. U. Nr 28, poz. 165).

Zgodnie z ustawą Prawo energetyczne, taryfy dla energii elektrycznej i gazu ziemnego powinny zapewniać pokrycie kosztów uzasadnionych przedsiębiorstw energetycznych w zakresie prowadzonej działalności wraz z uzasadnionym zwrotem z kapitału zaangażowanego w tę działalność.

Przygotowane przez przedsiębiorstwa taryfy są analizowane i kontrolowane pod względem rzetelności i zgodności z przepisami ustawy Prawo energetyczne oraz przepisami ww. rozporządzeń przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (zwanego dalej prezesem URE). Prezes URE weryfikuje także koszty przyjmowane przez przedsiębiorstwa energetyczne jako uzasadnione do kalkulacji cen i stawek opłat w taryfach. Zatwierdzając przedłożone przez przedsiębiorstwa energetyczne taryfy, zgodnie z ww. przepisami, prezes URE ma na uwadze również ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen i stawek opłat.

Zgodnie z art. 45 ust. 5 Prawa energetycznego przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją kalkulują stawki opłat za świadczone przez siebie usługi w taki sposób, aby udział opłat stałych w łącznych opłatach za świadczone usługi przesyłania lub dystrybucji dla danej grupy taryfowej nie był wyższy niż ustalony przez prezesa URE.

Odnośnie do wysokości kosztów opłat stałych energii elektrycznej ponoszonych przez odbiorców należy wskazać, iż stosownie do obowiązujących przepisów są to koszty związane z ponoszeniem opłaty wynikającej ze składnika stałego stawki sieciowej i stawki opłaty przejściowej (obydwie zależne od wielkości mocy umownej odbiorcy, z wyjątkiem gospodarstw domowych, gdzie stawki opłat skalkulowane są w złotych na miesiąc) oraz opłaty abonamentowej.

Prezes URE w procesie zatwierdzania taryf każdorazowo analizuje udział opłat stałych i w sytuacji, gdy nie jest on uzasadniony, korzystając z upoważnień wynikających z przepisów prawa, wzywa przedsiębiorstwa do ich ograniczenia. Zgodnie z wyjaśnieniami prezesa URE przy zatwierdzaniu taryf dla energii elektrycznej kieruje się zasadą, aby składniki zmienne stawki sieciowej rosły więcej niż składniki stałe stawki sieciowej, tak aby nie dopuścić do nadmiernego wzrostu udziału opłat stałych w łącznych opłatach.

Należy zwrócić uwagę, że koszty usługi dystrybucyjnej to przede wszystkim koszty stałe, a koszty zmienne to głównie koszty zakupu energii na potrzeby różnicy bilansowej. W związku z powyższym część opłat związanych z usługą dystrybucji energii ma charakter stały – ich wysokość jest niezależna od ilości zużywanej przez odbiorcę energii w danym okresie rozliczeniowym. Niezależnie bowiem od wielkości zużycia energii elektrycznej przez odbiorcę, zakład energetyczny musi być w każdym momencie przygotowany na umożliwienie temu odbiorcy wykorzystania zamówionej mocy, ponosząc stałe koszty utrzymania sieci elektroenergetycznych.

W celu ewentualnego zmniejszenia opłat stałych można rozważyć wydłużenie okresu rozliczeniowego (jeżeli taka możliwość jest przewidziana w taryfie przedsiębiorstwa energetycznego), co powinno obniżyć opłatę abonamentową. Natomiast w przypadku podmiotów prowadzących działalność gospodarczą (zakwalifikowanych do innej grupy taryfowej niż grupa G) obniżenie opłaty dystrybucyjnej stałej może nastąpić poprzez zmniejszenie, określonej w umowie pomiędzy odbiorcą a przedsiębiorstwem energetycznym, mocy umownej.

Natomiast przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami gazowymi i świadczące usługę kompleksową kalkuluje ustalone w taryfie ceny paliw gazowych, stawki opłat abonamentowych (na podstawie kosztów uzasadnionych obejmujących wystawianie i dostarczanie faktur, obliczanie i pobieranie należności oraz czynności związane z uzasadnioną kontrolą odczytów i układów pomiarowych, dotrzymywaniem warunków umów i prawidłowości rozliczeń jako ilaraz tych kosztów ustalonych dla poszczególnych grup taryfowych i odpowiadającej danej grupie taryfowej liczby układów pomiarowych) oraz stawki opłaty sieciowej¹⁾ jako:

¹⁾ Stawki opłaty sieciowej kalkuluje się zastrzeżeniem § 39 ust 5 przedmiotowego rozporządzenia, który stanowi, że „przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami gazowymi i świadczące usługę kompleksową przenosi na odbiorców pobierających paliwa gazowe z sieci przesyłowej opłaty poniesione w związku z niedotrzymaniem zgłoszeń zapotrzebowania na paliwa gazowe w miejscach ich dostarczania lub przekroczeniami mocy umownej, wynikające z działania lub zaniechania tych odbiorców, według stawek opłat określonych w taryfie przedsiębiorstwa zajmującego się przesyłaniem paliw gazowych”.

a) stawki opłaty stałej – na podstawie kosztów stałych ponoszonych z tytułu zlecenia przez przedsiębiorstwo energetyczne usług w zakresie przesyłania, dystrybucji, magazynowania, skraplania lub re-gazyfikacji skroplonego gazu ziemnego, kosztów magazynowania w instalacjach własnych przedsiębiorstwa oraz kosztów bilansowania systemu i zarządzania ograniczeniami systemowymi,

b) stawki opłaty zmiennej – na podstawie kosztów zmiennych ponoszonych z tytułów, o których mowa w lit. a.

Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność w zakresie dystrybucji paliw gazowych kalkuluje stawki opłaty stałej na podstawie kosztów stałych określonych dla danej grupy taryfowej. Stawki te mogą być różnicowane odpowiednio do charakterystyki poboru paliwa gazowego.

Należy zauważyć, iż przedsiębiorstwo PGNiG SA ponosi koszty, o których mowa wyżej, niezależnie od ilości faktycznie pobieranego przez odbiorców gazu ziemnego (a nawet w sytuacji niepobierania w ogóle), tj. z tytułu zawarcia umów z operatorami systemu przesyłowego i dystrybucyjnego o świadczenie usługi przesyłania lub dystrybucji. Koszty te następnie przenoszone są w odpowiednim stopniu na odbiorców końcowych.

Należy też zaznaczyć, że koszty utrzymania i eksploatacji infrastruktury przesyłowej i dystrybucyjnej oraz obsługi handlowej to w ponad 90% koszty stałe i dążeniem przedsiębiorstw energetycznych jest odzyskiwanie ich poprzez opłaty o charakterze stałym, czyli stałe opłaty sieciowe i opłaty abonamentowe. Prezes URE nie wyraża zgody na takie relacje pomiędzy opłatami stałymi i zmiennymi, gdyż spowodowałyby to znaczący wzrost tych pierwszych z tego względu, że obecnie w opłatach stałych odzyskiwane jest 75% kosztów ponoszonych w sieci przesyłowej i nieznacznie powyżej 40% w sieci dystrybucyjnej. Wiązałoby się to z podwyższeniem płatności za paliwo gazowe dla odbiorców domowych, zużywających w skali całego przedsiębiorstwa jednostkowo najmniejsze ilości paliwa. W przypadku ww. odbiorców relacja kosztów stałych do zmiennych jest szczególnie niekorzystna, co wynika z faktu, że stosunkowo duży majątek (rozległa i rozdrobiona sieć) angażowany jest do dostarczenia względnie niewielkich ilości paliwa.

Mam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na zapytanie pani poseł.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 17 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie braku uregulowań prawnych
dotyczących korzystania ze zniżek
przez studentów w okresie po ukończeniu
studiów licencjackich przed rozpoczęciem
nauki na studiach II stopnia (10490)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie braku uregulowań prawnych dotyczących korzystania ze zniżek przez studentów po ukończeniu studiów licencjackich przed rozpoczęciem nauki na studiach drugiego stopnia (nr SPS-024-10490/11), pragnę przekazać, że z dniem 1 października br. wejdzie w życie nowelizacja ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.). Zgodnie z nowym brzmieniem art. 188 ust. 1 ustawy „studentowi przysługuje prawo do korzystania z 50% ulgi w opłatach za przejazdy publicznymi środkami komunikacji miejskiej. Osobom, które ukończyły studia pierwszego stopnia, prawo to przysługuje do dnia 31 października roku, w którym ukończyły te studia”.

W związku z powyższym projekt nowego rozporządzenia w sprawie dokumentacji przebiegu studiów przewiduje, iż absolwenci studiów pierwszego stopnia będą mieli prawo do posiadania legitymacji studenckiej do dnia 31 października roku ukończenia tych studiów. Przewiduję, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 października br.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Maria Elżbieta Orłowska

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie stanu prawnego lokali mieszkalnych
należących do Browarów Lubelskich
przed prywatyzacją (10491)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Gabrieli Masłowskiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie stanu prawnego lokali mieszkalnych należących do Browarów Lubelskich przed prywatyzacją, położonych w Lublinie przy ul. Bernardyńskiej, przesłane do ministra skar-

bu państwa przy piśmie z dnia z dnia 29 sierpnia 2011 r. (SPS-024-10491/11), uprzejmie informuję, co następuje.

Właścicielem budynków i budowli oraz wieczystego użytkowania gruntów składających się na nieruchomości stanowiącą Browar nr 2 w Lublinie przy ul. Bernardyńskiej 15, w której znajdują się lokale mieszkalne, było przedsiębiorstwo państwowe pn. Zakłady Piwowarskie w Lublinie, na mocy prawomocnej decyzji administracyjnej wojewody lubelskiego z 1992 r.

Dokumentacją dotyczącą stanu prawnego tej nieruchomości przed prywatyzacją przedsiębiorstwa w 1992 r. dysponuje wojewoda lubelski jako organ założycielski zlikwidowanego przedsiębiorstwa państwowego. Aktualnie dokumentacja ta winna znajdować się w archiwum Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie.

Zakłady Piwowarskie w Lublinie zostały sprywatyzowane w procesie prywatyzacji bezpośredniej w trybie ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych. Wojewoda lubelski, działający w imieniu Skarbu Państwa, zadysponował mieniem zlikwidowanego przedsiębiorstwa, zawierając w dniu 31 grudnia 1992 r. ze spółką pracowniczą pn. Zakłady Piwowarskie w Lublinie SA (obecna nazwa Perła – Browary Lubelskie SA) dwie umowy notarialne obejmujące zorganizowane części mienia.

Pierwsza z nich, umowa o oddanie do odpłatnego korzystania mienia Skarbu Państwa, objęła browary o uregulowanym stanie prawnym, do których nie zostały zgłoszone żadne roszczenia reprivatyzacyjne.

Drużga z nich, umowa dzierżawy zorganizowanych części mienia Skarbu Państwa, zawarta również w trybie ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, objęła trzy nieruchomości, do których zgłoszono roszczenia reprivatyzacyjne, w tym Browar nr 2 w Lublinie przy ul. Bernardyńskiej 15.

Na podstawie art. 52a ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji w 1997 r. prawa i obowiązki Skarbu Państwa wynikające z powyższych umów zaczęły wykonywać minister skarbu państwa.

Aktem notarialnym z dnia 16 grudnia 1997 r. dokonano przeniesienia na spółkę własności zorganizowanej części mienia przedsiębiorstwa, objętej umową o oddanie do odpłatnego korzystania mienia Skarbu Państwa, co do którego nie zostały zgłoszone roszczenia reprivatyzacyjne.

Dzierżawę nieruchomości objętych umową dzierżawy, co do których zgłoszono roszczenia przez spadkobierców byłych właścicieli, m.in. do Browaru nr 2, przedłużano aneksami, ostatnim do dnia 31 grudnia 2007 r., tj. łącznie do maksymalnego 15-letniego okresu, na jaki zgodnie z ustawą o komercjalizacji i prywatyzacji może zostać zawarta umowa dzierżawy.

W § 2 ust. 2 umowy dzierżawy strony postanowiły, że „w odniesieniu do tej części mienia, w stosunku do którego roszczenia spadkobierców byłych właścicieli zostaną oddalone ostateczną decyzją uprawnionego organu państwowego, spółce od dnia następnego

go po dniu prawomocnego oddalenia roszczeń przysługiwać będzie prawo jego zakupu”.

W okresie 15 lat od dnia podpisania umowy dzierżawy nie doszło jednak do ostatecznego rozstrzygnięcia roszczeń byłych właścicieli.

Biorąc pod uwagę powyższe, tj. wpływ maksymalnego okresu trwania umowy dzierżawy zawartej na podstawie ustawy prywatyzacyjnej oraz utrzymujący się brak podstaw do sprzedaży browaru w Lublinie przy ul. Bernardyńskiej, minister skarbu państwa decyzją nr 32 z dnia 12 grudnia 2007 r., podjętą na podstawie art. 57 ust. 3 ówczesnie obowiązującej ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, ze zm.), postanowił o przekazaniu ww. nieruchomości do zasobu nieruchomości Skarbu Państwa. W wykonaniu decyzji Delegatura Ministra Skarbu Państwa w Lublinie w dniu 31 grudnia 2007 r. dokonała protokolarnego przekazania nieruchomości zabudowanej Browarem w Lublinie przy ul. Bernardyńskiej 15 (objętej księgą wieczystą KW nr LU1I/00111443/6, prowadzoną przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, X Wydział Ksiąg Wieczystych) do zasobu nieruchomości Skarbu Państwa.

Zatem zagospodarowanie nieruchomości, w tym lokali mieszkalnych położonych w Lublinie przy ul. Bernardyńskiej 15, należy aktualnie do kompetencji prezydenta miasta Lublina, pełniącego funkcję starosty.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie kredytu z Europejskiego Banku
Inwestycyjnego (10492)**

W odpowiedzi na zapytania pani poseł Danieli Chrapkiewicz z dnia 29 sierpnia br. w sprawie kredytu z Europejskiego Banku Inwestycyjnego przekazuję na ręce Pana Marszałka niniejsze wyjaśnienia.

Wskazywany w zapytaniu kredyt udzielony Bankowi Gospodarstwa Krajowego na rzecz Krajowego Funduszu Drogowego przez Europejski Bank Inwestycyjny w wysokości 800 mln EUR jest przeznaczony na budowę autostrad: A1 odcinek Pyrzowice – Maciejów o długości 36 km i A4 odcinek Szarów – Rzeszów o długości ok. 135 km oraz drogi ekspre-

sowej S19 odcinek dojazdowy do Rzeszowa o długości 4,4 km.

1. Kiedy planowane jest ukończenie ww. odcinków autostrad finansowanych z kredytu udzielonego przez EBI?

W zakresie realizacji budowy autostrady A1 odcinek Pyrzowice – Maciejów został podzielony na dwa zadania inwestycyjne na odcinkach:

— Pyrzowice – Piekary Śląskie o długości 14,51 km, wartość robót 1 829 367 854,48 PLN. Planowane zakończenie robót 19.04.2012 r. Brak opóźnień na tym kontrakcie, ponieważ przy 75,5% zaawansowaniu czasowym wykonanie rzeczowe wynosi 83%;

— Piekary Śląskie – Maciejów o długości 20,103 km, wartość robót 1 259 105 333,14 PLN – zgodnie z „Programem budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zatwierdzonym uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., planuje się zakończenie robót 07.12.2011 r. Kontrakt notuje opóźnienie, ponieważ przy 81,6% zaawansowaniu czasowym wykonanie rzeczowe wynosi 61,4%. W dalszym ciągu możliwe jest uzyskanie przejezdności na Euro 2012.

Dla realizacji budowy odcinka autostrady A4 odcinek Szarów – Rzeszów zadanie zostało podzielone następująco:

— w ramach odcinka Kraków – Tarnów segment węzeł Szarów – węzeł Krzyż o długość 56,8 km został podzielony na trzy kontrakty:

– kontrakt węzeł Szarów – węzeł Brzesko – planowane zakończenie robót 24.02.2012 r. Kontrakt notuje opóźnienie, przy 72,6% zaawansowaniu czasowym wykonanie rzeczowe stanowi 38,1% i uzyskanie przejezdności na Euro 2012 jest zagrożone,

– kontrakt węzeł Brzesko – węzeł Wierzchosławice, dla którego we wrześniu br. zawarto umowę z nowym wykonawcą. Termin realizacji ustalono na 21 miesięcy od rozpoczęcia robót budowlanych. Brak możliwości uzyskania przejezdności na Euro 2012,

– kontrakt węzeł Wierzchosławice – węzeł Krzyż – planowane zakończenie robót 27.01.2012 r. Kontrakt notuje opóźnienie, ponieważ przy 75,3% zaawansowaniu czasowym wykonanie rzeczowe stanowi 39,0% i uzyskanie przejezdności na Euro 2012 jest zagrożone;

— w ramach odcinka Tarnów – Rzeszów segment węzeł Krzyż – węzeł Rzeszów Wschód wraz z odcinkiem drogi ekspresowej S19 węzeł Rzeszów Zachód – węzeł Świlcza – łączna długość całego odcinka wynosi 83,4 km. Odcinek został podzielony na następujące cztery kontrakty:

– kontrakt węzeł Krzyż – węzeł Dębica Pustynia. Planowane zakończenie robót 05.08.2012 r. Występuje bardzo wysokie zagrożenie braku uzyskania przejezdności na Euro 2012 r., bowiem kontrakt notuje opóźnienie – przy 49,2% zaawansowaniu czasowym wykonanie rzeczowe stanowi 20,0%,

– kontrakt węzeł Dębica Pustynia – Węzeł Rzeszów Zachodni. Planowane zakończenie robót 08.06.2012 r. Kontrakt opóźniony – przy 57,1% zaawansowania czasowego wykonanie rzeczowe wynosi 27,4%. Przy

pełnej mobilizacji robót budowlanych możliwe jest jeszcze uzyskanie przejezdności na Euro 2012,

– kontrakt węzeł Rzeszów Zachód – węzeł Rzeszów Centralny. Planowane zakończenie robót 21.11.2011 r. Kontrakt opóźniony – przy 79,4% zaawansowania czasowego wykonanie rzeczowe wynosi 32,5%. Zagrożone jest uzyskanie przejezdności na Euro 2012,

– kontrakt węzeł Rzeszów Centralny – węzeł Rzeszów Wschód. Planowane zakończenie robót 28.09.2011 r. Kontrakt opóźniony – przy 89,2% zaawansowania czasowego wykonanie rzeczowe wynosi 59,6%. Mobilizacja wykonawcy umożliwi uzyskanie przejezdności na Euro 2012.

2. Na jakich warunkach dla strony polskiej udzielony został przez EBI kredyt na budowę autostrady?

Kredyt „Projekt: Polska – autostrady II” w kwocie 800 mln euro udzielony przez Europejski Bank Inwestycyjny ma na celu wsparcie rozwoju sieci drogowej w ramach sieci TEN-T i dlatego udzielony został na bardzo dogodnych warunkach. Ponadto celem tego kredytu jest prefinansowanie oraz współfinansowanie wydatków, które Polska pozyskuje w ramach środków bezzwrotnych UE (Program Operacyjny „Infrastruktura i środowisko”).

Należy pamiętać, iż Europejski Bank Inwestycyjny został ustanowiony na mocy traktatu rzymskiego i jego zasadniczą rolą jest udzielanie długoterminowych kredytów na rzecz rozwoju projektów głównie w sektorze infrastruktury oraz przemysłu. Wszystkie projekty muszą być zgodne z celami polityki UE. Właścicielami banku są państwa członkowskie 27 krajów UE.

W przedmiotowym kredycie istnieje możliwość wyboru indywidualnie dla każdej transzy m.in. waluty wypłaty (euro lub PLN) oraz oprocentowania stałego lub zmiennego. Waluta oraz warunki spłaty zależne są od waluty oraz terminów, w których stosowna transza została wypłacona. Maksymalny terminem spłaty kredytu wynosi 30 lat od planowanej daty wypłaty ostatniej transzy kredytu. Umowa finansowa przewiduje możliwość wcześniejszej spłaty kredytu.

Oprocentowanie kredytu jest niższe niż dla kredytów komercyjnych, należy jednakże wskazać, iż zwykle banki komercyjne nie udzielają kredytów dłuższych niż 15–20 lat. Warunki finansowe kredytu są również lepsze od obecnie emitowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego obligacji na rzecz „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, których obecna zapadalność nie przekracza 10 lat.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie planowanego nałożenia akcyzy
na węgiel (10493)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz, przekazane przy piśmie z dnia 31 sierpnia br., znak: SPS-024-10493/11, w sprawie planowanego nałożenia akcyzy na węgiel uprzejmie informuję, co następuje.

Zasady opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej określa dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej. Określa ona również minimalne stawki podatku akcyzowego oraz w ogólnym zarysie mechanizm jego pobierania. Według I załącznika do dyrektywy minimalne poziomy opodatkowania, mające zastosowanie do paliw do ogrzewania i energii elektrycznej w odniesieniu do węgla i koksu (w EUR za gigadzul/wartość kaloryczna brutto), zostały określone na poziomie 0,15 dla zastosowania gospodarczego i 0,30 dla zastosowania niegospodarczego.

Krajowe zasady opodatkowania wyrobów akcyzowych określa ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym. W zakresie opodatkowania podatkiem akcyzowym węgla i koksu Polska wynegocjowała okres przejściowy do dnia 1 stycznia 2012 r., w którym zaniechano poboru podatku, a stawka podatku została określona w ustawie na poziomie 1,28 zł/GJ (tj. 0,30 EUR/GJ).

Aktualnie obowiązujące przepisy ustawy o podatku akcyzowym nie pozwalają na zgodne z dyrektywą opodatkowanie akcyzą węgla i koksu. Określają jedynie termin wprowadzenia akcyzy i stawkę. Ich pozostawienie w obecnym kształcie wiązałoby się ze wzrostem kosztów dla osób fizycznych oraz podmiotów zużywających węgiel lub koks.

W związku z jednoznacznym stanowiskiem ministra gospodarki odnośnie do konieczności szybkiego uregulowania prawnego sprawy podatku akcyzowego na węgiel i koks, podczas prac sejmowych nad ustawą o redukcji niektórych obowiązków dla obywateli i przedsiębiorców została zgłoszona poselska poprawka w zakresie zmiany ustawy o podatku akcyzowym dotyczącym opodatkowania akcyzą węgla i koksu. Uchwalona przez Sejm, znajdująca się obecnie w Senacie, ustawa o redukcji wprowadza przepisy dotyczące opodatkowania akcyzą węgla i koksu, w tym m.in. zwolnienia od akcyzy, które miałyby objąć następujące zużycie węgla i koksu:

- w procesie produkcji energii elektrycznej,
- w procesie wyrobów energetycznych (węgiel koksowy do produkcji koksu),
- przez gospodarstwa domowe i przedmioty użyteczności publicznej (organy administracji publicznej, jednostki Sił Zbrojnych RP, podmioty oświaty, żłobki i kluby dziecięce, podmioty lecznicze, jednostki organizacyjne pomocy społecznej, organizacje pożytku publicznego),
- do przewozu towarów i pasażerów koleją,
- do łącznego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej,
- w pracach rolniczych, ogrodniczych, w hodowli ryb oraz w leśnictwie,
- w procesach mineralogicznych, elektroliptycznych i metalurgicznych oraz do redukcji chemicznej,
- przez zakłady energochłonne do celów opałowych,
- przez podmioty gospodarcze, w których wprowadzone zostały w życie systemy prowadzące do osiągnięcia celów dotyczących ochrony środowiska lub do podwyższenia efektywności energetycznej (ciepłownie).

Zbieżny z poprawką poselską jest przedstawiony przez ministra finansów projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym, który obecnie jest na etapie konsultacji międzyresortowych i społecznych. Tak więc gospodarstwa domowe nie będą obciążone podatkiem akcyzowym, podobnie jak większość przemysłu zużywającego węgiel i koks.

Przyjęcie zapisów dotyczących zwolnień w takiej postaci pozwoli na zminimalizowanie kosztów osób zużywających węgiel na własne potrzeby. Umożliwi również zachowanie konkurencyjności polskiej gospodarki w wyniku wprowadzenia zwolnień dla przeważającej większości przedsiębiorstw zużywających węgiel i koks w ramach prowadzonej działalności.

Powyższe zmiany w ustawie o podatku akcyzowym powinny zostać przyjęte w obecnej kadencji Sejmu, ponieważ jest to jedyny sposób, aby zapewnić przed dniem 2 stycznia 2012 r. wprowadzenie do polskiego prawa przepisów umożliwiających realizację obowiązków ustawowych i obsługę systemu poboru podatku akcyzowego dla węgla i koksu.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie wynajmu laptopów przez Policję
(10494)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-024-10494/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Danieli Chrapkiewicz w sprawie wynajmu laptopów przez Policję, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z wyjaśnień przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż przed wszczęciem postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, którego przedmiotem jest najem komputerów przenośnych wraz z oprogramowaniem na potrzeby jednostek organizacyjnych Policji, dokonano szczegółowego oszacowania kosztów. Analiza rynku wykazała, iż koszt zakupu komputerów jest zbliżony do kosztu ich najmu. Warto przy tym wskazać, że planując przedsięwzięcie oparte o najem komputerów, nie zakładano uzyskania sumarycznie niższych kosztów aniżeli w przypadku ich zakupu.

Za wyborem formy najmu przemawiała możliwość rozłożenia płatności na okres 4 lat. Kolejną korzyścią wynikającą z tej formy użytkowania sprzętu komputerowego przez Policję jest zapewnienie wysokiego poziomu obsługi serwisowej komputerów przez wykonawcę zamówienia publicznego w całym okresie obowiązywania umowy. Pozwoli to na wymianę lub naprawę uszkodzonego sprzętu w ciągu 5 dni roboczych od dnia zgłoszenia.

Przedstawiając powyższe, jednocześnie informuję, iż w związku z koniecznością doposażenia Policji w urządzenia dostępne spełniające wymagania wdrażanych rozwiązań zaawansowanych technologicznie tego typu przedsięwzięcia będą realizowane sukcesywnie, w miarę dostępnych środków finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

w sprawie polityki rybackiej (10495)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Danieli Chrapkiewicz, posła na Sejm RP, z dnia 2 sierpnia br., przekazane przez pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, przy piśmie z dnia 29 sierpnia br., SPS-024-10495/11, w zakresie programu pomocowego dla polskich rybaków chcących odejść z zawodu rybaka do innych dziedzin, uprzejmie informuję, że w ramach osi priorytetowej 1 (środek 1.5 Rekompensaty społeczno-ekonomiczne w celu zarządzania krajową flotą rybacką) Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” (PO „Ryby” 2007–2013), rybacy mogą ubiegać się o pomoc finansową w celu m.in. dywersyfikacji zatrudnienia, podnoszenia kwalifikacji zawodowych, udziału w szkoleniach przekwalifikujących oraz wcześniejszego przejścia na emeryturę. Beneficjentem środka są rybacy, którzy utracili miejsce na statku rybackim w wyniku trwałego zaprzestania działalności połowowej, podnoszący kwalifikacje zawodowe oraz znajdujący się w kwalifikującym do przyznania pomocy wieku.

Odnosząc się do możliwości przyszłego wsparcia finansowego w powyższym zakresie, należy wskazać, że w związku z trwającą reformą wspólnej polityki rybackiej i oczekiwaniem przez państwa członkowskie na opublikowanie przez Komisję Europejską pierwszego projektu nowego instrumentu finansowego na lata 2014–2020 trudno jest w chwili obecnej udzielić informacji na zadane pytanie. Spodziewany termin publikacji ww. projektu to listopad br.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że reforma wspólnej polityki rybackiej jest bardzo istotna dla Polski jako państwa członkowskiego UE oraz jest jednym z podstawowych priorytetów polskiej prezydencji. Nowa wspólna polityka rybacka zakłada działania mające na celu odbudowanie zasobów ryb do wielkości umożliwiającej ich zrównoważone wykorzystanie na poziomie gwarantującym także opłacalność prowadzenia działalności połowowej przez rybaków. Temu celowi będą służyć opracowywane plany długoterminowego zarządzania dla poszczególnych gatunków oraz ustalenie poziomu śmiertelności połowowej na zasadzie MSY (maksymalnego podtrzymanego połowu). Opracowany długoterminowy plan zarządzania dorszem na Morzu Bałtyckim okazał się sukcesem, co skutkuje tym, że od 2009 r. kwota połowowa tego gatunku stale rośnie. W chwili obecnej trwają dyskusje nad planem długoterminowego zarządzania łososiem, a w przyszłości objęte takimi planami zostaną ryby pelagiczne i płaskie. Zarządza-

nie wielogatunkowe i długoterminowe jest korzystne zarówno z ekonomicznego, jak i biologicznego punktu widzenia – daje większą pewność doradztwa naukowego, jak i jaśniejsze perspektywy makroekonomiczne dla sektora, umożliwiając rybakom planowanie własnej działalności. W dłuższym okresie zaniknie również wrażenie konfliktu pomiędzy celami społeczno-ekonomicznymi a biologiczno-środowiskowymi polityki rybackiej.

Chciałbym również podkreślić, iż przedstawiony projekt dokumentu dotyczący reformy wspólnej polityki rybackiej ma również na celu unormowanie zasad prowadzenia działalności rybackiej poprzez np. koncesje połowowe, kontrolę połowów czy organizację rynku rybnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie ustawy o upadłości konsumenckiej
(10496)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz z dnia 29 sierpnia 2011 r., dotyczące zmiany przepisów o upadłości osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Postępowania mające za przedmiot tzw. upadłość konsumencką, od chwili wejścia w życie nowelizacji ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361), dalej p.u. i n., na której mocy ta instytucja została wprowadzona do systemu prawa upadłościowego¹⁾, pozostają nieprzerwanie w sferze zainteresowania Ministerstwa Sprawiedliwości. Monitorowany jest wpływ wniosków o ogłoszenie upadłości osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz liczba ogłaszanych upadłości.

Z danych otrzymywanych z sądów upadłościowych wynika, że do dnia 31 lipca 2011 r. do sądów wpłynęło ogółem 1739 wniosków o ogłoszenie upadłości konsumenckiej, a upadłość ogłoszono w 30 sprawach.

Przedstawione dane statystyczne pozwalają na stwierdzenie, że instytucja upadłości konsumenckiej – w obowiązującej formule – nie spełniła pokładanych w niej nadziei.

Z tego powodu, kierując się potrzebą modyfikacji obowiązujących przepisów w taki sposób, aby stały się one bardziej „przyjazne” dla zadłużonych konsumentów, Ministerstwo Sprawiedliwości prowadzi prace nad nowelizacją przepisów o upadłości konsumenckiej.

1. Planuje się przede wszystkim poszerzenie kręgu beneficjentów „upadłości konsumenckiej” przez umożliwienie objęcia tym postępowaniem nie tylko – jak dotychczas – osób, które stały się niewypłacalne na skutek wyjątkowych i niezależnych od nich okoliczności, lecz także osób, które popadły w stan niewypłacalności na skutek konieczności zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych swoich oraz osób będących na ich utrzymaniu.

2. Kolejną projektowaną zmianą będzie ułatwienie ponoszenia kosztów postępowania upadłościowego. Obecnie ciężar ponoszenia kosztów postępowania stanowi poważną barierę utrudniającą wszczęcie i prowadzenie postępowania upadłościowego wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej. Dlatego zostanie zaproponowane elastyczne rozwiązanie, zgodnie z którym jeżeli dłużnik ma możliwości zarobkowe i z okoliczności sprawy wynika, że w toku dalszego postępowania będzie na bieżąco pokrywał koszty, sąd nie będzie mógł oddalić wniosku o ogłoszenie upadłości tylko z tego powodu, że majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

Przepisy pozwalają obecnie na ogłoszenie upadłości dłużnika, który dysponuje majątkiem pozwalającym na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego i choćby w minimalnym stopniu – na zaspokojenie wierzycieli, chociaż utrzymuje się on ze świadczeń socjalnych i w praktyce nie będzie miał możliwości wykonania ustalonego planu spłat. Nie pozwalają natomiast na ogłoszenie upadłości dłużnika, którego majątek wprawdzie nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania, jednak posiada on stosunkowo duże możliwości zarobkowe, a przy dołożeniu należytej staranności mogłyby zaspokoić wierzycieli w znacznej części. Istotnym novum będzie w tym kontekście zrezygnowanie z zasady, że postępowanie upadłościowe prowadzone w stosunku do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej może być tylko postępowaniem prowadzonym w celu likwidacji majątku dłużnika.

3. Obowiązujące przepisy w niedostatecznym stopniu uwzględniają okoliczność, że dłużnik, którego dom jednorodzinny albo lokal mieszkalny zostaną zbyte w celu uzyskania środków na zaspokojenie wierzycieli, po upływie wskazanego w ustawie okresu rocznego, w którym będzie miał zagwarantowane środki na wynajęcie lokalu mieszkalnego, może powiększyć grono bezdomnych. W praktyce rzadko zdarza się, aby osoba, wobec której ogłoszono upadłość

¹⁾ Ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 234, poz. 1572).

konsumencką, spłacająca wierzycieli zgodnie z ustalonym planem spłat, mogła zapewnić sobie i swojej rodzinie godziwe warunki mieszkaniowe. Z tego względu w projekcie ustawy zaproponowano, aby dom lub lokal, w którym zamieszkuje upadły, został zamieniony na lokal mieszkalny o niższym metrażu lub standardzie, a uzyskana w ten sposób kwota, będąca różnicą wartości tych nieruchomości, została przeznaczona na zaspokojenie wierzycieli. Jeżeli taka zamiana nie byłaby możliwa, dom jednorodzinny albo lokal mieszkalny, w którym zamieszkuje upadły, będą podlegać sprzedaży w ostatniej kolejności, po przeprowadzeniu likwidacji innych składników masy upadłości. Ponadto przewiduje się, że w przypadku gdy na podstawie planu podziału funduszy masy upadłości zostanie zaspokojona część stanowiąca co najmniej 30% ogólnej sumy zgłoszonych wierzytelności, a możliwości majątkowe upadłego będą dawały podstawę do przyjęcia, że w ramach planu spłaty zostanie zaspokojonych nie mniej niż 75% objętych nim wierzytelności, sąd na wniosek dłużnika będzie mógł wyłączyć likwidację domu jednorodzinnego albo lokalu mieszkalnego, w którym zamieszkuje upadły.

4. Istotną zmianą będzie wprowadzenie przepisu umożliwiającego konsumentowi złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości również wtedy, gdy jest on zobowiązany względem tylko jednego wierzyciela.

5. Z uwagi na rozbieżności interpretacyjne w praktyce różnych sądów upadłościowych, jak również trudności, z jakimi borykają się dłużnicy chcący wystąpić do sądu ze stosownym wnioskiem o ogłoszenie upadłości, projektuje się wyraźne wskazanie elementów obligatoryjnych takiego wniosku, co – jak należy się spodziewać – ograniczy problemy związane z wymogami formalnymi wniosku.

6. Dłużnicy zainteresowani złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości będą mogli skorzystać z pomocy miejskiego lub powiatowego rzecznika konsumentów, który w ramach pełnionej misji uzyska legitymację do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości w imieniu dłużnika.

7. Kolejnym istotnym novum będzie wprowadzenie wymogu, aby przed wszczęciem postępowania dłużnik podjął próbę pozasądowego porozumienia z wierzycielami, pod rygorem odrzucenia wniosku jako przedwczesnego. W przypadku zawarcia układu pozasądowego będzie zagwarantowana ochrona zarówno interesów wierzycieli, jak i dłużnika, przez poddanie wynegocjowanego układu kontroli sądu upadłościowego. Jeżeli wraz z wnioskiem o ogłoszenie upadłości albo po jego złożeniu dłużnik przedstawi dowody na piśmie, że zawarł pozasądowy układ z wierzycielami, za którym wypowiedziała się większość wierzycieli mająca łącznie co najmniej dwie trzecie ogólnej sumy wierzytelności objętych postępowaniem, sąd będzie mógł zatwierdzić taki układ. Na postanowienie o zatwierdzeniu układu będzie przysługiwać zażalenie, co pozwoli zagwarantować należyta ochronę praw wierzycieli, którzy układu z dłużnikiem nie zawierali.

Uprzejmie informuję, że projekt ustawy zmieniającej ustawę Prawo upadłościowe i naprawcze zawierający przedstawione zmiany pozostaje na etapie wstępnych prac legislacyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

w sprawie aplikacji komorniczej (10497)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Danieli Chrapkiewicz, dotyczące zrównania aplikacji komorniczej z innymi aplikacjami prawniczymi, wskutek czego absolwentom aplikacji komorniczej umożliwiona zostanie zmiana zawodu na inny, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 112, poz. 769) z dniem 1 stycznia 2008 r. zmienione zostały przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.), dotyczące m.in. zasad dochodzenia do tego zawodu, aplikacji komorniczej oraz wprowadzenia państwowych egzaminów: konkursowego na aplikację komorniczą oraz komorniczego.

Do obowiązków komornika, który jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym, należy wykonywanie orzeczeń sądowych na drodze przymusowej egzekucji świadczeń pieniężnych i niepieniężnych, a także wykonywanie innych czynności określonych w ustawach. Przygotowująca do zawodu aplikacja komornicza jest aplikacją profilowaną na zawód komornika, poczynając od egzaminu konkursowego, poprzez zakres aplikacji i egzamin komorniczy.

Zawarty w interpelacji argument przemawiający za zrównaniem aplikacji komorniczej z pozostałymi aplikacjami prawniczymi, tj. stwierdzenie, że „egzamin konkursowy swoim zakresem nie różni się od wymogów stawianych kandydatom ubiegającym się na aplikację adwokacką i radcowską” (z wyjątkiem prawa karnego), nie odpowiada rzeczywistości.

Egzamin konkursowy na aplikację komorniczą, w porównaniu do egzaminów wstępnych na aplikację adwokacką i radcowską, ma nie tylko zawężony zakres przedmiotowy, ale stawia zdecydowanie niższe

– o 10 punktów – wymagania dotyczące progu punktowego do uzyskania pozytywnego wyniku z testu egzaminacyjnego. Test rozwiązywany podczas egzaminu konkursowego na aplikację komorniczą, podobnie jak testy na pozostałe prawnicze aplikacje samorządowe, składa się ze 150 pytań, jednak pozytywny wynik z testu dla kandydata na aplikację komorniczą wymaga uzyskania zaledwie 90 punktów, zaś dla pozostałych aplikacji wymóg ten jest wyższy i wynosi 100 punktów (na 150 możliwych). Regulacje dotyczące powyższych zagadnień zawarte są w art. 29h ust. 3 wyżej wskazanej ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, art. 75i ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.), art. 33⁹ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65, z późn. zm.) i art. 71j § 3 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1158, z późn. zm.). Poziom oczekiwanej wiedzy od kandydatów na aplikantów na aplikacje radcowską, adwokacką i notarialną jest zatem zasadniczo odmienny od oczekiwań od kandydatów na aplikację komorniczą, co ma swoje odzwierciedlenie w wynikach egzaminów wstępnych. W roku 2010 r. zdawalność na aplikację adwokacką wynosiła 33% (przystąpiło do egzaminu 2958 osób, zdało 986 osób), na aplikację radcowską 25% (przystąpiło 5397 osób, zdało 1349 osób), na aplikację notarialną 21,2% (przystąpiło 1069 osób, zdało 227 osób), zaś na aplikację komorniczą aż 78% (przystąpiło 341 osób, zdało 268 osób).

Istotnie odmienne są także zakresy programowe aplikacji. Zakres aplikacji komorniczej, określony w art. 30 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, wskazuje jednoznacznie, że aplikacja komornicza ma na celu zapoznanie aplikanta komorniczego z całokształtem pracy komornika. Program aplikacji komorniczej w części obejmującej zajęcia seminaryjne uwzględnia wyłącznie zagadnienia wchodzące w zakres obowiązków komornika, szczegółowo wskazane w § 8 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2007 r. w sprawie organizacji i przebiegu aplikacji komorniczej (Dz. U. Nr 244, poz. 1804). Zmniejszenie zakresu przedmiotowych wymagań w porównaniu do pozostałych prawniczych aplikacji, tj. adwokackiej, radcowskiej i notarialnej, znajduje również odzwierciedlenie w krótszym czasie trwania aplikacji komorniczej. Aplikacja komornicza jest 2-letnia, podczas gdy aplikacja adwokacka i radcowska trwa 3 lata, zaś aplikacja notarialna trwa 2,5 roku. Ponadto egzamin komorniczy bardzo istotnie różni się od pozostałych zawodowych egzaminów prawniczych, ponieważ jest wyłącznie ukierunkowany na sprawdzenie umiejętności samodzielnego i należytego wykonywania zawodu komornika (art. 31 ust. 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji).

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że aktualnie obowiązujące rozwiązania dotyczące zakresu wymagań wobec aplikantów komorniczych, w porównaniu do obowiązujących w tym przedmiocie

regulacji dotyczących aplikantów adwokackich, radcowskich i notarialnych, nie dają podstaw do oceny o porównywalności tych aplikacji.

Zawarte w interpelacji stwierdzenie, że osoby, które ukończyły aplikację adwokacką, radcowską i notarialną mają – w przeciwieństwie do aplikantów komorniczych – swobodny i dowolny wybór zawodów prawniczych jest uproszczone. Przepisy ustaw: Prawo o adwokaturze, o radcach prawnych, Prawo o notariacie określają dodatkowe wymogi, bez spełnienia których zmiana zawodu prawniczego nie jest to możliwa. Do tych wymogów zalicza się – oprócz ukończenia aplikacji – zdanie egzaminu zawodowego adwokackiego, radcowskiego, notarialnego, a ponadto konieczność wykonywania tych zawodów przez określony czas (3 lata wykonywania zawodu adwokata lub radcy prawnego do powołania na stanowisko notariusza, co najmniej 2-letnia asesura notarialna poprzedzająca powołanie na stanowisko notariusza – do wpisu na listę adwokatów lub radców prawnych).

Postulowana w interpelacji potrzeba zrównania uprawnień osób kończących aplikację komorniczą z uprawnieniami osób kończących pozostałe samorządowe aplikacje prawnicze wymagałaby zatem całkowitego przemodelowania obecnych rozwiązań, istotnego podniesienia wymagań wobec kandydatów na aplikację komorniczą, poszerzenia zakresu egzaminu konkursowego na aplikację oraz programu aplikacji. Zmiana programowa aplikacji komorniczej wymagałaby również wydłużenia czasu jej trwania, analogicznie do czasu trwania pozostałych aplikacji prawniczych, a także zmiany zasad egzaminu komorniczego.

Wprowadzenie postulowanych w interpelacji zmian legislacyjnych wymaga niewątpliwie poszerzonej dyskusji, także z udziałem samorządu komorniczego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie niedozwolonych klauzul
w umowach ze studentami (10498)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie niedozwolonych klauzul stosowanych w umowach zawieranych ze studentami (nr SPS-024-10498/11)

z dnia 29 sierpnia 2011 r., pragnę przekazać, iż kwestia poprawy pozycji studentów w ramach cywilnoprawnego stosunku łączącego ich z uczelniami jest istotnym elementem reformy szkolnictwa wyższego, wprowadzonej ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455, z późn. zm.). Nowelizacja ta m.in. zrównała zasady ustalania wysokości opłat za studia obowiązujące w uczelniach publicznych i niepublicznych. Zgodnie z nowym brzmieniem przepisów opłaty za świadczone usługi edukacyjne związane z kształceniem studentów na studiach i studiach doktoranckich oraz opłaty związane z powtarzaniem określonych zajęć na studiach i studiach doktoranckich nie mogą przekraczać kosztów ponoszonych w zakresie niezbędnym do uruchomienia i prowadzenia w danej uczelni, odpowiednio studiów lub studiów doktoranckich oraz zajęć na studiach lub studiach doktoranckich, z uwzględnieniem kosztów przygotowania i wdrażania strategii rozwoju uczelni, w szczególności rozwoju kadr naukowych i infrastruktury dydaktyczno-naukowej, w tym amortyzacji i remontów.

Nowelizacja ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym obejmuje także kwestię dodatkowych opłat ponoszonych przez studentów, nie zawsze określonych w umowach zawieranych ze studentami, jasno ustalając zamknięty katalog bezpłatnych usług edukacyjnych, do których świadczenia zobowiązana jest uczelnia. Wprowadzony do ustawy nowy art. 99a stanowi, iż „uczelnia nie pobiera opłat za rejestrację na kolejny semestr lub rok studiów, egzaminy, w tym egzamin poprawkowy, egzamin komisyjny, egzamin dyplomowy, wydanie dziennika praktyk zawodowych, złożenie i ocenę pracy dyplomowej oraz wydanie suplementu do dyplomu”.

Odnosząc się do części zapytania dotyczącej odpowiedzialności za nieuzasadnione jednostronne zmiany postanowień umów przez uczelnie, pragnę podkreślić, iż w mojej opinii umowy zawierane ze studentami winny precyzyjnie określać sytuacje, w których możliwe jest podwyższenie opłaty za studia, nie pozwalając uczelni na jednostronne, dowolne zmiany w tym zakresie. W tym kontekście należy zauważyć, że art. 385³ Kodeksu cywilnego określający, jakie klauzule uważa się w razie wątpliwości za niedozwolone postanowienia umowne, wymienia w pkt 10 uprawnienie kontrahenta konsumenta do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w tej umowie. Zapisy umów przewidujące takie uprawnienie mogą więc być zaskarżone do sądu zgodnie z art. 479³⁸ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, w konsekwencji czego sąd, w razie uwzględnienia powództwa, uznaje je za niedozwolone i zakazuje ich wykorzystywania.

Uznanie przez sąd postanowień umowy zawieranej ze studentami za niedozwolone może rodzić po stronie uczelni konsekwencje opisane w Kodeksie wy-

kroczeń. Zgodnie bowiem z art. 138b § 1 K.w. „kto, będąc zobowiązany na mocy orzeczenia sądu do zaniechania wykorzystywania lub do odwołania zalecenia stosowania ogólnych warunków umów albo wzoru umowy, nie stosuje się do tego obowiązku, zawierając w umowie niedozwolone postanowienia umowne, podlega karze grzywny”. Przepisy przewidujące kary finansowe za stosowanie niedozwolonych klauzul umownych przewiduje także ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, z późn. zm.). Zgodnie z jej art. 24 zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przez co rozumie się także stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Zgodnie z art. 26 ust. 1 ww. ustawy prezes UOKiK wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 24. Zgodnie natomiast z art. 106 ust. 1 tej ustawy, jeżeli przedsiębiorca, choćby nieumyślnie, dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy, prezes UOKiK może nałożyć na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Pragnę także nadmienić, że radą i pomocą studentom, którzy w trakcie studiów spotkali się ze stosowaniem przez uczelnie klauzul niedozwolonych w umowach, służy także rzecznik praw studenta, będący organem Parlamentu Studentów Rzeczypospolitej Polskiej. W wielu sprawach okazało się także pomocne ministerstwo, wskazując możliwe procedury odwoławcze. Ponadto od 1 stycznia 2012 r. student rozpoczynający studia będzie miał prawo do przeszkolenia w zakresie swoich praw i obowiązków. Szkolenia będzie prowadzić Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej w porozumieniu z samorządem studenckim uczelni, zgodnie z przepisami znowelizowanej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Maria Elżbieta Orłowska

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego**

**w sprawie braku środków pieniężnych w Łodzi
na działalność komisji lekarskich orzekających
o niepełnosprawności (10499)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r. nr SPS-024-10499/11 zapytaniem pana Sylwestra Pawłowskiego, posła na Sejm RP, w sprawie braku środków pieniężnych w Łodzi na działalność komisji lekarskich orzekających o niepełnosprawności uprzejmie informuję.

W ustawie budżetowej na rok 2011 w budżetach wojewodów na działalność zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności zaplanowano łącznie 73 095 tys. zł, z tego: wydatki bieżące wojewódzkich zespołów – 9625 tys. zł oraz dotacje dla powiatowych zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności (zadania bieżące z zakresu administracji rządowej realizowane przez powiaty) – 63 470 tys. zł. Z tej kwoty dla województwa łódzkiego zaplanowano 5085 tys. zł, z tego: wydatki bieżące wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności – 1137 tys. zł oraz dotacje dla powiatowych zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności – 3948 tys. zł. Podziału dotacji na poszczególne powiaty dokonuje samodzielnie wojewoda łódzki.

Ze sprawozdania z wykonania wydatków budżetu państwa za 7 miesięcy 2011 r. wynika, że wydatki w części 85/10 Województwo łódzkie, dział 853 Pozostałe zadania w zakresie polityki społecznej, rozdział 85321 Zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności zostały wykonane w wysokości 3059 tys. zł, co stanowi 60,2% planu po zmianach, tj. o 1,9% więcej niż wynika z upływu czasu, w tym wydatki dla powiatowych zespołów w wysokości 2570,8 tys. zł (63,0% planu po zmianach, tj. o 4,7% więcej niż wynika z upływu czasu).

W ustawie budżetowej na rok 2011 w części 83 Rezerwy celowe w poz. 39 została zaplanowana rezerwa celowa z przeznaczeniem na dofinansowanie zadań realizowanych przez zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności w wysokości 3750 tys. zł. Środki z tej rezerwy są uruchamiane na wniosek ministra pracy i polityki społecznej oraz wnioski wojewodów.

W piśmie z dnia 31 sierpnia 2011 r. nr BON-IV-074-4-3-ZW/IR/11 minister pracy i polityki społecznej dokonał podziału środków z ww. rezerwy celowej w kwocie 3 750 000 zł z przeznaczeniem dla 16 województw na finansowanie działalności zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności, w tym dla województwa łódzkiego – 228 129 zł z przeznaczeniem na finansowanie działalności powiatowych zespołów orzekających.

Decyzją ministra finansów z dnia 15 września 2011 r. nr FS10/4135/854/10/SAA/11/7671 został zwiększony budżet województwa łódzkiego o ww. kwotę.

Zgodnie z art. 154 ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 159, poz. 1240, z późn. zm.) minister finansów może, po uzyskaniu pozytywnej opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu, dokonać zmiany przeznaczenia rezerwy celowej.

W związku z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej minister finansów wystąpił do Komisji Finansów Publicznych z prośbą o wyrażenie pozytywnej opinii w sprawie zmiany przeznaczenia kwoty 4 824 542 zł w ramach rezerwy celowej ujętej w ustawie budżetowej na rok 2011, w części 83 Rezerwy celowe, poz. 66 „Środki na realizację zadań wynikających z ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3” i przeznaczenie tej kwoty na dofinansowanie zadań realizowanych przez zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności.

Komisja Finansów Publicznych na posiedzeniu w dniu 14 września 2011 r. rozpatrzyła ww. wniosek ministra finansów i pozytywnie zaopiniowała propozycję przeznaczenia kwoty 4 824 542 zł na dofinansowanie zadań realizowanych przez zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności (opinia nr 238 Komisji Finansów Publicznych do ministra finansów w sprawie zmiany przeznaczenia rezerwy celowej uchwalona na posiedzeniu 14 września 2011 r.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jerzego Polaczka**

**w sprawie uzyskania szczegółowych wyjaśnień
dotyczących brutalnego postępowania
funkcjonariuszy Policji w nocy
z 6 na 7 sierpnia 2011 r. wobec
młodego człowieka na podstawie informacji
zamieszczonej na portalu wPolityce.pl (10500)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-024-10500/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jerzego Polaczka w sprawie uzyskania szczegółowych wyjaśnień dotyczących brutalnego postępowania funkcjonariuszy Policji w nocy z 6 na

7 sierpnia 2011 r. wobec młodego człowieka na podstawie informacji zamieszczonej na portalu wPolityce.pl, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W dniu 7 sierpnia 2011 r. w godzinach nocnych stanowisko zgłoszeniowe Stołecznego Stanowiska Kierowania Komendy Stołecznej Policji otrzymało informację, że w okolicach klubu „Port Wisła” mężczyzna wskoczył do Wisły. W związku z powyższym w okolice tego miejsca wysłano patrol Policji.

W związku ze skargą osoby wymienionej w publikacji internetowej na postępowanie funkcjonariuszy Policji oraz publikacjami medialnymi na temat interwencji w Komendzie Rejonowej Policji Warszawa I prowadzone są stosowne czynności wyjaśniające. Z dotychczasowych ustaleń wynika, że na obecnym etapie postępowania wyjaśniającego brakuje dostatecznych podstaw do stwierdzenia naruszenia dyscypliny służbowej przez funkcjonariuszy Policji.

Jednocześnie należy podkreślić, że w związku z zawiadomieniem osoby wymienionej w publikacji internetowej w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Mokotów prowadzone jest postępowanie przygotowawcze (sygn. akt Ds. 724/11/III) w sprawie przekroczenia uprawnień służbowych przez funkcjonariuszy Komendy Rejonowej Policji Warszawa I.

Mając powyższe na uwadze, należy wskazać, iż instytucją właściwą do udzielenia szczegółowych informacji dotyczących prowadzonego postępowania karnego jest prokuratura.

W sprawie odpowiedzialności służbowej policjantów biorących udział w interwencji wiążące dla organów Policji będą prawomocne rozstrzygnięcia prokuratury oraz sądu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie systemu AGS (10501)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie systemu AGS (SPS-024-10501/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Decyzja o wycofaniu się Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z programu budowy systemu AGS (Alliance Ground Surveillance) wynikała przede wszystkim z ówczesnej, trudnej sytuacji ekonomicznej pań-

stwa, związanej z kryzysem finansowym uwidoczni-
nym w końcu 2008 r., w efekcie którego resort obrony narodowej stanął w obliczu konieczności znalezienia, w trybie pilnym, oszczędności w budżecie. Była ona wypadkową decyzji częściowych podjętych przez przedstawicieli komórek organizacyjnych i organów statutowych resortu obrony narodowej, działających zgodnie z ich kompetencjami.

Proces ten został zainicjowany podczas prac nad przygotowaniem decyzji budżetowej Ministerstwa Obrony Narodowej na 2009 r., w dniu 2 lutego 2009 r., na posiedzeniu Komisji Budżetowej Ministerstwa Obrony Narodowej, działającej na podstawie decyzji nr 278/MON ministra obrony narodowej z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie planowania i wykonywania budżetu resortu obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 13, poz. 149, ze zm.). Jako jedno z koniecznych, długofalowych działań oszczędnościowych (realizowanych przez Sztab Generalny Wojska Polskiego) wskazano wówczas wycofanie lub ograniczenie uczestnictwa w programach i organizacjach wielonarodowych (np. AGS, Eurokorpus).

Powyższa decyzja została poprzedzona analizami w zakresie operacyjnym, dokonanymi przez Sztab Generalny Wojska Polskiego i Zespół Zadaniowy, powołany do realizacji programu AGS decyzją nr 163/MON ministra obrony narodowej z dnia 13 czerwca 2003 r. w sprawie budowy systemu rozpoznania sytuacji naziemnej z powietrza, działający pod przewodnictwem sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej, pełniącego także funkcję krajowego dyrektora do spraw uzbrojenia. Natomiast analizy w zakresie finansowym prowadził Departament Budżetowy Ministerstwa Obrony Narodowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw zagranicznych
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie gromadzenia przez Ministerstwo
Spraw Zagranicznych danych dotyczących
wydobycia gazu łupkowego na świecie (10502)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Ludwika Dorna (pismo nr SPS-024-10502/11 z dnia 29 sierpnia br.) w sprawie gromadzenia przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych

danych dotyczących wydobycia gazu łupkowego na świecie uprzejmie informuje.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych prowadzi szeroką współpracę z partnerami z kanadyjskich prowincji Alberta i Kolumbia Brytyjska, w której uczestniczą również przedstawiciele innych resortów i instytucji administracji państwowej. W ramach tej współpracy odbywa się wymiana doświadczeń i praktyk regulacyjnych dotyczących poszukiwań i wydobycia gazu metodami niekonwencjonalnymi. Organizowane są również spotkania z ekspertami, mające na celu przybliżenie systemu regulacyjnego Kanady na szczeblu prowincji i federalnym. W ramach polsko-kanadyjskiej współpracy realizowana była również wizyta doradcy szefa zarządu regulatora z prowincji Alberta ERCB, na którą pan poseł powołuje się w swoim zapytaniu. Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie posiada jednak przetłumaczonego zbioru regulacji prawnych dotyczących wydobycia gazu z formacji łupkowych w Kanadzie.

Korzystanie z doświadczeń regulacyjnych państw posiadających znaczne zasoby węglowodorów będzie miało w naszej ocenie kluczowe znaczenie dla budowania w Polsce sektora niekonwencjonalnych zasobów ropy i gazu. Na prośbę Kancelarii Sejmu RP Ministerstwo Spraw Zagranicznych we współpracy z placówkami dyplomatycznymi RP zebrało informacje dotyczące uregulowań prawnych w 12 wybranych państwach. Materiały te zostały przekazane do Biura Analiz Sejmowych w dniu 9 sierpnia 2011 r.

Choć Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie jest resortem właściwym w sprawach dotyczących przygotowania ram prawnych dla bezpiecznego gazu łupkowego w Polsce, to mając na uwadze interes kraju, uważamy, że rolą MSZ w tym zakresie jest identyfikowanie partnerów oraz ułatwianie nawiązywania kontaktów/wymiany informacji z właściwymi partnerami w krajach mających doświadczenia w wydobyciu gazu z łupków (zarówno na szczeblu rządowym, jak i eksperckim). W naszej ocenie doświadczenia regulacyjne i dobre praktyki wykorzystywane w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie mogą stanowić istotne wsparcie dla rozwoju sektora gazu łupkowego w Polsce. W celu wspierania procesu kształcenia polskich regulatorów i ekspertów w obszarze gazu z łupków Ministerstwo Spraw Zagranicznych przygotowuje wizyty studyjne dla ekspertów polskiej administracji, organizuje seminaria, konferencje i spotkania z udziałem ekspertów z USA i Kanady. Współpraca ekspercka mająca na celu wymianę doświadczeń i informacji prowadzona jest również z innymi państwami, w tym z Norwegią i Danią. W inicjatywach podejmowanych przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych uczestniczą przedstawiciele polskich instytucji zaangażowanych w problematykę gazu z łupków, przedstawiciele administracji na szczeblu lokalnym oraz przedstawiciele instytucji naukowo-badawczych i ośrodków analitycznych.

W Ministerstwie Spraw Zagranicznych problematyka polsko-amerykańskiej współpracy dotyczą-

cej gazu łupkowego pozostaje w gestii podsekretarza stanu ds. globalnej polityki ekonomicznej, promocji i kultury.

Zaangażowanie Ministerstwa Spraw Zagranicznych w proces budowania w Polsce sektora gazu z formacji łupkowych i podejmowane w tym zakresie konkretne działania wynikają z ogromnej troski o bezpieczeństwo energetyczne i ekonomiczne naszego kraju oraz przeświadczenia o ogromnej szansie, jaką może stwarzać pozyskanie nowych zasobów dla rozwoju gospodarczego poszczególnych regionów i całego kraju, wzmocnienia konkurencyjności polskiej gospodarki oraz dalszego rozwoju innowacyjności i technologicznego know-how w nowych obszarach związanych z poszukiwaniami i wydobyciem węglowodorów.

Z wyrazami szacunku

Minister
Radosław Sikorski

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie procesu planowania zakupów
samolotów Bryza (10503)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie procesu planowania zakupów samolotów Bryza (SPS-024-10503/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W latach 2007 i 2008 przeprowadzono w Siłach Powietrznych analizę potrzeb, która wykazała konieczność pozyskania lekkich samolotów transportowych. Określone przez Siły Powietrzne wymagania taktyczno-techniczne zostały spełnione przez produkowany w Polskich Zakładach Lotniczych sp. z o.o. w Mielcu samolot M-28 Bryza. Dodatkowym argumentem za wyborem tego typu statku powietrznego była jego wcześniejsza dwudziestoletnia eksploatacja w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, a także zabezpieczenie w części zamienne i serwis oraz możliwość przeszkolenia personelu latającego i technicznego na terenie kraju.

Poza powyższym, zgodnie z poleceniem otrzymanym w dniu 16 maja 2008 r., w czasie pobytu ministra obrony narodowej pana Bogdana Klicha w 13. eskadrze lotnictwa transportowego w Krakowie, ówczesny dowódca Sił Powietrznych gen. broni pil. Andrzej Błasik dokonał kolejnej analizy celowości dal-

szej eksploatacji samolotów transportowych typu An-26. W piśmie do ministra obrony narodowej z dnia 20 maja 2008 r. przedstawił informację na temat problemów występujących podczas użytkowania samolotów An-26 i kończących się resursach kalendarzowych. Dowódca Sił Powietrznych poinformował, że zgodnie z planem docelowej eksploatacji zasadniczego uzbrojenia i sprzętu wojskowego Sił Powietrznych pozostałe samoloty An-26 przewidziano do wycofania z użycia. Biorąc pod uwagę powyższe, a także fakt, że dostawa dwóch kolejnych samolotów typu CASA C-295M miała być zrealizowana w 2008 r., a zakup kolejnych pięciu samolotów tego typu planowany był na lata 2009–2011, mając na celu unifikację floty średnich samolotów transportowych, dowódca Sił Powietrznych wnioskuje, że dalsza eksploatacja samolotów transportowych An-26 jest, ze względów ekonomicznych, nieuzasadniona.

Biorąc pod uwagę przytoczone informacje, podjęto decyzję o zakupie dwunastu samolotów M-28B/PT Bryza z silnikami typu PT6A-65B wraz z pełnym pakietem wyposażenia naziemnego w czterech różnych wersjach.

W związku z brakiem środków finansowych na zakup dodatkowych samolotów transportowych typu CASA C-295M, w celu doposażenia 13. eskadry lotnictwa transportowego do stanu szesnastu statków powietrznych, samoloty M-28 Bryza przejęły część zadań zabezpieczenia transportu na rzecz dysponentów nalotu, zarówno w lotach krajowych, jak i zagranicznych. Były to loty operacyjne na potrzeby Polskiego Kontyngentu Wojskowego Orlik, transporty medyczne, loty kurierskie do Brukseli, szkolenie spadochronowe, zabezpieczenie transportu powietrznego na terenie kraju dla rodzajów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i przewozy przedstawicieli administracji państwowej. Samoloty M-28 Bryza są wykorzystywane również do realizacji szkolenia lotniczego i zapewnienia utrzymania nawyków przez kadrę instruktorską.

W dokumencie pn. „Koncepcja szkolenia personelu latającego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej” oceniono, że do realizacji szkolenia lotniczego w wymiarze ok. 4600 godzin rocznie niezbędne jest posiadanie piętnastu nowoczesnych samolotów M-28.

Realizacja w latach 2008–2013 zawartej w dniu 10 grudnia 2008 r. umowy nr IU/80/IX-31/DZSZ/207/IX-19/UZINEG/M/2008/2011/89 na zakup samolotów M-28 Bryza pozwoli na eksploatację statków powietrznych przez okres 25–30 lat bez potrzeby ich głębokiej modernizacji. Samoloty zapewnią bezpieczne i regularne szkolenie personelu latającego i w znacznym stopniu przyczynią się do realizacji zadań związanych z transportem powietrznym na potrzeby jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej.

W związku z wycofaniem z eksploatacji samolotów TU-154M i Jak-40 samoloty M-28 Bryza przejmą także, w określonym zakresie, zadania realizowane na rzecz administracji państwowej. Ponadto statki

te zastąpią samoloty An-2, których zakończenie eksploatacji planowane jest na 2012 r.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaje w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie okoliczności śmierci
polskiego żołnierza w dniu 27 lipca 2011 r.
(10504)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie okoliczności śmierci polskiego żołnierza w dniu 27 lipca 2011 r. (SPS-024-10504/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że w wyżej wymienionej sprawie jest prowadzone śledztwo przez prokuratora Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie i Żandarmerię Wojskową. Z uwagi na dobro śledztwa na obecnym etapie postępowania nie są udostępniane informacje dotyczące szczegółów zdarzenia.

Odnosząc się do pytania pana posła Ludwika Dorna w kwestii ewentualnej możliwości wjechania „cywilnego” samochodu prowadzonego przez lokalnego, afgańskiego kierowcę w kolumnę pojazdów patrolu amerykańskiego, uprzejmie informuję, że zasady regulujące materię ruchu drogowego są takie same dla wszystkich uczestników misji w Afganistanie.

Należy mieć na uwadze, że działania żołnierzy Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie w przypadku zagrożenia życia, jak też kwestię otwarcia ognia szczegółowo regulują dokumenty normatywne, w tym zasady użycia siły (Rules of Engagement), wprowadzone zarządzeniem nr Z-5/MON ministra obrony narodowej z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie użycia środków przymusu bezpośredniego, broni i innego uzbrojenia oraz sposobu i trybu dokumentowania oraz meldowania o ich zastosowaniu przez żołnierzy Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Islamskiej Republice Afganistanu. Zarządzenie to przewiduje możliwość użycia siły wojskowej wyłącznie w sytuacji, gdy inne środki przymusu (mniej dotkliwe) nie mogą być zastosowane w celu realizacji

zadania lub w celu zapewnienia obrony własnej. Pozostaje to w zgodzie z międzynarodowym prawem humanitarnym konfliktów zbrojnych, które jednoznacznie określa, że środki walki należy wybierać tak, aby unikać strat i szkód cywilnych oraz spowodować do minimum nieuniknione straty i szkody.

Wspomniane w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna słowa generała dywizji dotyczące konieczności dążenia przez żołnierzy przede wszystkim do zatrzymania i obozwładnienia, a nie zlikwidowania przeciwnika, są odzwierciedleniem przytoczonych wyżej zasad.

Jeżeli natomiast chodzi o poruszoną przez pana posła Ludwika Dorna kwestię ewentualnych prób „schwymania taliba – samobójcy z ładunkiem uwieszonym u pasa”, pragnę poinformować, że resort obrony narodowej nie posiada informacji na temat zdarzenia z udziałem takiego zamachowca – samobójcy (tj. z pasem szahida), do którego nawiązuje pan poseł Ludwik Dorn.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie osób odpowiedzialnych
za opublikowanie w Internecie planów siedziby
jednostki Formoza (10505)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie osób odpowiedzialnych za opublikowanie w Internecie planów siedziby jednostki Formoza (SPS-024-10505/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Po publikacji w dniu 11 sierpnia br. w dzienniku „Rzeczpospolita” artykułu „Tajne, ale jawne w sieci” pełnomocnik ministra obrony narodowej do spraw ochrony informacji niejawnych dyrektor Departamentu Ochrony Informacji Niejawnych polecił wszczęcie stosownego postępowania wyjaśniającego. Zebrane w toku tego postępowania materiały i opinie, w tym dowódcy Wojsk Specjalnych oraz szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, pozwoliły na sformułowanie wstępnej tezy, że opublikowana na stronie internetowej przez Rejonowy Zarząd Infrastruktury w Gdyni dokumentacja przetargowa nie zawierała informacji niejawnych. Opublikowany materiał miał

charakter jawny, przedstawiał wycinkowy obraz kompleksów i obiektów wojskowych w zakresie niezbędnym do opracowania dokumentacji oraz wykonywania robót budowlanych.

Jednocześnie informuję, że Żandarmeria Wojskowa prowadziła w przedmiotowej sprawie odrębne postępowanie wyjaśniające, a następnie przesłała materiały dowodowe do Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gdyni. Po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego przez prokuraturę, i opierając się na jego wynikach, postanowieniem z dnia 12 września br. prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gdyni odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień oraz działania na szkodę interesu publicznego przez osoby funkcyjne z Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Gdyni polegających na opublikowaniu na stronie internetowej schematów budynków wykorzystywanych m.in. przez bazę morską Formoza z powodu nieświerdzenia znamion czynów zabronionych. Postanowienie to nie jest jeszcze prawomocne i podlega zaskarżeniu.

Należy jednak podnieść w tym miejscu, że wstępna analiza zasadności tego postanowienia dokonana w Oddziale Postępowania Przygotowawczego Naczelnej Prokuratury Wojskowej nasunęła pewne wątpliwości związane z zakresem tzw. minimalnych wojskowych wymogów organizacyjno-użytkowych ustanowionych przez dowódcę Wojsk Specjalnych na potrzeby przebudowy budynków bazy. W związku z powyższym omawiana sprawa badana jest, w trybie zwierzchniego nadzoru służbowego, w Naczelnej Prokuraturze Wojskowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 31 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie osób odpowiedzialnych
za przygotowanie wstępnych założeń
taktyczno-technicznych lekkiego
opancerzonego samochodu patrolowego (10506)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie osób odpowiedzialnych za przygotowanie wstępnych założeń taktyczno-technicznych lekkiego opancerzonego samochodu patrolowego

(SPS-024-10506/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Procedura pozyskania lekkich opancerzonych samochodów patrolowych dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej została rozpoczęta przez ówczesny Departament Zaopatrywania Sił Zbrojnych Ministerstwa Obrony Narodowej od rozeznania rynku przez zamieszczenie na stronie internetowej zapytania ofertowego. Zapytanie to zawierało wstępne założenia taktyczno-techniczne dla przedmiotowego sprzętu, opracowane pod kierownictwem pana podpułkownika Tomasza Fajkowskiego z Szefostwa Wojsk Pancernych i Zmechanizowanych Dowództwa Wojsk Lądowych (gestora sprzętu) oraz zatwierdzone przez pana generała broni Waldemara Skrzypczaka, ówczesnego dowódcę Wojsk Lądowych.

Deklaracje udziału w przedmiotowym postępowaniu uzyskano od 11 potencjalnych wykonawców. Tylko w odniesieniu do jednej oferty nie potwierdzono spełnienia wymagań Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że zasadniczym powodem odstąpienia od realizacji zakupu lekkiego opancerzonego samochodu patrolowego była zaistniała w 2008 r. możliwość szybkiego pozyskania kołowych transporterów opancerzonych typu MRAP 4x4 Cougar od Sił Zbrojnych Stanów Zjednoczonych Ameryki. W efekcie rozmów podjętych ze stroną amerykańską Polski Kontyngent Wojskowy w Afganistanie otrzymał już w 2009 r. 30 pojazdów tego typu (stosownie do ówczesnych potrzeb etatowych) z zapewnieniem możliwości ubiegania się o kolejne dostawy. Uwzględniając powyższe, po podjęciu przez polski rząd decyzji o zwiększeniu w 2010 r. liczebności Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie, złożono stronie amerykańskiej zapotrzebowanie na kolejne 50 pojazdów typu MRAP (wersje MTV lub Cougar), co zostało uwzględnione i zrealizowane.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie programu modernizacji pojazdów
BMP-1 (10507)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie pro-

gramu modernizacji pojazdów BMP-1 (SPS-024-10507/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Decyzję o modernizacji bojowego wozu piechoty BWP-1 podjął ówczesny minister obrony narodowej pan Aleksander Szczygło przez akceptację „Protokołu ustaleń ze spotkania w dniu 7 lutego 2007 r. nt. modernizacja bojowych wozów piechoty BWP-1”.

W ramach programu PUMA, nadzorowanego przez Departament Polityki Zbrojeniowej Ministerstwa Obrony Narodowej, w latach 2007–2009 zrealizowano dwie umowy, których łączna wartość wyniosła 4 838 073,43 zł.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie postępu prac nad wstępnymi
założeniami taktyczno-technicznymi
zdalnie sterowanego systemu wieżowego
dla KTO Rosomak (10508)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie postępu prac nad wstępnymi założeniami taktyczno-technicznymi zdalnie sterowanego systemu wieżowego dla KTO Rosomak (SPS-024-10508/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W dniu 18 lipca br. na stronie internetowej Inspektoratu Uzbrojenia została zamieszczona informacja wstępna o przygotowywaniu przez inspektora, jako zamawiającego, procedury pozyskania zdalnie sterowanego systemu wieżowego z wyrzutnią przeciwpancernych pocisków kierowanych Spike zintegrowanego z kołowym transporterem opancerzonym Rosomak. Załącznikiem do tej informacji są, zatwierdzone przez gestora sprzętu – szefa Wojsk Pancernych i Zmechanizowanych Dowództwa Wojsk Lądowych – wstępne założenia taktyczno-techniczne (zakładka „ogłoszenia” na stronie internetowej Inspektoratu Uzbrojenia).

Postępowanie na zakup zdalnie sterowanego systemu wieżowego z wyrzutnią przeciwpancernych pocisków kierowanych Spike zintegrowanego z KTO Rosomak zostanie ogłoszone po zakończeniu uzgod-

nień wewnątrzresortowych, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Terminy dostaw przedmiotowego sprzętu zostaną ustalone po zakończeniu negocjacji technicznych z wykonawcami.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie remontu fregat OHP w USA (10509)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie remontu fregat OHP w USA (SPS-024-10509/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady opracowywania, w tym zakres i szczegółowość, centralnych planów rzeczowych oraz kompetencje osób realizujących zadania rzeczowe w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej określa decyzja nr 7/MON ministra obrony narodowej z dnia 14 stycznia 2008 r. w sprawie zasad opracowywania i realizacji centralnych planów rzeczowych (Dz. Urz. MON Nr 1, poz. 6, ze zm.).

Zadanie dotyczące remontu fregat rakietowych typu OHP, o którym mowa w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna, zostało wprowadzone do „Planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na lata 2011–2012”, zgodnie z wytycznymi przywołanej wyżej decyzji. Ramowy zakres prac remontowych został określony przez gestora fregat – szefa Zarządu Operacji Morskich Sztabu Marynarki Wojennej (dokument podpisany przez pana komandora Janusza Wyderskiego w zastępstwie szefa zarządu) i uzgodniony przez pana komandora Waldemara Wysokińskiego – szefa Szefostwa Techniki Morskiej Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wspomniany wyżej „Plan modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej”, a także tryb realizacji zadania dotyczącego remontu fregat typu OHP w Stanach Zjednoczonych Ameryki przez program Foreign Military Sales zostały zatwierdzone przez ministra obrony narodowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wątpliwości związanych
z przetargiem na samoloty LIFT (10510)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wątpliwości związanych z przetargiem na samoloty LIFT (SPS-024-10510/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Postępowanie przetargowe na zakup samolotów LIFT objęte jest tzw. tarczą antykorupcyjną. W omawianym zakresie przedstawiciele Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Biura do Spraw Procedur Antykorupcyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej uczestniczą, jako obserwatorzy, w posiedzeniach komisji przetargowej. Ponadto w pracach nad dokumentami przetargowymi aktywnie partycypują przedstawiciele Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Ministerstwo Obrony Narodowej nie posiada informacji o zgłaszaniu przez którąkolwiek ze służb podejrzeń o występowaniu jakichkolwiek nieprawidłowości w przedmiotowym postępowaniu.

Ponadto uprzejmie wyjaśniam, że wstępne założenia taktyczno-techniczne stanowiące podstawę do rozpoczęcia procedury pozyskania samolotów LIFT zatwierdził w marcu 2010 r. ówczesny dowódca Sił Powietrznych pan generał broni pilot Andrzej Błasik. Po przeprowadzeniu negocjacji technicznych z uczestnikami postępowania przetargowego, mających na celu uszczegółowienie przedmiotu zamówienia, zostały zweryfikowane wstępne założenia taktyczno-techniczne, które następnie w dniu 10 kwietnia br. zatwierdził gestor sprzętu – szef Wojsk Lotniczych pan generał brygady pilot Stefan Rutkowski.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie ustalenia osób odpowiedzialnych
za zakup dla wojska 20 luksusowych
samochodów (10511)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie ustalenia osób odpowiedzialnych za zakup dla wojska 20 samochodów luksusowych (SPS-024-10511), uprzejmie informuję, że decyzję o zakupie samochodów ciężarowo-osobowych wysokiej mobilności o podwyższonym standardzie podjął szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych na wniosek gestora, tj. szefa szefostwa Służby Czołgowo-Samochodowej, działającego w oparciu o zapotrzebowanie w zakresie zabezpieczenia potrzeb transportowych, zgłoszone przez dowódców rodzajów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z decyzją ministra obrony narodowej 19 zakupionych pojazdów marki Land Rover znajduje się w dyspozycji dowódcy Garnizonu Warszawa w celu zabezpieczenia zadań transportowych związanych z okresem prezydentury Polski w Unii Europejskiej, natomiast jeden z nich jest wykorzystywany przez polskiego przedstawiciela wojskowego przy komitetach wojskowych Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego i Unii Europejskiej.

Pragnę nadmienić, że do pozyskania wskazanych pojazdów nie jest wymagane opracowanie wstępnych założeń taktyczno-technicznych, a sam zakup został zrealizowany zgodnie z ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.) na podstawie wymagań eksploatacyjno-technicznych. Dokumentacja przetargowa była poddana sprawdzeniu przez Najwyższą Izbę Kontroli, Biuro do Spraw Procedur Antykorupcyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej i Departament Kontroli Ministerstwa Obrony Narodowej. Instytucje te nie dopatrzyły się żadnych uchybień proceduralnych, w związku z czym nie zaszła konieczność wyciągnięcia konsekwencji służbowych, o których mowa w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie ustalenia osób odpowiedzialnych
za niezakupienie dla PKW Afganistan
karabinów napędowych (10512)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie ustalenia osób odpowiedzialnych za niezakupienie dla PKW Afganistan karabinów napędowych (SPS-024-10512/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Postępowanie na wykonanie usługi przystosowania śmigłowców Mi-17 do użytkowania wielolufowych pokładowych karabinów maszynowych, w tym ich zakup, zostało wszczęte w lipcu 2010 r. przez Departament Zaopatrywania Sił Zbrojnych Ministerstwa Obrony Narodowej. Przedmiotowe postępowanie zostało rozpoczęte na podstawie wstępnych założeń taktyczno-technicznych opracowanych przez Biuro Analiz Rynku Uzbrojenia, które z dniem 1 stycznia br. zostało rozwiązane.

Odpowiedzialnym za analizę dotyczącą 7,62 mm wielolufowych pokładowych karabinów maszynowych, wykorzystaną przy opracowaniu wstępnych założeń taktyczno-technicznych, był ówczesny dyrektor Biura Analiz Rynku Uzbrojenia pan pułkownik Jan Fiedor. Natomiast wstępne założenia taktyczno-techniczne dla tego sprzętu zostały zatwierdzone w dniu 1 lutego 2010 r. przez pana pułkownika Zdzisława Kastarskiego pełniącego obowiązki szefa Wojsk Aeromobilnych Dowództwa Wojsk Lądowych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wymagania ujęte we wstępnych założeniach taktyczno-technicznych, dotyczące pojemnika na dodatkowe tysiąc pięćset sztuk amunicji oraz specjalnego worka na łuski i ogniwa taśmy, wprowadzono w oparciu o wynik analiz przeprowadzonych przez Biuro Analiz Rynku Uzbrojenia. Potwierdziło ono istnienie podobnych rozwiązań technicznych w tym zakresie, np. francuskiej firmy NEXTER.

Odpowiadając na pytanie pana posła Ludwika Dorna, dotyczące kwestii przedłużania się procedury zakupu 7,62 mm wielolufowych pokładowych karabinów maszynowych, uprzejmie informuję, że wynikało to z konieczności wyjaśnienia wątpliwości zgłaszanych przez oferentów (potencjalnych dostawców karabinów) odnośnie do wymagań wynikających ze wstępnych założeń taktyczno-technicznych, co jest zgodne z procedurą udzielania zamówień w resorcie obrony narodowej. W świetle powyższego nie można mówić o winie osób odpowiedzialnych za proces zakupu karabinów, a tym samym o wyciągnięciu jakichkolwiek konsekwencji wobec tych osób.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygla**

**w sprawie trudnej sytuacji zrzeszonych
w Stowarzyszeniu Poszkodowanych
przez Deweloperów „Wierzbowa” (10515)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wiesława Rygla, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 29 sierpnia 2011 r., w sprawie sytuacji poszkodowanych nabywców mieszkań, zrzeszonych w Stowarzyszeniu Poszkodowanych przez Deweloperów Wierzbowa, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Odnosząc się do poruszonej w zapytaniu problematyki środków prawnych służących ochronie interesów nabywców mieszkań, można jedynie ogólnie stwierdzić, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206) stosowana przez przedsiębiorcę praktyka jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Powyższy przepis stanowi klauzulę generalną, która na okoliczność stosowania danej praktyki podlega stosownej konkretyzacji.

W myśl regulacji art. 12 tej ustawy w razie dokonania przez przedsiębiorcę nieuczciwej praktyki rynkowej konsument, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać:

- 1) zaniechania tej praktyki,
- 2) usunięcia skutków tej praktyki,
- 3) złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie,
- 4) naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych, w szczególności żądania unieważnienia umowy z obowiązkiem wzajemnego zwrotu świadczeń oraz zwrotu przez przedsiębiorcę kosztów związanych z nabyciem produktu,
- 5) zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na określony cel społeczny związany ze wspieraniem

kultury polskiej, ochroną dziedzictwa narodowego lub ochroną konsumentów.

Powyższa ustawa weszła w życie w dniu 21 grudnia 2007 r. Z tego względu regulacje w niej zawarte nie mogą mieć zastosowania do stanu faktycznego opisanego w zapytaniu poselskim, z którego wynika, że umowy cywilnoprawne między deweloperem a nabywcami lokali mieszkalnych zostały zawarte w 2006 r.

Wśród innych środków prawnych służących ochronie interesów nabywców należy wskazać na ogólne regulacje Kodeksu cywilnego. Na przykład na podstawie art. 491 K.c. w razie zwłoki drugiej strony w wykonaniu umowy wzajemnej nabywca może odstąpić od umowy, a także żądać naprawienia szkody wynikającej z niewykonania zobowiązania – art. 494 K.c.

Przyznać należy, że dotychczasowe regulacje prawne, które mogą być stosowane do umów deweloperskich, nie chronią w wystarczającym stopniu interesów nabywców lokali w umowach z deweloperem, szczególnie w przypadku upadłości dewelopera.

Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2010 r. (sygn. akt S 3/10) zasygnalizował potrzebę podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do uregulowania stosunków między stronami umowy deweloperskiej w celu zapewnienia ochrony praw nabywców mieszkań. W postanowieniu tym trybunał wprost wskazał, że w aktualnym stanie prawnym nie istnieje w żadnym akcie prawnym regulacja umowy, której przedmiotem jest zobowiązanie dewelopera do wybudowania mieszkania w celu odpłatnego przekazania go nabywcy, czyli tzw. umowy deweloperskiej.

W dniu 16 września 2011 r. Sejm RP uchwalił ustawę o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (druk sejmowy nr 4349, druk senacki nr 1342). W ustawie tej przyjęto regulacje zabezpieczające prawa nabywców mieszkań na etapie zawierania umowy z deweloperem oraz wprowadzono nadzór nad dysponowaniem przez dewelopera środkami powierzonymi mu przez nabywców. Ustawa zawiera również szczególne regulacje w zakresie postępowania upadłościowego, wprowadzające uprzywilejowanie nabywców mieszkań w tym postępowaniu, polegające na umożliwieniu odzyskania zainwestowanych środków albo kontynuowania przedsięwzięcia budowlanego i w efekcie przeniesienia własności wybudowanego lokalu na nabywcę.

Przepis art. 41 tej ustawy stanowi, że ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Obecnie ustawa ta oczekuje na podpisanie przez prezydenta.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygla**

**w sprawie realizacji inwestycji
infrastrukturalnych w Nagawczynie
przez GDDKiA (10516)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Wiesława Rygla, przekazanego przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10516/11, w sprawie realizacji inwestycji infrastrukturalnych w Nagawczynie przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad przedstawiam następujące stanowisko.

Ministerstwo Infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu bezpieczeństwa na wielu drogach krajowych, w tym także budowę ronda i przejścia podziemnego w miejscowości Nagawczyna w gminie Dębica w ciągu drogi krajowej nr 4.

Z uwagi na powyższe, w oparciu o kryteria uwzględniające wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch z uwzględnieniem udziału samochodów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości, a także ocenę efektywności ekonomicznej, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad opracowała „Plan działań na sieci dróg krajowych w ramach programu redukcji liczby ofiar śmiertelnych na lata 2011–2013”. W planie tym ujęto zadania z zakresu przebudowy skrzyżowań, budowy rond, budowy i modernizacji sygnalizacji świetlnej, budowy zatok autobusowych i chodników oraz szereg innych zadań poprawiających bezpieczeństwo użytkowników dróg oraz pieszych. Powstały w ten sposób plan działań uwzględnia ponad 400 zadań inwestycyjnych. Podkreślić należy, iż przyjęte do analizy kryteria pozwalają na efektywne wykorzystanie ograniczonych środków finansowych i umożliwiają podejmowanie działań w pierwszej kolejności na odcinkach dróg stwarzających największe zagrożenie bezpieczeństwa.

W „Planie działań na sieci dróg krajowych w ramach programu redukcji liczby ofiar śmiertelnych na lata 2011–2013” ujęto budowę ronda na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 4 oraz drogi wojewódzkiej nr 985 oraz uwzględniono budowę przejścia podziemnego pod drogą krajową nr 4 – w miejscowości Nagawczyna. Budowa ronda oraz budowa przejścia podziemnego w Nagawczynie będą realizowane po zapewnieniu finansowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie inwestycji w ramach
Lubuskiego Regionalnego Programu
Operacyjnego (10517)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo znak: SPS-024-10517/11 z 29 sierpnia 2011 r., przekazujące zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie inwestycji w ramach Lubuskiego Regionalnego Programu Operacyjnego, poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania postawione we wskazanym zapytaniu.

1. Jakie są powody wstrzymania środków, które powinny być przekazywane na tę inwestycję?

W trakcie realizacji projektu faktycznie zaistniały opóźnienia w przekazywaniu płatności do beneficjenta. Spowodowane to było błędami w złożonych przez beneficjenta wnioskach o płatność, nieprawidłowościami w realizacji projektu wykrytymi podczas kontroli (nieprawidłowości dotyczą zastosowania Prawa zamówień publicznych) oraz opóźnieniami w przekazywaniu środków na realizację projektu przez ministra nauki i szkolnictwa wyższego.

Na chwilę obecną instytucja zarządzająca LRPO przekazała wszystkie środki finansowe, o jakie wnioskował beneficjent wnioskami o płatność, po potrąceniu środków dotyczących korekty finansowej. Przekazanie kolejnych transz dofinansowania wymaga rozliczenia przez beneficjenta wkładu własnego (w tym przypadku środków pochodzących od ministra nauki i szkolnictwa wyższego).

Z uwagi na duży zakres realizowanej inwestycji i oczekiwanie na przekazanie wyjaśnień przez beneficjenta weryfikacja poprawności realizowania projektu trwała od 31 marca 2011 r. (data przekazania dokumentacji przez beneficjenta) do 5 września 2011 r. (pismo przekazane beneficjentowi w odpowiedzi na ostatnie zastrzeżenia). Nieprawidłowości stwierdzone podczas kontroli (ograniczenie podwykonawstwa, żądanie od każdego z wykonawców wspólnie ubiegających się o udzielenie zamówienia dokumentów potwierdzających spełnienie warunków udziału w postępowaniu oraz udzielenie zamówienia w trybie z wolnej ręki bez zachowania ustawowych przesłanek) skutkowały koniecznością naliczenia korekty finansowej w następującej wysokości:

— 5% wartości wydatków kwalifikowalnych w odniesieniu do podstawowego zamówienia na modernizację budynku (korekta dot. złożonych dotychczas faktur – 130 909,15 zł, potencjalna wartość korekty, wyliczona od wartości umowy z wykonawcą – 513 166,69 zł) oraz

— 25% wartości wydatków kwalifikowalnych dot. zamówienia na roboty dodatkowe (korekta dot.

złożonych faktur – 22 806,49 zł, potencjalna korekta wyliczona od wartości umowy z wykonawcą – 25 904,01 zł).

Ponadto trwa weryfikacja kolejnych dokumentów dotyczących pozostałych zamówień przeprowadzonych w ramach dofinansowanej inwestycji.

2. Czy prawdziwe są informacje mówiące, że prawdziwą przyczyną jest brak środków, które powinny być przekazywane na tę inwestycję z Ministerstwa Finansów do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego i dalej do samorządu (województwa lubuskiego) na Lubuski Regionalny Program Operacyjny?

W zakresie środków europejskich finansowanie projektu odbywa się poprzez realizację płatności przez Bank Gospodarstwa Krajowego. Płatności te zleca instytucja zarządzająca regionalnym programem operacyjnym na podstawie upoważnienia do wystawiania zleceń płatności wydane przez ministra rozwoju regionalnego. Kwota zawarta w upoważnieniu dla instytucji zarządzającej Lubuskim Regionalnym Programem Operacyjnym na 2011 r. pozwala na płynną realizację płatności w br. W zakresie środków europejskich nie ma zatem problemu z brakiem środków.

W zakresie środków krajowych na współfinansowanie projektu realizowanego przez publiczną szkołę wyższą odpowiedzialność za zapewnienie płynności przepływu środków spoczywa na dysponencie 38 części budżetowej – ministrze nauki i szkolnictwa wyższego. Z informacji uzyskanej od instytucji zarządzającej Lubuskim RPO wynika, że środki te nie zostały przekazane beneficjentowi w odpowiednim terminie. Wniosek o uruchomienie rezerwy celowej budżetu państwa na współfinansowanie projektu pn. „Modernizacja budynku dydaktycznego fizjoterapii w Gorzowie Wlkp. przy ul. Orłąt Lwowskich 4–6” w kwocie 8 475 351 zł został złożony w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego w dniu 7 września br., przy czym wniosek ten zawiera błędy wymagające dokonania korekty przez wnioskodawcę. W związku z powyższym uprzejmie informuję, że wstrzymanie płatności w ramach przedmiotowego projektu nie jest spowodowane brakiem środków na finansowanie LRPO ani też opóźnieniami po stronie Ministerstwa Finansów bądź Ministerstwa Rozwoju Regionalnego.

3. Ile w I półroczu 2011 r. płatności zrealizowano i jakich, proszę też o określenie ewentualnych opóźnień?

W ramach LRPO zrealizowano płatności z budżetu środków europejskich w wysokości 91 519 261 zł. Ponadto w ramach budżetu państwa na finansowanie programu zaangażowane zostały środki w wysokości 8 607 000 zł, które przekazywane są przez ministra rozwoju regionalnego samorządowi województwa lubuskiego (instytucja zarządzająca RPO) na współfinansowanie projektów objętych pomocą publiczną zgodnie z kontraktem wojewódzkim. Dodatkowo na współfinansowanie projektów w ramach LRPO wydatkowane zostały środki budżetowe w kwocie

164 857 zł w ramach części budżetowej 85/08 na współfinansowanie projektów realizowanych przez jednostki podległe wojewodzie lubuskiemu.

4. Jakie inne inwestycje realizowane przy współfinansowaniu środkami europejskimi zostały wstrzymane (województwo lubuskie) – Lubuski Regionalny Program Operacyjny?

W ramach LRPO nie występuje problem braku płynności finansowej w przekazywaniu środków pochodzących z funduszy Unii Europejskiej ani środków na współfinansowanie projektów, finansowanych z części budżetowej ministra rozwoju regionalnego. Zatem ewentualne wstrzymanie płatności na rzecz realizowanych w ramach programu projektów powodowane jest jedynie względami merytorycznymi, zidentyfikowanymi na poziomie wdrażania poszczególnych projektów przez instytucję zarządzającą LRPO, bądź ewentualnymi problemami z wkładem własnym, leżącymi po stronie beneficjenta.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Waldemar Śługocki

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej**

w sprawie tzw. ustawy żłobkowej (10518)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10518/11, dotyczące interpelacji posłanki Elżbiety Rafalskiej w sprawie ustawy żłobkowej, uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235), która weszła w życie 4 kwietnia 2011 r., stwarza możliwość organizacji następujących form opieki na dziećmi: żłobek, klub dziecięcy, dzienny opiekun i niania.

Zgodnie z art. 5 pkt 1 ustawy minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego monitoruje proces realizacji ustawy. Monitorowanie odbywa się poprzez sprawozdawczość z gmin dotyczącą żłobków, klubów dziecięcych oraz dziennych opiekunów oraz informacje z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o liczbę zgłoszonych niań do ubezpieczenia.

Zgodnie z przepisem § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 5 sierpnia 2011 r. w sprawie sprawozdań rzeczowo-finansowych z wykonywania zadań z zakresu opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 173, poz. 1035), które

weszło w życie 6 września 2011 r., gmina składa wojewodzie sprawozdanie z wykonywania zadań za okres od dnia 4 kwietnia 2011 r. do dnia 30 września 2011 r. – w terminie do dnia 20 października 2011 r. oraz za okres od dnia 1 października do dnia 31 grudnia 2011 r. – w terminie do dnia 20 stycznia 2012 r. Natomiast wojewoda przekazuje zbiorcze sprawozdanie z wykonywania zadań ministrowi właściwemu do spraw rodziny za okres od dnia 4 kwietnia 2011 r. do dnia 30 września 2011 r. – w terminie do dnia 10 listopada 2011 r. oraz za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. – w terminie do dnia 10 lutego 2012 r.

Ponadto, zgodnie z art. 53 ustawy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazuje ministrowi właściwemu do spraw rodziny informacje o liczbie nian zgłoszonych do ubezpieczeń społecznych lub do ubezpieczenia zdrowotnego w poszczególnych miesiącach. Informacje są przekazywane do 25 lutego (za okres od 1 lipca do 31 grudnia) oraz do 25 sierpnia (za okres od 1 stycznia do 30 czerwca).

Jednocześnie informuję, że art. 48 ust. 1 ustawy stanowi, że programy szkoleń dla opiekuna w żłobku lub klubie dziecięcym, wolontariusza oraz dziennego opiekuna zatwierdza, na wniosek podmiotu prowadzącego szkolenie, na okres 5 lat, minister właściwy do spraw rodziny.

Podmioty, które chcą organizować szkolenia, przesyłają do ministra pracy i polityki społecznej opracowane merytorycznie programy, których zakres musi być zgodny z rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie zakresu programów szkoleń dla opiekuna w żłobku lub klubie dziecięcym, wolontariusza oraz dziennego opiekuna (Dz. U. Nr 69, poz. 368). Zatwierdzenie bądź odmowa zatwierdzenia programów odbywa się w drodze decyzji administracyjnej (art. 48 ust. 2 ustawy).

Do dnia 13 września 2011 r. minister pracy i polityki społecznej podpisał 33 decyzje zatwierdzające programy nadesłane przez wnioskodawców.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że kompleksowe informacje z realizacji ustawy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej będzie posiadało na koniec lutego 2012 r., kiedy napłyną pierwsze sprawozdania z gmin oraz informacje z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie sytuacji ekonomicznej i możliwych
zagrożeń dla dalszego funkcjonowania szpitala
w Kutnie (10520)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Woźniaka z dnia 29 sierpnia 2011 r. w sprawie sytuacji szpitala w Kutnie zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjęcie poniższych informacji.

Trudna sytuacja szpitala w Kutnie, a także innych jednostek w kraju jest znana Ministerstwu Zdrowia. Aby poprawić sytuację finansową zakładów opieki zdrowotnej i wesprzeć zmiany organizacyjno-prawne ograniczające możliwość nadmiernego zadłużania się szpitali, Rada Ministrów przyjęła uchwałę „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego w działaniach stabilizujących system ochrony zdrowia” (zwaną potocznie „planem B”). Zakłada ona wsparcie finansowe dla jednostek samorządu terytorialnego reorganizujących opiekę zdrowotną na swoim terenie na poziomie 1,38 mld zł. Powiat kutnowski przystąpił do programu i spełnił wszystkie określone wymogi, tj. przede wszystkim uzyskał pozytywną ocenę Banku Gospodarstwa Krajowego odnośnie do możliwości niezagrożonego funkcjonowania spółki, stabilności finansowej powiatu po przejściu zobowiązań po zlikwidowanej jednostce, a także pozytywną ocenę Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie zaplanowanych przychodów z tytułu prowadzenia działalności leczniczej. Według dotychczas obowiązujących przepisów instrumenty wsparcia finansowego obejmują dotację w wysokości zobowiązań publiczno-prawnych, kredytów zaciąganych w ramach ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej i innych zobowiązań cywilnoprawnych (w wysokości umorzeń w wyniku zawartych ugod) pozostających do spłaty w dniu zakończenia likwidacji SPZOZ i przejętych przed jednostki samorządu terytorialnego. Dotacje muszą zostać wykorzystane na zadania własne związane z ochroną zdrowia. Powiat w Kutnie ma szansę otrzymać najwyższą jak dotąd kwotę dotacji w ramach programu.

Odnosząc się szczegółowo do pytań pana posła, proszę o przyjęcie poniższego.

Ad 1. Dokładne przyczyny tak wysokiego poziomu zadłużenia nie są znane Ministerstwu Zdrowia. Zgodnie z założeniami reformy systemu opieki zdrowotnej przeprowadzonej w latach 1998–1999 szpitale w większości zostały przekazane w posiadanie jednostek samorządu terytorialnego, które od tamtej pory ponoszą odpowiedzialność za ich funkcjonowanie, w tym sytuację finansową. Niniejsze stanowisko zostało również zarysowane w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, która nakłada

obowiązek pokrycia ujemnego wyniku finansowego powstałego w danym roku obrotowym (pomniejszonego o koszty amortyzacji) przez podmiot prowadzący szpital – czyli w tym przypadku powiat. Należy pamiętać, że zakłady opieki zdrowotnej są samodzielnymi jednostkami organizacyjnymi i odpowiadają za sposób gospodarowania finansami i majątkiem. Nadzór nad sposobem prowadzenia zakładów pełnią podmioty, które utworzyły zakłady (w przypadku szpitali publicznych są to jednostki samorządu terytorialnego) i to głównie do nich należy obowiązek monitorowania sytuacji finansowej. Ponadto publiczne szpitale posiadają rady społeczne, które są ciałem doradczym i opiniodawczym i również powinny interweniować w przypadku działań naruszających bezpieczeństwo zakładów.

Ad 2. W dniu 26.08.2011 r. SPZOZ w Kutnie został wykreślony z Krajowego Rejestru Sądowego, co oznacza zakończenie jego likwidacji. Oznacza to, iż zadłużenie szpitala zostało w całości przejęte przez powiat. Zgodnie z przyjętą metodologią oceny wniosków składanych w ramach programu „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego w działaniach stabilizujących system opieki zdrowotnej” dokładna kwota przejętych zobowiązań szpitala w Kutnie zostanie określona w momencie przeprowadzenia analizy wniosku przekazanego przez wojewodę, zawierającego m.in. badanie bilansu sporządzonego na dzień zakończenia likwidacji przez biegłego rewidenta i będzie stanowić podstawę określenia wysokości dotacji.

Ad 3. Jak wspomniano powyżej, Bank Gospodarstwa Krajowego ocenia możliwość niezagrażonego funkcjonowania spółek prowadzących przekształcone szpitale. W przypadku Kutnowskiego Szpitala Samorządowego sp. z o.o. taka ocena jest pozytywna, co oznacza wysokie prawdopodobieństwo realizacji założeń zawartych w przygotowanym biznesplanie i dotyczących wysokości przychodów i wydatków w najbliższych latach.

Ad 4. Przesłanki formalne określone w programie „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego...” zostały spełnione.

Ad 5. Powiat kutnowski otrzyma dotację w ramach ww. programu po analizie wniosku przekazanego przez wojewodę i określeniu jej wysokości na podstawie otrzymanych dokumentów. Z uwagi na uwarunkowania narzucone ustawą o finansach publicznych kwota przeznaczona na dotację musi zostać zarezerwowana w rezerwie celowej utworzonej na potrzeby realizacji programu do dnia 15 października br. przez ministra finansów. Podpisanie umowy o przekazaniu dotacji powinno odbyć się w ciągu najbliższych tygodni.

Ad 6. Dotacja przekazana przez Ministra Zdrowia w ramach rządowego programu „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego...” musi zostać wykorzystana na cele związane z ochroną zdrowia, a zatem powiat może podjąć decyzję o wsparciu nowo powstałej jednostki.

Ad 7. Ministerstwo Zdrowia nie posiada informacji o występujących zagrożeniach lub błędach w pro-

cesie restrukturyzacji kutnowskiego SPZOZ. Podmiot ten, jak wskazano wcześniej, został zlikwidowany, a szpital działający w nowej formule powinien funkcjonować bez zagrożeń – zgodnie z oceną biznesplanu opracowanego przez władze powiatu dokonaną przez Bank Gospodarstwa Krajowego.

Ad 8. Cele związane z realizacją opieki zdrowotnej należą do zadań własnych właściwych miejscowo jednostek samorządu terytorialnego. Za zabezpieczenie zdrowotne mieszkańców danego województwa odpowiada Narodowy Fundusz Zdrowia, który jest obowiązany wykupić liczbę świadczeń nie mniejszą niż w roku poprzedzającym. Zgodnie z reformą systemu opieki zdrowotnej sprzed 12 lat zadaniem rządu jest określanie zasad jego funkcjonowania, kwestie finansowania, zarządzania, kształtowania profilu udzielanych świadczeń zostało przekazane kompetentnym, niezależnym organom, które ponoszą odpowiedzialność za podejmowane przez siebie działania.

Ad 9. W ocenie Ministerstwa Zdrowia działania podejmowane przez powiat kutnowski powinny w istotny sposób poprawić sytuację szpitala. Ocena ta jest oparta m.in. o wielomiesięczny proces analizy założeń przedstawionych przez powiat w biznesplanie spółki i propozycji restrukturyzacji zadłużenia powstałego w latach poprzednich.

Ad 10. Całość zadłużenia, z mocy prawa, została przejęta przez powiat w dniu 26.08.2011 r. W momencie przekazania środków w ramach programu „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego...” sytuacja finansowa powiatu znacznie się poprawi. Sytuacja taka nie powoduje wszczęcia procedury wprowadzenia zarządu komisarycznego.

Ad 11. Z uwagi na zbliżające się w najbliższych dniach wybory parlamentarne podejmowanie deklaracji działań o średnim lub dłuższym terminie realizacji jest niezasadne z uwagi na możliwość zmiany struktury władz w Polsce.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

**w sprawie kwalifikowania pracy pielęgniarek
z pacjentami z rozpoznaniem psychiatrycznym
jako pracy w szczególnych warunkach
i w szczególnym charakterze (10521)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłanym przy wystąpieniu Pana Marszałka z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10521/11, zapyta-

niem pana posła Stanisława Szweda w sprawie kwalifikowania pracy pielęgniarek z pacjentami z rozpoznaniem psychiatrycznym jako pracy w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze uprzejmie wyjaśniam, że wszystkie rodzaje prac, których wykonywanie umożliwiłoby przejście na emeryturę na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.) wymienione zostały w § 5–15 oraz w wykazach A i B stanowiących załączniki do tego rozporządzenia.

Ich uzupełnieniem są resortowe wykazy stanowisk pracy ustalone na podstawie § 1 ust. 2 tego rozporządzenia przez właściwe podmioty w odniesieniu do podległych zakładów pracy, przy czym nazwa stanowiska wymienionego w wykazie resortowym powinna być odpowiednikiem konkretnego rodzaju pracy lub stanowiska określonego w tym rozporządzeniu.

W dziale XII wykazu A zatytułowanym „W służbie zdrowia i opiece społecznej” (podobnie, jak w przepisach ww. rozporządzenia Rady Ministrów), stanowiącego załącznik do nadal obowiązującego zarządzenia z dnia 12 lipca 1983 r., minister zdrowia i opieki społecznej szczegółowo określił wszystkie stanowiska, na których praca w zakładach pracy podległych temu resortowi może być uznana za wykonywaną w warunkach szczególnych. Do takich prac tenże minister zaliczył m.in. prace na stanowisku pielęgniarki na oddziałach psychiatrycznych i odwykowych w bezpośrednim kontakcie z pacjentami, wymienione w poz. 1b pkt 5 tego działu oraz prace w domach pomocy społecznej dla nieuleczalnie i przewlekłe chorych, umysłowo upośledzonych dorosłych i umysłowo niedorozwiniętych dzieci, wymienione w poz. 5 pkt 3 tego działu.

Natomiast w przepisach ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 165, z późn. zm.), w przeciwieństwie do powyższych uregulowań, wymieniono wyłącznie rodzaje prac w szczególnych warunkach (zał. nr 1) i o szczególnym charakterze (zał. nr 2), a nie stanowiska pracy, gdyż te w prawidłowy sposób można określić jedynie bezpośrednio w zakładzie pracy.

Z regulacji zawartych w przepisach tej ustawy wynika zatem, że o tym, czy dana praca wykonywana przez określonego pracownika powinna być uznana za pracę w szczególnych warunkach, czy też o szczególnym charakterze, nie decyduje nazwa stanowiska, lecz charakterystyka takiej pracy zgodna z kryteriami zawartymi w art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy oraz innymi przepisami prawa nierozdzielnie z tymi kryteriami związanymi.

Do prac o szczególnym charakterze należą wymienione m.in. w pkt 22 załącznika nr 2 prace personelu sprawującego bezpośrednią opiekę nad mieszkańcami domów pomocy społecznej dla przewlekłe psychicznie chorych, niepełnosprawnych intelektualnie dzieci i młodzieży lub dorosłych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn.

zm.). Pracownicy ci będą mogli ubiegać się o przyznanie emerytury pomostowej, jeżeli zostaną spełnione kryteria ujęte w art. 3 ust. 5 oraz art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

Należy jednak podkreślić, że do prac o szczególnym charakterze mogą być zaliczone wyłącznie prace wykonywane na takich stanowiskach, które wiążą się bezpośrednio ze sprawowaniem opieki nad mieszkańcami domów pomocy społecznej. Pracami o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych są także, wymienione w pkt 23 załącznika nr 2, prace personelu medycznego oddziałów psychiatrycznych i leczenia uzależnień w bezpośrednim kontakcie z pacjentami, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.). W przepisie art. 3 pkt 2 tej ustawy wskazano, że pojęcie szpitala psychiatrycznego odnosi się również do oddziału psychiatrycznego w szpitalu ogólnym, kliniki psychiatrycznej, sanatorium dla osób z zaburzeniami psychicznymi, innego zakładu opieki zdrowotnej sprawującego całodobową opiekę psychiatryczną lub odwykową niezależnie od podmiotu, który je tworzy i utrzymuje.

Pod pojęciem personelu medycznego należy rozumieć „osoby wykonujące zawód medyczny” zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654). Są to zatem osoby uprawnione na podstawie odrębnych przepisów do udzielania świadczeń zdrowotnych oraz osoby legitymujące się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny.

Ustalając 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymagany zarówno do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury, jak i emerytury pomostowej, sumuje się poszczególne okresy niezależnie od tego, w ilu zakładach pracy taka praca była wykonywana. Bez znaczenia jest również status organizacyjno-pracodawcy.

Odnosząc się do kwestii potwierdzania okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, uprzejmie informuję, że uregulowania w zakresie postępowania w sprawach tych świadczeń zawarte są w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.). Zgodnie z przepisem art. 125, do którego odsyła także art. 28 ustawy o emeryturach pomostowych, obowiązkiem pracodawcy jest m.in. wydawanie pracownikom zaświadczeń niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń i ich wysokości, w tym również wystawianie dokumentów w celu udowodnienia okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (art. 125a ust. 2).

Obowiązek prowadzenia przez pracodawcę dokumentacji związanej ze stosunkiem pracy ewidentnie potwierdzającej charakter wykonywanej pracy wynika z art. 94 pkt 9a ustawy z dnia 6 czerwca 1974 r.

Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.). Okresy jej wykonywania pracodawca (prawny następca pracodawcy) potwierdza – na podstawie posiadanej dokumentacji pracowniczej – w zaświadczeniu lub w świadectwie pracy (art. 97 § 2 Kodeksu pracy).

Zakład pracy powinien zatem prowadzić zarówno ewidencję stanowisk, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, jak i ewidencję pracowników zatrudnionych na takich stanowiskach oraz odnotowywać w aktach osobowych pracownika okres ich wykonywania. Zatrudnienie takie powinno być również stwierdzone w sporządzonej przez obie strony umowie o pracę (art. 22 § 1 K.p.).

Pracownicy przejmowani w trybie art. 23¹ ustawy Kodeks pracy przez inną jednostkę nie otrzymują świadectw pracy. Dotychczasowy pracodawca przekazuje ich akta osobowe nowemu pracodawcy, który staje się stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. W związku z tym obowiązkiem nowego pracodawcy jest wystawienie świadectwa pracy za cały okres trwania stosunku pracy (i przed przejęciem, i po przejęciu).

Należy jednak podkreślić, że zakład pracy, który nie posiada stosownej dokumentacji, nie może wydać pracownikowi świadectwa potwierdzającego okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Przedstawiając powyższe, pragnę dodać, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie zostało upoważnione do oceny i weryfikowania decyzji zakładu pracy. Do rozstrzygania sporów pracowniczych uprawniony jest sąd pracy (art. 262 § 1 ustawy Kodeks pracy), który na wniosek pracownika wszczyna postępowanie i ocenia słuszność jego roszczeń.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Ołowskiego**

**w sprawie zwiększenia wysokości kwoty
podstawowej ryczałtu za przeprowadzenie
postępowania mediacyjnego w sprawach
karnych niezależnie od uregulowania kwestii
opodatkowania tego wynagrodzenia podatkiem
od towarów i usług (10522)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Piotra Ołowskiego

z dnia 16 sierpnia 2011 r., przekazane przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., nr SPS-024-10522/11, dotyczące zwiększenia kwoty podstawowej ryczałtu za przeprowadzenie postępowania mediacyjnego w sprawach karnych niezależnie od uregulowania kwestii opodatkowania tego wynagrodzenia podatkiem od towarów i usług, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Ryczałt za wykonanie usługi mediacyjnej w sprawach karnych reguluje rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108, poz. 1026, z późn. zm.). Opłata wynosi 140 zł i składa się na nią 120 zł za przeprowadzenie mediacji oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia.

Ryczałt za wykonanie usługi mediacyjnej nie został wymieniony w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), jako podlegający zwolnieniu od podatku VAT.

Od ryczałtu za wykonanie usługi mediacyjnej mediator sądowy powinien więc odprowadzić podatek VAT. Opodatkowaniu podlegają bowiem wszelkie koszty zwracanego ryczałtu, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Dodatkowo, wobec braku regulacji prawnej uprawniającej do podwyższenia wysokości ryczałtu za przeprowadzenie postępowania mediacyjnego o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą w przepisach o podatku od towarów i usług dla tego rodzaju czynności, należy obecnie za mediację ryczałt należy traktować jako wynagrodzenie zawierające w sobie podatek VAT.

Zdaniem Ministerstwa Sprawiedliwości, utrzymanie dotychczasowej regulacji prawnej może spowodować, że z uwagi na faktycznie obniżony poziom wynagrodzenia mediatorzy nie będą zainteresowani dalszym wykonywaniem tej funkcji. Uwzględniając konieczność ujednoczenia zasad obliczania wynagrodzenia osób profesjonalnie świadczących usługi na zlecenie organu procesowego i chcąc zachować spójność systemową w tym zakresie, Ministerstwo Sprawiedliwości opracowało projekty zmiany rozporządzeń w przedmiocie ryczałtu/wynagrodzenia za usługę mediacyjną we wszystkich rodzajach spraw, w tym także w sprawach karnych, obejmujące podniesienie ryczałtu/wynagrodzenia o stawkę podatku VAT. Projekty te znajdują się na etapie uzgodnień międzyresortowych.

Stawianie w praktyce wysokich wymagań mediatorom sądowym odpowiada standardom określonym w dyrektywach unijnych dotyczących mediacji, w szczególności w art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/52/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. UE L z dnia 24 maja 2008 r.) oraz uchwale Społecznej Rady ds. Alternatywnych Metod Rozwiązywania Konfliktów i Sporów przy Ministrze Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 2006 r. (standard VI).

Jak słusznie wskazał pan poseł, obecna stawka ryczałtu za przeprowadzenie mediacji w sprawach karnych, określona kwotowo, obowiązuje od ponad 8 lat. Obecnie może ona nie spełniać oczekiwań środowiska mediatorów.

Mając na uwadze różne regulacje dotyczące wysokości ryczałtu za przeprowadzenie mediacji w przypadku mediacji karnych i mediacji w sprawach nieletnich, Ministerstwo Sprawiedliwości w pracach nad projektami zmian rozporządzeń w przedmiocie podniesienia ryczałtu na usługę mediacyjną o stawkę podatku VAT początkowo ujednoliciło stawkę ryczałtu w obu kategoriach mediacji do stawki obowiązującej w mediacji nieletnich. Odejście od dotychczasowej stawki kwotowej w mediacji karnej umożliwiłoby także elastyczną zmianę kwoty należnej za przeprowadzenie mediacji, bez konieczności kolejnej zmiany rozporządzenia z uwagi na inflację.

W trakcie prac nad projektem zmiany rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym dokonano oceny skutków projektowanej regulacji. Całkowite obciążenie Skarbu Państwa z tytułu tak projektowanej regulacji wynosiłoby ok. 520 000 zł. Na kwotę tę składa się ok. 340 000 zł z tytułu zrównania ryczałtu za usługę mediacji w sprawach karnych z ryczałtem za prowadzenie mediacji w sprawach nieletnich i ok. 180 000 zł z tytułu podniesienia ryczałtu o stawkę podatku VAT.

Mając na uwadze brak możliwości zwiększenia limitu wydatków w części 15 budżetu państwa na 2011 r. i w projekcie budżetu na 2012 r., skutki finansowe wejścia w życie projektowanej regulacji oszacowane w wysokości ok. 520 000 zł łącznie byłyby możliwe do ponoszenia przez państwo tylko w przypadku ograniczenia wydatków na inne zadania w ramach posiadanych środków. To właśnie zadecydowało o konieczności ograniczenia projektowanej regulacji ryczałtu za prowadzenie mediacji w sprawach karnych tylko do kwestii podniesienia jego wysokości o stawkę podatku VAT. Zdaniem Ministerstwa Sprawiedliwości daje to szansę na poniesienie skutków finansowych tak wprowadzonej regulacji przez sądy powszechne w ramach posiadanych środków w ich planach finansowych.

Doceniając wagę podniesionych w piśmie kwestii, pragnę zapewnić Pana Marszałka, że Ministerstwo Sprawiedliwości przykłada szczególną wagę do działań popularyzujących i upowszechniających mediację jako alternatywną metodę rozwiązywania konfliktów i sporów. Ujednolicenie regulacji dotyczących ryczałtu za usługi mediacyjne powinno być przedmiotem prac nad założeniami do przyszłych budżetów państwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie ujęcia specjalności lekarskiej
z zakresu rehabilitacji medycznej
w rozporządzeniu ministra zdrowia
z dnia 6 października 2010 r. zmieniającym
rozporządzenie w sprawie świadczeń
gwarantowanych z zakresu lecznictwa
uzdrowiskowego (10524)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Czesława Hoca, przekazanym przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 29 sierpnia 2011 r., (znak: SPS-024-10524/11), w sprawie ujęcia specjalności lekarskiej z zakresu rehabilitacji medycznej w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 6 października 2010 r. w sprawie warunków realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego, uprzejmie wyjaśniam.

W związku z wystąpieniami świadczeniodawców, jak również konsultanta krajowego w dziedzinie balneologii i medycyny fizykalnej, wskazującymi na potrzebę wprowadzenia zmian dotyczących m.in. wymogu ukończenia kursu z zakresu podstaw balneologii przez lekarzy specjalistów w dziedzinie rehabilitacji medycznej, podjęte zostały prace w zakresie nowelizacji rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego.

W stosunku do obowiązującego rozporządzenia zostały wprowadzone zmiany mające na celu umożliwienie świadczeniodawcom – w granicach utrzymania poziomu jakości świadczeń i zachowania bezpieczeństwa dla świadczeniobiorców – realizację świadczeń w uzdrowiskowym leczeniu sanatoryjnym dla dorosłych i uzdrowiskowej rehabilitacji dla dorosłych w sanatorium uzdrowiskowym przez specjalistów w dziedzinie balneologii i medycyny fizykalnej nieposiadających jednocześnie specjalizacji w dyscyplinie klinicznej tożsamej lub pokrewnej z kierunkiem leczniczym oddziału.

W załączniku nr 1 w lp. II pkt 2 dokonano zmiany w sposób umożliwiający udzielanie świadczeń przez lekarza specjalistę medycyny fizykalnej i balneoklimatologii, lub balneoklimatologii, lub balneoklimatologii i medycyny fizykalnej lub balneologii, lub balneologii i medycyny fizykalnej, lub przez lekarza specjalistę rehabilitacji medycznej, a w przypadku kierunków leczniczych: choroby kardiologiczne i nadciśnienie, choroby kobiece, choroby nerek i dróg moczowych, choroby dolnych dróg oddechowych, cukrzyca, choroby oka i przydatków oka – zapewnione konsultacje lekarza specjalisty w dyscyplinie klinicznej tożsamej lub pokrewnej z kierunkiem leczniczym oddziału. Powyższa zmiana pozwala na realizację

świadczeń przez lekarza specjalistę w dziedzinie rehabilitacji medycznej bez konieczności ukończenia kursu z zakresu podstaw balneologii.

Projekt przedmiotowego rozporządzenia został przekazany do podpisu ministra zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie uwzględnienia propozycji
Związku Gmin Lubelszczyzny w planach
ograniczenia deficytu finansów publicznych
(10525)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia br. nr SPS-024-10525/11 interpelacją poseł G. Masłowskiej w sprawie uwzględnienia propozycji Związku Gmin Lubelszczyzny w planach ograniczenia deficytu finansów publicznych uprzejmie informuję.

W ocenie ministra finansów brak jest uzasadnienia dla uchylecia rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa. W ramach powyższego rozporządzenia minister finansów określił tytuły dłużne tworzące państwowy dług publiczny, w tym sprecyzował zakres zobowiązań zaliczanych do kategorii „kredyty i pożyczki”. Celem dookreślenia tytułu, jakim są „kredyty i pożyczki”, jest dążenie do otrzymania pełnej i rzetelnej informacji o rzeczywistym zadłużeniu jednostek sektora finansów publicznych, w tym jednostek samorządu terytorialnego (JST). Podkreślić należy, iż rozporządzenie ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. jest zgodne z prezentowanym od 2001 r. (tj. od momentu wejścia w życie pierwszego rozporządzenia dotyczącego sprawozdawczości z zakresu długu publicznego) przez ministra finansów stanowiskiem, że klasyfikacja danego zobowiązania do tytułów dłużnych nie zależy od jego nazwy, ale od sensu ekonomicznego (wynika to z ujednolicenia statystyki z zakresu długu publicznego z obowiązującymi w tym zakresie standardami międzynarodowymi – ESA95, która definiuje zobowiązania w sposób funkcjonalny). Obecna klasyfikacja kategorii „kredytów i pożyczek” zawarta w rozporządzeniu ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. stanowi

doprecyzowanie dotychczasowego stanowiska ministra finansów, a nie rozszerzenie kategorii kredytów i pożyczek.

Natomiast odnosząc się do kwestii związanych z ograniczeniem deficytu sektora finansów publicznych w zakresie jednostek samorządu terytorialnego, pragnę podkreślić, że sektor instytucji rządowych i samorządowych w Polsce cechuje się deficytem o charakterze strukturalnym. Utrzymywanie się takiego stanu grozi w długim okresie destabilizacją finansów publicznych. Z tego powodu dla Polski bardzo ważną kwestią jest ograniczenie deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych. Rada Ecofin wystosowała dla Polski rekomendacje dotyczące redukcji deficytu najpóźniej do końca 2012 r.

Niepodjęcie wystarczających działań celem realizacji rekomendacji Rady może grozić zawieszeniem przez Radę dostępu do środków z Funduszu Spójności, co oznaczałoby dla Polski utratę bardzo znaczących środków finansowych. W konsekwencji stwierdzenia przez Radę braku skutecznych działań dla redukcji deficytu Polska zostałaby także objęta nowymi, ambitnymi rekomendacjami Rady.

W związku z powyższym konieczne jest podjęcie dodatkowych działań konsolidujących finanse publiczne. W tym zakresie niezbędne jest rozłożenie ciężaru dostosowań pomiędzy jednostki sektora finansów publicznych odpowiedzialne za deficyt. A zatem niezbędne jest również wprowadzenie mechanizmów ograniczających deficyt podsektora samorządowego.

Zgodnie z porozumieniem osiągniętym pomiędzy stroną rządową i samorządową przedstawionym w trakcie posiedzenia Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego w dniu 25 maja br. łączny deficyt podsektora samorządowego zostanie obniżony w roku 2012 o 0,4 punktu procentowego PKB. Ograniczenie to dotyczyć będzie całego podsektora samorządowego, nie zaś poszczególnych jednostek. Przyjęte porozumienie zapewni przewidywalność i stabilność finansów publicznych.

Mając na uwadze ww. przyjęte założenia dotyczące ograniczenia deficytu z jednej strony, z drugiej zaś przedstawioną przez jednostki samorządu terytorialnego prognozę wyników ich budżetów w wieloletnich prognozach finansowych, brak jest podstaw do twierdzenia, że realizacja założeń mogłaby przyczynić się do zmniejszenia możliwości inwestycyjnych jednostek samorządu, a co za tym idzie zahamowania tempa rozwoju kraju. Przyjęte rozwiązania będą stanowiły swojego rodzaju zabezpieczenie dla stabilności finansów publicznych w obszarze jednostek samorządu terytorialnego.

W kwestii przyspieszenia prac nad implementacją zapisów odnoszących limit zadłużenia do zdolności jego spłaty należy podkreślić, że ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, z wyłączeniem niektórych przepisów, weszła w życie z dniem 1 stycznia 2010 r., o czym stanowi art. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające

ustawę o finansach publicznych. Ograniczenia dotyczące spłaty zobowiązań JST i długu JST, zawarte odpowiednio w art. 169 i art. 170 „starej” ustawy o finansach publicznych, tracą moc z dniem 31 grudnia 2013 r. (art. 85 pkt 3 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych). Art. 243 „nowej” ustawy o finansach publicznych, limitujący spłatę zobowiązań JST, ma zastosowanie po raz pierwszy do uchwał budżetowych jednostek samorządu terytorialnego na rok 2014.

Jednocześnie informuję, że stanowisko ministra finansów wobec propozycji Związku Gmin Lubelszczyzny wyrażonych w piśmie nr L.Dz.W-30/122/06-14 zostało przekazane do przewodniczącego związku w piśmie ministra finansów z dnia 10 sierpnia br. nr ST1/4834/91/PAN/2011/BMI1-912,BMI9-9478.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Wójcika**

**w sprawie pomieszczeń przystosowanych
do przesłuchiwania dzieci (10526)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-024-10526/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Marka Wójcika w sprawie pomieszczeń przystosowanych do przesłuchiwania dzieci, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Tworzenie na terenie jednostek organizacyjnych Policji tzw. przyjaznych pokoi przesłuchań, określanych również jako „niebieskie pokoje”, stanowi jedno z istotnych działań podejmowanych na rzecz wzmocnienia ochrony ofiar przestępstw poprzez zapobieganie ich wtórnej wiktymizacji. W budynkach jednostek organizacyjnych Policji powstają nowe lub też modernizowane są już funkcjonujące pomieszczenia, a wszelkie decyzje podejmowane w tym zakresie są wynikiem rzeczywistych potrzeb diagnozowanych w poszczególnych środowiskach lokalnych.

Należy jednak wskazać, iż pomieszczenia te nie zawsze funkcjonują w jednostkach organizacyjnych Policji. Interdyscyplinarna współpraca prowadzona lokalnie często umożliwia tworzenie „przyjaznych pokoi przesłuchań” w budynkach miejskich/gminnych ośrodków pomocy społecznej, powiatowych/gminnych centrów pomocy rodzinie, w sądach, a także w obiektach innych podmiotów świadczących profesjonalną pomoc na rzecz ofiar przestępstw. Mając

powyższe na uwadze, nie przewiduje się tworzenia programu, który nakładałby obowiązek tworzenia „niebieskich pokoi” we wszystkich jednostkach organizacyjnych Policji.

Ważny element „niebieskich pokoi” stanowi wyposażenie, które budować ma przyjazną atmosferę zapobiegającą powtórnemu doświadczaniu przez ofiary przestępstw traumatycznych przeżyć, szczególnie gdy ofiarą jest dziecko. Dlatego też podnoszenie standardów pomieszczeń, w których przesłuchiwane są małoletnie ofiary oraz świadkowie przestępstw, stanowi istotny element systemu wspierania małych świadków. Należy podkreślić, że zarówno przy tworzeniu nowych, jak i modernizacji obecnych już pomieszczeń jednostki organizacyjne Policji nie mają obowiązku wypełniania wszystkich wymogów niezbędnych do uzyskania certyfikatu opracowanego przez Ministerstwo Sprawiedliwości oraz Fundację Dzieci Niczyje w ramach Koalicji na Rzecz Przyjaznego Przesłuchiwania. Niemniej jednak pomieszczenia policyjne zawsze są umeblowane w przyjazny sposób, utrzymane w stonowanej kolorystyce i wyposażone w przedmioty przeznaczone dla dzieci. Należy również dodać, że w wielu przypadkach w celu zapewnienia właściwego wyposażenia oraz wykorzystania ww. pomieszczeń Policja współpracuje z władzami samorządowymi, instytucjami i organizacjami pozarządowymi oraz prowadzi konsultacje odnośnie do standardów, jakie powinny spełniać te pomieszczenia w odniesieniu do lokalnych uwarunkowań.

Przedstawiając powyższe, pragnę poinformować, że działania związane z powstawaniem nowych lub modernizowaniem już funkcjonujących pomieszczeń są determinowane zarówno lokalnymi potrzebami, jak też możliwościami finansowymi poszczególnych garnizonów oraz jednostek organizacyjnych Policji. Obecnie w Policji funkcjonuje 249 takich pomieszczeń.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Wójcika**

**w sprawie pomieszczeń przystosowanych
do przesłuchiwania dzieci (10526)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Wójcika w sprawie tworzenia pomieszczeń przystosowanych do przesłuchiwania dzieci uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Ministerstwo Sprawiedliwości przykłada dużą wagę do działań podejmowanych na rzecz pokrzywdzonych przestępstwem, w tym dzieci. Szczególnym zainteresowaniem objęte są te działania, które mają na celu zminimalizowanie wtórnej wiktymizacji w toku przeprowadzanych z ich udziałem czynności procesowych.

Dlatego też Ministerstwo Sprawiedliwości przy współpracy z Fundacją Dzieci Niczyje opracowało standardy, jakie winny spełniać pomieszczenia, w których może nastąpić przesłuchanie dziecka. Standardy te, w formie zaleceń, w październiku 2007 r. skierowano do wszystkich sądów i prokuratur.

Aktualnie w Polsce dochodzi rocznie do ponad 6000 przesłuchań małoletnich świadków dokonywanych przez sądy w toku postępowania przygotowawczego.

Ministerstwo Sprawiedliwości dąży do tego, by jak największa liczba takich przesłuchań odbyła się w miejscu przyjaznym dziecku i spełniającym standardy właściwego zabezpieczenia materiału dowodowego. Dlatego też wspólnie z wyżej wymienioną fundacją podjęło działania w zakresie certyfikowania przyjaznych pokoi przesłuchań.

Procedura certyfikacji polega przede wszystkim na wizycie w przyjaznym pokoju psychologa pracującego z dziećmi i prawnika. Sprawdzają oni miejsce usytuowania pokoju, jego wyposażenie, sprawność sprzętu nagrywającego i służącego do porozumiewania się pomiędzy pokojem przesłuchań a pokojem technicznym, a także możliwość odtworzenia nagrania na sali sądowej.

Do października 2010 r. certyfikaty miejsc przesłuchań przyjaznych dla dzieci otrzymało 46 instytucji dysponujących przyjaznymi pokojami. Wśród nich 13 sądów rejonowych i 12 komend Policji.

Odnosnie do pytania o program tworzenia przyjaznych pokoi przesłuchań, należy stwierdzić, że polega on przede wszystkim na zachęcaniu przez Ministerstwo Sprawiedliwości do ich tworzenia, rekomendowaniu standardów, jakim winny one podlegać, a następnie ich certyfikowaniu. Sama organizacja przyjaznych pokoi przesłuchań leży jednak w gestii jednostek terenowych: sądów, komisariatów Policji, organizacji pozarządowych. Ministerstwo Sprawiedliwości nie rozważa programu tworzenia takich pokoi we wszystkich budynkach sądów. Zdaniem członków Koalicji na Rzecz Przyjaznego Przesłuchiwanie Dzieci, zawiązanej w 2008 r. u rzecznika praw obywatelskich, bardziej zasadne wydaje się tworzenie takich pokoi w miejscach, w których dziecko nie będzie narażone na kontakt z umundurowanymi funkcjonariuszami Policji czy sprawcami przestępstw, co może mieć miejsce w budynkach sądów, prokuratur czy komisariatów Policji.

Podmioty, które zdecydują się na organizowanie nowych przyjaznych pokoi przesłuchań, dysponują informacjami dotyczącymi standardów wymaganych dla prawidłowego zabezpieczenia materiału dowodowego i przyjaznego przesłuchania dziecka. Informa-

cje takie udzielane są przez pracowników Departamentu Praw Człowieka Ministerstwa Sprawiedliwości na bieżąco każdemu podmiotowi podejmującemu się stworzenia przyjaznego pokoju. Informacje te znajdują się również na stronach internetowych: www.dzickosciadek.fdn.pl, www.pokrzywdzeni.gov.pl oraz w zakładce Ministerstwa Sprawiedliwości „Przeciwdziałanie przemocy wobec dzieci”.

Pragnę także poinformować Pana Marszałka, że w dniu 24 października 2011 r. na Ogólnopolskiej Konferencji „Pomoc dzieciom – ofiarom przestępstw” minister sprawiedliwości Krzysztof Kwiatkowski wręczy kolejnych 8 certyfikatów przyjaznych pokoi przesłuchań, z których 5 znajduje się w siedzibach sądów rejonowych. Tym samym ich liczba wzrośnie do 54.

Nadmienić należy również, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie tylko angażuje się w przedsięwzięcia zmierzające do zwiększenia liczby przyjaznych pokoi przesłuchań, ale również zwraca uwagę na podniesienie poziomu i jakości przesłuchań. Przedstawiciele ministra sprawiedliwości brali udział w opracowaniu „Standardów przesłuchiwanie małoletnich świadków w trybie art. 185a i 185b Kodeksu postępowania karnego”.

Standardy zawierają informacje na temat przygotowania przesłuchania, miejsca i terminu przesłuchania, osób przesłuchujących i uczestniczących w przesłuchaniu, roli biegłego psychologa i etapów przesłuchania dziecka.

Standardy te po otrzymaniu rekomendacji ministra sprawiedliwości w październiku 2010 r. rozesłano do wszystkich sądów w Polsce.

Nadmienić należy, że nie wszystkie podmioty otrzymały z rąk ministra sprawiedliwości certyfikat miejsca przyjaznego dziecku i zapewniającego prawidłowe zabezpieczenie materiału dowodowego. Jedną z przyczyn, dla których nie dochodzi do pozytywnej weryfikacji zgłoszenia, jest niewłaściwy sposób przesłuchania małoletniego świadka. Nie można bowiem zapomnieć, że nawet najpiękniejszy pokój, wyposażony w najnowocześniejszy sprzęt służący do rejestracji przesłuchania, nie zwalnia osób uczestniczących w tej czynności od właściwego przygotowania się do niej i jej przeprowadzenia. Konieczne jest bowiem ciągłe podnoszenie kwalifikacji osób biorących udział w przesłuchaniu.

W ramach tych działań do czerwca 2010 r. Ministerstwo Sprawiedliwości zrealizowało cykl szkoleń z „Metodologii pracy z pokrzywdzonymi” dla 1000 osób – sędziów, prokuratorów, policjantów i pracowników socjalnych. Ich celem było podniesienie kwalifikacji zawodowych osób kontaktujących się z pokrzywdzonymi w celu udzielania im fachowej pomocy i rozpoznawania ich potrzeb. Dużym zainteresowaniem cieszyły się tam zajęcia dotyczące przesłuchiwanie małoletnich w trybie art. 185a K.p.k.

Także Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury w swoich corocznych programach szkoleniowych uwzględnia tematy z zakresu wykorzystywania sek-

sualnego dzieci, wykrywania tych przestępstw, techniki przesłuchiwania pokrzywdzonych, ścigania i osądzania sprawców. W roku 2011 takie szkolenia skierowane do prokuratorów i sędziów z całej Polski zaplanowano na marzec, maj, czerwiec i październik.

Pragnę zapewnić Pana Marszałka, że Ministerstwo Sprawiedliwości zwraca szczególną uwagę na ochronę dzieci będących pokrzywdzonymi lub świadkami w postępowaniu karnym i dąży do zapewnienia maksymalnie przyjaznych warunków ich udziału w tym postępowaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie dramatycznego zagrożenia
nagłymi zwolnieniami kilkunastu
pracowników z ponad 20-letnim stażem pracy
w Uzdrawisku Kołobrzeg SA wskutek mylnej
interpretacji przez zarząd spółki
rozporządzenia ministra zdrowia
z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji
wymaganych od pracowników
na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy
w podmiotach leczniczych niebędących
przedsiębiorcami (10527)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaniem za pośrednictwem ministra pracy i polityki społecznej (pismem z dnia 19 września 2011 r.) interpelacji pana posła Czesława Hoca z dnia 19 sierpnia 2011 r. przekazanej przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10527/11, w sprawie dramatycznego zagrożenia nagłymi zwolnieniami kilkunastu pracowników z ponad 20-letnim stażem pracy w Uzdrawisku Kołobrzeg SA wskutek mylnej interpretacji przez spółki rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników w poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami (Dz. U. Nr 151, poz. 896), proszę o przyjęcie poniższych informacji w przedmiotowym zakresie.

Jak słusznie pan poseł zauważył, przepisy cytowanego powyżej rozporządzenia odnoszą się jedynie do pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami. Oznacza to,

iz określone w nim kwalifikacje nie mają zastosowania do pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych funkcjonujących w innej formie wskazanej w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654). Natomiast z uwagi na fakt, iż podmioty lecznicze funkcjonujące w formie przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ Kodeksu cywilnego podlegają odmiennym zasadom w zakresie prowadzenia gospodarki finansowej niż podmioty lecznicze niebędące przedsiębiorcą, w związku z tym ciężar ustalenia kwalifikacji poszczególnym pracownikom pracodawca pozostawił pracodawcy. Należy jednak pamiętać, iż pracodawca, ustalając kwalifikacje, winien mieć na względzie normę prawną, zgodną z którą podmiot leczniczy wykonujący działalność leczniczą ma obowiązek zapewniać udzielanie świadczeń zdrowotnych wyłącznie przez osoby wykonujące zawód medyczny oraz jest obowiązany posiadać pomieszczenia lub urządzenia odpowiadające wymaganiom stosownym do rodzaju wykonywanej działalności leczniczej oraz zakresu udzielanych świadczeń zdrowotnych. W przypadku zaś lecznictwa uzdrowiskowego normy, które należy uwzględnić przy ustalaniu kwalifikacji, wynikają z przepisów rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego (Dz. U. Nr 139, poz. 1136, ze zm.).

Nadmienić należy, iż przepis § 3 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. umożliwiający pracownikom podniesienie posiadanych kwalifikacji w okresie 5 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia adresowany do pracowników zatrudnionych w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, czyli pracowników zakładów opieki zdrowotnej funkcjonujących pod rządami ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, ze zm.), może mieć zastosowanie wyłącznie do pracowników podmiotów leczniczych niebędących przedsiębiorcami, gdyż przepisy rozporządzenia określają wyłącznie kwalifikacje pracowników ww. podmiotów.

Odnosząc się do podnoszonej kwestii wypowiedzenia umów o pracę pracownikom, należy stwierdzić, iż rozwiązywanie umowy o pracę następuje na zasadach ogólnych prawa pracy. W myśl art. 32 Kodeksu pracy każda ze stron stosunku pracy, poprzez złożenie stosownego oświadczenia woli, może doprowadzić do ustania stosunku pracy. Kodeks pracy nakłada na pracodawcę obowiązek podawania w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny uzasadniającej dokonania tych czynności przez pracodawcę. Pracownikowi zaś przysługuje prawo wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę do właściwego sądu pracy. Odwołanie wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiedzającego umowę o pracę. Ciężar udowodnienia faktu nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy spoczywa na pracowniku, zaś w gestii sądu pracy pozostaje ustalenie, czy wypowie-

dzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest zasadne lub czy narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
naapytanie posła Sławomira Woracha**

**w sprawie przypadków dyskryminacji
ze względu na wiek (10528)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-024-10528/11), w którym przesłano pytanie pana posła Sławomira Woracha, uprzejmie informuję, co następuje.

Pytanie pana posła Sławomira Woracha dotyczące dyskryminacji ze względu na wiek zostało przekazane ministrowi sprawiedliwości w trybie zapytania poselskiego. Jednak z treści pisma pana posła wynika, iż nie jest ono zapytaniem poselskim w rozumieniu art. 195 Regulaminu Sejmu RP, lecz wnioskiem o dokonanie przez ministra sprawiedliwości wykładni prawa w kontekście konkretnej sprawy, do czego ten nie jest powołany. Ponadto pytanie pana posła dotyczy zagadnień, które należą do właściwości ministra pracy i polityki społecznej lub pełnomocnika rządu ds. równego traktowania.

Niezależnie od powyższego, poniżej przedstawiam obowiązujące w tej materii przepisy prawne.

Dyskryminacja z jakiegokolwiek przyczyny jest w Polsce zakazana. Mówi o tym wprost art. 32 ust. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny, więc także wieku.

Zasada równego traktowania w zatrudnieniu jest jedną z podstawowych zasad polskiego prawa pracy. Statuuje ją art. 11³ Kodeksu pracy, zgodnie z którym jakakolwiek dyskryminacja w pracy, bezpośrednia lub pośrednia, w tym ze względu na wiek, jest niedopuszczalna. Tę ogólnie wyrażoną zasadę niedyskryminacji uszczegóławiają kolejne przepisy Kodeksu pracy, a w szczególności jego art. 18^{3a}.

Art. 18^{3a} K.p. definiuje „równe traktowanie”, wskazując, że oznacza ono niedyskryminowanie w jakikolwiek sposób i z jakiegokolwiek przyczyny, i podaje przykładowy, niewyczerpujący katalog możliwych przesłanek dyskryminacji, wśród nich – wiek. Zaznaczyć trzeba, że początkowo równe traktowanie z art. 18^{3a} K.p. odnosiło się jedynie do równości płci. W 2004 r.,

implementując przepisy prawa unijnego (wtedy – wspólnotowego), m.in. dyrektywę Rady 2000/78/WE, ustawodawca rozszerzył je na inne niż płeć przesłanki, w tym wiek.

Poza wskazaną definicją art. 18^{3a} K.p. wyjaśnia charakter dyskryminacji bezpośredniej i pośredniej. I tak, w myśl Kodeksu pracy, dyskryminowanie bezpośrednie istnieje wtedy, gdy pracownik z jednej lub z kilku przyczyn, np. wieku (art. 18^{3a} § 1 K.p.), jest lub mógłby być traktowany w porównywalnej sytuacji mniej korzystnie niż inni pracownicy (art. 18^{3a} § 3 K.p.). Inny charakter ma dyskryminowanie pośrednie. Dochodzi do niego w sytuacji, gdy na skutek pozornie neutralnego postanowienia, zastosowanego kryterium lub podjętego działania, występują lub mogłyby wystąpić niekorzystne dysproporcje albo szczególnie niekorzystna sytuacja w zakresie m.in. nawiązania stosunku pracy wobec wszystkich lub znacznej liczby pracowników należących do grupy wyróżnionej ze względu na jedną lub kilka przyczyn określonych w art. 18^{3a} § 1 K.p. (np. wiek), chyba że postanowienie, kryterium lub działanie jest obiektywnie uzasadnione ze względu na zgodny z prawem cel, który ma być osiągnięty, a środki służące osiągnięciu tego celu są właściwe i konieczne (art. 18^{3a} § 4 K.p.).

Zasada równego traktowania w zatrudnieniu nie jest bezwzględna. Wyjątki od niej zostały zawarte w art. 18^{3b} § 2 i 3 Kodeksu pracy:

„§ 2. Zasady równego traktowania w zatrudnieniu nie naruszają działania, proporcjonalne do osiągnięcia zgodnego z prawem celu różnicowania sytuacji pracownika, polegające na:

1) niezatrudnianiu pracownika z jednej lub kilku przyczyn określonych w art. 18^{3a} § 1, jeżeli rodzaj pracy lub warunki jej wykonywania powodują, że przyczyna lub przyczyny wymienione w tym przepisie są rzeczywistym i decydującym wymaganiam zawodowym stawianym pracownikowi (...).”

„§ 3. Nie stanowią naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu działania podejmowane przez określony czas, zmierzające do wyrównywania szans wszystkich lub znacznej liczby pracowników wyróżnionych z jednej lub kilku przyczyn określonych w art. 18^{3a} § 1 przez zmniejszenie na korzyść takich pracowników faktycznych nierówności, w zakresie określonym w tym przepisie”.

Wskazane powyżej regulacje odnoszą się do wszystkich etapów zatrudnienia, w tym nawiązania stosunku pracy.

Każda sytuacja, w której mogło dojść do dyskryminacji w zatrudnieniu, powinna być rozpatrywana indywidualnie przez właściwy sąd przy zastosowaniu wskazanych wyżej przepisów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej - z upoważnienia ministra - na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka

w sprawie aktualnej sytuacji w powiatowych urzędach pracy (10530)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10530/11, przekazujące zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie aktualnej sytuacji w powiatowych urzędach pracy, uprzejmie wyjaśniam.

Wystąpienie panów posłów w pierwszej części dotyczy osób niepracujących rejestrujących się w powiatowych urzędach pracy wyłącznie w celu uzyskania tytułu do posiadania ubezpieczenia zdrowotnego. Wszystkie kwestie związane z ubezpieczeniem zdrowotnym należą do kompetencji ministra zdrowia. Niezależnie od tego informuję, że ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.), realizująca konstytucyjny obowiązek zapewnienia obywatelom polskim świadczeń opieki zdrowotnej, określa, że przysługują one, poza nielicznymi wyjątkami, obywatelom posiadającym tytuł do ubezpieczenia zdrowotnego. Podstawą do uzyskania świadczenia z tego tytułu jest odprowadzanie składek na ubezpieczenie zdrowotne. W przypadku osób zarejestrowanych jako bezrobotne składki są odprowadzane przez powiatowe urzędy pracy – w przypadku osób bezrobotnych bez prawa do zasiłku, lub potrącane z wypłacanego zasiłku dla bezrobotnych. Przebudowa tego systemu, tak aby zachował on spójność, wprowadzając inną podstawę do ubezpieczenia zdrowotnego osób niepracujących i nieposiadających jakichś innych podstaw do posiadania ubezpieczenia zdrowotnego, nie jest prosta. Należy stworzyć rozwiązanie, które znalazłoby podstawę do objęcia wspomnianych osób w sposób trwały ubezpieczeniem zdrowotnym, a jednocześnie nie burzyło istniejącego systemu, a przede wszystkim znaleźć źródło finansowania ubezpieczenia tych osób. Dlatego proszę zrozumieć, że – mimo częstego podnoszenia przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, a także przeze mnie osobiście wspomnianego problemu w rozmowach z Ministerstwem Zdrowia – wypracowanie rozwiązania satysfakcjonującego obie strony nie jest sprawą prostą. Pan premier do pracy nad tym problemem powołał specjalny zespół międzyresortowy, którego jestem członkiem. Nadmieniam, że w ostatnim okresie dwukrotnie zwracałam się do pana Jakuba Szulca, sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia w tej sprawie.

Należy jednocześnie podkreślić, że ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i insty-

tucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) zawiera w art. 33 ust. 4 mechanizmy pozwalające na pozbawianie statusu bezrobotnego osób niezainteresowanych podjęciem zatrudnienia, innej pracy zarobkowej czy przekwalifikowaniem. Stwarza to możliwości wyraźnego ograniczenia rejestracji w powiatowych urzędach pracy osób zainteresowanych tylko korzystaniem z bezpłatnej opieki zdrowotnej oraz świadczeniami z pomocy społecznej, a nie aktywizacją zawodową. Dodatkowo zmiany wprowadzone we wspomnianej ustawie obowiązujące od 1 lutego 2009 r. wprowadziły zasadę, że efektywność działań urzędów pracy jest warunkowana przede wszystkim wolą współpracy osób bezrobotnych, a zatem odmowa uczestnictwa w aktywizowaniu zawodowym skutkować musi wyłączeniem z rejestru urzędu pracy.

Niezależnie od tego informuję, że art. 54 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) umożliwia uzyskanie uprawnień do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie decyzji wójta (burmistrza, prezydenta) gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania świadczeniobiorcy. Dotyczy to osób, które:

- a) posiadają obywatelstwo polskie,
- b) mają miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- c) spełniają kryterium dochodowe, o którym mowa w ustawie o pomocy społecznej, oraz co do których nie stwierdzono okoliczności dysproporcji między udokumentowaną wysokością dochodu a sytuacją majątkową osoby lub rodziny.

Decyzję wydaje wójt gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania świadczeniobiorcy. Czynność ta należy do zadań zleconych gminy, na realizację których gminy otrzymują dotacje celowe z budżetu państwa.

Decyzja zostaje wydana na wniosek świadczeniobiorcy, a w przypadku stanu nagłego – na wniosek świadczeniodawcy udzielającego świadczeń, złożony niezwłocznie po udzieleniu świadczenia. Wszczęcie postępowania o wydanie decyzji może nastąpić także z inicjatywy własnej wójta lub na wniosek oddziału wojewódzkiego NFZ właściwego ze względu na miejsce zamieszkania świadczeniobiorcy. W takim przypadku wójt jest obowiązany dostarczyć przedmiotową decyzję niezwłocznie właściwemu oddziałowi funduszu. Decyzja uprawnia do uzyskiwania świadczeń opieki zdrowotnej przez okres 90 dni od dnia jej wydania, chyba że w tym czasie świadczeniobiorca zostanie objęty ubezpieczeniem zdrowotnym.

W związku z pytaniem panów posłów dotyczącym braku jasnych wytycznych ze strony Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej co do oceny bezrobotnego, dokonywanej przez starostę, czyli powiatowy urząd pracy, to przypuszczam – w kontekście wcześniej sygnalizowanego problemu rejestracji niektórych osób jako bezrobotne wyłącznie w celu uzyskania ubezpie-

czenia zdrowotnego – że panom posłom chodzi o przyznanie bądź odmowę przyznania statusu osoby bezrobotnej przez powiatowy urząd pracy. W związku z tym uprzejmie informuję, że definicja osoby bezrobotnej jest jednoznacznie określona w art. 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Natomiast art. 33 tej ustawy jednoznacznie reguluje wszystkie kwestie związane z rejestracją osób bezrobotnych, ich obowiązkami, a także pozbawianiem przez starostę statusu bezrobotnego. Jedyna ocena faktycznej gotowości bezrobotnego do podjęcia pracy może być dokonana nie w oparciu o wytyczne (np. ministerstwa), lecz poprzez przyznanie przedstawienia przez urząd ofert pracy bądź innych form aktywizacji.

Dlatego też nie uważam za zasadne podejmowanie przez ministra pracy i polityki społecznej innych niż wyżej wspomniane działań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 8 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie odszkodowań dla strażaków
ochotników, którzy ponieśli trwałe uszczerbek
na zdrowiu (10531)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-024-10531/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP, pana Tadeusza Tomaszewskiego, w sprawie odszkodowań dla strażaków ochotników, którzy ponieśli trwałe uszczerbek na zdrowiu, uprzejmie informuję, że sprawy dotyczące poruszonych w wystąpieniu problematyki, w szczególności liczby świadczeń odszkodowawczych przysługujących członkom ochotniczych straży pożarnych, podmiotów wypłacających oraz procedury starania się o wypłatę tychże świadczeń, w przypadku gdy w czasie działań ratowniczych doszło do powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu, zostały uregulowane w art. 26 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380, z późn. zm.).

Zgodnie z ww. przepisem prawa członkowi ochotniczej straży pożarnej, który w związku z udziałem w działaniach ratowniczych lub ćwiczeniach doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie, na zasadach określonych dla strażaków Państwowej Straży

Pożarnej, w wysokości kwot ustalanych na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i jest ono wypłacane przez podmiot ponoszący koszty funkcjonowania jednostki ochrony przeciwpożarowej. W przypadku jednostek ochotniczych straży pożarnych koszty funkcjonowania ponosi gmina. Jeśli osobie poszkodowanej przysługują także świadczenia odszkodowawcze z tytułu stosunku pracy lub służby albo ubezpieczenia społecznego lub majątkowego, przysługują one jedno, wybrane przez zainteresowanego, świadczenie.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że tryb przyznawania ww. świadczenia został określony w rozporządzeniu ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 24 grudnia 2003 r. w sprawie przyznawania świadczeń odszkodowawczych strażakom jednostek ochrony przeciwpożarowej i członkom ochotniczej straży pożarnej z tytułu uszczerbku na zdrowiu albo szkody w mieniu, a w przypadku ich śmierci przyznawania odszkodowań członkom ich rodzin (Dz. U. z 2004 roku Nr 1, poz. 6).

W świetle § 2 pkt 1 ww. rozporządzenia, podmiot ponoszący koszty funkcjonowania jednostki ochrony przeciwpożarowej (w tym wypadku gmina) wszczyna postępowanie z urzędu w razie doznania przez osobę poszkodowaną (w tym wypadku członka ochotniczej straży pożarnej) uszczerbku na zdrowiu w związku z jej udziałem w działaniach ratowniczych lub ćwiczeniach. W celu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, w szczególności związku przyczynowego między udziałem w akcji ratowniczej lub ćwiczeniach a powstałą szkodą, powoływany jest zespół powypadkowy. Zgodnie z § 6 ust. 1 rozporządzenia ww. zespół jest obowiązany do sporządzenia protokołu powypadkowego, najpóźniej w ciągu 14 dni od dnia powołania. Opis doznanego przez osobę poszkodowaną uszczerbku na zdrowiu wpisuje się do ww. protokołu na podstawie dokumentacji lekarskiej lub opinii lekarza. Jednorazowe odszkodowanie ustala się na podstawie:

- 1) protokołu powypadkowego;
- 2) orzeczenia komisji lekarskiej stwierdzającego stopień uszczerbku na zdrowiu w związku z udziałem w działaniach ratowniczych lub ćwiczeniach.

W terminie 14 dni od dnia otrzymania prawomocnego orzeczenia komisji lekarskiej właściwy podmiot wydaje orzeczenie o odszkodowaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra zdrowia
na zapytanie posła Michała Szczerby**

**w sprawie przygotowań do realizacji inwestycji
budowy szpitala pediatrycznego w Warszawie
(10532)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-024-10532/11) przekazującego interpelację pana Michała Szczerby z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie przygotowań do realizacji inwestycji budowy szpitala pediatrycznego w Warszawie, uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Program wieloletni pn. „Szpital Pediatryczny Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w Warszawie” realizowany jest od 2008 r. Wprowadzony do finansowania najpierw jako inwestycja wieloletnia, później od 1 stycznia 2011 r. jako program wieloletni, zgodnie z art. 102 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych. Objęcie całości realizacji finansowaniem z budżetu państwa było jednocześnie akceptacją programu inwestycji o wartości kosztorysowej 530 000 tys. zł, przy zakładanym pierwotnie okresie realizacji w latach 2008–2012, z następującymi planowanymi nakładami w pierwszych trzech latach realizacji:

- 2008 r. – 2000 tys. zł,
- 2009 r. – 60 000 tys. zł,
- 2010 r. – 110 000 tys. zł.

Mając na uwadze wnioski inwestora oraz możliwości budżetu państwa, powyższe kwoty na poszczególne lata realizacji zostały skorygowane, i tak w:

- 2008 r. plan po zmianach wynosił 2000 tys. zł, z czego uczelnia wydatkowała 65 tys. zł,
- 2009 r. plan po zmianach wynosił 329 tys. zł, z czego uczelnia wydatkowała 29 tys. zł,
- 2010 r. plan po zmianach wynosił 11 000 tys. zł, uczelnia wydatkowała całość.

Aktualnie zgodnie z programem inwestycji zatwierdzonym decyzją ministra zdrowia z dnia 22 czerwca 2009 r. realizowana jest inwestycja o powierzchni użytkowej 44 766 m², kubaturze 200 tys. m³, liczbie 527 łóżek i wartości kosztorysowej 550 761 tys. zł. Zakończenie realizacji zakłada się na 2014 r. Zgodnie z ustawą budżetową na 2011 r. przewidywane nakłady na lata 2011–2013 zakłada się na następującym poziomie:

- 2011 r. – 17 117 tys. zł,
- 2012 r. – 127 500 tys. zł,
- 2013 r. – 197 750 tys. zł.

Odnosząc się do finansowania przedmiotowego zadania w 2012 r., Ministerstwo Zdrowia w trakcie prac nad projektem budżetu na 2012 r. zgłosiło zapotrzebowanie na środki budżetowe w wysokości 127 500 tys. zł. Jednak ostateczny poziom finansowania w przyszłym roku uzależniony będzie od wysokości

środków ujętych w części 46: Zdrowie na ten cel w ustawie budżetowej na 2012 r.

Aktualnie na terenie Warszawy w oddziałach publicznych szpitali znajdują się 2102 łóżka przeznaczone dla dzieci, w tym 237 na oddziałach pediatrycznych, 364 – neonatologicznych, 48 – niemowlęcych, 74 – patologii noworodka, 20 – intensywnej terapii noworodka, 195 – chirurgicznych, 85 – kardiologicznych i 85 – onkologicznych. 7 szpitali warszawskich posiada oddziały pediatryczne, 13 – oddziały neonatologiczne, m.in. Dziecięcy Szpital Kliniczny przy ul. Marszałkowskiej i Działdowskiej, Szpital Dziecięcy im. Jana Bogdanowicza przy ul. Niekleńskiej, Instytut Matki i Dziecka przy ul. Kasprzaka, Centrum Zdrowia Dziecka przy ul. Dzieci Polskich, Warszawski Szpital dla Dzieci przy ul. Kopernika. Oddziały dziecięce znajdują się także m.in. w Szpitalu Bielańskim, Wojewódzkim Szpitalu Zakaźnym przy ul. Wolskiej, Centralnym Szpitalu Klinicznym MSWiA przy ul. Wołoskiej i 12 innych placówkach publicznych.

Mając na uwadze realizację programu wieloletniego pn. „Szpital Pediatryczny Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w Warszawie”, konieczność budowy nowego szpitala wynikała z pilnej potrzeby zastąpienia w zakresie opieki zdrowotnej wyeksploatowanego pod względem technicznym, technologicznym, funkcjonalnym i sanitarnym Samodzielnego Publicznego Dziecięcego Szpitala Klinicznego Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w Warszawie. Nowy obiekt na 527 łóżek spełni współczesne wymagania w zakresie bezpiecznego stosowania procedur medycznych, ochrony przed zakażeniami wewnątrzszpitalnymi i optymalnych kosztów eksploatacji.

Program Medyczny Uniwersyteckiego Szpitala Pediatrycznego przedstawia się następująco:

I. Struktury wspólne dla całego szpitala:

1. Pediatryczna Izba Przyjść.
2. Położniczo-Ginekologiczna Izba Przyjść.
3. Szpitalny Oddział Ratunkowy dla Dzieci (SOR).
4. Część ambulatoryjna.
5. Część diagnostyczno-laboratoryjna
6. Stacja Dializ.
7. Apteka.
8. Zakład Rehabilitacji i Fizykoterapii.
9. Zakład Psychologii Pediatrycznej.

10. Inne: sala wykładowa, szkoła przyszpitalna, kaplica, centralna szatnia dla personelu, centralna szatnia dla studentów, centralna szatnia dla rodziców, hotel dla rodziców, parking dla personelu i pacjentów, centralna sterylizatornia, zespół pomieszczeń administracyjnych, stacja łóżek i inkubatorów, mortuarium.

II. Jednostki szpitalne:

- 1) oddziały zachowawcze – 273 łóżek,
- 2) oddziały zabiegowe – 129 łóżek,
- 3) klinika położnictwa i ginekologii – 60 łóżek,
- 4) klinika neonatologii:

- w systemie matka z dzieckiem – 20 miejsc,
- stanowiska dla noworodków – 45 stanowisk,
- 5) blok operacyjny, z salą przygotowawczą – 8 sal,

- 6) blok operacyjny – 2 sale.
 III. Lecznictwo jednego dnia i oddziały dzienne.
 IV. Poradnie specjalistyczne:
 — pediatryczne,
 — ginekologiczno-położnicze.

Na terenie nowego szpitala pediatrycznego przewidziano także lądowisko dla śmigłowców ratunkowych na dachu obiektu.

Do końca br., zgodnie z zatwierdzonym harmonogramem finansowo-rzeczowym na 2011 r., zostanie wykonana dokumentacja projektowo-kosztorysowa, przygotowany zostanie teren pod budowę szpitala oraz zakłada się realizację robót budowlanych w zakresie obiektów podstawowych. W roku 2012 w ramach przyznanej dotacji planowane jest wykonanie robót ziemnych, zbrojarskich i fundamentowych.

Aktualnie inwestor ogłosił przetarg na wyłonienie generalnego wykonawcy budowy. Rozstrzygnięcie przetargu założono na marzec 2012 r.

Reasumując, pragnę zaznaczyć, że programy wieloletnie są formą długoterminowych zadań finansowanych z budżetu państwa. Ustawowe ujęcie programu wieloletniego związane jest z programowaniem wieloletnim w ujęciu ekonomicznym będącym formą planowania strategicznego. Każdy program wieloletni przedstawia szczegółowe założenia, kierunki działań oraz metody państwa w zakresie oddziaływania na gospodarkę i osiągania wyznaczonych celów, precyzuje także instrumenty, które zostaną użyte w procesie jego realizacji.

Z poważaniem

Minister
Ewa Kopacz

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
 w Ministerstwie Infrastruktury
 - z upoważnienia ministra -
 na zapytanie posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie budowy obwodnic miast
 w woj. łódzkim (10533)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygn. akt SPS-024-10533/11, przekazujące zapytanie posła Marka Matuszewskiego dotyczące budowy obwodnic miast w woj. łódzkim, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program) ustanowiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązują-

jącego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowionego w 2007 r.

Program zakłada stworzenie sieci sprawnych połączeń autostradowych, dróg ekspresowych i dróg krajowych, jak i remont już istniejących, oraz podnoszenie ich standardu poprzez zmianę parametrów technicznych. Zasadniczym celem podejmowanych działań jest stworzenie sieci drogowej o znacznie wyższych niż obecnie parametrach użytkowych, w tym powstanie zasadniczego szkieletu dróg o dużej przepustowości, stanowiących sieć połączeń pomiędzy największymi ośrodkami gospodarczymi kraju. Na skutek realizacji planu inwestycyjnego oraz działań prewencyjnych w znacznym stopniu wzrośnie również poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Odnosząc się do kwestii budowy w ciągu dróg krajowych obwodnic miejscowości na terenie woj. łódzkiego, należy wskazać, że w chwili obecnej w realizacji znajduje się szereg przedsięwzięć inwestycyjnych, które stanowią obejścia dla miejscowości wskazanych przez pana posła.

W kwestii budowy obejścia Zgierza, Aleksandra Łódzkiego i Konstątkowa Łódzkiego oraz Pabianic należy wskazać, że w ramach przedmiotowego programu przewidywana jest realizacja budowy drogi ekspresowej S14 zwanej zachodnią obwodnicą Łodzi, która jednocześnie będzie stanowiła obejście wspomnianych miejscowości. Zadanie to zostało podzielone na 2 odcinki obejmujące obwodnicę Pabianic o długości 15,2 km oraz odcinek od autostrady A2 w węźle Emilia do drogi krajowej nr 14 o długości 27,2 km.

Zadanie dotyczące obwodnicy Pabianic zostało ujęte w załączniku nr 1 (lista zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r.) przedmiotowego programu. Aktualnie zakończony został proces przygotowawczy, w ramach którego opracowana została niezbędna dokumentacja techniczna, oraz uzyskano wszystkie uzgodnienia i decyzje wymagane przepisami prawa, w tym decyzję lokalizacyjną, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji oraz decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Rozstrzygnięty również został przetarg na wybór wykonawcy robót i w dniu 18 czerwca br. podpisana została umowa z wyłonionym wykonawcą robót budowlanych. W chwili obecnej prowadzone są prace budowlane, których zakończenie przewidywane jest w listopadzie br.

Odcinek pomiędzy autostradą A2 a drogą krajową nr 14 został ujęty w załączniku 1a przedmiotowego programu zawierającym listę zadań inwestycyjnych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. Odcinek ten stanowi jeden z priorytetów przeznaczonych do realizacji przy wykorzystaniu środków unijnych, które będą dostępne w ramach nowych wieloletnich ram finansowych UE na lata 2014–2020.

Należy wskazać, że dla przedmiotowego odcinka drogi ekspresowej S14 zakończone zostały prace nad opracowaniem studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego oraz koncepcją programową, zawiera-

jącymi analizy wariantów inwestycji, przewidywanego ruchu, raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko, wyniki spotkań informacyjnych ze społeczeństwem, część techniczną oraz analizę ekonomiczną. W dniu 23 marca 2011 r. wydana została przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Wskazana decyzja stanowi podstawę do kontynuacji prac projektowych w celu uzyskania kolejnych decyzji i uzgodnień niezbędnych do rozpoczęcia prac, w tym zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. W dniu 14 września 2011 r. generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad wydał zgodę na prowadzenie dalszych prac projektowych. Z związku z powyższym w październiku br. możliwe będzie ogłoszenie przetargu na wybór wykonawcy dokumentacji technicznej dla przedmiotowego odcinka drogi ekspresowej S14.

W kwestii budowy obwodnic Łasku, Zduńskiej Woli i Sieradza należy wskazać, że w ramach programu przewidywana jest realizacja zadania polegającego na budowie drogi ekspresowej S8 na odcinku od węzła Walichnowy do autostrady A1 (węzeł Wrocław) o łącznej długości 104,1 km, która stanowiła będzie jednocześnie obejście przedmiotowych miejscowości, wyprowadzając ruch tranzytowy poza obszary zurbanizowane.

W chwili obecnej projekt ten znajduje się na bardzo zaawansowanym etapie prac. Uzyskana została decyzja środowiskowa w dniu 8 stycznia 2010 r. oraz złożony został do wojewody łódzkiego wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, której uzyskanie przewidywane jest w III kwartale br. Jednocześnie inwestor zadania (GDDKiA) w sierpniu i listopadzie 2010 r. ogłosił przetargi na wybór wykonawcy robót budowlanych dla poszczególnych odcinków realizacyjnych. W dniu 15 lipca br. została podpisana umowa z wykonawcą robót na odcinek nr 1 obejmujący budowę węzła Walichnowy. W chwili obecnej na przedmiotowym odcinku rozpoczęte zostały prace budowlane. Podpisanie umów na kolejne odcinki przedmiotowej drogi przewidywane jest na przełom września i października br.

Odnosząc się do kwestii przedsięwzięcia polegającego na budowie obwodnicy Brzezin w ciągu drogi krajowej nr 72, należy wskazać, że zarządca drogi GDDKiA podjęła działania zmierzające do przygotowania przedmiotowego zadania do realizacji. W chwili obecnej opracowywane jest studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe (STES). W styczniu 2011 r. odbyły się konsultacje społeczne dotyczące tej inwestycji, prowadzone w ramach dobrych praktyk przez GDDKiA. Należy wskazać, że STES jest bazą dla wszystkich późniejszych opracowań projektowych. Zawiera analizy wariantów inwestycji, przewidywanego ruchu, raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko, wyniki spotkań informacyjnych ze społeczeństwem, część techniczną, analizę ekonomiczną itp. Dokumentacja po jej skompletowaniu zostanie przedstawiona na posiedzeniu Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych działającej przy gene-

ralnym dyrektorze dróg krajowych i autostrad celem ustalenia wariantu, który zostanie wskazany jako wariant preferowany przez inwestora we wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Wskazana decyzja stanowiła zaś będzie podstawę do kontynuacji prac projektowych w celu uzyskania kolejnych decyzji niezbędnych do rozpoczęcia prac.

W kwestii zadania polegającego na budowie obwodnicy Wielunia należy wskazać, że ramach prowadzonych prac przygotowawczych jest do realizacji budowa obejścia miejscowości w ciągu drogi krajowej nr 8. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako inwestor przedsięwzięcia podjęła działania zmierzające do przygotowania przedmiotowego zadania do realizacji, w wyniku których uzyskała decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji w dniu 28 sierpnia 2007 r. oraz decyzję o pozwoleniu na budowę w dniu 30 czerwca 2010 r.

Odnosząc się do budowy obwodnic miejscowości Pajęczno, Działoszyn i Radomsko w ciągu drogi krajowej nr 42, należy wskazać, że w chwili obecnej prowadzone są prace przygotowawcze dla zadania budowy obwodnicy Radomska w ciągu dróg krajowych nr 91 i 42. Opracowane zostało studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe (STES) dla przedmiotowego zadania i przeprowadzone konsultacje społeczne. Opracowanie to posłuży do wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach celem określenia wariantu przebiegu drogi i stanowi podstawę do późniejszych opracowań projektowych.

Odnosząc się do działań podejmowanych w odniesieniu do drogi krajowej nr 1 przebiegającej przez Łęczycę, należy wskazać, że ramach programu przewidywana jest realizacja zadania polegającego na wzmocnieniu przedmiotowej drogi na odcinku zlokalizowanym w tej miejscowości. Realizacja przedmiotowego zadania wpłynie na poprawę bezpieczeństwa ruchu na przedmiotowym odcinku drogi.

Informuję, że Ministerstwo Infrastruktury będzie kontynuować starania w celu jak najszybszego zapewnienia środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w programie na lata 2011–2015.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie możliwości uzyskania
gwarancji społecznych dla pracowników
prywatyzowanego przedsiębiorstwa Elsen SA
(10534)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Jadwigi Wiśniewskiej, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10534/11, w sprawie możliwości uzyskania gwarancji społecznych dla pracowników prywatyzowanego przedsiębiorstwa Elsen SA uprzejmie informuję, co następuje.

100% akcji spółki Zakład Elektroenergetyczny Huty Częstochowa Elsen SA z siedzibą w Częstochowie jest własnością spółki Operator ARP sp. z o.o., która została utworzona na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 r. o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy (Dz. U. Nr 213, poz. 1800, z późn. zm.) jako spółka celowa Agencji Rozwoju Przemysłu SA.

Zgodnie z przepisami ww. ustawy Operator ARP sp. z o.o. powołany został w celu wykonywania zadań operatora, o którym mowa w ww. ustawie, a w szczególności do przeprowadzania restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych, tj. uczestniczenia w procesie udzielania pomocy publicznej przedsiębiorcom o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy. Restrukturyzacja prowadzona na warunkach określonych w ustawie polega głównie na przejęciu od przedsiębiorcy przez operatora publicznoprawnych zobowiązań przedsiębiorcy oraz składników majątku przedsiębiorcy. Operator ARP sp. z o.o. zagospodarowuje przejęte składniki majątkowe, w tym również je zbywa, w celu zgromadzenia środków na spłatę przejętych zobowiązań. Terminy spłaty przejętych zobowiązań ustala plan spłaty zatwierdzony przez prezesa Agencji Rozwoju Przemysłu SA.

W odniesieniu do spółki Zakład Elektroenergetyczny Huty Częstochowa Elsen SA należy zauważyć, iż Operator ARP sp. z o.o. nabył przedmiotowe akcje w procesie restrukturyzacji Huty Częstochowa SA w zamian za przejęcie z mocy prawa zobowiązań publicznoprawnych tego przedsiębiorcy. Prowadzona obecnie procedura sprzedaży ma na celu zbycie akcji spółki w celu przeznaczenia uzyskanych w ten sposób środków na spłatę przejętych zobowiązań Huty Częstochowa SA wobec wierzycieli publicznoprawnych.

Odnosząc się do pytań pani poseł, należy zauważyć, iż Zarząd spółki Operator ARP sp. z o.o. wielokrotnie spotykał się z przedstawicielami związków zawodowych, informując związki o planowanej sprzedaży akcji. Podczas jednego z ostatnich spotkań zarząd poinformował, iż dołoży starań, aby doszło do spotkania związków zawodowych z inwestorem. Ponadto, mając na uwadze dobro pracowników spółki,

Zarząd Operatora ARP sp. z o.o. umieścił w procedurze zbycia akcji, jako jeden z warunków, konieczność przedstawienia przez inwestora informacji obejmującej plany w zakresie:

- pakietu socjalnego przeznaczanego dla pracowników,
- planowanej strategii działania potencjalnego inwestora w stosunku do spółki,
- koncepcji współpracy między spółką a potencjalnym inwestorem i korzyści dla spółki z tytułu powiązania z inwestorem.

Przedstawienie informacji w ww. zakresie było jednym z warunków złożenia oferty nabycia przedmiotowych akcji.

Agencja Rozwoju Przemysłu SA ocenia, iż na obecnym etapie procedury sprzedaży akcji spółka Operator ARP sp. z o.o. dołożyła wszelkich starań, aby zabezpieczyć interesy pracowników spółki. ARP SA podkreśla również, iż umieszczenie w procedurze zbycia akcji opisanych powyżej wymogów dla potencjalnych inwestorów ma na celu ochronę interesów pracowników i jest wyrazem odpowiedzialności spółki Operator ARP sp. z o.o. za prowadzony proces sprzedaży, z uwzględnieniem szeroko rozumianego interesu społecznego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie przeznaczenia z budżetu państwa
środków finansowych na podwyżki
wynagrodzeń dla pracowników Państwowej
Inspekcji Sanitarnej (10538)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10538/11, dotyczące zapytania pana Jacka Boguckiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie przeznaczenia środków finansowych na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników Inspekcji Sanitarnej, uprzejmie informuję, co następuje.

W nawiązaniu do sformułowanych przez pana posła Jacka Boguckiego pytań informuję, że zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., dalej zwaną ustawą) stacje sanitarno-epidemiologiczne są jednostkami budżetowymi będącymi podmiotami leczniczymi finansowanymi z budżetu państwa. Jako państwowe jednostki budżetowe stosują one zasady gospodarki finansowej określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o fi-

nansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.). Wydatki na ich działalność są ustalane zgodnie z założeniami przyjętymi do planowania wydatków w budżecie państwa na dany rok przez dysponentów części budżetowych, w ramach ustalonych dla poszczególnych części limitów wydatków na dany rok.

Uprzejmie informuję, że w związku ze zmianami wprowadzonymi w ustawie przez art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), który wszedł w życie 1 stycznia 2010 r., uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom.

W świetle obowiązujących przepisów prawa finansowanie wynagrodzeń pracowników powiatowych i wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych następuje bowiem z części 85 budżetu państwa: Budżety wojewodów. A zatem kwestie związane z finansowaniem powiatowych i wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych pozostają w zakresie właściwości wojewody.

Odnosnie do pytania w sprawie objęcia pracowników Inspekcji Sanitarnej podwyżką wynagrodzeń uprzejmie informuję, że zasady wynagradzania pracowników państwowej sfery budżetowej, do której zaliczane są funkcjonujące w formie państwowych jednostek budżetowych stacje sanitarno-epidemiologiczne, regulują przepisy ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) oraz postanowienia ustawy budżetowej przyjęte na dany rok, m.in. odnośnie do średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Zmiany dotyczące wysokości wynagrodzeń w stacjach sanitarno-epidemiologicznych będą zbieżne z decyzjami dotyczącymi płac w innych częściach sfery budżetowej.

Obecna sytuacja w zakresie funkcjonowania finansów publicznych oraz wprowadzona w ustawie budżetowej na 2011 r. reguła wydatkowa ograniczająca wzrost wydatków o charakterze uznaniowym (tzw. elastycznych) oraz nowych wydatków prawnie zde-terminowanych (tzw. sztywnych) do tempa inflacji + 1%. Sytuacja taka powoduje brak możliwości zwiększania wydatków budżetowych w zakresie wynagrodzeń i wydatków rzeczowych nie tylko w jednostkach Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ale we wszystkich jednostkach sfery budżetowej, których jedynym źródłem utrzymania jest budżet państwa.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie proponowanych zmian
w przyszłorocznej ustawie budżetowej
dotyczących podwyżek płac administracji
i obsługi szkół artystycznych podległych
ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego
(10539)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania (SPS-024-10539/11) pana Jacka Boguckiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie proponowanych zmian w przyszłorocznej ustawie budżetowej w kwestii podwyżek płac dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, dla których organem prowadzącym jest Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, zapewniam, iż w pełni podzielam stanowisko pana posła, że proponowany wzrost wynagrodzeń o 400 zł (brutto) w przeliczeniu na jeden etat nie jest w pełni satysfakcjonujący.

Jednakże należy nadmienić, że w związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu aktualnie rząd podjął decyzję, iż wynagrodzenie w sferze budżetowej pozostanie na niezmiennym poziomie.

Niemniej jednak, z uwagi, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte, powyższy problem będzie ponownie analizowany.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Monika Smoleń

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza**

**w sprawie odszkodowań i zadośćuczynienia
dla osób represjonowanych za działalność
na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego
(10540)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazane przy piśmie z dnia 30 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-024-10540/11) zapytanie pana posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie odszkodowań i za-

dośćuczynienia dla osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, iż kwestie poruszone w przedmiotowym zapytaniu regulują przede wszystkim przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”.

Na mocy art. 1 ust. 1 ustawy uznaje się za nieważne orzeczenia wydane przez polskie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub przez organy pozasądowe w okresie od rozpoczęcia ich działalności na ziemiach polskich, począwszy od 1 stycznia 1944 r. do 31 grudnia 1989 r., jeżeli czyn zarzucony lub przypisany był związany z działalnością na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego albo orzeczenie wydano z powodu takiej działalności, jak również orzeczenia wydane za opór przeciwko kolektywizacji wsi oraz obowiązkowym dostawom. Ustawa określa właściwość rzeczową i miejscową sądów stwierdzających nieważność orzeczeń, jak również wskazuje podmioty, na wniosek których następuje stwierdzenie nieważności orzeczenia. Ustawa reguluje nadto kwestie odszkodowań za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z orzeczeń albo decyzji o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, przysługujące osobom, wobec których stwierdzono nieważność orzeczenia albo wydano decyzję o internowaniu.

Do chwili obecnej ustawa była już ośmiokrotnie nowelizowana, a dotychczasowe jej nowelizacje co do zasady poszerzały zakres przedmiotowy i podmiotowy jej stosowania. W tym kontekście podnieść należy, iż nowelizacja ustawy dokonana ustawą z dnia 19 września 2007 r. o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego (Dz. U. z 2007 r. Nr 191, poz. 1372) rozszerzyła istotnie zakres podmiotowy i przedmiotowy ustawy poprzez objęcie jej przepisami działalności niepodległościowej prowadzonej w okresie 1956–1989, a także osób, wobec których wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego. Jak wynika z uzasadnienia do ówczesnego projektu ustawy (druk nr 595 Sejmu V kadencji), jednym z założeń ustawy było umożliwienie uzyskania odszkodowania i zadośćuczynienia osobom represjonowanym w tym okresie.

Podkreślić również trzeba, iż w orzecznictwie sądów powszechnych dopuszcza się możliwość stosowania ustawy do orzeczeń wydanych przez kolegia do spraw wykroczeń, gdyż pojęcie „orzeczenie” z art. 1 ust. 1 ustawy odnosi się do decyzji polskich organów ścigania, wymiaru sprawiedliwości lub organu pozasądowego (np. kolegium do spraw wykroczeń) zawierającej w swej treści represję karną (postanowienie

Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 grudnia 2009 r., II Akz 516/09, KZS 2010, z. 1, poz. 29). Orzeczenie o charakterze represyjnym to takie, które ma postać sankcji karnej orzekanej w postępowaniu w sprawie o przestępstwo lub wykroczenie czy środka przymusu stosowanego w związku z postępowaniem karnym (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 marca 2009 r., II AKz 57/09, Lex nr 578220).

Ustawa co prawda nie definiuje pojęcia orzeczenia, które mogło być w jej trybie nieważnione, tym niemniej na tle jej stosowania nie może budzić wątpliwości, iż zakres świadczeń majątkowych ograniczony jest do represji związanych z wydanymi orzeczeniami, których nieważność stwierdzono w trybie przewidzianym ustawą, oraz decyzji o internowaniu w stanie wojennym, a także z pozbawieniem życia lub wolności przez wymienione w ustawie organy bez zakończonego orzeczeniem postępowania. W orzecznictwie wskazywano wyraźnie, iż ustawa nie ma na celu doprowadzenia do zadośćuczynienia moralnego i materialnego za wszelkie formy represji wobec osób prowadzących działalność niepodległościową. Całokształt przepisów tej ustawy wskazuje, iż jej zakres ograniczony jest do wypadków prawnokarnej represji za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1994 r., sygn. I KZP 1/94). Również brzmienie poszczególnych regulacji ustawy prowadzi do wniosku, że ustawa dotyczy orzeczeń wydawanych w postępowaniu w sprawie karnej sensu largo (ujmowanej jako sprawa o przestępstwo bądź o wykroczenie). Regulacje takie zawierają m.in.:

1) art. 2 ust. 1, który stwierdzenie nieważności zrównuje z uniewinnieniem;

2) art. 3 ust. 4, który określając tryb postępowania, odsyła do przepisów Kodeksu postępowania karnego;

3) art. 4 określający wpływ instytucji prawa karnego (np. wykonywanie kary, zatarcie skazania, akt łaski, przedawnienie) na dopuszczalność stwierdzenia nieważności;

4) art. 7 ust. 1 wskazujący na negatywne podstawy rozpoznania wniosku o unieważnienie, jeżeli oskarżonego uniewinniono lub umorzono postępowanie z powodów wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego;

5) art. 8 ust. 3, który w zakresie postępowania o odszkodowanie i zadośćuczynienie wskazuje na odpowiednie zastosowanie przepisów rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego, z wyjątkiem art. 555.

Dośćuczynienia osobom represjonowanym w tym okresie. Dodac też trzeba, iż w praktyce orzeczniczej sądów nie ograniczono działania ustawy wyłącznie do wykonania orzeczeń o pozbawieniu wolności osoby represjonowanej. Z treści przepisów ustawy, w tym art. 8 ust. 1 i art. 3 ust. 4, wysnuwany był bowiem wniosek, że w trybie ustawy możliwe jest zasądzenie odszkodowania lub zadośćuczynienia osobie, przeciwko której prowadzone było postępowanie karne zakończone orzeczeniem uznaniem następnie za nie-

ważne, pomimo tego, że osoba taka nie była pozbawiona wolności, jeżeli w trakcie tego postępowania poniosła ona szkodę lub doznała krzywdy. Jakkolwiek w praktyce z reguły wyklucza się możliwość skutecznego dochodzenia odszkodowania, które jest rekompensatą za poniesioną szkodę wynikającą wprost z pozbawienia wolności danej osoby, to czym innym jest zadośćuczynienie, które przysługuje za doznaną krzywdę, nie zawsze wynikającą z bezzasadnego pozbawienia wolności, a wywołaną niesłusznym podejrzeniem lub sposobem prowadzenia postępowania. Możliwe jest zatem zasądzenie zadośćuczynienia osobie, która na mocy wydanego wobec niej orzeczenia nie była wprawdzie pozbawiona wolności, ale na skutek samego sposobu postępowania (stosowanie niedozwolonych metod śledczych) doznała krzywdy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1994 r., WZ 99/94, OSNKW 1994, z. 11–12, poz. 78).

W związku z powyższym należy zauważyć, że takie rodzaje represjonowania, jak np. zwolnienie z pracy, niekoniecznie na podstawie wypowiedzenia ze strony zakładu pracy, czy też powołanie do służby wojskowej lub na ćwiczenia wojskowe, mają charakter odmienny od przypadków prawnocarnej represji określonych w ustawie, a tym samym odbiegałyby od istoty obowiązującej regulacji.

Ponadto osoby, z którymi stosunek pracy został rozwiązany w jakikolwiek sposób w związku z przekonaniem politycznym czy religijnym pracownika albo z jego przynależnością do związku zawodowego, z prowadzeniem działalności związkowej lub samorządowej w okresie od sierpnia 1980 r. albo z uczestnictwem w działalności związkowej, prowadzonej w sposób niezgodny z przepisami ustawy z dnia 8 października 1982 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 1985 r. Nr 54, poz. 277, z późn. zm.), mogły korzystać (i wielokrotnie korzystały) z uprawnień zawartych w ustawie z dnia 24 maja 1989 r. o przywróceniu praw pracowniczych osobom pozbawionym zatrudnienia za działalność związkową, samorządową, przekonania polityczne i religijne (Dz. U. Nr 32, poz. 172, z późn. zm.).

Roszczenia wynikające ze stosunku pracy mogą i mogły być dochodzone także na drodze sądowej (arg. ex art. 242 § 1 Kodeksu pracy), przy wykorzystaniu przepisów Kodeksu postępowania karnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 marca 2009 r., II Aka 31/09, KZS 2009, z. 5, poz. 83).

Należy również dodać, iż z części 15 budżetu państwa: Sądy powszechne, rozdział 75595: Pozostała działalność, wypłacono następujące kwoty wraz z odsetkami (w tys. zł) z tytułu zasądzonych odszkodowań na podstawie ustawy:

- 1) w 2008 r. – 24 366;
- 2) w 2009 r. – 45 885;
- 3) w 2010 r. – 27 323.

Trzeba przy tym podkreślić, iż na tle pozostałych odszkodowań zasądzanych w latach 2008–2010 na podstawie regulacji będących podstawą do wypłat odszkodowań Skarbu Państwa (ujętych w rozdziale

75595) najwyższe kwoty zostały wypłacone właśnie z tytułu realizacji przepisów ustawy.

W tym kontekście podnieść należy, że ewentualne rozszerzenie zakresu podmiotowego i przedmiotowego ustawy w kierunku zaproponowanym w przedmiotowym zapytaniu wiązałyby się ze wzrostem liczby osób uprawnionych do wystąpienia z wnioskiem o odszkodowanie w stosunku do osób obecnie uprawnionych do uzyskania odszkodowania na podstawie ustawy. To z kolei wiązałyby się niewątpliwie z dodatkowymi skutkami finansowymi dla części 15 budżetu państwa: Sądy powszechne. Warto przy tym wskazać, iż w części 15 budżetu państwa na 2011 r. oraz podczas prac nad projektem budżetu państwa na rok 2012 nie zostały zabezpieczone dodatkowe środki związane z nowelizacją przepisów ustawy w kierunku zaproponowanym w zapytaniu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie systemu udzielania koncesji
na poszukiwanie złóż i wydobywanie gazu
łupkowego (10541)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Ludwika Dorna z dnia 16 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10541/11, w sprawie eksploatacji złóż gazu łupkowego, przedstawiam poniżej odpowiedzi na poszczególne pytania.

1. Na jakich warunkach udziela się koncesji poszukiwawczych zagranicznym firmom zajmującym się poszukiwaniem tzw. gazu łupkowego?

Koncesje na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż węglowodorów (w tym gazu łupkowego) udzielane są firmom zagranicznym na takich samych warunkach jak firmom polskim.

Minister środowiska udziela koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalni (w tym gazu łupkowego) wszystkim podmiotom, które spełniają wymagania polskiego prawa. Z wnioskiem o udzielenie koncesji na przedmiotową działalność może się zwrócić każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą na podstawie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.), dotyczy to również przedsiębiorców z kapitałem zagranicznym. Koncesje

są udzielane podmiotom zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.).

Przedsiębiorca, chcąc uzyskać koncesję w zakresie poszukiwania i rozpoznawania złóż węglowodorów (w tym złóż niekonwencjonalnych, takich jak gaz łupkowy), występuje do ministra środowiska z wnioskiem o udzielenie koncesji na przedmiotową działalność. W koncesji zostają określone warunki i zobowiązania koncesjodawcy (m.in.: czas trwania koncesji, termin rozpoczęcia prac, zakres prac poszukiwawczo-rozpoznawczych, zagadnienia ochrony środowiska, wysokość opłaty koncesyjnej). Wraz z uzyskaniem koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin przedsiębiorcy zawierają ze Skarbem Państwa umowę o ustanowienie użytkownika górniczego.

Dopuszczalność podejmowania działalności gospodarczej (także koncesjonowanej) przez wszystkie podmioty prawa, w tym z udziałem kapitału zagranicznego, regulują obowiązujące konstytucyjne zasady swobody działalności gospodarczej oraz członkostwa Polski w UE.

Dyrektywa 94/22/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994r. w sprawie warunków przyznawania i korzystania z koncesji na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów (tzw. dyrektywa węglowodorowa) nakazuje równe traktowanie wszystkich podmiotów, bez preferencji dla polskich firm. Członkostwo Polski w UE zobowiązuje do przestrzegania tych regulacji.

2. Jakie są opłaty eksploatacyjne dla tych podmiotów?

Przedsiębiorcy prowadzący działalność polegającą na wydobywaniu kopalin zobowiązani są do uiszczania różnych opłat. Jedną z nich jest opłata eksploatacyjna. Obowiązek jej zapłaty powstaje w momencie rozpoczęcia wydobycia. Jej wysokość ustala się zgodnie z art. 84 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.) jako iloczyn stawki opłaty dla danego rodzaju kopaliny oraz ilości kopaliny wydobytej ze złoża w okresie rozliczeniowym. Stawki opłat są określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie stawek opłat eksploatacyjnych (Dz. U. Nr 232, poz. 1523). Opłaty eksploatacyjne obowiązują wszystkich przedsiębiorców, zarówno polskich, jak i zagranicznych, prowadzących wydobycie kopaliny i są ustalane według takich samych zasad.

W chwili obecnej w Polsce nie prowadzi się wydobycia złóż gazu łupkowego, ponieważ nie odkryto i nie udokumentowano jeszcze żadnego złoża tego surowca. W związku z czym przedsiębiorcy nie płacą obecnie opłat eksploatacyjnych za wydobycie gazu łupkowego, które prowadzone by było w oparciu o udzieloną przez ministra środowiska koncesję na wydobywanie gazu łupkowego.

3. Czy prawda jest, że po udokumentowaniu złoża podmiot, który tego dokonał, ma praktycznie zagwarantowaną koncesję wydobywczą?

Zgodnie z przepisami prawa ten, kto udokumentował złożo kopaliny (w tym gazu łupkowego), może żądać ustanowienia na jego rzecz użytkownika górniczego w celu wydobywania kopaliny z pierwszeństwem przed innymi. Prawo takie, w myśl obecnie obowiązujących przepisów, wygasa po upływie dwóch lat od dnia przyjęcia dokumentacji geologicznej złoża kopaliny.

Aby uzyskać koncesję na wydobywanie kopaliny ze złoża, przedsiębiorca musi jednak złożyć do ministra środowiska wniosek o udzielenie koncesji na wydobywanie kopaliny ze złoża, spełniający wszystkie warunki wynikające z przepisów prawa. Organ koncesyjny prowadzi wtedy nowe postępowanie administracyjne, w trakcie którego określi odpowiednie warunki i zobowiązania przyszłego koncesjodawcy.

Udzielenie koncesji na wydobywanie kopaliny nie jest samodzielną decyzją administracyjną ministra środowiska, wymaga uzgodnienia z ministrem gospodarki, prezesem Wyższego Urzędu Górniczego oraz z właściwym wójtem lub burmistrzem. W przypadku braku jakiegokolwiek uzgodnienia minister środowiska nie może udzielić koncesji na wydobywanie kopalin.

Tak więc nie jest uprawnione stwierdzenie, że po udokumentowaniu złoża podmiot, który tego dokonał, ma praktycznie zagwarantowaną koncesję wydobywczą. Posiada on jedynie prawo pierwszeństwa do starania się o nią.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Henryk Jacek Jeziński

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie powodów opóźnienia instalacji
w śmigłowcach systemu MASE (10543)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie powodów opóźnienia instalacji w śmigłowcach systemu MASE (SPS-024-10543/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na trudności w terminowej realizacji wskazanego kontraktu wpływ mają opóźnienia związane z przedłużającymi się badaniami typu oraz testami systemu obrony i ochrony własnej (MASE) na śmigłow-

cach prototypowych. Kolejnym utrudnieniem jest niewielka ilość śmigłowców Mi-24W i Mi-17-1V w zasobach Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz ich znaczne zaangażowanie w rejonie misji w Afganistanie. Skutkuje to sytuacjami, w których rotacja do kraju śmigłowców służy wyłącznie realizacji niezbędnych remontów i obsługi tych maszyn.

Pragnę poinformować, że harmonogram dostosowania śmigłowców do przenoszenia systemu MASE jest ściśle skorelowany z harmonogramami ich remontów i rotacji do Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie. Każde zdarzenie skutkujące zakłóceniem któregokolwiek z harmonogramów powoduje opóźnienia w realizacji kontraktu. Przykładem takiego zdarzenia była katastrofa śmigłowca Mi-24W w Afganistanie i konieczność wydzielenia w jego miejsce śmigłowca przeznaczanego pod zabudowę prototypową wspomnianego systemu jako jedynej dostępnej w tamtym czasie maszyny.

Odnosząc się do pytania pana posła Ludwika Dorna w sprawie wysłania do Afganistanu przygotowanego do prób śmigłowca Mi-24W, uprzejmie informuję, że przekazanie przez Dowództwo Wojsk Lądowych tego śmigłowca do Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie nastąpiło zgodnie z poleceniem ministra obrony narodowej z dnia 24 stycznia br., natomiast powodem przekazania była potrzeba zapewnienia wsparcia lotniczego zgrupowaniom bojowym kontyngentu po wycofaniu z eksploatacji dwóch śmigłowców Mi-24 (wykorzystanie resursu) i jednego śmigłowca po zdarzeniu lotniczym.

Należy mieć na uwadze, że osoby nadzorujące realizację kontraktu z ramienia Ministerstwa Obrony Narodowej nie mają wpływu na ww. decyzję i na harmonogram przekazywania śmigłowców do Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie informacji udzielanych
przez szefa Sztabu Generalnego
i dowódców rodzajów Sił Zbrojnych
o problemach związanych z wyszkoleniem
pilotów wojskowych (10544)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie informacji udzielanych przez szefa Sztabu Generalnego

i dowódców rodzajów Sił Zbrojnych o problemach związanych z wyszkoleniem pilotów wojskowych (SPS-024-10544/11), uprzejmie proszę o przyjęcie wyjaśnień w tej sprawie.

We wskazanym przez pana posła Ludwika Dorna okresie (w latach 2007–2010), w nakreślonym przez niego obszarze szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego i dowódca rodzajów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiali ministrowi obrony narodowej, bezpośrednio lub w formie meldunków, informacje dotyczące stanu technicznego statków powietrznych (według ich typów, jak też okresów i przyczyn ich niesprawności), ich remontów, stanu ukończenia personelem latającym, a także szkoleń lotniczych i działań podejmowanych w celu zabezpieczenia transportu najważniejszych osób w państwie.

W odniesieniu do wspomnianych szkoleń informowano o harmonogramach, przebiegu ich realizacji, aktualnym poziomie wyszkolenia pilotów i ich pilotażowo-bojowej kwalifikacji do wykonywania zadań w różnych warunkach atmosferycznych. Wzmiankowano także o problemach kadrowych i brakach sprzętowych w tym zakresie.

Wśród korespondencji zawierającej powyższe kwestie znajdowały się głównie zwykle pisma urzędowe, meldunki i notatki pochodzące przede wszystkim od szefa Sztabu Generalnego WP i dowódcy Sił Powietrznych.

Propozycje tam zgłaszane znalazły swoje odzwierciedlenie w działaniach legislacyjnych zmierzających do wprowadzenia systemu motywacyjnego, między innymi dla personelu latającego służby inżynierii lotniczej. Problematyka związana z funkcjonowaniem jednostek Sił Powietrznych była przedmiotem dyskusji zarówno podczas odpraw organizowanych na szczeblu Ministerstwa Obrony Narodowej, jak też szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego.

Po przeprowadzonej w Sztabie Generalnym Wojska Polskiego i dowództwach rodzajów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej analizie korespondencji oraz mając na względzie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228) i zasady archiwistyki wojskowej, obecnie nie jest w pełni możliwe odtworzenie przedmiotowych materiałów.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące. Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że wykaz dostępnych pism kierowanych do ministra obrony narodowej został przedłożony panu posłowi Ludwikowi Dornowi na adres jego biura poselskiego w Warszawie, z prośbą, aby wskazał interesujące go pisma w celu udostępnienia ich.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie zwracania w latach 2007–2010
przez MON pieniędzy do budżetu państwa
(10545)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo nr SPS-024-10545/11 z dnia 30 sierpnia 2011 r. dotyczące zapytania pana Ludwika Dorna, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie zwracania w latach 2007–2010 przez Ministerstwo Obrony Narodowej środków do budżetu państwa uprzejmie informuję, co następuje.

Przekazywanie środków do dysponentów części budżetowych następuje na podstawie harmonogramu realizacji budżetu państwa opracowanego przez ministra finansów w porozumieniu z dysponentami części budżetowych. Harmonogram realizacji wydatków podlega aktualizacji na wniosek dysponenta części budżetowej lub ministra finansów.

Środki budżetowe zwrócone przez Ministerstwo Obrony Narodowej na centralny bieżący rachunek budżetu państwa, zgodnie z terminami określonymi w przepisach w sprawie szczegółowego wykonywania budżetu państwa, wyniosły odpowiednio:

- w roku 2007 – 20 476,4 tys. zł,
- w roku 2008 – 561,9 tys. zł,
- w roku 2009 – 8600 tys. zł,
- w roku 2010 – 17 709,5 tys. zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie opancerzonych ciągników
siodłowych (10546)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie opancerzonych ciągników siodłowych (SPS-024-10546/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pierwotnie wskazany termin (do dnia 30 listopada br.) dostawy opancerzonych ciągników siodłowych, w bieżącym roku, wynikał z dokonanych ana-

liz realizacji tego zadania, które wskazywały na istnienie na rynku rozwiązań zbieżnych z wymaganiami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i możliwość dostawy sprzętu w roku bieżącym. Jednak w wyniku wniosków potencjalnych wykonawców biorących udział w postępowaniu termin ten przesunięto na 2012 r.

Jednocześnie informuję, że terminy realizacji wspomnianego postępowania wynikają z decyzji obowiązujących w resorcie obrony narodowej, w tym decyzji nr 291/MON ministra obrony narodowej z dnia 26 lipca 2006 r. w sprawie zasad i trybu zawierania w resorcie obrony narodowej umów, których przedmiotem jest uzbrojenie lub sprzęt wojskowy (Dz. Urz. MON Nr 14, poz. 179, ze zm.).

Należy mieć na uwadze, że zapis we wstępnych założeniach taktyczno-technicznych, dotyczący masy jednostkowej przypadającej na jednego żołnierza z wyposażeniem, jest istotną informacją dla oferenta, wręcz niezbędną do oznaczenia sumarycznej masy wywołującej zjawiska ciężaru i bezwładności pojazdu samochodowego. Masa załogi wraz z wyposażeniem indywidualnym rozmieszczona w kabinie pojazdu jest częścią obciążenia pojazdu i powinna być uwzględniona przy ustalaniu całkowitej masy pojazdu. Ponadto należy zaznaczyć, że obciążenia w pojeździe przypadające na osie samochodu nie są jednakowe. W zależności od ilości obciążenia dla poszczególnych osi określane jest na przykład z wykorzystaniem „wzoru mostowego”, z zaznaczeniem, że oś/osie przednie przenoszą mniejsze obciążenia. Dlatego też niezbędna jest informacja określająca masę załogi wraz z wyposażeniem, elementami opancerzenia itd. Masa ta uwzględniana jest również przy wyznaczaniu środka ciężkości pojazdu.

Zgodnie z wymaganiami zawartymi we wstępnych założeniach taktyczno-technicznych, określonych na podstawie norm obronnych NO-06-A101:2005 i NO-06-A103:2005, przedmiotowe pojazdy powinny zawierać podzespoły i wyposażenie, które klasyfikuje się jako urządzenia grupy N.14-O-II-A. Dla tej grupy urządzeń określono wymagania odporności na działanie czynników środowiskowych, w tym odporności na obniżone ciśnienie atmosferyczne do 600 hPa (co można uznać jako zdolność do użytkowania do wysokości 3,5 tys. m n.p.m.). W związku z tym zapis zawarty we wstępnych założeniach taktyczno-technicznych odnośnie do wymogu zachowania przez przedmiotowe pojazdy zdolności do wykonywania zadań w obniżonym do 600 hPa ciśnieniu atmosferycznym jest zasadny.

Eksploatacja ciągników siodłowych opancerzonych przewidywana jest w trudnych warunkach terenowych, w różnorodnych mikroklimatycznych obszarach kuli ziemskiej.

Pragnę poinformować, że parametr dotyczący dopuszczalnego poziomu hałasu w kabinie został określony na poziomie 70 dB zarówno dla ciągników siodłowych opancerzonych, jak i dla ciężkiego kołowego pojazdu ewakuacji oraz ratownictwa technicznego.

Jednak w trakcie postępowania przetargowego jeden z oferentów złożył zapytanie do warunków przetargu o dopuszczenie poziomu hałasu wewnętrznego w kabinie pojazdu do wysokości określonej w polskiej normie PN-90/S-040521 (Samochody – Dopuszczalny poziom hałasu wewnątrz pojazdu – Wymagania i badania). Zgodnie z tą normą dopuszczalny poziom hałasu wewnątrz pojazdu dla samochodów ciężarowych zakwalifikowanych do produkcji seryjnej nie powinien przekraczać 85 dB (A). W wyniku powyższego parametr ten został dostosowany do poziomu określonego wspomnianym dokumentem normalizacyjnym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie braku odpowiedniego sprzętu
saperskiego w wyposażeniu PKW Afganistan
(10547)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie braku odpowiedniego sprzętu saperskiego na wyposażeniu PKW Afganistan (SPS-024-10547/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zakup zestawów do oczyszczania dróg (RCP – Roads Clearing Package) na potrzeby Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie ujęto w „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2010–2011”. Decyzją ministra obrony narodowej z dnia 13 kwietnia 2010 r. pozycja dotycząca pozyskania tych zestawów została usunięta z planu. Powodem takiego kroku było rozpoczęcie wspierania Polskich Sił Zadaniowych w Afganistanie przez stronę amerykańską w zakresie oczyszczania dróg z improwizowanych urządzeń wybuchowych, która wydzieliła do dyspozycji dowódcy Polskiego Kontyngentu Wojskowego własne zestawy RCP.

Aktualnie w rejonie odpowiedzialności Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie oczyszczanie dróg wykonują cztery amerykańskie zestawy RCP. Zadania realizowane są w ramach wsparcia bezpośredniego i ogólnego. Przyjęte rozwiązanie w pełni zabezpiecza potrzeby Polskiego Kontyngentu Wojskowego w omawianym zakresie.

Dodatkowo pododdziały inżynieryjne w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie zostały wyposażone w dziesięć wykrywaczy min z georadarami, które należą do jednych z najlepszych na świecie. Na 2012 r. został zaplanowany zakup dwudziestu tego typu wykrywaczy, które będą wykorzystywane do działań w rejonie odpowiedzialności kontyngentu, jak również do szkolenia żołnierzy w kraju.

W odniesieniu do przywołanego w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna filmu pragnę podkreślić, że saperzy, poszukując min, improwizowanych urządzeń wybuchowych lub innych niebezpiecznych przedmiotów, pracują przy użyciu wykrywaczy min. Natomiast bagnety i noże saperskie służą im jedynie do uniknięcia skaleczeń w kamienistym gruncie oraz ochrony przed występującymi w Afganistanie niebezpiecznymi osobnikami lokalnej fauny (np. pajakami, wijami lub skorpionami).

Informuję również, że w maju 2009 r. Polski Kontyngent Wojskowy w Afganistanie został wyposażony w dziesięć robotów typu PACKBOT FASTAC, będących sprzętem użyczonym przez armię Stanów Zjednoczonych Ameryki w ramach programu ACSA (Acquisition and Cross Servicing Agreement).

Ponadto wystąpiono do szefa Biura Współpracy Obronnej attaché obrony przy Ambasadzie Stanów Zjednoczonych Ameryki w Warszawie o pozyskanie dwudziestu czterech robotów (w tym sześciu dla Wojsk Specjalnych) od strony amerykańskiej.

Równoległe do powyższego są podejmowane działania zmierzające do doposażenia Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie w dwadzieścia kolejnych robotów. Ich zakup został ujęty w „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na lata 2012–2013”.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie powodów dymisji generała
Leszka Cwojdziańskiego (10548)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie powodów dymisji generała Leszka Cwojdziańskiego (SPS-024-10548/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Postanowienia ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593, ze zm.) nie przewidują instytucji „dymisji” w odniesieniu do żołnierzy zawodowych. W takich przypadkach – zgodnie z art. 45 ustawy – ma zastosowanie jedynie instytucja zwolnienia ze stanowiska służbowego przez organ wojskowy.

Pan generał dywizji Leszek Cwojdziniński zajmował stanowisko służbowe szefa szkolenia Sił Powietrznych – instruktora-pilota od dnia 1 lipca 2010 r. do dnia 4 sierpnia br. Zgodnie z decyzją ministra obrony narodowej nr 1472 z dnia 4 sierpnia 2011 r., wskazany oficer – stosownie do potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej – został zwolniony z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego i z dniem 5 sierpnia br. przeniesiony do rezerwy kadrowej ministra obrony narodowej.

Podstawę prawną wspomnianej decyzji stanowiły art. 19 ust. 1 pkt 2, art. 20 ust. 1 i 2 oraz ust. 3 pkt 1 i art. 44 ust. 1 pkt 1, w związku z art. 45 ust. 2 pkt 1 i ust. 2a ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, a także § 25 ust. 2 i § 26 ust. 1 rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 15 grudnia 2009 r. w sprawie trybu wyznaczania żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe i zwalniania z tych stanowisk (Dz. U. Nr 218, poz. 1699, ze zm.).

W myśl przywołanego art. 19 ust. 1 żołnierz zawodowy pełni zawodową służbę wojskową na stanowisku służbowym w jednostce wojskowej lub w rezerwie kadrowej albo w dyspozycji. Żołnierza zawodowego można zwolnić z zajmowanego stanowiska służbowego, zgodnie z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy, w przypadku zaistnienia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Potrzeby te – w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy – oznaczają m.in. celowość zwolnienia ze stanowiska służbowego i przeniesienia do rezerwy kadrowej lub dyspozycji albo do innego korpusu osobowego, w ramach liczby stanowisk w poszczególnych korpusach kadry zawodowej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Organem właściwym do zwolnienia ze stanowiska służbowego w odniesieniu do stanowisk służbowych zaszerogowanych do stopni etatowych generałów (admiralów) jest minister obrony narodowej (art. 44 ust. 1 pkt 1 ustawy). Z art. 45 ust. 2a ustawy wynika, że żołnierza zawodowego zwolnionego z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego, w przypadku zaistnienia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, wyznacza się na równorzędne lub wyższe stanowisko służbowe albo przenosi się do rezerwy kadrowej. Żołnierz zawodowy w służbie stałej zwolniony z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego może być przeniesiony do rezerwy kadrowej, jeżeli – w myśl art. 20 ust. 1 – przewiduje się wyznaczenie go na inne stanowisko służbowe. Przepis ten jak również unormowanie zawarte w § 26 rozporządzenia ministra obrony narodowej w sprawie trybu wyznaczania żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe i zwalniania z tych stanowisk nie nakładają na organ wojskowy obowiązku określenia, w decyzji per-

sonalnej o przeniesieniu żołnierza zawodowego do rezerwy kadrowej, stanowiska służbowego, na które przewiduje się go wyznaczyć po upływie okresu pozostawania w rezerwie kadrowej.

Jak wynika z powyższego, zwolnienie pana generała dywizji Leszka Cwojdzinińskiego z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego i przeniesienie do rezerwy kadrowej ministra obrony narodowej zostało dokonane przez właściwy organ, z uwagi na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, i pozostaje w pełnej zgodności z przepisami ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, regulującej przebieg służby wojskowej żołnierzy zawodowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaje w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie losu Inspektoratu MON
ds. Bezpieczeństwa Lotów (10549)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie losu Inspektoratu MON ds. Bezpieczeństwa Lotów (SPS-024-10549/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Inspektorat Ministerstwa Obrony Narodowej do Spraw Bezpieczeństwa Lotów jest jednostką właściwą głównie w zakresie organizowania i kierowania pracami Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego. Ponadto prowadzi kontrole stanu bezpieczeństwa lotów w lotnictwie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i nadzoruje realizację zaleceń profilaktycznych po zaistniałych zdarzeniach lotniczych w lotnictwie państwowym.

W chwili obecnej w resorcie obrony narodowej trwa ocena funkcjonowania wskazanego inspektoratu, a także całego pionu odpowiedzialnego za kontrolę stanu bezpieczeństwa lotów w polskiej armii. Pozwoli ona na stwierdzenie, czy ewentualna reorganizacja w tym obszarze może być przeprowadzona w ramach istniejących regulacji prawnych, czy też konieczne jest dokonanie działań legislacyjnych, również w zakresie ewentualnej zmiany ustawy z dnia

3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, ze zm.).

Pragnę przypomnieć, że w dniu 18 września br. weszła w życie ustawa z dnia 30 czerwca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo lotnicze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 170, poz. 1015). Nowelizacja przewiduje m.in. usprawnienie sposobu i trybu powoływania Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego, uszczegółowienie jej składu, a także rozszerzenie zakresu jej właściwości.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 3 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie pism generała Anatola Czabana skierowanych do przełożonych, dotyczących problemów związanych ze szkoleniem pilotów wojskowych (10550)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie pism gen. Anatola Czabana skierowanych do przełożonych, dotyczących problemów związanych ze szkoleniem pilotów wojskowych (SPS-024-10550/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień w tej sprawie.

Gen. dyw. pil. Anatol Czaban, wykonując swoje obowiązki, kierował pisma do swoich przełożonych lub korespondował z ich odpowiednikami z innych instytucji (np. z szefem szkolenia Wojsk Lądowych, Marynarki Wojennej itp.). Bieżąca wymiana informacji obejmowała wszelkie aspekty związane z funkcjonowaniem Sił Powietrznych, w tym także sprawy związane ze szkoleniem pilotów.

W bieżącym roku, w dniach 21 i 26 stycznia, 14 lutego, 24 marca oraz 23 maja, w ramach kontroli prowadzonych przez Najwyższą Izbę Kontroli w dowództwie Sił Powietrznych i Sztapie Generalnym Wojska Polskiego do dyspozycji kontrolerów NIK została przekazana dokumentacja obejmująca m.in. zakres przedmiotowy wskazany w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna. Natomiast pisma z lat 2007–2010 dotyczące 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego zostały przekazane do Wojskowej Prokuratury Okręgowej w Warszawie.

Brak jest możliwości jednoznacznego wskazania, w jakim zakresie przy opracowaniu tej dokumentacji uczestniczył osobiście gen. dyw. pil. Anatol Czaban.

Odnosząc się do prośby pana posła Ludwika Dorna dotyczącej zapoznania go z treścią powyższych dokumentów, uprzejmie informuję, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228), zasadami archiwistyki wojskowej oraz zapisami „Instrukcji organizacji lotów w lotnictwie Sił Zbrojnych RP” dokumentacja szkolenia lotniczego jest przechowywana w cyklu rocznym, co powoduje, że nie jest możliwe natychmiastowe przygotowanie kopii wszystkich dokumentów. Część z nich musi być sprowadzona z archiwum. Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że wykaz pism przekazanych do NIK i Wojskowej Prokuratury Okręgowej w Warszawie został przedłożony panu posłowi Ludwikowi Dornowi na adres jego biura poselskiego w Warszawie, z prośbą, aby wskazał interesujące go pisma w celu udostępnienia ich.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

w sprawie zwrotu bezprawnie przejętego przez Skarb Państwa młyna motorowego w Czastarach (10551)

W związku z wystąpieniem Pana Marszałka w sprawie zapytania posła Mieczysława Marcina Łuczaka dotyczącego zwrotu bezprawnie przejętego przez Skarb Państwa młyna motorowego w Czastarach, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zarządzeniem ministra skupu nr 433/405 z dnia 10 grudnia 1955 r., wydanym na podstawie art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. U. RP Nr 21, poz. 67, ze zm.) ustanowiono z dniem 10 grudnia 1955 r. przymusowy zarząd państwowy nad młynem motorowym położonym w m. Czastary, pow. Wieruszów, woj. łódzkie. Następnie orzeczeniem przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia

7 października 1963 r., znak: OA2-UM-9-69, wydanym na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 lutego 1958 r. o uregulowaniu stanu prawnego mienia pozostającego pod zarządem państwowym (Dz. U. Nr 11, poz. 37), stwierdzono przejście niniejszego przedsiębiorstwa na własność państwa z dniem 8 marca 1958 r.

Pan W. Ł., pan A. Ł., pani B. P. oraz pani K.M. Ł. wystąpili do ministra rolnictwa i gospodarki żywnościowej z wnioskami o uchylenie decyzji dotyczącej przejścia młyna motorowego położonego w m. Czastary.

W piśmie z dnia 1 kwietnia 2011 r. pan A. Ł. sprecyzował złożony w niniejszej sprawie wniosek, wskazując, iż wnosi o stwierdzenie nieważności wydanego w niniejszej sprawie zarządzenia ministra skupu z dnia 10 grudnia 1955 r.

Pismem z dnia 5 kwietnia 2011 r. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wystąpiło do wnioskodawców o przedłożenie oryginałów lub uwierzytelnionych kopii postanowień sądowych o stwierdzeniu nabycia spadku po M. W., J. Ł., S. Ł., G. K. oraz M. B. (wraz ze wskazaniem adresów do korespondencji wszystkich spadkobierców). Z przedłożonego przez wnioskodawców aktu notarialnego Rep. A.:7378 z dnia 17 września 1959 r. wynika, iż w dniu ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad młynem motorowym położonym w Czastarach jego właścicielami byli spadkobiercy B. Ł. i F. Ł., czyli stosownie do ww. aktu notarialnego: M. W., J. Ł., S. Ł., G. K. oraz M. B. (żona J. Ł.).

Pismem z dnia 29 lipca 2011 r. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi ponownie wystąpiło do wnioskodawców o wykazanie legitymacji do występowania w niniejszym postępowaniu jako strona poprzez przedłożenie stosownego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku.

W piśmie z dnia 11 sierpnia 2011 r. pan A. Ł. wskazał, iż sprawy spadkowe dotyczące młyna położonego w Czastarach zostały uregulowane w akcie notarialnym z dnia 17 września 1959 r., w związku z czym nie ma potrzeby występować w niniejszej sprawie na drogę sądową. Ponieważ taki akt notarialny nie stanowi wystarczającego dowodu co do bycia spadkobiercą, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi pismem z dnia 7 września 2011 r. po raz kolejny wystąpiło do wnioskodawców o wykazanie legitymacji do występowania jako strona postępowania. W piśmie tym ministerstwo poinformowało wnioskodawców o treści art. 1027 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym „Względem osoby trzeciej, która nie rości sobie praw do spadku z tytułu dziedziczenia, spadkobierca może udowodnić swoje prawa wynikające z dziedziczenia tylko stwierdzeniem nabycia spadku albo zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia”. W piśmie tym wskazano, iż w postępowaniu administracyjnym organ administracji publicznej nie może samodzielnie ustalać następstwa prawnego po zmarłej osobie; następstwo to powinno być wykazane według przepisów prawa cywilnego.

Jednocześnie poinformowano strony o tym, iż nie-usunięcie ww. braków w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma spowoduje, iż sprawa nie będzie mogła zostać rozpatrzona merytorycznie.

Niniejsza sprawa zostanie rozpatrzona po upływie ww. terminu, a o sposobie jej załatwienia powiadomię Pana Marszałka odrębnym pismem.

Odnosnie do zarzutów wnioskodawców dotyczących przewlekłości w prowadzeniu postępowania i stwarzaniu „sztucznych przeszkód uniemożliwiających odzyskanie utraconego majątku” wskazać należy, iż ustalenie, czy osoba występująca z żądaniem jest stroną postępowania, jest kwestią badaną w pierwszej kolejności. Nie wszczyna się bowiem postępowania w sprawie indywidualnej, załatwianej w drodze decyzji administracyjnej, jeżeli żądanie zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną w rozumieniu art. 28 K.p.a. O tym, czy za stroną postępowania uważać można osobę podającą się za spadkobiercą byłego właściciela znacjonalizowanego majątku, decyduje nie subiektywne przekonanie tej osoby, lecz potwierdzenie faktu dziedziczenia w oficjalnych dokumentach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie udzielenia zgody na lokalizację
tymczasowego zjazdu z drogi krajowej nr 42
w Pajęcznie dla obsługi planowanego budynku
handlowo-usługowego (10552)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka (pismo o znaku: SPS-024-10552/11 z dnia 2 września 2011 r.) w sprawie odmowy wydania zgody na lokalizację tymczasowego zjazdu z drogi krajowej nr 42 w Pajęcznie, uprzejmie wyjaśniam, iż resort infrastruktury wystąpił do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) z prośbą o zbadanie przedmiotowej sprawy co do prawidłowości przyjętych rozwiązań i przedstawienie szczegółowych wyjaśnień.

Po przeanalizowaniu przedmiotowej problematyki uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Wnioskiem z dnia 18 stycznia 2010 r. właściciele określonych działek położonych w Pajęcznie wystąpili o wydanie zezwolenia na lokalizację tymczasowego zjazdu publicznego z drogi krajowej nr 42, dla obsługi planowanego budynku handlowo-usługowego. Po rozpoznaniu ww. wniosku zastępca dyrektora Oddziału GDDKiA w Łodzi, działając z upoważnienia generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad, wydał decyzję nr GDDKiA-OŁ.Z-3-vk-4251z-14a/10, w przedmiocie odmowy wydania zezwolenia na lokalizację zjazdu zgodnie z wnioskiem.

W ramach przeprowadzonego postępowania ustalono, że działki, w odniesieniu do których strona wystąpiła o wyrażenie zgody na budowę tymczasowego zjazdu publicznego, znajdują się przy drodze krajowej nr 42 (klasy G), a ze względu na funkcję i występujące natężenie ruchu dla dróg tej klasy sposób skomunikowania terenów przyległych powinien być przedmiotem szczególnej analizy. Zgodnie z § 9 ust. 1 rozporządzenia ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.), na drodze klasy G należy ograniczyć liczbę i częstotliwość zjazdów przez zapewnienie dojazdu z innych dróg niższych klas, szczególnie do terenów przeznaczonych pod nową zabudowę. Przytoczony przepis znalazł odzwierciedlenie w zapisach obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Pajęczna (uchwała nr 212/XXVI/05 Rady Miejskiej w Pajęcznie z dnia 29 czerwca 2005 r.). Zgodnie z rysunkiem planu dla skomunikowania terenów objętych wnioskiem przewidziana jest budowa drogi klasy L (a więc niższej klasy technicznej niż droga krajowa), która ma za zadanie bezpośrednią obsługę terenów położonych w sąsiedztwie drogi krajowej. Ponadto należy wyjaśnić, iż analiza występujących uwarunkowań związanych z zagospodarowaniem terenów w sąsiedztwie pasa drogowego drogi krajowej w rejonie wskazanych działek wykazała również, że ze względu na bezpieczeństwo ruchu drogowego nie jest możliwe zezwolenie na lokalizację zjazdu zgodnie z wnioskiem. Wskazane działki usytuowane są bowiem w bliskiej odległości od skrzyżowania z ul. Botaniczną, która planowana jest do przebudowy (inwestycja samorządowa).

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż planowana inwestycja (budynek handlowo-wystawowy) wymaga skomunikowania obiektów z drogą zjazdem o parametrach zjazdu publicznego. Zgodnie zaś z § 55 ust. 1 pkt 3 ww. rozporządzenia zjazd publiczny jest określony przez zarządcę drogi jako zjazd co najmniej do jednego obiektu, w którym jest prowadzona działalność gospodarcza, a w szczególności do stacji paliw, obiektu gastronomicznego, hotelowego, przemysłowego, handlowego lub magazynowego. Po zrealizowaniu przebudowy drogi krajowej wnioskowany zjazd znajdowałby się bezpośrednio w obszarze skrzyżowania, co jest niedopuszczalne, ze względu na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, w prowadzonym w 2010 r. postępowaniu zarządca drogi krajowej uznał, że zagospodarowanie terenu zgodnie z wnioskiem (obiekt usługowo-handlowy) powinno być powiązane z budową układu komunikacyjnego określonego w planie (który stanowi prawo miejscowe), i odmówił wydania zezwolenia na lokalizację zjazdu z drogi krajowej. Zgodnie z wyjaśnieniami przedstawionymi przez GDDKiA strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa do złożenia wniosku do generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad o ponowne rozpatrzenie sprawy, a tym samym wydana w sprawie decyzja stała się ostateczna. W dniu 20 czerwca 2011 r. do Oddziału GDDKiA w Łodzi wpłynął kolejny wniosek w sprawie wydania zezwolenia na lokalizację tymczasowego zjazdu publicznego z drogi krajowej nr 42 na wskazane działki, położone w miejscowości Pajęczno, w którym strona informowała, że wnioskowany zjazd miałby za zadanie obsługę komunikacyjną planowanego obiektu wyłącznie do czasu wybudowania układu komunikacyjnego wskazanego w obowiązującym planie. Niezależnie od doprecyzowania wniosku stwierdzono, iż jest on tożsamy z wnioskiem z 2010 r. zarówno w zakresie podmiotu, jak i przedmiotu postępowania. Mając na uwadze funkcjonowanie w obrocie prawnym ostatecznej decyzji z dnia 11 marca 2010 r., znak: GDDKiA-OŁ.Z-3-vk-4251z-14a/10, w przedmiocie odmowy wydania zezwolenia na lokalizację zjazdu, stosownie do przepisu art. 105 § 1 K.p.a. konieczne było uznanie tożsamości podmiotu i przedmiotu obu postępowań i umorzenie postępowania, prowadzonego na wniosek z dnia 15 czerwca 2011 r. W świetle obowiązujących przepisów prawa nie jest bowiem możliwe wydanie kolejnej decyzji rozstrzygającej merytorycznie w tej samej sprawie. Należy dodać, że również w tym postępowaniu strona nie skorzystała z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, iż minister infrastruktury nie jest organem wyższego stopnia nad generalnym dyrektorem dróg krajowych i autostrad i nie ma formalnych uprawnień ingerowania w toczące się indywidualne postępowania administracyjne. Nadzór ministra infrastruktury nad generalnym dyrektorem dróg krajowych i autostrad nie obejmuje wydawania poleceń dotyczących konkretnych rozstrzygnięć w zakresie konkretnego postępowania administracyjnego. Od decyzji generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad stronie przysługuje prawo złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, zaś na ostateczną decyzję generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad stronie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Odnosząc się do zapytania o planowany termin realizacji przebudowy drogi krajowej nr 42, uprzejmie informuję, że ww. inwestycja nie jest ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–

–2015”, a ewentualne przyspieszenie realizacji inwestycji uzależnione jest od środków finansowych, jakie uzyska GDDKiA.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Tomasza Latosa
i Maksa Kraczkowskiego**

w sprawie obwodnicy Inowrocławia (10553)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 2 września 2011 r., sygn. akt SPS-024-10553/11, przekazujące zapytanie posłów Tomasza Latosa i Maksa Kraczkowskiego dotyczące budowy obwodnicy Inowrocławia, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony w 2007 r.

W kwestii zadania polegającego na budowie obwodnicy Inowrocławia w ciągu drogi krajowej nr 25 długości 22,9 km należy wskazać, że w wyniku działań podjętych przez GDDKiA, jako inwestora przedsięwzięcia, uzyskana została w dniu 13 czerwca 2008 r. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Po uzyskaniu przedmiotowej decyzji uzupełnieniu i pewnym zmianom poddana została opracowana koncepcja programowa. Konieczność taka, jak wykazano w dotychczasowej korespondencji, wynikała z dużej liczby złożonych wniosków i protestów. Wprowadzenie zmian miało na celu uniknięcie potencjalnych konfliktów społecznych w późniejszych fazach procesu inwestycyjnego, w szczególności na etapie realizacyjnym.

Warto zaznaczyć, że przedmiotowe zmiany są także efektem osiągniętego na etapie uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach kompromisu pomiędzy inwestorem a władzami samorządowymi i społecznością lokalną, dotyczącego przebiegu drogi. Uzupełniona koncepcja programowa uzyskała akceptację Zespołu Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych. W chwili obecnej kompletowana jest dokumentacja do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Jednocześnie należy wskazać, że dotychczasowe prace nad przygotowaniem do realizacji budowy obwodnicy Inowrocławia prowadzone są nieprzerwanie

od 2005 r. Długi okres procesu projektowego i przygotowawczego spowodowany jest m.in. długotrwałymi negocjacjami i uzgodnieniami ze społecznością lokalną, związanymi z ustaleniem najbardziej korzystnego wariantu przebiegu drogi na przedmiotowym odcinku oraz sposobu powiązania z drogami lokalnymi.

Biorąc pod uwagę aktualny stan prac przygotowawczych umożliwiających rozpoczęcie robót budowlanych oraz ograniczone limity finansowe, realizacja przedmiotowego zadania została przewidziana w ramach załącznika nr 2 programu, czyli listy zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się po 2013 r.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym również obwodnicy Inowrocławia, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji uzyskania wszystkich decyzji i opinii przewidzianych przepisami prawa płynnie przejść w fazę realizacji.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów programu, nastąpi jego aktualizacja, m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w Wieloletnich Ramach Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015.

Dodatkowo informuję, iż realizacja inwestycji polegającej na budowie obwodnicy Inowrocławia jest jednym z priorytetów resortu infrastruktury w przypadku następnego perspektywy finansowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie niejednoznacznych zasad
klasyfikacji jednostek pomocniczych
samorządu terytorialnego (10554)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 września 2011 r. (sygn. SPS-024-10554/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm

RP pana Piotra Polaka w sprawie niejednoznacznych zasad klasyfikacji jednostek pomocniczych samorządu terytorialnego uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 Konstytucji RP ustroj terytorialny Rzeczypospolitej Polskiej zapewnia decentralizację władzy publicznej. Ogół mieszkańców jednostek zasadniczego podziału terytorialnego stanowi z mocy prawa wspólnotę samorządową (vide: art. 16 ust. 1 Konstytucji RP). Zasadniczy podział terytorialny państwa, uwzględniający więzi społeczne, gospodarcze lub kulturowe i zapewniający jednostkom terytorialnym zdolność wykonywania zadań publicznych, został określony w ustawie z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. Nr 96, poz. 603, z późn. zm.). Zgodnie z art. 1 ust. 2 ww. ustawy jednostkami zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa są: gminy, powiaty i województwa.

W świetle przepisów ustaw ustrojowych poszczególnych szczebli jednostek samorządu terytorialnego, tj. art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) oraz art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.) w związku z art. 164 Konstytucji RP, mieszkańcy poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego tworzą wspólnoty samorządowe (odpowiednio lokalne i regionalną). Zgodnie z ww. przepisami podstawową jednostką samorządu terytorialnego jest gmina, która wykonuje wszystkie zadania samorządu terytorialnego niezastrzeżone dla innych jednostek samorządu terytorialnego.

Europejska Karta Samorządu Lokalnego sporządzona w Strasburgu dnia 15 października 1985 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607) określa samorząd terytorialny jako prawo i zdolność społeczności lokalnych, w granicach określonych prawem, do kierowania i zarządzania zasadniczą częścią spraw publicznych. Użyte w karcie pojęcie „społeczności lokalne” odpowiada pojęciu jednostki samorządu terytorialnego w rozumieniu Konstytucji RP i ustawy o samorządzie gminnym, a nie pojęciu jednostki pomocniczej. W świetle karty, jeśli bardziej ogólne postanowienia ustaw nie stanowią inaczej, społeczności lokalne powinny móc samodzielnie ustalać swoją wewnętrzną strukturę organizacyjną. Wynika z tego, że to jednostki samorządu terytorialnego, mające z mocy Konstytucji RP status podmiotów administracji publicznej, samodzielnie decydują o swojej strukturze wewnętrznej, samodzielnie realizują przekazane im zadania i odpowiadają za ich realizację.

Z przepisu art. 5 ustawy o samorządzie gminnym wynika, że gmina może tworzyć jednostki pomocnicze: sołectwa oraz dzielnice, osiedla i inne. Jednostką pomocniczą może być również położone na terenie

gminy miasto. Oznacza to, że gmina jest samodzielna w decydowaniu o tym, czy w ogóle utworzyć jednostki pomocnicze i jakie oraz czy utworzyć je na całym obszarze gminy, czy też tylko na jego części. Jednostkę pomocniczą tworzy rada gminy w drodze uchwały, po przeprowadzeniu konsultacji z mieszkańcami lub z ich inicjatywy. Jednostki pomocnicze nie mają jednak charakteru wyodrębnionych ustawowo związków samorządowych, nie stanowią odrębnych korporacji i nie mają osobowości prawnej. Z powyższego wynika, że osiedla – o ile zostały utworzone w przewidzianym w prawie trybem – mają status jednostek pomocniczych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że organem właściwym w zakresie zbierania danych przez terenowe urzędy statystyczne jest prezes Głównego Urzędu Statystycznego, który nadzorowany jest przez prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
na zapytanie posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie modernizacji linii kolejowej E59
na odcinku Wrocław – Poznań (10555)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Borowiaka, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka, przy piśmie SPS-024-10555/11 z dnia 2 września 2011 r., w sprawie modernizacji linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław – Poznań, przedstawiam poniższe informacje.

1. Na jakim etapie znajduje się obecnie modernizacja linii E59 na odcinku Wrocław – Rawicz 58 km oraz na odcinku Rawicz – Poznań 110 km i jakiego zakresu prac będzie dotyczyć?

Modernizacja linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław – Poznań podzielona jest na 3 odcinki:

— Lot A odcinek Wrocław – granica województwa dolnośląskiego (Rawicz) 58 km,

— Lot B odcinek granica województwa dolnośląskiego – Czempień 71 km,

— Lot C odcinek Czempień – Poznań 32 km.

Odnosnie do Lotu A (projekt PO IiŚ 7.1–4 pn. „Modernizacja linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław – Poznań, etap II, odcinek Wrocław – granica województwa dolnośląskiego” orientacyjny koszt realizacji projektu – 1274,22 tys. zł, lata realizacji: 2008–2014):

— przebudowano już 8 km linii (odc. Skokowa – Żmigród) w okresie lat 2009/2010,

— zakończono postępowania przetargowe i w dniu 24 maja 2011 r. podpisano dwie główne umowy na pozostały zakres modernizacji przedmiotowego odcinka linii, tj. na roboty podstawowe, liniowe (nawierzchnia kolejowa z podtorzem i odwodnieniem, sieć trakcyjna, obiekty inżynierskie, budynki, obiekty ochrony środowiska) oraz na zabudowę urządzeń sterowania ruchem kolejowym i urządzeń telekomunikacji kolejowej,

— na przełomie czerwca i lipca br. przekazano place budowy dla 2 odcinków linii (granica miasta Wrocław – Skokowa i Żmigród – granica woj. dolnośląskiego) i przystąpiono do robót.

Odnosnie do Lotu B (lista rezerwowa projekt 7.1-5.2 pn. „Modernizacja linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław – Poznań, etap IV, odcinek granica województwa dolnośląskiego – Czempin” orientacyjny koszt realizacji projektu – 1 570,17 tys. zł, lata realizacji: 2011–2015).

Odebrano od wykonawcy prace przedprojektowe i projektowe: projekty budowlane i projekty wykonawcze oraz materiały przetargowe. Trwają prace nad przygotowaniem wniosków o decyzje o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej, które warunkują wystąpienie o pozwolenie na budowę. Ze względu na niemożność zakończenia procesu realizacji modernizacji do 2015 r. – przewiduje się, że projekt będzie realizowany w kolejnej perspektywie dofinansowania z UE.

Dla Lotu C (projekt PO IiŚ 7.1-5.1 pn. „Modernizacja linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław – Poznań, etap III, odcinek Czempin – Poznań”, orientacyjny koszt realizacji projektu – 927,28 tys. zł, lata realizacji: 2012–2014).

W lipcu 2011 r. ogłoszono przetarg na wykonawcę zakresu sygnalizacyjnego. We wrześniu 2011 r. zostanie ogłoszony przetarg na wykonawstwo robót torowych. W lipcu 2011 r. uzyskano od wojewody wielkopolskiego decyzję o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej. W I/II kwartale 2012 r. planuje się podpisanie wszystkich niezbędnych umów. Od lipca 2012 r. przewiduje się przystąpienie do robót budowlanych.

Niezależnie od wymienionych projektów PO IiŚ 2007–2013, Ministerstwo Infrastruktury przy wsparciu Ministerstwa Finansów oraz Ministerstwa Rozwoju Regionalnego wypracowało rozwiązanie dodatkowe, związane z połączeniem kolejowym miast gospodarzy: Poznań – Gdańsk i Wrocław – Warszawa (przez Poznań) podczas mistrzostw UEFA Euro 2012, zakładające przeprowadzenie inwestycji odtworzeniowych (rewitalizacji) na dodatkową łączną kwotę 200 mln zł, których celem będzie przywrócenie normalnych parametrów eksploatacyjnych na odcinkach linii kolejowych nr 131, 353 i 271. Dla linii kolejowej nr 271 zrealizowane zostaną prace obejmujące:

— fragment szlaku Korzeńsko – Rawicz (granica województw – granica Zakładu Linii Kolejowych we Wrocławiu),

— odcinek Rawicz – Leszno tor nr 1 i 2 oraz Leszno – Czempin – tor nr 2.

2. Czy dla omawianego zadania zakończone zostały prace projektowe?

Zgodnie z informacjami uzyskanymi od inwestora, tj. PKP Polskie Linie Kolejowe SA, prace projektowe dla całego odcinka E59 Wrocław – Poznań praktycznie zakończono. Pozostała do uzupełnienia dokumentacja projektowa dla Lotu A w zakresie zasilania elektroenergetycznego (zaawansowanie 90%).

3. Jak przedstawia się harmonogram ewentualnych prac modernizacyjnych dla realizacji omawianego przedsięwzięcia?

Dla Lotu A – modernizacja zostanie zakończona do końca I połowy 2014 r.,

Dla Lotu B – modernizacja zostanie przeprowadzona w latach 2014–2018,

Dla Lotu C – modernizacja zostanie zakończona do końca 2014 r.

4. Czy w wyniku prac modernizacyjnych dworca kolejowego w Lesznie stacja zostanie dostosowana do obsługi osób niepełnosprawnych?

Zadanie inwestycyjne pod nazwą „Przebudowa dworca kolejowego Leszno” posiada przyjęty przez Zarząd PKP SA „Program inwestycji”, w którym zapisane są między innymi główne cele projektu. Jednym z nich jest poprawienie dostępności obiektu dla osób niepełnosprawnych poprzez likwidację barier architektonicznych i komunikacyjnych. Jak zapewnia PKP SA, w wyniku prac modernizacyjnych dworca kolejowego w Lesznie budynek dworca i plac przeddworcowy zostanie w pełni dostosowany do potrzeb osób niepełnosprawnych. W ramach przebudowy już wykonane zostały podjazdy, windy ułatwiające komunikację między piętrami oraz toalety, a okienka kasowe posiadają obniżoną ladę.

Proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na pytanie poseł Marii Zuby**

**w sprawie pomocy dla młodej osoby chorej
na schizofrenię paranoidalną w znalezieniu
pracy i zagwarantowania jej bezpieczeństwa
finansowego na przyszłość (10556)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pani poseł Marii Zuby z dnia 30 sierpnia br., znak: SPS-024-10556/11, dotyczące

pomocy młodej osobie chorej na schizofrenię paranoidalną w znalezieniu pracy i zagwarantowania jej bezpieczeństwa finansowego na przyszłość, uprzednie informuję, że z uwagi na brak szczegółowych informacji na temat tej osoby, jej kwalifikacji zawodowych, czy pracowała wcześniej, od jak dawna choruje, a także informacji o sytuacji dochodowej rodziny, trudno ocenić, o jakie świadczenia z systemu zabezpieczenia społecznego może się ubiegać.

Dlatego też proponuję, aby osoby, o których mowa w piśmie, zgłosiły się do ośrodka pomocy społecznej właściwego ze względu na miejsce ich zamieszkania, który w ramach swoich zadań ustawowych prowadzi m.in. poradnictwo specjalistyczne, w szczególności prawne, psychologiczne i rodzinne, dla osób i rodzin, które mają trudności w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych lub potrzebują wsparcia.

Pracownik socjalny ośrodka pomocy społecznej, po dokładnym rozpoznaniu sytuacji tej rodziny, udzieli wszelkich informacji na temat możliwych form pomocy tej osobie zarówno w zakresie pomocy społecznej (pomoc pieniężna, usługowa, rzeczowa), jak również z innych systemów zabezpieczenia społecznego, np. renta socjalna z ZUS.

Ponadto informuję, że pomoc w znalezieniu pracy, oprócz powiatowych urzędów pracy, świadczą także biura karier osób niepełnosprawnych oraz różnego rodzaju organizacje i instytucje wspierające osoby niepełnosprawne, np. Kielecki Dom pod Fontanną, ul. Jana Nowaka-Jeziorańskiego 75, 25-433 Kielce, tel./fax (041) 331-77-86.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Klaudiusza Balcerzaka
i Łukasza Borowiaka**

**w sprawie aktualnej sytuacji
poszkodowanych rolników (10557)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłanym przy piśmie z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-024-10557/11, zapytaniem posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie aktualnej sytuacji poszkodowanych rolników uprzednie informuję Pana Marszałka, że producenci rolni poszkodowani w wyniku tegorocznej suszy poza odszkodowaniami wypłacanymi przez zakłady ubezpieczeń

mogą ubiegać się w ramach obowiązujących przepisów o:

1. Kredyty preferencyjne zarówno obrotowe, jak i inwestycyjne na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.). Warunkiem uruchomienia ww. kredytów jest oszacowanie strat przez komisję powołaną przez wojewodę w ciągu dwóch miesięcy od dnia stwierdzenia skutków niekorzystnego zjawiska atmosferycznego oraz przedłożenie przez wojewodę wniosku o uruchomienie procedury otwarcia preferencyjnej linii kredytowej w ciągu 3 miesięcy od wystąpienia szkód.

Kredyt inwestycyjny (nKL/01) może zostać przeznaczony m.in. na przywrócenie produkcji rolniczości poprzez zakup kwalifikowanego materiału szkolarskiego na odtworzenie sadu oraz przywrócenie funkcji użytkowych zniszczonych np. budynków inwentarskich, szklarni, ciągników i maszyn rolniczych. Natomiast kredyt obrotowy może zostać przeznaczony na zakup rzeczowych środków do produkcji rolnej (kwalifikowanego materiału siewnego, nawozów mineralnych, środków ochrony roślin, paliwa na cele rolnicze, inwentarza żywego).

Oprocentowanie kredytów bankowych na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane m.in. przez suszę dla producentów rolnych, którzy ubezpieczyli co najmniej 50% powierzchni upraw rolnych lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich, wynosi 0,1% w skali roku. Kredytobiorcy, którzy nie posiadają takich umów, płacą obecnie odsetki od ww. kredytów w wysokości 3,85% w skali roku.

O powyższe kredyty mogą ubiegać się osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, jeżeli wysokość poniesionej szkody przekracza:

— 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły szkody, lub średniej z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości produkcji w przypadku szkód w uprawach rolnych i zwierzętach gospodarskich,

— kwotę 1050 zł – w przypadku szkód w środku trwałym.

Procedura ubiegania się o przedmiotowe kredyty obejmuje:

— uzyskanie pozytywnej opinii wojewody dotyczącej w szczególności zakresu i wysokości doznanych szkód, których oszacowania dokonuje komisja powołana przez wojewodę,

— złożenie w banku współpracującym z agencją wniosku o kredyt wraz z kompletem dokumentów wymaganych przez bank.

W danym roku banki mogą udzielać kredytów w terminach:

— do dnia 31 grudnia tego samego roku – w przypadku zgód na uruchomienie linii kredytowych wydanych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja,

— do dnia 30 czerwca następnego roku – w przypadku zgód na uruchomienie linii kredytowych wydanych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 31 grudnia.

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa udziela również gwarancji i poręczeń spłaty bankowych kredytów kłeskowych – do wysokości 80% wykorzystanej kwoty przyznanego kredytu bankowego, nie więcej niż 100 tys. zł.

Umowy o współpracy w zakresie dopłat do oprocentowania kredytów preferencyjnych podpisały następujące banki: Bank Gospodarki Żywnościowej SA, Mazowiecki Bank Regionalny SA, Bank Polskiej Spółdzielczości SA, Gospodarczy Bank Wielkopolski SA, ING Bank Śląski SA, BPH SA, Bank Zachodni WBK SA i Bank Polska Kasa Opieki SA.

2. Udzielenie przez prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego stosownie do art. 41a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.) na indywidualny wniosek rolnika, który poniósł szkody spowodowane przez niekorzystne zjawiska atmosferyczne, w tym suszę, pomocy w opłacaniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne oraz regulowaniu zaległości z tego tytułu w formie odroczenia terminu płatności składek i rozłożenia ich na dogodnie raty, a także umorzenie w całości lub w części bieżących składek.

3. Zastosowanie na podstawie art. 700 Kodeksu cywilnego przez prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych odroczeń w płatnościach z tytułu umów sprzedaży i dzierżawy oraz ulg w opłatach czynszu dzierżawnego wnoszonego przez producentów rolnych.

4. Udzielenie przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast ulg w podatku rolnym, na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Pomoc w spłacie zobowiązań wobec Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Agencji Nieruchomości Rolnych oraz urzędów gmin jest udzielana w formie de minimis.

Ponadto uprzejmie informuję, że w przypadku preferencyjnych kredytów inwestycyjnych udzielanych na podstawie ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r., w okresie objętym umową kredytu bank może:

a) stosować prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek, o ile określony w umowie kredytu termin ich spłaty jeszcze nie minął,

b) wydłużyć okres kredytowania poza przewidziany w umowie kredytu, o ile określony w umowie kredytu okres kredytowania jeszcze nie minął i pod warunkiem poinformowania o tym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

W przypadku wystąpienia nieprzewidzianych, losowych i niezawinionych przez kredytobiorcę okoliczności uniemożliwiających terminową spłatę kredytów preferencyjnych (np. długotrwała niezdolność do pracy, udokumentowany brak zapłaty za dostarczone produkty rolne, poniesienie szkód w wyniku choroby zwierząt lub złych warunków atmosferycznych), udzielonych z dopłatami do oprocentowania Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, okres spłaty kredytu może zostać wydłużony do trzech lat.

Natomiast w przypadku kredytów obrotowych na wznowienie produkcji w związku z wystąpieniem niekorzystnych zjawisk atmosferycznych w okresie objętym umową kredytu bank może stosować karencję lub prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek, przy czym w okres stosowania przez agencję dopłat nie może przekroczyć 4 lat.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, że wdrażany od 2006 r. na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249, z późn. zm.) system dotowanych ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich ma na celu zapewnienie producentom rolnym poszkodowanym w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych środków na wznowienie produkcji. W ramach tego systemu ze środków budżetu państwa są stosowane dopłaty do składek producentów rolnych z tytułu zawarcia umów ubezpieczenia:

— upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truskawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych od zasiewu lub wysadzenia do ich zbioru od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez huragan, powódź, deszcz nawalny, grad, piorun, obsunięcie się ziemi, lawinę, suszę, ujemne skutki przezimowania oraz przymrozki wiosenne,

— bydła, koni, owiec, kóz, drobiu lub świń od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez huragan, powódź, deszcz nawalny, grad, piorun, obsunięcie się ziemi, lawinę oraz w wyniku uboju z konieczności.

Umowy ubezpieczenia są zawierane przez zakłady ubezpieczeń z producentami rolnymi na okres do 12 miesięcy.

W budżecie państwa na rok 2011 na ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich została zaplanowana kwota 200 mln zł.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi na 2011 r. zawarł umowy w sprawie dopłat do składek ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich z Concordia Polska Towarzystwem Ubezpieczeń Wzajemnych, Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń SA, Towarzystwem Ubezpieczeń Wzajemnych TUW oraz HDI Asekuracja Towarzystwem Ubezpieczeń SA.

Jednocześnie informuję, że zasady funkcjonowania unijnych rynków rolnych reguluje rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października

2007 r. ustanawiając wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (Dz.U.L 299 z 16.11.2007, str. 1, z późn.zm.). Na rynkach mięsa przewidziane są następujące instrumenty wsparcia:

— refundacje wywozowe (wołowina i cielęcina, wieprzowina, mięso drobiowe i jaja),

— dopłaty do prywatnego przechowywania (wieprzowina, wołowina i cielęcina, baranina i mięso kozie),

— nadzwyczajne środki wsparcia w sytuacji wystąpienia zakłóceń na rynku wywołanych rozprzestrzenianiem się chorób zwierzęcych (wieprzowina, wołowina i cielęcina, mięso drobiowe i jaja, baranina i mięso kozie) oraz utraty zaufania konsumentów (mięso drobiowe i jaja),

— zakupy interwencyjne (wołowina i cielęcina).

Powyższe instrumenty tworzą tzw. siatkę bezpieczeństwa i są uruchamiane w sytuacjach kryzysowych powodujących zakłócenia na rynku.

Przedstawiając powyższe, pragnę poinformować, że dotychczas Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie otrzymywało od producentów oraz zrzeszających ich organizacji sygnałów o utracie pogłowia zwierząt rzeźnych spowodowanej wystąpieniem w bieżącym roku na terytorium Polski suszy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie regulacji potoku Libuszan-
ka w miejscowości Rozdziele (10558)**

Odpowiadając na zapytania pani poseł Barbary Bartuś z dnia 30 sierpnia 2011 r. w sprawie regulacji potoku Libuszan-ka w miejscowości Rozdziele, znak: SPS-024-10558/11, oraz z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie zabezpieczenia przeciwpowodziowego potoku Sękówka wraz z jego dopływami, znak: SPS 024-10559/11, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana na podstawie informacji przedstawionych przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

1. Czy Ministerstwo Środowiska posiada informacje o zagrożeniu powodziowym w gminie Lipniki przez potok Libuszan-ka?

2. Kiedy planowana jest realizacja prac związanych z regulacją koryta potoku na odcinkach, gdzie znajdują się zabudowy mieszkalne?

3. Czy Ministerstwo Środowiska posiada informacje o zagrożeniu powodziowym w gminie Sękowa przez potok Sękówka i jego dopływy?

4. Kiedy planowana jest realizacja prac związanych z regulacją koryta potoku i jego dopływów?

Na wstępie chciałbym poinformować, iż kwestia zagrożenia ze strony potoku Libuszan-ka była już niejednokrotnie wyjaśniana w odpowiedziach na interpelacje pani poseł. Wizje terenowe przeprowadzone przez pracowników Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie (RZGW) potwierdziły zagrożenie dla zabudowań mieszkalnych będących w sąsiedztwie potoku i znajdujących się na terenie osuwisk geologicznych. Osuwiska te zostały najprawdopodobniej uaktywnione intensywnymi opadami deszczu, jak i zabudową na skraju skarpy, co przyczyniło się do ich destabilizacji.

Dodatkowo potwierdzono konieczność przeprowadzenia prac zabezpieczających na potoku Libuszan-ka, jak i na potoku bez nazwy, będącym lewym dopływem potoku Sękówka, o których mowa w zapytaniach pani poseł. Realizacja zadań, o które wnioskuje pani poseł, będzie możliwa w przypadku uzyskania przez RZGW w Krakowie wystarczających środków finansowych, które można będzie przeznaczyć na zadania związane z usuwaniem skutków powodzi, jak i bieżące utrzymanie wód, jednakże w przypadku potoku Libuszan-ka jakiegokolwiek prace zabezpieczające będą możliwe po zabezpieczeniu osuwiska, które to zadanie nie leży w gestii resortu środowiska.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że na terenie administrowanym przez RZGW w Krakowie jest kilkakrotnie podobnych zadań. Decyzje o kolejności realizacji poszczególnych prac podejmowane są na podstawie stopnia zagrożenia i dostępności limitów finansowych, jak i nowych zagrożeń powstałych podczas kolejnych wezbrań. Na zakończenie informuję, że w chwili obecnej nie przewiduje się wykonania prac regulacyjnych na ww. ciekach.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniach pani poseł Barbary Bartuś.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 29 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Roberta Telusa**

**w sprawie odpowiedzi ministra
skarbu państwa dotyczącej zakładanej
likwidacji Optex SA w Opocznie (10560)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Roberta Telusa z dnia 31 sierpnia 2011 r., przekazane przy piśmie z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-024-10560/11, nawiązując do mojego pisma z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: DNW-BD-5232-34/11 (MSP/DNW/6037/11), w sprawie głosowania Skarbu Państwa na walnym zgromadzeniu spółki Optex SA z siedzibą w Opocznie, przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z obowiązującymi procedurami oraz przepisami Kodeksu spółek handlowych i statutów spółek, w przypadku zwołania walnego zgromadzenia spółki, w której Skarb Państwa posiada akcje, Ministerstwo Skarbu Państwa zwraca się do zarządu o przedstawienie dokumentacji dotyczącej spraw objętych porządkiem obrad zgromadzenia, w tym wniosków zarządu wraz z uzasadnieniem, uchwał zarządu oraz uchwał rady nadzorczej spółki. Przedstawione dokumenty stanowią podstawę przygotowania stanowiska do głosowania na walnym zgromadzeniu spółki. Głosowanie za uchwałą proponowaną przez zarząd uzależnione jest od oceny informacji i dokumentów przekazanych przez zarząd, wskazujących na zasadność rozpatrywanego wniosku.

Jeżeli zarząd spółki Optex SA zwoła walne zgromadzenie celem powzięcia uchwały co do dalszego istnienia spółki, z uwagi na przesłanki określone w art. 397 Kodeksu spółek handlowych, wniosek zarządu spółki zostanie rozpatrzone zgodnie z obowiązującymi procedurami i przepisami, w oparciu o przedstawione dokumenty. Przesłanką do głosowania za dalszym istnieniem spółki będzie ocena realności wykonania założeń planu restrukturyzacji, w tym poszczególnych obszarów restrukturyzacji, projekcji finansowych wskazujących na rentowną działalność, możliwości funkcjonowania w warunkach rynkowych, zdolności do bieżącego regulowania zobowiązań publiczno-prawnych oraz wobec kontrahentów handlowych, możliwości generowania środków pieniężnych niezbędnych do finansowania działalności itp. W przypadku uznania, że w wyniku realizacji przedstawionego programu restrukturyzacji spółka osiągnie stabilizację gospodarczą, Skarb Państwa będzie mógł głosować za uchwałą w sprawie dalszego istnienia.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Dunina**

**w sprawie zakazu używania toreb foliowych
do pakowania zakupów (10561)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-024-10561/11, przekazujące interpelację pana posła Artura Dunina w sprawie zakazu używania toreb foliowych do pakowania zakupów, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Projekt ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, który zastąpi w zakresie opakowań przepisy ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 90, poz. 607, z późn. zm.) oraz przepisy ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (Dz. U. Nr 63, poz. 638, z późn. zm.) nie zawiera przepisów zakazujących stosowania torebek foliowych do pakowania produktów w jednostkach handlowych. Podczas prac nad przedmiotowym projektem pojawiały się propozycje ograniczenia stosowania tego typu opakowań, jednak ze względu na brak uregulowań prawnych na poziomie prawa UE ograniczających stosowanie torebek foliowych zaniechano wprowadzania do polskiego prawa takich ograniczeń.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, że nie są planowane zmiany polskiego prawa zmierzające do zakazu używania torebek foliowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Jacka Boguckiego**

w sprawie inwestycji Biogazownia Łapy (10562)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Jacka Boguckiego z dnia 23 sierpnia 2011 r., przekazane przy piśmie z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-024-10562/11, dotyczące realizacji inwestycji pn. Biogazownia Łapy, przedstawiam następujące informacje.

Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA podejmował i nadal podejmuje działania zmierzające do zagospodarowania aktywów oddziałów spółki wyłączonych

z produkcji cukru, w tym oddziału Cukrownia Łapy, m.in. poprzez wykorzystanie tych aktywów do działalności alternatywnej w obszarze bioenergetyki. W roku obrotowym 2008/2009 Krajowa Spółka Cukrowa SA rozpoczęła współpracę z PGE Energia Odnawialna SA z siedzibą w Warszawie. Na mocy porozumienia zawartego pomiędzy KSC SA a PGE Energia Odnawialna spółka wydzierżawiła część nieruchomości oddziału Cukrownia Łapy w celu realizacji projektu bioenergetycznego w tej lokalizacji. Natomiast PGE Energia Odnawialna SA utworzyła odrębny podmiot prawa handlowego pod firmą Biogazownia Łapy sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. Wobec powyższego dalsze działania w powyższym zakresie uzależnione będą od decyzji organów korporacyjnych spółki Biogazownia Łapy sp. z o.o., zależnej od PGE EO SA.

Uwzględniając fakt, iż szczegółowych informacji w zakresie stanu realizacji przedmiotowej inwestycji, harmonogramu działań, jak również przewidywanego terminu uruchomienia biogazowni może udzielić spółka powołana do realizacji tej inwestycji, tj. Biogazownia Łapy sp. z o.o., Zarząd KSC SA zwrócił się do zarządu tej spółki z prośbą o przesłanie informacji w powyższym zakresie. Z uzyskanych informacji wynika, że projekt znajduje się w fazie kompletowania dokumentacji dla ogłoszenia przetargu na opracowanie projektu budowlanego wraz z uzyskaniem pozwolenia na budowę dla tej inwestycji. Dalsze decyzje w sprawie przystąpienia do fazy wykonawczej tego projektu uzależnione są od możliwości pozyskania pomocy na finansowanie tej inwestycji z zewnętrznych źródeł finansowania. Z uwagi na powyższe w chwili obecnej nie można określić planowanego terminu uruchomienia instalacji.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie zmniejszenia liczby etatów w KPP
w Sokółce (10563)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 6 września 2011 r. (sygn. SPS-024-10563/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jacka Boguckiego w sprawie zmniejszenia liczby etatów w KPP w Sokółce, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż ogólną liczbę etatów Policji określa corocznie ustawa budżetowa, zaś obowiązek zapewniania właściwej dyslokacji etatów Policji na terenie kraju w sposób optymalnie wykorzystujący posiadane siły i środki należy do komendanta głównego Policji. Powyższe wynika z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), zgodnie z którym komendant główny Policji określa zasady naliczeń etatowych w Policji.

W dniu 1 lutego 2011 r. komendant główny Policji podpisał zarządzenie nr 88 w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji (Dz. Urz. KGP Nr 2, poz. 7). Nowe zarządzenie przyznało komendantowi głównemu Policji, a także komendantom wojewódzkim i powiatowym Policji szersze uprawnienia w zakresie samodzielnego dysponowania etatami policyjnymi. O faktycznym stanie etatowym w województwach i powiatach w większym stopniu ma decydować doświadczenie komendantów Policji oraz troska o stan bezpieczeństwa publicznego, zaś w mniejszym stopniu wyliczenia matematyczne. Realny wpływ na naliczenie etatów miały np. planowane przedsięwzięcia wymagające wzmocnienia działań Policji, takie jak: wydarzenia sportowe, artystyczne, polityczne, społeczne, gospodarcze itd.

Ponadto należy wskazać, że na podstawie § 4 ww. zarządzenia komendant główny Policji przeznacza ustaloną liczbę etatów do dyspozycji komendantów wojewódzkich Policji, z wyłączeniem komendanta stołecznego Policji, według następujących kryteriów:

- ludność – 60% liczby etatów,
- przestępczość – 30% liczby etatów,
- ludność w miastach liczących co najmniej 50 tys. mieszkańców – 5% liczby etatów,
- obszar – 5% liczby etatów.

Natomiast zgodnie z § 6 ust. 1 powołanego zarządzenia komendant wojewódzki Policji, z przyznanej do dyspozycji liczby etatów, ustala liczbę etatów Policji dla:

- komendy wojewódzkiej Policji,
- komisariatów specjalistycznych Policji,
- powiatów.

Uprzejmie informuję, że komendant główny Policji na podstawie zarządzenia w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji wydał zarządzenie organizacyjne nr 18/11 z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie ustalenia liczby etatów Policji i pracowników Policji w województwie podlaskim, w którym ustalił liczbę 2979 etatów Policji w województwie podlaskim, w tym liczbę 2217 etatów do dyspozycji komendantów miejskich i powiatowych Policji. W celu realizacji dyspozycji ww. zarządzenia z komend miejskich i powiatowych Policji województwa podlaskiego konieczne było wyłączenie 131 etatów Policji. Wyłączenie to dotyczyło głównie wakatów występujących w jednostkach organizacyjnych Policji województwa podlaskiego (z Komendy Powiatowej Policji w Sokółce z dniem 1 kwietnia 2011 r. wyłączono 7 etatów policyjnych z wakuujących stanowisk służbowych).

Jednocześnie pragnę wyjaśnić, że stosownie do przysługujących uprawnień wynikających z § 12 zarządzenia w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji, po dokonanych naliczeniach etatów Policji na powiaty według stanu na dzień 1 lipca 2011 r., podlaski komendant wojewódzki Policji podjął decyzję o nieprzemieszczaniu etatów Policji pomiędzy powiatami, w tym również 18 etatów z Komendy Powiatowej Policji w Sokółce. Braki etatowe w jednostkach organizacyjnych Policji województwa podlaskiego wynikające z naliczeń etatów Policji na powiaty są na bieżąco uzupełniane w miarę wygospodarowywania etatów Policji ze struktury Komendy Wojewódzkiej Policji w Białymstoku.

Uprzejmie informuję, że redukcja etatów w jednostkach szczebla powiatowego województwa podlaskiego odbyła się wyłącznie na wakujących stanowiskach służbowych. Wobec powyższego nie wpłynęła ona w istotny sposób na bezpośrednie działania Policji. Niezależnie od powyższego polecono podległym komendantom miejskim i powiatowym Policji, aby dokonując ewentualnej redukcji etatów w podległych jednostkach, kierowali się sprawiedliwym rozłożeniem ciężaru tego przedsięwzięcia, z uwzględnieniem występujących na danych obszarach zagrożeń.

Jednocześnie warto wskazać, iż na podstawie art. 13 ust. 4 ustawy o Policji istnieje możliwość zwiększenia stanów osobowych jednostek Policji w poszczególnych gminach czy powiatach. Niemniej wiąże się to z koniecznością pokrywania kosztów utrzymania dodatkowych etatów Policji funkcjonujących w jednostce przez radę gminy lub powiatu. Warunkiem ustawowym pozostaje zapewnienie utrzymania finansowania przez 5-letni okres, na zasadach ustalonych w porozumieniu zawartym pomiędzy właściwym organem powiatu lub gminy a komendantem wojewódzkim Policji i zatwierdzonym przez komendanta głównego Policji.

Ponadto, zgodnie z art. 13 ust. 4a ustawy o Policji rada powiatu lub rada gminy może przekazać, na warunkach określonych w porozumieniu zawartym między zarządem powiatu lub gminy a właściwym komendantem powiatowym (miejskim) Policji, środki finansowe stanowiące dochody własne powiatu lub gminy dla Policji, z przeznaczeniem na: rekompensatę pieniężną za czas służby przekraczający normę określoną w art. 33 ust. 2 ustawy o Policji lub nagrodę za osiągnięcia w służbie, dla policjantów właściwych miejscowo komend powiatowych (miejskich) i komisariatów, którzy realizują zadania z zakresu służby prewencyjnej. Skorzystanie z tej możliwości mogłoby wpłynąć bezpośrednio na liczbę policjantów pełniących służbę patrolowo-interwencyjną w rejonie gminy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie budowy obwodnicy metropolitalnej
Trójmiasta (10565)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Zbigniewa Kozaka przekazanego przy piśmie z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-024-10565/11, w sprawie budowy obwodnicy metropolitalnej Trójmiasta, przedstawiam następujące stanowisko.

Do Ministerstwa Infrastruktury wpłynęło ogółem kilka pism w sprawie wariantów przebiegu budowy obwodnicy metropolitalnej Trójmiasta. Pisma te kierowane były od następujących osób i podmiotów:

- 1) państwo A. i W. B. z Gdańska;
- 2) pan W. J. z miejscowości Kolbudy;
- 3) pan A. W. z Pruszcza Gdańskiego;
- 4) pan Ł. K. z miejscowości Lublewo;
- 5) prezes Stowarzyszenia Mieszkańców Koleczko-wa i Okolic;
- 6) Stowarzyszenie Mieszkańców Gminy Kolbudy ws. Obwodnicy Metropolitalnej;
- 7) Wspólnota Mieszkaniowa Osiedle Sarnia Dolina z ul. Jaśminowej, ul. Dębowej, ul. Olchowej, ul. Kasztanowej w Bąkowie.

Należy zaznaczyć, iż spotkania i konsultacje społeczne z mieszkańcami w sprawie przebiegu obwodnicy metropolitalnej Trójmiasta odbywały się nie tylko w lipcu br., lecz również na etapie przygotowania studium korytarzowego od 8 listopada ubiegłego roku. Termin na składanie uwag i opinii został wówczas przedłużony do 15 grudnia 2010 r. W wyniku przeprowadzonych konsultacji społecznych powstał raport liczący 174 strony. Po przeanalizowaniu wszystkich wniosków, które wpłynęły do Oddziału GDDKiA w Gdańsku, biuro projektowe w uzgodnieniu z inwestorem wprowadziło następujące zmiany projektowe do opracowania studium korytarzowego:

1. Zaprojektowany został dodatkowy wariant WIA_1 (wariant pomarańczowy) uwzględniający postulaty mieszkańców gminy Kolbudy sformułowane na spotkaniu w urzędzie gminy 26 listopada 2010 r. Wariant zakłada obejście miejscowości Lublewo po stronie południowej, a także częściowe wykorzystanie terenów dawnego poligonu.

2. Zaprojektowany został dodatkowy wariant WIA_2 – obejście wsi Widlino po stronie północnej. Wariant uwzględnia postulaty mieszkańców wsi Widlino, Mankocin.

3. Zaprojektowany został dodatkowy wariant V (tzw. wariant zachodni) uwzględniający znaczną ilość postulatów mieszkańców gminy Żukowo. Wariant V przechodzi po stronie zachodniej miasta Żukowa, wykorzystuje wolne tereny od zabudowy, zakłada pod-

łączenie poprzez węzeł zespolony drogi wojewódzkiej nr 211 oraz powiązanie z drogą krajową nr 7 poprzez łącznik i węzeł typu trąbka.

4. Dokonano korekty wariantu IIA w miejscowości Pępowo w celu oddalenia od istniejącej zabudowy mieszkaniowej.

5. Zmieniona została lokalizacja węzła Żukowo w wariantach WIA w celu lepszego wpasowania się w tereny wolne od zabudowy mieszkaniowej oraz tereny wolne od miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego gminy Żukowo.

6. Dokonano korekty wariantów obwodnicy Żukowa w wariantach WIA, WIIB oraz WIIL, uwzględniając postulaty m.in. mieszkańców wsi Gliniec. Wymienione warianty obwodnicy Żukowa zaprojektowano również tak, aby była możliwa dobudowa łącznika od drogi wojewódzkiej nr 211 do drogi krajowej nr 20 przez zarządcę dróg wojewódzkich. Węzły drogowe na OŻ w miejscowości Gliniec będą uwzględniały możliwość rozbudowy.

Ponadto w dniu 25 lipca br. w Ministerstwie Infrastruktury odbyło się spotkanie przedstawicieli społeczności lokalnej gminy Kolbudy z udziałem pana Radosława Stępnia, podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury. Wysłuchano zainteresowanych w sprawie proponowanego przebiegu obwodnicy metropolitalnej Trójmiasta i wariantów rekomendowanych przez Oddział Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Gdańsku.

Wobec powyższych faktów na podstawie analizy dotychczas podejmowanych decyzji w procesie planowania budowy obwodnicy należy stwierdzić, iż są one zgodne z przepisami prawa. Sprowadzają się one m.in. do prowadzenia działań we wszystkich fazach projektowania, które zapewnią odpowiedni poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego, ograniczenie negatywnego wpływu inwestycji na środowisko oraz możliwość czynnego udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w wyborze wariantu najkorzystniejszego przebiegu projektowanej drogi. Należy zwrócić uwagę na fakt, że w każdym przypadku przy rozpatrywaniu przebiegów planowanych do budowy dróg publicznych rozważane są interesy poszczególnych miejscowości, właścicieli czy grup społecznych. Dla proponowanych rozwiązań przeprowadzana jest analiza ekonomiczna, której celem na tym etapie jest ocena efektywności analizowanych wariantów inwestycyjnych, ich porównanie oraz uszeregowanie korzystniejszych pod względem ekonomicznym rozwiązań możliwych do realizacji w danym okresie. Ponadto przypominam, iż dalsze rozstrzygnięcia kwestii przebiegu obwodnicy będą podejmowane w toku postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. na etapie ich wydawania regionalny dyrektor ochrony środowiska w Gdańsku przeprowadzi konsultacje społeczne. Natomiast ostatecznymi decyzjami w kwestii przebiegu obwodnicy będą:

— decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach – wydawana przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Gdańsku, określająca trasę drogi,

— decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji – wydawana przez wojewodę pomorskiego, ustalająca szczegółową lokalizację obwodnicy i zatwierdzająca granice inwestycji.

Od powyższych decyzji stronie będzie służyło odwołanie do organu, o którym mowa w art. 127 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.).

Jednocześnie informuję, że za zajęte pod budowę nieruchomości przysługuje ich właścicielom odszkodowanie, które ustalone będzie zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przyznawania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tomasza Latosa**

w sprawie tzw. szybkiej kolei (10566)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tomasza Latosa, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-024-10566/11 z dnia 6 września 2011 r. w sprawie szybkiej kolei, przedstawiam poniższą informację.

Zgodnie z uchwałą Rady Ministrów nr 276/2008 z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie przyjęcia strategii ponadregionalnej pt. „Program budowy i uruchomienia przewozów kolejami dużych prędkości w Polsce” realizowany jest projekt pn. „Przygotowania budowy linii dużych prędkości”.

Projekt ten obejmuje prace przygotowawcze dla budowy nowej linii Warszawa – Łódź – Wrocław/Poznań oraz modernizacji linii CMK Warszawa – Katowice/Kraków do parametrów linii dużych prędkości. Rozpoczęcie budowy planowane jest w kolejnej perspektywie finansowej, tj. 2014–2020, uruchomienie przewozów pasażerskich KDP na odcinku Warszawa – Łódź – Wrocław/Poznań natomiast po roku 2020.

Obecnie zakłada się, że do roku 2050 system kolei dużych prędkości obejmie cały kraj. W opracowaniu

wykonanym na zlecenie PKP PLK SA przez Instytut Kolejnictwa pn. „Kierunki rozwoju kolei dużych prędkości do roku 2050” przedstawiono koncepcję przyszłych połączeń KDP, w tym połączenia między Bydgoszczą i Toruniem, które pozwolą na uruchomienie połączeń KDP w pętli z Gdańską przez Bydgoszcz i Toruń z centralną Polską. Z uwagi na fakt, iż są to plany wybiegające daleko w przód, na obecnym etapie bardziej precyzyjne odniesienie się do kwestii dotyczącej miasta Bydgoszczy w system KDP nie jest możliwe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Śniezka**

**w sprawie projektu budowy zbiornika
retencyjnego na rzece San w miejscowości
Niewistka w woj. podkarpackim (10567)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła Adama Śniezka z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak: SPS-024-10567/11, w sprawie projektu budowy zbiornika retencyjnego na rzece San w miejscowości Niewistka w woj. podkarpackim, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana na podstawie informacji przedstawionych przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

1. Kiedy zostanie podjęta decyzja, czy projekt zbiornika wodnego na Sanie w Niewistce będzie zrealizowany?

Zbiornik wodny Niewistka na Sanie należy do tzw. inwestycji przyszłościowych w gospodarce wodnej. Dla tego zbiornika zostały wykonane jedynie przedprojektowe opracowania koncepcyjne. Inwestycja nie jest imiennie wskazana w obowiązujących lub opracowywanych dokumentach rządowych, tj. „Koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju” czy „Strategii gospodarki wodnej”. Nie jest również imiennie wymieniona w grupie zadań prezentowanych w „Programie ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”. Jednocześnie we wszystkich tych dokumentach zwraca się uwagę na niewystarczający wskaźnik magazynowania średniego rocznego odpływu i w związku z tym zapisano w nich potrzebę budowy wielozadaniowych zbiorników retencyjnych w celu wyrównywania przepływu w rzekach, zaopatrzenia w wodę oraz sterowania odpły-

wem wód opadowych, co umożliwi realizację przedmiotowego zbiornika.

Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie, działając na podstawie ogłoszonych przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego konsultacji społecznych projektu „Prognozy oddziaływania na środowisko projektu Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030”, we wrześniu 2010 r. wniósł o uszczegółowienie zapisów projektu Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030 m.in. poprzez wpisanie budowy zbiornika wodnego Niewistka na Sanie jako obiektu gospodarki wodnej o znaczeniu krajowym. Powyższe przedsięwzięcie RZGW w Krakowie wnioskował w grupie zadań inwestycyjnych związanych z realizacją wieloetapowego działania zmierzającego do osiągnięcia retencji wodnej na poziomie 15% średniego odpływu rocznego, w drodze realizacji obiektów dużej i małej retencji, a także mikroretencji obszarowej i przyobiektowej, a także koniecznych dla zwiększenia skuteczności możliwości reagowania na występujące lokalnie deficyty wody w okresach suszy oraz ograniczania skutków nadmiaru wód w okresach wezbrań.

2. Kiedy Podkarpackie Biuro Planowania Przestrzennego otrzyma jasną i wiążącą dyspozycję, czy tama w Niewistce może zostać wykreślona z podkarpackiego planu zagospodarowania przestrzennego?

W obowiązującym „Planie zagospodarowania przestrzennego województwa podkarpackiego” uwzględniony jest zbiornik Niewistka o parametrach maksymalnych, tj. 372 mln m³ pojemności i 2700 ha powierzchni zalewu. W oparciu o opracowaną przez Hydroprojekt Kraków „Ocenę uwarunkowań budowy zbiornika Niewistka na rzece San” wraz z koncepcją techniczną, zleconą przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie, w której przeprowadzono analizę porównawczą dwóch wariantów zbiornika, w zależności od przybliżonej oceny potrzeb, za optymalną uznano pojemność 130 mln m³, przy której maksymalna powierzchnia zalewu wynosi 1680 ha. Informację o powyższym RZGW w Krakowie zgłosił Departamentowi Rozwoju Regionalnego Urzędu Marszałkowskiego Województwa Podkarpackiego do uwzględnienia w prowadzonej aktualizacji „Planu zagospodarowania przestrzennego województwa podkarpackiego”.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Adama Śniezka.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 29 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Piotra Babinetza
i Adama Śnieżka**

**w sprawie braku dostatecznego finansowania
z NFZ Podkarpackiego Ośrodka
Onkologicznego w Brzozowie (10568)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Piotra Babinetza oraz pana Adama Śnieżka, posłów na Sejm RP, z dnia 31 sierpnia 2011 r., w sprawie braku dostatecznego finansowania z NFZ Podkarpackiego Ośrodka Onkologicznego w Brzozowie, przekazane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-024-10568/11, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższej informacji.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Ww. zadania w imieniu funduszu realizują dyrektorzy oddziałów wojewódzkich funduszu (art. 107 ust. 5 ustawy o świadczeniach), gdyż właśnie oni posiadają najpełniejszą wiedzę dotyczącą zapotrzebowania na liczbę i rodzaj świadczeń zdrowotnych w danym regionie, przy jednoczesnej odpowiedzialności za efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi kierowanych przez siebie oddziałów.

W związku z zapytaniem panów posłów Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do dyrektora Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska w sprawach poruszanych w ww. zapytaniu.

Odnosząc się do sprawy dotyczącej „finansowania z NFZ Podkarpackiego Ośrodka Onkologicznego w Brzozowie”, dyrektor Podkarpackiego OW NFZ poinformował, iż udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Szpital Specjalistyczny w Brzozowie w latach 2009 i 2010 wiązało się z jedenastoma umowami zawartymi z Podkarpackim OW NFZ w Rzeszowie.

Na przestrzeni ostatnich lat szczególną uwagę Podkarpackiego OW NFZ zwraca stały wzrost nakładów finansowych obejmujących świadczenia onkologiczne. W roku 2009 wartość umów wzrosła w ciągu roku o kwotę 8 240 469,10 zł, co stanowiło wzrost o 12,35%, z tego wzrost w onkologii wyniósł 20,71%, tj. o kwotę 7 178 631 zł. W roku 2010 wartość umów wzrosła o 17,53%, co dawało kwotę wzrostu

12 123 131,06 zł, przy czym onkologia wzrosła o 28,06%, świadczenia paliatywne i hospicyjne o 20,73%, profilaktyczne programy zdrowotne o 65,21%, a świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze aż o 164,57%. Zaznaczyć trzeba, że wzrost poziomu finansowania szpitala w Brzozowie w 2010 r. wyniósł aż 42,21% w odniesieniu do pozostałych szpitali w Podkarpackim OW NFZ.

Taki wzrost unaocznia troskę Podkarpackiego OW NFZ o zabezpieczenie dostępu do świadczeń onkologicznych na tym terenie. Świadczenia zrealizowane w ramach programów terapeutycznych lekowych i chemioterapii zostały w ramach aneksów do umów zapłacone w całości. Dodać należy, że strony umowy na 2009 r. ustaliły finansowanie, w odniesieniu do 2008 r., ze wzrostem stanowiącym 19,4%. Pomimo wzrostu poziomu finansowania szpital w Brzozowie nadal wykazał zrealizowane świadczenia ponad wartości umowne.

Za 2009 r. zaewidencjonowano w systemie oddziału świadczenia ponadumowne na kwotę 5 511 279,10 zł, z czego świadczenia onkologiczne, ratujące życie i pilne wynoszą 1 427 239,74 zł i na taką wartość oddział podkarpacki zaproponował zawarcie ugody sądowej, lecz do dnia dzisiejszego nie uzyskał zgody ze strony szpitala.

W roku 2010 nastąpił dalszy wzrost finansowania, w odniesieniu do 2009 r., w szpitalu w Brzozowie – o 8,44%. Nie umożliwiło to całkowitego rozliczenia świadczeń. W ramach zaewidencjonowanych w systemie świadczeń ponadumownych w wysokości około 7980 tys. zł świadczenia onkologiczne to wartość około 5400 tys. zł. Również w roku 2010 świadczenia z zakresu programów terapeutycznych lekowych zostały zapłacone w całości.

Reasumując, szpital w Brzozowie, jako jedyny na Podkarpaciu, otrzymywał bardzo wysokie wsparcie finansowe na onkologię, pomimo ograniczonych środków finansowych w planie finansowym oddziału. W ciągu ostatnich trzech lat nakłady na leczenie onkologiczne podwoiły się: z kwoty ok. 25 mln zł w 2008 r. wzrosły w roku 2011 do wysokości ok. 60 mln zł (stan na 15 września 2011 r.).

W 2011 r. nastąpił dalszy wzrost poziomu finansowania świadczeń w ramach umów. Wzrost ten już na początku roku wynosił 13,5% w odniesieniu do zwiększonej już końcowej wartości umów za 2010 r., przy czym w onkologii 19%. Za okres ośmiu miesięcy nastąpiło dalsze zwiększenie poziomu finansowania o kwotę ok. 5,5 mln zł, przy czym onkologii o kwotę ok. 5,03 mln zł (stan na 15 września 2011 r.).

Dyrektor Podkarpackiego OW NFZ podkreślił, iż w rozliczeniu z oddziałem funduszu za okres ośmiu miesięcy 2011 r. szpital w Brzozowie wykazuje niezrealizowane świadczenia do wysokości zawartych umów w zakresach: onkologia kliniczna, anestezjologia i intensywne terapię, neurologia i urologia. Jednocześnie dyrektor szpitala nie chce skorzystać z możliwości przesunięcia tych środków do zakresów, w których przekroczone są limity umowne. Równocześnie na bieżąco finansowane są świadczenia, do

wysokości ich wykonania, w zakresie programów terapeutycznych lekowych i chemioterapii. Po rozliczeniu sierpnia środki na ten cel są w dyspozycji świadczeniodawcy jako niewykorzystany limit na III kwartał.

Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych (m.in. porody, leczenie inwazyjne ostrych zespołów wieńcowych, populacyjne badania przesiewowe) powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub „nielimitowanych”. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 23 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tomasza Latosa**

w sprawie obwodnicy Żnina (10569)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 6 września 2011 r., sygn. akt SPS-024-10569/11, przekazujące zapytanie posła Tomasza La-

tosa dotyczące budowy obwodnicy Żnina, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony w 2007 r.

Program zakłada stworzenie sieci sprawnych połączeń autostradowych, dróg ekspresowych i dróg krajowych, jak i remont już istniejących oraz podniesienie ich standardu poprzez zmianę parametrów technicznych. Zasadniczym celem podejmowanych działań jest stworzenie sieci drogowej o znacznie wyższych niż obecnie parametrach użytkowych, w tym powstanie zasadniczego szkieletu dróg o dużej przepustowości, stanowiących sieć połączeń pomiędzy największymi ośrodkami gospodarczymi kraju. Na skutek realizacji planu inwestycyjnego oraz działań prewencyjnych w znacznym stopniu wzrośnie również poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Chciałbym zapewnić, że kwestie związane z poprawą bezpieczeństwa i rozwojem układu dróg w rejonie Żnina stanowią przedmiot prac i analiz zarówno resortu infrastruktury, jak i Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

W kwestii zadania polegającego na budowie obwodnicy Żnina w ramach budowy drogi ekspresowej S5 na odcinku pomiędzy Bydgoszczą a Gniezmem należy wskazać, że w wyniku działań podjętych przez GDDKiA jako inwestora przedsięwzięcia uzyskana została w dniu 23 lipca 2010 r. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Wskazana decyzja stanowi podstawę do kontynuacji prac projektowych w celu uzyskania kolejnych decyzji i uzgodnień niezbędnych do rozpoczęcia prac, w tym zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.

Biorąc pod uwagę aktualny stan prac przygotowawczych umożliwiających rozpoczęcie robót budowlanych oraz ograniczone limity finansowe, realizacja przedmiotowego zadania została przewidziana w ramach załącznika nr 2 programu, czyli listy zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się po 2013 r.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym również drogi ekspresowej S5, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji uzyskania wszystkich decyzji i opinii przewidzianych przepisami prawa płynnie przejść w fazę realizacji.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów programu, nastąpi jego aktualizacja, m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w Wieloletnich Ramach Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to

na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015.

Odnosząc się do kwestii źródeł finansowania przedmiotowego przedsięwzięcia, należy wskazać, że zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw ciężar finansowania inwestycji zawartych w programie budowy dróg krajowych został przeniesiony z budżetu państwa na Krajowy Fundusz Drogowy. Zgodnie z aktualnym mechanizmem finansowania od połowy 2009 r. budowa i przebudowa finansowane są ze środków funduszu, natomiast remonty, utrzymanie i zarządzanie siecią dróg krajowych oraz prace przygotowawcze realizowane są ze środków budżetu państwa.

Dodatkowo informuję, iż realizacja inwestycji polegającej na budowie drogi ekspresowej S5 (w tym również obejmującej obejście Żnina) jest jednym z priorytetów resortu infrastruktury do następnej perspektywy finansowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jana Szyszki

w sprawie prywatyzacji jedynej na Mazowszu
Uzdrowiska Konstancin-Zdrój sp. z o.o. (10570)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania poselskiego pana posła Jana Szyszki z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie prywatyzacji spółki Uzdrowisko Konstancin-Zdrój sp. z o.o. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zawarte w ww. piśmie:

1. Jakie są powody odmowy nieodpłatnego przekazania pakietu udziałów Skarbu Państwa w spółce Uzdrowisko Konstancin-Zdrój sp. z o.o. samorządowi województwa mazowieckiego na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji?

Wniosek marszałka województwa mazowieckiego w sprawie nieodpłatnego przekazania udziałów spółki na rzecz samorządu województwa mazowieckiego nie został uwzględniony z uwagi na niespełnianie przesłanek, o których mowa w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.), tj.:

— przesłanki dotyczącej prowadzenia przez spółkę działalności na obszarze składającej wniosek jednostki – spółka obejmuje opieką zdrowotną również pacjentów z obszaru innych jednostek samorządowych,

— przesłanki stanowiącej, iż podstawowy przedmiot działalności spółki służy realizacji zadań własnych jednostki samorządowej – spółka wykonuje usługi hotelowo-gastronomiczne, których nie można uznać za zadania własne w zakresie promocji i ochrony zdrowia.

Natomiast propozycja marszałka województwa mazowieckiego dotycząca połączenia Uzdrowiska Konstancin-Zdrój sp. z o.o. z Mazowieckim Centrum Rehabilitacji „Stocer” sp. z o.o. została odrzucona ze względu na:

— brak biznesplanu nowo tworzonej spółki Mazowieckie Centrum Rehabilitacji „Stocer” sp. z o.o., która miała przejąć działalność medyczną i majątek Centrum Rehabilitacji „Stocer” SPZOZ. Należy podkreślić, że Centrum Rehabilitacji „Stocer” SPZOZ było kilkakrotnie oddłużane. W przypadku połączenia Uzdrowiska Konstancin-Zdrój sp. z o.o. i Mazowieckiego Centrum Rehabilitacji „Stocer” sp. z o.o. mógłby nie nastąpić oczekiwany efekt synergii i możliwym scenariuszem mogłoby być pogłębianie się zadłużenia spółki powstałej z połączenia,

— fakt, iż z uwagi na trudną sytuację finansową Uzdrowiska Konstancin-Zdrój sp. z o.o. priorytetem ministra skarbu państwa pozostaje prywatyzacja spółki, która powinna ułatwić pozyskanie kapitału i w dalszej perspektywie zapewnić spółce możliwość rozwoju.

2. Dlaczego prywatyzacja spółki Uzdrowisko Konstancin-Zdrój sp. z o.o. następuje w trybie prywatyzacji pośredniej, tj. sprzedaży udziałów, których wartość nominalna, zgodnie z zaproszeniem do negocjacji, wynosi 8 363 000 zł, w sytuacji gdy wartość rynkowa tylko samych nieruchomości o uregulowanym stanie prawnym, będących własnością spółki, wynosi wielokrotnie więcej?

Wartość nominalna udziałów nie stanowi ceny, po której minister skarbu państwa sprzedaje udziały. Nieprawdą jest, że Ministerstwo Skarbu Państwa wycenia Uzdrowisko Konstancin-Zdrój sp. z o.o. na podstawie wartości nominalnej jego udziałów. Wartość nominalna udziałów spółki nie oznacza ich faktycznej wartości rynkowej. Podana wartość nominalna ma jedynie charakter informacyjny, jest ujawniona w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego i jest standardowym elementem ogłoszeń prywatyzacyjnych w Ministerstwie Skarbu Państwa. Wycena spółki jest dokumentem zastrzeżonym i mając na uwadze interes Skarbu Państwa, nie jest ujawniana na żadnym etapie jej prywatyzacji.

3. Czy działania ministra skarbu państwa w tej sprawie nie noszą znamion przestępstwa i czy w należyty sposób zabezpieczają interesy Skarbu Państwa?

Proces prywatyzacji spółki Uzdrowisko Konstancin-Zdrój sp. z o.o. prowadzony jest zgodnie z przyję-

tymi przepisami prawa: ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa (Dz. U. z 2011 r. Nr 114, poz. 664). Wobec powyższego nie może być mowy o tym, aby prowadzone postępowanie prywatyzacyjne spółki nosiło znamiona przestępstwa.

Informuję, że w podpisywanych umowach sprzedaży udziałów/akcji spółek interes Skarbu Państwa jest należycie chroniony i zabezpieczony.

4. Czy minister skarbu państwa, przeznaczając spółkę do prywatyzacji, zabezpieczył w należyty sposób ciągłość świadczeń lecznictwa uzdrowiskowego?

Minister skarbu państwa w dotychczas prowadzonych procesach prywatyzacji uzdrowisk wymagał od inwestorów podjęcia zobowiązania dotyczącego utrzymania działalności uzdrowiskowo-leczniczej. Odpowiednie zapisy mają odzwierciedlenie w podpisanych dotychczas umowach sprzedaży spółek uzdrowiskowych.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że gwarancje co do kontynuowania podstawowej działalności spółki stanowią zobowiązania pozacenowe i są częścią uzgodnień negocjacyjnych, których treść nie jest upowszechniana do momentu zakończenia negocjacji, akceptacji ustaleń przez ministra skarbu państwa i podpisania umowy sprzedaży udziałów spółki. Oczekiwania ministra skarbu państwa co do kontynuacji lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonego przez Uzdrowisko Konstancin Zdrój sp. z o.o. zostaną przedstawione inwestorowi na etapie negocjacji w projekcie umowy zbycia udziałów spółki.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Henryka Milcarza**

**w sprawie interpretacji niektórych przepisów
ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji
przedsiębiorstw państwowych
z późniejszymi zmianami (10571)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie nr SPS-024-10571/11 z dnia 15 września 2011 r., dotyczące sposobu interpretowania niektórych przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.), w związku z wystą-

pieniem pana Henryka Milcarza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 2 ust. 5 ww. ustawy pracownikami uprawnionymi do nieodpłatnego nabycia akcji są:

a) osoby będące w dniu wykreślenia z rejestru komercjalizowanego przedsiębiorstwa państwowego pracownikami tego przedsiębiorstwa lub osoby będące pracownikami przedsiębiorstwa państwowego w dniu zawarcia umowy rozporządzającej przedsiębiorstwem poprzez jego wniesienie do spółki,

b) osoby fizyczne, które w dniu wykreślenia komercjalizowanego przedsiębiorstwa państwowego z rejestru przedsiębiorców, lub osoby fizyczne, które w dniu zawarcia umowy rozporządzającej przedsiębiorstwem poprzez jego wniesienie do spółki były stroną umowy o zarządzanie przedsiębiorstwem państwowym, zawartej na podstawie przepisów rozdziału 8a ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 981),

c) osoby, które przepracowały co najmniej 10 lat w komercjalizowanym przedsiębiorstwie państwowym oraz jego poprzedniku albo w przedsiębiorstwie, które zostało sprywatyzowane przez wniesienie do spółki oraz jego poprzedniku, a rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło wskutek przejścia na emeryturę lub rentę albo z przyczyn nie dotyczących pracowników,

d) osoby, które po przepracowaniu 10 lat w przedsiębiorstwie państwowym podlegającym prywatyzacji oraz jego poprzedniku zostały przejęte przez inne zakłady pracy w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy.

Użycie w przytoczonych powyżej definicjach spójnika „oraz” sugeruje, że użyty w ww. ustawie 10-letni okres zatrudnienia (10-letni staż pracowniczy), który uprawnia określone osoby do bycia „uprawnionymi pracownikami” w rozumieniu ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, dana osoba musi posiadać zarówno w komercjalizowanym przedsiębiorstwie państwowym lub w przedsiębiorstwie podlegającym prywatyzacji, jak też („oraz”) w jego poprzedniku (a więc chcąc być „uprawnionym pracownikiem”, dana osoba musiała być zatrudniona i w jednym, i w drugim podmiocie łącznie co najmniej 10 lat).

W związku z powyższym emeryci lub renciści, którzy przepracowali minimum 10 lat tylko w poprzedniku prawnym komercjalizowanego przedsiębiorstwa państwowego, w świetle ustawy nie mogą być uznani za pracowników uprawnionych.

Koniecznym i niezbędnym warunkiem nieodpłatnego nabycia akcji zgodnie z art. 2 ust. 5 lit. c jest 10-letni staż pracy i odejście z pracy na skutek przejścia na emeryturę lub rentę z przedsiębiorstwa państwowego. W przypadku odejścia z pracy na skutek przejścia na emeryturę lub rentę z poprzednika prawnego komercjalizowanego przedsiębiorstwa państwowego nie zostanie spełniona definicja spójnika. W związku z powyższym osoba ta nie może zostać uznana za pracownika uprawnionego.

W świetle obowiązujących przepisów prawa pan H. W. nie może zostać uznany za osobę uprawnioną do nieodpłatnego nabycia akcji Kieleckich Kopalni Surowców Mineralnych SA.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł
Iwony Śledzińskiej-Katarasińskiej**

**w sprawie badań nad bezpieczeństwem
wprowadzania gazu łupkowego (10572)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poseł Iwony Śledzińskiej-Katarasińskiej w sprawie badań nad bezpieczeństwem w zakresie gazu łupkowego, przekazane pismem z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-024-10572/11, poniżej przekazuję stosowne informacje.

Kwestie zagrożeń związanych z realizacją planowanych zamierzeń inwestycyjnych i ograniczenie ich negatywnego oddziaływania na środowisko analizowane są przede wszystkim na etapie procedur ocen oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zasady prowadzenia postępowań w tych sprawach zostały uregulowane w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.). Zgodnie z nimi postępowanie OOS przeprowadzane jest dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz – w przypadku stwierdzenia takiego obowiązku na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy OOS – dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Katalog tych przedsięwzięć znajduje się odpowiednio w § 2 ust. 1 i § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397).

W ramach procedury oceny oddziaływania na środowisko przygotowany jest raport o oddziaływaniu na środowisko uwzględniający szczegółową analizę wszelkich możliwych skutków realizacji danego przedsięwzięcia, m.in. zanieczyszczenia wód, powietrza, gleby oraz wszelkich innych zagrożeń związa-

nych z oddziaływaniem na środowisko, kwestii konieczności wykorzystywania zasobów naturalnych, jak przy tego rodzaju inwestycjach, znacznych ilości wody, produkcji odpadów czy ryzyka wypadku, w szczególności ze względu na użyte substancje i technologie. Dzięki tej procedurze możliwa jest analiza wpływu planowanej inwestycji na życie i zdrowie ludzi oraz na poszczególne komponenty środowiska, zarówno na etapie realizacji, eksploatacji, jak i likwidacji danej inwestycji. Ponadto procedura jest narzędziem służącym rozpatrywaniu efektów bezpośrednich, pośrednich, wtórnych, skumulowanych, jak również krótko-, średnio- i długoterminowych.

Pragnę stwierdzić, że z uwagi na charakter technologii stosowanej przy planowanych działaniach szczególną uwagę należy zwrócić na właściwe zabezpieczenie zdrowia i życia ludzi oraz wrażliwego środowiska przyrodniczego przed wystąpieniem znaczącego negatywnego oddziaływania przedsięwzięć związanych z poszukiwaniem oraz w przyszłości ewentualnym wydobywaniem gazu z łupków. Zapewnione to zostanie m.in. dzięki powyżej wspomnianej procedurze oceny oddziaływania na środowisko. Jednocześnie pragnę wskazać, że resort środowiska podejmuje wszelkie działania, aby jakość wspomnianych procedur oceny oddziaływania na środowisko w kontekście przyszłych przedsięwzięć była na najwyższym poziomie, co pozwoli na uwzględnienie zabezpieczeń chroniących środowisko na kolejnych etapach procesu inwestycyjnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Grzegorza Napieralskiego**

**w sprawie wydzierżawienia
przez Towarzystwo Finansowe Silesia
znaczącej części majątku dawnej Stoczni Nowa
firmie Kraftport (10573)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 15 września 2011 r., znak SPS-024-10573/11, złożone w trybie zapytania poselskiego przez pana Grzegorza Napieralskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie zagospodarowania przez Towarzystwo Finansowe Silesia sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach (TFS) aktywów stoczniowych nabytych od Stoczni Szczecińskiej Nowa sp. z o.o. z siedzibą w Szczecinie (SSN) uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Należy podkreślić, że TFS posiada status państwowej osoby prawnej (spółki z większościami udziałem Skarbu Państwa) wyspecjalizowanej w realizacji na zasadach w pełni rynkowych procesów restrukturyzacji podmiotów gospodarczych. TFS, po sfinalizowaniu restrukturyzacji części podmiotów z sektora hutnictwa żelaza i stali oraz pozyskaniu dla tych podmiotów inwestorów strategicznych, podjęła działania w celu zainwestowania pozyskanych z ww. procesów środków finansowych w nowe obszary działalności gospodarczej. Jednym z nich jest zagospodarowanie aktywów przemysłowych w celu przywrócenia im odpowiedniej wartości gospodarczej. W przedmiotową strategię wpisuje się nabycie przez TFS aktywów SSN w grudniu 2010 r., na które składają się zespoły składników majątku obejmujące w szczególności:

— zespół „Wulkan”, nieruchomości gruntowe o powierzchni 177 702 m² oraz znajdujące się na nich 27 budynków, 76 budowli; w zespole tym istnieje możliwość budowy statków;

— zespół „Malarnia”, nieruchomość gruntowa o powierzchni 21 172 m² oraz znajdujące się na niej 12 budynków, 3 budowle;

— zespół „Prefabrykacja”, nieruchomości gruntowe o powierzchni 152 901 m² oraz znajdujące się na nich 37 budynków, 20 budowli; zespół ten obejmuje rejon obróbki blach, prefabrykacji wstępnej i prefabrykacji konstrukcji stalowych;

— zespół „Odra”, nieruchomości gruntowe o powierzchni 105 862 m² oraz znajdujące się na nich 22 budynki, 49 budowli; w zespole tym istnieją możliwości budowy statków;

— zespół „Operator”, nieruchomość gruntową o powierzchni 50 537 m² oraz znajdujące się na niej 31 budynków, 39 budowli.

Na zlecenie TFS renomowany doradca biznesowy Chapman Taylor International Services opracował strategię zagospodarowania aktywów stoczniowych w Szczecinie. Opracowanie to obejmuje koncepcje rewitalizacji gospodarczej przedmiotowych aktywów oraz optymalizację ich wykorzystania w celach przemysłowych, w tym stoczniowych, i w innych obszarach aktywności społecznej. Proponowana koncepcja opiera się na założeniu powiązania funkcjonalnego, komunikacyjnego i estetycznego wszystkich elementów zagospodarowania ww. aktywów. Główne założenia zakładają w szczególności: zachowanie funkcji produkcji stoczniowej, funkcji lekkiej produkcji/magazynowania, handlu, powierzchni wystawowych, biurowych, parku technologicznego/inkubatora, mariny jachtowej oraz realizację funkcji dydaktycznej.

Opracowywane przez Chapman Taylor International Services koncepcje zagospodarowania aktywów przemysłowych pomogły w realizacji takich procesów m.in. w Manchesterze, Glasgow, Liverpoolu i Pradze.

W podniesionej przez pana kwestii zawartej przez TFS umowy dzierżawy części ww. aktywów stoczniowych z Kraftport sp. z o.o. informuję, że umowa ta

została zawarta w dniu 26 lipca 2011 r. Umowa dotyczy aktywów wchodzących w skład zespołu „Wulkan”, o łącznej powierzchni 17,7702 ha, oraz dzierżawy działki nr 8/7 wchodzącej w skład zespołu „Malarnia”, o powierzchni 2,1172 ha. Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, należy zaznaczyć, że Kraftport sp. z o.o. nie posiada statusu inwestora dla aktywów stoczniowych TFS, lecz jest wyłącznie ich dzierżawcą. Inwestor lub inwestorzy dla przedmiotowych aktywów będą dopiero wyłaniani przez TFS. Kraftport sp. z o.o. jak każdy inny przedsiębiorca będzie mógł wziąć udział w przedmiotowym procesie.

W świetle obowiązujących przepisów prawa TFS zobowiązane jest do uzyskania stosownych zgód korporacyjnych oraz zgody ministra skarbu państwa – w przypadku zbywania aktywów trwałych – wyrażonej w trybie art. 5a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 493, ze zm.), na zbycie aktywów stoczniowych i de facto pozyskanie inwestora. Zgody, o których mowa powyżej, nie zostały jeszcze wyrażone.

Ważnym etapem w realizacji przez TFS procesu wyłaniania inwestora lub inwestorów jest opracowanie przez Chapman Taylor International Services i wdrożenie koncepcji zagospodarowania aktywów stoczniowych w Szczecinie. Wyrazić należy nadzieję, że koncepcja ta, podobnie jak to miało miejsce w innych miastach europejskich, pomoże w skutecznym i optymalnym zagospodarowaniu ww. aktywów, w tym w szczególności pozyskaniu inwestora lub inwestorów.

Na zakończenie chciałbym podkreślić, że proces pozyskiwania inwestora dla aktywów stoczniowych TFS jest szczegółowo monitorowany przez Ministerstwo Skarbu Państwa.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 8 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie redukcji ilości programów
poświęconych tematyce
mniejszości narodowych w białostockim
oddziale Telewizji Polskiej (10574)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 25 sierpnia 2011 r., nr SPS-024-10574/11, pana Jarosława Matwiejuka, posła na Sejm RP, w sprawie redukcji ilości programów o tematyce mniejszości narodowych w białostockim oddziale Telewizji Polskiej, informuję, iż kwestia oferty

programowej nie należy do kompetencji ministra skarbu państwa, o czym wielokrotnie informowałem posłów na Sejm RP m.in. w drodze udzielanych odpowiedzi na interpelacje dotyczące oddziałów terenowych Telewizji Polskiej SA. Zgodnie z treścią art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, ze zm.) organy państwowe mogą podejmować decyzje w sprawach Telewizji Polskiej SA tylko w przypadkach przewidzianych ustawami, zaś art. 29 ust. 2 przywołanej powyżej ustawy stanowi, iż zarząd spółki nie jest związany poleceniami i zakazami ustanowionymi przez walne zgromadzenie, jeżeli dotyczą one treści programu. Jednocześnie należy zaznaczyć, że zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji nadawca kształtuje program samodzielnie w zakresie zadań określonych cytowaną ustawą i ponosi odpowiedzialność za jego treść.

Wobec powyższego informuję, że Ministerstwo Skarbu Państwa nie miało wpływu na decyzję zarządu spółki dotyczącą redukcji ilości programów o tematyce mniejszości narodowych nadawanych przez Oddział Terenowy Telewizji Polskiej SA w Białymstoku. W załączeniu przekazuję stanowisko zarządu spółki w przedmiotowej sprawie*).

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra środowiska
na zapytanie posła Wiesława Rygla**

**w sprawie budowy zbiornika wielozadaniowego
Kąty – Myscowa (10575)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Wiesława Rygla, pismo znak: SPS-024-10575/11, w sprawie budowy zbiornika wielozadaniowego Kąty – Myscowa, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje przekazane przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

1. Na jakim etapie są obecne prace nad przygotowaniem do budowy zbiornika wielozadaniowego Kąty – Myscowa?

W województwie podkarpackim, na obszarze powiatu jasielskiego, planowana jest budowa zbiornika wodnego Kąty – Myscowa. Dotychczas dla planowanej inwestycji zostały wykonane m.in. następujące prace dokumentacyjne i projektowe: koncepcja pro-

gramowo przestrzenna, studium wykonalności, operat wodnoprawny i raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko. Na obecnym etapie niezbędne jest opracowanie uzupełnienia raportu o oddziaływaniu na środowisko zawierającego warianty zaproponowane w trakcie przeprowadzonych konsultacji społecznych. W konsekwencji działanie to będzie podstawą do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co z kolei umożliwi przystąpienie do etapu sporządzenia projektu budowlanego i uzyskania pozwolenia na budowę.

Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie w bieżącym roku otrzymał możliwość sfinansowania ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wzmiankowanej dokumentacji. W chwili obecnej RZGW Kraków znajduje się na etapie negocjacji umowy z NFOŚiGW na sfinansowanie uzupełnienia raportu.

Dodatkowo informuję, iż oprócz inwestycji podejmowanych przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej oraz Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie zabezpieczenie przeciwpowodziowe pozostaje również w gestii marszałka województwa podkarpackiego nadzorującego działania Podkarpackiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych.

2. Czy ministerstwo przewiduje zwiększenie nakładów finansowych na utrzymanie wód i tym samym zwiększenie aktywności administratorów wód w województwie podkarpackim, co ma na celu podniesienie ochrony przeciwpowodziowej w województwie?

Rokrocznie na etapie planowania budżetu państwa regionalne zarządy gospodarki wodnej i Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej przekazują informacje o zakresie zadań związanych z utrzymaniem wód i urządzeń wodnych, a także usuwaniem skutków powodzi niezbędnym do realizacji. Niestety z uwagi na możliwości budżetu państwa limity określone w projekcie ustawy budżetowej przedstawianym przez ministra finansów odbiegają znacznie od zgłaszanych przez resort środowiska potrzeb. Niemniej, niezależnie od rokrocznie przyznawanych limitów finansowych, minister środowiska i podległe mu jednostki czynią starania o pozyskanie dodatkowych środków na realizację zadań powierzonych jednostkom resortu środowiska administrującym mieniem Skarbu Państwa związanym z gospodarką wodną, w tym także na terenie województwa podkarpackiego.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na zapytanie pana posła Wiesława Rygla.

Z poważaniem

Minister
Andrzej Kraszewski

Warszawa, dnia 3 października 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygła**

**w sprawie pomocy gm. Kazimierz Dolny
w odbudowaniu budynku szkolnego (10576)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Wiesława Rygła (SPS-024-10576/11) w sprawie pomocy gminie Kazimierz Dolny w odbudowaniu budynku szkolnego, który uległ zniszczeniu wskutek eksplozji gazu, uprzejmie informuję, co następuje.

Ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego będą mogły być zwiększone jedynie ze środków 0,6% rezerwy subwencji oświatowej. Podział środków finansowych z tej rezerwy dokonywany jest wyłącznie w oparciu o kryteria jej rozdysponowania. Po ich uzgodnieniu, odrębnym pismem z dnia 15 marca br. nr DKOW-WJST-337-JJ-10/2011, wszystkie jednostki samorządu terytorialnego zostały poinformowane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej o tytułach kryteriów, wymaganych dokumentach i terminach składania wniosków w zakresie poszczególnych kryteriów. Ponadto kryteria te zostały zamieszczone na stronie internetowej resortu edukacji narodowej (www.men.gov.pl). Zainteresowane jednostki samorządu terytorialnego mogą występować do Ministerstwa Edukacji Narodowej z wnioskami – spełniającymi wymogi określone w kryteriach podziału rezerwy subwencji oświatowej – o zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011. Rezerwa części oświatowej subwencji ogólnej może zostać przeznaczona na dofinansowanie zadań oświatowych jednostek samorządu terytorialnego w zakresie wydatków bieżących.

W czasie spotkań z burmistrzem Kazimierza Dolnego, panem Grzegorzem Dunią, uzyskano informacje, że żaden z budynków należących do miasta czy też będący w posiadaniu innych podmiotów nie nadaje się do wykorzystania na potrzeby Gminnego Zespołu Szkół, gdyż nie posiada odpowiednich wielkością i liczbą sal, nie spełnia warunków wymaganych dla obiektów szkolnych. W związku z tym rozważono możliwość wynajmu szkolnych modułów kontenerowych w okresie 3-letnim, tj. do czasu wybudowania obiektu nowej szkoły. Koncepcja ta została przedstawiona Radzie Miejskiej w Kazimierzu Dolnym i na posiedzeniu w dniu 30 czerwca 2011 r. została przez nią zaakceptowana. Ustalono, że miasto Kazimierz Dolny wystąpi do ministra edukacji narodowej z wnioskiem o zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 z tytułu innych zadań o jednorazowym charakterze.

Taki wniosek, przygotowywany przez miasto Kazimierz Dolny, wpłynął do Ministerstwa Edukacji Narodowej w dniu 20 lipca br., a w dniu 27 lipca br.

został uzupełniony o dodatkową dokumentację. Wniosek dotyczył sfinansowania kosztów wydzierżawienia modułów kontenerowych o powierzchni ok. 1.012–1.050 m² (w zależności od firmy i sposobu montażu poszczególnych elementów) na okres 3 lat, tzn. do czasu wybudowania nowej szkoły. Planowany koszt powyższego przedsięwzięcia określony został w wysokości 2 074 000 zł (z tego: 1 790 000 zł stanowi koszt wynajmu modułów kontenerowych, a 284 000 zł to koszt zakupu sprzętu szkolnego i wyposażenia w segmencie szkoły podstawowej).

Wyżej wymieniony wniosek został pozytywnie zaopiniowany przez stronę samorządową Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, w trybie obiegowym, w dniu 29 lipca br. Minister edukacji narodowej pismem z dnia 2 sierpnia br., nr DKOW-WJST-337-JJ-26/2011, wystąpił do ministra finansów o zwiększenie o kwotę 2 074 000 zł części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla miasta Kazimierz Dolny z powyższego tytułu. Minister finansów pismem z dnia 10 sierpnia br., nr ST5/4822/8g/BKU/11/6720, poinformował burmistrza miasta i gminy Kazimierz Dolny o zwiększeniu części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 o kwotę 2 074 000 zł ze środków rezerwy subwencji oświatowej z ww. tytułu.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że minister edukacji narodowej nie dysponuje w swoim budżecie środkami na dofinansowanie inwestycji oświatowych będących zadaniem własnym jednostek samorządu terytorialnego. Jak już wspomniano, nie jest możliwe wykorzystanie na ten cel środków 0,6% rezerwy. Natomiast burmistrz Kazimierza Dolnego może wystąpić, za pośrednictwem wojewody lubelskiego, do ministra finansów o udzielenie dotacji celowej z przeznaczeniem na dofinansowanie kosztów odbudowy Zespołu Szkół w Kazimierzu Dolnym ze środków rezerwy ogólnej budżetu państwa bądź rezerwy celowej nr 47: Dofinansowanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygła**

**w sprawie planów likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Kolbuszowej (10577)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wiesława Rygła w sprawie planów likwidacyjnych Prokuratury Rejonowej w Kol-

buszowej, przesłane przy piśmie z dnia 15 września 2011 r., SPS-024-10577/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Naczelnym organem prokuratury, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), jest prokurator generalny. Z uwagi na dokonane z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenie urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.), podnieść należy, iż problematyka objęta zapytaniem w sensie koncepcyjnym pozostaje w gestii prokuratora generalnego, natomiast ostateczną decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, określenia ich siedzib i obszarów właściwości, podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę.

Z informacji przekazanych przez prokuratora generalnego wynika, że w Prokuraturze Generalnej trwają prace powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r. Zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie od 3 do 5 etatów orzeczniczych oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego.

Zgodnie z zakresem zadań zespołu jego prace obejmują m.in. prokuraturę rejonową wskazaną w zapytaniu, tj. Prokuraturę Rejonową w Kolbuszowej, jako jednostkę o obsadzie do 5 etatów orzeczniczych. Dalsze funkcjonowanie tej prokuratury stanowi przedmiot szczegółowej analizy, która obejmie m.in. ocenę obecnych warunków pracy i związanych z tym kosztów, możliwości przejęcia spraw oraz kadry orzeczniczej, urzędników i innych pracowników prokuratury przez najbliższe prokuratury rejonowe, a także zapewnienia w przyszłości takim jednostkom prawidłowej realizacji ich ustawowych zadań. Uwzględnia także specyfikę przestępczości na danym terenie oraz obciążenie pracą prokuratorów.

Zgodnie z przyjętymi założeniami ustawowe zadania znoszonej jednostki prokuratury mają zostać przejęte przez inną jednostkę organizacyjną, wobec czego ewentualna decyzja o likwidacji nie powinna wpłynąć w sposób negatywny na zwalczanie i zapobieganie przestępczości na danym terenie i związane z tym poczucie bezpieczeństwa lokalnej społeczności.

Potrzeba przeprowadzenia analizy funkcjonowania małych jednostek organizacyjnych prokuratury wynika w szczególności z konieczności oceny efektywności procesu kierowania takimi jednostkami, zbadania możliwości rozwoju zawodowego kadry orzeczniczej oraz racjonalności ich funkcjonowania w aspekcie finansowym.

Stanowisko prokuratora generalnego w zakresie ewentualnej likwidacji powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury zostanie określone po zakończeniu prac zespołu, na podstawie ustaleń zawartych w jego sprawozdaniu i rekomendacji. Ocena zasadności ich dalszego funkcjonowania uwzględniać będzie argumenty przemawiające za ich utrzymaniem wskazane w zapytaniu, w tym kwestię dostępu obywateli do prokuratury, stanowiąc podstawę do podejmowania dalszych działań w tym zakresie.

Prokurator generalny dotychczas nie przedstawił ministrowi sprawiedliwości stanowiska odnośnie do dalszego funkcjonowania prokuratury wskazanej w zapytaniu.

W wypadku wysunięcia postulatu likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kolbuszowej ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości, jako organ uprawniony – po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego – do dokonywania rozstrzygnięć w tym zakresie, na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, uwzględniając całokształt okoliczności dotyczących funkcjonowania tej jednostki, obejmujący zarówno argumenty przedstawione przez prokuratora generalnego, jak również racje o charakterze społecznym przytoczone w zapytaniu.

Wobec powyżej przedstawionych okoliczności udzielenie odpowiedzi na pytanie zawarte w punkcie 2 zapytania jawi się jako przedwczesne.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 10 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie liczby ekspertów z zakresu badań
poligraficznych (wariograficznych)
oraz liczby takich badań (10578)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 15 września 2011 r. (sygn. SPS-024-10578/11), dotyczącego zapytania posła na Sejm RP, pana Jana Widackiego, w sprawie liczby ekspertów z zakresu badań poligraficznych (wariograficznych) oraz liczby takich badań, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Badania poligraficzne przeprowadzane są w formie ekspertyzy, na podstawie postanowienia o powołaniu biegłego, wydanego przez organ procesowy

zgodnie z art. 192a § 2 Kodeksu postępowania karnego (K.p.k.).

W strukturach laboratoriów kryminalistycznych Policji obowiązki z zakresu badań poligraficznych wykonuje obecnie 5 ekspertów.

Liczba wykonanych opinii przedstawia się następująco:

	2011 r. (do 31.08)	2010 r.	2009 r.	2008 r.
CLKP	48	35	0	41
LK KWP Łódź	49	78	36	30
LK KWP Białystok	126	49	41	36
LK KWP Bydgoszcz	16	26	18	1
LK KWP Katowice	15	10	8	0

Jednocześnie pragnę poinformować, że opinie sporządzane na potrzeby procesu karnego na podstawie art. 192a § 2 K.p.k. są wykonywane na bieżąco, bez zaległości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Gołębiowskiego**

**w sprawie utworzenia instytutu polskiego
w Tokio (10579)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Henryka Gołębiowskiego, nadesłane przy piśmie, nr SPS-024-10579/11, z 15 września 2011 r., w sprawie utworzenia instytutu polskiego w Tokio, uprzejmie informuję.

1. Czy i jakie działania są podejmowane przez ministerstwo w celu utworzenia instytutu polskiego w Tokio?

Na wstępie pragnę zaznaczyć, iż instytuty kultury są placówkami tworzonymi i nadzorowanymi przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP. Instytuty polskie są placówkami zagranicznymi RP powołanymi specjalnie w celu realizowania zadań promocyjnych, zgodnie z kierunkami polskiej polityki zagranicznej. Obecnie funkcjonuje 21 instytutów polskich (dwa z nich działają pod nazwą Instytutu Kultury Polskiej). Ministerstwo Spraw Zagranicznych

od kilku lat stara się uruchomić również kolejne instytuty w New Delhi, Pekinie oraz Tokio.

Z punktu widzenia ministra kultury i dziedzictwa narodowego działalność instytutów kultury jest ważna i bardzo potrzebna, gdyż stanowią one główne stacjonarne placówki dla rozwoju promocji kultury polskiej za granicą, gromadzą niezbędne dane dla tej działalności oraz zapewniają za granicą niezbędne wsparcie dla działalności Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz podległych jemu instytucji. Dlatego też Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego popiera prace MSZ zmierzające do utworzenia instytutu polskiego w Tokio. Realizacja tego zadania umożliwi intensyfikację działań promujących kulturę polską w Państwie Japonii, a w perspektywie pozwoli systematycznie rozwijać współpracę polskich instytucji kultury z partnerami japońskimi.

Podczas ostatniej, oficjalnej wizyty ministra kultury i dziedzictwa narodowego RP w Państwie Japonii, która odbyła się w terminie 30 maja – 6 czerwca br., minister kultury i dziedzictwa narodowego wielokrotnie podejmował rozmowy, których celem było budowanie wsparcia strony japońskiej wobec inicjatywy powołania przez MSZ instytutu polskiego w Tokio. Do najważniejszych rozmówców, z którymi poruszono ten temat, należy zaliczyć: prezesa Agencji ds. Kultury, pana Seiichi Kondo, przewodniczącego Parlamentarnej Grupy Przyjaźni Polsko-Japońskiej, pana Hirofumi Nakasone, sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, pana Yutaka Banno oraz prezesa Fundacji Japońskiej, pana Kazuo Ogurę.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Monika Smoleń

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rząsy**

**w sprawie zamiaru likwidacji
Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego
w Przemyślu (10580)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Rząsy w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Przemyślu, przesłane przy piśmie z dnia 15 września 2011 r., nr SPS-024-10580/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować pana posła, że w Ministerstwie Sprawiedliwości prowadzone są systemowe prace racjonalizujące strukturę organizacyjną sądownictwa powszechnego, podjęte przede wszystkim w celu zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej. W ramach przedmiotowych działań znoszone są niewielkie wydziały, w przypadku których poziom etatyżacji oraz wpływ spraw nie stanowią uzasadnienia dla potrzeby ich dalszego funkcjonowania.

W 2010 r. i 2011 r. w pionie gospodarczym wskazana powyżej reorganizacja dotyczyła likwidacji 12 wydziałów w sądach okręgowych oraz 14 wydziałów w sądach rejonowych.

Aktualnie w Ministerstwie Sprawiedliwości nie są natomiast prowadzone prace legislacyjne w zakresie zniesienia kolejnych wydziałów gospodarczych, w tym Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Przemysłu.

Niezależnie od powyższego pragnę zwrócić uwagę, iż zgodnie z obowiązującym obecnie art. 12 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) funkcjonowanie Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Przemysłu jest obligatoryjne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Gołębiewskiego**

**w sprawie programu leczenia pacjentów
z chorobą Alzheimera (10581)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Henryka Gołębiewskiego, znak: SPS-024-10581/11, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Polska należy do krajów demograficznie starych od lat sześćdziesiątych ubiegłego stulecia i obecnie należy ją zaliczyć do krajów o zaawansowanej starości. W 2006 r. odsetek osób w wieku 60 lat i więcej wynosił 17,5% (6,7 mln osób), a 65 lat i więcej – 13,3% (5,1 mln osób). Według prognoz GUS, w 2030 r. osoby w wieku 65 lat i starsze stanowią będą 23, 8% (8,5 mln osób). O ogromnym przyspieszeniu prognozowanego starzenia się polskiej populacji świadczy porównanie przyrostu odsetka osób starszych (65 i więcej) w ostatnich i przyszłych 25 latach, odpowiednio 3,3% i 10,5%. Dodatkowym zjawiskiem bę-

dzie wzrost udziału osób „starych starych” (75 lat i więcej) kosztem „młodych starych” (65–74 lat). W liczbach bezwzględnych ta najstarsza kategoria ulegnie podwojeniu do 2030 r. z 1,9 mln do 4 mln osób, co oznacza, że Polsce grozi demograficzna „bomba starości”.

Dane te stanowią podstawę do oszacowania zapotrzebowania na świadczenia zdrowotne dla ludzi starszych. Poza argumentem demograficznym istotne są transformacje epidemiologiczne (choroby przewlekłe i niepełnosprawność), zmiana w zakresie popytu i podaży na rynku usług medycznych.

Istnieje dziesięć wyodrębnionych obszarów i kwestii o największym znaczeniu dla zdrowia osób starszych. Należą do nich: czas przed i po przejściu na emeryturę, kapitał społeczny, jakim są osoby starsze, zdrowie psychiczne i dobre samopoczucie w późniejszych latach życia, środowisko, odżywianie, aktywność fizyczna, zapobieganie urazom, używki (w szczególności alkohol i tytoń), stosowanie leków i związane z tym problemy, profilaktyczne usługi zdrowotne. Wszystkie wyżej wymienione kwestie mają istotne znaczenie dla tempa starzenia się populacji, a większość z nich stanowi wyzwanie dla systemu ochrony zdrowia, ponieważ wiąże się bezpośrednio ze stanem zdrowia i potrzebami zdrowotnymi osób starszych. Opieka zdrowotna nad ludźmi starszymi wymaga podejścia całościowego i jest standardem w gerontologii i geriatrii, co wyróżnia ją spośród innych specjalności medycznych.

Odnosząc się do chorób typowych dla wieku podeszłego, problematyka Alzheimera jest jednym z wyzwań XXI wieku. W Polsce świadomość społeczna dotycząca choroby Alzheimera jest ciągle zbyt niska. Istnieje natomiast 12 silnych ośrodków akademickich, głównie klinicznych, które od lat biorą udział w planach łączenia poszukiwań klinicznych i naukowych w zakresie zwalczania choroby Alzheimera. Liczbę osób cierpiących na demencję w Europie szacuje się na 9,9 mln, przy czym choroba Alzheimera stanowi przyczynę większości z nich. Liczba osób z chorobą Alzheimera w Polsce jest szacowana na ok. 250 tys., specjaliści, którzy zajmują się chorobą Alzheimera w Polsce to lekarze ze specjalnościami z psychiatrii oraz z neurologii. Przewiduje się, że tylko w Polsce do 2020 r. zachoruje na tę chorobę ok. 1 mln osób. Konieczne jest więc podjęcie wszelkich działań zmierzających do tego, aby wraz ze starzeniem się nie pogarszała się dramatycznie jakość życia.

Minister zdrowia dostrzega potrzebę wprowadzenia nowych rozwiązań w opiece nad osobami starszymi w Polsce, za czym przemawiają argumenty demograficzne i socjoekonomiczne. Z tego też powodu przy ministrze zdrowia – od lipca 2007 r. – pracuje grupa ekspertów (Zespół ds. Gerontologii w grudniu 2008 r. przekształcony z Zespołu ds. Geriatrii), w skład którego wchodzi najlepszy krajowy specjaliści z tej dziedziny. Zespół powołany został w celu przygotowania propozycji zmian do uwzględnienia w tworzeniu nowoczesnych form opieki zdrowotnej dla osób star-

szych oraz opracowania standardów kompleksowej opieki geriatrycznej. Kompleksowa opieka geriatryczna (KOG) jest fundamentalną zasadą postępowania w geriatry, jako interdyscyplinarny proces wielowymiarowej i standaryzowanej oceny poziomu funkcji życiowych, niezbędny do planowania etapów leczenia i opieki, także poprzez właściwe rozpoznanie chorób typowych dla wieku podeszłego, w tym choroby Alzheimera. Ten system opieki pozwala porządkować proces diagnozowania i kwalifikowania do określonych procedur medycznych i świadczeń, tym samym umożliwia właściwe dostosowanie leczenia i opieki do stanu pacjenta w wieku podeszłym. Wykazano, że stosowanie tego typu oceny zwiększa precyzję diagnozy, prowadzi do poprawy sprawności fizycznej i umysłowej pacjentów, zmniejsza ich umieralność, liczbę przyjmowanych leków, redukuje zbędne świadczenia – w tym głównie liczbę hospitalizacji i przyjęć do stacjonarnych placówek opiekuńczych, a poprzez to redukuje koszty opieki zdrowotnej. Co więcej, poprawia jakość życia osób starszych bez ponoszenia większych kosztów opieki. Wykazano również, że ocena geriatryczna stosowana przy przyjęciu do szpitala ma znaczenie prognostyczne, ponieważ pozwala przewidzieć czas pobytu w placówce, konieczność umieszczenia w instytucjach opiekuńczych.

Ponadto przygotowany został projekt standardu w opiece geriatrycznej, a także projekt aktu prawnego, regulujący kwestie zastosowania standardów postępowania w dziedzinie geriatry w podmiotach leczniczych. Obecnie trwa procedura legislacyjna w celu wdrożenia projektowanych zmian. Nierozzerwalnym elementem wdrożenia opracowanych standardów jest wprowadzenie nowego świadczenia opieki zdrowotnej Całościowa Ocena Geriatryczna – COG i odpowiednia jego wycena. Dla świadczeniodawców przyniesie wymierne korzyści: zmniejszenie wskaźnika rehospitalizacji, redukcję polifarmakoterapii, liczby ambulatoryjnych wizyt wąkospecjalistycznych, kosztów opieki zdrowotnej, a dla świadczeniobiorców: wczesne wykrywanie i leczenie problemów zdrowotnych umożliwiających wcześniejszą terapię i zapobieganie progresji niesprawności, redukcję niepożądanego działania leków dzięki właściwemu doborowi leków w wieku starszym, całościowe podejście do problemów zdrowotnych sprzyjających minimalizacji kontaktów z placówkami ochrony zdrowia i zwiększeniu satysfakcji i jakości życia pacjenta. Ponadto zarządzeniem ministra zdrowia z dnia 10 sierpnia 2011 r. został powołany Zespół do spraw opracowania standardów postępowania w rehabilitacji medycznej, w ramach prac którego opracowane zostaną m.in. standardy w zakresie rehabilitacji geriatrycznej.

Opisane powyżej działania pozwolą więc w dalszej perspektywie na uporządkowanie kwestii związanych z opieką nad pacjentami z chorobą Alzheimera i stanowią bardzo dobre podstawy do stworzenia w przyszłości kompleksowego modelu opieki w tym zakresie. Dowodem, jak resort zdrowia docenia wagę

problemu, jest także fakt, iż problematyka zwalczania choroby Alzheimera i innych chorób typowych dla wieku podeszłego stała się przedmiotem realizowanego obecnie priorytetu przewodnictwa Polski w radzie UE związanego ze zwalczaniem chorób neurodegeneracyjnych i udarów mózgu. Ma on na celu wskazanie konieczności stałego zainteresowania kwestiami związanymi ze starzeniem się społeczeństwa europejskiego, priorytetyzacji chorób typowych dla wieku podeszłego, zwłaszcza chorób mózgu (chorób neurodegeneracyjnych, w tym choroby Alzheimera) i związanej z tym stabilności finansowej systemów ochrony zdrowia, a także zwiększenia nakładów na podejmowane badania nad mózgiem, lepszego wykorzystywania i lepszego dostępu do efektów badań, innowacyjności diagnostyki i leczenia, jak również wskazania istotnego problemu demograficznego i zdrowotnego, jakim są choroby typowe dla wieku podeszłego, w szczególności choroby mózgu.

Realizacja celu powinna także doprowadzić do wzrostu zrozumienia oraz świadomości publicznej w kwestii chorób typowych dla wieku podeszłego, a przez to zmniejszenia stygmatyzacji, marginalizacji i wykluczenia społecznego osób starszych. Planowane działania w postaci realizacji i wspierania krajowych polityk zdrowotnych, poprzez identyfikację potrzeb organizacyjnych i finansowych w kontekście zagrożeń, jakimi są rosnąca liczba osób starszych i rosnąca liczba zachorowań na choroby neurodegeneracyjne i udary mózgu, jak również uwzględnienie aspektu zdrowotnego w starości powinny przyczynić się także do realizacji celów przedstawionych w strategii Europa 2020. Celem jest stała poprawa ciągle niesatysfakcjonującej jakości opieki zdrowotnej osób dotkniętych chorobami typowymi dla wieku podeszłego, w szczególności chorobami mózgu, jak również wsparcie psychologiczne, socjalne i organizacyjne rodzin i opiekunów. Priorytetyzacja chorób typowych dla wieku podeszłego pozwoli także na poprawie jakości dostępu do opieki i leczenia dla osób starszych.

Należy podkreślić, iż w związku z zadaniami dotyczącymi prezydencji Polski w Radzie UE Polska w pełni popiera wszelkie działania na rzecz zdrowego starzenia się i przeciwdziałania negatywnym skutkom zdrowotnym w starszym wieku. Szeroko pojęty temat starości, w tym także badań związanych z chorobami wieku podeszłego i chorobami mózgu, jest przedmiotem prac Komisji i Rady w trzech obszarach: innowacyjność i konkurencyjność, zdrowie publiczne oraz sprawy społeczne.

Polska uczestniczy we wszystkich inicjatywach europejskich w zakresie aktywnego i zdrowego starzenia, zwalczania problemów zdrowotnych w starości, zarówno na poziomie krajowym, jak i na szczeblu UE. Zastosowane instrumenty pozwalają na tworzenie wielu platform współpracy i realizacji skoordynowanych działań (Wspólnotowy Program Zdrowia Publicznego), inicjatywy w sprawie zwalczania choroby Alzheimera i chorób neurodegeneracyjnych,

wspólne planowanie w sprawie zmian demograficznych, projekty infrastrukturalne, działania na rzecz biomedycyny).

Odnosnie do pytania drugiego, dotyczącego weryfikacji kontraktu NFZ dla Ośrodka Badawczo-Naukowo-Dydaktycznego Chorób Otepiennych Akademii Medycznej we Wrocławiu, Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Ścinawie, uprzejmie informuję, że w ramach kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia Świadczeniodawca udziela świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie: świadczenia psychogeriatryczne (kod 04.4712.021.02), zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień (Dz. U. Nr 140, poz. 1146, z późn.zm.) oraz z zarządzeniem nr 60/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień. Natomiast „pozytywna weryfikacja kontraktu z NFZ dla ośrodka”, o którą pyta pan poseł, jest uzależniona od aktualnej realizacji kontraktu oraz wysokości środków finansowych będących w dyspozycji dyrektora Dolnośląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ. Biorąc pod uwagę rosnące zapotrzebowanie na świadczenia dotyczące leczenia zespołów otepiennych, realizację świadczeń ratujących życie udzielanych przez wszystkie jednostki, z którymi DOW NFZ zawarł umowy, jak również możliwości finansowe oddziału, wnioski świadczeniodawcy zostały rozpatrzone przez DOW NFZ pozytywnie i dnia 15.07.2011 r. dyrektor OW NFZ wydał decyzję o zwiększeniu wartości kontraktu w zakresie oddziału psychogeriatrycznego na kwotę 147 200 zł. Ze względu na ograniczone środki finansowe oddziału dokonano zwiększenia o 5 łóżek, a nie jak wnioskował świadczeniodawca o 10 łóżek (tj. 294 400 zł). W zakresie oddziału neurologicznego nie dokonano zmiany wartości kontraktu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 21 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Krzyśków**

**w sprawie zapisu w art. 38 ust. 2 ustawy
Prawo budowlane (10582)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Adama Krzyśków, przesłane przy

piśmie Marszałka Sejmu z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-024-10582/11, w sprawie zapisu art. 38 ust. 2 ustawy Prawo budowlane uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Zgodnie z art. 38 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.) właściwy organ prowadzi rejestr decyzji o pozwoleniu na budowę oraz przechowuje zatwierdzone projekty budowlane, a także inne dokumenty objęte pozwoleniem na budowę, co najmniej przez okres istnienia obiektu budowlanego.

W przypadku budowy obiektów budowlanych na terenie zamkniętym niezbędnym na cele obronności lub bezpieczeństwa państwa właściwy organ może, w decyzji o pozwoleniu na budowę takiego obiektu, wyrazić zgodę, aby zatwierdzony projekt budowlany, a także inne dokumenty objęte pozwoleniem, zawierające informacje niejawną, były przechowywane przez użytkownika obiektu budowlanego – art. 38 ust. 3 ww. ustawy.

Należy zwrócić uwagę, że każdy organ administracji publicznej wykonujący zadania państwa określone przepisami wynikającymi z konkretnych aktów prawnych ma obowiązek odpowiednio prowadzić oraz przechowywać akta (dokumenty) prowadzonych spraw. W ramach ww. przechowywania mieści się również archiwizowanie akt w taki sposób, by organ w razie zaistnienia takiej potrzeby mógł odtworzyć przebieg danej sprawy oraz sposób jej rozstrzygnięcia.

Ponadto, zgodnie z art. 82b ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, organy administracji architektoniczno-budowlanej, na wezwanie organów nadzoru budowlanego, uczestniczą w czynnościach inspekcyjnych i kontrolnych oraz udostępniają wszelkie dokumenty i informacje związane z tymi czynnościami.

Tak więc celem nałożenia na organy administracji architektoniczno-budowlanej obowiązku przechowywania zatwierdzonych projektów budowlanych oraz innych dokumentów objętych pozwoleniem na budowę było zapewnienie prawidłowego wykonywania przez te organy funkcji kontrolnych i nadzorczych, ale także przeciwdziałanie różnym zdarzeniom, np. losowym, które mogą doprowadzić do utraty dokumentacji znajdującej się w posiadaniu właściciela budynku.

Zgodnie z art. 63 w powiązaniu z art. 60 ustawy Prawo budowlane właściciel lub zarządca obiektu budowlanego jest obowiązany przechowywać przez okres istnienia obiektu m.in. dokumentację budowy i dokumentację powykonawczą oraz prowadzić książkę obiektu budowlanego – w zakresie określonym przepisem art. 64 ustawy Prawo budowlane. Naruszenie przepisów w tym zakresie skutkuje karą grzywny.

Jednakże brak dokumentacji budowlanej, w postaci m.in. pozwolenia na budowę, zatwierdzonego projektu budowlanego, w przypadku organu administracji architektoniczno-budowlanej powoduje znaczne utrudnienie lub wręcz zupełnie uniemożliwia wy-

konywanie zadań nałożonych na ten organ przepisami ustawy Prawo budowlane.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie nieprawidłowości
w wykorzystywaniu środków unijnych
przeznaczonych na upowszechnianie edukacji
przedszkolnej, na przykładzie Biskupca
w woj. warmińsko-mazurskim (10583)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka przekazujące zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego (znak: SPS-024-10583/11) dotyczące wykorzystania środków unijnych przeznaczonych na upowszechnianie edukacji przedszkolnej (na przykładzie Biskupca w województwie warmińsko-mazurskim), pragnę przedstawić stanowisko Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, pełniącego rolę instytucji zarządzającej Programem Operacyjnym „Kapitał ludzki” (IZ PO KL) w odniesieniu do kwestii podnoszonych w interpelacji.

Uprzejmie informuję, iż instytucja zarządzająca PO KL ustanowiła system kontroli, który spełnia wszystkie wymogi określone w prawie wspólnotowym, tj. rozporządzeniu Rady (WE) nr 1083/2006 oraz rozporządzeniu (WE) nr 1828/2006 oraz w prawie krajowym. Przedmiotowy system został szczegółowo określony w „Zasadach kontroli w ramach PO KL”, stanowiących część „Systemu realizacji PO KL”.

W ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” przeprowadzane są kontrole systemowe mające na celu weryfikację prawidłowości, skuteczności i zgodności z prawem procedur oraz funkcjonowania systemu zarządzania i kontroli PO KL w danej instytucji pośredniczącej lub instytucji pośredniczącej II stopnia, do których instytucja zarządzająca oddelegowała część zadań.

Ponadto w ramach systemu kontroli PO KL przeprowadzane są kontrole projektów, za których realizację odpowiadają instytucje pośredniczące (IP) i instytucje pośredniczące II stopnia (IP2). W trakcie kontroli projektów jednostka kontrolująca weryfikuje, czy beneficjent przestrzega obowiązujących reguł i zasad wynikających z Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, a także obowiązujących aktów prawa wspólnotowego i krajowego; ponadto projekt sprawdzany jest pod kątem spełnienia wszystkich wymo-

gów wynikających z umowy o dofinansowanie, zarówno tych formalno-administracyjnych, jak i merytorycznych. Zakres kontroli na miejscu projektu obligatoryjnie obejmuje m.in. zasadność realizacji projektu, postęp rzeczowy projektu, prawidłowość rozliczeń finansowych, kwestie związane z zarządzaniem projektem oraz kwalifikowalność uczestników projektu, a więc zagadnienia pozwalające na dokonanie krytycznej oceny zawartości i realizacji projektu. Jednocześnie zagadnienia te są fundamentalne z punktu widzenia zgodności realizacji projektu z zasadami gospodarności, efektywności i skuteczności. Ponadto w ramach kontroli projektów przeprowadzane są również wizyty monitoringowe w miejscu realizowanej usługi w celu zweryfikowania, czy usługi zostały rzeczywiście dostarczone.

Należy podkreślić, iż ze względu na bardzo dużą liczbę projektów realizowanych w ramach PO KL, każda IP lub IP2 zobligowana jest do przeprowadzenia kontroli na miejscu co najmniej 30% projektów realizowanych w ramach każdego działania w danym roku (w tym również działania 9.1, w ramach którego realizowane jest wsparcie dotyczące upowszechniania edukacji przedszkolnej). Wybór projektów do kontroli dokonywany jest na podstawie analizy ryzyka przy uwzględnieniu wymienionych w „Zasadach kontroli w ramach PO KL” czynników ryzyka służących do oceny poziomu ryzyka poszczególnych projektów oraz właściwego dokumentowania tego procesu. Należy podkreślić, iż wszystkie projekty, bez względu na zakres wsparcia, podlegają takim samym regułom kontrolnym.

Jednocześnie należy podkreślić, iż w sytuacji stwierdzenia w trakcie kontroli projektu jakiegokolwiek naruszenia zapisów umowy o dofinansowanie projektu lub „Systemu realizacji PO KL”, w tym zapisów „Wytycznych w zakresie kwalifikowalności wydatków w ramach PO KL”, jednostka kontrolująca podejmuje decyzję o uznaniu wydatków za niekwalifikowalne w ramach PO KL lub w przypadku zaistnienia odpowiednich przesłanek – o zerwaniu umowy z beneficjentem.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy podkreślić, iż IZ zapewniła skuteczny i optymalny dla PO KL system kontroli. Należy podkreślić, iż w ww. „Zasadach kontroli w ramach PO KL” bardzo szczegółowo określono wszystkie wymogi w tym zakresie, włącznie ze szczegółowymi listami sprawdzającymi zawierającymi minimalny zakres kontroli. Realizacja obowiązków kontrolnych jest szczegółowo weryfikowana przez instytucję zarządzającą w trakcie kontroli na miejscu.

Odnosząc się do pytań dotyczących projektu realizowanego przez gminę Biskupiec pt. „Dajmy szansę naszym dzieciom” w ramach działania 9.1 PO KL, pragnę poinformować, iż w związku z otrzymaniem informacji o rzekomych nieprawidłowościach w realizacji ww. projektu IZ PO KL zwróciła się do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Warmińsko-Mazurskiego, pełniącego rolę instytucji pośredniczącej,

z prośbą o zweryfikowanie słuszności przedstawionych zarzutów, przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego oraz o wyciągnięcie odpowiednich konsekwencji w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości. Instytucja pośrednicząca poinformowała, iż zgodnie ze złożonym wnioskiem o dofinansowanie projektu gmina Biskupiec założyła utworzenie nowego punktu przedszkolnego, który miał być odpowiedzią na niewystarczającą liczbę miejsc w funkcjonujących już przedszkolach na terenie Biskupca. Zgodnie z wnioskiem punkt przedszkolny miał stanowić uzupełnienie przedszkoli już istniejących, a więc doprowadzić do zwiększenia liczby miejsc w przedszkolach, co zostało wiarygodnie uzasadnione, m.in. danymi o liczbie dzieci nieprzyjętych do przedszkoli. Ponadto podkreślić należy, iż zgodnie z założeniami wniosku o dofinansowanie dotyczącymi rekrutacji dzieci pierwszeństwo w naborze miały mieć dzieci niepełnosprawne, dzieci pochodzące z rodzin najuboższych korzystających ze świadczeń ośrodków pomocy społecznej (OPS), dotknięte sierectwem, dzieci, których rodzice pracują poza Biskupcem, oraz dzieci z rodzin, gdzie zatrudniony jest tylko jeden rodzic. Wnioski o przyjęcie do przedszkola miały być weryfikowane na podstawie składanych zaświadczeń, danych z OPS i powiatowych centrów pomocy rodzinie, danych z wywiadu pracowników socjalnych, co w znacznym stopniu ogranicza możliwość dowolnego prowadzenia rekrutacji dzieci do punktu przedszkolnego.

W związku z powyższym instytucja pośrednicząca podjęła decyzję o zweryfikowaniu dokumentacji projektowej przede wszystkim w celu sprawdzenia prawidłowości wyboru dzieci do nowo powstałego punktu przedszkolnego, w tym regulaminu rekrutacji uczestników projektu. W sytuacji pojawienia się jakiegokolwiek wątpliwości, IP pilnie przeprowadzi również kontrolę na miejscu przedmiotowego projektu.

Ponadto IP poinformowała beneficjenta, iż niedopuszczalna jest sytuacja, aby realizacja przedmiotowego projektu przyczyniła się do likwidacji Przedszkola Samorządowego nr 5, ponieważ jest to niezgodne z założeniami projektu i priorytetu IX PO KL. Ponadto nie ma możliwości zastępowania środków publicznych środkami pochodzącymi z UE. W sytuacji potwierdzenia w wyniku działań kontrolnych występowania nieprawidłowości w projekcie, instytucja pośrednicząca podejmie decyzję o uznaniu wydatków poniesionych w ramach projektu za niekwalifikowalne lub o zerwaniu umowy z beneficjentem.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Stanisława Pięty**

**w sprawie prywatyzacji BZO Befado sp. z o.o.
(10584)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania poselskiego pana posła Stanisława Pięty z dnia 8 września 2011 r. dotyczącego procesu prywatyzacji spółki pod firmą Bielskie Zakłady Obuwia Befado sp. z o.o. z siedzibą w Bielsku-Białej uprzejmie informuję, co następuje.

Prywatyzacja spółki jest realizowana na podstawie przyjętego przez Radę Ministrów „Zaktualizowanego planu prywatyzacji na lata 2009–2011”. Procedurę zbywania udziałów spółki regulują przepisy art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, ze zm.). Ponadto szczegółowe warunki sprzedaży udziałów w trybie określonym w art. 33 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy określone są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 maja 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa (Dz. U. z 2011 r. Nr 114, poz. 664).

Mając na uwadze powyższe regulacje prawne, w dniu 14 marca 2011 r. opublikowano zaproszenie do negocjacji w sprawie nabycia pakietu 85% udziałów spółki. W dniu 8 kwietnia 2011 r. w odpowiedzi na publicznie ogłoszone zaproszenie do negocjacji w sprawie prywatyzacji spółki wpłynęło pięć ofert wstępnych. Do dalszego etapu prywatyzacji, tj. ograniczonego badania spółki i złożenia wiążących propozycji warunków umowy nabycia udziałów spółki, zostało dopuszczonych trzech potencjalnych inwestorów, tj. Protektor SA z siedzibą w Lublinie, Zakład Produkcji Obuwia Lemigo z siedzibą w Grudziądzu oraz Maksimum sp. z o.o. Holding S.K.A. z siedzibą w Katowicach. Po analizie ofert wiążących złożonych przez ww. trzech oferentów podjęta została decyzja o udzieleniu wyłączności negocjacyjnej firmie Protektor SA z siedzibą w Lublinie.

Podejmując decyzję o przyznaniu wyłączności negocjacyjnej na rzecz Protektor SA, minister skarbu państwa kierował się, zgodnie z treścią rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa (Dz. U. z 2011 r. Nr 114, poz. 664), zaproponowanymi warunkami umowy zbycia akcji, odnoszącymi się w szczególności do ceny za akcje, oraz wiarygodnością i możliwościami finansowymi potencjalnego inwestora. W wyniku prowadzonych negocjacji w dniu 16 września 2011 r. Protektor SA złożył ostateczne wiążące propozycje warunków umowy zakupu udziałów spółki.

Mając na uwadze, iż zaproponowane warunki zostały uznane za niesatysfakcjonujące z punktu widzenia interesu Skarbu Państwa, minister skarbu państwa podjął decyzję o zamknięciu procesu nego-

cji bez rozstrzygnięcia i jednocześnie ponownie (tj. w dniu 28 września 2011 r.) zaprosił potencjalnych inwestorów do negocjacji w sprawie nabycia pakietu 85% udziałów spółki.

Chciałbym podkreślić, że wszelkie decyzje MSP w procesie prywatyzacji spółki Befado SA podejmowane były w oparciu o obowiązujące przepisy oraz dokładną analizę ofert w kontekście zabezpieczenia interesu Skarbu Państwa.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Krzyśków**

**w sprawie rozporządzenia wydanego na mocy
art. 44 ustawy o odpadach (10585)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Adama Krzyśków, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-024-10585/11, w sprawie przepisów rozporządzenia ministra środowiska z dnia 2 czerwca 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych kwalifikowania części energii odzyskanej z termicznego przekształcania odpadów komunalnych (Dz. U. Nr 117, poz. 788), uprzejmie informuję.

Podstawę do wydania rozporządzenia ministra środowiska w sprawie szczegółowych warunków technicznych kwalifikowania części energii odzyskanej z termicznego przekształcania odpadów komunalnych stanowią przepisy upoważnienia zawartego w art. 44 ust. 8 i 9 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.). Stosownie do brzmienia ww. upoważnienia rozporządzenie to określa rodzaje frakcji biodegradowalnych stanowiących część zmieszanych odpadów komunalnych, które ulegają rozkładowi tlenowemu lub beztlenowemu przy udziale mikroorganizmów, oraz techniczne i organizacyjne warunki wiarygodnego dokumentowania ilościowego i energetycznego udziału frakcji ulegających biodegradacji, zawartych w odpadach komunalnych podlegających termicznemu przekształcaniu w spalarniach odpadów i zaliczonych jako źródło odnawialne w bilansie energetycznym odzysku energii w spalarni odpadów.

Warto podkreślić, że zgodnie z obowiązującymi zasadami techniki prawodawczej zakres rozporządzenia nie może wykraczać poza upoważnienie zawarte w przepisach ustawy. Dlatego też przedmiotowe rozporządzenie, obejmujące swym zakresem wy-

łącznie spalanie zmieszanych odpadów komunalnych w spalarniach odpadów, jest zgodne z upoważnieniem zawartym w art. 44 ust. 9 pkt 2 ustawy o odpadach. W związku z powyższym nie reguluje ono kwestii kwalifikowania części energii odzyskanej z termicznego przekształcania odpadów poddanych wcześniej procesowi sortowania odpadów, w tym również paliw alternatywnych oraz odpadów powstałych w technologii MBP.

Należy jednak zaznaczyć, że z punktu widzenia hierarchii postępowania z odpadami przyjętej na poziomie prawa Unii Europejskiej, określającej zalecany sposób postępowania z odpadami, termiczne przekształcanie odpadów z odzyskiem energii można umiejscowić jako metodę preferowaną przed unieszkodliwianiem odpadów np. poprzez składowanie, ale zdecydowanie mniej korzystną niż przygotowanie do ponownego użycia czy poddanie ich recyklingowi. Dlatego też termicznego przekształcania odpadów nie należy traktować jako głównej metody zagospodarowania odpadów, gdyż zgodnie z obowiązującymi przepisami termiczne przekształcanie odpadów komunalnych z odzyskiem energii jest tylko jedną z metod odzysku odpadów.

Jednocześnie informuję, że z uwagi na liczne sygnały ze strony przedsiębiorców dotyczące zakresu omawianego rozporządzenia w projekcie ustawy o odpadach stanowiącej transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. U. WE L 312 z 22.11.2008, str. 3) zaproponowano upoważnienie do wydania ww. rozporządzenia, które swoim zakresem będzie mogło obejmować również termiczne przekształcanie odpadów we współspalarniach odpadów, a także umożliwi kwalifikowanie części energii odzyskanej z termicznego przekształcania nie tylko zmieszanych odpadów komunalnych, ale również innych rodzajów odpadów, zawierających frakcje biodegradowalne, jako energii odnawialnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Piechoty**

**w sprawie terminu wprowadzenia
„Narodowego programu leczenia hemofilii
na lata 2012–2018” (10586)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Sławomira Piechoty, przekazane

przez wicemarszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego przy piśmie SPS-024-10586/11 z dnia 15 września 2011 r., w sprawie terminu wprowadzenia programu zdrowotnego ministra zdrowia pod nazwą „Narodowy program leczenia hemofilii na lata 2012–2018” uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W dniu 26 września 2011 r. minister zdrowia pani Ewa Kopacz zaakceptowała program zdrowotny pod nazwą „Narodowy program leczenia chorych na hemofilię i pokrewne skazy krwotoczne na lata 2012–2018”.

Przedmiotowy program stanowi kontynuację części zadań realizowanych w latach 2005–2012 w ramach programu zdrowotnego pod nazwą „Narodowy program leczenia hemofilii” i jego celem jest poprawa wyników leczenia oraz poprawa jakości życia chorych na hemofilię i pokrewne skazy krwotoczne poprzez:

1) systematyczne zwiększanie ilości finansowanych przez ministra zdrowia koncentratów czynników krzepnięcia aż do uzyskania w 2018 r. wartości wskaźnika zużycia koncentratu czynnika VIII na poziomie 6 j.m./mieszkańca/rok z dwóch źródeł zaopatrzenia: przedmiotowego programu ministra zdrowia i programu profilaktycznego NFZ pod nazwą „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”;

2) wprowadzenie finansowania przez ministra zdrowia zakupu desmopresyny w celu leczenia łagodnej hemofilii typu A i łagodnej postaci choroby von Willebranda;

3) podniesienie standardów leczenia poprzez usprawnienie kompleksowej, wielospecjalistycznej opieki nad chorymi na hemofilię i pokrewne skazy krwotoczne oraz optymalizację leczenia; nowy system organizacyjny przewiduje funkcjonowanie ośrodków kompleksowej opieki nad pacjentami na dwóch poziomach: referencyjnym i wojewódzkim;

4) rozpoczęcie, w ramach programu, szkoleń personelu medycznego: lekarzy pielęgniarek, diagnostów laboratoryjnych i ratowników medycznych;

5) działania administracyjne polegające na wprowadzeniu obowiązku ewidencji chorych na hemofilię i pokrewne skazy krwotoczne, utworzeniu jednostki koordynującej w celu harmonizacji działań podejmowanych w programie, wprowadzeniu ryczałtu dla realizatorów programu na dystrybucję koncentratów czynników krzepnięcia i desmopresyny.

Przedstawiając powyższe, nadmieniam, że termin realizacji programu zdrowotnego pod nazwą „Narodowy program leczenia chorych na hemofilię i pokrewne skazy krwotoczne na lata 2012–2018” rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie niezrozumiałej decyzji
powiatowego i wojewódzkiego zespołu
ds. orzekania o niepełnosprawności
oraz niecelowego postępowania
sądu rejonowego dotyczącego dziecka
z Kołobrzegu z rozpoznaną klasyczną
fenyloketonurią (10587)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Czesława Hoca w sprawie decyzji powiatowego i wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności oraz postępowania Sądu Rejonowego w Koszalinie w sprawie dotyczącej dziecka z rozpoznaną fenyloketonurią, przedstawione przy piśmie wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, Marka Kuchcińskiego, z dnia 15 września 2011 r., uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Przed Sądem Rejonowym w Koszalinie toczy się postępowanie zainicjowane odwołaniem, wniesionym przez przedstawicielkę ustawową małoletniej H. J., od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Szczecinie z dnia 18 listopada 2010 r., utrzymującego w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Kołobrzegu z dnia 15 września 2010 r., zaliczającego małoletnią do osób niepełnosprawnych od urodzenia. Orzeczenie powyższe wydane zostało na okres 2 lat i zawierało stwierdzenie, że małoletnia nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz że wymaga konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. W ocenie organu odwoławczego u małoletniej, ur. 27 kwietnia 2010 r., wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721), tj. naruszenie sprawności organizmu o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodujące konieczność zapewnienia całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku. Spór dotyczy przewidywanego okresu trwania upośledzenia stanu zdrowia małoletniej oraz oceny, czy zaspokajanie podstawowych potrzeb życiowych małoletniej wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Dla rozstrzygnięcia spraw cywilnych, do których zalicza się postępowanie w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, niejednokrotnie, obok znajomości przepisów prawnych, niezbędne są wiadomości fachowe z różnych dziedzin, w tym także medycyny. W wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd zasięga opinii biegłych, co wynika z treści art. 278 § 1 K.p.c. Może także zażądać opinii odpowiedniego instytutu naukowego lub naukowo-badawczego (art. 290 § 1 K.p.c.). Okoliczność, że sędzia ma wiadomości z danej dziedziny, nie zwalnia sądu od przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, sędzia nie może bowiem biegłego zastępować, choć wiadomości własne sędziego mogą ułatwić ocenę opinii sądowi w płaszczyźnie jej fachowości, rzetelności i logiczności w ramach swobodnej oceny dowodów. Zakres opinii biegłego określa treść postanowienia dowodowego, w którym ten środek dowodowy dopuszczono, a zwłaszcza zawarte w postanowieniu tezy dowodowe. Opinia biegłego, zespołu biegłych, instytutu naukowego może być przedmiotem krytyki stron, które mogą zwalczać opinię wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi. Istotne jest jednak, że oceniając opinię poprzez sprawdzanie poprawności poszczególnych elementów składających się na trafność jej wniosków końcowych, sąd nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego, a zamiast nich wprowadzać własnych stwierdzeń.

Sąd pierwszej instancji rozpoznający sprawę już w dniu 25 stycznia 2011 r., a zatem niezwłocznie po jej zarejestrowaniu w dniu 21 stycznia 2011 r., wydał postanowienie dowodowe, przy czym jedno z pytań dotyczyło konieczności zapewnienia małoletniej stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji dziecka. Opinia Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie wpłynęła do sądu w dniu 14 marca 2011 r. i została zakwestionowana przez stronę pozwaną. Argumentacja przedstawiona przez stronę pozwaną zmierzała do wykazania, że złożona opinia nie uwzględnia kryteriów niezdolności do samodzielnej egzystencji w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, a przede wszystkim sprowadza się do ogólnego, teoretycznego opisu jednostki chorobowej i brak jest w niej jakichkolwiek odniesień do indywidualnej sytuacji i stanu zdrowia małoletniej.

Uznając zasadność zarzutu niekompletności opinii Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie, Sąd Rejonowy w Koszalinie w dniu 29 marca 2011 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty pediatry na takie same okoliczności jak w postanowieniu z dnia 25 stycznia 2011 r. Dowód ten przeprowadzony został w drodze pomocy sądowej przez Sąd Rejonowy w Słupsku, co związane było z brakiem biegłego sądowego pediatry na liście biegłych Sądu Okręgowego w Koszalinie. Także opinia biegłego lekarza pediatry, złożona w dniu 20 czerwca 2011 r., zakwestionowana została przez Wojewódzki Zespół

do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Szczecinie w piśmie z dnia 28 lipca 2011 r., w wyniku czego niezwłocznie, bo w dniu 29 lipca 2011 r., biegły zobowiązany został do uzupełnienia opinii poprzez udzielenie odpowiedzi na konkretne pytania dotyczące funkcjonowania małoletniej oraz zakresu niezbędnej dla niej pomocy i opieki. Sąd Rejonowy w Koszalinie nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o powołanie innego biegłego tej samej specjalności. Opinia uzupełniająca wpłynęła do sądu w dniu 30 sierpnia 2011 r., a w dniu 9 września 2011 r. wyznaczony został termin rozprawy na dzień 10 października 2011 r.

Odnosząc się do pytania pana posła dotyczącego celowości postępowania Sądu Rejonowego w Koszalinie w powyższej sprawie oraz zgodności z obowiązującym prawem, należy wskazać, że minister sprawiedliwości sprawuje jedynie zwierzchni nadzór nad działalnością administracyjną sądów (art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych – Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.). Celem tego nadzoru jest, co do zasady, zapewnienie sprawnego toku postępowania, nie może on natomiast wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli (art. 39 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych). Brakuje podstaw, w ramach kompetencji ministra sprawiedliwości przysługujących mu w zakresie nadzoru nad działalnością administracyjną sądów powszechnych, dla dokonania oceny prawnej przeprowadzonego przez sąd postępowania dowodowego.

Niemniej jednak zaznaczyć należy, że przepis art. 286 K.p.c. daje sądowi uprawnienie do zażądania ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, a także, w razie potrzeby, zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Czynności sądu zmierzać powinny bowiem do usunięcia wątpliwości co do zupełności i jasności opinii. Opinia biegłego musi być bowiem na tyle kategoryczna i przekonująca, by wystarczająco wyjaśniała zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Czynności Sądu Rejonowego w Koszalinie w toku rozpoznania sprawy przeprowadzone były szybko i sprawnie, zważywszy, że w okresie od lutego do września 2011 r. w sprawie wypowiedzieli się biegli Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie oraz dwukrotnie biegły lekarz pediatra. Wyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy było obowiązkiem sądu, którego zaniechanie mogłoby w efekcie doprowadzić do znacznego wydłużenia postępowania w przypadku jego zaskarżenia.

Wyrażam nadzieję, że przedstawione stanowisko w sposób wyczerpujący wyjaśnia kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie niezrozumiałej decyzji
powiatowego i wojewódzkiego zespołu
ds. orzekania o niepełnosprawności
oraz niecelowego postępowania
sądu rejonowego dotyczącego dziecka
z Kołobrzegu z rozpoznaną klasyczną
fenyloketonurią (10587)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 15 września 2011 r. (znak: SPS-024-10587/11) zapytanie pana posła Czesława Hoca w sprawie niezrozumiałej decyzji powiatowego i wojewódzkiego zespołu ds. orzekania o niepełnosprawności oraz niecelowego postępowania sądu rejonowego dotyczącego dziecka z Kołobrzegu z rozpoznaną klasyczną fenyloketonurią, uprzejmie wyjaśniam.

W aktualnym stanie prawnym zasady orzekania o niepełnosprawności oraz kryteria kwalifikowania do niepełnosprawności regulują przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, ze zm.), rozporządzenia ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328, ze zm.) oraz rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (Dz. U. Nr 17, poz. 162, ze zm.). Każdy wniosek o wydanie orzeczenia o niepełnosprawności jest rozpatrywany według tych samych zasad w oparciu o powyższe przepisy prawa.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 4a ust. 1 ww. ustawy osoby, które nie ukończyły 16 roku życia, zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku. Ponadto poza ustaleniem niepełnosprawności skład orzekający o niepełnosprawności ma obowiązek ustosunkować się do wskazań zawartych w orzeczeniu, m.in. pkt 7: konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Należy przy tym zwrócić uwagę, iż zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności przez

długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych należy rozumieć konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy, przy czym:

— konieczność sprawowania opieki oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem;

— konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych, oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałaniu w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż nie neguję opinii wydanej przez wiodący ośrodek w kraju zajmujący się leczeniem dzieci chorych na fenyloketonurię – Klinikę Pediatrii Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie – z dnia 4 marca br. Zgodnie z tą opinią fenyloketonuria jest wrodzonym schorzeniem metabolicznym, genetycznie uwarunkowanym, spowodowanym brakiem aktywnego enzymu hydroksylazy fenyloalaniny, przekształcającego aminokwas fenyloalaninę w tyrozynę. Nadmiar niezmetabolizowanej fenyloalaniny, gromadzący się w wysokich stężeniach we krwi, prowadzi do nieodwracalnych zmian degeneracyjnych w mózgu, ponadto prowadzi do upośledzenia przeżywalności w zakresie innych neuroprzekazników ośrodkowego układu nerwowego. Wszystkie wrodzone choroby metaboliczne, w tym fenyloketonuria, należą do ciężkich schorzeń zaburzających najbardziej elementarną funkcję życiową – metabolizm. Jak dotąd medycyna nie dysponuje możliwością skutecznego leczenia, jedynym dostępnym jest leczenie objawowe, polegające na prowadzeniu restrykcyjnej diety niskofenyloalaninowej. Dieta w fenyloketonurii jest skomplikowana. Chorzy na fenyloketonurię, celem zapewnienia prawidłowej podaży białka, oprócz diety muszą zażywać preparaty białkozastępcze pozbawione aminokwasu fenyloalaniny. Dieta pozbawiona jest m.in. pieczywa, makaronów, kasz, jajek, mleka i wszelkich jego pochodnych, słodczy, wędlin, mięsa i ryb. Od drugiego półrocza życia wszystkie nowe produkty wprowadzane do diety to produkty niskobiałkowe. Dieta w fenyloketonurii jest dietą restrykcyjną i skomplikowaną, wymagającą każdorazowo ważenia produktu i wyliczenia przede wszystkim stężenia fenyloalaniny oraz kalorii, białka całkowitego. Monitorowanie leczenia polega na oznaczaniu stężenia fenyloalaniny we krwi w odstępach 1–4-tygodniowych w zależności od wieku i efektów leczenia. Na podstawie stężenia fenyloalaniny we krwi modyfikowana jest dieta. Leczenie i opieka nad dzieckiem chorym na fenyloketonurię wymagają stałej współpracy rodzica z lekarzem i dietetykiem w specjalistycznej poradni metabolicznej.

Pragnę jednakże zauważyć, iż ocena stanu zdrowia nie jest jedynym wyznacznikiem niepełnosprawności, bowiem orzecznictwo o niepełnosprawności uwzględnia zarówno fizyczne, psychiczne jak i społeczne aspekty funkcjonowania człowieka. Przyjęte zasady orzekania oznaczają, iż orzekanie o niepełnosprawności ma charakter kompleksowy. Wystąpienie tylko jednego z elementów, np. naruszenia sprawności organizmu (potocznie utożsamianego z chorobą), nie musi zatem oznaczać, że mamy do czynienia z niepełnosprawnością. Natomiast intensywność tego czynnika nie wpływa bezpośrednio na ustaloną niepełnosprawność, jeżeli w następstwie jego występowania nie dochodzi do istotnych ograniczeń w sferze społecznej lub zawodowej. Reasumując, orzekanie o niepełnosprawności nie jest oceną stanu zdrowia osoby orzekanej, ale oceną ograniczeń w możliwości jej funkcjonowania w życiu społecznym i zawodowym, będących następstwem naruszenia sprawności organizmu.

Jednocześnie, odnosząc się do treści zapytania, pragnę zwrócić uwagę, iż dziecko posiada orzeczenie o niepełnosprawności. Ponadto brak przedmiotowego wskazania w orzeczeniu nie kwestionuje faktu, iż niepełnosprawne dziecko wymaga pomocy polegającej na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, współdziałaniu w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych, co potwierdza zawarty w orzeczeniu pkt 8: konieczność stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Mając na uwadze powyższe, należy w mojej ocenie działanie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Szczecinie postrzegać w kontekście uzyskania opinii biegłego odnoszącej się do funkcjonalnych, a nie tylko medycznych skutków wystąpienia tego schorzenia. W takim też kontekście należy odnosić się do terminu ważności wydanego orzeczenia. Należy także pamiętać, że orzeczenie o niepełnosprawności nie służy jedynie określeniu samego statusu dziecka jako osoby niepełnosprawnej. Wpływ naruszenia sprawności organizmu na ograniczenia funkcjonalne i ich zakres oraz możliwość potencjalnej zmiany nie wiąże okresu, na jaki wydawane jest orzeczenie wyłącznie z naruszeniem sprawności organizmu (wpływa również na zawarte w orzeczeniu wskazania).

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, iż proces orzekania jest działaniem o charakterze autonomicznym ze względu na charakter podmiotu tego procesu, którym jest każdorazowo indywidualna osoba, co oznacza, iż każda osoba musi być traktowana indywidualnie, zaś zapewnieniu jego prawidłowości służy mechanizm instancyjnej kontroli wydawania orzeczeń polegający na weryfikacji orzeczeń przez organ wyższego stopnia. Zgodnie z przepisami ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych postępowanie orzecznicze

jest zespołowe i dwuinstancyjne. Organami właściwymi do spraw orzekania o niepełnosprawności są:

- powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności – jako pierwsza instancja,
- wojewódzkie zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności – jako druga instancja.

Natomiast od orzeczeń wydanych w drugiej instancji, tj. przez wojewódzkie zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, służy odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Wydany w tym postępowaniu prawomocny wyrok sądu będzie zatem służył zweryfikowaniu poprawności merytorycznej rozstrzygnięcia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Szczecinie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie koszyka świadczeń refundowanych
przez NFZ (10588)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 14 września 2011 r., przesłanym przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 21 września 2011 r. (znak: SPS-024-10588/11), dotyczącym dostępu do wykazów świadczeń gwarantowanych, działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień w tym przedmiocie.

Pragnę poinformować, że zgodnie z przepisem art. 31d ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) minister zdrowia określił wykazy świadczeń gwarantowanych w drodze rozporządzeń.

Aktualnie obowiązują trzynaście rozporządzeń w tym przedmiocie:

1) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 27 maja 2011 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. z 2011 r. Nr 111, poz. 653),

2) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 140, poz. 1148, z późn. zm.),

3) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych

z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 140, poz. 1147, z późn. zm.),

4) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień (Dz. U. z 2009 r. Nr 140, poz. 1146, z późn. zm.),

5) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. z 2009 r. Nr 140, poz. 1145, z późn. zm.),

6) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. z 2009 r. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.),

7) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. z 2009 r. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.),

8) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1141, z późn. zm.),

9) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń wysokospecjalistycznych oraz warunki ich realizacji (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1140),

10) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1139, z późn. zm.),

11) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1138, z późn. zm.),

12) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ratownictwa medycznego (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1137),

13) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia uzdrowiskowego (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1136, z późn. zm.).

Uprzejmie informuję, że zgodnie z Konstytucją RP rozporządzenie jest źródłem powszechnie obowiązującego prawa. Jest to zatem akt prawny wiążący wszystkich, zarówno organy państwowe, jak i obywateli. Rozporządzenie jest ogłaszane w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 17, poz. 95, z późn. zm.). Publikacja aktu normatywnego w powszechnie dostępnym dzienniku urzędowym jest podstawową formą udostępnienia informacji o prawie obowiązującym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 26 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych urzędy tereno-

wych organów administracji rządowej oraz organów samorządu terytorialnego prowadzą zbiory Dziennika Ustaw, Monitora Polskiego oraz Monitora Polskiego B i udostępniają je nieodpłatnie do powszechnego wglądu w miejscach do tego przeznaczonych w siedzibach i w godzinach pracy urzędu. Zbiory dzienników urzędowych wraz ze skorowidzami są również wyłożone w siedzibach organów wydających dzienniki urzędowe (art. 27 ust. 3). Z treścią Dziennika Ustaw można się także zapoznać w bibliotekach publicznych. Ponadto Dziennik Ustaw, Monitor Polski i Monitor Polski B są rozpowszechniane w prenumeracie oraz sprzedawane w stałych punktach sprzedaży prowadzonych przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów oraz w punktach sprzedaży mieszczących się w siedzibach niektórych organów administracji rządowej, sądów oraz innych jednostek (art. 21 ust. 2). Teksty przedmiotowych rozporządzeń są również dostępne w Internecie m.in. na stronach Ministerstwa Zdrowia, Sejmu, Rządowego Centrum Legislacji.

Udzielając powyższych informacji, wyrażam nadzieję, że wyjaśnią one przedstawione przez pana posła wątpliwości dotyczące dostępu do wykazów świadczeń gwarantowanych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna

w sprawie utajniania jawnych danych
lub nielegalnego ujawniania danych tajnych
przez urzędników MON (10589)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie utajniania jawnych danych lub nielegalnego ujawniania danych tajnych przez urzędników MON (SPS-024-10589/11), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z uwagi na szereg pojawiających się na przełomie 2009 i 2010 r. publikacji prasowych stawiających Siły Powietrzne w niekorzystnym świetle, ówczesny dowódca Sił Powietrznych przekazał do Zespołu Prasowego Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego informacje dotyczące nalotu, które w dniu 10 lutego 2010 r. zostały opublikowane na oficjalnej witrynie internetowej Sztabu Generalnego Wojska Polskiego. Dowódca Sił Powietrznych, przekazując stosowne in-

formacje, podjął decyzję o nienadawaniu im klauzuli niejawności, działając na podstawie art. 21 ówczesnie obowiązującej ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631, ze zm.), zgodnie z zakresem posiadanego prawa dostępu do informacji niejawnych. Były to dane ogólne dotyczące średnich nalotów na pilota na poszczególnych typach statków powietrznych, a nie naloty indywidualne poszczególnych pilotów i poziom ich wyszkolenia, stąd też decyzję dowódcy Sił Powietrznych w powyższej sprawie należy uznać za zasadną. Nie stanowiła ona naruszenia przepisów przywołanej wyżej ustawy. W związku z powyższym nie było merytorycznych podstaw do informowania Służby Kontrwywiadu Wojskowego.

Jednocześnie w dniu 25 lutego 2010 r. pan poseł Ludwik Dorn skierował do ministra obrony narodowej zapytanie nr 6539 w sprawie planowanego nalotu dla pilotów samolotów F-16 i Mig-29. Odpowiedź na nie została opracowana na polecenie pierwszego zastępcy szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego w Dowództwie Sił Powietrznych na podstawie „Planu zasadniczych przedsięwzięć Sił Powietrznych na 2010 r.” i meldunków z realizacji szkolenia lotniczego w podległych jednostkach wojskowych. Przywołane dokumenty były oznaczone klauzulami tajności „zastrzeżone”, dlatego też informacja ówczesnego dowódcy Sił Powietrznych również została oznaczona taką klauzulą. W Sztabie Generalnym Wojska Polskiego przesłane dane zostały sprawdzone i zweryfikowane, a następnie przygotowany projekt odpowiedzi na zapytanie przedłożony, za pośrednictwem Departamentu Prawnego Ministerstwa Obrony Narodowej, ministrowi obrony narodowej do podpisu, z zachowaniem wcześniej nadanej klauzuli niejawności.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 31 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wspierania polskiego przemysłu
zbrojeniowego przez Wojsko Polskie (10590)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Ludwika Dorna z dnia 9 września 2011 r., sygn. SPS-024-10590/11, w sprawie wspiera-

nia polskiego przemysłu obronnego przez Wojsko Polskie, informuję, co następuje.

Z informacji uzyskanych od Zarządu Bumar sp. z o.o. wynika, że w ramach umów na dostawy uzbrojenia i sprzętu wojskowego zawartych przez spółkę z Ministerstwem Obrony Narodowej wynika, że spółka uzyskała w trakcie 2010 r. 18 zaliczek na ogólną wartość 430 602 943,96 zł brutto.

Jednocześnie zarząd spółki poinformował, że możliwość udzielenia przedpłaty przez Ministerstwo Obrony Narodowej stosowana jest tylko w trybach niekonkurencyjnych, czyli w negocjacjach z jednym wykonawcą, w szczególności uzasadnionych przypadkach.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie raportu NIK dotyczącego
bezpilotowców przeznaczonych
dla PKW Afganistan (10591)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie raportu NIK dotyczącego bezpilotowców przeznaczonych dla PKW Afganistan (SPS-024-10591/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Szefem zespołu przygotowującego wstępne założenia taktyczno-techniczne dla bezałogowych statków powietrznych szczebla taktycznego średniego zasięgu dla Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie był dyrektor Biura Analiz Rynku Uzbrojenia współpracujący z gestorem – szefem Zarządu Analiz Wywiadowczych i Rozpoznawczych – P2 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że oferenci biorący udział w postępowaniu na zakup bezałogowych statków powietrznych dla PKW Afganistan potwierdzili możliwość spełnienia przez oferowany przez nich sprzęt wymaganych przez stronę polską parametrów określonych w wstępnych założeniach taktyczno-technicznych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie nagród i premii wypłacanych
personelowi Brygady Lotnictwa
Marynarki Wojennej (10592)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie nagród i premii wypłacanych personelowi Brygady Lotnictwa Marynarki Wojennej (SPS-024-10592/11), uprzejmie wyjaśniam, że pula przyznanych nagród finansowych wypłaconych we wskazanej jednostce wojskowej w latach 2002–2003 wynosiła 679 384,25 zł, natomiast w latach 2008–2010 – 1 756 743,79 zł. Jednocześnie uprzejmie informuję, że nie odnotowano przypadku, w którym nieprzyznanie nagrody finansowej byłoby bezpośrednią przyczyną odejścia ze służby doświadczonego oficera Brygady Lotnictwa Marynarki Wojennej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie kursów zagranicznych odbytych
przez oficerów Marynarki Wojennej (10593)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie kursów zagranicznych odbytych przez oficerów Marynarki Wojennej (znak: SPS-024-10593/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W latach 2007–2011 w ramach kursów zagranicznych zostało przeszkolonych 268 żołnierzy Marynarki Wojennej (213 oficerów i 55 podoficerów). Informacje o organizatorze szkoleń, ich rodzaju oraz liczbie uczestniczących w tych szkoleniach żołnierzy Marynarki Wojennej są zawarte w załączniku nr 1, str. 242.

Pragnę również poinformować, że ww. szkoleniami w latach 2007–2011 zostało objętych 39 żołnierzy

Dowództwa Marynarki Wojennej, w tym 38 oficerów. Szczegółowe informacje w przedmiotowym zakresie zawiera załącznik nr 2, str. 244.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wyszkolenia oficerów
naprowadzania fregat OHP (10594)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wyszkolenia oficerów naprowadzania fregat OHP (SPS-024-10594/11), uprzejmie informuję, że wśród załóg tych okrętów znajduje się trzech certyfikowanych oficerów naprowadzania. Uprawnienia, zgodnie ze standardami Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, uzyskali oni w ośrodkach Royal Navy School of Aircraft Control w Wielkiej Brytanii oraz Helicopter Control Officer School Norfolk w Stanach Zjednoczonych Ameryki.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie problemów ze szkoleniem pilotów
śmigłowców Mi-14PŁ/R (10595)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie problemów ze szkoleniem pilotów śmigłowców Mi-14PŁ/R (SPS-024-10595/11), uprzejmie informuję, że rebusy śmigłowców Mi-14PŁ/R Marynarki Wojennej kończą się w 2019 r.

Załącznik nr 1

Udział w kursach zagranicznych żołnierzy zawodowych Marynarki Wojennej w latach 2007–2011

Lp.	Ośrodek szkolenia	Rodzaj szkolenia	Liczba przeszkolonych
ROK 2007			
STUDIA PODYPLOMOWE			
1.	Królewska Akademia Studiów Obronnych w Londynie	Podyplomowe Studia Polityki Obronnej	1 oficer
2.	Akademia Dowódcza MW w Newport (USA)	Podyplomowe Studia Polityki Obronnej	1 oficer
3.	Akademia Dowódczo-Sztabowa Połączonych Rodzajów SZ w Shrivenham (Wlk. Brytania)	Podyplomowe Studia Operacyjno- Strategiczne	1 oficer
4.	Szkoła Sztabowa Marynarki Wojennej w Newport (USA)	Podyplomowe Studia Operacyjno- Taktyczne	2 oficerów
KURSY SPECJALISTYCZNE			
5.	Szkoła Łączności i Systemów Informatycznych NATO w Latynie (Włochy)	Kursy związane z zarządzaniem i eksploatacją systemów łączności, dowodzenia, informatyki, kryptografii, teleinformatyki, bezpieczeństwa teleinformatycznego, zasobów logistycznych, zarządzania ruchem na obszarze wodnym.	9 oficerów 15 podoficerów
6.	Szkoła NATO w Oberammergau (Niemcy)	Kurs logistyki morskiej. Kurs logistyki. Kurs planowania logistycznego. Orientacyjny kurs oficerów sztabowych NATO. Kurs operacyjny oficerów sztabowych NATO. Kurs zarządzania kryzysowego. Kurs HNS.	12 oficerów
7.	Szkoła Walki Minowej w Ostendzie (Belgia)	Zawansowany kurs walki minowej. Kurs walki minowej dla oficerów sztabowych.	7 oficerów
8.	Centrum Marshalla, Garmisch-Partenkirchen (USA – Niemcy)	Kurs w zakresie bezpieczeństwa europejskiego. Kurs bezpieczeństwa i walki z terroryzmem.	2 oficerów
9.	Centrum Szkolenia Wsparcia Bojowego w San Diego (USA)	Kurs NAVY SEAL	1 oficer
10.	Ośrodek Szkolenia Straży Przybrzeżnej w Yorktown (USA)	Kurs poszukiwania i ratownictwa SAR.	2 oficerów
11.	Podyplomowa Szkoła MW w Monterey (USA)	Kurs z zakresu zamówień obronnych.	1 oficer
12.	Baza Sił Powietrznych w Keesler (USA)	Kurs oficerów personalnych.	1 oficer
RAZEM ROK 2007			40 oficerów 15 podoficerów
ROK 2008			
STUDIA PODYPLOMOWE			
1.	Narodowy Uniwersytet Obrony w Waszyngtonie	Podyplomowe Studia Polityki Obronnej	1 oficer
2.	Szkoła Sztabowa Marynarki Wojennej w Newport (USA)	Podyplomowe Studia Operacyjno- Taktyczne	2 oficerów
KURSY SPECJALISTYCZNE			
3.	Szkoła Łączności i Systemów Informatycznych NATO w Latynie (Włochy)	Kursy związane z zarządzaniem i eksploatacją systemów łączności, dowodzenia, informatyki, kryptografii, teleinformatyki, bezpieczeństwa teleinformatycznego, zasobów logistycznych, zarządzania ruchem na obszarze wodnym.	26 oficerów 13 podoficerów
4.	Szkoła NATO w Oberammergau (Niemcy)	Wyższy kurs obronny. Kurs dowodzenia i kierowania. Kurs logistyki. Kurs planowania logistycznego. Kurs oficerów sztabowych NATO. Kurs zarządzania kryzysowego. Kurs HNS.	15 oficerów
5.	Szkoła Walki Minowej w Ostendzie (Belgia)	Zawansowany kurs walki minowej. Kurs walki minowej dla oficerów sztabowych.	7 oficerów
6.	Akademia Obrony NATO w Rzymie (Włochy)	Wyższy kurs polityki NATO. Kurs oficerów flagowych NATO.	4 oficerów
7.	Centrum Szkolenia Floty w Norfolk (USA)	Kurs szkolenia z zakresu fregat.	2 podoficerów
8.	Centrum Szkolenia Logistyki w Battle Creek (USA)	Kurs kodyfikacji.	1 oficer
9.	Centrum Szkolenia Operacji Morskich NATO w Souda Bay (Grecja)	Kurs operacyjnej terminologii morskiej.	2 oficerów
10.	Ośrodek Szkolenia Straży Przybrzeżnej w Yorktown (USA)	Kurs poszukiwania i ratownictwa SAR.	2 oficerów
11.	Ośrodek Szkoleniowy dla Płetwonurków Marynarki w Panama City (USA)	Kurs specjalistyczny dla płetwonurków.	2 oficerów
12.	Szkoła Oceanografii MW w Gulfport (USA)	Międzynarodowy kurs hydrografii.	1 oficer
13.	Podyplomowa Szkoła MW w Monterey (USA)	Wyższy kurs zarządzania zasobami obrony. Kurs zamówień obronnych.	2 oficerów

14.	Europejskie Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony w Brukseli (Belgia)	Kurs podstawowy polityki bezpieczeństwa europejskiego ESDP.	1 oficer
RAZEM ROK 2008			66 oficerów 15 podoficerów
ROK 2009			
STUDIA PODYPLOMOWE			
1.	Akademia Dowódcza MW w Newport (USA)	Podyplomowe Studia Polityki Obronnej	1 oficer
2.	Szkoła Sztabowa Marynarki Wojennej w Newport (USA)	Podyplomowe Studia Operacyjno- Taktyczne	2 oficerów
KURSY JĘZYKOWE			
3.	Ośrodek Szkolenia Językowego Sił Zbrojnych Kanady w Fort Borden (Kanada)	Doskonalący kurs języka angielskiego	1 oficer
KURSY SPECJALISTYCZNE			
4.	Szkoła Łączności i Systemów Informatycznych NATO w Latynie (Włochy)	Kursy związane z zarządzaniem i eksploatacją systemów łączności, dowodzenia, informatyki, kryptografii, teleinformatyki, bezpieczeństwa teleinformatycznego, zasobów logistycznych, zarządzania ruchem na obszarze wodnym.	10 oficerów 8 podoficerów
5.	Szkoła NATO w Oberammergau (Niemcy)	Kurs oficerów sztabowych. Kurs planistyczny NATO.	3 oficerów
6.	Akademia Obrony Narodowej w Rydze (Łotwa)	Kurs dowódczo-sztabowy.	1 oficer
7.	Centrum Marshalla, Garmisch-Partenkirchen (USA – Niemcy)	Kurs w zakresie bezpieczeństwa europejskiego.	1 oficer
8.	Ośrodek Szkoleniowy dla Płetwonurków Marynarki w Panama City (USA)	Kurs dla płetwonurków z zakresu improwizowanych ładunków wybuchowych. Kurs specjalistyczny dla płetwonurków.	3 oficerów
9.	Akademia Obrony NATO w Rzymie (Włochy)	Wyższy kurs polityki NATO.	1 oficer
10.	Szkoła Walki Minowej w Ostendzie (Belgia)	Zawansowany kurs walki minowej.	2 oficerów
11.	Ośrodek Szkolenia Straży Przybrzeżnej w Yorktown (USA)	Kurs poszukiwania i ratownictwa SAR.	3 oficerów
12.	Centrum Kształcenia Bezpieczeństwa w rejonie Azji i Pacyfiku w Honolulu (USA)	Zaawansowany kurs współpracy i bezpieczeństwa.	1 oficer
13.	Międzynarodowy Ośrodek Szkolenia Oficerów MW w Fareham (Wlk. Brytania)	Międzynarodowy kurs oficerów taktycznego wykorzystania uzbrojenia.	1 oficer
14.	Szkoła Oceanografii MW w Gulfport (USA)	Międzynarodowy kurs hydrografii.	2 oficerów
15.	Centrum Szkolenia Floty w Norfolk (USA)	Kurs obsługi radarów.	1 podoficer
RAZEM ROK 2009			32 oficerów 9 podoficerów
ROK 2010			
STUDIA PODYPLOMOWE			
1.	Akademia Dowódcza MW w Newport (USA)	Podyplomowe Studia Polityki Obronnej	1 oficer
2.	Szkoła Sztabowa Marynarki Wojennej w Newport (USA)	Podyplomowe Studia Operacyjno- Taktyczne	2 oficerów
KURSY SPECJALISTYCZNE			
3.	Szkoła Łączności i Systemów Informatycznych NATO w Latynie (Włochy)	Kursy związane z zarządzaniem i eksploatacją systemów łączności, dowodzenia, informatyki, kryptografii, teleinformatyki, bezpieczeństwa teleinformatycznego, zasobów logistycznych, zarządzania ruchem na obszarze wodnym.	17 oficerów 10 podoficerów
4.	Szkoła Walki Minowej w Ostendzie (Belgia)	Kurs walki minowej oficerów sztabowych.	2 oficerów
5.	Centrum Marshalla, Garmisch-Partenkirchen (USA – Niemcy)	Wyższy kurs w zakresie bezpieczeństwa europejskiego.	1 oficer
6.	Szkoła Walki Morskiej w Collingwood (Wlk. Brytania)	Kurs morskich działań bojowych. Kurs dotyczący początkowego przebiegu wojny na morzu.	3 oficerów
7.	Ośrodek Działań Specjalnych w Eglin (USA)	Kurs rozminowywania i unieszkodliwiania improwizowanych ładunków wybuchowych EOD.	1 oficer
8.	Ośrodek Szkoleniowy dla Płetwonurków Marynarki w Panama City (USA)	Kurs specjalistyczny dla płetwonurków.	4 oficerów
9.	Ośrodek Szkolenia Straży Przybrzeżnej w Yorktown (USA)	Kurs poszukiwania i ratownictwa SAR.	2 oficerów
10.	Ośrodek Szkolenia SWEDINT w Kungsängen (Szwecja)	Kurs oficerów sztabu zajmujących się problematyką analizowania, gromadzenia i upowszechniania doświadczeń z operacji wojskowych.	1 oficer
11.	Ośrodek Zaopatrywania Marynarki Wojennej w Athens (USA)	Zaawansowany kurs logistyczny menadżerów umów wsparcia zaopatrzeniowego.	3 oficerów
12.	Jednostka Królewskich Morskich Sił Powietrznych w Yeovilton (Wlk. Brytania)	Kurs kontrolerów śmigłowców. Kurs podstawowy – modułowy zarządzania śmigłowcami.	4 oficerów
13.	28 Eskadra Wsparcia Helikopterów Bojowych w Norfolk (USA)	Kurs podoficerów łączności odpowiedzialnych za start, lot i lądowanie śmigłowców.	2 podoficerów

14.	Eskadra śmigłowców wsparcia walki morskiej w Norfolk (USA)	Kurs oficerów śmigłowców.	1 oficer
RAZEM ROK 2010			42 oficerów 12 podoficerów
ROK 2011			
STUDIA PODYPLOMOWE			
1.	Akademia Dowódcza MW w Newport (USA)	Podyplomowe Studia Polityki Obronnej	1 oficer
KURSY JĘZYKOWE			
2.	Ośrodek Szkolenia Językowego Sił Zbrojnych Kanady w Fort Borden (Kanada)	Doskonalący kurs języka angielskiego	1 oficer
KURSY SPECJALISTYCZNE			
3.	Szkoła Łączności i Systemów Informatycznych NATO w Latinie (Włochy)	Kursy związane z zarządzaniem i eksploatacją systemów łączności, dowodzenia, informatyki, kryptografii, teleinformatyki, bezpieczeństwa teleinformatycznego, zasobów logistycznych, zarządzania ruchem na obszarze wodnym.	8 oficerów
4.	Szkoła NATO w Oberammergau (Niemcy)	Kurs współpracy w zakresie bezpieczeństwa europejskiego. Kurs wywiadowczy systemów ostrzegania. Kurs orientacyjny podoficerów starszych.	2 oficerów 1 podoficer
5.	Szkoła Walki Morskiej w Collingwood (Wlk. Brytania)	Międzynarodowy kurs zwalczania okrętów podwodnych. Kurs dotyczący początkowego przebiegu wojny na morzu.	7 oficerów
6.	Szkoła Walki Minowej w Ostendzie (Belgia)	Kurs walki minowej.	5 oficerów
7.	Ośrodek Szkolenia Straży Przybrzeżnej w Yorktown (USA)	Kurs poszukiwania i ratownictwa SAR.	3 oficerów
8.	Ośrodek Działań Specjalnych w Panama City (USA)	Kurs z zakresu prowadzenia prac podwodnych z materiałami wybuchowym.	1 oficer 1 podoficer
9.	Akademia Obrony NATO w Rzymie (Włochy)	Wyższy kurs polityki NATO.	1 oficer
10.	Centrum Marshalla, Garmisch-Partenkirchen (USA – Niemcy)	Wyższy kurs w zakresie bezpieczeństwa europejskiego.	1 oficer
11.	Podyplomowa Szkoła MW w Monterey (USA)	Kurs zarządzania zasobami obronnymi.	1 oficer
12.	Centrum Doskonalenia Inżynierii Wojskowej, Ingolstadt (Niemcy)	Kurs orientacyjny dla oficerów sztabowych wojsk inżynieryjnych.	1 oficer
13.	Eskadra śmigłowców wsparcia walki morskiej w Norfolk (USA)	Kurs oficerów śmigłowców.	1 podoficer
14.	Ośrodek Szkolenia w Wirginia Beach (USA)	Kurs obsługi działka 76 mm MK 75 MOD 041.	1 podoficer
15.	Szkoła Logistyczna MW w Athens (USA)	Międzynarodowy kurs oficerów zaopatrzenia.	1 oficer
RAZEM ROK 2011			33 oficerów 4 podoficerów
OGŁÓLEM 2007–2011			213 oficerów 55 podoficerów

Załącznik nr 2

Udział żołnierzy zawodowych dowództwa Marynarki Wojennej w szkoleniach zagranicznych w latach 2007–2011

Rok	Rodzaj szkolenia	Liczba przeszkolonych z DMW
2007	Studia podyplomowe	1 oficer
	Kursy specjalistyczne	7 oficerów, 1 podoficer
2008	Kursy specjalistyczne	16 oficerów
2009	Studia podyplomowe	1 oficer
	Kursy specjalistyczne	1 oficer
2010	Kursy specjalistyczne	6 oficerów
2011	Kursy językowe	1 oficer
	Kursy specjalistyczne	5 oficerów
RAZEM		39 żołnierzy (38 oficerów, 1 podoficer)

W 2010 r. nie wykonywano na tych śmigłowcach startów oraz lądowań z powierzchni wody.

Odnosząc się do kolejnego pytania pana posła Ludwika Dorna w kwestii liczby śmigłowców Mi-14 PŁ/R, uprzejmie wyjaśniam, że Marynarka Wojenna posiada dwa tego typu śmigłowce gotowe do akcji ratowniczych na Bałtyku.

Przedstawiając powyższe informacje, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 31 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie szkolenia pilotów Brygady Lotnictwa
Marynarki Wojennej (10596)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie szkolenia pilotów Brygady Lotnictwa Marynarki Wojennej (SPS-024-10596/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Średni nalot pilota śmigłowców Kaman SH-2G w 2010 r. wyniósł 59 godzin. W 2008 r. piloci tych śmigłowców zrealizowali przeciętnie 101 lądowań na pokładzie okrętu, na morzu, w 2009 r. – 16, a w 2010 r. – 30.

Średnie naloty pilotów w 2010 r. wynosiły odpowiednio:

- PZL M28 Bryza i An-28 – 96 godzin,
- Mi-14 – 61 godzin,
- W-3RM Anakonda – 61 godzin.

W 2010 r. piloci śmigłowców Kaman SH-2G, Mi-14 i W-3RM Anakonda nie szkolili się na symulatorach. Szkolenie na symulatorze lotu śmigłowca W-3 Klauudia rozpoczęto w bieżącym roku na bazie symulatora Wojsk Lądowych w Tomaszowie Mazowieckim. Obecnie, ze względu na brak symulatorów śmigłowców Kaman SH-2G i Mi-14, piloci lotnictwa Marynarki Wojennej nie szkolą się na nich.

W 2010 r. 3 pilotów Marynarki Wojennej przekroczyło nalot 160 godzin, a 27 – nalot 100 godzin.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie szkolenia pilotów śmigłowców
Kaman SH-2G (10597)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie szkolenia pilotów śmigłowców Kaman SH-2G (SPS-024-10597/11), uprzejmie informuję, że w chwili obecnej obowiązuje tymczasowy program szkolenia lotniczego lotnictwa MW RP na śmigłowcu SH-2G. W 2009 r. powołano zespoły specjalistów, które opracowały nowe programy szkolenia lotniczego na śmigłowcach Kaman SH-2G i Mi-14. Zostaną one wydane do końca bieżącego roku.

W odniesieniu do pytania pana posła Ludwika Dorna dotyczącego tłumaczenia na język polski amerykańskiego programu szkolenia uprzejmie informuję, że po wprowadzeniu na uzbrojenie śmigłowca Kaman SH-2G do lotnictwa Marynarki Wojennej został powołany zespół autorski, który opracował tymczasowy program pozostający w pełnej zgodności z obowiązującymi w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej regulaminem lotów oraz instrukcją organizacji lotów.

Ponadto uprzejmie informuję, że zgodnie ze standardami Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego załogi śmigłowców Kaman SH-2G spełniają wymogi znajomości języka angielskiego w stopniu wystarczającym, aby w procesie szkolenia wykorzystywać posiadane materiały amerykańskie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie nalotu pilotów oficerów sztabowych
w latach 2008–2010 (10598)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie na-

lotu pilotów oficerów sztabowych w latach 2008–2010 (SPS-024-10598/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W latach 2009 i 2010 nalot ponad 40 godzin wykonało 270 pilotów oficerów sztabowych. Zestawienie liczbowe zawiera poniższa tabela.

RSZ Rok	Dowództwo Operacyjne Sił Zbrojnych	Sily Powie- -trzne	Wojska Lądowe	Marynarka Wojenna	Wojska Specjalne	Inspektorat MON ds. Bezpieczeństwa Lotów	Razem
2009	1	70	47	11	2	4	135
2010	1	69	47	12	2	4	135
							270

W latach 2008–2010 na nowy typ statku powietrznego przeszkoliło się 19 pilotów oficerów sztabowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna

w sprawie statusu decyzji nr 21/Org./P5 MON z dnia 29 marca 2010 r. i decyzji nr 58/PUM z dnia 28 maja 2010 r. dotyczących programów operacyjnych i programów uzbrojenia (10599)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie statusu decyzji nr 21/Org./P5 MON z dnia 29 marca 2010 r. i decyzji nr 58/PUM z dnia 28 maja 2010 r. dotyczących programów operacyjnych i programów uzbrojenia (SPS-024-10599/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień w tej sprawie.

Decyzja nr 21/Org./P5 ministra obrony narodowej z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie ustalenia dyrektorów programów operacyjnych oraz kierowników projektów zawartych w programach operacyjnych jest dokumentem jawnym. Nie została jednak opublikowana w Dzienniku Urzędowym Ministra Obrony Narodowej. Zgodnie z nią na czele programów i projektów operacyjnych stoją osoby kierujące komórkami organizacyjnymi w resorcie obrony narodowej. Według stanu na dzień 7 października br. dyrektorami i kierownikami programów oraz projektów są:

1) system obrony powietrznej i obrony przeciwlotniczej:

a) dyrektor programu – szef obrony przeciwlotniczej – gen. bryg. Jan Gabryś;

b) kierownik projektu:

— przeciwlotniczy zestaw raketowy krótkiego zasięgu kryptonim Narew, przeciwlotniczy i przeciw-raketowy zestaw raketowy średniego zasięgu kryptonim Wisła, modernizacja zestawów kryptonim Nawa-M oraz zestawy raketowo-artyleryjskie bliskiego zasięgu kryptonim Pilica – szef Wojsk Obrony Przeciwlotniczej Sił Powietrznych – płk Piotr Jurek,

— przeciwlotniczy zestaw raketowy bliskiego zasięgu kryptonim Poprad, zdolna do przerzutu stacja radiolokacyjna kryptonim Bystra, przenośne przeciwlotnicze zestawy raketowe Grom/Piorun oraz modernizacja zestawów raketowych kryptonim Osa-M, KUB-M, samobieżnego przeciwlotniczego zestawu artyleryjskiego kryptonim Biała i stacji radiolokacyjnej NUR-21 kryptonim RT-21-M – szef Wojsk Obrony Przeciwlotniczej Wojsk Lądowych – płk Jerzy Pałubiak;

2) śmigłowce wsparcia bojowego, zabezpieczenia i VIP:

a) dyrektor programu – asystent szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego do spraw sił powietrznych – p.o. płk Sylwester Krysztofiak;

b) kierownik projektu:

— śmigłowce wielozadaniowe i transportowe – szef Wojsk Aeromobilnych – gen. bryg. Dariusz Wroński,

— śmigłowce poszukiwawczo-ratownicze SAR, śmigłowce wielozadaniowe i transportowe dla Wojsk Specjalnych oraz śmigłowce VIP – szef Wojsk Lotniczych Sił Powietrznych – gen. bryg. pil. Stefan Rutkowski,

— śmigłowce ratownictwa morskiego oraz śmigłowce zwalczania okrętów podwodnych – szef lotnictwa Marynarki Wojennej – cz. p. o. kmdr por. pil. Jarosław Czerwonko;

3) modernizacja Marynarki Wojennej:

a) dyrektor programu – dowódca Marynarki Wojennej – adm. floty Tomasz Mathea;

b) kierownik projektu:

— korweta wielozadaniowa typu Gawron, niszczyciel min typu Kormoran II, okręt podwodny nowego typu, modernizacja okrętów raketowych projekt 660 do standardu RBS-15 Mk 3, remont główny i częściowa modernizacja fregat raketowych typu Oliver Hazard Perry – szef Zarządu Operacji Morskich Sztabu Marynarki Wojennej – cz. p. o. kmdr Jerzy Wyderski,

— Nadbrzeżny Dywizjon Raketowy – szef Obrony Przeciwlotniczej Marynarki Wojennej – kmdr Stanisław Koryzma,

— remont główny okrętów raketowych projekt 1241 RE, remont okrętów podwodnych typu Kobben – szef Zarządu Planowania Logistycznego Sztabu Marynarki Wojennej – kmdr Franciszek Mielewski;

4) zintegrowane systemy wsparcia dowodzenia oraz zobrazowania pola walki C4ISR:

a) dyrektor programu – szef Zarządu Planowania Systemów Dowodzenia i Łączności – P6 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – gen. bryg. Józef Nasiadka;

b) kierownik projektu:

— system infrastruktury teleinformatycznej – szef Oddziału Mobilnych Systemów Teleinformatycznych i Radiowych Zarządu Planowania Systemów Dowodzenia i Łączności – P6 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – płk Walenty Rusznica,

— system bezpieczeństwa teleinformatycznego – szef Oddziału Reagowania na Incydenty Komputerowe Wojskowego Biura Bezpieczeństwa Łączności i Informatyki – płk Marek Peszuk,

— systemy identyfikacji bojowej i monitorowania położenia wojsk – szef Oddziału Identyfikacji Bojowej i Normalizacji Operacyjnej Zarządu Planowania Systemów Dowodzenia i Łączności – P6 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – płk Mieczysław Procki,

— systemy usług teleinformatycznych – szef Oddziału Stacjonarnych Systemów Teleinformatycznych Zarządu Planowania Systemów Dowodzenia i Łączności – P6 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – płk Ignacy Kędra,

— systemy wsparcia dowodzenia i systemy funkcjonalne – szef Oddziału Zautomatyzowanych Systemów Dowodzenia i Kierowania Środkami Walki Zarządu Planowania Systemów Dowodzenia i Łączności – P6 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – płk Janusz Piszczek, we współdziałaniu z pełnomocnikiem ministra obrony narodowej do spraw budowy i wdrażania Narodowego Centrum Wspomagania Operacji Powietrznych

— integracja systemów dowodzenia z systemami rozpoznania – szef Oddziału Planowania Systemów C4ISR Zarządu Planowania Systemów Dowodzenia i Łączności – P6 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – płk Paweł Krzywiński,

— systemy wsparcia, gestorstwo, standaryzacja i interoperacyjność – szef Oddziału Gestorstwa i Przygotowania Specjalistycznego Zarządu Planowania Systemów Dowodzenia i Łączności – P6 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – płk Mieczysław Wiśniewski;

5) bezałogowe systemy rozpoznawcze i rozpoznawczo-uderzeniowe:

a) dyrektor programu – szef Zarządu Analiz Wywiadowczych i Rozpoznawczych – P2 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – gen. bryg. Marek Olbrycht;

b) kierownik projektu:

— systemy klasy mini i średniego zasięgu: w zakresie Wojsk Specjalnych – szef Oddziału Rozpoznania Dowództwa Wojsk Specjalnych – płk Dariusz Karwiński,

— systemy klasy mini: w zakresie Wojsk Lądowych – szef Zarządu Rozpoznania i Walki Elektro-

nicznej Dowództwa Wojsk Lądowych – płk Krzysztof Olszak,

— systemy krótkiego i średniego zasięgu – szef Zarządu Rozpoznania i Walki Elektronicznej Dowództwa Wojsk Lądowych – płk Krzysztof Olszak,

— systemy pionowego startu średniego i krótkiego zasięgu – szef Zarządu Rozpoznania i Walki Elektronicznej Sztabu Marynarki Wojennej – kmdr Jacek Słomiński,

— systemy klasy MALE – szef Zarządu Rozpoznania i Walki Elektronicznej Dowództwa Sił Powietrznych – cz. p. o. płk Paweł Antoszewski;

6) indywidualne wyposażenie i uzbrojenie żołnierza – Tytan – dyrektor programu/kierownik projektu – szef Wojsk Pancernych i Zmechanizowanych – gen. bryg. Andrzej Danielewski;

7) symulatory i trenażery:

a) dyrektor programu – szef Zarządu Szkolenia – P7 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – gen. bryg. Stanisław Butlak;

b) kierownik projektu:

— symulatory i trenażery Wojsk Lądowych – szef szkolenia Wojsk Lądowych – gen. dyw. Paweł Lamla,

— symulatory i trenażery Sił Powietrznych – szef szkolenia Sił Powietrznych – cz. p. o. gen. bryg. pil. Stefan Rutkowski,

— symulatory i trenażery Marynarki Wojennej – szef szkolenia Marynarki Wojennej – kontradm. Ryszard Demczuk,

— symulatory i trenażery Wojsk Specjalnych – szef szkolenia Wojsk Specjalnych – płk Piotr Wałęga,

— symulatory i trenażery Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych – szef Oddziału Szkolenia Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych – płk Jarosław Kmiecik,

— symulatory i trenażery Wojskowej Służby Zdrowia – szef Oddziału Szkolenia i Doskonalenia Zawodowego Inspektoratu Wojskowej Służby Zdrowia – płk Krzysztof Kowalczyk,

— symulatory i trenażery Dowództwa Garnizonu Warszawa – szef szkolenia Dowództwa Garnizonu Warszawa – płk Krzysztof Kseń,

— symulatory i trenażery Żandarmerii Wojskowej – szef Oddziału Szkolenia Komendy Głównej Żandarmerii Wojskowej – płk Sławomir Niemirka,

— symulatory i trenażery Inspektoratu Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej – szef Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej – płk Tadeusz Likus,

— symulatory i trenażery uczelni wojskowych – szef Zespołu ds. Nadzoru Uczelni Wojskowych Departamentu Nauki i Szkolnictwa Wojskowego – płk Grzegorz Szczypek;

8) samolot szkolno-bojowy LIFT – dyrektor programu/kierownik projektu – pełnomocnik ministra obrony narodowej – dyrektor „Programu wdrażania na wyposażenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej samolotu wielozadaniowego” – Andrzej Wąsiewicz;

9) samoloty transportowe M-28 – dyrektor programu/kierownik projektu – szef szkolenia Sił Powietrznych – cz. p. o. gen. bryg. pil. Stefan Rutkowski;

10) w zakresie programów operacyjnych i programów uzbrojenia w obszarze Wojsk Lądowych dotyczących wyrzutni WR-40 Langusta, artylerii lufowej (155 mm dywizyjne moduły ogniowe Regina/Krab na podwoziu gaśnicowym oraz 155 mm dywizyjne moduły ogniowe Regina/Kryl na podwoziu kołowym) i wieloprowadnicowych wyrzutni raketowych MLRS – Homar – dyrektor programu/kierownik projektów – szef Wojsk Rakietowych i Artylerii – płk Jarosław Wierzcholski;

11) kołowe transportery opancerzone Rosomak (wraz z wersjami specjalnymi i 120 mm moździerzami samobieźnymi na podwoziu kołowym) oraz przeciwpancerne pociski kierowane – PPK Spike – dyrektor programu/kierownik projektu – pełnomocnik ministra obrony narodowej – dyrektor „Programu wdrażania na wyposażenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej kołowych transporterów opancerzonych i przeciwpancernych pocisków kierowanych” – płk Andrzej Tracz.

Jeżeli natomiast chodzi o przywołaną w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna decyzję nr 58/PUM z dnia 28 maja 2010 r. podsekretarza stanu do spraw uzbrojenia i modernizacji w sprawie powołania dyrektorów programów uzbrojenia i realizacji programów uzbrojenia, uprzejmie informuję, że utraciła ona moc z dniem wejścia w życie decyzji nr 28/MON ministra obrony narodowej z dnia 7 lutego 2011 r. w sprawie systemu pozyskiwania, eksploatacji i wycofywania uzbrojenia i sprzętu wojskowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, która jest jawna (Dz. Urz. MON Nr 3, poz. 35, ze zm.).

Zgodnie z jej punktem 21 podpunkt 4 szef Inspektoratu Uzbrojenia powołał na dyrektorów programów uzbrojenia następujące osoby:

- 1) płk Marek Chojnacki – systemy obrony powietrznej;
- 2) kmdr Dariusz Olejnik – modernizacja Marynarki Wojennej;
- 3) płk Andrzej Folwarczny – systemy wsparcia dowodzenia oraz zobrazowania pola walki – C4ISR;
- 4) ppłk Marek Kozłowski – indywidualne wyposażenie i uzbrojenie żołnierza – Tytan;
- 5) pan Henryk Kasprzak – 155 mm dywizyjny moduł ogniowy Regina i dywizyjny moduł ogniowy 155 mm armatohaubic samobieźnych – Kryl;
- 6) ppłk Romuald Maksymiuk – dywizyjny moduł ogniowy wieloprowadnicowych wyrzutni raketowych – Homar;
- 7) ppłk Krzysztof Kurpiewski – śmigłowce wsparcia bojowego i zabezpieczenia;
- 8) płk Andrzej Kuca – bezzałogowe systemy rozpoznawcze i rozpoznawczo-uderzeniowe;
- 9) ppłk Jacek Boczkowski – symulatory i trenażery;
- 10) ppłk Michał Marciniak – samoloty transportowo-pasażerskie M-28;
- 11) ppłk Dariusz Jakubowski – 122 mm dywizyjny moduł ogniowy WR-40 Langusta;

12) ppłk Grzegorz Bąkała – samoloty szkolno-bojowe LIFT;

13) płk Wojciech Mularczyk – kołowe transportery opancerzone KTO Rosomak;

14) ppłk Jacek Budny – przeciwpancerne pociski kierowane Spike.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie problemów ze śmigłowcami
ratownictwa morskiego (10600)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie problemów ze śmigłowcami ratownictwa morskiego (SPS-024-10600/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Stan lotnictwa Marynarki Wojennej w latach 2008–2010 przedstawiał się następująco:

Typ	2008 r.	2009 r.	2010 r.
Mi-14	3	2	1
W-3 RM Anakonda	7	7	7
Razem	10	9	8

Śmigłowce ratownicze Mi-14PŁ/R kończą rezerwy techniczne w 2019 r. Obecnie wszystkie śmigłowce tego typu (dwa egzemplarze) są sprawne, natomiast śmigłowce Mi-14PS ze względu na osiągnięte rezerwy, zakończyły eksploatację w 2010 r.

Odpowiadając na pytanie pana posła Ludwika Dorna dotyczące możliwości podjęcia przez śmigłowce W-3RM Anakonda skutecznej akcji ratunkowej na Bałtyku przy sile wiatru 7–8 stopni Beauforta, uprzejmie informuję, że ich warunki techniczne na to pozwalają. Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że w dniu 19 grudnia 2010 r. w akcji ratunkowej na Bałtyku związanej z zatonięciem polskiego kutra rybackiego KOŁ 31 nie uczestniczyli śmigłowce ratownictwa morskiego, ponieważ koordynator akcji poszukiwawczo-ratowniczej (Morskie Ratownicze Centrum Koordynacyjne) zgłosił potrzebę użycia tylko samolotu dyżurnego An-28B1R.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie budowy obwodnicy Grajewa
oraz przebudowy skrzyżowania drogi nr 61
z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską
i linią kolejową (10601)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygn. akt SPS-024-10601/11, przekazujące zapytanie posła Jacka Boguckiego dotyczące budowy obwodnicy Grajewa w ciągu drogi krajowej nr 61 oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 z ulicami Szkolną, Kolejową i Konopską w Grajewie, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program) ustanowiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowionego w 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż zadania polegające na budowie obwodnicy Grajewa w ciągu drogi krajowej nr 61 oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 nie zostały ujęte w ramach przedmiotowego programu. Pomimo to Gene-

ralna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako zarządca dróg krajowych podjęła działania zmierzające do przygotowania zadania budowy obwodnicy. W ramach „Programu redukcji liczby ofiar śmiertelnych na lata 2011–2013” zaś (pod warunkiem zabezpieczenia środków finansowych na realizację zadania) przewidywana jest realizacja zadania polegającego na rozbudowie drogi krajowej nr 61 w Grajewie na odcinku ul. Piłsudskiego o długości 2,1 km.

Resort infrastruktury obowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe w celu poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. W chwili obecnej w pierwszej kolejności realizowane są zadania znajdujące się na liście podstawowej, tj.: w szczególności autostrady, zadania współfinansowane z funduszy UE oraz inwestycje wynikające z zawartych zobowiązań.

Uchwalony przez Radę Ministrów program precyzuje w załączniku nr 3 kryteria wyboru do realizacji kolejnych zadań polegających na budowie obejść miejscowości, gdzie stan prac przygotowawczych i średniodobowy ruch pojazdów są dwoma z ośmiu czynników decydujących o wyborze zadań do realizacji.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów programu, nastąpi jego aktualizacja m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych, nieujętych w programie, zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym również obwodnicy Grajewa, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji uzyskania wszystkich decyzji i opinii przewidzianych przepisami prawa płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 29 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Czesława Hoca****w sprawie niezrozumiałych zasad przeliczania
wysokości emerytury, począwszy od 1990 r.,
na przykładzie 80-letniej emerytki
z Białogardu (10602)**

Stosownie do pisma z dnia 27 września 2011 r., znak: DUS-053-1265-PK/11, dotyczącego wystąpienia Pana Marszałka z dnia 22 września 2011 r., znak: SPS-024-10602/11, przy którym przesłane zostało zapytanie posła Czesława Hoca, przekazuję w załączeniu stanowisko prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zajęte w sprawie prawidłowości ustalenia wysokości emerytury pobieranej przez panią S. K. od 1990 r.*)

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że wszystkie osoby, które przeszły na emeryturę lub rentę przed 1991 r., miały przeliczoną wysokość świadczenia zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450, z późn. zm.). W roku 1991 wszystkie wcześniej przyznane świadczenia zrewaloryzowano, tj. obliczono je wg nowych zasad, od podstawy wymiaru odzwierciedlającej rzeczywistą wartość zarobków osiągniętych przed przejściem na emeryturę lub rentę w stosunku do przeciętnej płacy. W ten sposób zostały zlikwidowane różnice w wysokości świadczeń wynikające z przyznawania ich w różnych okresach.

Zgodnie z art. 32 ust. 3 pkt 2 ww. ustawy, jeżeli wysokość emerytury lub renty ustalonej po rewaloryzacji uległa obniżeniu, za listopad i grudzień 1991 r. świadczenie wypłacono w kwocie dotychczasowej, natomiast począwszy od 1 stycznia 1992 r. – w faktycznie obliczonej wysokości.

Zgodnie z art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.) źródłami powszechnie obowiązującego prawa są m.in. ustanawiane przez parlament ustawy. O zgodności ustaw z konstytucją orzeka Trybunał Konstytucyjny (art. 188). Jeśli zatem powszechnie obowiązujące przepisy nie zostaną wyeliminowane z obrotu prawnego przez organ konstytucyjny, pozostają w mocy.

Ustawa z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent (...) podlegała ocenie Trybunału Konstytucyjnego, który w orzeczeniu z dnia 11 lutego 1992 r., o sygn. akt K. 14/91, podkreślił, że „nowe zasady wymiaru świadczeń oparte na założeniu potrzeby zachowania właściwej równowagi dochodów osób aktywnych zawodowo i emerytów zasługują na akceptację także z punktu widzenia urzeczywistnienia założeń prawa określonych w konstytucji,

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

przede wszystkim zasady sprawiedliwości społecznej. Do zasad tych należą w szczególności większe uzależnienie wysokości świadczeń od czasu pracy emeryta i rencisty dzięki konstrukcji tzw. okresów składkowych, likwidacja różnic w wysokości świadczeń uzależnionych od daty przejścia na emeryturę lub rentę, stopniowe wydłużanie okresów, z których kwoty wynagrodzenia lub dochodu bierze się za podstawę ustalenia wysokości emerytury lub renty”.

W ostatnim akapicie części V uzasadnienia tego orzeczenia Trybunał Konstytucyjny uznał, iż „poza rozstrzygnięciem opartym na zasadzie sprawiedliwości społecznej i równości pozostają te świadczenia emerytalno-rentowe, które przyznane zostały w drugiej połowie 1989 r. i w 1990 r. W następstwie zbiegu różnych decyzji legislacyjnych doszło do nieuzasadnionego społecznie zawyżenia emerytur i rent przyznanych w tym czasie w porównaniu ze świadczeniami, które przyznane były w okresach odpowiednio wcześniejszych. Faktu tego nie da się uzasadnić w świetle zasady sprawiedliwości społecznej i ustawodawca miał prawo do naprawienia błędnej decyzji”.

Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (art. 190 pkt 1 Konstytucji RP).

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 26 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygla****w sprawie prowadzenia badań profilaktycznych
w zakresie chorób nowotworowych
na terenie pow. rzeszowskiego i miasta
Tarnobrzega przez Fundację SOS Życie (10603)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Wiesława Rygla, przesłane przy piśmie pana wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej Marka Kuchcińskiego z dnia 22 września 2011 r. (znak: SPS-024-10603/11), w sprawie prowadzenia badań profilaktycznych w zakresie chorób nowotworowych na terenie powiatu rzeszowskiego i miasta Tarnobrzeg przez Fundację SOS Życie uprzejmie informuję.

Postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami regulują przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Zgodnie z art. 134 ww. ustawy Narodowy Fundusz Zdrowia obowiązany jest

zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Zgodnie z informacją przekazaną przez Podkarpacki Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia w Rzeszowie, kontrakty na realizację programu profilaktyki raka piersi zostały podpisane ze wszystkimi ośrodkami, które złożyły oferty w postępowaniach.

Według danych przekazanych przez Podkarpacki Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia w Rzeszowie, na terenie jego właściwości, świadczenia z zakresu profilaktyki raka piersi zabezpieczają na etapie podstawowym 22 ośrodki stacjonarne oraz 24 mammobusy, natomiast w przypadku konieczności wykonania badań na etapie pogłębionej diagnostyki pacjentki mogą zgłosić się do jednego z 6 ośrodków przeprowadzających badania na tym etapie.

Obecnie na terenie miasta Rzeszowa funkcjonują 4 ośrodki stacjonarne, które zabezpieczają świadczenia w zakresie profilaktyki raka piersi. Ośrodki te, mając na celu skłonienie jak największej liczby pacjentek do wzięcia udziału w programie, prowadzą liczne kampanie promocyjne.

Podkarpacki Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, mając na uwadze, iż dostęp do przedmiotowych świadczeń na terenie powiatu rzeszowskiego jest obecnie należycie zabezpieczony, nie przewiduje w roku bieżącym dodatkowego zakupu świadczeń realizowanych w ramach programu, jednakże nie wyklucza to zawarcia kontraktów w latach następnych z ośrodkami, które złożą oferty w postępowaniach konkursowych w celu zwiększenia dostępności świadczeń dla mieszkanki całego powiatu rzeszowskiego.

Odnosząc się do sytuacji w mieście Tarnobrzeg, uprzejmie informuję, iż świadczenia z zakresu profilaktyki raka piersi przez cały rok realizuje Wojewódzki Szpital im. Zofii z Zamoyskich Tarnowskiej w Tarnobrzegu, natomiast badania na terenie powiatu tarnobrzegskiego realizowane są przez Fundację SOS Życie.

Odnosząc się do założeń programu, należy zauważyć, iż istotą funkcjonowania świadczeniodawców mobilnych jest ułatwienie kobietom mieszkającym z dala od aglomeracji dostępu do badań profilaktycznych. W związku z powyższym ustawianie mammobusu w stolicy powiatu wiąże się z odebraniem szansy na wykonanie badania kobietom z mniejszych gmin, które nie mają tak łatwego dostępu do ośrodków stacjonarnych.

Ponadto pragnę poinformować, iż minister zdrowia, mając na uwadze zabezpieczenie świadczeń profilaktycznych w ramach skryningu raka piersi, zwrócił się do Narodowego Funduszu Zdrowia z sugestią, aby zmienić zasady kontraktowania świadczeniodawców mobilnych, umożliwiając w ten sposób rozszerzenie terenu objętego działalnością świadczeniodawców

mobilnych do obszaru województwa. Powyższe pozwoliłoby na samoistne wytworzenie mechanizmów zdrowej konkurencji związanej z podejmowaniem przez świadczeniodawców starań o pozyskanie jak największej liczby pacjentek, co niewątpliwie znalazłoby odzwierciedlenie w efektywności programu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Stanisławy Prządki**

**w sprawie przekształceń własnościowych
PKS w Siedlcach SA (10604)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 23 września 2011 r. (nr SPS-024-10604/11) dotyczące zapytania poselskiego pani poseł Stanisławy Prządki w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Siedlcach SA z siedzibą w Siedlcach przekazuję następujące informacje.

W dniu 7 lipca 2011 r. zostało opublikowane zaproszenie do składania ofert w przetargu publicznym na nabycie akcji spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Siedlcach SA z siedzibą w Siedlcach. Termin składania ofert przez zainteresowanych inwestorów upłynął w dniu 30 sierpnia 2011 r. Z uwagi na fakt, iż w wyznaczonym terminie nie wpłynęła żadna oferta, przetarg został unieważniony, jednocześnie ministerstwo zleciło aktualizację analiz przedprywatyzacyjnych, w tym oszacowania wartości spółki. Obecnie specjalnie powołany zespół kończy prace związane z odbiorem aktualizacji. Po przyjęciu analiz w I połowie października 2011 r. planujemy ponowne opublikowanie zaproszenia do składania ofert na nabycie akcji spółki.

Jednocześnie informuję, że aktualnie ministerstwo nie prowadzi analizy możliwości komunalizacji Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Siedlcach SA z siedzibą w Siedlcach, ponieważ nie ma takiego wniosku ze strony jednostki samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Stanisławy Prządki**

**w sprawie podejmowanych przez ministra
infrastruktury czynności zmierzających
do weryfikacji ceny za przejazd odcinkami
autostrady A2 na odcinku Konin
- Nowy Tomyśl w świetle przepisów
określających stawki maksymalne (10605)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Stanisławy Prządki (SPS-024-10605/11) w sprawie podejmowanych przez ministra infrastruktury czynności zmierzających do weryfikacji ceny za przejazd odcinkami autostrady A2 na odcinku Konin – Nowy Tomyśl w świetle przepisów określających stawki maksymalne, przedstawiam poniżej następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391) do systemów pobierania opłat za przejazd autostradą ustalonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 37d ustawy, o której mowa w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym.

Przepis ten innymi słowy oznacza, że do systemów pobierania opłat za przejazd autostradą ustalonych przed dniem 24 grudnia 2008 r. (czyli w przypadku spółki Autostrada Wielkopolska, koncesjonariusza odcinka autostrady A2 Nowy Tomyśl – Konin, systemu ustalonego w umowie koncesyjnej zawartej w 1997 r.) stosuje się przepis art. 37d ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym w brzmieniu:

Art. 37d ust. 1. Wysokość opłat za przejazd autostradą, o których mowa w art. 37a ust. 2, ustala umowa o budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady, z uwzględnieniem przepisów wydanych na podstawie ust. 2.

2. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób ustalania, dokonywania zmian wysokości opłat za przejazd autostradą oraz ich pobierania,
- 2) kategorie pojazdów, od których pobiera się opłaty za przejazd autostradą,
- 3) sposób ogłaszania wysokości tych opłat – uwzględniając poziom ruchu, ilość przejechanych kilometrów, nacisk na oś lub ciężar pojazdu, kategorię pojazdu oraz dostępność informacji o wysokości opłat za przejazd autostradą.

W przypadku spółki Autostrada Wielkopolska SA oznacza to, iż obowiązujący dla stron jest sposób ustalania stawek opłat z przejazd autostradą określony szczegółowo w umowie koncesyjnej (umowie o budowę i eksploatację autostrady) zawartej pomię-

dzy Skarbem Państwa a spółką Autostrada Wielkopolska SA w dniu 12 września 1997 r.

Zgodnie z art. 12.6 ww. umowy koncesjonariusz ma prawo swobodnego podnoszenia i obniżania stawek opłat za przejazd wedle własnego uznania, z uwzględnieniem m.in. przepisów rozporządzenia w sprawie stawek opłat za przejazd, a także stawki opłaty maksymalnej, kalkulowanej zgodnie z umową koncesyjną.

Postanowienia te zgodne są z przepisem art. 37d ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, w tym z wydanym na jego podstawie rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie opłat za przejazd autostradą (Dz. U. Nr 102, poz. 1075).

Podkreślić należy także fakt, iż po likwidacji karty opłaty drogowej i wprowadzeniu elektronicznego systemu poboru opłat koncesjonariusz powrócił do systemu poboru opłat, jaki obowiązywał na odcinku Nowy Tomyśl – Konin do roku 2005, kiedy to zostały wprowadzone karty opłaty drogowej.

Podsumowując, należy stwierdzić, iż do systemu pobierania opłat w zakresie sposobu ustalania stawek opłat za przejazd autostradą ustalonego w przedmiotowej umowie koncesyjnej nie mają zastosowania przepisy ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw. Nie ma zatem zastosowania również rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie obliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie odtworzenia starej ul. Słowackiego
po północnej stronie portu lotniczego
w Gdańsku (10606)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 23 września 2011 r., znak: SPS-024-10606/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie odtworzenia starej ul. Słowackiego w Gdańsku, uprzejmie wyjaśniam, że resort infrastruktury dysponuje środkami jedynie na drogi krajowe zarządzane przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad.

Zgodnie z art. 19 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) w granicach miast na prawach powiatu zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta. Do obowiązków zarządcy drogi zgodnie z art. 20 powołanej ustawy należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie wyjaśniam, że kwestia odtworzenia starej ul. Słowackiego i budowy drugiej nitki ul. Budowlanych należy do władz miasta Gdańska. Natomiast pragnę poinformować, że w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” realizowany jest projekt pn. „Połączenie portu lotniczego z Portem Morskim Gdańsk – Trasa Słowackiego”.

Podmiotem realizującym projekt jest gmina miasta Gdańska.

Inwestycja polega na budowie Trasy Słowackiego i obejmuje zakresem cztery zadania o łącznej długości 10,4 km:

- zadanie I – odcinek ul. Spadochroniarzy – ul. Budowlanych,
- zadanie II – odcinek ul. Potokowa – al. Rzeczypospolitej,
- zadanie III – odcinek al. gen. J. Hallera – węzeł Marynarki Polskiej,
- zadanie IV – odcinek węzeł Marynarki Polskiej – węzeł Ku Ujściu.

Celem inwestycji jest poprawa warunków komunikacji pomiędzy portem lotniczym a Portem Morskim w Gdańsku.

Realizacja rzeczowa projektu rozpoczęła się w I kwartale 2011 r., a zakończenie robót budowlanych planowane jest na IV kwartał 2014 r.

Obecnie w CUPT trwa ocena drugiej wersji wniosku o dofinansowanie projektu (do pierwszej wersji, złożonej w dniu 13 stycznia br., CUPT zgłosił uwagi).

Wartość całkowita projektu wynosi 1 420 000 mln PLN, w tym dofinansowanie ze środków UE 900 mln PLN.

Dofinansowanie UE dla inwestycji pierwotnie zostało ustalone na poziomie 800 mln PLN, co stanowiło ok. 60,63% wydatków kwalifikowanych. Beneficjent zwrócił się do ministra rozwoju regionalnego oraz ministra infrastruktury z prośbą o zwiększenie dofinansowania do 85% wydatków kwalifikowanych, czyli do kwoty 1121,6 mln PLN.

W związku z pełnym wykorzystaniem alokacji dla działania 7.2 PO IiŚ: Rozwój transportu morskiego, w ramach którego projekt ma być realizowany, minister rozwoju regionalnego wyraził zgodę na zwiększenie dofinansowania w przypadku uwolnienia środków w priorytecie VII PO IiŚ. Po przeanalizowaniu możliwości pozyskania środków z innych działań w ramach priorytetu VII PO IiŚ oraz w wyniku konsultacji z przedstawicielami Ministerstwa Rozwoju

Regionalnego Ministerstwo Infrastruktury wystąpiło z propozycją przeniesienia kwoty 350 mln PLN z działania 7.1 PO IiŚ: Rozwój transportu kolejowego do działania 7.2 PO IiŚ. Ostatecznie, decyzją Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, pomiędzy ww. działaniami przesunięte zostały środki w wysokości 100 mln PLN, tym samym kwota dofinansowania dla projektu wzrosła do 900 mln PLN. W dniu 12 sierpnia br. opublikowana została zaktualizowana lista projektów indywidualnych PO IiŚ, gdzie wprowadzono powyższą zmianę dofinansowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, z przykrością informuję Pana Marszałka, że w obowiązującym stanie prawnym resort infrastruktury nie ma możliwości formalnych ingerowania w sprawy pozostające w kompetencji organów samorządowych oraz nie pełni wobec nich żadnych funkcji kontrolnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie gwarancji zatrudnienia
pracowników wyższych uczelni
będących posłami (10607)**

W odpowiedzi na przesłane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 26 września 2011 r., znak: SPS-024-10607/11, zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie gwarancji zatrudnienia pracowników wyższych uczelni będących posłami, zawierające również wątpliwości dotyczące konieczności rozwiązania umowy o pracę przez osobę pobierającą emeryturę, uprzejmie wyjaśniam.

Z dniem 1 stycznia 2011 r. wszedł w życie przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), dodany art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), który przewiduje, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu, bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego, bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury ustalonym w decyzji organu rentowego. Powyższa zasada dotyczy także emerytów, którzy ukończyli wiek wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn.

Osoby, którym prawo do emerytury przyznano przed dniem 1 stycznia 2011 r. i które nadal pracują

na podstawie tej samej umowy o pracę u tego samego pracodawcy, u którego pracowały bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, miały emeryturę wypłacaną do końca września 2011 r. Wobec tych emerytów przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest stosowany dopiero od dnia 1 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wstrzymuje wypłatę emerytury od października 2011 r., jeśli emeryt nie przedłoży wcześniej w organie rentowym świadectwa pracy lub zaświadczenia potwierdzającego, że nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie ma zastosowania do emerytów, którzy rozwiązali stosunek pracy nawiązany przed nabyciem prawa do emerytury wcześniejszej, a następnie ponownie zawarli umowę o pracę z tym samym lub innym pracodawcą. Oznacza to, że ZUS nie wstrzyma z dniem 1 października 2011 r. wypłaty emerytury przyznanej przed dniem 1 stycznia 2011 r. osobie uprawnionej do emerytury powszechnej, która przed przyznaniem tej emerytury była uprawniona do emerytury wcześniejszej i rozwiązała stosunek pracy zawarty przed nabyciem prawa do tej emerytury, a następnie zawarła kolejny stosunek pracy i nadal wykonuje zatrudnienie w ramach tego stosunku pracy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że odpowiedź na zasadnicze zapytanie w sprawie gwarancji zatrudnienia na uczelni nie leży w kompetencji ministra pracy i polityki społecznej. Właściwym do udzielenia odpowiedzi jest minister nauki i szkolnictwa wyższego.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie wypadku drogowego
z dnia 15 kwietnia 2008 r. (10608)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do wystąpienia Pana Marszałka z dnia 26 września 2011 r., nr SPS-024-10608/11, przy którym zostało załączone zapytanie pana posła Stanisława Wziątka adresowane do ministra sprawiedliwości w sprawie wypadku drogowego z dnia 15 kwietnia 2008 r. z udziałem pana R. D., uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Prokuratura Rejonowa w Koszalinie skierowała akt oskarżenia w trybie uproszczonym przeciwko R. D., oskarżonemu o przestępstwo z art. 177 § 1 K.k.

do Sądu Rejonowego w Koszalinie w dniu 31 lipca 2008 r.

Na wniosek Sądu Rejonowego w Koszalinie tamtejszy sąd okręgowy postanowieniem z dnia 1 września 2008 r. przekazał powyższą sprawę do rozpoznania na podstawie art. 36 K.p.k. Sądowi Rejonowemu w Drawsku Pomorskim. Akta sprawy wraz z aktem oskarżenia wpłynęły do wymienionego sądu w dniu 16 września 2008 r. i zostały zarejestrowane w ówczesnym VI Wydziale Grodzkim za sygn. akt VI K 530/08.

Zarządzeniem z dnia 22 września 2008 r. został wyznaczony termin pierwszej rozprawy na 24 października 2008 r., na której po przesłuchaniu oskarżonego oraz zawnioskowanych aktem oskarżenia świadków sąd dopuścił w trybie art. 193 § 1 K.p.k. dowód z opinii nowego biegłego z zakresu ruchu drogowego pana J. F. i odroczył rozpoznanie sprawy na termin z urzędu, przesyłając jednocześnie akta sprawy ww. biegłemu.

Opinia biegłego wpłynęła wraz z aktami sprawy w dniu 16 lutego 2009 r. i sędzia sprawozdawca zarządzeniem z dnia 2 marca 2009 r. wyznaczył kolejny termin rozprawy na dzień 16 kwietnia 2009 r., zarządzając jednocześnie wezwanie oskarżonego oraz biegłych, pana J. F. i M. Ś., oraz przesłał odpis nowej opinii zarówno oskarżonemu, jak i prokuratorowi rejonowemu w Koszalinie, zawiadamiając oskarżyciela publicznego o terminie rozprawy.

Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2009 r. sąd w obecności oskarżonego zmienił tryb postępowania w sprawie z uproszczonego na zwyczajny i na podstawie art. 484 § 2 K.p.k. prowadził rozprawę w dalszym ciągu z udziałem prokuratora. W tym dniu sąd wysłuchał biegłych i wobec sprzeczności w opiniach biegłych dopuścił na podstawie art. 193 § 1 i 2 K.p.k. dowód z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych im. prof. J. Sehna w Krakowie, przesyłając akta sprawy na adres instytutu.

Pismem z dnia 12 czerwca 2009 r. Instytut Ekspertyz Sądowych w Krakowie – Pracownia Badania Wypadków Drogowych w Poznaniu potwierdził otrzymanie akt sprawy oraz poinformował, iż opinia może zostać wydana nie wcześniej niż w pierwszym kwartale 2010 r. Sąd zaakceptował ten termin.

Z uwagi na likwidację z dniem 1 lipca 2009 r. wspomnianego powyżej VI Wydziału Grodzkiego sprawa została przekazana do II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim i zarejestrowana za nową sygn. akt II K 280/09, z tym że sędzia sprawozdawca pozostał ten sam.

Po ponagleniach kierowanych do ww. instytutu przez sąd opinia wraz z aktami sprawy wpłynęła do sądu w dniu 12 maja 2010 r. i zarządzeniem z dnia 10 czerwca 2010 r. wyznaczony został kolejny termin rozprawy na dzień 12 lipca 2010 r.

Na rozprawie w dniu 12 lipca 2010 r., prowadzonej za zgodą oskarżonego w dalszym ciągu, a nie od nowa, została stronom ujawniona treść opinii ww. instytutu i do czasu ewentualnego złożenia do niej

uwag sąd odroczył rozpoznanie sprawy na termin z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 30 sierpnia 2010 r. sędzia sprawozdawca wyznaczył termin rozprawy na dzień 22 września 2010 r. i po przeprowadzeniu rozprawy wydał w tym dniu wyrok uniewinniający oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa.

W dniu 27 września 2010 r. prokurator rejonowy w Koszalinie złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia tego orzeczenia i o nadesłanie jego odpisu wraz z aktami sprawy, celem wniesienia apelacji do sądu wyższej instancji.

Sędzia sprawozdawca sporządził uzasadnienie wyroku w dniu 11 października 2010 r. i zostało ono doręczone wraz z aktami oraz odpisem wyroku prokuratorowi rejonowemu w Koszalinie w dniu 21 października 2010 r. Apelacja została złożona w dniu 8 listopada 2010 r. i Sąd Rejonowy w Drawsku Pomorskim przesłał ją w dniu 10 października 2010 r. wraz z aktami sprawy do Sądu Okręgowego w Koszalinie.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2010 r., sygn. akt V Ka 703/10, wymieniony sąd okręgowy uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Akta sprawy po uchyleniu wyroku wpłynęły do Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim w dniu 13 stycznia 2011 r., zostały zarejestrowane za sygn. II K 14/11, a zarządzeniem z dnia 9 lutego 2011 r. wyznaczono termin pierwszej rozprawy na dzień 14 kwietnia 2011 r. (termin zmieniono w związku z chorobą i zwolnieniem lekarskim sędziego sprawozdawcy na dzień 14 czerwca 2011 r.).

Na rozprawie w dniu 14 czerwca 2011 r., prowadzonej od początku w nowym składzie, sąd przesłuchał oskarżonego, jak i świadków oraz biegłego J. F. Ponieważ drugi z biegłych, pan M. Ś., nie stawiał się w tym dniu na rozprawie, sąd – z uwagi na wcześniej zaplanowany urlop wypoczynkowy – odroczył rozpoznanie sprawy do dnia 27 września 2011 r. Jednocześnie na tę rozprawę zostali wezwani wszyscy biegli wydający opinie w tej sprawie.

W dniu 27 września 2011 r. na rozprawie nie stawiał się oskarżony, a ponieważ w tym samym dniu wpłynęło od niego zaświadczenie lekarskie, sąd odroczył rozpoznanie sprawy na dzień 29 listopada 2011 r. i zarządził wezwanie na termin zarówno oskarżonego, jak i biegłych, w tym trzech biegłych z Instytutu Ekspertyz Sądowych – Pracowni Badania Wypadków Drogowych w Poznaniu. Sprawa jest zatem nadal w toku rozpoznawania przed wymienionym sądem.

W związku z powyższym, odpowiadając na zapytanie pana posła Stanisława Wziątka, czy minister sprawiedliwości podejmie działania zmierzające do wyjaśnienia okoliczności wypadku drogowego, którego uczestnikiem był pan R. D., uprzejmie informuję, iż przepisy art. 9 i 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) oraz § 1 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 25 października 2002 r.

w sprawie trybu sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów (Dz. U. z dnia 12 listopada 2002 r. Nr 187, poz. 1564) dają ministrowi sprawiedliwości umocowanie jedynie do osobistego sprawowania zwierzchniego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów (lub przez właściwą służbę nadzoru), obejmującego zagadnienia związane z zapewnieniem sprawnego rozpoznawania spraw (w przypadku ujawnienia, że postępowanie, które nie zostało jeszcze zakończone, toczy się przewlekłe lub doszło w jego toku do innych uchybień natury organizacyjno-proceduralnej), jak i z zapewnieniem sprawnego wykonywania prawomocnych orzeczeń.

Tym samym nie jest możliwe ani dopuszczalne z mocy prawa w ramach wspomnianego powyżej nadzoru administracyjnego dokonywanie przez ministra sprawiedliwości i podległe mu służby analizy akt sprawy dotyczącej okoliczności zaistnienia wypadku drogowego z udziałem pana R. D. Zdarzenie to było bowiem przedmiotem postępowania przygotowawczego prowadzonego przez niezależne organy prokuratury, a obecnie jest przedmiotem rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Drawsku Pomorskim.

Do wyłącznej kompetencji wymienionego sądu rejonowego należy zatem ocena zebranego przez oskarżyciela publicznego w opisanej sprawie materiału dowodowego, w tym ocena wiarygodności zeznań świadków, jak i przede wszystkim ocena opinii biegłych z zakresu prawa o ruchu drogowym i badania wypadków drogowych oraz to, jakie czynności dowodowe zostaną przeprowadzone na kolejnych rozprawach, a podstawę wyroku – stosownie do treści art. 410 K.p.k. – stanowić będzie mógł tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Zasada konstytucyjnej niezawisłości sędziowskiej uniemożliwia ministrowi sprawiedliwości administracyjną ingerencję w merytoryczne czynności sądu, jak i podejmowanie działań zmierzających do merytorycznego rozpoznania konkretnej, indywidualnej sprawy.

Możliwość badania i oceny tych czynności zastrzeżona jest dla sądów odwoławczych w ramach przepisów o postępowaniu odwoławczym inicjowanym przez strony (apelacja od wyroku, zażalenie na postanowienia i zarządzenia) oraz dla Sądu Najwyższego, który zgodnie z treścią art. 183 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej sprawuje nadzór nad sądami powszechnymi w zakresie orzekania, w przypadku zaskarżenia orzeczenia przez strony oraz uprawnione do tego podmioty (prokurator generalny i rzecznik praw obywatelskich) w trybie nadzwyczajnym, tj. kasacji (art. 519–521 K.p.k.), o czym strony tego postępowania zostaną przez sąd pouczone po ogłoszeniu wyroku.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie kosztów utrzymania telewizji Bielsat
(10609)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jana Widackiego (pismo nr SPS-024-10609/11 z dnia 29 września br.) w sprawie kosztów utrzymania TV Bielsat uprzejmie informuję, że zgodnie z porozumieniem z dnia 23 kwietnia 2007 r., zawartym pomiędzy MSZ i TVP SA w sprawie utworzenia kanału telewizji satelitarnej dla Białorusinów, zakres i wartość wsparcia MSZ na rzecz projektu TV Bielsat są uzgadniane corocznie, za pośrednictwem Doradczego Zespołu Programowego ds. TV Bielsat, w formie aneksu do umowy ramowej rekomendowanego do akceptacji ministra spraw zagranicznych i prezesa Zarządu Telewizji Polskiej SA.

TV Bielsat już na etapie planowania był wspierany przez polskich parlamentarzystów – w 2007 r. w budżecie państwa została umieszczona rezerwa celowa poz. 43 pod nazwą: Implementacja polskiego programu współpracy na rzecz rozwoju, wsparcie międzynarodowej współpracy na rzecz demokracji i społeczeństwa obywatelskiego, w tym na dofinansowanie Specjalistycznych Studiów Wschodnich Uniwersytetu Warszawskiego oraz 16 000 000 zł na dofinansowanie uruchomienia i działań programu TVP skierowanego do widzów na Białorusi. Zgodnie z wolą ustawodawcy, w pierwszym roku obowiązywania umowy ramowej, z puli środków pomocowych MSZ na rzecz projektu została zarezerwowana kwota 16 mln zł. W roku 2008 kwestii dofinansowania TV Bielsat dotyczył dezyderat nr 1 Komisji Spraw Zagranicznych w sprawie wsparcia dla niezależnej informacji na Białorusi, uchwalony na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2007 r., do ministra spraw zagranicznych, zawierający postulat wsparcia programu kwotą 21 mln zł.

Zmniejszenie o połowę planowanej wysokości rezerwy celowej do 110 mln zł oraz konieczność podtrzymania współpracy z innymi partnerami polskiej pomocy było powodem ograniczenia kwoty przeznaczonej w 2008 r. na rzecz TV Bielsat do 19 mln zł. W 2009 r. alokacja MSZ na rzecz TV Bielsat wyniosła 20 697 tys. zł., w 2010 r. – 16 mln zł, a w 2011 r. – 19 mln zł.

Nadrzędnym celem utworzenia kanału było umożliwienie jak największej liczbie obywateli Białorusi dostępu do nieocenzurowanych, niezależnych informacji, przy odwołaniu się do doświadczeń Radia Wolna Europa. Projekt, przygotowywany od czerwca 2006 r. przez polsko-białoruski zespół pod kierownictwem A. Romaszewskiej-Guzy, miał premierę w dniu 10 grudnia 2007 r. w wymiarze 3 godzin dziennie

(z powtórką), za pośrednictwem satelity Astra obejmującego zasięgiem zachodnią część RB. Realizatorzy projektu zakładali, że przekaz satelitarny dotrze do 7,2% gospodarstw domowych RB, w których są zainstalowane anteny satelitarne, co oznaczało teoretyczną możliwość dotarcia do ok. 700 tys. mieszkańców. Zgodnie z wynikami ogólnokrajowego sondażu, przeprowadzonego w listopadzie 2009 r. przez ośrodek Zierkało-Info na 1712-osobowej grupie respondentów, stała widownia TV Bielsat liczyła po dwóch latach nadawania 190 tys. osób (2,7% populacji). Stacja nadaje 6 godzin programu codziennie od godz. 16 do godz. 22 czasu warszawskiego (17–23 czasu mińskiego), za pośrednictwem satelity Sirius 4 oraz Astra 1Kr. Większość programów dostępna jest także na stronie www.belsat.eu. Program stacji można oglądać również w sieciach kablowych na Podlasiu – transmisja na zasadzie licencji bezpłatnej. Oferta programowa jest różnorodna (informacje, publicystyka, dokument, reportaż, kultura, rozrywka, filmy, seriale, programy dla najmłodszych), co wynika z chęci dotarcia do jak najszerszego grona odbiorców.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 17 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Stanisława Pięty**

**w sprawie kosztów utrzymania i działań
pełnomocnika do spraw przeciwdziałania
wykluczeniu społecznemu (10610)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów przedstawiam odpowiedź na zapytanie nr 10610 posła Stanisława Pięty w sprawie kosztów utrzymania i działań pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu.

1. Pełnomocnik prezesa Rady Ministrów do spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu zajmował się lub zajmuje się m.in.:

— prowadzeniem konsultacji, przygotowaniem i skoordynowaniem złożenia w Sejmie projektu zmiany ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi,

— współorganizacją z ministrem kultury i dziedzictwa narodowego akcji pt. „60+ kultura” jako formy aktywizacji osób w wieku powyżej 60 lat,

— podjęciem działań mających na celu podniesienie wysokości świadczenia pielęgnacyjnego z poziomu 520 zł miesięcznie o 100 zł,

— koordynowaniem akcji „Dostępna Polska” między spółką PL.2012, Stowarzyszeniem Przyjaciół Integracji oraz Państwowym Funduszem Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych celem stworzenia bazy danych o miejscach dostępnych dla osób z dysfunkcjami ruchowymi. Program pilotażowy planowany jest w miastach gospodarzach turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, tj. w Gdańsku, Poznaniu, Warszawie i Wrocławiu oraz w Krakowie,

— stałą współpracą z radą opiekuńczą osób bezdomnych przy prezydencie m.st. Warszawy,

— przygotowaniem projektu krajowego programu „Wczesnej pomocy dzieciom z zaburzeniami rozwoju” (z uwzględnieniem efektów pilotażowego programu rządowego „Wczesnej, wielospecjalistycznej, kompleksowej, spójnej i ciągłej pomocy dziecku niepełnosprawnemu w latach 2005–2007 – WWKSC”),

— przygotowaniem powołania przez prezesa Rady Ministrów międzyresortowego zespołu do spraw aktywizacji osób w wieku emerytalnym oraz podjęciem koordynacji prac tego zespołu,

— przygotowaniem rządowego programu wsparcia aktywności seniorów,

— skoordynowaniem przekazania podręczników i książek dydaktycznych dla szkół w województwie łódzkim i pomorskim.

2. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów w 2011 r. (do dnia 30 września 2011 r.) poniosła następujące koszty z tytułu wynagrodzeń wypłaconych pełnomocnikowi prezesa Rady Ministrów do spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu i pracownikom zatrudnionym w biurze pełnomocnika:

a) sekretarz stanu pełnomocnik prezesa Rady Ministrów do Spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu:

— wynagrodzenie brutto 51 321,00 zł,

— pochodne od wynagrodzeń (składki ZUS i na Fundusz Pracy) 9052,00 zł,

— razem: 60 364,00 zł;

b) pracownicy Biura Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do Spraw Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu:

— wynagrodzenie brutto 156 202,00 zł,

— pochodne od wynagrodzeń (składki ZUS i na Fundusz Pracy) 25 772,00 zł,

— razem: 181 974,00 zł.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Bartosz Arłukowicz

Warszawa, dnia 28 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie udzielenia dofinansowania
dla Śląskiego Centrum Wolności i Solidarności
oraz obchodów 30. rocznicy pacyfikacji
Kopalni Węgla Kamiennego Wujek
z rezerwy budżetowej (10611)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła z dnia 22 września 2011 r., skierowane do prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska w sprawie udzielenia dofinansowania dla Śląskiego Centrum Wolności i Solidarności oraz obchodów 30. rocznicy pacyfikacji Kopalni Węgla Kamiennego Wujek z rezerwy budżetowej, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na podstawie art. 155 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) rezerwą ogólną dysponuje Rada Ministrów.

Rada Ministrów (na podstawie art. 155 ust. 2 ustawy o finansach publicznych) wydała rozporządzenie z dnia 23 lutego 2010 r. (Dz. U. Nr 45, poz. 257), na mocy którego prezes Rady Ministrów i minister finansów mają prawo do dysponowania rezerwą ogólną budżetu państwa. I tak:

1) prezes Rady Ministrów może, na wniosek właściwego ministra lub innego dysponenta części budżetowej, zwiększyć z rezerwy ogólnej budżetu państwa wydatki odpowiednich części tego budżetu o kwotę do 5 mln zł w poszczególnych przypadkach (wnioski, o których mowa, są składane prezesowi Rady Ministrów za pośrednictwem szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów);

2) minister finansów może, na wniosek właściwego ministra lub innego dysponenta części budżetowej, zwiększyć z rezerwy ogólnej budżetu państwa wydatki odpowiednich części tego budżetu o kwotę do 1 mln zł w poszczególnych wypadkach, zawiadamiając o tym prezesa Rady Ministrów.

W przypadku wniosków przekraczających kwotę 5 mln zł decyzję podejmuje Rada Ministrów.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, iż bez formalnie złożonego wniosku (zawierającego m.in. wysokość oraz cel przeznaczenia wnioskowanych środków, szczegółową kalkulację wnioskowanej kwoty, podstawę prawną przekazania ew. przyznanych środków przez dysponenta środków na ww. cele) pan premier/Kancelaria Prezesa Rady Ministrów nie może zająć stanowiska.

W przypadku otrzymania ww. wniosku zostanie on poddany procedurze, zgodnie z przyjętymi zasadami.

Z poważaniem

Szef Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów
Tomasz Arabski

Warszawa, dnia 18 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie ulg podatkowych dla rodziców
(10612)**

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 29 września 2011 r., dotyczące interpelacji posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie ulg podatkowych dla rodziców, na podstawie informacji przekazanych przez ministra finansów, uprzejmie informuję.

Na podstawie art. 27f ust. 6, w związku z art. 6 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.), z ulgi prorodzinnej mogą także skorzystać podatnicy wychowujący pełnoletnie dzieci, pod warunkiem że dzieci te uczą się lub studiują (także za granicą) oraz że w roku podatkowym, którego dotyczy odliczenie, nie uzyskały dochodów opodatkowanych według skali podatkowej lub z kapitałów pieniężnych opodatkowanych przy zastosowaniu 19% stawki w łącznej wysokości przekraczającej 3089 zł. Natomiast fakt otrzymywania przez dziecko renty nie ma znaczenia dla prawa do ulgi.

Opisane wyżej ograniczenie dotyczące zarobków dzieci ma zastosowanie nie tylko w przypadku ulgi na dzieci, ale także w przypadku uprawnienia do preferencyjnego opodatkowania dochodów osoby samotnie wychowującej dzieci (art. 6 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych).

Poprzez system zwolnień, preferencji i ulg system podatkowy, wspierając rodziny wychowujące dzieci, pełni także funkcję socjalną. Odnosząc się do postulatu dotyczącego podwyższenia limitu możliwych do uzyskania przez dzieci zarobków, które nie pozbawiałyby rodziców prawa do ulgi, musiałoby to dotyczyć wszystkich podatników wychowujących pełnoletnie dzieci, także tych uzyskujących wysokie dochody.

Art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowi, iż nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad

przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Należy podkreślić, iż ustawodawca jest uprawniony do stanowienia prawa odpowiadającego założonym celom politycznym i gospodarczym. Władza ustawodawcza ma w dziedzinie prawa podatkowego znaczną swobodę w kształtowaniu samego systemu podatkowego. Jednakże swoboda w kształtowaniu polityki podatkowej musi opierać się przede wszystkim na takim ustanowieniu systemu podatkowego, który będzie zapewniał państwu systematyczne dochody umożliwiające realizację założonych wydatków i jednocześnie miał wpływ na gospodarcze, socjalne i społeczne zachowania podatników.

Minister finansów, kreując politykę podatkową państwa, musi zatem pogodzić, z jednej strony, funkcje fiskalne podatków, z drugiej, ich aspekt społeczny. W tej sytuacji wprowadzenie instrumentu pozwalającego na zmniejszenie wpływów do budżetu, przy zachowaniu wydatków budżetowych na niezmiennym poziomie, spowodowałoby konieczność znalezienia alternatywnych źródeł dochodu, co w konsekwencji może mieć niekorzystne następstwa społeczne. Przyjęcie zatem propozycji wymagałoby także wypracowania rozwiązań, które zrównoważyłyby ubytek dochodów budżetowych.

Ponadto w wyniku uchwalenia ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) do ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) dodany został art. 112c, zgodnie z którym w okresie od dnia skierowania do Rzeczypospolitej Polskiej zaleceń, o których mowa w art. 126 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, do dnia ich uchylecia Rada Ministrów nie może przyjmować, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w art. 112d, projektów ustaw określających zwolnienia, ulgi i obniżki, których skutkiem finansowym może być zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.

Z taką sytuacją mamy do czynienia obecnie, w związku z decyzją Rady Ecofin z dnia 7 lipca 2009 r. o istnieniu w Polsce nadmiernego deficytu i wydaniem zaleceń dotyczących jego redukcji.

Biorąc pod uwagę powyższe, w opinii ministra finansów przyjęcie postulowanego rozwiązania nie jest możliwe.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 14 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie zwrotu nakładów poniesionych
przez obywatela na utrzymanie posiadanego
pawilonu handlowego w Gdyni (10613)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Zbigniewa Kozaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 16 września 2011 r. w sprawie zwrotu nakładów poniesionych przez obywatela na utrzymanie posiadanego pawilonu handlowego w Gdyni, przekazane przez wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przy piśmie z dnia 30 września 2011 r., uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko w zakresie pytania pierwszego w ramach przysługującej ministrowi sprawiedliwości kompetencji.

Uprzejmie wyjaśniam, iż twierdzenia o sprzeczności zapisów występujących w dziale trzecim księgi wieczystej KW nr GD1 Y/00014912/5, podniesione w kontekście prawa, jakim jest użytkowanie wieczyste, nie są trafne. Zauważam bowiem, że zgodnie z treścią art. 25 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361, z późn. zm.) dział trzeci przeznaczony jest na wpisy dotyczące ograniczonych praw rzeczowych, z wyjątkiem hipotek, na wpisy ograniczeń w rozporządzaniu nieruchomością lub użytkowaniem wieczystym oraz na wpisy innych praw i roszczeń, z wyjątkiem roszczeń dotyczących hipotek, a nie na wpisy dotyczące prawa użytkowania wieczystego. Wydaje się, iż zgłoszone wątpliwości odnoszą się do wpisów prawa użytkowania ujawnionego w dziale trzecim księgi wieczystej, a nie prawa użytkowania wieczystego.

Niezależnie od powyższego uprzejmie zauważam, że wpisy w księgach wieczystych są orzeczeniami sądowymi. Stąd też ocena treści w kontekście podniesionych w pytaniu wątpliwości na temat ich prawidłowości wykraczałoby poza przysługujące ministrowi sprawiedliwości kompetencje związane ze zwierzchnim nadzorem nad działalnością administracyjną sądów powszechnych (art. 9 i art. 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.).

Kwestionowanie prawidłowości orzeczeń sądowych następuje jedynie w drodze nadzoru sądowego. Minister sprawiedliwości nie posiada kompetencji do regulowania stanów faktycznych i prawnych nieruchomości, a zakres odpowiedzi na zapytanie nie może zmierzać do udzielenia porady prawnej w celu wyprowadzenia lub uporządkowania stanu prawnego nieruchomości.

Ustosunkowując się do problemu dotyczącego rzeczywistego stanu prawnego nieruchomości, należy

zauważyć, iż w polskim systemie ksiąg wieczystych zasadą jest deklaratoryjny charakter wpisów do ksiąg wieczystych. Oznacza to, że stan prawny nieruchomości podlega zmianom na skutek różnego rodzaju zdarzeń cywilnoprawnych, niezależnie od ujawnienia ich w księdze wieczystej prowadzonej w celu ustalenia stanu prawnego nieruchomości. Niemniej jednak na podkreślenie zasługuje fundamentalne dla systemu ksiąg wieczystych domniemanie ich wiarygodności wynikające z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece. Zgodnie z treścią tego przepisu domniemywa się, że prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Domniemanie to jest wzruszalne i może być obalone, np. w drodze powództwa o uzgodnienie stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym albo w każdym innym postępowaniu, w którym ocena prawidłowości wpisu ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu.

Na tle zapytania nasuwa się jednak zastrzeżenie, iż jego treść nie dotyczy, jak wymaga tego przepis art. 195 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, prowadzonej przez Radę Ministrów polityki wewnętrznej i zagranicznej oraz zadań publicznych realizowanych przez administrację rządową.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 28 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie zwrotu nakładów poniesionych
przez obywatela na utrzymanie posiadanego
pawilonu handlowego w Gdyni (10613)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku ze skierowaniem przy piśmie Pana Marszałka z dnia 30 września 2011 r., znak: SPS-024-10613/11, zapytania pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zwrotu nakładów poniesionych przez obywatela na utrzymanie posiadanego pawilonu handlowego w Gdyni jednocześnie do dwóch ministrów: ministra sprawiedliwości oraz ministra infrastruktury, uprzejmie udzielam informacji w zakresie należącym do mojej właściwości.

Pan poseł Zbigniew Kozak w pytaniu drugim porusza następującą kwestię: Dlaczego zabudowania na działkach nr 258/162 i nr 259/164 były przedmiotem umowy ustanowienia prawa użytkowania i przenie-

sienia własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu użytkowego z dnia 17 lipca 1995 r. na rzecz Powszechnej Spółdzielni Spożywców „Społem” bądź spółki z o.o. „Zatoka” przez gminę Gdynia razem z lokalem będącym własnością pani A. S.?

Ustosunkowując się do powyższego, należy mieć na uwadze stan faktyczny opisany przez pana posła Zbigniewa Kozaka. Jak wynika z treści zapytania, ww. działki gruntu w czerwcu 1985 r., tj. w dacie nabycia przez panią A. S. od pana N. „prawa własnościowego” do wybudowanego przez tego pana lokalu użytkowego, znajdowały się w użytkowaniu wieczystym podmiotu o nazwie Miejski Handel Detaliczny Artykułami Spożywczyymi. Następnie na podstawie umowy notarialnej z dnia 23 lutego 1995 r. Powszechna Spółdzielnia Spożywców „Społem”, jako następcą prawnym Miejskiego Handlu Detalicznego Artykułami Spożywczyymi, stała się użytkownikiem wieczystym gruntu oraz właścicielem posadowionego na tym gruncie lokalu użytkowego, w którym pani S. prowadzi działalność gospodarczą. Przeniesienie własności powyższego lokalu użytkowego na rzecz PSS „Społem” nastąpiło odpłatnie. Obecnie, jak wskazał pan poseł Zbigniew Kozak, powołując się na sporządzone ekspertyzy, istnieją niezgodności we wpisach w księdze wieczystej prowadzonej dla omawianej nieruchomości. Z jednej ekspertyzy wynika, że na dzień 23 czerwca 2010 r., jako użytkownik wieczysty gruntu i właściciel budynku – pawilonu handlowo-usługowego stanowiącego odrębną nieruchomość, wpisana była firma „Społem” z siedzibą w Gdyni. Natomiast z drugiej ekspertyzy wynika, że na dzień 14 czerwca 2011 r., jako użytkownik wieczysty gruntu i właściciel budynku – pawilonu handlowo-usługowego stanowiącego odrębną nieruchomość, wpisana była „Zatoka” sp. z o.o. z siedzibą w Gdańsku. Przy czym w obu przypadkach podstawą wpisu była ta sama umowa z dnia 17 lipca 1995 r.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny, należy podkreślić, że prawo użytkowania wieczystego należy do sfery prawa cywilnego. Prawo to zostało uregulowane w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.). Stosownie do postanowień art. 235 Kodeksu cywilnego budynki i inne urządzenia wzniesione na gruncie Skarbu Państwa lub gruncie należącym do jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków przez wieczystego użytkownika stanowią jego własność. To samo dotyczy budynków i innych urządzeń, które wieczysty użytkownik nabył zgodnie z właściwymi przepisami przy zawarciu umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste. Przysługująca wieczystemu użytkownikowi własność budynków i urządzeń na użytkowanym gruncie jest prawem związanym z użytkowaniem wieczystym.

Odnosząc się zatem do przytoczonego wyżej pytania pana posła Zbigniewa Kozaka, należy zauważyć,

że przy oddawaniu w użytkowanie wieczyste gruntu zabudowanego na użytkownika wieczystego jednocześnie przenoszona jest własność znajdujących się na tym gruncie budynków. Istotną cechą prawa użytkowania wieczystego jest również to, że jest prawem zbywalnym, a także nieruchomości będące przedmiotem użytkowania wieczystego mogą być przez użytkownika wieczystego, a jednocześnie właściciela budynku, oddawane w najem lub dzierżawę albo obciążane ograniczonymi prawami rzeczowymi, o których mowa w art. 244 K.c., w tym np. użytkowaniem bądź spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu. Z tym że spółdzielcze prawo do lokalu użytkowego (jako ograniczone prawo rzeczowe) w okresie od dnia 1 stycznia 1983 r. regulowane było przepisami art. 238 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.), a od dnia 24 kwietnia 2001 r. również przepisami ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 119, poz. 1116, z późn. zm.). Na podstawie art. 238 Prawa spółdzielczego prawo to będące ograniczonym prawem rzeczowym mogło być ustanowione wyłącznie przez spółdzielnię mieszkaniową w budynku stanowiącym jej własność w drodze przydziału wydanego na rzecz członka spółdzielni i po wpłaceniu przez niego wkładu budowlanego określonego w statucie spółdzielni. W okresie od dnia 15 stycznia 2003 r. do dnia 31 lipca 2007 r. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego mogło być ustanowione przez spółdzielnię mieszkaniową w budynku stanowiącym jej własność lub współwłasność w drodze zawarcia z członkiem stosownej umowy oraz po wniesieniu przez niego wymaganego wkładu budowlanego. Żaden inny podmiot nie był uprawniony do ustanowienia tego rodzaju prawa.

Z informacji zawartych w wystąpieniu pana posła Zbigniewa Kozaka nie wynika, aby właścicielem lub współwłaścicielem pawilonu handlowego była kiedykolwiek spółdzielnia mieszkaniowa, co oznacza, że w świetle przepisów wskazanych wyżej ustaw nie jest możliwe, aby lokal znajdujący się w tym pawilonie był przedmiotem Prawa spółdzielczego.

Zatem odnosząc się do sytuacji przedstawionej przez pana posła Zbigniewa Kozaka, należy zauważyć, że w razie wątpliwości co do istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa osoba, która ma w tym interes prawny, może żądać ustalenia tego przez sąd, w tym przypadku ustalenia stanu prawnego lokalu – stosownie do art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego. Należy przy tym mieć na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 marca 2008 r., sygn. akt I ACa 200/2008, w którym sąd stwierdził, że wyrok w procesie o ustalenie, wydany na podstawie przepisu art. 189 K.p.c., ma wyłącznie charakter deklaracyjny. Oznacza to, że stwierdza istniejący już obiektywnie stan praw i stosunków prawnych. Powództwo o ustalenie nie może zmierzać do ukształtowania na nowo stosunków prawnych między stronami procesu, w tym również do zniwe-

czenia (uchylenia) skutków czynności prawnych dokonanych z ich udziałem. Dla uwzględnienia takiego powództwa nie jest wystarczające wylegitymowanie się interesem prawnym w ustaleniu stosunku prawnego lub prawa. Konieczne jest także wykazanie, że treść tego stosunku lub prawa znajduje oparcie w przepisach prawa materialnego, tzn. rzeczywiście istnieje.

Również sąd powszechny jest właściwy do rozstrzygnięcia kwestii zwrotu nakładów poniesionych na utrzymywanie pawilonu handlowego wykorzystywanego do prowadzenia działalności gospodarczej.

Przedstawiając powyższe informacje, wyrażam nadzieję, że pozwolą one wyeliminować wątpliwości zawarte w zapytaniu pana posła Zbigniewa Kozaka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 31 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

w sprawie działań, jakie podjęły kolejne rady ministrów od 2001 r. do 2011 r. w celu zapewnienia prawidłowego wykonania ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (10614)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka, nr SPS-024-10614/11, w sprawie działań, jakie podjęły kolejne rady ministrów od 2001 r. do 2011 r. w celu zapewnienia prawidłowego wykonania ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

1. Na mocy art. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 188, poz. 1848, ze zm.) spółdzielnia mieszkaniowa jest dobrowolnym zrzeszeniem nieograniczonej liczby osób, o zmiennym składzie osobowym i zmiennym funduszu udziałowym, które w interesie swoich członków prowadzi wspólną działalność gospodarczą. Spółdzielnia może prowadzić działalność społeczną i oświatowo-kulturalną na rzecz swoich członków i ich środowiska.

Jej celem jest zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych i innych potrzeb członków oraz ich rodzin przez dostarczanie członkom samodzielnych lokali mieszkalnych lub domów jednorodzinnych, a także lokali o innym przeznaczeniu – zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116, ze zm.).

Ustalenia statusu prawnego spółdzielni mieszkaniowych dokonał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 lipca 2009 r., sygn. akt K. 64/07, w którym stwierdził m.in. że: „W odróżnieniu od poprzednio obowiązujących przepisów konstytucyjnych, obecnie obowiązująca Konstytucja w żadnym z przepisów nie wspomina wprost o spółdzielczości, ale to nie znaczy, że tworzenie i działalność spółdzielni nie ma wymiaru konstytucyjnego (...)”.

Przed wszystkim w aspekcie konstytucyjnym spółdzielnie mieszkaniowe należy kwalifikować do dobrowolnych zrzeszeń (art. 12 Konstytucji), korzystających z gwarancji ustanowionych w art. 58 Konstytucji (...). Spółdzielnie mieszkaniowe, których celem jest zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych członków i ich rodzin, mają wynikający z Konstytucji szczególny status prawny, związany z ich rolą w realizacji zadań państwa wskazanych w art. 75 ust. 1 Konstytucji (...). Przepis ten, nie przewidując sam w sobie preferencji na rzecz jakiegokolwiek z prawnych form zaspokajania potrzeb mieszkaniowych, jest m.in. źródłem obowiązku władz publicznych tworzenia instytucji prawnych umożliwiających osobom fizycznym podejmowanie zbiorowych działań zmierzających do wybudowania dla siebie i swojej rodziny domu mieszkalnego lub lokalu mieszkalnego w budynku wielomieszkaniowym w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych przez korzystanie z danego domu lub lokalu (zob. P. 16/2008). Wyrazem szczególnego statusu prawnego spółdzielni mieszkaniowych jest również uregulowanie problematyki ich funkcjonowania w odrębnej ustawie. (...) Spółdzielnia mieszkaniowa, jako osoba prawna typu korporacyjnego, korzysta z konstytucyjnie zagwarantowanych wolności i praw jednostki, w tym zwłaszcza z ochrony własności i innych praw majątkowych (art. 64 Konstytucji). Nie ulega bowiem wątpliwości, że majątek spółdzielni stanowi przedmiot własności prywatnej (zob. P. 16/2008). Spółdzielnia nie jest abstrakcyjną konstrukcją prawną, podstawą jej bytu prawnego są osoby fizyczne (lub osoby prawne) do niej należące, a majątek należący do spółdzielni ma w świetle prawa służyć zaspokajaniu ich potrzeb (zob. K. 5/2001).

Wskazany powyżej wymiar konstytucyjny tworzenia i działalności spółdzielni mieszkaniowych skłania Trybunał do jednoczesnego zaakcentowania tego, że wszelka ingerencja ustawodawcza w prawa i wolności konstytucyjne przysługujące tym spółdzielniom oraz ich członkom musi spełniać kryteria proporcjonalności wyznaczone w art. 31 Konstytucji. Zatem ingerencja taka będzie uznana za dopuszczalną tylko wówczas, gdy dana regulacja jest w stanie doprowadzić do zamierzonych w niej skutków (zasada konieczności); jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest powiązana (zasada przydatności); a jej efekty pozostają w odpowiedniej proporcji do ciężarów nakładanych na jednostkę (zasada proporcjonalności sensu stricto) (...). Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny, „przesłanka konieczności ograniczenia w demokratycznym państwie z jednej strony

stawia przed prawodawcą każdorazowo wymóg stwierdzenia rzeczywistej potrzeby dokonania ingerencji w danym stanie faktycznym, z drugiej zaś – winna być rozumiana jako wymóg stosowania środków prawnych skutecznych (rzeczywiście służących realizacji zamierzonych celów), ale tylko tych niezbędnych (chroniących określone wartości w sposób bądź w stopniu nieosiągalnym przy zastosowaniu innych środków). Owa niezbędność oznacza również nakaz stosowania środków jak najmniej uciążliwych dla podmiotów, których prawa lub wolności ulegną ograniczeniu, bo ingerencja w sferę statusu jednostki musi pozostawać w racjonalnej i odpowiedniej proporcji do celów, których ochrona uzasadnia dokonane ograniczenie (...). Wprowadzenie ograniczeń wymaga ponadto ich uzasadnienia, przede wszystkim wskazania innej wartości konstytucyjnej, dla której prawo zostało „poświęcone” lub ograniczone (...).”

Wprowadzony przez art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 122, poz. 1024) w ustawie Prawo spółdzielcze (dalej: prawo spółdzielcze) nowy przepis, tj. art. 93a, przyznał ministrowi właściwemu do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej uprawnienia kontrolne wobec spółdzielni mieszkaniowych. Zgodnie z ww. przepisem art. 93a prawa spółdzielczego minister uprawniony jest do:

- 1) żądania informacji i danych dotyczących organizacji i działalności spółdzielni mieszkaniowych niezbędnych do dokonywania oceny zgodności z prawem i gospodarności działalności tych spółdzielni (§ 1),
- 2) występowania do właściwego związku rewizyjnego, w którym spółdzielnia jest zrzeszona, lub do Krajowej Rady Spółdzielczej z wnioskiem o przeprowadzenie lustracji (§ 2) w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa przez spółdzielnię,
- 3) monitorowania wykonywania wniosków z przeprowadzonej lustracji i w przypadku niewykonania przez spółdzielnię wniosków nakazania ich uwzględnienia w terminie 3 miesięcy (§ 5).

Analizując zakres wskazanych wyżej uprawnień, należy stwierdzić, że ograniczenia dla ministra wynikające z ww. przepisów wyraźnie wskazują, że nie są to uprawnienia nadzorcze. Stanowisko to zostało potwierdzone przez Trybunał Konstytucyjny, który w powołanym wyżej wyroku badał również zgodność przepisów art. 93a prawa spółdzielczego z przepisami Konstytucji RP. W uzasadnieniu do ww. wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził m.in., że „Uprawnienia nadzorcze oznaczają bowiem prawo do kontroli wraz z możliwością wiążącego wpływania na organy czy instytucje nadzorowane (...). Istotą nadzoru jest wyciąganie konsekwencji z zachowania jednostki podporządkowanej, które jest obserwowane z punktu widzenia określonego kryterium (...). Organ nadzorczy wyprowadza te konsekwencje, stosując środki nadzoru, którymi są możliwości władczego i jednostronnego oddziaływania na czynności podmiotu nadzorowanego (...).

Tymczasem uprawnienia przyznane ministrowi w art. 93a prawa spółdzielczego nie mają charakteru władczego (...). Obowiązek informacyjny spółdzielni wobec ministra (art. 93a § 1 prawa spółdzielczego) nie został obwarowany żadną sankcją, która by polegała na bezpośrednim i władczym wpłynięciu na zachowanie spółdzielni. Jedynie w przypadku gdy minister stwierdzi naruszenie prawa przez spółdzielnię mieszkaniową, występuje do właściwego związku rewizyjnego, w którym spółdzielnia jest zrzeszona, lub do Krajowej Rady Spółdzielczej z wnioskiem o przeprowadzenie lustracji (art. 93a § 2 prawa spółdzielczego). Podmioty te mają obowiązek wszcząć lustrację w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wniosku ministra (art. 93a § 3 prawa spółdzielczego), jednak ich beczynność również nie jest obwarowana żadną sankcją. Jeżeli spółdzielnia mieszkaniowa nie wykonuje wniosków z przeprowadzonej lustracji, minister nakazuje jej uwzględnienie tych wniosków w terminie 3 miesięcy (art. 93a § 5 prawa spółdzielczego). Także w tym przypadku niewykonanie nakazu ministra nie powoduje ujemnych konsekwencji dla spółdzielni mieszkaniowej.”

Badając przepisy art. 93a prawa spółdzielczego pod względem podejmowanych przez ministra rozstrzygnięć, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „(...) na gruncie art. 93a prawa spółdzielczego nie mamy do czynienia z władczym określeniem przez ministra sytuacji prawnej spółdzielni mieszkaniowej, a więc z wydaniem decyzji w ramach postępowania administracyjnego”.

Nawiązując zatem do pytania pana posła, o którym mowa na wstępie, w świetle przedstawionych powyżej fragmentów orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego należy mieć na uwadze ograniczenia ustawowe dotyczące działań, jakie mogą być podejmowane przez Radę Ministrów i ministra infrastruktury w celu prawidłowego wykonania ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

2. W celu poprawy jej funkcjonowania obowiązująca od dnia 24 kwietnia 2001 r. ustawa o spółdzielniach mieszkaniowych była wielokrotnie nowelizowana, z tego część nowelizacji miała miejsce z inicjatywy lub przy udziale Rady Ministrów, zwłaszcza w celu dostosowania przepisów do orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego (z dnia 17 grudnia 2008 r. i z dnia 15 lipca 2009 r.).

Były to następujące ustawy nowelizujące:

- 1) z dnia 21 grudnia 2001 r. o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych,

Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe (Dz. U. Nr 154, poz. 1802),

2) z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177),

3) z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 122, poz. 1024),

4) z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398),

5) z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 873),

6) z dnia 2 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 65, poz. 545),

7) z dnia 18 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 223, poz. 1779).

3. Rada Ministrów wielokrotnie przedstawiała stanowiska wobec regulujących działalność spółdzielni mieszkaniowych poselskich i senackich projektów ustaw przekazanych pod obrady Sejmu w okresie od III do VI kadencji, kierując się potrzebą zapewnienia prawidłowego wykonania ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, w tym przede wszystkim niedopuszczenia do wystąpienia negatywnych skutków nowelizacji w postaci zakłóceń funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych w przebiegu zaspokajania przez nie potrzeb mieszkaniowych ich członków.

W okresie III kadencji Sejmu (1997–2001 r.) były to stanowiska rządu wobec:

— poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo spółdzielcze (druk sejmowy nr 315),

— poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk sejmowy nr 407),

— poselskiego projektu ustawy o uregulowaniu stosunków własnościowych w spółdzielniach mieszkaniowych (druk sejmowy nr 399).

W okresie IV kadencji Sejmu (2001–2005 r.) były to stanowiska rządu wobec:

— poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk sejmowy nr 315),

— poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz zmianie niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2522).

W okresie V kadencji Sejmu (2005–2007 r.) były to stanowiska rządu wobec:

— poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 339),

— senackiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw dotyczących przekształceń własnościowych nieruchomości (druk sejmowy nr 602),

— poselskich projektów ustaw (druki sejmowe nr 767 i 768).

W okresie VI kadencji Sejmu (2007–2011 r.) były to stanowiska rządu wobec:

— senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk sejmowy nr 2260),

— poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk sejmowy nr 2487),

— poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo spółdzielcze, ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie (druk sejmowy nr 2510),

— senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk sejmowy nr 2544),

— poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach (druk sejmowy nr 3493),

— poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk sejmowy nr 3494).

4. Informuję Pana Marszałka, że w ramach realizacji uprawnień ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej wobec spółdzielni mieszkaniowych, o których mowa w art. 93a prawa spółdzielczego, sukcesywnie prowadzone są działania nakierowane na poprawę funkcjonowania tych spółdzielni.

Począwszy od dnia 22 lipca 2005 r., tj. od wejścia w życie ww. art. 93a, w związku z wnioskami członków spółdzielni mieszkaniowych ministerstwo wszczęło ok. 3500 postępowań wyjaśniających dotyczących około 700 spółdzielni mieszkaniowych. W zależności od wyników postępowania wyjaśniającego minister kierował:

— bezpośrednio wnioski do związków rewizyjnych lub Krajowej Rady Spółdzielczej o pilną lustrację spółdzielni, ze wskazaniem zakresu lustracji, lub

— żądanie rozszerzenia przez spółdzielnię zakresu obowiązkowej lustracji, o której mowa w art. 91 prawa spółdzielczego, o wskazane zagadnienia.

Doświadczenia z realizacji ww. uprawnień kontrolnych ministra potwierdzają, że dość często spełnienie w pełni oczekiwań członków spółdzielni nie jest możliwe. Wskazują jednocześnie na potrzebę istnienia uregulowań prawnych pozwalających na instytucjonalne, w tym nawet administracyjne, wspieranie członków w celu wzmocnienia ich w sporach ze spółdzielniami mieszkaniowymi. Należy mieć na uwadze, że spółdzielnie mieszkaniowe zarządzają majątkiem wielomiliardowej wartości powstałym z wpłat członków tych spółdzielni, a w poprzednim systemie politycznym również ze znaczącego zaangażowania środków budżetu państwa.

Minister infrastruktury, działając w oparciu o przyznane uprawnienia do kierowania gospodarką przestrzenną i mieszkaniową, udziela zainteresowa-

nym podmiotom wszelkich informacji i wyjaśnień w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania przepisów ustawy o spółdzielniach. Obejmują one udzielenie odpowiedzi na wystąpienia parlamentarzystów, rzecznika praw obywatelskich, Krajowej Rady Spółdzielczej, związków rewizyjnych zrzeszających spółdzielnie mieszkaniowe, członków spółdzielni i zrzeszających ich organizacji społecznych, organów statutowych spółdzielni mieszkaniowych oraz innych zainteresowanych osób prawnych i fizycznych.

W szczególności należy mieć na uwadze szeroką akcję informacyjną prowadzoną przez Ministerstwo Infrastruktury od dnia 31 lipca 2007 r., tj. od wejścia w życie ustawy z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 873). Napłynęła wówczas i nadal napływa liczna korespondencja dotycząca stosowania jej przepisów. W większości nie były i nie są to pisma ogólnikowe, wyrażające jedynie niezadowolenie z nowych uregulowań, lecz w przeważającej mierze takie, w których zawarto szereg merytorycznych, konkretnych zarzutów pod adresem poszczególnych zawartych w niej regulacji prawnych.

Duże znaczenie dla ministra infrastruktury miała w tym zakresie również korespondencja z rzecznikiem praw obywatelskich. Występował on m.in. z pytaniami dotyczącymi:

- finansowych zasad przenoszenia na członków, którym służą spółdzielcze lokatorskie prawa do lokali, odrębnej własności zajmowanych mieszkań,

- problematyki likwidacji zebrań przedstawicieli,

- zasady społecznego działania rad nadzorczych i ustawowego ograniczenia liczby kadencji rad nadzorczych,

- obowiązku posiadania strony internetowej, w tym obowiązku publicznego udostępniania danych dotyczących finansowej kondycji spółdzielni mieszkaniowej oraz protokołów z posiedzeń organów,

- pisemnej czy notarialnej formy umowy o ustanowienie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu,

- niemożności dotrzymania – z powodów obiektywnych – trzymiesięcznego terminu na dokonanie przekształceń własnościowych,

- ograniczenia katalogu osób uprawnionych do skorzystania ze zwolnienia z wpłat na fundusz remontowy.

Z kolei wśród pojawiających się pytań formułowanych w interpelacjach i zapytaniach poselskich i senatorskich oraz licznych wystąpieniach spółdzielni mieszkaniowych i osób zainteresowanych przeważały zagadnienia dotyczące:

- obowiązku prowadzenia odrębnie dla każdej nieruchomości ewidencji i rozliczenia przychodów i kosztów eksploatacji oraz ewidencji wpływów i wydatków funduszu remontowego,

- zasad tworzenia przez spółdzielnię nieruchomości jednobudynkowych dla potrzeb ustanawiania odrębnej własności lokali spółdzielczych,

- obligatoryjnego stosowania reżimu ustawy o własności lokali z momentem przeniesienia odrębnej własności ostatniego lokalu w budynku,

- zasad nabycia własności lokalu przez najemców spółdzielczych lokali mieszkalnych, które przed przejęciem przez spółdzielnię mieszkaniową były mieszkaniem przedsiębiorstw państwowych, państwowych osób prawnych lub państwowych jednostek organizacyjnych,

- wprowadzenia obowiązku dokonania przez spółdzielnię zmian swoich statutów nie później niż do dnia 30 listopada 2007 r. oraz zgłoszenia do Krajowego Rejestru Sądowego tych zmian przez spółdzielnię w ciągu 30 dni od dnia podjęcia uchwały, nie później niż do dnia 30 grudnia 2007 r.

Odpowiedzi na zgłaszane pytania i wątpliwości, jak również inne zagadnienia wynikające np. z nałożonego na spółdzielnie mieszkaniowe ustawowego obowiązku realizacji szeregu przepisów znowelizowanej ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, udzielane były przez Ministerstwo Infrastruktury przy wykorzystaniu wszelkich możliwych środków przekazu, w tym zarówno drogi korespondencyjnej, jak i mediów publicznych, czy też stron internetowych ministerstwa.

Należy wskazać chociażby na istotną z punktu widzenia zarówno członków, jak i organów statutowych spółdzielni, przedstawioną przez ministerstwo na stronie internetowej opinię w sprawie stosowania art. 8³ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w kontekście przepisów intertemporalnych art. 9 ust. 1 i 2 ustawy nowelizacyjnej z dnia 14 czerwca 2007 r., dotyczących najwyższych organów spółdzielni mieszkaniowych.

Informuję również, że po kilku miesiącach monitorowania funkcjonowania ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych znowelizowanej ustawą z dnia 14 czerwca 2007 r. minister infrastruktury w dniu 29 lutego 2008 r. przedłożył Komisji Infrastruktury obszerny materiał w formie informacji zawierającej kompleksową ocenę funkcjonowania ustawy i procesów, które uruchomiła.

„Informacja dotycząca funkcjonowania przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych po zmianach wprowadzonych ustawą z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw oraz propozycje zmian legislacyjnych” była w marcu 2008 r. przedmiotem obrad specjalnego posiedzenia sejmowej Komisji Infrastruktury.

5. Należy również zwrócić uwagę na stanowisko Rady Ministrów dotyczące spółdzielczości, w tym mieszkaniowej, przedstawione w dniu 24 czerwca 2010 r. na 69. posiedzeniu Sejmu w ramach „Informacji bieżącej dotyczącej sytuacji spółdzielczości”.

Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, występujący z upoważnienia pana premiera Donalda Tuska, przedstawił informację na temat działań podejmowanych przez rząd na rzecz rozwoju gospodarki spółdzielczej w Polsce. W swoim wystąpieniu stwierdził m.in., że „rząd (...) dostrzega potrzebę uporządkowania i poprawienia warunków prawnych funkcjonowania spółdzielczości w Polsce. Koalicyjny rząd dostrzegł taką potrzebę już kilka miesięcy po swoim powstaniu. (...) jeszcze w 2008 r. doszło do nawiązania roboczych kontaktów Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z Krajową Radą Spółdzielczą jako ustawowym reprezentantem ruchu spółdzielczego w Polsce. (...) W wyniku przeprowadzenia szeregu rozmów i konsultacji (...) doszliśmy do wniosku, iż należy stworzyć dokument stanowiący diagnozę stanu polskiej spółdzielczości, jego swistą fotografię, na podstawie której będzie można podjąć dalsze czynności organizacyjno-legislacyjne zmierzające do poprawy warunków rozwoju tego sektora w Polsce. Jeszcze w 2008 r. został utworzony zespół, który zajął się przygotowaniem takiego właśnie dokumentu. (...) W jego pracach uczestniczyli przedstawiciele Krajowej Rady Spółdzielczej oraz resortów: gospodarki, finansów, infrastruktury, pracy i polityki społecznej, rolnictwa i rozwoju wsi oraz resortu sprawiedliwości. Zespół zakończył pracę w styczniu bieżącego roku, przyjmując raport dotyczący spółdzielczości polskiej. Jest to dokument bardzo obszerny, ponad 50-stronnicowy, który został przekazany do wszystkich resortów oraz do Krajowej Rady Spółdzielczej, a za jej pośrednictwem do środowiska spółdzielczego.

Raport oprócz diagnozy obecnego stanu spółdzielczości zawiera także, co bardzo ważne, 17 rekomendacji do podjęcia konkretnych działań organizacyjno-prawnych. Raport prezentuje całą różnorodność branż podmiotów spółdzielczych, pokazuje, jak polska spółdzielczość prezentuje się na tle tego sektora w innych krajach, opisuje stan prawny, w jakim funkcjonuje, opisuje różnice między tą formą gospodarowania a podmiotami czysto komercyjnymi działającymi w oparciu o Kodeks spółek handlowych. (...) Obecnie (...) trwają prace nad powołaniem międzyresortowego zespołu do spraw opracowania założeń do ustawy Prawo spółdzielcze, którego prace w dużej mierze prowadzone będą w oparciu o przyjęty raport.”

Uzupełniając powyższą informację, należy dodać, że zgodnie z deklaracją przedstawioną Sejmowi RP zarządzeniem nr 45 prezesa Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie Międzyresortowego Zespołu do spraw opracowania projektu założeń projektu ustawy Prawo spółdzielcze zespół został powołany i przygotował projekt, który ostatecznie nie został skierowany do Sejmu RP.

Podsumowując, w trakcie dziesięcioletniego okresu funkcjonowania ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych zostało w niej wprowadzonych, przy aktywnym udziale Rady Ministrów i parlamentarzystów,

szereg korzystnych dla członków zmian i ulepszeń. Funkcjonowanie spółdzielni mieszkaniowych w świetle przepisów tej ustawy będzie nadal monitorowane i analizowane w celu skutecznego oddziaływania na poprawę jakości zaspokajania potrzeb mieszkaniowych w tych zasobach.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 31 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Kempy**

**w sprawie odszkodowań wypłaconych
przez Skarb Państwa przedsiębiorcom z tytułu
niesłusznego skazania na podstawie art. 585
§ 1 ustawy Kodeks spółek handlowych (10615)**

Szanowny Panie Marszałku! Stosownie do postanowień art. 193 ust. 1 w związku z art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej uprzejmie przesyłam na ręce Pana Marszałka odpowiedź na skierowane przez panią Beatę Kempę, a przekazane przez ministra skarbu państwa wraz z pismem z dnia 18 października 2011 r., znak DP-BS-0701-3/11 (DP/8328/11), zapytanie poselskie z dnia 23 września 2011 r. w sprawie odszkodowań wypłaconych przez Skarb Państwa przedsiębiorcom z tytułu niesłusznego skazania na podstawie art. 585 § 1 ustawy Kodeks spółek handlowych.

Po krótkim przedstawieniu stanu prawnego związanego z nowelizacjami art. 585 § 1 Kodeksu spółek handlowych zapytanie poselskie zawiera prośbę o przedstawienie informacji dotyczących wypłacania przedsiębiorcom przez Skarb Państwa w okresie 2000–2011 odszkodowań z tytułu niesłusznego skazania związanego z oskarżeniem o popełnienie przestępstwa z art. 585 § 1 ww. kodeksu oraz odszkodowań z tytułu niesłusznego zatrzymania lub tymczasowego aresztowania związanego z popełnieniem przestępstwa z ww. artykułu.

Jednocześnie – w przypadku wystąpienia takich wypłat – pani poseł prosi o podanie informacji dotyczących łącznej liczby spraw prowadzonych w ww. okresie przeciwko Skarbowi Państwa w związku z roszczeniami odszkodowawczymi, łącznej sumy odszkodowań wypłaconych przedsiębiorcom w tym okresie, jak również liczby spraw, w których zastępstwo procesowe sprawowała Prokuratura Generalna Skarbu Państwa.

Na wstępie pozwolę sobie przybliżyć kwestie związane z nowelizacją art. 585 K.s.h., który w pierwot-

nym brzmieniu penalizował działanie na szkodę spółki handlowej przez osobę biorącą udział w jej tworzeniu, będącą członkiem jej zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej albo likwidatorem, jak również nakłanianie do działania na szkodę spółki lub udzielanie pomocy do popełnienia tego przestępstwa.

Na mocy nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 106, poz. 622, ze zm.) dokonano ograniczenia zakresu przedmiotowego typu czynu zabronionego poprzez wprowadzenie limitujących odpowiedzialność znamion „nadużycia udzielonych uprawnień lub niedopełnienia ciężącego obowiązku” oraz „narażenia spółki na bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia jej znacznej szkody majątkowej”, a także wprowadzono prywatnoskargowy tryb ścigania tego przestępstwa. Zmiany te obowiązywały w okresie od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 12 lipca 2011 r.

Ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 133, poz. 767), która weszła w życie z dniem 13 lipca 2011 r., art. 585 K.s.h. został uchylony. Jednocześnie ustawa ta dokonała odpowiednich zmian art. 296 K.k. w kierunku recepcji niektórych unormowań, jakie przewidywał uchylany przepis. Zmiany te obejmowały:

a) dodanie § 1a, przewidującego zagrożenie karą pozbawienia wolności do lat 3, jeżeli sprawca, o którym mowa w § 1, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień lub niedopełnienie ciężącego na nim obowiązku spowodował bezpośrednie niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody majątkowej;

b) zmianę § 2, poprzez rozszerzenie zakresu jego zastosowania również do sprawcy przestępstwa określonego w § 1a;

c) dodanie § 4a, przewidującego wnioskowy tryb ścigania przestępstw określonych w tym artykule, jeżeli pokrzywdzonym nie jest Skarb Państwa.

W konsekwencji wprowadzonych zmian (w porównaniu do pierwotnego brzmienia przepisu art. 585 K.s.h.) aktualnie nie wypełniają znamion czynu zabronionego zachowania skutkujące wyrządzeniem szkody niemajątkowej lub majątkowej niebędącej znaczną szkodą albo gdy czyn został popełniony w inny sposób niż poprzez nadużycie udzielonych uprawnień lub niedopełnienie ciężącego obowiązku. W pozostałym zakresie czynu dotychczas kwalifikowane z art. 585 K.s.h. po zmianie przepisów powinny uzyskać kwalifikację prawną z art. 296 § 1, 1a lub 2 K.k.

W każdym razie jednak nie ulega wątpliwości, że zakres penalizacji zachowań określonych w dotychczas obowiązującym art. 585 K.s.h. został aktualnie ograniczony, co pociąga również za sobą odpowiednie konsekwencje procesowe.

W sprawach, w których wniesiono akt oskarżenia zarzucający popełnienie przestępstwa z art. 585 K.s.h., a w chwili uchylenia mocy obowiązującej tego przepisu nie zapadł prawomocny wyrok skazujący, sąd

(pierwszej lub drugiej instancji) jest zobowiązany do skorzystania z dyspozycji art. 4 § 1 K.k. i zastosowania w stosunku do oskarżonego ustawy dla niego względniejszej. W sytuacji gdy według ustawy nowej dane zachowanie uległo depenalizacji, sąd jest zobowiązany, z uwagi na zaistnienie przesłanki określonej w art. 17 § 1 pkt 2 K.p.k., wydać wyrok uniewinniający (jeżeli rozpoczęto przewód sądowy – art. 414 § 1 K.p.k.) lub umorzyć postępowanie (w pozostałych wypadkach).

Natomiast w sprawach, w których przed dniem utraty przez art. 585 K.s.h. mocy obowiązującej zapadły prawomocne wyroki skazujące, obejmujące zachowania po wejściu w życie przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw już niekaralne, należy zastosować dyspozycję art. 4 § 4 K.k. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli według nowej ustawy czyn objęty wyrokiem nie jest już zabroniony pod groźbą kary, skazanie ulega zatarciu z mocy prawa. Jak wskazał Sąd Najwyższy, zastosowanie tej normy wchodzi w grę w wypadku, po pierwsze, zasadności samego skazania, po wtóre zaś, w razie pełnej depenalizacji danego zachowania (wyrok z dnia 4 kwietnia 2006 r., III KK 339/05, OSNwSK 2006, poz. 727). Art. 4 § 4 K.k. utrzymuje zasadę, że w wypadku uchylenia karalności czynu objętego prawomocnym wyrokiem skazującym skazanie ulega zatarciu z mocy prawa. Działanie tej zasady rozciąga się na kary prawomocnie orzeczone, lecz jeszcze niewykonane i nie ma mocy wstecznej, tzn. nie można domagać się odszkodowania czy restytucji uiszczonych grzywien lub środków karnych.

Zgodnie z art. 552 § 1 i 2 K.p.k. przesłankami żądania od Skarbu Państwa odszkodowania za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę są: uniewinnienie lub skazanie na łagodniejszą karę w wyniku wznowienia postępowania lub kasacji albo uchylenie skazującego orzeczenia i umorzenie postępowania wskutek okoliczności, których nie uwzględniono we wcześniejszym postępowaniu.

Jak z powyższego wynika, przepisy art. 552 § 1 i 2 K.p.k. nie będą znajdowały zastosowania w odniesieniu do decyzji procesowych o uniewinnieniu lub umorzeniu postępowania w sprawach sądowych, zainicjowanych wniesieniem aktu oskarżenia o przestępstwa kwalifikowane z art. 585 K.s.h., w związku z częściową depenalizacją czynów zabronionych działania na szkodę spółki handlowej, o ile oczywiście zapadłe prawomocne orzeczenia nie naruszały prawa materialnego i procesowego obowiązującego w chwili ich wydania. W tych sytuacjach bowiem stosować się będzie przepisy art. 4 § 1 lub 4 K.k., a tym samym brak będzie podstaw do wznowienia postępowania, uwzględnienia kasacji czy uchylenia skazującego orzeczenia – co jest przesłanką wystąpienia z roszczeniami określonymi w rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego.

Przechodząc do odpowiedzi na zadane pytania, chcę poinformować panią poseł, że z informacji otrzy-

many z jednostek sądownictwa powszechnego wynika, że udzielenie odpowiedzi dotyczącej postępowań objętych zapytaniem poselskim jest utrudnione, zważywszy na to, iż po zakończeniu postępowania o odszkodowanie akta główne zawierające opis czynu przypisanego i kwalifikację prawną są zwracane sądowi I instancji (względnie prokuraturze w wypadku rozpatrywania sprawy związanej z oczywiście niesłusznym zatrzymaniem lub aresztowaniem).

Sądy zwracały także szczególną uwagę na to, że z uwagi na niskie zagrożenie sankcyjne w art. 585 § 1 przedmiotowego kodeksu przepis ten nie może być samoistną przesłanką do zastosowania tymczasowego aresztowania.

Wobec powyższego zdecydowana większość sądów poinformowała o braku wypłat przedsiębiorcom odszkodowań z tytułu niesłusznego skazania, zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania, związanego z oskarżeniem o popełnienie czynu z art. 585 § 1 K.s.h.

Sądy poinformowały o wypłaceniu odszkodowań w związku z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem związanym z popełnieniem szeregu czynów, w tym także z art. 585 § 1 K.s.h., w następujących sprawach:

— sygn. akt III Ko 1/09, w której przedsiębiorcy zarzucono popełnienie przestępstw z art. 296 § 3 K.k. w zw. z art. 296 § 1 K.k. w zb. z art. 304 K.k. w zb. z art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 296 § 3 K.k. w zw. z art. 296 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. i z art. 585 § 1 K.s.h. w zw. z art. 12 K.k. – wypłacono kwotę 133 500 zł (Sąd Okręgowy w Białymstoku),

— sygn. akt III Ko 11/09, w której przedsiębiorcy zarzucono popełnienie przestępstw z art. 296 § 3 K.k. w zw. z art. 296 § 1 K.k. w zb. z art. 304 K.k. w zb. z art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 296 § 3 K.k. w zw. z art. 296 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. oraz o czyn z art. 585 § 1 K.s.h. w zw. z art. 12 K.k. – wypłacono kwotę 130 000 zł (Sąd Okręgowy w Białymstoku),

— III Ko 79/02od, w której wnioskodawca został oskarżony m.in. o czyn z art. 482 K.h. i art. 300 § 1 K.h. – wypłacono kwotę 12000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia (Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim). Równocześnie chcę nadmienić, że żaden z sądów nie poinformował o wystąpieniu sytuacji, w której zastępstwo procesowe sprawowałyby Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że w sposób wyczerpujący i zadowalający dostarczyły pani poseł odpowiedzi na zadane pytania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 8 listopada 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji - z upoważnienia ministra - na zapytanie posła Pawła Arndta

w sprawie nieprecyzyjnego interpretowania przez Policję przepisów ustawy o broni i amunicji (10616)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 października 2011 r. (sygn. SPS-024-24325/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Pawła Arndta w sprawie nieprecyzyjnego interpretowania przez Policję przepisów o broni i amunicji uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, jak również zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców oraz zasady funkcjonowania strzelnic zostały określone w przepisach ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525, z późn. zm.).

Zgodnie z brzmieniem art. 10 ust. 1 ww. ustawy, właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni. W świetle art. 10 ust. 3 pkt 1 ustawy za ważną przyczynę dla pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej, osób i mienia uważa się w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia. Należy mieć na uwadze, że zastosowanie zwrotu „w szczególności” wskazuje, iż okoliczności, które organ powinien wziąć pod uwagę przy rozpatrywaniu wniosku strony, zostały wyliczone jedynie przykładowo. Ocena, czy w konkretnym przypadku takie szczególne zagrożenie występuje, należy każdorazowo do organów Policji, które powinny mieć na uwadze nie tylko subiektywny interes wnioskodawcy, ale przede wszystkim interes bezpieczeństwa i porządku publicznego. Warto w tym miejscu wskazać na utrwalone orzecznictwo sądów administracyjnych, zgodnie z którym istnieje szereg innych metod i środków przeciwdziałania stanom ewentualnego zagrożenia niż posiadanie broni palnej (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 listopada 2005 r., sygn. VI SA/Wa 950/05). Ponadto osoba ubiegająca się o broń obowiązana jest w toku postępowania administracyjnego przekonać organy Policji, iż legitymuje się taką cechą odróżniającą ją od ogółu obywateli, że w sposób niewątpliwy i oczywisty zasługuje na posługiwanie się bronią indywidualną (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 2008 r., sygn. VI SA/Wa 463/08).

Odnosząc się natomiast do problematyki dotyczącej wytwarzania amunicji, należy wskazać, iż art. 10 ust. 6 pkt 4 ww. ustawy nie zabrania posiadania amunicji wytworzonej na własny użytek przez osobę posiadającą pozwolenie na broń kolekcjonerską. Ponadto, stosownie do art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.), osoba taka, po okazaniu legitymacji posiadacza broni, może nabyć proch strzelniczy i spłonki.

Kwestia dotycząca nabycia amunicji została zaś uregulowana w art. 30 ust. 2 pkt 3 lit. a ww. ustawy, zgodnie z którym amunicję sprzedaje się osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom na podstawie:

— legitymacji posiadacza broni lub świadectwa broni;

— zaświadczenia wydanego odpowiednio przez właściwy organ Policji lub organ wojskowy, uprawniającego do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni wraz z amunicją do tej broni.

Wzór legitymacji posiadacza broni stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 22 grudnia 2003 r. w sprawie wzorów legitymacji posiadacza broni, zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni, legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, świadectwa broni oraz karty rejestracji broni (Dz. U. Nr 225, poz. 223). Zgodnie z ww. wzorem, osoba posiadająca pozwolenie na broń – wydane w celach kolekcjonerskich – nie jest uprawniona do nabycia amunicji na podstawie legitymacji. Nie ma jednak przeszkód prawnych, by osoba taka mogła zakupić amunicję na podstawie świadectwa broni lub zaświadczenia wydanego przez właściwy organ na jej wniosek (art. 12 ust. 2 ustawy o broni i amunicji).

Podsumowując, należy wskazać, iż posiadacze broni kolekcjonerskiej mają możliwość zarówno nabycia, jak i wytworzenia amunicji na własny użytek. W związku z niespójnością, jaka zachodzi pomiędzy przepisami ustawowymi a wykonawczymi, zostanie wkrótce podjęta inicjatywa zmiany ww. rozporządzenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 21 października 2011 r.

Odpowiedź

ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka

w sprawie polityki prywatyzacyjnej rządu
na przykładzie planowanej prywatyzacji
przedsiębiorstw Polskie Koleje Linowe SA
oraz ZEW Niedzica (10617)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie polityki prywatyzacyjnej rządu na przykładzie planowanej prywatyzacji Polskich Kolei Linowych SA oraz ZEW Niedzica SA (pismo z dnia 10 października 2011 r., znak: SPS-024-10617/11) na wstępie pozwolę sobie poinformować, iż jedynie kwestia prywatyzacji spółki Zespół Elektrowni Wodnych Niedzica SA znajduje się w zakresie kompetencji ministra skarbu państwa.

Mając powyższe na uwadze, udzielię odpowiedzi na pytania dotyczące spółki ZEW Niedzica SA. Natomiast informacje dotyczące prywatyzacji Polskich Kolei Linowych SA zostaną przesłane w formie załącznika*).

Rada Ministrów w drodze rozporządzenia upoważniła ministra skarbu państwa, który zgodnie z ustawą z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, ze zm.) zbywa akcje/udziały spółek Skarbu Państwa, do wyboru trybu sprzedaży akcji/udziałów spółek, biorąc pod uwagę w szczególności stopień skomplikowania planowanej transakcji, a także wielkość i kondycję ekonomiczno-finansową danej spółki. Z powyższego wynika, że ustawodawca nie nałożył na ministra skarbu państwa obowiązku przeprowadzenia konsultacji społecznych przed rozpoczęciem procesów prywatyzacji spółek Skarbu Państwa.

Praktyka procesów prywatyzacyjnych wskazuje, że poszczególne podmioty społeczne, samorządowe czy gospodarcze, jeżeli dostrzegały taką potrzebę, to z własnej inicjatywy zgłaszały swoje wątpliwości odnośnie do procesów prywatyzacji poszczególnych spółek. W tym przypadku Ministerstwo Skarbu Państwa, mając na uwadze zainteresowanie pracowników spółki oraz społeczności lokalnych procesem prywatyzacji, na bieżąco monitoruje otrzymywane sygnały z różnych środowisk i przekazuje je potencjalnemu inwestorowi. Inwestor sygnalizuje podczas rozmów, iż jest zainteresowany uzyskaniem akceptacji społeczności lokalnej, co pozwala spoglądać z optymizmem na proces prywatyzacji spółki.

Akcje ZEW Niedzica SA zbywane są w trybie negocjacji na podstawie publicznego zaproszenia. Z dotychczasowych doświadczeń wynika, iż strona społeczna zdecydowanie preferuje ten tryb prywatyzacji, tak więc sam wybór ww. trybu jest wyjściem naprze-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ciw oczekiwaniom pracowników spółki. Po dogłębnym przestudiowaniu sytuacji spółki w oparciu o analizy przedprywatyzacyjne dokonano wyboru trybu, który co prawda jest zdecydowanie najbardziej czasochłonnym, jak również najbardziej skomplikowanym trybem prywatyzacji, ale w przypadku tej spółki taki tryb zapewni pozyskanie wiarygodnego branżowego inwestora.

Obecnie w procesie prywatyzacji ZEW Niedzica SA wyłączność negocjacyjną do dnia 23 grudnia 2011 r. posiada spółka Energo-Pro a.s. z siedzibą w Svitavy, Republika Czeska. Decyzja o udzieleniu wyłączności negocjacyjnej temu podmiotowi została podjęta po dokonaniu oceny wszystkich złożonych ofert na nabycie akcji tej spółki.

Po zakończeniu negocjacji zostanie zawarta umowa sprzedaży akcji spółki z tym podmiotem, który zaoferuje najkorzystniejsze warunki transakcji, w szczególności cenę za akcje spółki, i będzie posiadał zdolność do sfinansowania tej transakcji.

Powyższe nie oznaczają, iż z potencjalnym inwestorem nie będą negocjowane tzw. zobowiązania pozacenowe. Ministerstwo Skarbu Państwa również zainteresowane jest wyborem inwestora, który zapewni rozwój spółki poprzez realizację określonych inwestycji, jak również w tym konkretnym przypadku będzie kontynuował współpracę z samorządami lokalnymi oraz innymi podmiotami, w szczególności ze stowarzyszeniem flisaków na rzece Dunajec i Pienińskim Parkiem Narodowym.

Po uzgodnieniu z wybranym inwestorem warunków umowy sprzedaży akcji spółki pracownicy spółki będą mogli przystąpić do rozmów w sprawie pakietu socjalnego, w tym również gwarancji zatrudnienia. Ministerstwo Skarbu Państwa nie jest stroną tych rozmów i nie bierze bezpośredniego udziału w tych negocjacjach. W przypadku braku porozumienia Ministerstwo Skarbu Państwa może ewentualnie podjąć rozmowy, aby elementy dotyczące spraw socjalnych w uzgodnieniu z inwestorem włączone zostały bezpośrednio do umowy sprzedaży akcji spółki.

Na chwilę obecną, biorąc pod uwagę stan zaawansowania procesu prywatyzacji spółki, jak również poufność procesu negocjacji, nie jest niestety możliwe przedstawienie szczegółowych informacji dotyczących warunków sprzedaży akcji spółki.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 7 listopada 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka

w sprawie zwrotu do UE 200 mln euro przeznaczonych na inwestycje kolejowe z powodu braku projektów (10618)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z 10 października 2011 r. (sygn. SPS-024-10618/11) przekazujące zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zwrotu do UE 200 mln EUR przeznaczonych na inwestycje kolejowe z powodu braku projektów poniżej przedstawiam stanowisko ministra infrastruktury dotyczące poruszanej kwestii.

Strona polska podczas śródkresowego przeglądu programów operacyjnych na lata 2007–2013, w tym Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, zaproponowała m.in. przesunięcie alokacji środków pomiędzy priorytetem Transport przyjazny środowisku a priorytetem Drogowa i lotnicza sieć TEN-T w wysokości 1,2 mld EUR. Chodzi o środki pierwotnie zarezerwowane na projekty kolejowe, które po realokacji miałyby być przeznaczone na projekty drogowe. Podstawową przesłanką do podjęcia decyzji o realokacji środków były oszczędności przetargowe, które nie mogłyby być skompensowane poprzez wprowadzenie nowych projektów ze względu na niewystarczającą ilość dostatecznie przygotowanych zadań inwestycyjnych. Nie oznacza to jednak, że rząd polski musi zwrócić powyższą kwotę do budżetu UE, została dokonana jedynie weryfikacja alokacji środków na poszczególne priorytety. Wszelkie zmiany w zapisach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” muszą być zatwierdzone przez Komisję Europejską. W związku z tym przedstawiona przez stronę polską propozycja przesunięcia 1,2 mld EUR na projekty drogowe musi być poddana ocenie i akceptacji przez Komisję Europejską. Należy zaznaczyć, że KE nie podjęła jeszcze ostatecznej decyzji w powyższej kwestii. Z uzyskanych w kontaktach roboczych z KE informacji wynika, że zgoda lub odmowa na przesunięcie środków w ramach PO IiŚ zostanie podjęta najwcześniej w pierwszych miesiącach 2012 r. Pojawiające się w mediach wypowiedzi przedstawicieli instytucji UE nie są oficjalnym stanowiskiem KE wobec propozycji realokacji środków.

Należy podkreślić, że w ramach PO IiŚ, który jest krajowym programem operacyjnym, wspierane są projekty modernizacyjne o znaczeniu ponadregionalnym. Środki z budżetu UE zostaną przeznaczone zatem m.in. na zakończenie modernizacji linii kolejowej E65 na odcinku Warszawa – Gdynia, modernizację kolejnych odcinków linii E30, budowę połączeń kolejowych centrów miast (Warszawy i Krakowa) z lotniskami (odpowiednio Lotnisko Chopina w Warszawie i MPL Kraków-Balice). Obecnie w ramach PO IiŚ zawarto kontrakty z wykonawcami robót budowlanych na modernizację prawie 590 km linii kolejowej.

wych, ponadto będą wdrażane systemy z zakresu automatyki kolejowej, jak system sterowania ruchem kolejowym czy ERTMS.

Uzupełnieniem planów modernizacji linii kolejowych prowadzonych przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA są projekty polegające na zakupie lub modernizacji taboru do przewozu osób realizowane przez PKP InterCity SA, Przewozy Regionalne sp. z o.o., Koleje Mazowieckie – KM sp. z o.o., Szybka Kolej Miejska sp. z o.o., PKP Szybka Kolej Miejska w Trójmieście sp. z o.o., a także marszałków województw. Celem tych inwestycji jest zwiększenie komfortu podróży pasażerów w relacjach międzyregionalnych, jak i na obszarze największych aglomeracji.

Środki przesunięte z kolei na drogi nie będą środkami straconymi, gdyż zostaną wykorzystane na dwie inwestycje drogowe, tj. budowę drogi ekspresowej S17, odcinek Kurów – Lublin (Witosa) oraz budowę drogi ekspresowej S3, odcinek Gorzów Wielkopolski – Międzyrzecz, o które został rozszerzony plan inwestycyjny Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad po zwiększeniu limitu wydatków w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Wspomniana propozycja rządu dotycząca przesunięcia środków jest działaniem, które ma na celu przede wszystkim minimalizację ryzyka niepełnego wykorzystania dostępnych funduszy unijnych. Ministerstwo Infrastruktury jest świadome ogromu potrzeb w zakresie rozbudowy infrastruktury transportowej Polski, a w szczególności modernizacji linii kolejowych. Jednakże zakres podejmowanych zadań uzależniony jest od możliwości finansowych budżetu państwa, zarządcy infrastruktury, jak i potencjału rynku wykonawców w zakresie branży kolejowej. Zadania realizowane przez resort i spółki odpowiedzialne za zarządzanie infrastrukturą kolejową zmierzają do podwyższenia jakości usług oferowanych pasażerom korzystającym z kolei. Pragnę podkreślić, iż ministerstwo dokonuje wszelkich starań, aby wykorzystać jak najwięcej środków na inwestycje kolejowe.

Ministerstwo Infrastruktury docenia konieczność realizacji połączenia kolejowego Podłęża – Piekielek jako elementu integrującego obszar woj. małopolskiego. Należy jednakże zaznaczyć, iż wspomniana inwestycja jest na wstępnym etapie koncepcyjnym. Biorąc pod uwagę, że jest to nowa linia kolejowa, jej realizacja wymaga przygotowania projektu budowlanego, uzyskania wszystkich niezbędnych decyzji administracyjnych (w tym decyzji środowiskowej) poprzedzonych konsultacjami społecznymi, opracowania dokumentacji przetargowej i przeprowadzenia zamówienia publicznego, wykonania robót budowlanych i rozliczenia wszystkich kosztów poniesionych na realizację inwestycji. Wymienione etapy wymagają czasu, co sprawia, że w obecnej perspektywie finansowej inwestycja ta jest niewykonalna.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 2 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Andrzeja Czumy**

**w sprawie transakcji handlowych
prowadzonych przez Centralę Zaopatrzenia
Hutnictwa SA (10619)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie złożone przez pana Andrzeja Czumę, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej (znak SPS-024-10619/11), w sprawie transakcji handlowych prowadzonych przez Centralę Zaopatrzenia Hutnictwa SA uprzejmie informuję, co następuje.

Agencja Rozwoju Przemysłu SA jest posiadaczem większościowego pakietu akcji spółki Centrala Zaopatrzenia Hutnictwa SA. Z przedstawionych Ministerstwu Skarbu Państwa informacji wynika, iż Centrala Zaopatrzenia Hutnictwa SA nie prowadziła bezpośredniej działalności w sektorze produkcji i handlu oknami, zaś współpraca z firmą Urzędowski sp. z o.o. polegała na udzieleniu jej finansowania. Współpraca ta była w określonym czasie rentowna dla spółki.

Jednocześnie Agencja Rozwoju Przemysłu SA poinformowała, iż w związku z brakiem regulowania wielu wierzytelności przysługujących CZH SA ze strony Urzędowski sp. z o.o. spółka wystąpiła do sądu o wydanie stosownych nakazów zapłaty, które otrzymała. Jednocześnie zawiadzenia wymaga, iż wierzytelności Centrali Zaopatrzenia Hutnictwa SA zostały zabezpieczone na majątku dłużnika (hipoteka, zastawy rejestrowe na środkach trwałych). Wartość tych zabezpieczeń przewyższa wartość wierzytelności.

W celu ochrony interesów spółki zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości Urzędowski sp. z o.o. Upadłość likwidacyjna dłużnika została ogłoszona 12 kwietnia 2011 r.

W związku z nadal toczącym się postępowaniem upadłościowym w obecnej chwili nie jest możliwe oszacowanie potencjału strat, jakie może finalnie ponieść CZH SA w wyniku współpracy z firmą Urzędowski sp. z o.o.

Jednocześnie Agencja Rozwoju Przemysłu SA poinformowała, iż CZH SA nie realizowała fikcyjnych transakcji ze spółką Urzędowski sp. z o.o. lub jej kontrahentami, takimi jak m.in. Galux sp. z o.o. Wszelki obrót gospodarczy pomiędzy CZH SA i tymi podmiotami, a w szczególności jego prawidłowość i rzetelność, był przedmiotem niezależnych audytów przeprowadzonych przez Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy oraz kancelarię prawną DLA Piper Wiater spółka komandytowa. Nie wykazały one uchybień w działalności i decyzjach podejmowanych przez CZH SA.

Ponadto odpowiadając na pytanie pana posła dotyczące faktury VAT nr 01/02/2010 na rzecz Galux sp. z o.o. (według informacji przedstawionych Ministerstwu Skarbu Państwa), uprzejmie informuję, iż

CZH SA po dokonaniu zapłaty równowartości, na podstawie zamówienia firmy Urzędowski sp. z o.o., otrzymała opisany fakturą towar w postaci tarcicy, który został dostarczony do firmy Urzędowski sp. z o.o. Potwierdza to zgromadzona dokumentacja magazynowa.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 7 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Czumy**

**w sprawie działań Policji w zakresie wykrycia
sprawców uprowadzenia i zabójstwa
mieszkańców Milanówka w 1994 r. i 2006 r.
(10620)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 13 października 2011 r. (sygn. SPS-024-10620/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Andrzeja Czumy w sprawie działań Policji w zakresie wykrycia sprawców uprowadzenia i morderstwa mieszkańców Milanówka w 1994 r. i 2006 r. uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W sprawie zabójstwa wymienionych w wystąpieniu mieszkańców Milanówka, do którego doszło w dniu 24 września 1994 r., w Komendzie Powiatowej Policji w Grodzisku Mazowieckim prowadzone było postępowanie przygotowawcze pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Grodzisku Mazowieckim. Realizowane w ramach przedmiotowego śledztwa czynności procesowe, jak również prowadzone równoległe działania operacyjno-rozpoznawcze nie doprowadziły do ustalenia sprawców przestępstwa. W związku z nieustaleniem sprawców postępowanie przygotowawcze zostało umorzone.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że sprawy dotyczące zaginięcia w 2006 r. wymienionego w wystąpieniu małżeństwa z Milanówka są kontynuowane w ramach grupy zadaniowej powołanej decyzją nr 306/2009 komendanta stołecznego Policji. Czynności w powyższej sprawie nadzoruje Komenda Główna Policji, ponadto osobiście monitoruję postęp i tempo prac.

Sygnalizowane w wystąpieniu niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariuszy Komisariatu Policji w Milanówku oraz Komendy Powiatowej Policji w Grodzisku Mazowieckim, prowadzących postępowanie w powyższej sprawie, było przedmiotem śledztwa Prokuratury Okręgowej w Białymstoku. W ramach przedmiotowego postępowania stwierdzono, że

działania policjantów prowadzone były zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. W związku z powyższym w dniu 29 listopada 2010 r. wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa wobec braku znamion czynu zabronionego.

Warto również dodać, że w 2008 r. w Wydziale Kontroli Komendy Stołecznej Policji przeprowadzono postępowanie skargowe w sprawie zarzutów sformułowanych przez synów zaginionego w 2006 r. małżeństwa z Milanówka dotyczących opieszałości Policji w czynnościach wykonywanych w sprawach poszukiwawczych. Dokonane ustalenia wykazały, iż czynności poszukiwawcze prowadzone były zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Czynności te realizowane były wielokierunkowo.

Jednocześnie informuję, że postępowanie przygotowawcze dotyczące pozbawienia wolności małżeństwa z Milanówka zaginionego w 2006 r. prowadził Wydział do Spraw Przemoczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi. Przedmiotowe śledztwo zostało umorzone w dniu 14 kwietnia 2011 r. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

W odniesieniu do poruszonej w wystąpieniu kwestii posiadania pozwolenia na broń przez potencjalnych sprawców wymienionych przestępstw uprzejmie informuję, że w stosunku do jednego z mieszkańców Milanówka – co do którego we wcześniejszej korespondencji kierowanej do Policji sugerowano, że jest on zamieszany w zaginięcie wskazanych w wystąpieniu osób – ustalono, iż decyzją komendanta stołecznego Policji z dnia 8 listopada 2002 r. mężczyzna ten uzyskał pozwolenie na posiadanie broni palnej sportowej (w celu uprawiania strzelectwa sportowego).

W dniu 27 sierpnia 2009 r. komendant stołeczny Policji w związku z powzięciem informacji o toczącym się w Komendzie Powiatowej Policji w Grodzisku Mazowieckim postępowaniu przygotowawczym, w którym ww. osoba posiadająca broń palną sportową została wskazana jako ewentualny sprawca, na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525, z późn. zm.), wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie cofnięcia pozwolenia na posiadanie broni palnej sportowej oraz na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy wydał postanowienie o przejęciu do depozytu Wydziału Postępowania Administracyjnych KSP broni palnej należącej do strony. Przedmiotowa broń została w dniu 8 września 2009 r. wraz z legitymacją przekazana do depozytu WPA KSP i znajduje się w nim do chwili obecnej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w wyniku złożonego zażalenia na bezczynność organu (niewydanie decyzji administracyjnej) akta sprawy dotyczącej cofnięcia pozwolenia na posiadanie broni palnej sportowej w dniu 26 października 2010 r. zostały przekazane do organu II instancji celem przeprowadzenia stosownego postępowania. Komendant główny Policji postanowieniem z dnia 30 listopada 2010 r. uznał zażalenie za bezzasadne.

W związku z faktem, iż strona skorzystała z przysługującego prawa i złożyła skargę na bezczynność, akta zostały przekazane do wojewódzkiego sądu administracyjnego celem przeprowadzenia stosownego postępowania. W dniu 10 października 2011 r. akta zostały zwrócone do WPA KSP wraz z wyrokiem zobowiązującym komendanta stołecznego Policji do wydania decyzji administracyjnej w sprawie cofnięcia pozwolenia na posiadanie broni palnej sportowej do dnia 10 listopada 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 2 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Andrzeja Czumy**

**w sprawie finansowania filmów o charakterze
historycznym z funduszy publicznych (10621)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Andrzeja Czumy w sprawie finansowania filmów o charakterze historycznym z funduszy publicznych (przesłane pismem z dnia 13 października 2011 r., nr SPS-024-10621/11) uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie przedstawionych poniżej wyjaśnień.

Film pt. „Kret” w reżyserii Rafaela Lewandowskiego otrzymał dofinansowanie z Programu Operacyjnego Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej „Produkcja filmowa”, priorytet: Debiuty reżyserskie. Projekt nie był więc oceniany w kategoriach filmu historycznego, tylko jako film fabularny będący wyrazem artystycznej wizji autora.

W planie finansowania wymienionego filmu łączne środki publiczne stanowiły kwotę 2,3 mln zł (58,15% budżetu filmu), z czego dofinansowanie PISF – 2 mln i dofinansowanie Instytucji Filmowej „Silesia Film” – 300 tys.

Zgodnie z obowiązującą ustawą o kinematografii decyzję o dofinansowaniu projektów filmowych podejmuje, po zasięgnięciu opinii ekspertów, dyrektor Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej. Obowiązujące przepisy w tym zakresie nie przewidują udziału Instytutu Pamięci Narodowej.

Projekty o podobnej tematyce, które otrzymały dofinansowanie PISF, to ogólnie znane i dostępne na rynku następujące filmy:

— „Rysa” w reżyserii Michała Rosy (dofinansowanie w formie dotacji 2 mln zł),

— „Korowód” w reżyserii Jerzego Stuhra (dofinansowanie w formie dotacji 1,8 mln zł),

— „ENEN” w reżyserii Feliksa Falka (dofinansowanie w formie dotacji 2,8 mln zł),

— „Różyczka” w reżyserii Jana Kidawy-Błońskiego (dofinansowanie w formie dotacji 2,8 mln zł),

— „Uwikłanie” w reżyserii Jacka Bromskiego (dofinansowanie w formie pożyczki 2,8 mln zł).

Przedstawiane w tych filmach sylwetki współpracowników SB są zróżnicowane, ale za każdym razem jednak kwestia współpracy ze służbami ma negatywny wydźwięk.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 21 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie świadczeń emerytalnych byłych
żołnierzy Wojsk Ochrony Pogranicza (10622)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 13 października 2011 r. (sygn. SPS-024-10622/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Tadeusza Iwińskiego w sprawie świadczeń emerytalnych byłych żołnierzy Wojsk Ochrony Pogranicza uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż Wojska Ochrony Pogranicza, utworzone w 1945 r., od dnia 1 stycznia 1949 r. do dnia 14 grudnia 1954 r. podlegały ministrowi bezpieczeństwa publicznego. Powyższe znajduje potwierdzenie m.in. w przepisach art. 61 ust. 1 dekretu Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 1951 r. o służbie wojskowej oficerów i generałów Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 22, poz. 172, z późn. zm.), zgodnie z którym przewidziane w tym dekreście uprawnienia ministra obrony narodowej i podległych mu władz wojskowych przysługiwały ministrowi bezpieczeństwa publicznego i podległym mu władzom w stosunku do oficerów wojsk wewnętrznych, oraz art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1952 r. o służbie wojskowej szeregowców i podoficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 20, poz. 129), zgodnie z którym przewidziane w ustawie uprawnienia ministra obrony narodowej i podległych mu władz wojskowych przysługiwały ministrowi bezpieczeństwa publicznego i podległym mu władzom w stosunku do szeregowców i podoficerów wojsk wewnętrznych. Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. Nr 6, poz. 46, z późn. zm.) w skład Sił Zbrojnych wchodziły, obok wojsk lądowych, wojsk

lotniczych, marynarki wojennej oraz wojsk ochrony przeciwlotniczej, także wojska wewnętrzne, które obejmowały wojska bezpieczeństwa wewnętrznego oraz wojska ochrony pogranicza.

Na mocy art. 11 ust. 1 dekretu Rady Państwa z dnia 7 grudnia 1954 r. o naczelnych organach administracji państwowej w zakresie spraw wewnętrznych i bezpieczeństwa publicznego (Dz. U. Nr 54, poz. 269, z późn. zm.) zniesiony został urząd ministra bezpieczeństwa publicznego, w miejsce którego na mocy art. 1 ww. dekretu utworzono urząd ministra spraw wewnętrznych. Zgodnie z art. 2 dekretu o naczelnych organach administracji państwowej (...) zakres działania ministra spraw wewnętrznych obejmował m.in. kierownictwo działalnością Wojsk Ochrony Pogranicza. Jak przy tym wskazano w art. 11 ust. 2 dekretu o naczelnych organach administracji państwowej (...), sprawy administracji wewnętrznej wymienione w art. 2 ww. dekretu, należące przed wejściem w życie dekretu do zakresu działania m.in. ministra bezpieczeństwa publicznego (a zatem także sprawowanie kierownictwa działalnością Wojsk Ochrony Pogranicza), przeszły do zakresu działania ministra spraw wewnętrznych oraz podległych mu organów.

Tym samym minister spraw wewnętrznych przejął, jako następca prawny ministra bezpieczeństwa publicznego, kompetencje związane ze sprawowaniem kierownictwa działalnością Wojsk Ochrony Pogranicza. Kompetencje te minister spraw wewnętrznych zachował na gruncie przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych i zakresie działania podległych mu organów (Dz. U. Nr 38, poz. 172, z późn. zm.). W myśl bowiem art. 2 ust. 1 te same ustawy do zakresu działania ministra spraw wewnętrznych należały m.in. sprawy ochrony granic państwowych.

Kompetencje związane z ochroną granic państwowych zachował minister spraw wewnętrznych również na gruncie przepisów ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. U. Nr 30, poz. 181, z późn. zm.). Stosownie bowiem do art. 1 ust. 1 ww. ustawy minister spraw wewnętrznych był naczelnym organem administracji państwowej realizującym politykę państwa m.in. w dziedzinie ochrony granicy państwa. W myśl zaś art. 2 ust. 1 ustawy o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych do zakresu działania ministra spraw wewnętrznych należał m.in. nadzór nad działalnością Straży Granicznej. Straż Graniczna, wykonująca obecnie zadania ochrony granicy państwowej, utworzona została na mocy ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 116, poz. 675, z późn. zm.), zastępując w tym zakresie Wojska Ochrony Pogranicza (zgodnie bowiem z art. 148 ust. 3 ustawy o Straży Granicznej z dniem zorganizowania Straży Granicznej Wojska Ochrony Pogranicza zostały rozformowane).

Wskazać również należy, iż zgodnie z art. 151 ust. 1 ustawy o Straży Granicznej żołnierze zawodowi i policjanci, pełniący w dniu wejścia w życie usta-

wy, czyli w dniu 19 listopada 1990 r., służbę w Wojskach Ochrony Pogranicza, którzy zgłoszą się w trybie przewidzianym w art. 34 ust. 1 ustawy o Straży Granicznej i zostaną przyjęci do służby w Straży Granicznej, podlegają zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej lub służby w Policji, z chwilą przyjęcia do służby w Straży Granicznej. Jak stanowi z kolei art. 151 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej, żołnierze zawodowi i policjanci pełniący służbę w Wojskach Ochrony Pogranicza, których nie przyjęto do Straży Granicznej, podlegają zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej lub służby w Policji. Zachowują oni uprawnienia przewidziane dla żołnierzy zawodowych i policjantów zwolnionych ze służby na podstawie przepisów obowiązujących w Wojsku Polskim i Policji. Stosownie natomiast do art. 151 ust. 3 ustawy o Straży Granicznej żołnierzom zawodowej służby wojskowej lub policjantom, którzy podejmą służbę w Straży Granicznej w trybie, o którym mowa w art. 151 ust. 1 ustawy o Straży Granicznej, czas pełnienia zawodowej służby wojskowej lub służby w Policji wlicza się do okresu służby w Straży Granicznej w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tą służbą.

Odnosząc się do przepisów regulujących uprawnienia byłych żołnierzy Wojsk Ochrony Pogranicza w zakresie prawa do świadczeń emerytalnych, pragnę zauważyć, iż w zakresie powyższych uprawnień zastosowanie mogą mieć zarówno przepisy ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, z późn. zm.), dalej powoływanej jako „ustawa emerytalna”, jak również przepisy ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.). Uzależnione jest to od tego, czy były żołnierz Wojsk Ochrony Pogranicza podjął służbę w Straży Granicznej, na zasadach określonych w ustawie o Straży Granicznej. W takim przypadku zastosowanie znajdą przepisy ustawy emerytalnej.

Zgodnie z art. 1 ww. ustawy funkcjonariuszom Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, zwanym dalej „funkcjonariuszami”, zwolnionym ze służby, przysługuje z budżetu państwa, na zasadach określonych w ustawie, zaopatrzenie emerytalne z tytułu wysługi lat lub w razie całkowitej niezdolności do służby, a członkom ich rodzin – w razie śmierci żywiciela.

Stosownie do art. 12 ustawy emerytalnej emerytura policyjna przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który w dniu zwolnienia posiada 15 lat służby

w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej lub w Służbie Więziennej, z wyjątkiem funkcjonariusza, który ma ustalone prawo do emerytury określonej w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obliczonej z uwzględnieniem okresów służby i okresów z nią równorzędnych.

Jako równorzędne ze służbą w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i w Służbie Więziennej ustawodawca, w art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, traktuje: okresy służby w charakterze funkcjonariusza Urzędu Ochrony Państwa (art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej), okresy służby w charakterze funkcjonariusza Policji państwowej, Milicji Obywatelskiej, z wyjątkiem służby określonej w art. 13 ust. 2 ww. ustawy (art. 13 ust. 1 pkt 1a ustawy emerytalnej), okresy służby w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą lustracyjną”, na zasadach określonych w art. 15b ustawy emerytalnej, z wyjątkiem służby określonej w art. 13 ust. 2 ustawy emerytalnej (art. 13 ust. 1 pkt 1b ustawy emerytalnej), służbę wojskową uwzględnianą przy ustalaniu prawa do emerytury wojskowej (art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej), okresy służby w charakterze funkcjonariusza Służby Ochrony Kolei, jeżeli funkcjonariusz przeszedł bezpośrednio do służby w Milicji Obywatelskiej lub w Służbie Więziennej w terminie do dnia 1 kwietnia 1955 r. (art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej), oraz okresy zatrudnienia lub służby w zawodowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej i nauki w szkołach pożarniczych, w charakterze członka Korpusu Technicznego Pożarnictwa, a także funkcjonariusza pożarnictwa w terminie do dnia 31 stycznia 1992 r. (art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej).

Zgodnie zaś z art. 13 ust. 2 ustawy emerytalnej przepisu art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej nie stosuje się do służby w latach 1944–1956 w charakterze funkcjonariusza organów bezpieczeństwa państwa, porządku i bezpieczeństwa publicznego, jeżeli przy wykonywaniu czynności służbowych funkcjonariusz popełnił przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości lub naruszające dobra osobiste obywatela i za to został zwolniony dyscyplinarnie, umorzono wobec niego postępowanie karne ze względu na znikomy lub nieznaczny stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu lub został skazany z winy umyślnej prawomocnym wyrokiem sądu.

Stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o:

1) 2,6% podstawy wymiaru – za każdy dalszy rok tej służby;

2) 2,6% podstawy wymiaru – za każdy rok okresów składkowych poprzedzających służbę, nie więcej jednak niż za trzy lata tych okresów;

3) 1,3% podstawy wymiaru – za każdy rok okresów składkowych ponad trzyletni okres składkowy, o którym mowa w pkt 2;

4) 0,7% podstawy wymiaru – za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę.

W myśl z kolei art. 15b ust. 1 ustawy emerytalnej w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

1) 0,7% podstawy wymiaru – za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944–1990;

2) 2,6% podstawy wymiaru – za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz art. 13 ust. 1 pkt 2–4 ustawy emerytalnej.

Jak stanowi art. 15b ust. 3 ustawy emerytalnej, do okresów, o których mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy, na żądanie wnioskodawcy, mogą być doliczone w pełnym wymiarze okresy służby w latach 1944–1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości państwa polskiego. Podkreślenia wymaga, iż wskazany powyżej przepis został dodany na podstawie art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145).

Przechodząc do analizy przepisów ustawy lustracyjnej, wskazać należy, iż zgodnie z art. 2 ust. 1 ww. ustawy organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ww. ustawy, są:

1) Resort Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego;

2) Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego;

3) Komitet do Spraw Bezpieczeństwa Publicznego;

4) jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1–3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954 r.;

5) instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im

jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych;

6) Akademia Spraw Wewnętrznych;

7) Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza;

8) Zarząd Główny Służby Wewnętrznej jednostek wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki;

9) Informacja Wojskowa;

10) Wojskowa Służba Wewnętrzna;

11) Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego;

12) inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r., sygn. akt K 6/09, w którym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż:

„1. Art. 15b ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, Nr 121, poz. 1264 i Nr 191, poz. 1954, z 2005 r. Nr 10, poz. 65 i Nr 130, poz. 1085, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 82, poz. 559, z 2008 r. Nr 208, poz. 1308 oraz z 2009 r. Nr 24, poz. 145, Nr 79, poz. 669, Nr 95, poz. 785 i Nr 161, poz. 1278), dodany przez art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145):

a) jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji,

b) w zakresie, w jakim przewiduje, że emerytura osoby, która była członkiem Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego wynosi 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby w Wojsku Polskim po dniu 8 maja 1945 r. do dnia 11 grudnia 1981 r., jest niezgodny z art. 32 Konstytucji.

2. Art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, Nr 121, poz. 1264 i Nr 191, poz. 1954, z 2005 r. Nr 10, poz. 65, Nr 90, poz. 757 i Nr 130, poz. 1085, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 66, poz. 402 i 409 i Nr 220, poz. 1410 oraz

z 2009 r. Nr 24, poz. 145 i Nr 95, poz. 786), w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 1 lit. a ustawy z 23 stycznia 2009 r. powołanej w punkcie 1, jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji.

3. Art. 13 ust. 1 pkt 1b ustawy z 18 lutego 1994 r. powołanej w punkcie 2, dodany przez art. 2 pkt 1 lit. b ustawy z 23 stycznia 2009 r. powołanej w punkcie 1, jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji.

4. Art. 15b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. powołanej w punkcie 2, dodany przez art. 2 pkt 3 ustawy z 23 stycznia 2009 r. powołanej w punkcie 1, jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji”.

Wskazać również należy uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., sygn. akt II UZP 2/11, zgodnie z którą: „za każdy rok pełnienia służby w latach 1944–1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia”.

Zdaniem Sądu Najwyższego „żaden rodzaj, ani sposób wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odesłania do art. 15 tej ustawy nie daje osobom, które pełniły w latach 1944–1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjno-dezubekizacyjnej, możliwości prawnych ani argumentów prawnych lub prawniczych do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2 organach bezpieczeństwa państwa. Przeciwnie, poddane analizie przepisy są jednoznacznie czytelne, a przeto jasne i niewymagające szczególnie pogłębionej analizy prawnej ani prawniczej. Pomimo to Sąd Najwyższy uznał, że rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia prawnego było niezbędne ze względu na znaczną liczbę adresatów poddanych analizie regulacji prawnych, którym wskutek zastosowania spornych przepisów organy emerytalne skorygowały (obniżyły) w istotny sposób

wysokość pobieranych emerytur z zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych”.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wskazanej powyżej uchwały stwierdził ponadto, iż: „jasny, jednoznacznie czytelny i niepozostawiający wątpliwości jest art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, który w ust. 1 stanowi, że emerytura osoby, która w latach 1944–1990 pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa (o naturze totalitarno-komunistycznej), o których mowa w ustawie lustracyjno-dezubekizacyjnej, wynosi 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok takiej służby. Takie same zasady obliczania emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy potwierdza normatywne brzmienie art. 13 ust. 1 pkt 1b ustawy zaopatrzeniowej, który traktuje okresy wymienionej służby w organach bezpieczeństwa państwa totalitarnego w latach 1944–1990 jako okresy równorzędne ze służbą w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i w Służbie Więziennej, ale na zasadach określonych w art. 15b tej ustawy, z wyjątkiem służby określonej w ust. 2 art. 13, który w ogóle wyklucza możliwość uznania za równorzędne okresów służby w latach 1944–1956 w charakterze funkcjonariusza organów bezpieczeństwa państwa, porządku i bezpieczeństwa publicznego, jeżeli przy wykonywaniu czynności służbowych funkcjonariusz popełnił przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości lub naruszające dobra osobiste obywatela i za to został zwolniony dyscyplinarnie, umorzono wobec niego postępowanie karne ze względu na znikomy lub nieznaczny stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu lub został skazany z winy umyślnej prawomocnym wyrokiem sądu. Te ”kryminogenne” okresy były i nadal są pomijane przy ustalaniu prawa do świadczeń z zaopatrzenia emerytalno-rentowego funkcjonariuszy służb mundurowych”.

W ocenie Sądu Najwyższego: „tylko okresy równorzędne ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2–4 ustawy zaopatrzeniowej, podlegają uwzględnieniu do ustalenia wysokości emerytury z przelicznikiem po 2,6% podstawy wymiaru emerytury z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy (art. 15b ust. 1 pkt 2 tej ustawy), co oznacza, że nieobjęte normatywnym oddziaływaniem art. 15b ust. 1 pkt 2 ustawy okresy równorzędnej służby w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjno-dezubekizacyjnej, są przeliczane z zastosowaniem przelicznika 0,7% podstawy wymiaru emerytury (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej)”.

Sąd Najwyższy podkreślił również, iż: „istotne znaczenie w obowiązującym porządku prawnym ma to, że walor normatywny art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy został konstytucyjnie potwierdzony wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-A 2010 nr 2, poz. 15), zawierającym obszerne i wnikliwie afirmatywne uzasadnienie poddanych analizie regulacji ustawowych. Odmienne wykładnia tych konstytucyjnie potwierdzonych regulacji ustawowych byłaby sprzeczna zarówno z porządkiem ustawowym jak i porządkiem konstytucyjnym, ponieważ dokonywanie wykładni *contra legem*, sprzecznej z normatywnym porządkiem ustawowym i wartościami konstytucyjnymi, jest wykluczone i niedopuszczalne w demokratycznym państwie prawnym i osądzie jurysdykcyjnym”.

Mając powyższe na uwadze, w opinii Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, w stosunku do byłych żołnierzy zawodowych Wojsk Ochrony Pogranicza, pełniących służbę w latach 1944–1990, w strukturach Zwiadu Wojsk Ochrony Pogranicza (który został uznany za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu przepisów ustawy lustracyjnej), do których mają zastosowanie przepisy ustawy emerytalnej, przy obliczaniu wymiaru emerytury należy brać pod uwagę przepis art. 15b ustawy emerytalnej. W świetle wykładni przepisów ustawy emerytalnej, wskazanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego konstytucyjność art. 15b ustawy emerytalnej, jak również powołanej uchwały Sądu Najwyższego, przepis art. 15b ustawy emerytalnej, w opinii Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Wątpliwości nie budzi również okoliczność, iż Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza ustawodawca zaliczył do organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu przepisów ustawy lustracyjnej.

Niezależnie od powyższego pragnę zauważyć, iż stosownie do art. 13a ustawy emerytalnej przekazanie informacji o tym, które osoby i w jakich okresach pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa, należy do Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Instytut Pamięci Narodowej – Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu został zobowiązany do sporządzenia, na wniosek organu emerytalnego, na podstawie posiadanych akt osobowych informacji o przebiegu służby danego funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa i do jej przekazania organowi emerytalnemu. Wskazanie zatem okresów służby w organach bezpieczeństwa państwa należy do kompetencji Instytutu Pamięci Narodowej.

Nadmienić należy także, że informacja o przebiegu służby, o której mowa powyżej, zgodnie z art. 13a ust. 5 ww. ustawy jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb.

Organ emerytalny został natomiast zobowiązany do przeliczenia emerytury osobom, które służyły w organach bezpieczeństwa państwa, na podstawie otrzymanej z Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu informacji według zasad określonych w art. 15b ustawy

emerytalnej. Należy dodać, że zgodnie z ww. ustawą przeliczenia emerytur dokonywane były przez Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Biuro Emerytalne Służby Więziennej, a więc dotyczyły byłych żołnierzy Zwiadu Wojsk Ochrony Pogranicza, którzy pobierają emerytury z tych organów emerytalnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 27 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie podziału środków
w ramach Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko” na przykładzie
projektu aglomeracji Giżycko (10623)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Tadeusza Iwińskiego z dnia 7 października br. w sprawie projektu „Mazurski Masterplan: Regulacja Gospodarki Wodno-Ściekowej w Gminach Regionu WJM – Aglomeracja Giżycko” pragnę przekazać poniższe informacje.

Dobór kryteriów dla działania 1.1: Gospodarka wodno-ściekowa w aglomeracjach powyżej 15 tys. RLM, zgodnie z którymi oceniany jest każdy projekt złożony zarówno w trybie konkursowym, jak i indywidualnym, pozwala wszystkim potencjalnym beneficjentom dobrze przygotowanych projektów na przejście procedury oceny pod kątem formalnym oraz merytorycznym. W ramach działania 1.1 Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” do tej pory ogłoszono 6 konkursów, w ramach których złożono ponad 430 wniosków o dofinansowanie. Na tej podstawie można śmiało stwierdzić, iż dobrze przygotowane projekty ubiegające się o dofinansowanie w ramach procedury konkursowej uzyskują dofinansowanie niezależnie od wielkości aglomeracji (powyżej 15 tys. RLM), na terenie której planuje się realizację przedsięwzięcia. Kryteria wyboru projektów zostały zoptymalizowane w taki sposób, aby projekty aplikujące o środki w ramach POIiŚ wpisywały się w cele zarówno działania, osi priorytetowej, jak i programu operacyjnego. Jednocześnie do chwili obecnej w ramach osi I–V POIiŚ zawarto z beneficjentami 520 umów o dofinansowanie na łączną kwotę dofinansowania z funduszy UE w wysokości ok. 16 mld zł.

Projekt pn. „Mazurski Masterplan: Regulacja Gospodarki Wodno-Ściekowej w Gminach Regionu WJM – Aglomeracja Giżycko” został złożony do WFOŚiGW w Olsztynie w ramach VI konkursu POIiŚ. W wyniku oceny merytorycznej I stopnia projekt uzyskał 39,52 pkt (na 61 możliwych) i znalazł się na 23. miejscu listy rankingowej jako projekt rezerwowego. Następnie została zakończona ocena merytoryczna II stopnia, w wyniku której projekt został oceniony pozytywnie, kwalifikując się do uzyskania dofinansowania. W związku ze zmianą wielkości alokacji dla działania 1.1, wynikającej m.in. ze zmiennego kursu EUR/PLN oraz oszczędności na innych realizowanych projektach, instytucja pośrednicząca przeprowadziła aktualizację listy rankingowej, w wyniku której przedsięwzięcie realizowane przez Wodociągi i Kanalizację – Aglomeracja Giżycko sp. z o.o. uzyskało status projektu podstawowego. W konsekwencji w dniu 26 września br. zostało wydane potwierdzenie instytucji pośredniczącej w sprawie przyznania, dofinansowania dla inwestycji pn. „Mazurski Masterplan: Regulacja Gospodarki Wodno-Ściekowej w Gminach Regionu WJM – Aglomeracja Giżycko”.

Ponadto na podstawie informacji przekazanych przez WFOŚiGW w Olsztynie (instytucja wdrażająca) pragnę poinformować, że w chwili obecnej prowadzone są negocjacje w zakresie podpisania umowy o dofinansowanie, którą planuje się zawrzeć do 23 listopada br.

Dodatkowo pragnę przekazać, iż oprócz Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” istnieją alternatywne formy współfinansowania inwestycji z zakresu gospodarki wodno-ściekowej. Dla projektów realizowanych na obszarach aglomeracji poniżej 15 tys. RLM w ramach każdego województwa potencjalni beneficjenci mogą ubiegać się o środki z regionalnego programu operacyjnego. Również Program Operacyjny „Rozwój obszarów wiejskich” umożliwi realizację zadań w zakresie „Podstawowych usług dla ludności i gospodarki wiejskiej”, polegających m.in. na inwestycji obejmującej zakres gospodarki wodnej i ściekowej. Możliwe jest również współfinansowanie inwestycji wodno-ściekowych ze środków właściwych wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej. Ponadto Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie (NFOŚiGW) w ramach prowadzonego przez siebie programu priorytetowego może udzielić dopłat do kredytów na realizację przedsięwzięć z zakresu m.in. budowy, rozbudowy lub modernizacji oczyszczalni ścieków komunalnych; budowy, rozbudowy lub modernizacji zbiorczych systemów kanalizacji sanitarnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Maćkowiak-Pandera

Warszawa, dnia 27 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Marka Matuszewskiego****w sprawie przyznania dodatkowych środków
na aktywne formy zwalczania bezrobocia
w pow. pabianickim (10624)**

W związku z przekazaniem przy piśmie SPS-024-10624/11 z dnia 19 października 2011 r. zapytaniem poselskim Marka Matuszewskiego w sprawie przyznania dodatkowych środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. w powiecie pabianickim uprzejmie informuję.

Wysokość środków Funduszu Pracy możliwych do wydatkowania w danym roku budżetowym ustala Sejm RP, zatwierdzając plan finansowy tego funduszu, stanowiący integralną część ustawy budżetowej. W ramach tego planu na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu samorządy powiatowe pozyskują środki w kwotach:

— limitów określonych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019),

— określonych przez samorząd województwa na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego,

— przyznanych z rezerwy ministra pracy i polityki społecznej.

W 2011 r. samorząd powiatowy w Pabianicach otrzymał odpowiednio 4504,8 tys. zł, 2312,6 tys. zł oraz 700,0 tys. zł w lipcu z rezerwy ministra na finansowanie realizacji programu zwiększającego aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus. O środki na finansowanie innych programów, w tym aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, samorząd powiatowy w Pabianicach nie ubiegał się.

Rezerwa ministra została już wyczerpana przy zachowaniu śladowej kwoty środków na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe. Pozostałe programy przewidziane w „Zasadach przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r.” mogą być uruchamiane w ramach pozyskanych ponadplanowych przychodów Funduszu Pracy i uzyskania zgody ministra finansów.

Minister pracy i polityki społecznej poza środkami Funduszu Pracy nie dysponuje innymi środkami umożliwiającymi wspieranie osób bezrobotnych, dlatego podjęte zostało działanie umożliwiające przemieszczenie w sierpniu na aktywne formy części środków z limitów przyznanych na pozostałe zadania fakultatywne. W efekcie środki na aktywne formy

w 159 powiatowych urzędach pracy zwiększają się łącznie o 25,9 mln zł. Wśród 11 PUP w woj. łódzkim przemieszczenie 210 tys. zł dotyczy PUP w Pabianicach.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 2 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej****w sprawie propozycji ze strony Ministerstwa
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
uczczenia 400. rocznicy hołdu ruskiego (10625)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pani Gabrieli Masłowskiej, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 27 października br., nr SPS-024-10625/11, w sprawie propozycji uczczenia 400. rocznicy hołdu ruskiego uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

Pragnę wyjaśnić, że Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego uczestniczy w organizacji uroczystości i obchodów wskazanych przez Sejm RP drogą przyjętych uchwał w sprawie ustanowienia roku czy patrona (w 2011 r. byli to polscy laureaci Nagrody Nobla: Czesław Miłosz i Maria Skłodowska-Curie). Sejmowa Komisja Kultury i Środków Przekazu (VI kadencji) na wniosek różnych klubów parlamentarnych zgłosiła szereg propozycji na rok 2012 i posłowie zaakceptowali trzy wybitne postaci: księdza Piotra Skargi, Józefa Ignacego Kraszewskiego oraz Janusza Korczaka.

Gros realizowanych inicjatyw jest finansowanych i dofinansowanych w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego. W związku z 400. rocznicą hołdu ruskiego nie zostały złożone żadne wnioski. Ze swej strony uprzejmie informuję, że obydwa obrazy autorstwa Jana Matejki poświęcone temu wydarzeniu historycznemu znajdują się w stałych ekspozycjach: „Carowie Szujscy na sejmie warszawskim” – w Domu Jana Matejki w Krakowie oraz „Carowie Szujscy wprowadzeni przez Żółkiewskiego na sejm warszawski przed Zygmunta III w roku 1611” – w Muzeum Narodowym we Wrocławiu.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Zuchowski

Warszawa, dnia 16 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie ewidencji przypadków padnięć koni
po dokonaniu czipowania (10626)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo, znak: SPS-024-10626/11 z dnia 27 października 2011 r., przy którym przesłano zapytanie z dnia 21 października 2011 r. pani Gabrieli Masłowskiej, poseł na Sejm RP, w sprawie ewidencji przypadków padnięcia koni po dokonaniu zabiegu elektronicznej identyfikacji (czipowania), uprzejmie informuję, że zgodnie z informacją głównego lekarza weterynarii do organów Inspekcji Weterynaryjnej nie wpłynęły zgłoszenia dotyczące padnięcia koni związanego z wykonanym zabiegiem wszczepienia elektronicznego transpondera (czipa).

Zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 1 oraz art. 42 ust. 1a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2008 Nr 213, poz. 1342, z późn. zm.) posiadacz zwierząt gospodarskich ma obowiązek natychmiast powiadomić powiatowego lekarza weterynarii o każdym przypadku padnięcia bydła, owiec lub kóz. Ponadto w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt, a w szczególności m.in. znacznej liczby nagłych padnięć zwierząt każdego gatunku, posiadacz zwierzęcia jest obowiązany do niezwłocznego zawiadomienia organu Inspekcji Weterynaryjnej albo najbliższego podmiotu świadczącego usługi z zakresu medycyny weterynaryjnej, albo wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

Polski Związek Hodowców Koni, który na podstawie art. 13a ust. 2 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. U. z 2008 r. Nr 204, poz. 1281 oraz z 2009 r. Nr 116, poz. 976) jest upoważniony do prowadzenia centralnej bazy danych koniowatych, poinformował, że od dnia 22 grudnia 2009 r. za pomocą wszczepienia elektronicznego transpondera zidentyfikowano 82 651 sztuk koni. W tym okresie firma ubezpieczeniowa, która ubezpiecza pracowników PZHK wykonujących zabiegi elektronicznej identyfikacji koni, przyjęła 4 wnioski o odszkodowanie z tytułu padnięcia konia po wykonanym zabiegu elektronicznej identyfikacji. Spośród tych wniosków w jednym przypadku firma uznała roszczenie i wypłaciła odszkodowanie, w jednym przypadku sprawę umorzono, a dwa przypadki są aktualnie rozpatrywane.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 17 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie zawarcia w programach nauczania
wiedzy o hołdzie ruskim (10627)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Gabrieli Masłowskiej (SPS-024-10627/11) w sprawie zawarcia w programach nauczania wiedzy o hołdzie ruskim uprzejmie wyjaśniam:

W obowiązującej od roku szkolnego 2009/2010 podstawie programowej przedmiotu historia określonej w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) położony został nacisk na treści nauczania dotyczące historii ojczyzny, w tym na kształtowanie postaw poszanowania tradycji i kultury własnego narodu oraz gotowości do przejęcia dziedzictwa. Koncepcja nowej podstawy programowej historii zakłada również przygotowanie młodego pokolenia do aktywnego uczestnictwa w życiu publicznym oraz lepsze rozumienie otaczającego świata i mechanizmów życia społecznego i politycznego.

Treści nauczania dotyczące stosunków polsko-rosyjskich w XVII w. uwzględnia podstawa programowa historii dla III etapu edukacyjnego (gimnazjum) oraz IV etapu edukacyjnego (szkoły ponadgimnazjalne), nie wyszczególniając wydarzenia, jakim było złożenie przed królem Zygmuntem III Wazą hołdu przez cara Wasyla IV Szujskiego i jego braci.

Odpowiadając na pytanie pani poseł, czy programy szkolne dla dzieci i młodzieży zawierają wiedzę o hołdzie ruskim, pragnę poinformować, że program nauczania wybiera nauczyciel, a dyrektor szkoły dopuszcza do użytku w danej szkole zaproponowany program nauczania (rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie dopuszczania do użytku w szkole programów wychowania przedszkolnego i programów nauczania oraz dopuszczania do użytku szkolnego podręczników, Dz. U. Nr 89, poz. 730). Program nauczania może być dopuszczony do użytku w danej szkole, jeżeli zawiera treści zgodne z treściami nauczania określonymi w podstawie programowej. Nauczyciel, realizując program nauczania, powinien rozszerzać treści nauczania zawarte w podstawie programowej, zatem może omówić z uczniami wydarzenie historyczne z 29 października 1611 r. znane jako hołd ruski.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 8 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Szejnfelda**

**w sprawie problemu związanego z brakiem
modernizacji linii kolejowej nr 354 (10628)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Adama Szejnfelda skierowane do ministra infrastruktury przy piśmie, nr SPS-024-10628/11, z dnia 4 listopada 2011 r., w sprawie problemu związanego z brakiem modernizacji linii kolejowej nr 354 Poznań Główny POD – Piła Główna, przedkładałam poniższą informację.

Zadaniami priorytetowymi Ministerstwa Infrastruktury oraz PKP Polskich Linii Kolejowych SA jest realizacja działań inwestycyjnych przewidzianych w dokumencie pn. „Wieloletni program inwestycji kolejowych do roku 2013 z perspektywą do roku 2015” przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 7 listopada 2011 r. Linia nr 354 Poznań Główny POD – Piła Główna nie została ujęta w tym dokumencie.

Z informacji uzyskanych od PKP PLK SA wynika, iż omawiana linia znajduje się w złym stanie technicznym i wymaga kompleksowej wymiany nawierzchni. Odtworzenie parametrów technicznych linii oraz wyeliminowanie ograniczeń prędkości w prowadzeniu ruchu pociągów leży w gestii PKP Polskich Linii Kolejowych SA, jak również władz samorządowych województwa wielkopolskiego. Na linii kolejowej nr 354 występuje aktualnie 6 ograniczeń prędkości. Koszt likwidacji tych ograniczeń oszacowano na około 13,4 mln zł. Obecnie na linii nr 354 trwa naprawa główna polegająca na wymianie podkładów i oczyszczaniu tłuczni. Planuje się, że po zakończeniu prac przywrócona będzie prędkość rozkładowa w torze nr 2 na odcinku Złotniki – Wągrowo do $V=70$ km/h. Zakres prowadzonych robót jest finansowany ze środków własnych PKP PLK SA i Funduszu Kolejowego, a ich wartość kosztorysowa wynosi 7100 tys. zł.

Ponadto w sierpniu 2011 r. między PKP Polskie Linie Kolejowe SA a władzami województwa wielkopolskiego zawarta została umowa dotycząca zasad współfinansowania kosztów wykonania studium wykonalności dla realizacji zadania pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 345 Poznań Główny POD – Piła Główna”. Koszty zostały rozłożone po połowie między PKP Polskie Linie Kolejowe SA i województwo wielkopolskie. W ramach umowy spółka PKP Polskie Linie Kolejowe zobowiązała się do określenia zakresu i warunków planowanej modernizacji, a województwo wielkopolskie do uzgodnienia zakresu modernizacji i dofinansowania kosztów wykonania studium wykonalności. Jednakże podkreślić należy, iż realizacja tej inwestycji jest uzależniona od pozyskania w kolejnej perspektywie finansowej, czyli po 2014 r.

środków z budżetu państwa, Unii Europejskiej czy też Funduszu Kolejowego.

Biorąc pod uwagę powyższe, proszę o przyjęcie niniejszego stanowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 17 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie zmniejszenia liczby godzin
informatyki w szkołach średnich (10629)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Wojciecha Szaramy (nr SPS-024-10629/11) w sprawie zmniejszenia liczby godzin informatyki w szkołach ponadgimnazjalnych, uprzejmie informuję.

Liczba godzin przeznaczonych na informatykę oraz pozostałe przedmioty nauczania (zarówno w zakresie podstawowym, jak i rozszerzonym) została ustalona wstępnie w trakcie prac nad nową podstawą programową kształcenia ogólnego, co miało miejsce w 2008 r. Są to liczby godzin gwarantujące pełną realizację opracowanych przez nauczycieli programów nauczania uwzględniających cele i treści nauczania określone w podstawie programowej kształcenia ogólnego dla poszczególnych przedmiotów w odpowiednich typach szkół.

Nowa podstawa programowa dla szkół ponadgimnazjalnych: zasadniczej szkoły zawodowej, liceum ogólnokształcącego i technikum, zacznie obowiązywać od 1 września 2012 r. i będzie wdrażana sukcesywnie, począwszy od klasy I ww. typów szkół. Zgodnie z nową podstawą programową w liceum ogólnokształcącym i technikum przedmioty obowiązkowe będą nauczane w zakresie podstawowym lub w zakresie rozszerzonym:

1) tylko w zakresie podstawowym – przedmioty: wiedza o kulturze, podstawy przedsiębiorczości, wychowanie fizyczne i edukacja dla bezpieczeństwa;

2) w zakresie podstawowym i w zakresie rozszerzonym:

a) język polski, język obcy nowożytny, język mniejszości narodowej lub etnicznej, język regionalny, matematyka; uczeń realizuje zakres podstawowy albo zakres rozszerzony (wymagania szczegółowe dla zakresu rozszerzonego obejmują także wszystkie wymagania szczegółowe dla zakresu podstawowego);

b) historia, wiedza o społeczeństwie, geografia, biologia, chemia, fizyka, informatyka; uczeń obowiązkowo realizuje zakres podstawowy (zakres rozszerzony stanowi kontynuację nauczania danego przedmiotu w zakresie podstawowym);

3) tylko w zakresie rozszerzonym – przedmioty: historia muzyki, historia sztuki, język łaciński i kultura antyczna, filozofia.

Szkoła ma obowiązek zadbać o wszechstronny rozwój każdego ucznia i dlatego dla uczniów, którzy wybiorą kształcenie w zakresie rozszerzonym z przedmiotów matematyczno-przyrodniczych, został przewidziany dodatkowy przedmiot uzupełniający: historia i społeczeństwo, którego realizacja ma za zadanie poszerzyć wiedzę uczniów w zakresie nauk humanistycznych oraz ukształtować w nich postawy obywatelskie. Natomiast dla uczniów, którzy wybiorą kształcenie w zakresie rozszerzonym z przedmiotów humanistycznych, został przewidziany dodatkowy przedmiot uzupełniający: przyroda, którego realizacja ma za zadanie poszerzyć ich wiedzę w zakresie nauk matematyczno-przyrodniczych.

W liceum ogólnokształcącym uczeń będzie miał obowiązek wyboru od 2 do 4 przedmiotów spośród proponowanych przez szkołę przedmiotów ujętych w podstawie programowej w zakresie rozszerzonym, przy czym co najmniej jednym z tych przedmiotów powinna być historia, biologia, geografia, fizyka lub chemia.

W technikum uczeń będzie miał obowiązek wyboru 2 przedmiotów spośród proponowanych przez szkołę przedmiotów ujętych w podstawie programowej w zakresie rozszerzonym, związanych z kształceniem w określonym zawodzie. Jednym z tych przedmiotów powinna być matematyka, biologia, geografia, fizyka lub chemia.

Na nauczanie informatyki w zakresie podstawowym przeznaczona jest 30 godzin, a w zakresie rozszerzonym dodatkowo 180 godzin w cyklu kształcenia.

Zwiększenie liczby godzin nauczania informatyki ujętej w podstawie programowej kształcenia ogólnego, zarówno w zakresie podstawowym, jak i rozszerzonym, spowodowałoby dodatkowe skutki finansowe, których pokrycie w obecnej sytuacji finansowej państwa nie jest możliwe.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 8 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie analizy leczenia pacjentów
ponadlimitowych i regulowania należności
za nadwykonania przez NFZ (10630)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z zapytaniem pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 20 października 2011 r. w sprawie analizy leczenia pacjentów ponadlimitowych i regulowania należności za nadwykonania przez Narodowy Fundusz Zdrowia, przesłanym przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 3 listopada 2011 r., znak: SPS-024-10630/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej tzw. nadwykonań, pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważana w konkretnej sytuacji, wynikającej m.in. z dysponowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia dodatkowymi środkami finansowymi.

Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów art. 118 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych dotyczących gospodarki finansowej Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z którymi plan finansowy Narodowego Funduszu Zdrowia jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie zgodnie z art. 132 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych łączna suma zobowiązań Narodowego Funduszu Zdrowia wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia.

Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą, zawarta na okres oznaczony (np. na rok), nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń

zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych (m.in. porody, leczenie inwazyjne ostrych zespołów wieńcowych, populacyjne badania przesiewowe) powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub „nielimitowanych”. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Ponadto z informacji prezesa NFZ wynika, że odnotowana na koniec 2010 r. łączna wartość niesfinansowanych ponadlimitowych świadczeń zdrowotnych w Śląskim OW NFZ wyniosła 8 752,29 tys. zł i stanowiła 0,13% poniesionych przez Śląski OW NFZ kosztów świadczeń zdrowotnych. Kwota niesfinansowanych na koniec 2010 r. przez Śląski OW NFZ ponadlimitowych świadczeń zdrowotnych w rodzaju leczenie szpitalne wyniosła 2 416,69 tys. zł i stanowiła 0,07% wartości sfinansowanych przez oddział kosztów świadczeń w rodzaju leczenie szpitalne.

Odnosząc się do kwestii wyceny świadczeń zdrowotnych, uprzejmie informuje, że cena świadczenia opieki zdrowotnej (w tym cena punktu rozliczeniowego świadczenia zdrowotnego) jest jednym z elementów podlegających ocenie i negocjacji w trakcie postępowania konkursowego o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie bowiem z uregulowaniami art. 139 i 148 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zawieranie przez NFZ umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, z zastrzeżeniem art. 159, odbywa się po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań, a wyboru oferty komisja dokonuje w wyniku porównania ofert, w szczególności w zakresie ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szule

Warszawa, dnia 28 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie zgody na budowę
domu mieszkalnego na działce leżącej
w sąsiedztwie cmentarza (10631)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na zapytanie pana Piotra Polaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 października 2011 r., w sprawie zgody na budowę domu mieszkalnego na działce leżącej w sąsiedztwie cmentarza, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zasady zakładania, prowadzenia i zamykania cmentarzy reguluje ustawa z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 295, ze zm.). Jednym z aspektów zakładania cmentarza jest jego usytuowanie. Ogólna zasada dotycząca umiejscowienia cmentarza wyrażona jest w art. 5 ust. 1 ustawy, który stanowi, że cmentarze powinny znajdować się na ogrodzonym terenie, odpowiednim pod względem sanitarnym.

Wyżej wymieniona ustawa upoważnia ministra właściwego do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, do określenia, w drodze rozporządzenia, jakie tereny uznaje się za odpowiednie pod względem sanitarnym na cmentarze, przy czym rozporządzenie w szczególności powinno określać szerokość pasów izolujących teren cmentarny od innych terenów, a w szczególności terenów mieszkaniowych, odległość cmentarza od źródeł ujęcia wody, wymagania co do poziomu wód gruntowych na terenach przeznaczonych pod cmentarze. Przedmiotową sprawę reguluje obowiązujące rozporządzenie ministra gospodarki komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze (Dz. U. z 1959 r. Nr 52, poz. 315).

Rozporządzenie stanowi, że teren pod cmentarz powinien być lokalizowany w sposób wykluczający możliwość wywierania szkodliwego wpływu cmentarza na otoczenie. W szczególności na cmentarze należy przeznaczać tereny na krańcach miast, osiedli lub gromad w izolacji od zabudowań, na gruntach przeznaczonych pod zieleń publiczną lub odpowiednich na jej urządzenie, w pobliżu miejscowej sieci komunikacyjnej. Przed zatwierdzeniem lokalizacji cmentarza należy zbadać grunty (...), stosunki wodne, istniejące zespoły roślinne.

Postanowienia § 3 rozporządzenia stanowią, że odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, od zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz studzien, źródeł i strumieni, służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych, powinna wynosić co najmniej 150 m; odległość ta może być zmniejszona do 50 m, pod wa-

runkiem że teren w granicach 50–150 m odległości od cmentarza posiada sieć wodociągową i wszystkie budynki korzystające z wody są do tej sieci podłączone. Wyżej wymieniony zapis odnosi się przede wszystkim do odległości nowo budowanych cmentarzy od istniejącej zabudowy.

W odniesieniu do już istniejących cmentarzy zastosowanie znajduje przepis § 7 rozporządzenia, zgodnie z którym jego przepisów nie stosuje się do cmentarzy już istniejących, jeżeli ich zastosowanie uniemożliwiłoby korzystanie z cmentarza, a właściwy powiatowy inspektor sanitarny nie sprzeciwia się dalszemu korzystaniu z tego cmentarza. Przepisy rozporządzenia nie znajdują zastosowania przy lokalizacji nowej zabudowy w sąsiedztwie istniejącego cmentarza, niezależnie od tego, czy został on wybudowany przed czy po wejściu w życie rozporządzenia. Stanowisko takie oparte jest na literalnej wykładni przepisów rozporządzenia i potwierdzone wyrokami sądów administracyjnych, a w szczególności wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 7 kwietnia 2008 r. w sprawie II SA/Kr 386/06. W wyroku tym sąd orzekł, że nie można w żaden sposób uznać, że rozporządzenie reguluje ograniczenia w lokalizowaniu nowej zabudowy w sąsiedztwie istniejących już cmentarzy.

Należy jednak zauważyć, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie wydał w dniu 17 marca 2011 r. wyrok w sprawie II SA/Lu 876/10, w którym zajął odmienne stanowisko. Zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie przepis § 3 rozporządzenia ministra gospodarki komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarzu, dotyczy zarówno lokalizacji nowych cmentarzy w stosunku do istniejącej zabudowy, jak i lokalizacji nowej zabudowy w stosunku do istniejących cmentarzy.

Zgodnie z informacją umieszczoną na stronie internetowej orzeczenia.nsa.gov.pl wyrok ten nie jest jeszcze prawomocny. Uprawomocnienie się wyroku bądź analogiczne stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego może spowodować zmianę stanowiska.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 1 grudnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Sławomira Neumanna**

**w sprawie możliwości uzyskania
przez osobę fizyczną niespokrewnioną
w I stopniu uprawnienia do świadczenia
pielęgniacyjnego (10632)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na wystąpienie z dnia 7 listopada 2011 r., dotyczące zapytania posła Sławomira Neumanna, w sprawie możliwości uzyskania przez osobę fizyczną niespokrewnioną w I stopniu uprawnienia do świadczenia pielęgnacyjnego, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przysługuje:

1) matce albo ojcu lub

2) innym osobom, na których zgodnie z przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.) ciąży obowiązek alimentacyjny,

3) opiekunowi faktycznemu dziecka (zgodnie z art. 3 pkt 14 ustawy o świadczeniach rodzinnych opiekun faktyczny to osoba, która sprawuje faktyczną opiekę nad dzieckiem i wystąpiła do sądu z wnioskiem o jego przysposobienie)

jeżeli nie podejmują lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji albo osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności.

W szczególności zgodnie z art. 128 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego obowiązek alimentacyjny obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo i te osoby mają prawo ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne z tytułu opieki nad niepełnosprawnym krewnym.

Powyższy katalog osób uprawnionych do otrzymywania świadczenia pielęgnacyjnego jest wynikiem realizacji wyroków Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 lipca 2008 r. (sygn. akt P 27/07) oraz z dnia 22 lipca 2008 r. (sygn. akt P 41/07), w których to orzeczeniach Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że o świadczenie pielęgnacyjne, poza rodzicem lub opiekunem faktycznym niepełnosprawnego dziecka legitymującego się odpowiednim orzeczeniem, mają prawo ubiegać się także inni członkowie rodziny, na których, zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ciąży obowiązek alimentacyjny, także

w przypadku gdy pełnią funkcję spokrewnionej rodziny zastępczej.

W związku z powyższym osobom, na których nie ciąży obowiązek alimentacyjny względem osoby niepełnosprawnej, tj. osobom niebędącym krewnymi w linii prostej ani rodzeństwem osoby niepełnosprawnej, nie przysługuje świadczenie pielęgnacyjne, nawet jeśli pełnią funkcję rodziny zastępczej.

Pomoc państwa w formie świadczenia pielęgnacyjnego nie jest skierowana do rodzin zastępczych (z wyjątkiem – zgodnie z przytoczonym wyżej orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego – rodzin zastępczych spokrewnionych, na których ciąży obowiązek alimentacyjny), ponieważ rodziny te otrzymują pomoc ze środków publicznych na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.).

Na podstawie ww. ustawy o pomocy społecznej rodzina zastępcza otrzymuje świadczenia na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka w rodzinie zastępczej. Wysokość tej pomocy jest określona procentowo od kwoty zdefiniowanej w ustawie o pomocy społecznej jako „podstawa” (aktualnie podstawa wynosi 1647zł) i jest taka sama dla rodzin spokrewnionych i niespokrewnionych. Zróźnicowanie kwot może być jedynie spowodowane wiekiem dziecka, stanem zdrowia oraz faktem niedostosowania społecznego dziecka. I tak wysokość pomocy pieniężnej na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka w rodzinie zastępczej wynosi miesięcznie w przypadku dziecka:

- 1) do 7 lat – nie mniej niż 60% podstawy,
- 2) do 7 lat, posiadającego orzeczenie o niepełnosprawności – nie mniej niż 80% podstawy,
- 3) od 7 do 18 lat, posiadającego orzeczenie o niepełnosprawności albo orzeczenie o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności – nie mniej niż 60% podstawy,
- 4) od 7 do 18 lat, umieszczonego w rodzinie zastępczej na podstawie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich – nie mniej niż 60% podstawy,
- 5) od 7 do 18 lat, posiadającego orzeczenie o niepełnosprawności albo orzeczenie o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności i umieszczonego w rodzinie zastępczej – nie mniej niż 80% podstawy.

Natomiast wszystkie rodziny zastępcze wychowujące zdrowe dziecko w wieku od 7 do 18 lat otrzymują pomoc pieniężną w wysokości 40% podstawy. Jeżeli dziecko umieszczone w rodzinie zastępczej posiada swój dochód, wysokość pomocy pomniejszona jest o 50% dochodu dziecka, nie może jednak wynosić mniej niż 10% bądź 20% podstawy w określonych ustawowo przypadkach.

Oprócz świadczenia na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka rodzina zastępcza może także otrzymać świadczenie jednorazowe z tytułu przyjęcia dziecka do rodziny oraz jednorazowe lub okre-

sowe świadczenie pieniężne na pokrycie skutków zdarzenia losowego.

Ponadto rodziny zastępcze niespokrewnione z dzieckiem otrzymują dodatek w wysokości 10% świadczenia na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka, zgodnie z art. 78 ust. 7 ustawy o pomocy społecznej, wypłacany z tytułu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem i jego wychowania.

Należy zauważyć, że pomoc pieniężna państwa na dzieci umieszczone w rodzinie zastępczej świadczona jest na częściowe pokrycie kosztów utrzymania tych dzieci. Pomoc taka nie ogranicza obowiązku alimentacyjnego rodziców i rodzice zastępczy powinni dochodzić alimentów na utrzymanie dzieci od ich rodziców biologicznych.

Od 1 stycznia 2012 r. powyższe regulacje dotyczące wsparcia dla rodzin zastępczych zawarte w ustawie o pomocy społecznej zastąpione zostaną rozwiązaniami zawartymi w uchwalonej w dniu 9 czerwca 2011 r. ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 21 lipca 2011 r. Nr 149, poz. 887). Ustawa ta, w sposób kompleksowy regulująca problematykę wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, umożliwi m.in. przyznanie rodzinom zastępczym oraz prowadzącemu rodzinny dom dziecka na każde umieszczone dziecko świadczeń na pokrycie kosztów jego utrzymania w wysokości wyższej niż przewidują to dotychczasowe przepisy, a mianowicie w wysokości nie niższej niż – odpowiednio 660 zł miesięcznie na dziecko umieszczone w rodzinie zastępczej spokrewnionej lub 1000 zł miesięcznie na dziecko umieszczone w rodzinie zastępczej zawodowej, niezawodowej lub rodzinnym domu dziecka. W ustawie określono jedynie minimalne wysokości ww. świadczeń, rada powiatu może uchwalić ich podwyższenie. Świadczenia te będą podlegać waloryzacji wówczas, gdy wskaźnik inflacji przekroczy 105%.

Określono również – na wyższym niż dotychczas poziomie – minimalne wynagrodzenie przysługujące zawodowej rodzinie zastępczej. Wysokość tego wynagrodzenia może być dowolnie kształtowana przez samorząd, zniesiona została górna granica tego wynagrodzenia. Wysokość przyznanego rodzinie zastępczej lub prowadzącemu rodzinny dom dziecka wynagrodzenia będzie waloryzowana corocznie wskaźnikiem określonym w ustawie budżetowej dla sfery budżetowej.

Powyzsza ustawa zakłada również wprowadzenie nowych form pomocy fakultatywnej, m.in.: dofinansowanie do wypoczynku dziecka, świadczenie na pokrycie wydatków związanych z wystąpieniem zdarzeń mających wpływ na jakość sprawowanej opieki, świadczenie na utrzymanie lokalu mieszkalnego (w niektórych sytuacjach obligatoryjne) oraz na pokrycie kosztów związanych z przeprowadzeniem niezbędnego remontu. Ponadto okres pełnienia funkcji rodziny zastępczej zawodowej będzie wliczany do okresu pracy wymaganego do nabycia lub zachowa-

nia uprawnień pracowniczych. Osoby sprawujące rodzinną pieczę zastępczą zostaną objęte opieką koordynatora rodzinnej pieczy zastępczej. Przysługiwać im będzie także 30-dniowy urlop wypoczynkowy.

Celem nowo uchwalonej ustawy jest zbudowanie spójnego systemu opieki nad dzieckiem i rodziną, który opierać się będzie z jednej strony na pracy z rodziną biologiczną na rzecz powrotu do niej dziecka, z drugiej zaś na rozwoju rodzinnych form opieki zastępczej. Zgodnie z przyjętymi założeniami zawo-

dowa rodzina zastępcza powinna stać się, obok rodzinnych domów dziecka, podstawową formą pieczy zastępczej.

Z poważaniem

Minister
Władysław Kosiniak-Kamysz

Warszawa, dnia 24 listopada 2011 r.